

Trùng Sinh Chi Được Thiện Nhân Sinh

Contents

Trùng Sinh Chi Được Thiện Nhân Sinh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	75
20. Chương 20	78
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	91
24. Chương 24	97
25. Chương 25	100
26. Chương 26	105
27. Chương 27	110
28. Chương 28	115
29. Chương 29	121
30. Chương 30	126
31. Chương 31	131
32. Chương 32	136
33. Chương 33	142
34. Chương 34	149
35. Chương 35	153
36. Chương 36	159
37. Chương 37	165
38. Chương 38	171
39. Chương 39	175
40. Chương 40	182
41. Chương 41	188

42. Chương 42	194
43. Chương 43	200
44. Chương 44	206
45. Chương 45	213
46. Chương 46	219
47. Chương 47	224
48. Chương 48	229
49. Chương 49	235
50. Chương 50	242
51. Chương 51	248
52. Chương 52	253
53. Chương 53	259
54. Chương 54	266
55. Chương 55	273
56. Chương 56	280
57. Chương 57	285
58. Chương 58	291
59. Chương 59	297
60. Chương 60	304
61. Chương 61	311
62. Chương 62	320
63. Chương 63	327
64. Chương 64	334
65. Chương 65	341
66. Chương 66	348
67. Chương 67: Lựa Chọn	356
68. Chương 68	364
69. Chương 69	372
70. Chương 70	380
71. Chương 71	388
72. Chương 72	396
73. Chương 73	403
74. Chương 74	411
75. Chương 75	419
76. Chương 76	428
77. Chương 77	438
78. Chương 78	446
79. Chương 79	456
80. Chương 80	463
81. Chương 81	472
82. Chương 82	479
83. Chương 83	488
84. Chương 84	496
85. Chương 85	503
86. Chương 86-1	511
87. Chương 86-2	516
88. Chương 87	522
89. Chương 88: Kết Thúc Chính Văn	530
90. Chương 89: Ngoại Truyện 1: Lễ Tình Nhân	540
91. Chương 90: Ngoại Truyện 2: Sóng Dậy Biển Dầm (1)	550
92. Chương 91: Ngoại Truyện 3: Sóng Dậy Biển Dầm (2)	561
93. Chương 92: Ngoại Truyện 4: Nhật Ký Nuôi Con (1)	572
94. Chương 93: Ngoại Truyện 5: Nhật Ký Nuôi Con (2)	581
95. Chương 94: Ngoại Truyện 6: Nhật Ký Nuôi Con (3)	590

96. Chương 95: Ngoại Truyện 7: Nhật Ký Nuôi Con (4)	599
97. Chương 96: Ngoại Truyện 8: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (1)	611
98. Chương 97: Ngoại Truyện 9: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (2)	619
99. Chương 98: Ngoại Truyện 10.1: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (3)	627

Trùng Sinh Chi Được Thiện Nhân Sinh

Giới thiệu

Edit: Tiểu Bảo Beta: ChipiThể loại: chủng điền văn, ám áp, hiện đại, trùng sinh, trung y được thiện, 1×1, liên quan đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-duoc-thien-nhan-sinh>

1. Chương 1

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

“Tiểu Ngũ, dậy đi! Rèn luyện ngày đầu tiên của học kì mới, đến muộn, sẽ chết đó chết đó!”

Hàn Vũ ngơ ngơ ngẩng ngẩng, phát hiện có người dùng bàn tay lạnh lẽo vỗ mặt mình, kinh sợ, giống như con lừa lăn một cái, xoay người ngồi dậy!

Trong phòng nhỏ của mình, trừ mình ra sao có thể còn những người khác?!

Hàn Vũ ngồi dậy, lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn quanh, nơi này là... chỗ nào?

Bốn chiếc giường, mỗi bên hai cái đối diện nhau, dưới mỗi giường sắp xếp tủ quần áo và bàn học, nhìn thế nào, cũng giống ký túc xá trường học?

Chỗ này rốt cuộc là nơi nào? Ai đang chỉnh mình hay làm gì vậy?

“Tiểu Ngũ! Hàn Vũ! Đứng ngây ngốc! Mau dậy mau dậy, anh giúp cậu mang cả bữa sáng tới rồi, phải đi rèn luyện, chúng ta phải mau chút a!” Một nam nhân khôi ngô, hoặc là nói, một nam sinh, cỡ mười tám mười chín tuổi, vung cánh tay hò hét với Hàn Vũ còn đang ngây người.

Hàn Vũ nhìn chằm chằm dưới giường mình, ngoại trừ nam sinh gọi mình là Tiểu Ngũ này, còn có hai nam sinh vừa chào hỏi hai người bạn họ, vừa bận rộn vào phòng rửa mặt.

“Lão đại, hôm nay anh dậy sớm vậy a!” Một nam sinh thanh tú nhả nhặn, vừa ngáp vừa đi vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Ngũ sớm, lão đại sớm!” Một nam sinh sang sảng khác từ trong phòng rửa mặt đi ra.

“A Lăng, Kỳ Lâm, động tác nhanh chút đi! Bữa sáng đều đặt trên bàn cho hai cậu rồi!” Người được gọi là lão đại quay đầu lại cười chào hỏi.

Hàn Vũ cứng đờ mặt, cố gắng làm ra vẻ bình thường sóng lớn không sợ hãi, bất kể có phải đám bạn vô lương đang chĩnh mình không, cũng không thể để người khác thấy trò cười.

Cậu tỏ vẻ dạm mạc lật tay sờ soạng bên gối đầu mình, theo thói quen muốn tìm mắt kính.

Thế nhưng sờ một cái, không chỉ sờ không thấy, còn sờ ra cả mồ hôi lạnh khắp người!

Cậu hiện đang không đeo mắt kính, hơn nữa, cũng không sờ thấy mắt kính.

Thế nhưng, lấy độ cận hơn tám trăm độ của mình, không chỉ thấy rõ da mặt tướng mạo ba người trong phòng, thậm chí mấy cục mụn thanh xuân trên mặt “lão đại” kia cũng thấy nhất thanh nhị sở! (*rõ ràng*)

Này — điều này sao có thể?!

Cậu giơ tay mình lên nhìn một chút, trắng nõn, dài mảnh, nhưng lòng bàn tay đầy vết chai!

Đây không phải tay cậu!

Tay cậu, hẳn là lớn hơn, dày hơn, hơn nữa trên bàn tay quanh năm gõ máy tính, tuyệt sẽ không xuất hiện những vết chai thô dày này.

Nhảy dựng lên, xoay người xuống giường, chân vừa chạm đất, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lão đại khôì ngó kia!

Cậu ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn thân cao của vị “lão đại” này, gần một mét chín, thế nhưng, lấy chiều cao một mét tám lúc trước của cậu tuyệt đối không thể kém tới cự ly một cái đầu, cậu hiện tại, hình như chỉ có một mét bảy lăm!

Trong lòng Hàn Vũ nhảy một cái, không biết mình rốt cuộc làm sao, trên người cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cậu hai ba bước chạy tới phòng rửa mặt, đẩy cậu nhóc nhả nhận đang rửa mặt ra, chọc cho nam sinh kia bất mãn kêu la: “Tôi còn chưa xong mà!”

Mà Hàn Vũ lập tức đứng ngốc ở đó, vẻ mặt không thể tin tưởng! Thậm chí, còn mang theo chút khủng hoảng!

Này, người trong gương tuyệt đối không phải cậu!

Cái mặt thiếu niên ngây ngô, không tính là xuất sắc, nhưng vô cùng thanh tú này tuyệt đối không phải mặt cậu! Không phải!

Cậu theo bản năng muốn đưa tay đụng khuôn mặt thiếu niên trong gương, nhưng giây tiếp theo giống như bị sét đánh, cứng ngắc ở nơi đó!

Bởi vì cậu rõ ràng thấy được, thiếu niên trong gương cũng giơ tay, làm ra động tác giống cậu như đúc!

“Lão đại, Kỳ Lân, hai người mau tới! Hôm nay Tiểu Ngũ rất không thích hợp a!” Nam sinh nhả nhận rõ cuộc chú ý thấy Hàn Vũ bất thường, cả giọng hô ra bên ngoài, hai người bên ngoài lập tức chen vào phòng rửa mặt vốn không tính là lớn!

Hàn Vũ chóng mặt nhìn nhìn ba cậu nhóc vây quanh mình, đầy mắt đều là quan tâm, thê thảm muốn nhếch miệng cười một cái, nhưng giây tiếp theo hoàn toàn mất ý thức!

Đợi đến khi Hàn Vũ rút cuộc từ trong bóng tối lấy lại ý thức, đã nghe bên cạnh mình có ba thanh âm giống con chuột, xì xà xì xầm vang lên.

“Lão đại, nghỉ đông tôi thấy Tiểu Ngũ ở công trường đường Bắc khiêng xi măng... Phỏng chừng khi đó thân thể đã chịu mệt!” Cái giọng này, chắc là nam sinh nhìn sang sang kia.

“Kỳ Lân, cậu thấy được? Cậu thấy rồi sao không dắt thẳng nhóc về hả?” Đây là lão đại, trong giọng nói tràn đầy cảm giác uy nghiêm làm anh hai.

“Lão đại, anh ngốc hả? Anh nghĩ xem chúng ta đều ngủ chung phòng một học kì rồi, Tiểu Ngũ luôn không kể chuyện của cậu ấy. Tuy rằng cậu ấy trầm mặc, không lên tiếng, thực tế so với ai cũng đều mạnh mẽ hơn, nếu không cậu ấy có thể gạt chúng ta cậu ấy là trẻ mồ côi không? Nếu tôi đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu ấy, về sau cậu ấy còn phản ứng tôi sao?” Kỳ Lân giải thích.

“Lão đại, cái này không thể trách Kỳ Lân, chính Tiểu Ngũ không muốn thấp kém trước mặt chúng ta, chúng ta chỉ có thể giả vờ không biết thôi, nếu không về sau mọi người còn làm sao ở chung?” Người kêu A Lãng, cũng giúp Kỳ Lân giải thích.

Lão đại trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Anh cũng biết... nhưng, Ngũ cũng quá quật cường rồi, mọi người anh em với nhau, giúp một cái thì làm sao?”

“Lão đại, chúng ta giúp nhất thời, không thể giúp được một đời! Chúng ta mới năm nhất đại học, còn phải ở chung mấy năm đó! Tuy rằng trong nhà ba chúng ta đều không tệ lắm, thỉnh thoảng mời bữa cơm này nọ thì thôi, nếu mỗi ngày đều mời cơm, chúng ta có thể, Ngũ có thể nhận a? Cậu ấy càng không thể phản ứng chúng ta, cậu ấy sẽ cho rằng chúng ta bố thí cậu ấy!” Vẫn là A Lăng nhã nhặn kia.

Nghe nửa ngày, Hàn Vũ cho ra hai sự thật.

Thứ nhất, đem qua mình hình như thật sự gặp tai nạn xe, chuyện buổi sáng không phải mơ, cậu hình như chiếm thân thể một người khác, lại sống lại, thế nhưng bản thể đi đâu không biết!

Thứ hai, nguyên chủ thân thể này là một trẻ mồ côi, vừa thi đậu trường cao đẳng đại học y khoa thủ đô này, chuyên ngành là khoa trung y phi thường vắng vẻ, bản thân là một người trầm mặc lại kiên cường!

Hàn Vũ run run hai mí mắt, chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt hô với lão đại: “Lão đại... Tôi đây là sao vậy?”

Ba người lão đại vừa thấy Hàn Vũ tỉnh, lập tức ngừng nói, nháy mắt lẫn nhau, nhiệt tình nhìn Hàn Vũ nói: “Ngũ a, cậu tỉnh rồi! Bác sĩ nói cậu là quá mệt mỏi, thân thể tương đối yếu, sáng sớm liền hôn mê bất tỉnh, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao!”

Hàn Vũ trầm mặc gật đầu, không lên tiếng nữa, ba người khác cũng đã quen Hàn Vũ trầm mặc, chưa phát hiện ra khác thường.

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Vũ vẫn duy trì thói quen ít nói nghe nhiều, giống như hồn ma theo đuôi, trầm mặc đi theo ba người cùng phòng, luyện tập, đi học, ăn, ngủ!

Bởi vì buổi rèn luyện đầu tiên học kỳ mới đã xảy ra trong phòng rửa mặt, may mắn thoát khỏi rèn luyện hai ngày. Thẳng đến ngày thứ ba mới theo mọi người nghênh đón gió lạnh tháng ba đứng trong sân rèn luyện.

Dưới ánh mắt không ngừng quét lên quét xuống của sĩ quan huấn luyện, Hàn Vũ vùng dậy. Vứt bỏ thuộc tính lười không muốn động trong quá khứ, cắn răng theo một đám thiếu niên chạy một vòng, mới coi như thoát khỏi ánh mắt “Có phải con trai không đây?” của giáo quan.

Mà bởi vì mọi người học chuyên ngành không giống nhau, lớp đại cương còn có thể dựa vào ba người cùng phòng hỗ trợ, lừa dối qua cửa, đến lớp chuyên ngành của mình, chỉ có thể che giấu nhịp tim nhảy như con thỏ của mình, theo mọi người tìm phòng học, lên lớp ghi chép.

Kết quả một tuần che giấu, chính là Hàn Vũ rốt cuộc đại khái thăm dò được các loại tình trạng của cái thân thể mới này.

Hiện tại cậu vẫn tên Hàn Vũ (cậu suy đoán, có lẽ đây là nguyên nhân cậu nhập hồn vào thân thể này.)

Trước mắt là một sinh viên khoa trung y cao đẳng đại học y khoa thủ đô, học kỳ trước thành công chuyển thành sinh viên quốc phòng, cho nên cùng phòng ngủ với mấy sinh viên khoa quốc phòng khác. Ngoại trừ ứng phó học tập ra, đồng thời phải tham dự huấn luyện quân sự cường độ tương đối thấp của học viện quân sự.

Thời gian là tháng 3 năm 2012, cũng cùng thời kì với lúc chính mình gặp tai nạn. Nói cách khác, cậu không có xuyên qua, cũng không phải sống lại, càng không phải cái gì thế giới khác! Dùng thành ngữ mà nói, là “tá thi hoàn hồn.”

Thế nhưng, linh hồn của Hàn Vũ mười chín tuổi đi đâu rồi, cậu tuyệt không biết!

Sau khi thích ứng vài ngày với thân thể mới, không phát hiện một chút dị thường, thân thể cũng không giống như trong tiểu thuyết thần quái nói, có cảm giác linh hồn khác tồn tại hoặc là không thể khống chế, vì vậy, Hàn Vũ tự an ủi mình, có lẽ đây là ý trời, để cậu thay thế Hàn Vũ mười chín tuổi, tiếp tục sống!

Mặc kệ nói thế nào, với tất cả những gì có được hiện tại, Hàn Vũ vẫn cảm kích nhiều hơn oán giận! Sinh mệnh không phải ai cũng có một lần cơ hội khác!

Ký lai chi, tắc an chi* đi!

*(*Nghĩa gốc là: nếu đã chiêu hàng họ tới, thì phải an bài cho họ. Về sau chỉ nếu đã như vậy rồi, thì cứ vậy đi)*

Chỉ là điều duy nhất không hay chính là, đời trước cậu đã sắp bốn mươi tuổi, hiện tại đột nhiên để cậu sống lại từ thiếu niên mười chín tuổi, chung quy vẫn cảm thấy cậu và thế giới này có chút không ăn ý!

—

2. Chương 2

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Trước khi Hàn Vũ gặp tai nạn, một mình lẻ loi trải qua sinh nhật thứ ba mươi chín, nhưng giây kế tiếp lại quay lại mười chín tuổi.

Mười chín tuổi, lúc cậu mười chín tuổi đang làm gì?

Cũng là vừa thi đậu một trường đại học hạng hai, vốn tưởng rằng những ngày thanh xuân tùy tiện đang chờ mình, kết quả giây tiếp theo phát hiện tính hướng của mình xuất hiện vấn đề, sau đó bắt đầu giống

như một con chuột hoảng sợ, mỗi ngày mang theo bí mật bản thân chôn giấu sâu nhất, yên tĩnh mà sống.

Không dám tiếp xúc quá sâu với phụ nữ, sợ phụ nữ tinh tế có thể nhìn ra bí mật đáy lòng mình.

Không dám tiếp xúc quá sâu với đàn ông, sợ thiên tính thích đàn ông của mình làm bản thân không khống chế được.

Không dám giao thiệp với hàng xóm, sợ bị người ta truy hỏi tại sao ba mươi chín rồi sao còn không chuẩn bị kết hôn.

Không dám giao lưu với cha mẹ và anh cả, sợ bị bọn họ đối đãi như vi khuẩn hay tội nghiệt.

Cẩn thận dè dặt mà lại tích cực hướng tới đến năm ba mươi tám tuổi, tuy rằng cuộc sống bình thản, tầm thường đến chỉ còn một mảng hắc ám, thế nhưng chưa từng nghĩ tới tử vong. Cho dù là đoạn thời gian chán chường nhất khi cậu biết tính hướng của mình, cậu cũng chưa bao giờ nghĩ tới tử vong, nhưng tử vong lại tới đột nhiên như vậy, sống lại cũng bất ngờ như thế!

Mà bây giờ, lại một lần mười chín tuổi, tâm tình Hàn Vũ tràn đầy phiền muộn, mặc kệ nói thế nào, cậu vẫn sẽ sống tốt, không vì những thứ khác mà xem như vì chính mình.

Chỉ là, rốt cuộc vẫn có khác biệt a, cái linh hồn ba mươi chín tuổi trong thân thể mười chín tuổi này vì thế mà tiêu tụy sâu sắc!

“Ngũ, chúng ta đi chơi bóng, cậu không đi?” Lão đại thay một thân đồng phục, xỏ áo ba lỗ quần đùi rộng thùng thình đứng ở cửa mời Hàn Vũ.

Hàn Vũ chỉ liếc một cái, lập tức thu hồi đường nhìn, một thân đường cong bắp thịt rắn chắc mạnh mẽ, sáng loáng mê người a!

Cậu đành khuôn mặt coi như non nớt của mình, đáp: “Không đi, một lát tôi còn có lớp!”

Một phòng ngủ bọn họ, trừ cậu học Trung y, ba người khác đều học y dược, chương trình học có lúc tương đồng, có khi lại không quá giống nhau.

“Được rồi, về anh mang cho cậu cơm trưa a! Đừng có chạy lung tung!” Lão đại ôm bóng rổ cất bước đi ra ngoài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Vũ lúc này mới thả lỏng một chút, đời trước khi mười chín tuổi biết tính hướng của mình không bình thường, một lòng tuyệt vọng chán chường bỏ đi, đợi tới khi có ý thức học được thưởng thức nam nhân, lại sợ bí mật bị phát hiện. Cho nên sớm dọn khỏi phòng ngủ, chưa từng trải qua cái gọi là sinh hoạt tập thể.

Nhưng Hàn Vũ bây giờ, trải qua nhiều năm tiềm tàng, đối với tính hướng của mình có thể坦然 tiếp nhận, tuy rằng vẫn chưa làm được tới mức công khai, nhưng cũng sẽ không hối hận!

Mà dưới tình hình này, cùng ba người đàn ông hoặc nên là nói ba nam sinh tươi sáng có đặc sắc riêng sống chung một phòng, với cậu mà nói, căn bản là một chuyện vừa hạnh phúc vừa thống khổ!

Muốn dọn ra ngoài, lại không cam lòng!

Đời trước lựa chọn ban đầu, khiến cậu hầu như sống cuộc sống hai mươi năm “đoạn tuyệt nhân thế”, mà đời này, cậu quả thật không muốn sống như con chuột, chỉ có thể ôm bí mật u ám trong cái động đen như mực, một mình an toàn nhưng bí ẩn sống!

Lại nói, cơ chế viện y học, nhất là sinh viên chuyển sang quốc phòng như cậu, ngày thường ra vào cổng trường còn không dễ, huống chi là dọn ra ngoài ở?

Nhưng những chuyện trước mắt này không phải thứ rối rắm nhất với cậu, cái gọi là “ám no mới sinh dân dục”, Hàn Vũ bây giờ, đang giãy dựa trên ranh giới nghèo túng, căn bản không có thời gian cũng không có tư cách thưởng thức mỹ sắc sờ sờ bên người!

Hàn Vũ hạ quyết tâm phải lấy thân phận hiện giờ tiếp tục sống tiếp, liền đem gia sản của bản thân lật ra một lần! Ngoại trừ một cái thẻ ngân hàng không biết mật mã ra, trên người chỉ có tám mươi đồng* tiền mặt.

(*cỡ 260k =))))

Trong tủ treo quần áo ngoại trừ thường phục và đồng phục huấn luyện của sinh viên quốc phòng trường phát xuống, cơ bản nhìn không thấy mấy bộ đồ bình thường khác, ngoại trừ một cái áo khoác vải bông cũ kĩ, hai cái quần jean nhìn không ra màu gốc và vài cái áo thun, không còn thứ khác, ngay cả di động cũng là NOKIA kiểu cũ nhất.

Cậu chỉ có thể nói, lúc này bản thân hoàn toàn hiểu rõ mục đích Hàn Vũ kia tận tâm khổ khổ chuyển sang quốc phòng — sinh viên quốc phòng không chỉ miễn toàn bộ học phí, mỗi tháng còn có tiền trợ cấp nhất định, nếu không, chỉ riêng vấn đề ăn cơm, cậu cũng không giải quyết được!

Nhưng cách này dù sao cũng không phải kế lâu dài, trong trường tạm thời không cần lo lắng ăn, mặc, ở, đi lại nhưng về sau các loại chi tiêu sinh hoạt vẫn cần một khoản tiền chống đỡ.

Huống chi, tính cách Hàn Vũ đời trước đã dưỡng thành, khiến cậu chỉ có nhìn thấy tiền mới có cảm giác an toàn, trừ cái đó ra, cơ bản không có cái gì có thể cho cậu cảm giác như chỗ dựa vững chãi, cũng bởi vậy, đời trước chuyện cậu làm vui vẻ nhất, ngoại trừ hưởng thụ ăn uống, chính là để dành tiền.

Mỗi khi nghĩ tới đây, Hàn Vũ liền đau đớn tâm can nhớ tới số tiết kiệm mình cần cù tận tụy gửi tới bảy

con số. Hiện tại, chỉ có thể biến thành di sản, an ủi cha mẹ còn tại nhân thế của mình. May mà anh cả còn sống, không đến mức khiến ông bà cụ không có chỗ dựa.

Hàn Vũ vô ý thức bấm bút vẽ vẽ trên giấy, làm dự định sơ bộ cho bản thân hiện tại và sau này.

Đầu tiên vẫn phải giải quyết vấn đề tiền, thẻ ngân hàng kia thừa dịp có thời gian, phải đi xem xem còn có thể chống đỡ cuộc sống của mình bao lâu.

Chỗ cha mẹ mình đời trước, nếu có thể, vẫn muốn đi xem một lần, cho dù cái gì cũng không thể nói, nhưng ít nhất biết được họ vẫn khỏe.

Mặt khác, cái chuyên ngành trung y làm cậu đau đầu vạn phần này, cũng phải gia tăng tinh thần mà học mới được.

Chỉ là đời trước cậu học thiết kế, nhấn mạnh là một loại cách tân, tự do tự tại, không có ràng buộc với mấy cái quy ước quy định, nhưng bây giờ học những kiến thức y học này lại không như vậy, không chỉ chặt chẽ cẩn thận, điều khoản quy luật cũng nhiều — liên lụy về sau cũng là mạng sống của từng người a!

Mà chỉ một môn Hán ngữ cổ dùng trong y học đã đủ làm cậu gặp trở ngại! Mở sách giáo khoa ra xem, phần lớn dính dáng tới tên gọi được liệu xem không hiểu, chớ nói chi là các loại nguyên lý đề cập trong ghi chép y khoa. Tất cả những thứ này, khiến cậu một ông chú gần bốn mươi tuổi, từ lâu hình thành tính cách phải thích ứng, càng khổ không thể tả.

Buổi tối, thừa dịp mọi người không bận, Hàn Vũ tìm An Húc Dương mượn máy tính, đồng thời khách khí nói rõ, có thể một đoạn thời gian tới sẽ phải mượn hơi nhiều.

Lão đại An Húc Dương có khí tức đàn ông Đông Bắc sang sảng nhiệt tình lộ ra một chút, không chỉ sảng khoái cho mượn, còn vỗ vai Hàn Vũ, không ngừng nói: “Chời! Đều là anh em, khách khí vậy làm gì, cậu muốn xem phim hay là chơi game, cứ lấy đi!”

A Lãng và Kỳ Lân, tên thật theo thứ tự là Nguyên Lãng và Tề Lâm, đều là người thủ đô, trong phòng ngủ, ngoại trừ Hàn Vũ, sản phẩm điện tử cơ bản của ba người đều trang bị đầy đủ, cho nên vừa nghe Hàn Vũ muốn mượn máy tính, đều không khỏi nói: “Hôm nào lão đại cần dùng, cậu cứ lấy của tôi này!”

Hàn Vũ cảm thấy ảm áp mà cười, không lên tiếng nữa, cũng không phản bác ý tốt của họ.

Mà Hàn Vũ mượn máy tính cũng không chỉ để chơi, càng nhiều hơn chính là muốn biết tin tức bên ngoài, tra một chút tin tức liên quan tới tai nạn mình gặp, lại xem xem có thể nhận một ít thiết kế online không, không cần nhiều, ít nhất để cho mình mua sắm thêm mấy thứ đồ.

Máy tính nhất định là quan trọng nhất, về sau chẳng những là món tiêu khiển duy nhất của mình, cũng có thể trở thành công cụ quan trọng để nguồn thu nhập, cũng không thể cứ mượn mãi.

Cho dù là giữa bạn bè, mượn một hai lần, mọi người còn dễ nói chuyện, nhưng cứ mượn hoài, cho dù bọn họ sẽ vì anh em mà không nói gì, mình cũng không bỏ xuống mặt mũi được, dù sao theo góc độ bản thân mà xem, đây quả thật là đang chiếm tiện nghi con nít.

Một tháng sau đó, Hàn Vũ nỗ lực thích ứng cuộc sống mới. Rèn luyện, học tập, lên lớp, thiết kế đồ án, kiếm tiền.

Mà trong lúc đó, Hàn Vũ được hỏi nhất chính là rèn luyện, có thể là do thân thể này từ nhỏ chịu khổ, các loại rèn luyện trong trường chẳng những không làm Hàn Vũ mệt, ngược lại khiến cậu càng ngày càng có tinh thần, ngoại trừ trong mắt thỉnh thoảng lóe lên tang thương, ai có thể nhìn ra cậu không phải một nhóc con gần hai mươi tuổi thanh xuân hướng tới.

Đây là Hàn Vũ đời trước bị ép dưỡng thành thuộc tính trạch không có cơ hội trải nghiệm, mồ hôi dầm dề, cái loại cảm giác sức mạnh cơ bắp khỏe mạnh.

Chỉ là, mỗi lần rèn luyện xong, cảnh tượng một đoàn người chen vào phòng tắm công cộng tắm rửa, với cậu mà nói lại là một trận giày vò.

Không tắm, đầy người mồ hôi, dính nhớt, tuyệt đối chịu không nổi!

Đi tắm, một đám thanh niên trơn bóng, cường tráng ở trước mặt đi tới đi lui, càng chịu không nổi!

Trời ạ! Đây rốt cuộc là phúc lợi hay là dày vò?!

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Đảo mắt, cuộc sống mới của Hàn Vũ đã trôi qua nửa tháng, thích ứng cuộc sống mới cũng coi như không tệ, học tập miễn cưỡng theo kịp. Sau khi đổi mật mã thẻ ngân hàng, chữ số phía trên cũng không mang đến quá nhiều kinh ngạc cho Hàn Vũ — không nhiều không ít ba ngàn chẵn. (gần 10 triệu)

Gần đây Hàn Vũ tự mình nhận hai mục nhỏ, kiếm được một khoản nho nhỏ, đem số tiền trên thẻ góp đủ năm chữ số.

Nhân dịp cuối tuần này, cậu chuẩn bị ra ngoài một chuyến, mua máy tính về, thuận tiện mua hai bộ quần áo bình thường mặc, nếu không ra khỏi cửa, ngoại trừ mấy bộ đồ đều xù lông, cũng chỉ có đồng phục huấn luyện trường phát xuống!

Đồng phục huấn luyện mặc rất tốt, nhưng vừa bước ra ngoài, quá hấp dẫn mắt người khác! Không hợp tính cách luôn khiêm tốn của Hàn Vũ.

Vào thứ sáu Hàn Vũ liền viết báo cáo ra ngoài, khi nộp lên bị lão đại thấy, giống như xem động vật quý hiếm, vây quanh Hàn Vũ mấy vòng.

“Ngũ a Ngũ, đầu óc cậu rốt cuộc bình thường rồi? Cuối tuần cũng biết ra ngoài?”

“Lão đại, tôi không bình thường lúc nào?” Hàn Vũ buồn bực trả lời, cậu cảm giác mình và những thanh niên này khác nhau không phải một hai điểm, nửa tháng này, cậu biểu hiện hoàn toàn chính là học sinh ngoan a! Thế nào liền không bình thường rồi?

“Bình thường?!” Kỳ Lâm bên cạnh nghe xong quái dị kêu lên, “Tiểu Ngũ, cậu nói cậu bình thường? Làm gì có thằng nhóc huyết khí phương cương nào giống cậu, mỗi ngày đều sống như ông già! Đọc sách đọc sách, học bài học bài. Cho dù thỉnh thoảng mượn máy tính lão đại, không phải xem tin tức chính là vẽ cái gì ngón ngang xem không hiểu!”

“Tuổi trẻ a tuổi trẻ! Tuổi trẻ nên lông bông tùy tiện, đánh nhau, uống rượu, tán gái, hắc... những thứ này, trường học chúng ta không cho làm! Thế nhưng đánh bóng, nhìn mỹ nữ gì đó, cũng nên a! Nhưng còn cậu? Cậu nhìn nhìn chim nhỏ tuổi trẻ của cậu xem, đều sắp trượt hỏng rồi!” (chỗ này chém:D)

“Tôi không phải đầu óc không đủ thông minh, muốn nỗ lực một chút sao?” Hàn Vũ mím môi một cái, không tự chủ kiểm điểm trong lòng, hóa ra mình thật sự đã lên cấp bậc cuộc sống ông già rồi sao?

Nếu không, sao Kỳ Lâm nói, chính mình một chút sở thích cũng không có chứ?

“Được rồi, được rồi! Kỳ Lâm, cậu đừng ồn ào vớ vẩn, thừa dịp tuần này Tiểu Ngũ ra ngoài, chúng ta cùng nhau đi đi, cậu giới thiệu cho bọn tôi đặc sản thủ đô a!” Lão đại giảng hòa.

Kỳ Lâm vỗ ngực, kéo Nguyên Lăng nói tuyệt đối không thành vấn đề, không chỉ mang bọn họ đi nhận thức phong tình thủ đô một phen, còn bao luôn tất cả chi phí ăn uống, các anh em thoải mái cái bụng ăn uống chơi!

Hàn Vũ buồn cười nhéo nhéo mũi — từ sau khi có cuộc sống mới không cận thị nữa, Hàn Vũ còn chưa quen, thường đem động tác nâng kính thành nhéo mũi — mấy nam nhân như đứa nhỏ này vừa lo lắng tự tôn của mình, vừa nghĩ cách muốn giúp mình nha!

Cuối tuần bốn người cùng ra khỏi cổng trường, sau khi đi ra, ba người lão đại mới hậu tri hậu giác hỏi Hàn Vũ: “Tiểu Ngũ a, cậu vốn chuẩn bị ra ngoài làm gì a?”

Hàn Vũ buồn cười nhìn mấy người, “Tôi chuẩn bị mua mấy bộ quần áo, mua thêm một cái máy tính.”

“Mua máy tính?” Lão đại có chút không tin, lập tức ý thức được ánh mắt mình có chút đả thương người, ngốc nghếch gãi gãi cái ót, nói sang chuyện khác: “Nga, mua máy tính a, mua máy tính làm gì? Cậu lại không chơi game không xem phim, chỉ thỉnh thoảng xem tin tức, trực tiếp dùng của anh là được!”

Hàn Vũ cười lắc đầu, biết anh giai Đông Bắc này đang lo lắng tình hình kinh tế của mình, liền sơ lược khái quát mấy lần mình mượn máy tính của anh ta để làm chuyện gì trong nửa tháng, qua loa nói rõ gần đây mình không thiếu tiền.

Nghe xong Hàn Vũ nói, mấy người mới giật mình hô nhân tài a! Thế nào trước đây không phát hiện.

Hàn Vũ dùng cái cơ chính mình sớm nghĩ tốt lừa ba người — khi cao trung, học mấy chiêu cùng giáo viên trong trường, thế nhưng khổ là mình không có máy tính, cũng chưa từng thử cách kiểm tiền này, lần này bởi vì mượn máy tính lão đại, mới thử một chút, kết quả có thể, liền nhận mấy đơn hàng trên mạng làm thử, không nghĩ tới, đối phương còn thật hài lòng, liền kiếm được một khoản nho nhỏ.

Ba người nghe xong, tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ cho Hàn Vũ.

Tiếp theo do Kỳ Lâm dẫn đầu, mang theo Hàn Vũ đến cửa hàng mua hai bộ quần áo trước, lại tìm người quen, được người ta chiết khấu, phân phối cho Hàn Vũ một cái máy tính tính năng siêu cường.

Cuối cùng, mấy người đưa đồ đến chỗ bảo vệ ở cổng trường gửi trước, sau đó do Kỳ Lâm A Lăng dẫn đầu, lắc lư khắp thủ đô.

Cả ngày đi dạo, khi sắc trời vừa tối, Hàn Vũ liền đoán sắp trở về rồi! Lão đại cũng thật thà gật đầu đồng ý.

Chỉ có Kỳ Lân và A Lăng hai người cười như kẻ trộm, phân biệt khoác bả vai hai người: “Lão đại, Tiểu Ngũ, mới giờ này đã về à? Không biết phải không?”

“Ăn cũng ăn rồi, chơi cũng chơi rồi, trời đều tối đen, không trở về thì làm gì a?” Lão đại không giải thích được.

Kỳ Lân lắc đầu, cười ha hả nói: “Đi, mang các người đi xem một chút, ban ngày chúng ta xem phong tình thủ đô cổ, buổi tối, liền mang hai người đi xem vẻ đẹp hiện đại của thủ đô!”

Hàn Vũ vừa nghe Kỳ Lân nói, liền đoán được vẻ đẹp hiện đại trong miệng Kỳ Lân là cái gì, tuy rằng đời trước bởi vì tính hướng của mình, cậu có vẻ tương đối quái gở, nhưng dù sao cũng là một tên đàn ông sắp bốn mươi, quán bar club gì đó, cũng từng lắc lư tới rồi, huống chi, trong cái thành phố quê cậu, cũng có không ít club và quán bar có chút thức ăn đặc sắc! Đáng giá đi một lần.

Vừa nghĩ tới món ăn nhẹ đặc sắc cậu từng thưởng thức qua, Hàn Vũ không khỏi nảy sinh hứng thú nhất định với vẻ đẹp hiện đại của thủ đô, mấy thứ ban ngày ném thử không tệ lắm, không biết “vẻ đẹp hiện đại” buổi tối này có phải cũng có chút thú vui ngoài ý muốn không.

Bốn người gọi xe đi thẳng đến cửa một quán bar, khi vào cửa, Hàn Vũ chú ý nhân viên đón khách ở cửa hiển nhiên rất quen Kỳ Lân, đi vào rồi, quan sát một trận mới phát hiện, đây có thể là club cao cấp theo chế độ hội viên, phòng riêng, quầy bar, ghế ngồi thiết kế đủ loại đa dạng, đều có tính bí mật và bảo vệ riêng tư nhất định bên trong.

Kỳ Lân cầm thẻ khách quý trực tiếp đặt một phòng riêng, khi chọn đồ uống, xuất phát từ khách sáo và sẵn sốc, Lý Lân đặc biệt đuổi phục vụ đi, cầm menu đồ uống giới thiệu một hồi cho lão đại và Hàn Vũ.

Kết quả lại phát hiện, Hàn Vũ căn bản không tỉ mỉ nghe cậu ta nói cái gì, cầm lấy menu thức ăn ra xem, khoe mắt không khỏi bắt đầu giựt hai cái — tới quán bar, có mấy người là vì đồ ăn a?

Cuối cùng vẫn là lão đại phúc hậu, trực tiếp vứt menu cho Kỳ Lân, “Nhóc con cậu vừa nhìn là biết quen thuộc, xem rồi chọn đi!”

Kỳ Lân khiêm tốn cười cười, tỏ vẻ sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người.

Hàn Vũ nghe đến lão đại nói “Kỳ Lân quen thuộc nơi này”, cuối cùng từ menu ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Kỳ Lân hỏi một câu: “Kỳ Lân, cậu nói, Ngũ Cốc Kim Hương hay Monte Carlo đặc sản ở đây cái nào ngon hơn?”

(*Ngũ cốc kim hương thì thua chắc cũng là bánh, còn bánh Monte Carlo là một loại bánh quy có nhân, hoặc có thể được làm thành nguyên ổ bánh kem luôn

Mọi người đột nhiên cùng trầm mặc, một lát sau, Kỳ Lân mới nghẹn họng cười nói, “Tôi không chú ý, nếu không, cậu đều chọn mỗi thứ một phần đi!”

Hàn Vũ chậm rãi tự hỏi một lát, sau khi suy nghĩ lượng không gian tồn trữ thực tế của dạ dày mình, vẫn là lắc đầu nói, “Không cần, lần này chọn Ngũ Cốc Kim Hương trước đi, lần sau lại chọn Monte Carlo.”

Mấy người rót cuộc nhện không được cười một tràng, phi thân nhào tới trên người Hàn Vũ, tay chân đều lên, “Nhóc thối, cố ý sao? Xem cái đức hạnh này của cậu!”

Hàn Vũ ủy khuất vô cùng, trong lòng thâm than, khác biệt a khác biệt! Rõ ràng nghiêm nghiêm túc túc một hồi một đáp, thế nào thoáng cái lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ồn ào lên rồi?

4. Chương 4

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Giữa lúc bốn người trong phòng riêng hát hò vô cùng cao hứng, một trận huyền não truyền tới, mấy người đều sững sốt!

Phòng riêng vốn chính là để không bị quấy rầy, mà thiết kế phòng riêng trong quán bar càng thêm chú trọng cách âm, càng không cần nói tới một club giải trí theo chế độ hội viên như ở đây, nhưng dưới tình huống như vậy còn có thể cảm nhận được bên ngoài đang âm ỉ, chỉ có một khả năng — bên ngoài huyền não rất lớn.

Kỳ Lâm đặt ly rượu xuống trước tiên, đi tới cửa. Mấy anh em cùng phòng là cậu ta mang tới, tự nhiên phải phụ trách an toàn, nếu như không phải chuyện lớn, thì thôi, nếu quả thật nháo ra chuyện gì, vẫn là nhanh chóng mang bọn họ rời đi mới tốt, đỡ phải không cẩn thận chọc thêm máu tanh!

Chỉ là cửa vừa mở, Kỳ Lâm liền ngốc lăng ngay tại trận!

May mà cậu ta coi như lạnh lợi, lập tức che cửa lại, lắc mình ra ngoài.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, Hàn Vũ vẫn thấy được tình huống bên ngoài, trong hành lang hai nhóm người đang la hét âm ỉ, mắt thấy sắp đánh nhau.

Mà trong nháy mắt Kỳ Lân lắc mình đi ra ngoài, sắc mặt A Lãng bên cạnh cậu hiển nhiên cũng biến thành khó coi!

Giữa lúc Hàn Vũ muốn hỏi một chút, có cần ra xem một chút không, Kỳ Lân liền trở lại phòng riêng, không nói hai lời, mang theo bọn họ thu dọn một chút, chuẩn bị rời đi.

Mấy người ra khỏi cửa, khi đi qua hành lang, Hàn Vũ cẩn thận quan sát hai nhóm người còn đang giằng co một phen, đều chừng hai mươi tuổi, thấy rõ bộ dạng khí phách, gia thế đều không tồi, nhưng không biết vì sao nháo tới mức bầu không khí rất căng thẳng.

Hai bên hiển nhiên đều có người cầm đầu, một người bên trong đó thấy Kỳ Lân mang người đi qua, còn có mấy người gật đầu chào hỏi Kỳ Lân, tiện thể quan sát một lượt ba người đi qua bên cạnh bọn họ.

Hàn Vũ hơi cúi đầu, chỉ là dùng ánh mắt nhỏ nhanh chóng lướt qua mấy cái, sau đó theo sau lưng Kỳ Lân ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa quán bar, Kỳ Lân nói với A Lãng: “Cậu mang bọn lão đại về trước đi! Đêm nay nếu tôi không trở lại, nhớ phải giúp tôi bao che!”

A Lãng không đồng ý nhìn cậu ta một cái, thấp giọng nói: “Cậu cẩn thận một chút!”

Hàn Vũ nghe hai người nói chuyện còn có chút mơ hồ, lão đại bên cạnh đã không vui kêu lên: “Kỳ Lân, cậu có ý gì a? Bọn anh là người hèn nhất vậy sao? Không phải đánh nhau à? Ai còn sợ chứ?”

Hàn Vũ ngẩn ra, lập tức phản ứng kịp, Kỳ Lân đây là bảo A Lãng dẫn bọn họ về ký túc xá trước, mà cậu ta thì quay lại chỗ kia, đoán chừng là phải giúp nhóm người mới vừa chào hỏi cậu ta.

Kỳ Lân phẩy phẩy tay, nói với lão đại và Hàn Vũ: “Lão đại, Tiểu Ngũ, đánh nhau tự nhiên không sợ, nhưng hai người vừa tới thủ đô, không hiểu nơi này nước sâu nước cạn, hai nhóm người bên trong kỳ thật chúng ta đều không chọc nổi! Thế nhưng nếu tôi đã thấy, thì không thể không đi, nếu không về sau không tốt. Nhưng hai người không giống, hai người căn bản không dây nối bọn họ, đừng dính vào... Nhà tôi chỗ này tốt xấu có chút căn cơ, cho dù nháo, cũng sẽ không có chuyện gì. Nhưng hai người không giống, xảy ra chuyện lớn, hai người chính là người chịu tội thay, không ai có thể giúp được hai người.”

Kỳ Lân một hơi nói xong, không để mấy người có cơ hội phản ứng, liền chạy về quán bar. A Lãng nhìn một hồi, mang theo bọn Hàn Vũ đi về trường học.

Trên đường trở về, lão đại luôn sáng sủa trở nên dị thường trầm mặc, thật lâu, mới ghen hờn dỗi trong lòng hỏi: “Những người đó rốt cuộc là ai a? Kỳ Lân nói nghiêm trọng như vậy?”

Nguyên Lãng nhìn nhìn lão đại mở miệng, lại liếc nhìn Hàn Vũ một đường đi theo vẫn trầm mặc như ngày thường, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Lão đại, nhà anh ở Thâm Dương nhỉ?”

(*Thẩm Dương là tên một thành phố ở tỉnh Liêu Ninh)

An Húc Dương không hiểu gì nhìn Nguyên Lăng, không biết tại sao lại liên quan tới quê mình.

“Vậy Thẩm Dương các anh dù sao cũng có một vài thiên chi kiều tử xấp xỉ tuổi anh, anh thấy được, sờ không được. Muốn tránh xa, trong nhà không cho phép, muốn tiến vào cái vòng tròn kia, nhưng chung quy vẫn không được đi?” Nguyên Lăng nhếch nhếch khóe miệng, hỏi ngược.

An Húc Dương bỗng nhiên ngộ ra, không lên tiếng nữa.

Mấy câu vô cùng đơn giản, nói hết xót xa trong lòng thiếu niên. Hàn Vũ thở dài trong lòng, hóa ra những thanh niên này cũng không phải mọi chuyện đều được như ý giống như mình đã nghĩ a!

Nhưng, cậu vẫn còn có chút không rõ, nếu đều là con em thế gia trong thủ đô, cho dù không có quan hệ thân thiết, cũng không đến mức ở nơi công cộng nảy sinh mâu thuẫn a, bọn họ dù sao cũng phải cố kỵ một chút mặt mũi và ý nguyện của người lớn trong nhà chứ!

“Được nha, Tiểu Ngũ, không nghĩ tới cậu bình thường không lên tiếng, với loại chuyện này còn có chút kiến thức a!” Nguyên Lăng vô cùng kinh ngạc nhìn Hàn Vũ, khen.

Hàn Vũ mới đầu không giải thích được, sau lại suy nghĩ, mới hiểu được, chính mình bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng rồi.

“Thật ra bọn họ như thế, chỉ cần không tai nạn chết người, trong nhà căn bản không quản. Trong mắt bọn họ, ai không phải tuổi trẻ ngông cuồng a! Có đôi khi, chính là ra án mạng...” Xảy ra án mạng thế nào, Nguyên Lăng không nói tiếp.”

Nhưng trong lòng Hàn Vũ sáng tỏ, dù sao sống tới tuổi này, cho dù ngày thường giữ bí mật nhỏ của mình mà sống qua ngày, đạo lý đối nhân xử thế nên hiểu, nhân tình ấm lạnh nên trải qua, cậu đều đã trải qua.

“Vậy bọn họ làm sao lại đối đầu?” An Húc Dương hỏi, trong ấn tượng của anh ta, Thẩm Dương của bọn họ là một khối, mấy chủ nhân nhỏ thế gia kia cho dù không quan hệ tốt, ít nhất ngoài sáng cũng không gây trở ngại, chưa bao giờ xuất hiện cảnh như ngày hôm nay a.

“Ai! ‘Chính kiến’ không hợp!” Nguyên Lăng khoanh khoanh tay, “Một lũ vừa rồi chào hỏi với Kỳ Lân, lão đại, anh xem có phải có chút quen mắt không?”

An Húc Dương gật đầu.

“Có mấy người trong đó là ở trường chúng ta, có một người coi như đàn anh chúng ta đó. Một đám bọn họ a, mặc kệ bí mật nháo loạn thế nào, lời người lớn trong nhà vẫn nghe theo. Ít nhất bề ngoài, vẫn là thiếu

niên thành công con nhà thế gia. Đại học tốt, tiền đồ tốt đều chờ bọn họ đó!”

“Đám còn lại, cũng không có cái gì mặt sáng mặt tốt, đạo lý nhân sinh của bọn họ chính là bốn chữ — ăn nhậu chơi bời! Bọn họ coi thường dạng như đàn anh chúng ta, luôn cảm thấy bọn họ là người hai mặt, dăm ba bữa lại tìm tra.” Nguyên Lăng dăm ba câu nói một chút tình huống nhóm người này.

Hàn Vũ không khỏi chặc lưỡi trong lòng, ai! Quả nhiên vẫn là đám nhóc con, nói trắng ra, chính là xem không vừa mắt nhau! Thảo nào người lớn trong nhà mặc kệ, đây đều không phải mâu thuẫn cụ thể sâu sắc gì, quần cũng không tiện quần, muốn giải quyết cũng không giải quyết được, mặc kệ bọn họ nháo đi!

“Vậy Kỳ Lâm đi chuyến này không sao chứ?” Hàn Vũ suy nghĩ một chút, vẫn quan tâm hỏi một câu.

Nguyên Lăng lắc đầu, “Thật ra cũng không thật sự đánh nhau, chính là loại chuyện này nếu đã thấy, giống Kỳ Lâm vậy, phải đứng chung một đội, tỏ thái độ, nếu không đều không thu được kết quả tốt từ hai bên!”

“Vậy sao cậu không cần biểu thị thái độ?” An Húc Dương thốt ra nghi vấn của mình.

Hàn Vũ không khỏi muốn che mặt, lão đại này sao có thể thẳng đuột như thế? Có vài vấn đề cho dù có hiểu kì, cũng không thể hỏi a!

Nguyên Lăng cũng không để ý gì, cười cười, nói, “Tôi a, tới còn chưa có tư cách đó!”

Nói trắng ra là, cho dù là bạn bè tùy tùng bên người thái tử gia, cũng là ba bảy loại, không phải người nào cũng có thể đi.

Lão đại vừa nghe đáp án này mới biết mình hỏi sai, áy náy gãi gãi cái đầu đỉnh, chẳng biết làm sao cho phải.

Ba người lắc lắc lư lư trò chuyện, tiêu tán cảm giác say trở về trường học, dọc theo đường đi, Nguyên Lăng và An húc Dương thỉnh thoảng nói chuyện với nhau lại một lần nữa khiến Hàn Vũ nhận thức một phen cảnh tượng phức tạp tuyệt bất đồng với thế giới đơn điệu kia của mình.

Màn đêm buông xuống, Kỳ Lâm quả thật chưa trở lại, mấy người giúp đỡ qua ả kiểm tra phòng, nhưng không có ai an tâm ngủ, thẳng đến hai ba giờ sáng hôm sau, Kỳ Lâm mới lần mò trở về.

Vừa về phòng ngủ, thiếu chút nữa bị ba cặp mắt sáng như đèn pha chiếu xuyên qua.

“Hắc! Mấy người còn chưa ngủ hả?” Kỳ Lâm lấy làm kinh hãi.

Hàn Vũ ngáp một cái, đầy mắt buồn ngủ nói: “Ừa, bây giờ liền muốn ngủ!” Vừa dứt lời, lão đại bên kia đã

vang lên tiếng ngáy.

Hàn Vũ vừa nhắm mắt, vừa suy nghĩ trong lòng, may mà đổi một thân thể nhỏ trẻ trung, nếu không dưới tình huống chơi một ngày kiểu này, còn phải chịu đựng một đêm, đóng xương cốt già nua vốn có của cậu làm sao chống đỡ nổi!

Trong phòng ngủ chỉ còn lại có Kỳ Lâm và Nguyên Lăng còn thanh tỉnh, mới hơi hơi vang lên tiếng nói chuyện.

“Thật ra, các cậu không cần phải...”

“Nga, tôi nói với bọn họ rồi, chính là bọn họ muốn đợi cửa. Hai người họ cùng đám người kia, không giống nhau!”

5. Chương 5

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Cuộc sống đời sinh viên, từ trước đến nay vẫn đơn giản. Tổng thể cũng chỉ có hai mảng lớn học tập và vui chơi.

Vui chơi đối với Hàn Vũ hiện tại, là nghỉ cũng không muốn nghỉ. Trước không nói tuổi tác trong lòng cậu thật tang thương, không thấy hứng thú với cách chơi của thanh niên hiện tại; chính là vấn đề học tập hiện tại đã đủ vấy bẩn Hàn Vũ.

Một lần nữa sống lại, người không phải thiên tài vẫn như cũ không phải thiên tài. Đời trước Hàn Vũ không có trí tuệ uyên thâm gì, làm công tác thiết kế chú trọng sáng tạo nhất, cũng chỉ làm tầm tàm bình thường, không có danh tiếng lớn gì, nhưng bởi vì cậu thận trọng, ngược lại đạt được một chút danh dự nho nhỏ.

Mà bây giờ học trung y, các loại tri thức cổ xưa và đủ loại điều lệ cấu trúc liên quan trong đó, ngoại trừ phải tốn gấp đôi thời gian người khác để học thuộc, cũng không còn biện pháp khác.

Bất quá, không biết có phải cậu hiểu sai gì rồi không, một môn liên quan tới kiến thức y học cao thâm truyền thừa hai nghìn năm như vậy — cậu đã cẩn thận để ý, chung quanh cậu các sinh viên rõ ràng càng có đủ tính chất thanh niên, dường như đều dùng phương pháp học tập giống như cậu — học vẹt.

Đương nhiên, kể ở đây vẫn là những bạn học nguyện ý học bài, phần lớn thi vào chuyên ngành này, nghe đâu đều là bị điều qua, cơ bản không tự nguyện học trung y, đừng nói gì tới học vẹt, ngay cả lên lớp không chép bài cũng có khối người.

Hiện tại mọi người học đều là nội dung cơ bản, không có kiến thức chuyên ngành quá uyên thâm, thế nhưng khiến Hàn Vũ cảm thấy kinh ngạc là, giáo viên lên lớp, khi giảng tới các nguyên lý cơ bản trong trung y, thường thường càng thích đề cập một ít tri thức tây y, thậm chí, có đôi khi còn thông qua tri thức tây y mà giải thích trung y.

Nhưng nhìn bộ dạng các bạn học chung quanh đã học hết một học kì hình như đều thích ứng rất tốt, Hàn Vũ có cảm thấy kì lạ cũng chỉ để trong lòng, không nói ra miệng.

Dù sao, cậu không phải rất hiểu chuyên ngành này, có lẽ vốn là như vậy đi!

Cứ như vậy, mặc dù sống lại một lần nữa, nhưng cuộc sống không có tiêu điều tự tại như đoạn thời gian cuối cùng của cuộc đời trước kia của cậu. Hàn Vũ thường xuyên khổ trong lòng ghen khuất.

Trong hành trình mỗi ngày bốn ba tại ở thư viện, phòng huấn luyện, căn tin cùng phòng ngủ của Hàn Vũ, ngày Quốc Tế lao động lặng lẽ tới rồi.

Đối với một người đã quen tự do, dưới thể chế nghiêm khắc, mùi vị lại phải gian khổ học tập một lần nữa không hề dễ chịu, dưới tình huống đó, một ngày nghỉ nho nhỏ, hoàn toàn giải phóng thể xác và tinh thần cậu.

Khi cận lễ 1/5, đúng lúc trải qua lãnh đạo bên trên tới thị sát. Cùng ngày, phát thanh vườn trường mở tròn một ngày, các loại tước hiệu của lãnh đạo, từng cái thông qua loa phát thanh hướng tới các sinh viên trong phòng học, truyền đạt các loại truyền thống và tinh thần tốt đẹp của TQ.

Buổi chiều lại là hội diễn tổng kết toàn trường, hội trường tuy đã sửa rất lớn, nhưng muốn chân chính dung nạp thầy trò cả trường lại có chút quá khả năng, bởi vậy, hội diễn văn nghệ như vậy thật ra có thể không đi.

Vừa nghe quy tắc ngầm này, Hàn Vũ vốn đã không chuẩn bị đi, nhưng là ý chỉ lão đại truyền đạt lại chặt đứt ý định của cậu.

Hội diễn văn nghệ thể này, mấy lớp cao cơ bản đều không đi, nếu mấy lớp thấp không cưỡng chế trình diện, đến lúc đó hội trường không ngồi đầy, cấp trên sẽ không hài lòng. Cho nên, sinh viên mới năm nhất như Hàn Vũ, nhất định phải trình diện.

Cách nói giảm nói tránh chính là, để mấy sinh viên cùng khóa làm quen làm quen, trao đổi một chút tình cảm, thuận tiện xem văn nghệ, điều tiết một chút tâm tình mệt mỏi. Kì thực, chính là vì đi cho đủ số người.

Bất quá so với Hàn Vũ không tình nguyện, sinh viên năm nhất đều rất hứng thú với buổi văn nghệ mang tính đại hội được các đàn anh đàn chị say sưa tán thưởng này. Không nói những thứ khác, ít nhất đi thăm dò mỹ nữ soái ca cũng được.

Bữa trưa An Húc Dương vừa ăn xong liền kéo Kỳ Lân đi hội trường chiếm ghế, còn Hàn Vũ chờ cho tới khi văn nghệ sắp mở màn mới chạy tới.

Một màn ca múa mở màn, đúng là khỏi phải nói, so với cái gì dạ hội đời trước cậu xem trong trường học, tiêu chuẩn cao hơn nhiều! Không nói những thứ khác, chỉ những diễn viên nam nữ múa vũ đạo kia, bộ dạng phải nói là mộng nước.

Sau khi được khơi dậy hứng thú, Hàn Vũ liền nghiêm nghiêm túc túc xem văn nghệ.

Khi sắp tới lượt MC giới thiệu tiết mục kế tiếp là một tiết mục diễn tấu nhạc cụ, Hàn Vũ rõ ràng cảm giác được An Húc Dương bên cạnh mình nóng vội dị thường.

Cậu dùng khuỷu tay húc húc Nguyên Lăng ngồi bên kia, thấp giọng hỏi: “Lão đại làm sao vậy?”

Nguyên Lăng nhìn thoáng ra An Húc Dương, phối hợp giảm thấp âm lượng trả lời: “Trong tiết mục sau có một đại mỹ nhân đó, lão đại để ý cô ta!”

Hàn Vũ không biết nên khóc hay cười gãi gãi cằm, ngô, chút chuyện này lại có thể khiến lão đại đứng ngồi không yên như thế a!

Màn lớn hạ xuống lại kéo lên, trên sân khấu có hai cây piano, một nam một nữ ngồi hai bên, giữa hai cây đàn có năm người nam nữ đứng, trong tay đều cầm một cây violin.

Bởi vì lão đại tới sớm, chiếm được vị trí vô cùng có ưu thế địa lý. Cảnh tượng trên sân khấu có thể thấy rõ ràng từ chính diện, vì thế, Hàn Vũ đặc biệt tập trung tinh thần quan sát 7 người biểu diễn trên sân khấu, muốn xem xem rốt cuộc là vị nào, có thể mê hoặc nhóc con đông bắc bên cạnh cậu thành như vậy.

Nhìn qua nhìn lại hai vòng, không khỏi thở than, bảy người trên sân khấu, bộ dạng đủ sắc thái, nói bọn họ đều là tuần nam mỹ nữ cũng không quá đáng a! Thật đúng là nhìn không ra, vị nào là “đại mỹ nhân”!

Nguyên Lăng bên cạnh nhìn thấy nghi hoặc của Hàn Vũ, không khỏi thở than, Tiểu Ngũ quả nhiên vẫn không thông suốt! Tuy rằng bảy người trên sân khấu trang điểm một phen, nhìn cũng không tệ, thế nhưng cái vị được lão đại để ý hiển nhiên phải hơn một chút a!

Hắn ở một bên mở miệng gợi ý: “Đàn piano!”

Hàn Vũ vừa được nhắc nhở, liền theo bản năng nhìn về phía nam sinh đánh piano bên phải, tinh tế quan sát một phen, mới hiểu ra trả lời Nguyên Lăng: “Tạm được. Mày kiếm mắt tinh, sóng mũi cao, môi mỏng, trông rất anh tuấn, ‘đại mỹ nhân’ cũng nói không ngoa a!”

Ai ngờ vừa nghiêng mặt sang, liền thấy biểu tình Nguyên Lăng cười như không cười, “Là bên trái, cậu nhìn

đi đâu vậy?”

Hàn Vũ lập tức , lúc này mới nhớ tới, mình sơ suất rồi! Có thể là thật sự sống lại, nên trong tiềm thức, không muốn giấu giếm điểm điểm như đời trước. Cho nên tùy tính lấy ánh mắt thưởng thức đồng tính đối đãi sự vật quanh mình. Tuy bản thân hứng thú với nam, không có nghĩa là lão đại xem trọng con trai a!

Trong lòng Nguyên Lăng ngoài buồn cười, cũng không khỏi một lần nữa nhắc nhở bản thân, thói đời hiện nay, ngốc ngốc như Tiểu Ngũ không nhiều lắm, nhất định phải bảo vệ tốt!

Trong mắt Nguyên Lăng, hành vi lần này của Hàn Vũ, chỉ thể hiện bản chất tiểu bạch của cậu, một chút cũng không có suy nghĩ tới phương diện tính hướng dị thường, thế nhưng ngoài miệng lại cười đùa: “Không nhìn ra a, Tiểu Ngũ! Được đó! Còn rất tinh mắt! Người nọ là một đàn anh khoa lâm sàng, chính là một trong số những người lần trước ở quán bar Kỳ Lân chào hỏi. Trong nhà a, đều là cái này.” Nói xong, khoa tay múa chân hàm trên vai.

Động tác tay rất nhanh, Hàn Vũ cũng không quá rõ ý tứ của hắn, nhưng có thể đoán đại khái, phỏng chừng, trong nhà đều tòng quân, trên vai ít nhất đều đeo mấy huy hiệu.

Thế là liền gật gật đầu, lại đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một tiếng bật cười.

Hàn Vũ và Nguyên Lăng đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy ghế sau ngồi mấy vị con trai bề ngoài đều dị thường tuấn mỹ, đang rất hứng thú nhìn chằm chằm Hàn Vũ và Nguyên Lăng.

Hàn Vũ thoáng cái đoán được mấy người này có thể là đang cười mình vừa rồi làm trò cười, trên mặt có chút không nhịn được, nhưng chung quy tuổi tác trong lòng cũng đã một bó, cuối cùng không quá mức để ý, chỉ lúng túng cười cười với mấy người phía sau rồi thôi!

Nhưng sắc mặt Nguyên Lăng lập tức khó xem, trong lòng không khỏi dâng lên xúc động muốn bóp chết Hàn Vũ!

Cười? Cậu còn cười? Biết bọn họ là ai sao? Cậu cười kiểu đó khiến người ta hiểu lầm làm sao giờ? Trực tiếp đùa chết cậu! Khóe mắt khóe miệng Nguyên Lăng không khỏi giựt giựt, cung kính tạ lỗi với mấy nam sinh ngồi phía sau: “Là các đàn anh a, bọn em không chú ý, thật xin lỗi! Đây là bạn cùng phòng của em, cậu ấy từ nông thôn đến, chưa thấy qua cái gì gọi là thế đời!”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn Nguyên Lăng biến sắc mặt, sao chỉ trong chớp mắt, chính mình biến thành một nhóc quê mùa từ nông thôn tới rồi?

Lại xem biểu tình không ngừng chớp mắt với mình của Nguyên Lăng, lập tức ý thức được những người phía sau mình lại là người có lai lịch lớn gì gì đó, mà mình còn nói lời không nên nói, lập tức phối hợp Nguyên Lăng, ra vẻ một tên quê mùa mới lên thành phố, ủy khuất mà tỏ mò.

Vừa diễn còn vừa nói thầm trong lòng, biểu tình thế này không sai nhỉ? Lớn tuổi rồi, mỗi ngày đều đầy tâm sự không tốt cho thân thể đâu nha.

Nguyên Lăng vừa nhìn biểu tình của Hàn Vũ, lập tức lại có xúc động muốn hôn mê!

Tên Tiểu Ngũ này, thảo nào bình thường trầm mặc, thật không nhìn ra gốc như vậy a! Chỉ bảo cậu ta phối hợp gặt đầu một chút là được, thế nào còn bày ra biểu tình này!

Nhưng ngoài dự đoán của Nguyên Lăng lại là mấy vị ngồi sau, đều cười cổ vũ, còn hứng thú hỏi Hàn Vũ: “Cậu tên gì?”

Hàn Vũ nhất thời không phản ứng nhiều, nghĩ, câu này sao giống chủ tử hỏi nô tài thời cổ đại vậy.

Nghĩ thế, tuổi tác tâm lý bày ra đó, đối với chuyện này cũng không có cảm thấy phần thanh* của người trẻ tuổi, chỉ khách khí nói tên mình: “Em là Hàn Vũ.”

*(*đại khái là ý thức tự tôn quá cao của thanh thiếu niên)*

—

Tiểu Bảo: trong chương này có cụm từ này “ ” dịch sát nghĩa là “trong lòng tuổi tác đặt tại đó”????
Có ai hiểu cụm từ này không? Tui nghĩ thoáng thoáng thành “một bó tuổi trong lòng” => Cám ơn bạn *socola chấm nước mắm* đã tiếp sức cho tui

6. Chương 6

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Hội diễn văn nghệ kết thúc, bốn người cùng phòng đi ra ngoài, Hàn Vũ không cẩn thận liếc thấy đám cậu ấm ngồi hàng sau, đang vây quanh cùng cậu trai trên sân khấu vừa rồi bị cậu tùy tiện bình phẩm đi mất.

Trong lòng lập tức thẹn thùng, hóa ra là trùng hợp, đám người này đều là nhóm công tử thủ đô quen biết nhau, nghe mình nói mấy câu như thật như giả, không trở mặt tại chỗ, coi như tính tình tốt đi?

Bất quá, cũng có thể là không muốn tính toán với nhân vật nhỏ như cậu thôi!

Hàn Vũ không sao cả nhún nhún vai, quay người liền ném chuyện này ra sau đầu, ngay cả tên tuổi vừa rồi trao đổi với mấy tên vây cánh thái tử đảng này cũng không nhớ được mấy người.

Hiện tại làm cậu tâm tâm niệm niệm chính là ba ngày nghỉ sắp tới, nghỉ nghỉ đã cảm thấy tốt đẹp!

Tuy rằng trong trường quân đội cũng có cuối tuần nghỉ ngơi, chỉ là thiên tính con người thế đấy, luôn cảm thấy ngày nghỉ vốn nên có, mà ngày nghỉ lẽ không phải cuối tuần, lại cho người ta cảm khác được hời.

“Tiểu Ngũ, khó có được ngày nghỉ a? Chuẩn bị làm cái gì?” Lão đại vừa đi vừa hỏi kế hoạch ngày nghỉ của nhóm anh em bên cạnh.

“Đúng vậy, Tiểu Ngũ, cậu sẽ không chuẩn bị ngâm ở thư viện nữa chứ? Thật chưa từng thấy cậu như thế, mười hai năm học tập gian khổ còn chưa học đủ a!” Kỳ Lân cũng khoanh tay oán giận.

Hàn Vũ hiếm khi lộ vẻ hưng phấn lắc lắc đầu, “Không đâu, không đâu, hiếm khi được nghỉ, tôi muốn hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Nga? Chuẩn bị làm gì?” Kỳ Lân hứng thú hỏi.

“Nghỉ ngơi nha!” Hàn Vũ kinh ngạc trả lời, không phải nói nghỉ ngơi sao? Nghỉ ngơi không phải chính là cái gì cũng không làm, ngủ ngủ, ăn ăn sao? Trước kia cậu đều trải qua ngày nghỉ như vậy a!

Ba người lập tức im lặng, không khỏi quay mặt đi chỗ khác, kỳ thật, Tiểu Ngũ không phải người địa cầu đúng không!

Tiếp đó, ba người đã hoàn toàn vứt bỏ Hàn Vũ ra ngoài, tự mình khí thế ngất trời thảo luận ngày nghỉ phải làm những gì.

Mấy ngày nghỉ kế tiếp đúng như Hàn Vũ nghĩ, cơ bản đều là trạch trong phòng ngủ, ngủ ngủ, ăn ăn. Giữa chừng lên mạng đấu giá mấy bản thiết kế, thành công hai cái, lại kiếm được một khoản nhỏ.

Tuy rằng so với khoản cậu gửi tiết kiệm trước kia không đáng nhắc tới, nhưng sau khi bắt đầu một lần nữa, nhìn từng khoản nhỏ tích lũy dần dần, cũng khiến cậu dị thường thỏa mãn.

Đồng thời cậu cũng thừa dịp kì nghỉ này, mượn cơ hội lên MSN trước kia của cậu, tài khoản Taobao thân phận ảo trên mạng này nọ, lật xem một chút nhật kí, coi như tưởng niệm lần cuối với cuộc sống cũ, liền triệt để vứt bỏ những tài khoản này, một lần nữa đăng kí tài khoản mới. Đồng thời, một lần nữa thêm mấy người bạn tốt trên mạng lúc trước.

(Taobao là trang web mua sắm qua mạng của TQ, giống giống Amazon á, có thể giao dịch giữa các cá nhân với nhau nữa thì phải)

Chỉ là khi nói chuyện, tỏ ra dị thường cẩn thận, một khi đắc ý quên mình, liền bị đối phương hoài nghi có phải bạn thân đổi acc nhỏ chỉnh người hay không.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ, ba tên cùng phòng chơi điên rồi rồi cuộc không nhìn nổi cuộc sống trạch nam như heo của Hàn Vũ, cứng rắn kéo hẳn, muốn tìm một chỗ high một chút để chơi.

Bởi vì Hàn Vũ đã có máy tính, làm thiết kế có thể kiếm được một khoản thu nhập xa xỉ, mấy người đã không có tâm tình muốn săn sóc đời sống kinh tế của cậu nữa, ở chung càng thêm hòa hợp không kiêng nể gì.

Hơn nữa ba người trải qua một học kỳ mấy tháng ở chung, phát hiện tuy Hàn Vũ rất nhiều thời gian vẫn trầm mặc như lúc mới quen, nhưng không giống học kì trước, nơi nơi phòng bị, tự trọng rất cao, ngược lại bởi vì cậu trầm mặc, có đôi khi rất cẩn thận, có thể giúp bọn họ làm một ít chuyện nhỏ nam sinh lỗ mãng dễ coi nhẹ.

Cho nên, mặc dù ít nói, thế nhưng ba người vẫn có chung chí hướng kéo Hàn Vũ vào trong vòng tròn của mình, chỉ cần trong phạm vi Hàn Vũ có thể tiếp nhận, chơi đùa này nọ đều có thể mang cậu theo.

Chỉ là Hàn Vũ tự mình đáp ứng tương đối ít, bất kể là vận động chơi bóng bọn họ thích, hay là hoạt động xem phim chơi game, đều không hứng thú lắm.

Ngày trước, ba người sẽ không miễn cưỡng cậu, dù sao, ai không có phần thích ghét của mình a, tuy lúc huấn luyện Hàn Vũ vẫn biểu hiện tốt, nhưng không có nghĩa là người ta phải là một mỹ thiếu niên vận động a!

Vì để tránh sự kiện lần trước, Kỳ Lâm đặc biệt mang theo ba người đến một club giải trí cách trường khá xa. Câu lạc bộ này cũng là chế độ hội viên, so với nơi lần trước bọn họ đi, ở đây càng nhiều khách, rõ ràng là tầng lớp người có tuổi, thanh niên giống bọn họ không nhiều lắm.

Bốn người sợ phiền phức, vẫn muốn một gian phòng riêng, trong phòng đều tự gọi rượu thịt qua, bắt đầu hát, chuẩn bị hát cả đêm.

Hàn Vũ bị kéo tới cũng không có gì bất mãn, nghĩ nghĩ thân thể mình bây giờ dù sao cũng là thanh niên mười chín tuổi, nếu biểu hiện quá không thích hợp, ngược lại không tốt.

Vì vậy cùng vui vẻ ngồi bên cạnh, nhìn ba người giống như lên cơn, biến đổi đoán số uống rượu thành các loại biện pháp trừng phạt.

Hàn Vũ uống hai ly, liền không muốn dính vào nữa, dù sao cậu không có cái tâm tính tùy ý điên cuồng kia, uống nhiều rượu cũng vậy, đời trước lúc cậu chán chường nhất đã uống không ít, nhưng thủy chung không thể từ rượu tìm ra được đáp án.

Nhìn mấy người càng ngày càng điên, cậu thở dài một tiếng, lặng lẽ chuồn khỏi phòng riêng, chuẩn bị đi toilet thả nước, hít thở không khí một chút!

Nhiệm vụ đêm nay của cậu vô cùng nặng nề, ba người này uống lẩn quay, còn không phải dựa vào cậu lôi về à!

Đi toilet thả nước xong, không muốn quay lại phòng riêng, liền dựa vào hành lang bên ngoài toilet, khép hờ mắt nghĩ ngợi, nghĩ rồi nghĩ, bỗng nghe bên cạnh truyền tới một giọng nam trung đầy từ tính.

“Lần này tha cho cậu, tôi không hy vọng có lần tiếp theo.” Thanh âm nhàn nhạt, có thể thấy được người này không tức giận.

Hàn Vũ tò mò liếc mắt sang, một người đàn ông chừng ba mươi, khoảng 1m85, dáng người khôi ngô, tây trang giày da, lúc này đang nắm cravat kéo ra, cúi đầu nghe điện thoại, ngũ quan không thấy rõ ràng lắm, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được, trên người mang theo hơi thở không kiên nhẫn.

“Cho dù như vậy cũng không được, ban đầu tôi đã nói rồi, cậu muốn theo tôi, việc này nhất định phải do cậu làm! Nếu không tôi còn cần cậu làm gì? Hôm nay tôi làm thay cậu một lần, nhưng không có nghĩa là có lần tiếp theo.” Giọng điệu bình thản như vậy, căn bản không có cảm giác y đang tức giận hay phẫn nộ.

Hàn Vũ cảm giác người này thật kì lạ, đứng bên cạnh y, cẩn thận một chút, quả thật có thể cảm giác được khí thế cả người y cùng với bất mãn và phẫn nộ, nhưng đối phương ở bên kia điện thoại mà, y nói nhàn nhạt kiểu đó, ai có thể cảm nhận y đang bất mãn mãnh liệt chứ!

Người bên kia điện thoại hình như đang giải thích cái gì, khí thế quanh người đàn ông tuy vẫn rất áp lực, nhưng đã hơi chuyển biến tốt, một lúc lâu, y ừ một tiếng, ngay cả tạm biệt cũng không nói, dứt khoát ngắt máy.

Mà chuyện đầu tiên sau khi ngắt máy, đó là giương mắt liếc Hàn Vũ, xoay người vào WC.

Hàn Vũ bị cái nhìn kia liếc cho cả người tê dại, giống như bị thứ gì giật, lại giống như chạm vào dòng điện không tính là cao áp, cậu gãi gãi quả đầu ngắn cùn của mình, đối với phản ứng của mình có chút không hiểu ra sao!

Người đàn ông đó rốt cuộc bộ dạng thế nào, cuối cùng cậu không thấy rõ, hiện nay ấn tượng duy nhất trong đầu cậu chính là khí thế áp người kia và một đôi mắt đen láy – ánh mắt rất sáng, ngược lại cảm thấy lạnh lùng và lãnh đạm của người này là do nguy trang mà ra.

Ngẫm lại mình đi đã lâu, Hàn Vũ vỗ vỗ cái trán, quảng mấy thứ này ra sau đầu, vui vẻ đi về phòng riêng.

Sau khi quay lại phòng riêng, ngoại trừ lão đại còn ôm micro hát rất thâm tình, hai người khác đều đã gục, một tên nằm trên bàn, một người nằm trên ghế.

Cậu đi tới chột chột lão đại, đối được một trận cười hì hì: “Em gái, anh hát có hay không?”

Sặc! Đây là một tên say đứng!

Cậu nhận mệnh tự móc tiền túi tính tiền, một lần quẹt rớt cả ngàn đồng của cậu, cậu đau lòng tới run cả tay, đây chính là gần phân nửa tiền từ bản thiết kế a! Lại quay lại phòng riêng, đỡ Kỳ Lân dậy, lại dỗ An Húc Dương công “em gái” nào đó đã say chổng vó trên ghế, theo cậu đi về trường học.

7. Chương 7

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Kì nghỉ vừa kết thúc, Hàn Vũ đã trở về cuộc sống mấy điểm một đường!

(ý là chỉ qua qua lại lại vài ba chỗ: trường, huấn luyện, phòng ngủ..)

Tuy rằng đúng khô khan, nhưng so với nghỉ hè sắp tới, Hàn Vũ càng hy vọng có thể vĩnh viễn đắm chìm trong cuộc sống thế này, không cần đổi mới quá nhiều hiện thực.

Một khi nghỉ hè tới, Hàn Vũ phải đối mặt với viễn cảnh bị thương không nơi nương tựa!

Trước kia Hàn Vũ là trẻ mồ côi, nghỉ đông và nghỉ hè hằng năm đều đến công trường bán sức lao động đổi lấy sinh hoạt phí và học phí, cứ như vậy, không chỉ không cần sầu một ngày ba bữa, ngay cả vấn đề chỗ ở cũng được giải quyết luôn, hoàn toàn là làm một mẹ, khỏe đôi đường!

Chỉ là Hàn Vũ bây giờ đã không cần cấp bách vì cuộc sống, hơn nữa đời trước còn mang theo chút tự tôn và tự kiêu, không cách nào làm giống như Hàn Vũ lúc trước, thân nhiên đến công trường bán sức lao động.

Cứ như vậy, ăn, mặc, ở, đi lại vào kì nghỉ hè phải tự mình giải quyết.

Ở nơi tắc đất tắc vàng như thủ đô, muốn tìm một chỗ ở tạm tuyệt không đơn giản. Còn nữa, dựa theo tình hình tài chính bây giờ mà nói, chỉ có thể thuê một gian phòng nhỏ mà thôi!

Thế nhưng cậu rất nghi ngờ sẽ có người đồng ý cho cậu thuê phòng chỉ trong hai tháng, có những chủ hộ càng muốn tìm một khách trọ lâu dài, dù sao, địa phương như thủ đô, sẽ không thiếu người muốn thuê nhà.

Không đợi Hàn Vũ nghĩ ra biện pháp đối phó nghỉ hè, cuộc thi cuối kỳ đã lặng lẽ tới rồi, làm một sinh viên trung y thay đổi giữa chừng, Hàn Vũ tỏ vẻ áp lực thực lớn.

Trước đây còn có thể rút chút thời gian nhất định nhận chút việc qua mạng, hiện tại cơ bản đã không thấy

bóng Hàn Vũ ở ký túc xá — vì người ta cấm chốt trong thư viện luôn rồi.

Thăng đến khi thi xong môn cuối cùng, Hàn Vũ mới có một loại cảm giác tạm thời được giải phóng.

Khi trở lại ký túc xá, ba người khác đã thu dọn hành lý xong, ba người thấy Hàn Vũ về, động tác trên tay đều dừng lại, “Tiểu Ngũ, về rồi à? Ngày mai sẽ rời trường, cậu về nhà sao?”

An Húc Dương vừa hỏi ra miệng, đã bị Kỳ Lâm bạo kích ngay đầu, lập tức, An Húc Dương ý thức được mình nói sai, Tiểu Ngũ là trẻ mồ côi, không có nhà để về.

Hàn Vũ cười cười tỏ ý mình không để ý, dù sao cậu đã không phải Hàn Vũ chân chính, tâm tính không có yếu ớt như vậy, mà cậu hiện tại đã không lưu luyến gia đình như vậy, hoặc là nói, còn hơn cả lưu luyến một ngôi nhà có cha mẹ, cậu càng khát vọng có thể cùng một người lập ra gia đình thuộc về mình.

Tuy rằng, cậu biết mộng tưởng ấy có thể chỉ là một hy vọng xa vời.

“Tiểu Ngũ, nghĩ hè cậu có kế hoạch gì chưa?” Nguyên Lăng đỡ lời nói sang chuyện khác.

“Ừm, đặt vé xe lửa đi thành phố H rồi, vẫn luôn nghe nói thành phố H là một thành phố thú vị, muốn đi xem, đại khái nán lại vài ngày, sau đó trở về, làm công kiếm tiền.” Thật ra là Hàn Vũ muốn mượn cơ hội trở về, xem cha mẹ và anh cả kiếp trước có khỏe mạnh không.”

“Ồ, thành phố đó đáng giá đi tham quan, vậy sau đó? Có kế hoạch gì không, có muốn tới nhà tôi không?” Kỳ Lâm gật đầu, lại mời cậu về nhà mình.

Hàn Vũ đang chuẩn bị từ chối, tuy mọi người trong phòng rất tốt, thế nhưng, cậu vẫn không muốn quá làm phiền người khác. Chỉ là khi cậu đang chuẩn bị mở miệng, lão đại bên cạnh đột nhiên nói: “Kì nghỉ hè này anh về nhà trước một chuyến, sau đó sẽ quay lại, nếu không thì Tiểu Ngũ cùng anh thuê một phòng, có thể chăm sóc lẫn nhau, cũng có thể chia tiền thuê nhà.”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía anh ta, trùng đến khi sắc mặt anh ta trở nên lúng túng, mới đồng thanh kêu lên: “Thành thật thú tội đi! Chạy trở lại gấp như vậy làm gì?”

Mặt An Húc Dương đột nhiên đỏ lên, may mà mặt anh ta trước giờ vẫn đen, không thấy quá rõ ràng.

“Không, không có gì... Chính là, cái kia, anh không phải muốn gần cô ấy một chút sao? Cô ấy là người thủ đô, nghĩ hè anh ở chỗ này, có lẽ có thể thấy cô ấy được mấy lần.” An Húc Dương cảm thấy phi thường quần bách, nhưng vẫn thẳng thắn với anh em.

Ba người đều cười hiểu rõ, hóa ra là vì “cô ấy” à!

Kỳ Lâm nghĩ, nếu đã như vậy, cũng tốt! Mấy anh em cùng thuê một cái phòng, ngược lại càng tiện hơn là đến nhà mình ở.

“Vậy được rồi, khi nào hai người về? Tôi với Nguyên Lăng đi xem phòng trước cho hai người! Chờ hai người trở về, giao tiền thuê là có thể vào ở!” Kỳ Lâm vỗ tay, giải quyết nhanh gọn.

Ngày nghỉ hè đầu tiên, Hàn Vũ ngồi xe lửa đến thành phố S, lộ trình không phải rất xa, nhưng đủ để Hàn Vũ suy đoán tất cả tình huống có thể khi gặp lại cha mẹ.

Mà trong đó, khiến Hàn Vũ thấy phức tạp nhất chính là, rốt cuộc cậu có nên nhận thân với cha mẹ và anh hai không?

Chính điều này vây khốn bước chân Hàn Vũ, khiến cậu sau khi xuống xe lửa cũng không đi thẳng đến nhà cha mẹ ở thành phố S, ngược lại quay trở về căn nhà nhỏ mình đã mua khi còn sống.

Tìm lý do lừa gạt nhân viên quản lý dưới lầu, một đường tìm lên lầu mười bảy, đứng trước cửa “nhà của mình”, do dự thật lâu, vẫn gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, là một người phụ nữ không biết tên, “Có chuyện gì?”

“Xin chào, cháu tìm Hàn Vũ tiên sinh!” Hàn Vũ sững sốt, lập tức phản ứng lại.

Người phụ nữ trong phòng trái phải đánh giá Hàn Vũ một phen, mới nói: “Chắc cậu tìm người chủ trước? Nghe nói mấy tháng trước hấn gặp tai nạn xe qua đời, nhà này đã bán.”

Chuyện này Hàn Vũ sớm đã đoán được, nhưng hiện tại tận tai nghe một người phụ nữ nói với mình “Cậu đã chết, nơi này không thuộc về cậu”, cảm giác này vô cùng vi diệu, không thoải mái và chán ghét đều có.

Mà người phụ nữ trong phòng không nghĩ nhiều, còn tưởng là một người bạn của chủ trước, nhất thời nghe tin tức này, khó có thể tiếp nhận, vì thế liền khách sáo an ủi vài câu rồi tiễn Hàn Vũ đi.

Hàn Vũ cười khổ rời khỏi “căn nhà” đã sống gần mười lăm năm, vô mục đích đi dạo trong thành phố S, thẳng đến khi sắc trời hoàn toàn đen, mới nhận không được đi tới gần nhà cha mẹ.

Từ rất xa dưới lầu đã thấy được thân ảnh hai vợ chồng già, bộ dạng hai người thật bình tĩnh, cũng thật thanh thản, đang đỡ lẫn nhau tản bộ sau khi ăn.

Hàn Vũ cũng không tùy tiện đến quấy rầy, chỉ im lặng đi theo phía sau rất xa hai người, một đường đi một đường nhìn theo bóng hai ông bà cụ, thẳng đến khi hai người tản bộ xong cất bước lên lầu, mới dừng lại.

Cậu ở dưới lầu ngẩng mặt nhìn cửa sổ căn hộ cha mẹ mình, bên trong hắt ra ánh đèn vàng, ngẫu nhiên còn có bóng người qua lại, đã từng, cậu đã từng sống ở đó hơn hai mươi lăm năm.

Cậu đứng hồi lâu, lâu đến mức thiếu chút nữa cậu đã nghĩ rằng mình vẫn là Hàn Vũ.

Cuối cùng, cậu xoay người, lép xẹt bước chân đi mất.

Nơi này đã không thuộc về cậu, cậu có muốn về cũng không được.

Mặc kệ mình lúc tạ thế, cha mẹ có bao nhiêu thương tâm, nhưng chỉ cần bọn họ có thể sống nương tựa vào nhau là có thể vượt qua bi thương. Hai ông bà tuổi đều không nhỏ, cần gì khiến họ bi thương rồi lại vui mừng chứ?

Đối với người già mà nói, bình thần là chân thật, an khang là hạnh phúc! Chuyện quá mức thần ma ly kỳ cũng không nhất định có thể an ủi tâm linh của bọn họ.

Hướng chi, sau khi nhận thân rồi thì sao? Lại để bọn họ buộc mình đi xem mắt, không dám nói thẳng tính hướng của mình?

Hoặc là cố gắng đấu tranh, khiến cha mẹ gần bảy mươi lại vì mình mà nát tâm?

Không! Những thứ này cũng không phải ước nguyện ban đầu của cậu. Thật sự, đủ rồi! Có lẽ như vậy là tốt nhất!

Ở một ngã rẽ cuối cùng, Hàn Vũ quay đầu lại lưu luyến nhìn một lần cuối, môi hơi mấp máy khép mở, làm khẩu hình “tạm biệt”.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Lần nữa trở lại thủ đô, Hàn Vũ mới giống như thật sự sống lại, bỏ đi rất nhiều gánh nặng, cậu thoát nhìn càng giống một thiếu niên hồn nhiên.

Chuyện thứ nhất làm sau khi trở lại chính là liên lạc An Húc Dương, vốn tưởng rằng mình đã đủ nhanh, nhưng điện thoại kết nối mới biết, từ hai ngày trước An Húc Dương đã trở lại.

An Húc Dương nhận được điện thoại của Hàn Vũ, tỏ vẻ thật cao hứng, lập tức hỏi cậu đang ở đâu, sẽ tới đón cậu.

Hàn Vũ báo địa chỉ, ở tại chỗ chờ, ước chừng nửa tiếng sau, nhìn thấy một chiếc xe con màu đen đỗ trước mặt mình, cậu vốn chuẩn bị đứng lui qua bên cạnh, nhưng người từ trên xe xuống lại khiến cậu dừng cước bộ.

“Tiểu Ngũ, chạy đi đâu vậy? Đây nè!” Kỳ Lâm từ ghế lái nghiêng đầu qua gọi Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhướn mày nhìn thoáng qua xe con màu đen, Audi A5 nhập khẩu, không tồi a! Mới không gặp bao lâu, lên xe con luôn rồi! — Một phát ném hành lý trong tay cho An Húc Dương chui ra đón cậu, dẫn đầu chui vào trong xe.

Kỳ Lâm lái xe đưa hai người đến chỗ bọn họ thuê, một xã khu sinh hoạt nằm giữa vòng hai vòng ba*, vừa vào cửa, Hàn Vũ liền biết, xã khu như vậy không có khả năng cho thuê một hai tháng.

(*không biết giải thích sao, dùng các tuyến đường lớn quây thành vòng tròn để chia khu, trong vòng 1 là trung tâm thành phố, kiểu vậy)

“Nhà này rất tốt, sao tìm được vậy?” Hàn Vũ vào nhà đánh giá một phen phòng ở cậu sắp ở lại hai tháng, hoặc có thể lâu hơn.

Ba phòng hai sảnh, hai phòng chiếm diện tích lớn nhất chính là phòng ngủ, đã có giường và một ít vật dụng đơn giản, một gian nhỏ khác vẫn để trống, nếu căn nhà này thuộc về cậu, vậy nó rất thích hợp làm phòng sách. Phòng khách, phòng bếp, phòng tắm đều trang trí đơn giản, cho người vào ở một chút vẫn đề cũng không có.

Nhưng là, nếu thật soi xét, vẫn quá mức trống trải, giống như nhà mẫu, đồ làm bếp trong phòng bếp, đồ dùng trong phòng tắm, thậm chí vật bày trí trong phòng khách, đều không có.

Chính là, hiện tại, cậu chỉ là khách qua đường của căn nhà này thôi, không có nhiều quyền lực bày trí.

“Mượn của bạn, ngay cả tiền thuê cũng tiết kiệm!” Kỳ Lâm sờ sờ mũi, bộ dạng có chút kiêu ngạo.

Hàn Vũ ngó Kỳ Lâm khoe khoang, không khỏi cười thầm trong lòng, thật đúng là một đám nhóc con!

Đêm đó ở lại, vì chúc mừng Hàn Vũ trở về, mấy người lại kéo Hàn Vũ, kêu thêm Nguyên Lăng tới tiệm cơm gần đó, náo nhiệt một phen, kết quả, ngoại trừ Hàn Vũ ba tên kia đều uống say, được Hàn Vũ nâng về, ngủ trên chiếc giường mới cậu còn chưa được hưởng thụ.

Xuất phát từ lo lắng với tính hướng của mình, cuối cùng Hàn Vũ không lựa chọn chen chúc một đêm với ai, mà một mình dựa vào sofa tạm một đêm. Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng tỏ, Nguyên Lăng đã từ trong phòng ôm đầu đi ra, nhìn thấy Hàn Vũ ra vào phòng bếp, sững sốt, sau đó mới chào hỏi.

“Tiểu Ngũ chào buổi sáng!” Nguyên Lăng ôm cái đầu say rượu đau muốn nứt ra, mệt mỏi cọ tới trước bàn ăn ngồi xuống.

“Chào A Lăng!” Hàn Vũ cười tủm tỉm nhìn Nguyên Lăng chật vật, cầm cháo ngũ cốc trong tay bưng tới trước mặt Nguyên Lăng, “Ăn đi, ăn xong sẽ thoải mái hơn! Vốn muốn làm trà tỉnh rượu, đáng tiếc sáng sớm đi chợ không mua được nguyên liệu.”

Nguyên Lăng bưng chén cháo, cầm thìa khuấy khuấy, gạo tấm ngô xen lẫn trong chén cháo, trắng trắng vàng vàng, rất đẹp. Ngửi cũng là hương vị ngọt ngào đặc biệt thuộc về ngũ cốc, khiến dạ dày khuấy đảo một đêm thêm ăn muốn chết.

“Không nghĩ tới Tiểu Ngũ còn có thể xuống bếp a?” Nguyên Lăng trực tiếp buông thìa, xì xụp xì xụp húp, mấy ngụm đã giải quyết xong!

“Ừm, vì sinh tồn thôi! Dù sao cái gì cũng phải biết một chút.” Hàn Vũ thuận miệng giải thích, đầu thế nói đời trước cậu tương đối để bụng chuyện ăn uống, tuy rằng không thể làm mấy món phức tạp, nhưng bữa cơm gia đình vẫn có thể làm mấy món.

Nguyên Lăng lại hiểu lầm thành Hàn Vũ bởi vì thân phận mồ côi, mọi chuyện đều phải tự mình học, cho nên cái gì cũng biết một chút. Không khỏi trầm mặc!

So với Hàn Vũ, bọn họ quả thật may mắn hơn nhiều!

“Còn muốn không?” Vừa thấy sắc mặt Nguyên Lăng, biết hắn lại nghĩ sai, nhưng Hàn Vũ tình nguyện hắn nghĩ như vậy.

Nguyên Lăng hoàn hồn, gật đầu.

Thẳng đến khi Nguyên Lăng uống xong ba chén cháo ngũ cốc, trong hai gian phòng ngủ mới lần lượt truyền đến từng đợt kêu rên. Nguyên Lăng nghe không khỏi vui vẻ! Hắc! Cuối cùng có người đồng bệnh tương liên với mình!

Nghĩ vậy, hắn vui vẻ hơn hở bưng chén cháo thứ tư của mình, chạy tới gian phòng ngủ của Kỳ Lân, vừa xì xụp húp cháo, vừa nói mát.

“Hắc, người anh em, tối hôm qua người nào nói, không quật ngã tôi liền đi hàng ngang a! Tôi thấy, ngài hôm nay nha, đi cũng không nổi rồi! Cứ nằm đó luôn đi!”

Một cái gối đầu bay tới, Nguyên Lăng lạnh lẽo tránh thoát.

“Cậu đang uống cái gì? Bưng cho tôi một chén!” Cãi nhau ầm ĩ, cái mũi coi như nhảy bèn của Kỳ Lân ngửi được mùi ngũ cốc.

“Dựa vào cái gì nha? Đây là Tiểu Ngũ đặc biệt làm cho tôi!” Nguyên Lăng vô sỉ từ chối.

Trùng hợp tiếng nói vừa dứt, Hàn Vũ đã bưng một chén cháo đến, đưa cho Kỳ Lân sớm rồng bụng.

Kỳ Lân cảm động đón lấy, ôm chầm cổ Hàn Vũ một phen, “Vẫn là Tiểu Ngũ tốt! Anh bình thường không uống công thương cậu!”

Hàn Vũ lạnh nhạt đẩy Kỳ Lân sén súa ra, “Cậu uống trước, tôi qua xem lão đại!”

Chờ Hàn Vũ đi rồi, trong phòng chỉ còn hai tiếng xì xụp, một chén thấy đáy, Kỳ Lân mới có chút đắm chiêu nhìn chằm chằm cái chén không.

“Cậu nói, sao tôi lại cảm thấy, Tiểu Ngũ không giống đứa ít tuổi nhất trong chúng ta, ngược lại càng giống anh trai?”

“Xì —” Nguyên Lăng hừ một tiếng, “Giờ cậu mới phát hiện!”

Sau điểm tâm, Kỳ Lân kéo Nguyên Lăng ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người nấy!

Hàn Vũ ở lại gian phòng mình sẽ ở tạm, bắt đầu thu dọn hành lý không tính là nhiều của mình, trừ bỏ vài bộ quần áo mùa hè cũ kĩ, một notebook, cậu cũng không còn gì để thu dọn, ngược lại còn có mấy bao đặc sản cậu mang về từ thành phố H!

Mấy thứ này là sản phẩm của mấy cửa hiệu lâu đời ngoại trừ dân bản xứ thành phố H, người bình thường đều không biết, cậu đặc biệt mang về cho mấy người cùng phòng, chính là hôm qua vội vàng quá, quên mất chuyện này.

Nghĩ nghĩ, cậu dọn hết qua phòng An Húc Dương, nhờ anh ta mang cho hai người kia, mà chính cậu, muốn bắt đầu cuộc sống nghỉ hè trạch trong nhà!

An Húc Dương nhìn cái giường đắp đầy đặc sản của mình, lại nghe lý do của Hàn Vũ, khóe miệng run rẩy hai cái, cuối cùng vẫn nhịn không được bắt lấy Hàn Vũ lay qua lay lại.

“Cậu mới mười chín tuổi, mười chín tuổi! Không phải chín mươi tuổi a! Có cần sống cuộc sống giống ông già vậy không a! Khó lắm mới được nghỉ hè, ngay cả của cậu cũng không muốn ra à?”

Vì thế đêm đó, An Húc Dương liên hệ Kỳ Lân và Nguyên Lăng, sau khi tuyên cáo thẳng thừng “hành vi phạm tội” của Hàn Vũ, liền kéo cậu đi trải nghiệm cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ của “người trẻ tuổi”!

Hàn Vũ dở khóc dở cười đi theo ba người thăm thú thủ đô về đêm, trong thành thị muôn màu muôn vẻ cơ bản nhìn không tới ánh trăng ánh sao, cảnh đẹp nhân tạo coi như rất đẹp, nhưng thật thối nát.

Bốn người lác lác đến mười giờ, Kỳ Lân nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Không sai biệt lắm!”

Mang theo mấy người, với chiếc xe mới tới tay, rất có mục đích phóng tới một chỗ.

Đợi cho xe dừng lại, Hàn Vũ liền nhận ra là quán bar lần đầu tiên bọn họ cùng tới, chỉ thấy ra vào cửa đều là nam nữ trẻ tuổi hưng phấn dị thường, không khỏi có chút tò mò: “Kỳ Lân, nơi này không phải quán bar lần đầu tiên chúng ta tới sao? Hôm nay có phải ngày đặc thù gì không a? Những người này sao trông hưng phấn thế!”

Kỳ Lân lưu loát chạy xe vào vị trí đỗ, vừa bảo mọi người xuống xe, vừa thần bí: “Đi vào sẽ biết! Đêm nay đủ cho cậu mở mang tầm mắt!”

Suy nghĩ của Hàn Vũ đã trưởng thành, cũng không đặt trong lòng cái mà Kỳ Lân gọi là mở mang tầm mắt, nghĩ, chỉ là vài chuyện thanh niên thích, bất quá là tìm kích thích mà thôi!

9. Chương 9

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Bốn người trước sau tiến vào quán bar, vừa vào, Kỳ Lân đã mang bọn họ lên lầu hai vào vách ngăn thủy tinh – người hôm nay nhiều hơn gấp mấy lần lần trước, dưới lầu ngay cả chỗ đặt chân cũng tìm không thấy.

Mấy người vào chỗ, rốt cuộc giải phóng khỏi âm nhạc đinh tai nhức óc cùng tiếng đám đông la hét ầm ĩ, tuy rằng hiệu quả cách âm của vách thủy tinh không tốt hơn phòng riêng, nhưng được ở chỗ từ bên trong có thể thấy rõ bên ngoài, mà bên ngoài trừ phi đi vào, nếu không chỉ có thể nhìn thấy một mảng mơ hồ.

Hàn Vũ dựa vào một bên lan can thủy tinh, cẩn thận phân biệt còn có thể nghe được đám đông phía dưới đang vây quanh một chỗ giống như sân khấu, điên cuồng hô: “Nick! Nick!”

Cậu nhìn một hồi, cũng không hiểu, những người này rốt cuộc đang kêu cái gì, hình như là tên một người, nhưng trên sân khấu lại không có ai cả!

Kỳ Lâm đã gọi rượu, sau khi phân phát cho mọi người, nháy mắt mấy cái với bọn họ, Hàn Vũ không hiểu ra sao.

“Bọn họ đang gọi cái gì?”

“Nick, một dancer nam!” Kỳ Lâm mơ hồ giải thích.

(thật ra bản gốc không nói tiếng Anh nhưng để vũ công nghe kì quá, nên mượn tạm dancer)

Đang lúc Hàn Vũ muốn hỏi tiếp cho rõ ràng, âm thanh dưới lầu bỗng nhiên đều hóa thành tiếng thét chói tai đồng nhất, Hàn Vũ và An Húc Dương giật mình thiếu chút nữa vứt luôn ly rượu trong tay.

Bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên sân khấu ánh đèn chói mắt, một nam nhân mặc đồng phục đứng đưa lưng về phía sân khấu, bên cạnh phía sau một chút còn có hai dancer phân biệt một nam một nữ.

Thùng —

Thùng —

Thùng —

Sau ba tiếng trống dồn dập vang lên, tiếng nhạc điện tử bén nhọn vang lên, sau đó cả sân khấu tựa như sống lại, nam nhân chính giữa đứng đưa lưng về phía khán giả xoay người lại, bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc.

Ngọn đèn sân khấu quá phức tạp, căn bản không thấy rõ mặt người, nhưng thân thể tràn ngập nhịp điệu lại cực kỳ hấp dẫn người khác.

Hai mươi giây đầu, nam nhân ở giữa sân khấu nhảy những động tác vũ đạo còn bình thường, tiết tấu chỉ mạnh một chút mà thôi, nhưng nhảy nhảy, nam nhân đột nhiên bắt đầu cởi quần áo!

Vừa cởi, động tác vừa mờ ám dính cùng một chỗ với một nam một nữ bên cạnh.

Một chốc cùng nữ dancer mặt kề mặt cọ sát, một chốc lại quần đến chỗ dancer nam, đưa lưng về phía hắn, ám muội vắn vẹo phía dưới!

Cả trai lẫn gái dưới sân khấu đều hét lên giống như điên rồi...

Những người khác có phản ứng gì, Hàn Vũ không biết, cậu chỉ biết, chính mình đã sắp hỗn độn trong gió!

Bởi vì, bởi vì, cậu nhìn thấy hình ảnh như vậy, nhất là hình ảnh nam nhân kia cùng dancer nam nhảy cùng nhau, thế nhưng càng có cảm giác hơn khi hắn nhảy với nữ dancer, khiếp sợ trong lòng đã sắp không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa!

Một bài nhảy gần hai mươi phút, nhảy tới khi nam nhân kia cởi tới cái quần lót mới chấm dứt, mà động tác chấm dứt cuối cùng chính là tay hắn đặt trên quần lót, tư thế muốn cởi ra, mà khi tiếng thét chói tai dưới lầu muốn thủng cả óc nhà, đèn sân khấu chợt tắt, âm nhạc dừng lại, im bật!

Khi đèn sân khấu bật lại, nam nhân biểu diễn bên trên đã xuống đài!

Hàn Vũ vất vả nuốt nước miếng, theo bản năng ngửa cổ nốc hết rượu trong ly, đến khi nhìn tới ba người bên cạnh, phát hiện bọn họ còn không bằng mình, còn đang đắm chìm trong biểu diễn vừa rồi đó!

“Này.... này... Nhảy thoát ý này, bình thường không phải đều là nữ nhảy sao?” An Húc Dương ngơ ngơ nói, “Sao một nam nhân cũng có thể nhảy gợi, gợi, gợi cảm như vậy?”

Kỳ Lân cùng Nguyên Lân lần lượt bưng ly rượu nhấp một ngụm, cảnh tượng này, bọn họ chỉ nghe bạn bè trong giới đề cập mà thôi, hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy.

Bất quá, người tên Nick kia đúng là danh bất hư truyền, cực kì khiêu gợi!

Trong gian phòng thủy tinh nhất thời trầm mặc, mọi người đều đang che dấu xấu hổ chính mình vừa rồi xem tới ngu người, cuối cùng vẫn là Hàn Vũ áp dụng hỏi một câu: “Hắn.... Hắn nhảy với nữ thì thôi, vì cái gì, vì cái gì, hắn còn cùng cậu trai kia nhảy sexy như vậy a?”

Kỳ Lân nghe câu hỏi liền nhướn mày, “Nick vốn chính là nam nữ đều chơi a! Là bi (*song tính*)! Hơn nữa, cậu không cảm thấy, hắn nhảy với nam càng có cảm giác hơn sao?”

Phản ứng đầu tiên trong lòng Hàn Vũ là hòa theo muốn gạt đầu, phản ứng thứ hai là hỗn độn, trong mắt đều là mờ mịt thất thố.

Nguyên Lân bên cạnh yên lặng cảm thán trong lòng, đừng thấy Tiểu Ngưu bình thường giống như thật chừng chặc, trong tâm vẫn là đứa nhỏ ngây thơ a! Chút chuyện này đã không tiếp nhận được, bị đả kích rồi!

Ba người bên này từ vẻ mặt của Hàn Vũ đã nảy sinh một vụ hiểu lầm xinh đẹp. Về phía Hàn Vũ, trong lòng đã nổi lên ngàn vạn sấm sét!

Người này nam nữ đều chơi? Là bi?

Mà ba người bên cạnh cậu đều là bộ dạng vui vẻ tiếp nhận! Thế giới này làm sao vậy?

Có một số việc, không phải nên vĩnh viễn không thể đặt ra ngoài sáng sao?

“Ai! Các cậu xem, người đang đi tới có phải Nick không?” Đột nhiên An Húc Dương lạnh mắt chột chột mọi người, cẩn thận dùng ánh mắt ý bảo mọi người nhìn chàng trai đang đi tới phòng thủy tinh.

Mấy người theo bản năng trừng qua, nam nhân đang đi tới, đã đổi thành áo sơmi quần jean bình thường, khi ở trên sân khấu, mặt không thấy quá rõ, hiện tại chỉ có thể căn cứ thân hình mà phán đoán, giống!

Khi Nick đi qua gian phòng của bọn họ, giống như có cảm ứng, liếc bốn ánh mắt nhìn mình chằm chằm bên trong, yêu nghiệt chớp chớp mắt với bốn người bên trong, khóe miệng cong lên thành một nụ cười quyến rũ!

Tuy rằng nụ cười này nhìn có vẻ thật quyến rũ, nhưng một linh hồn ông chú bốn mươi tuổi và ba thằng nam bên trong bị nhìn cả người run lên, không hề có chút cảm giác bị mê hoặc.

Người như vậy, đứng xa xa thưởng thức là được rồi, tới gần rồi mới biết, chính là ăn không tiêu!

Nick xuyên qua một loạt gian thủy tinh, đi tới một gian lớn trong cùng, gian phòng kia, nói là vách ngăn thủy tinh, không bằng nói là ngăn thủy tinh, không giống vách ngăn, chỉ cách ra một không gian nho nhỏ, cũng không có cửa.

Gian thủy tinh kia chẳng những không gian rộng mở, ngay cả thiết bị bên trong so với bên ngoài tốt hơn không chỉ một bậc.

Không bao lâu, từ nơi đó đi ra bảy tám nam nam nữ nữ, Nick cũng ở đó, xem chừng, là muốn dời trận địa lên phòng riêng lầu ba.

Mà thứ lại khiến cho nội tâm Hàn Vũ bị sét đánh một phen chính là, Nick quang minh chính đại dấn vào lòng một nam thanh niên, xem dáng vẻ và động tác nam nữ chung quanh, giống như cũng không phát hiện có gì khác thường.

Hàn Vũ yên lặng quay đầu lại, nhìn Nguyên Lăng, hỏi: “Bọn họ.... thân thiết như vậy, cũng có thể? Không ai cảm thấy kỳ cục sao? Nam nam thành một đôi thế kia, không phải rất.... ” Rất cái gì? Hàn Vũ tìm không ra từ thích hợp, giống như hiện tại cậu không tìm được từ nào để hình dung tâm tình mình.

Kỳ Lân và Nguyên Lăng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thán: Tiểu Ngũ thế này làm sao sống được tới hôm nay vậy!

“Người như cậu ta, thật ra rất nhiều. Chỉ là có vài người sẽ không tỏ ra ngoài, có vài người, không để ý, vui vẻ là được! Một đám người vừa mới đi qua, Tiểu Ngũ không cảm thấy nhìn quen mắt à?”

Nghe Nguyên Lăng nói vậy, Hàn Vũ mới để ý đúng là cảm thấy đám người kia quen quen.

Thấy Hàn Vũ nhớ không ra, Nguyên Lăng không khỏi bị ghen, “Trí nhớ kiểu gì vậy? Đám người kia không phải là đám thái tử đẳng lần trước ngồi sau chúng ta ở hội diễn văn nghệ sao?”

“À! Đúng! Là bọn họ!” Hàn Vũ bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó lại nhú mày, “Vậy, vậy người vừa rồi ôm Nick, hẳn là gay?”

“Hắn có phải không tôi không biết, nhưng tôi biết, cho dù hắn là gay, cũng chỉ chơi chơi mà thôi! Cuối cùng vẫn sẽ trở lại quỹ đạo. Gia thế như bọn họ, không chấp nhận nổi chuyện này. Nếu hắn không phải, vậy cùng lắm chỉ là nếm thử hương vị, chơi nữ đủ rồi, cho nên đổi khẩu vị! Nếu hắn là gay...” Lời sau Nguyên Lăng không nói, nhưng người ở đây đều có thể hiểu được ý tứ trong đó.

“Trong vòng tròn của bọn họ, nghe nói không có mấy người bình thường, trừ bỏ ma túy, cái gì cũng chơi! Bất quá, đúng là chưa từng nghe có mấy người là đồng tính, trên cơ bản đều chỉ chơi đùa thôi!” Kỳ Lân vuốt nhẹ ly rượu, tiếp lời.

“Cũng có ngoại lệ!” An Húc Dương đột nhiên ngắt lời.

10. Chương 10

Edit: Tiểu Bảo + Beta: Chipi

Kỳ Lân và Nguyên Lăng đều sửng sốt, cuối cùng hiểu ý gật đầu, “Đúng vậy, có một ngoại lệ. Xem ra nhà lão đại cũng không bình thường như anh nói! Ngay cả anh ở Thẩm Dương cũng biết ngoại lệ này à!”

“Cái gì ngoại lệ?” Hàn Vũ vốn đang vì thời đại bất đồng mà hơi hơi vui sướng, vừa nghe bọn họ phân tích cách nhìn nhận và hiện trạng của đồng tính luyến ái hiện tại, trong lòng không khỏi càng cảm thấy mất mát! Hiện tại lại nghe còn có ngoại lệ, tự nhiên cực kì chú ý.

“À.... Cho dù loại bỏ bối cảnh gia thế khổng lồ sau y, đi đến cục diện ngày hôm nay, cũng thật đàn ông!” Nguyên Lăng do dự một phen, nghĩ nghĩ, dù sao Hàn Vũ sẽ không có mối liên hệ với những người này, nói một chút cũng không quan trọng.

“Tuy nói quan hệ giữa bọn tôi và người nọ có bắn đại bác cũng không tới, nhưng nếu tích cực sắp xếp bồi phận, y so với chúng ta còn lớn hơn một lứa đó, tuy chỉ lớn hơn chúng ta mười tuổi, nhưng bọn tôi gặp y còn phải gọi một tiếng chú. Y vốn nằm trong quân đội, mười sáu tuổi thi vào trường quân đội, sau đó từ trường học được tuyển thẳng vào bộ đội đặc chiến, súng thật đạn thật lên chiến trường, đến năm hai mươi lăm, trên vai y đã là hai vạch một sao, nhưng y lại đột nhiên xuất ngũ.”

(2 vạch 1 sao là thiếu tá đó)

“Lúc ấy huyền nào tới nổi cả thủ đô đều biết! Vốn là tấm gương sáng đột nhiên lại thành tấm gương phản diện! Tuy người lớn trong nhà đều lấy y làm gương xấu răn dạy bọn tôi, nhưng trong mắt đám thiếu niên bọn tôi, y chính là thần a! Là đàn ông phải giống y!”

“Rốt cuộc là sao?” Nghe nửa ngày, Hàn Vũ vẫn mơ màng như trước.

“Y chạy về nhà nói mình không thích phụ nữ, thích đàn ông! Sau đó lật mặt với người trong nhà, bộ đội sở tại cũng biết, sợ ảnh hưởng không tốt, y liền tự mình xin xuất ngũ! Giới chính trị khẳng định không vào được thì trực tiếp liên tục chiến đấu ở trên thương trường! Mới chưa tới năm năm, công ty đã đạt tới tiêu chuẩn đưa ra thị trường*!” Kỳ Lâm càng nói càng hưng phấn.

(ý ở đây là đưa lên sàn chứng khoán, công ty muốn phát hành cổ phần ra sàn chứng khoán để huy động nhiều vốn hơn thì cần đạt tới các tiêu chuẩn khắc khe được quy định trong luật, của các đơn vị quản lý thị trường chứng khoán và một số điều kiện khác)

Hàn Vũ bên cạnh đã sớm sợ ngây người! Cự nhiên thật sự có người quang minh chính đại chạy ra nói với người khác y thích đàn ông?

“Bất quá, tiểu Ngũ, chuyện này cậu nghe thì thôi, về sau đừng nói với người khác, tuy rằng việc này những người có chút thể diện ở thủ đô đều biết, nhưng mọi người vẫn quen xem việc này thành bí mật trong lòng hiểu nhưng không truyền đi.” Nói xong, Kỳ Lâm còn dặn dò, chủ yếu là sợ Hàn Vũ không quyền không thể dễ bị thiệt.

“Nói đi phải nói lại, tôi vẫn cảm thấy thích đàn ông có phải chỉ là y lấy cớ không, thật ra chỉ vì muốn thoát ly khỏi người nhà, tự mình bay lượn, muốn làm gì thì làm! Nếu không sao mấy năm trước còn nghe nói người kia tìm mấy bé trai bẽ ngoài không tề, hai năm gần đây lại không nghe tin đồn gì!” Nguyên Lăng ồn ào.

Hàn Vũ yên lặng bưng ly, lại tiếp thêm một ly, trực giác phản bác lời Nguyên Lăng, “Hắn là không phải, cho dù muốn thoát ly khỏi người nhà, cũng không dùng cái cớ này. Hơn nữa cậu nói y mới hai lăm đã là thiếu tá, có thể thấy được, trong quân đội y cũng như cá gặp nước, không phải không thích. Về phần tìm bạn, có thể là không gặp được đúng người?”

Người giống bọn họ, che giấu còn không kịp, có mấy ai có thể không có kỳ giống y. Cho dù come out, không nhất định có thể tìm được đúng người trong biển người mờ mịt.

Một bộ phận nhỏ tại trò chơi nhân sinh, bỏ lỡ hoặc là không gặp được người tốt nhất, cũng không cam tâm chấp nhận, vì thế tiếp tục hoang đường.

Mà đa số, giống cậu, không có can đảm, lừa mình dối người sống cả đời cũng không phải không thể.

Bởi vì hôm nay ôm mục đích tới mở mang kiến thức, ba người hiếm khi tự kiểm chế không giống mấy lần trước uống quắc cần câu, bảo trì được ý thức coi như thanh tỉnh, mấy người rời khỏi vách ngăn, nhưng bởi vì ngoại trừ Hàn Vũ, nồng độ cồn của đám còn lại đều vượt tiêu chuẩn, cho nên cuối cùng quyết định vẫn là để Hàn Vũ lái xe chở người về.

Vào thời khắc này, không ai nhớ phải hỏi một câu, Hàn Vũ có thể lái xe không, có bằng lái chưa.

Mà Hàn Vũ, lại lần nữa theo thói quen quên mất chuyện này, lúc cậu vẫn ba mươi chín, đã thật lâu không được hỏi câu kia.

Hàn Vũ tiễn Nguyên Lăng và Kỳ Lân về nhà trước, hai nhà cách nhau không xa, trước ngưỡng xe trước cửa nhà Nguyên Lăng, nhìn hắt đi vào, mới lái về phía trước hai con phố, lại là một đặc khu theo hình thức nghỉ dưỡng lớn của thủ đô, trước cửa còn có binh lính gác.

Hàn Vũ khách khí xuống xe nói rõ nguyên do, lại để binh sĩ đứng gác nhìn Kỳ Lân say ngất, mà dường như binh lính họ đã quen với tình huống này, chỉ ngắm vài lần liền cho qua.

Sau khi vào trong, mới phát hiện, bên trong không phải khu dân cư như cậu tưởng, càng giống một khu biệt thự hơn, chỉ là so với biệt thự xa hoa bên ngoài, nơi này chất phác hơn nhiều, nhưng hàm súc trong đó không phải mấy biệt thự xa hoa kia có thể sánh được.

Tới nhà Kỳ Lân, người lớn trong nhà đều đã nghỉ ngơi, vẫn là người giúp việc đi ra giúp đỡ Kỳ Lân xuống xe, Hàn Vũ và An Húc Dương vốn tính đi về, nhưng dưới sự nhiệt tình giữ lại của Kỳ Lân và người giúp việc, quyết định ở lại một đêm.

Sáng sớm hôm sau, vì không để lại cho cha mẹ Kỳ Lân ấn tượng hồ bằng cầu hữu (*bạn xấu*), Hàn Vũ đã rời giường từ sớm, còn tha An Húc Dương ôm giường không dậy nổi lên.

Xuống lầu rồi mới phát hiện nam nữ chủ nhân trong nhà còn chưa dậy, mà Kỳ Lân vẫn đang ngủ, người giúp việc chuẩn bị điểm tâm trong bếp, không có gì cần cậu hỗ trợ, vì thế liền vui vẻ chuẩn bị ra ngoài rèn luyện một phen.

Nói một tiếng với An Húc Dương còn đang lơ ngơ trên ghế sofa, Hàn Vũ liền ra cửa, cười tủm tỉm chậm rãi chạy bộ.

Phải nói tố chất thân thể mới này rất không tệ, có thể là do hằng năm phải làm các loại công việc nặng, tuy thân hình không tính là quá cao, nhưng thẳng ở chỗ mỗi nơi trên cơ thể đều được rèn luyện vừa vặn.

Rất nhiều người mới gặp Hàn Vũ, đều sẽ vì nước da trắng và khuôn mặt còn hiện nét trẻ con của cậu mà hiểu lầm cậu là thư sinh mặt trắng, khi biết cậu học trung y, đều không khỏi gật đầu nói hợp lắm.

Chỉ là khi thao luyện, lưu lại một phen mồ hôi, nhưng không có mấy người là đối thủ Hàn Vũ, vật lộn rèn luyện không nói, thần kinh phản xạ thật sự nhanh nhạy, ngay cả thể năng cũng tốt hơn người bình thường không chỉ một chút.

Nhưng Hàn Vũ cởi quần áo ra không phải là thân thể đầy cơ bắp, mà là cơ thể cốt cách cân xứng có sức bật, mỗi khi tắm rửa Hàn Vũ tự nhìn mình đều không dừng được nước miếng.

Vòng quanh trước trước sau sau nhà Kỳ Lân hai vòng, Hàn Vũ phát hiện trong sân bắt đầu có mấy người tụ tập.

Hàn Vũ không thích náo nhiệt đang chuẩn bị bỏ đi, ánh mắt nhạy bén lại thấy được một khuôn mặt quen thuộc trong nhóm người – nam thanh niên mà Nick dựa vào đêm qua, đang từ cửa khu đi vào, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn qua giống như cả đêm không ngủ.

Hàn Vũ nghĩ nghĩ, trước kia từng nghe Kỳ Lân nói, người giống bọn họ, so với Kỳ Lân còn cao hơn một bậc, theo lý thuyết, hẳn sẽ không ở nơi này mới đúng.

Đang lúc Hàn Vũ ngẩn người, người kia chạy tới trước mặt Hàn Vũ, thấy Hàn Vũ ngây ngốc đứng trước cửa nhà Kỳ Lân, không khỏi nhìn nhiều hơn hai cái, vừa trông, liền nhận ra là cậu đàn em từng nói chuyện một lần ở hội diễn văn nghệ lúc trước.

“Hàn Vũ! Sao cậu lại ở đây? Tìm Kỳ Lân?”

Hàn Vũ không nghĩ tới người này có thể liếc một cái là nhận ra mình, xấu hổ nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được người trước mặt tên gì, vì thế khách khí hàm hồ nói: “Chào đàn anh, đêm qua em nghỉ ở đây, vừa rồi ra ngoài rèn luyện buổi sáng.”

Thanh niên thấy Hàn Vũ biểu hiện khách sáo mà tôn kính không nịnh nọt, đưa tay sờ sờ mái đầu nửa tóc của Hàn Vũ, không để ý cười cười, “VẬY CHẮC KỶ LÂN Ở NHÀ NHỈ? NHÓC CON KIA, MẤY NGÀY NAY CŨNG KHÔNG BIẾT CHẠY ĐI NƠI NÀO? ĐÃ LÂU KHÔNG THẤY!”

Mà Hàn Vũ bị hấn sờ, thiết chút nữa nổi hết da gà lên, không biết vì sao, hiện tại cậu vừa thấy người này, liền nghĩ, rốt cuộc hẳn có phải cũng giống mình không?

“CÓ, CÓ! Lúc em đi ra cậu ấy còn ngủ đấy! Đàn anh, chúng ta vào đi!” Hàn Vũ không dấu vết kéo dài khoảng cách cùng người này, mặc kệ có phải không, giống như bọn Nguyên Lăng nói, bọn họ không phải người cùng một vòng tròn, quá thân cận, không phải chuyện gì tốt!

Hai người trước sau đi vào, trông thấy cha mẹ Kỳ Lân đã dậy, đang ngồi trên sofa chờ Hàn Vũ về ăn sáng.

Hàn Vũ thấy để hai người lớn chờ mình, hơi hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng ba Tề mẹ Tề hiển nhiên đều là người sang sảng, không hề để ý, ngược lại thấy được người đi theo sau Hàn Vũ, lộ vẻ kinh ngạc.

“Song Bân sao con lại tới? Còn chưa ăn sáng nhỉ? Cùng ăn đi!”

Kỳ Lân nhìn hần, trên mặt lộ ra vài phần mừng rỡ.

11. Chương 11

Hàn Vũ đứng một bên thấy một màn như vậy, trong lòng nổi lên cảm giác quái dị, Kỳ Lân thoát nhìn cùng người tên Song Bân này, dường như rất quen thuộc.

Nhưng tối hôm qua trong vách thủy tinh, khi bọn họ cùng nhau nhìn thấy Nick và hần, Kỳ Lân lại không hề biểu hiện ra thần sắc thấy được người quen hay vẻ mặt gì khác.

Là rất quen, sớm đã biết tính hướng của đối phương? Hay là, quá hiểu, biết những người này hợp lại với nhau, cần chính là thứ mới lạ, chỉ chơi đùa, giống như những người đàn ông khác chơi đùa với phụ nữ?

Hàn Vũ nghĩ loạn thất bát tao một hồi không đạt được cái gì rõ ràng, liền không nghĩ nữa, tiếp tục làm khán giả.

Ba Tề mẹ Tề đều khách sáo vài câu, đoàn người cùng nhau dời chiến trường tới phòng tiếp khách, nã pháo với bữa sáng.

Một bữa ăn sáng, Hàn Vũ ăn mà kinh hãi đảm chiến (*sợ hãi*), cậu phi thường khiếp sợ vì mình đã phát hiện một sự kiện, thật sự là quá kinh ngạc cho nên hoàn toàn quên mất phải che dấu, mặt không chút thay đổi ăn hết bữa sáng.

Sau khi tạm biệt ba mẹ Tề, Hàn Vũ thần thờ nhìn vị đàn anh Song Bân ngồi sau bọn họ hồi biểu diễn văn nghệ kia, hần đang căng chiêu mà hần nhin khoác vai Kỳ Lân, cười tủm tỉm cùng một nhà Tề gia ra cửa tiễn khách.

Thẳng đến khi ra khỏi khu, Hàn Vũ mới giật mình phát giác sau lưng mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

An Húc Dương cũng bắt an nắm tay Hàn Vũ, “Ngũ, sao cậu ăn sáng cũng không bình thường vậy? Xem, đi đường cùng tay cùng chân cả rồi này!”

Hàn Vũ căng cứng khóe miệng, nhìn thoáng qua An Húc Dương như lọt vào sương mù, cậu thật sợ chính mình không chú ý liền nói ra chuyện không nên nói.

Người bình thường có lẽ nhìn không ra, nhưng bản thân Hàn Vũ là đồng tính, đối với một vài biểu hiện nhỏ giữa đồng tính lẫn cảm hơn so với người bình thường, huống chi, cậu cũng không phải thật sự mười chín tuổi như bề ngoài, ngây ngô không hiểu chuyện.

“Lão đại, cái người tên Song Bản kia, anh không thấy kỳ lạ sao?” Hàn Vũ nhin nửa ngày, vẫn ướm hỏi.

Ba tên nhóc cùng phòng tính hướng đều bình thường, điểm này cậu vô cùng rõ ràng, cho nên, cậu nghĩ, có lẽ mình hẳn nên dùng ánh mắt người bình thường lý giải cách nhìn của bọn họ trước.

Kết quả An Húc Dương hiểu nhầm ý cậu, cho rằng cậu hỏi là chuyện tối qua thấy Song Bản và Nick, cho nên hiện tại có chút ý kiến với Nhạc Song Bản.

“Tiểu Ngũ, loại chuyện này thật ra rất bình thường, chỉ là có vài người không tình nguyện cho người khác biết, có vài người thì không thèm để ý. Thậm chí hiện tại chuyên gia còn nói, trong mười người đàn ông thì có một người đồng tính, bọn họ cũng là người, có bạn bè, có cha mẹ anh em, cho dù cậu không thể tiếp thu, cũng đừng kì thị họ.”

Hàn Vũ bị An Húc Dương nói một phen khoe miệng giật giật, kì thị? Cậu có tư cách gì mà kì thị, cậu chỉ nghĩ một ngày nào đó tính hướng của mình bị phát hiện, không bị người khác kì thị đã tốt lắm rồi!

Chỉ là nói tới đây, Hàn Vũ hiểu được một hiện trạng.

Thanh niên hiện tại, dường như thật sự không thể so với thời đại của cậu, với rất nhiều chuyện, năng lực tiếp nhận đều cao hơn rất nhiều, hoặc là nói, bởi vì không can thiệp đến cuộc sống bọn họ, cho nên tính hướng của người khác là cái gì, căn bản không nằm trong phạm vi quan tâm của họ.

Mà Song Bản kia thân thiện với Kỳ Lâm, trong mắt người lớn, là để mắt tới Kỳ Lâm, mang Kỳ Lâm đi chơi! Dù sao giá trị của người ta lờ lờ ra đó.

Trong đám đồng lứa, bất quá là cảm thấy đó là một anh trai có sở thích hơi không bình thường thôi, người ta nguyện ý che chở mình, có cái gì không vui lòng chứ! Về phần đối phương rốt cuộc có mục đích hay không, Kỳ Lâm cũng không để ý, hoặc là nói, người ta có mục đích, cậu ta ngược lại càng thích ứng một chút.

Giao tình không có lợi ích, trong mắt những người như bọn họ, là không có khả năng tồn tại.

Hàn Vũ nghĩ thông rồi, cảm thấy lo lắng lúc nãy của mình đều là phí công. Kỳ Lâm như vậy, trông phóng khoáng, sao lại không có một ít tính kế nhỏ cho bản thân chứ.

Tuy rằng có thể bởi vì nguyên nhân tuổi tác, ánh mắt không quá rộng, không nhìn thấu mục đích cuối cùng của Song Bản. Nhưng thế nào cũng sẽ không để bản thân chịu thiệt.

Huống chi, thằng nam có thể bẻ cong không? Chuyện chính cậu ta không đồng ý, ai cưỡng cầu cũng không được. Cho dù gia thế Song Bân có thể khiến hần muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng chung quy không có khả năng cưỡng thế ép buộc trên đầu Kỳ Lân đâu.

Cậu nghĩ, nhà hần cũng sẽ không cho phép.

Các loại lo lắng của cậu hiển nhiên đều nghĩ nhiều rồi, vẫn là nghĩ cho bản thân mình trước đi!

Phòng ở hiện tại là bạn bè cho mượn, nghỉ hè hai tháng, không cần giao tiền thuê nhà tự nhiên tốt, nhưng là, nếu không có bất động sản chân chính thuộc về cậu, cậu vĩnh viễn chỉ là trẻ mồ côi, không có nhà, không có nơi thuộc về.

Nhưng muốn mua cái nhà ở thủ đô, với cậu hiện tại mà nói, căn bản tương đương với đi bộ lên trời a!

Hàn Vũ tinh tế tính toán, số dư trong thẻ của mình đã tăng tới hai vạn, tuy chỉ mấy tháng ngắn ngủi, có được một khoản nhỏ thế này, đã đáng giá được rất nhiều người cùng tuổi ca ngợi.

Nhưng đối với Hàn Vũ hiện tại, căn bản như muối bỏ biển, chỉ có thể bảo đảm cuộc sống căn bản mà thôi!

Trở về căn hộ cậu và An Húc Dương ở nhờ, Hàn Vũ lại nhốt mình vào trong phòng, vui đầu nhận đơn hàng.

Giống cậu, mặc dù có kinh nghiệm lâu năm, nhưng hiện tại chỉ có thể làm nhân vật nhỏ chưa có tiếng tăm, cũng chỉ có thể dựa vào đơn hàng nhỏ nhận trên mạng mà tích lũy tiền tài.

Đơn hàng lớn, người ta sẽ không đưa lên mạng đấu giá, trực tiếp tìm nhà thiết kế, đảm bảo chất lượng, còn có thể mượn tên nhà thiết kế, còn có lợi cho doanh thu sản phẩm.

Cho nên tới cuối tháng bảy, Hàn Vũ tổng cộng chỉ tiếp được ba đơn hàng nhỏ, gửi ngân hàng lên tới ba vạn.

Mà trong lúc đó, với Hàn Vũ mà nói, thu hoạch lớn nhất không phải chút tiền tài nho nhỏ này, mà là cậu rốt cuộc một lần nữa thành lập được nhân mạch trên mạng.

Tuy một vài bạn trên mạng cũ, phần lớn đều nghi ngờ cậu là acc nhỏ của người quen nào đó, nhưng chung quy không nghi ngờ tới trên người Hàn Vũ ba mươi chín tuổi.

Hàn Vũ kia qua đời, bọn họ đã lấy được tin tức từ miệng một vài người tương đối quen thân với Hàn Vũ. Đối với điều này, thật ra bọn họ đều xót xa nhiều hơn đau buồn.

Những người như họ, tìm tới một không gian giả tưởng làm bạn bè, đều có bí mật không thể để lộ ra ngoài đời thật, đối với bí mật nhỏ của Hàn Vũ, mọi người ít nhiều đều đoán được.

Làm cho bọn họ cảm thấy xót xa chính là, tuy Hàn Vũ là người nhất gan, che dấu tính hướng chính mình mà cố gắng ra vẻ bình thường, nhưng bạn bè quen thuộc đều có thể từ trò chuyện cảm nhận được, Hàn Vũ là một người yêu cuộc sống!

Cậu nhất gan, không muốn đối mặt sự thật, làm bộ, che dấu, nhưng cũng là một ông chú tràn ngập lạc thú và ảo tưởng với cuộc sống.

Thường thường còn có vài người trong giới thổ lộ với Hàn Vũ trong phòng chat, lớn mật nói, come out đi! Tôi cùng cậu qua cả đời này!

Nhưng Hàn Vũ luôn lý trí hơn cảm tính, từ chối vĩnh viễn là đáp án của cậu, rất nhiều lúc, chỉ có chính Hàn Vũ mới hiểu được, không phải cậu chưa từng động tâm, nhưng, mấy người không hề kiêng kị trong chat room này, càng nhiều người chỉ là nhất thời xúc động! Cuộc sống bình thản không phải mong muốn của bọn họ.

Mà hậu quả của come out cũng không phải thứ Hàn Vũ nguyện nhìn thấy.

Sau khi vòng giao thiệp trên mạng khôi phục, Hàn Vũ càng không nguyện ý ra ngoài, lúc trước còn có thể bởi vì lương thực tồn trữ không đủ, An Húc Dương lại không muốn mang giúp cậu, không thể không ra ngoài dạo một vòng, hiện tại, mặc kệ cái gì, đều có thể trực tiếp mua trên mạng, bảo bọn họ đưa đến tận nơi.

Nếu nói mua sắm trên mạng, Hàn Vũ thật đúng là đứng đầu khách hàng Taobao, từ khi có một cửa hàng trên Taobao*, Hàn Vũ liền trà trộn vào, cửa hàng to to nhỏ nhỏ cậu đều dạo qua, cuối cùng trữ trong bookmark của cậu, đều là đủ loại cửa hàng nhỏ thâm niên trên taobao.

*(*chắc chỗ này nói tới cái cửa hàng thiết kế thuê của Hàn Vũ)*

Tuy tiệm nhỏ, nhưng người bên trong hợp khẩu vị Hàn Vũ, đồ vật càng hợp khẩu vị Hàn Vũ.

Mà tiệm như vậy, không ngoại lệ đều là những tiệm thuần thủ công hoặc là đậm vị truyền thống, hơn nữa, đồ ăn chiếm đa số. Có vài chủ tiệm thuần túy là vì sở thích, thuận tiện kiếm chút tiền, có vài người không phải khách quen, căn bản không tiếp.

Có vài tiệm, bên ngoài có cửa hàng thật, thuận tiện kéo lên mạng bán, hết thấy đều lấy cửa hàng thật làm chủ đạo, có đôi khi cung không đủ cầu, sẽ bỏ qua khách trên mạng.

Sau khi Hàn Vũ sống lại, gần như không có cơ hội mua hàng trên mạng, hiện tại ngẫm lại, nếu An Húc Dương đã vì để mình ra cửa, không muốn giúp mình bổ sung lương thực, dứt khoát mua trên mạng là được! Thiệt nhiều mỹ thực đã mấy tháng không thưởng thức rồi.

Vì thế Hàn Vũ dùng các loại biện pháp, từ trong tay mấy chủ tiệm khó mua, đào tới đủ loại đồ ăn cậu đã

nhớ thương thật lâu.

12. Chương 12

Thời gian tại lúc Hàn Vũ ung dung tự tại đã lâu, thuộc tính trạch đột nhiên bùng nổ mà trôi vụt đi, mà cuộc sống quá tiêu dao tự tại chưa chắc đã là chuyện tốt, ngay tại lúc Hàn Vũ sắp không nhớ nổi hôm nay là ngày nào, cậu đột nhiên cảm thấy, hình như mình quên mất cái gì?

Rốt cuộc là cái gì nhỉ?

Hàn Vũ cắn khoai lang sấy mới vừa ký nhận, giả bộ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định không làm khó mình!

“Đinh linh linh –” một hồi chuông di động vội vàng xao động đột nhiên vang vọng trong phòng Hàn Vũ, cậu ngốc lảng một lúc lâu, mới nhớ ra, đây là tiếng nhạc chuông của cái Nokia đồng nát của mình.

Cậu vội vàng rối loạn bắt đầu tìm di động khắp phòng, trong nháy mắt tiếng chuông sắp tắt, mới đào ra được từ trong đồng đồ ăn.

“A lô...”

“Tiểu Ngũ, nhanh tới bệnh viện số 2, lão đại và Kỳ Lân gặp chuyện rồi!” Nguyên Lăng bên kia điện thoại vội vàng nói xong, không đợi Hàn Vũ phản ứng đã treo điện thoại.

Hàn Vũ sợ run một chút, lập tức phản ứng được, hóa ra cậu quên mất lão đại!

Lúc An Húc Dương ở nhà, luôn lải nhải lắm lắm bảo cậu phải ra ngoài đi dạo, nhưng hiện tại cách lần cuối cùng An Húc Dương liều chết kéo mình ra ngoài đã hơn nửa tháng!

Nửa tháng này, gần như cậu chưa từng thấy An Húc Dương xuất hiện trong nhà vào ban ngày!

Không kịp nghĩ nhiều, cậu vớ chìa khóa và thẻ ngân hàng chạy ra cửa.

Hoang mang vội vàng tới bệnh viện, đúng lúc gặp Nguyên Lăng đang nộp viện phí ở đại sảnh, Hàn Vũ chạy tới, giữ chặt Nguyên Lăng hỏi: “Sao lại thế này?”

Trên mặt Nguyên Lăng còn mang theo vài phần lo lắng, mí mắt rủ xuống, sau khi thấy Hàn Vũ xuất hiện, nghẹn giọng kể lại một lần.

Ngủ hè An Húc Dương chạy về sớm như vậy là vì một cô gái trong trường bọn họ, chuyện này bọn họ đều biết, nhưng không ai xem là chuyện lớn!

Dù sao tuy nói thủ đô không lớn, nhưng trăm vạn dân cư trộn lẫn, trong trăm vạn dân cư này muốn trùng hợp gặp một cô gái ngưỡng mộ trong lòng cũng không dễ dàng, cho nên, cho dù An Húc Dương chạy về để có thể có càng nhiều cơ hội gặp cô gái kia, bọn họ cũng cho rằng tỷ lệ không lớn, thậm chí cơ hội còn không nhiều bằng gặp trong trường.

Ít nhất một cái trường học, muốn nghe ngóng gì đó, sắp đặt một lần ngẫu nhiên là được.

Nhưng nửa tháng trước, An Húc Dương gặp phải cô gái kia tại một chốn ăn chơi, tuy rằng chỉ là thoáng thấy từ rất xa, nhưng từ đó về sau, cơ bản mỗi ngày An Húc Dương đều cảm cọc ở đó.

Việc này sau khi bị Kỳ Lân biết được, nhất quyết muốn theo cùng, ai biết giai nhân An Húc Dương mãi đợi nhưng không thấy được ngay ngày đầu tiên Kỳ Lân đi theo đã gặp được rồi.

Song song với vui sướng, An Húc Dương lại nhát gan, mà Kỳ Lân vừa vặn cổ vũ An Húc Dương một phen, liền cùng An Húc Dương đi tới làm quen giai nhân.

Ai ngờ giai nhân còn chưa nói chuyện, bên cạnh đã đi tới một đám ngáng đường, tiếp theo nữa, đơn giản chính là một loạt chuyện về anh hùng cùng mỹ nhân, nghĩa khí cùng khí phách!

Chỉ là, cái giá rất nặng nề, đã thương dịch một ngàn, tự tổn hại tám trăm! Hai người cũng song song bị đưa vào bệnh viện.

Bởi vì phí nằm viện phải nộp tương đối nhiều, hai người lo lắng Hàn Vũ không đủ tiền, còn nữa, không biết vì cái gì, luôn cảm thấy việc này nếu để Hàn Vũ biết, có một loại chột dạ đối mặt với phụ huynh, cho nên mới liên lạc Nguyên Lăng.

Mà sau khi Nguyên Lăng tới, căn bản không để ý nguyện vọng của hai người, gọi điện thoại cho Hàn Vũ.

Chuyện Kỳ Lân, không thể chọc tới chỗ cha mẹ cậu ta, người nhà An Húc Dương cũng không ở chỗ này, không gọi Hàn Vũ tới, chẳng lẽ còn muốn một chết một mình hẳn?

Hàn Vũ sau khi nghe từ đầu tới cuối, dây thần kinh trên thái dương không ngừng co giật, hai tên nhóc thú vị này còn biết ngượng ngùng, không dám gọi cậu đến!

Hàn Vũ yên lặng đi theo Nguyên Lăng vào phòng bệnh của hai tên nhóc thú vị kia.

Trong phòng bệnh, trên cánh tay trên đầu hai người đều quấn băng vải, nhìn thật dọa người, thật ra cũng chỉ bị thương ngoài da, nhưng đầu bị đụng, hơi có chút chấn động não, phải nằm viện quan sát vài ngày.

Kỳ Lâm và An Húc Dương vốn đang hi hi ha ha, nhìn thấy người phía sau Nguyên Lăng, lập tức suy sụp cả mặt, đáng thương hề hề nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ yên lặng phun một ngụm trong lòng, hai thằng nhãi ranh này!

“Dô! Vết tích anh hùng nha!” Hàn Vũ thốt ra, tự nhận là một câu thật trêu chọc. Không khí trong phòng thoáng cái sinh động lên, nhất là An Húc Dương, lập tức như hiến vật quý giờ giờ cánh tay.

“Tiểu Ngũ, nhìn xem, đây đều là huân chương của đàn ông!”

Hàn Vũ ngoài cười nhưng trong không cười hung hăng vỗ một chưởng, lập tức nghe được một tiếng tru rõ to. Cậu móm móm lỗ tai, âm sắc cũng không tệ, trung khí mười phần, quả thật không vấn đề!

Kỳ Lâm vốn cũng chuẩn bị hài hước một phen, lập tức câm nín, suy nhược tránh trên giường mình, một chút cũng không dám động!

Hàn Vũ nhìn nhìn hai người, quay đầu lại nói với Nguyên Lăng: “Một lát tôi đến hỏi bác sĩ tình trạng của họ, nếu không có trở ngại, đêm nay cậu trông trước đi, tôi trở về lấy chút quần áo lại đây, thuận tiện mang chút đồ ăn tới!”

“Đúng rồi, cũng muốn thuận tiện hỏi một chút, bọn họ có bị thương đến xương cốt không, cần tắm rửa hay kiêng cái gì không, phải hỏi rõ ràng...” Hàn Vũ vừa nói vừa ra ngoài, còn ném cho hai tên trên giường bệnh ánh mắt an phận chút đi.

Nguyên Lăng mới đầu bị một màn bàn tay độc ác bẻ hoa kia của Hàn Vũ dọa sợ, giờ phút này lại bị từng lời trật tự rõ ràng của cậu cảm phục, hắn vẫn luôn cho rằng bác sĩ nói thế nào thì làm đó, chính là một cái chân chạy vật! Chưa bao giờ nghĩ tới chỗ bác sĩ tìm hiểu rõ tình trạng của hai người.

Trong mắt hắn, nếu có chuyện, bác sĩ không chủ động nói với hắn sao?

Đối với Hàn Vũ giờ này khắc này, hắn thế nào cũng không nhìn ra cậu mới chính là người nhỏ nhất cần bọn họ chăm sóc.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ mang theo một bình canh xương, cùng một bao quần áo tắm rửa và dụng cụ vệ sinh tới bệnh viện, chỉ là cửa phòng bệnh vừa mở ra, Hàn Vũ liền ngáy người.

Hơn nửa ngày, nghe giọng nói vui vẻ của An Húc Dương mới hồi thần.

Sau khi đi vào, gật đầu chào hỏi Nhạc Song Bân đang ngồi bên giường Kỳ Lâm gọt trái cây cho cậu: “Đàn anh cũng tới?”

Nhạc Song Bản cười cười với Hàn Vũ, nói: “Mùi rất thơm, cậu mang theo cái gì vậy?”

Hàn Vũ lấy ra một bình giữ nhiệt to, “Một chút canh cá chuối, bác sĩ nói, xương cốt bọn họ mặc dù không gãy, nhưng vẫn có chút tổn thương, uống canh cá chuối, có lợi cho việc chữa trị xương cốt.”

Hàn Vũ vừa buông canh, An Húc Dương đã lầm bầm muốn uống, mới ngốc một ngày, đã cảm thấy thức ăn bệnh viện là cho heo ăn! Hàn Vũ nghe thấy không ngừng phun tào: Hiện tại biết bệnh viện không phải nơi để người ở? Còn vào đây làm gì?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngại có người ngoài ở đây, thế nào cũng phải giữ chút mặt mũi cho mấy nhóc con, cho nên trong mắt Nhạc Song Bản, chính là một đứa nhỏ trầm mặc, im lặng chia canh làm hai, bưng cho hai người, vừa nhìn liền thấy là một bé ngoan.

An Húc Dương bưng canh, thổi thổi mấy cái, xì xụp xì xụp ngửa cổ uống, mà Kỳ Lân bên kia là được Nhạc Song Bản từng muỗng từng muỗng dứt canh.

Hàn Vũ vài lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng tới bên miệng rồi lại nuốt vào.

Không bao lâu, Nguyên Lăng mang theo một bao to đồ ăn sáng xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Hàn Vũ mới sáng sớm đã chạy tới đây, trong lòng có chút xúc động, hẳn vốn tưởng rằng thế nào thì buổi sáng Hàn Vũ mới tới.

“Tiểu Ngũ, ăn không? Tôi mua rất nhiều!” Vừa nói, vừa từ trong túi lấy ra các loại đồ ăn sáng, tiểu lung bao, sữa đậu nành, tào phớ, cái gì cần có đều có.

Xem phân lượng, không giống phần ăn ba người, trong lòng Hàn Vũ suy đoán, xem ra Nhạc Song Bản vừa nhận được tin liền tới, Nguyên Lăng còn giúp hắn mua bữa sáng đây!

Trong bầu không khí trầm mặc, Hàn Vũ im lặng ăn xong phần ăn sáng thuộc về mình – nước canh dành cho người nhà đến thăm sáng, hoàn toàn quên mất chuyện bữa sáng này!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Nguyên Lăng thừa dịp Hàn Vũ tới thay ca, chạy về nhà đổi một thân quần áo, nghỉ ngơi một phen, hai tên ở bệnh viện tạm thời giao lại cho Hàn Vũ.

Ngay cả dặn dò dư thừa cũng không có, trong trực giác, Nguyên Lăng cho rằng, cho dù mình thiếu sót cái gì, Hàn Vũ cũng sẽ không quên!

Nhạc Song Bản sau khi Nguyên Lăng đi, cũng thoáng ngây người một hồi, liền chào hỏi mọi người rồi đi trước, trước khi đi, ánh mắt nhìn Kỳ Lân, thấy thế nào đều khiến cả người Hàn Vũ không được tự nhiên.

Rốt cuộc là Kỳ Lân thần kinh rất thô, hay là cậu quá nhạy cảm?

Cả ngày, trừ bỏ cùng hai oắt con nói chuyện phiếm thả rắm, vài lần Hàn Vũ muốn mở miệng thăm dò một phen, nhưng cuối cùng đều từ bỏ!

Dù sao đây là chuyện của bọn họ, cậu lẩn vào thì nhất định có thể có kết quả tốt sao? Hàn Vũ không xác định, lựa chọn của chính cậu đời trước, thăng đến trong nháy mắt cậu sắp chết mới biết được chính mình sống có bao nhiêu phiền muộn bao nhiêu hối hận!

Tuy rằng so với mấy đứa nhỏ cỡ hai mươi này có nhiều kinh nghiệm hơn, nhưng cũng không đại biểu, lựa chọn hoặc lời khuyên của cậu nhất định sẽ đúng!

Thời gian hôm nay qua rất nhanh, hai người dù sao cũng là nhóc con đôi mươi, không giống con nít khó chăm sóc, trừ bỏ làm chân chạy vặt cho bọn họ một chút, đứng giờ cho ăn một chút, cơ bản không có chuyện gì! Chỉ là ban đêm đi ngủ có hơi chịu tội! Giường nhỏ bệnh viện cho làm sao tốt bằng trong nhà!

13. Chương 13

Hôm sau kéo tới giữa trưa, Hàn Vũ mới giã bước giao ca với Nguyên Lăng, chuẩn bị trở lại phòng nhỏ cậu cùng An Húc Dương thuê để nghỉ ngơi một phen, thuận tiện suy nghĩ một chút ngày mai mang cho hai người đồ ăn gì.

Vừa ra cửa bệnh viện, một bóng người một tiếng chào hỏi liền đánh tan tất cả kế hoạch của Hàn Vũ, cậu hơi nhú mày, nhìn người trước mặt – Nhạc Song Bản.

“Đàn anh, Kỳ Lân bọn họ hôm nay đã tốt hơn nhiều, anh có thể đi thăm bọn họ, hôm nay cậu ấy cứ kêu nhảm chán, hôm nay anh có thể bồi cậu ấy nhiều hơn!” Hàn Vũ không đoán ra ý tứ Nhạc Song Bản chào hỏi mình, giữa hai người, hình như cũng chỉ có Kỳ Lân làm một cái cầu nối đi! Bỏ Kỳ Lân qua một bên, hai người ngay cả đàn anh đàn em cùng khoa cũng không tính a!

Nhạc Song Bản nghiêm túc nhìn đàn em trầm mặc ít lời trước mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hứng thú, đưa tay khoác lên vai cậu, quả nhiên cảm thấy cứng ngắc trong nháy mắt.

“Không vội! Cả ngày hôm nay không có việc gì, đàn em Hàn Vũ muốn trở về à? Vừa hay anh lái xe tới, đưa cậu về, sau đó lại vòng về chơi với Kỳ Lân.”

Hàn Vũ gương mặt nhìn Nhạc Song Bản, không rõ hắn có ý gì, theo bản năng khách khí từ chối.

“Như thế nào, đàn em cậu cảm thấy xe anh không tốt hay là thế nào? Ngay cả tư cách đưa một đàn em về nhà cũng không có?” Nhạc Song Bản ý tứ hàm xúc ngân nga nói.

Cho dù Hàn Vũ không biết trong lòng hắn đang tính toán cái gì, cũng biết hôm nay cậu chạy không thoát,

hiểu rõ điểm này, cậu lập tức dứt khoát đồng ý!

Người như bọn hắn, người càng đẩy ngược lại càng khiến bọn họ chú ý, nếu biểu hiện của người giống với người bình thường, bọn họ ngược lại liền mất hứng thú.

Hàn Vũ suy xét hành vi bình thường của thanh niên, nhìn thấy người thuộc thái tử đảng rốt cuộc nên phản ứng thế nào? Vừa nghĩ tới, chính mình đời trước đều không gặp loại này, không nghĩ tới sống lại một lần, vậy mà lại có thể cùng loại người này nhắc lên quan hệ.

Khi xe chạy ra ngoài vòng ba, Hàn Vũ mới phát hiện xe này căn bản không chạy về chỗ ở của cậu.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?” Hàn Vũ nhìn về phía Nhạc Song Bản bên ghế lái.

“Đi ăn cơm! Đã giữa trưa rồi, cũng không thể để bạn cùng phòng của Kỳ Lâm sau khi chăm sóc em ấy còn phải đói bụng về nhà a!” Nhạc Song Bản nói rất đương nhiên.

Hàn Vũ im lặng đáp một tiếng, cậu cân nhắc nửa ngày, cảm thấy người “chưa gặp qua cảnh đời” như cậu, nhìn thấy Nhạc Song Bản thế này, hẳn là sợ hãi nhiều hơn tâm tình khác đi?

Chỉ là cậu thật sự không giả bộ sợ hãi nổi, vì thế chỉ bảo trì phong cách nhất quán của mình – trầm mặc là vàng.

Vừa vặn sự trầm mặc này lại khiến Nhạc Song Bản đang lái xe nhìn cậu nhiều thêm hai lần, không nhìn ra a! Trầm ổn bình tĩnh như vậy!

Nếu Hàn Vũ biết hành vi lần này của mình hoàn toàn phản tác dụng, không biết sẽ là tâm tình gì.

Trái rẽ phải rẽ một hồi, Hàn Vũ phát hiện mình bị đưa tới một nơi kỳ quái, kỳ quái không phải chỉ nơi này không bình thường, ngược lại, nhìn từ bên ngoài thì là một tiệm cafe bình thường đến không thể bình thường hơn!

Một tiệm cafe không mở ở khu náo nhiệt, ngược lại mở ở nơi hẻo lánh đến mức Hàn Vũ còn nghi ngờ có người đến hay không, điều này rất kỳ quái, nhưng sau khi vào trong, Hàn Vũ lập tức cảm thấy quái dị.

Ra vào nơi này, tuy rằng có cả nam lẫn nữ, nhưng là nhìn qua, gần như đều làm nam ngồi với nam, hoặc vậy thành một đám, nữ ngồi với nữ cùng nhau vui vẻ ăn cơm.

Mà nam còn đỡ, thấy thế nào cũng sẽ không nhìn thành một nam một nữ, bên chỗ nữ sinh tụ tập với nhau, gần như đều có mấy cặp nam nữ khó phân, liếc mắt nhìn qua giống nam sinh, nhìn kỹ, có thể phát hiện thật ra vẫn làm nữ!

Nhạc Song Bản ngựa quen đường cũ mang Hàn Vũ tới một vị trí ở góc sáng sủa, sau khi ngồi xuống, cười dài nhìn Hàn Vũ trừ bỏ lộ ra biểu tình kinh ngạc ban đầu, lúc sau lại trở nên trầm mặc bình tĩnh.

“Gọi món trước đi! Tiệm này chẳng những không khí tốt, đồ ăn cũng không tồi!” Nhạc Song Bản đưa thực đơn cho cậu.

Hàn Vũ vừa nghe từ đồ ăn không tồi này, không khỏi nhếch nhếch mày, trong lòng không có cảm giác, tuy rằng ăn cơm cùng một người như vậy không tận hứng, nhưng nếu có chút đồ ăn ngon còn có thể nuốt trôi nha.

Cậu đón lấy thực đơn, hứng thú mười phần lật xem, ngược lại khiến người đưa thực đơn xấu hổ một hồi.

Thời gian chờ đồ ăn, Hàn Vũ lại co đầu rút cổ trong vỏ ngoài trẻ tuổi của mình, một khuôn mặt trẻ trung im lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú mặt bàn trước mặt, không nói lời nào cũng không nhìn người.

Sợ hãi. Cậu đang cố gắng biểu hiện chính mình là một thanh niên mười chín tuổi sợ hãi trước quyền lực, chỉ là....

“Cậu đang nhìn cái gì?” Nhạc Song Bản rút cuộc nhìn không nổi hỏi, Hàn Vũ này đang làm gì vậy? Cậu đang biểu thị làm sao biến thành người đá sao?

“Không có gì.” Hàn Vũ nói xong, còn cố ý nhấc nhấc mí mắt, sau đó rất nhanh cụp xuống, cố gắng ra vẻ thành bị dọa.

Mà mày Nhạc Song Bản lại bởi vì động tác này của cậu, gắt gao nhú lại, “Anh khó coi vậy sao?”

A? Hàn Vũ kinh ngạc nhìn hắn, ngay cả cảm giác sợ hãi cũng quên treo lên.

“Anh cho rằng, chúng ta là người đồng đạo.” Nhạc Song Bản ý tứ sâu xa nhìn Hàn Vũ.

“Cái gì, cái gì người đồng đạo?” Hiện tại tư duy người trẻ tuổi nhảy nhót vậy à? Như thế nào đột nhiên kéo tới đề tài này.

“Cậu nói xem?” Nhạc Song Bản bắt mãn bĩu môi, hắn tỏ ý Hàn Vũ nhìn quanh bốn phía.

Trong lòng lại đang cân nhắc, người ra vẻ như vậy, hắn có chút chướng mắt, thế nào lúc đầu lại cảm thấy người này có vài phần thú vị thời hiểu chuyện chứ?

Hàn Vũ yên lặng không nói gì chiếu theo động tác của Nhạc Song Bản, một lần nữa cẩn thận quan sát xung quanh, một cái nhìn này, vẫn không quá hiểu ý tứ Nhạc Song Bản, nhưng mà, đôi nam nam bên kia

là chuyện gì đây?

Cư nhiên, cư nhiên hôn môi trước mặt người khác?!

Hàn Vũ kinh ngạc quên cả khép miệng, đợi tới khi Nhạc Song Bản bắt màn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Hàn Vũ mới tự kiềm chế thu hồi ánh mắt, đồng thời quan sát bốn phía một phen, phát hiện không ai tỏ vẻ kinh ngạc đối với động tác vô cùng thân thiết của hai người đàn ông, thậm chí, hiện tại cậu nhìn trai trai gái gái xung quanh đều cảm thấy không đơn giản chỉ là bạn bè.

Chẳng lẽ, nơi này, là nơi tụ tập đồng tính luyến ái?

Hàn Vũ suy đoán trong lòng, đồng thời cũng đoán được mình hẳn là đoán đúng tám chín phần mười!

Vậy, người đồng đạo trong lời Nhạc Song Bản là....

Hàn Vũ hoảng sợ trừng lớn hai mắt, “Anh, anh làm sao biết được?”

Cậu cho rằng cậu đã che giấu rất tốt bí mật, dù sao, cậu đã quen ẩn tàng hơn gần hai mươi năm, có đôi khi, ngay cả chính cậu đều sắp cho rằng chính mình bình thường!

Nhạc Song Bản đối với biểu hiện này của Hàn Vũ thì cười khê, thanh âm đó giấu như giấu trong lồng ngực, rầu rĩ, lại khiến Hàn Vũ nghe mà cảm thấy bồn chồn.

Thật ra bản chất của cậu cũng không phải một người nhất gan, nhưng thời gian quá lâu đã khiến cậu quen rồi, quen làm một con thỏ nhất gan, trông giữ từng chút hy vọng sinh tồn mà sống sót.

Cậu không muốn bởi vì chuyện ngoài dự kiến nào thay đổi chất lượng cuộc sống của mình.

“Không phải cậu cũng liếc mắt một cái là nhìn thấu anh sao?” Nhạc Song Bản không bình tĩnh như vậy, hôm nay hẳn đến đây không phải để cùng cậu nghiên cứu vấn đề đồng cảm giữa đồng loại.

“Tôi...” Hàn Vũ há miệng muốn nói, rồi lại cảm thấy, chuyện giữa người này và Kỳ Lân cũng không thích hợp để cậu nhắc tới, cuối cùng hai người lại quay về trầm mặc.

Ngược lại Nhạc Song Bản có vẻ kinh ngạc, hẳn biết biểu hiện chính mình không thu liễm, nhưng là, người ngoài giới thật ra sẽ không nghĩ tới phương diện này, người trong giới, lại không có cơ hội nhìn thấy hắn và Kỳ Lân đứng chung một chỗ.

Chỉ còn lại một vài người bạn biết tâm tư của hắn, mặc kệ tán thành hay không tán thành, bọn họ cũng không can thiệp quá mức, người nào trong bọn họ mà không có một chút bất đắc dĩ của riêng mình chứ!

Mà Hàn Vũ, từ lần đầu tiên gặp, hần ần ần nhận ra cậu không giống, nhưng không để trong lòng, ngược lại trải qua thời gian ở chung gần gũi hôm qua, khi hần cười nói với Kỳ Lân, tận lực quan sát người này, rốt cuộc cho ra kết luận là người đồng đạo.

Khoảng khắc cho ra kết luận này, trên thực tế hần có chút khủng hoảng, nếu, nếu Kỳ Lân biết...

Nhưng là, cậu lại không đem tâm tư của mình nói với Kỳ Lân.

Trong nháy mắt đó, hần đoán, thanh niên mười chín tuổi này, muốn từ chỗ mình đổi được cái gì đó?

Hần giả tưởng các loại tình huống, cũng chuẩn bị các loại phương pháp ứng đối, nhưng, trong tất cả tình huống không có loại này, trầm mặc! Trầm mặc vô hạn!

14. Chương 14

Sau phút kinh ngạc lúc ban đầu, Hàn Vũ ngược lại bỏ đi ngây ngô cùng trẻ con quái dị vẫn cố ý duy trì.

Cậu khiếp sợ, chẳng qua là không quen có người dùng một lời nói đã chọc thủng bí mật chính mình giữ gìn nhiều năm như vậy, từ lúc bắt đầu cuộc sống mới khi được sống lại lại một lần, cố ý hoặc vô ý, cậu thật sự bắt đầu ám chỉ chính mình là một thiếu niên, là một thiếu niên năm tháng còn rất tốt đẹp.

(năm tháng chỗ này là chỉ năm tháng của đời người)

Mà thực tế — cậu im lặng nhìn nhìn Nhạc Song Bản đối diện hơi hơi mang theo địch ý đánh giá mình — trên thực tế, Hàn Vũ chân chính rốt cuộc là bộ dạng gì, cậu tuyệt đối không biết, thiếu niên chân chính nên như thế nào, cậu đã quên từ lâu.

Hành động như thế, chỉ có hiệu quả bắt chước bừa mà thôi!

Lúc này ngồi ở đây tiếp nhận đánh giá, là Hàn Vũ cậu.

“Nói một chút, cậu muốn cái gì?” Cuối cùng, Nhạc Song Bản không kiên nhẫn nhìn nhìn đồng hồ, lập tức hỏi ra việc chính mình đã sớm muốn hỏi.

A? Hàn Vũ ngạc nhiên trong nháy mắt, lập tức rất nhanh hiểu được ý tứ của hần, nhưng không thể xác định hần làm vậy là có ý đồ gì.

Cậu khê khằng quan sát một chút vẻ mặt của Nhạc Song Bản, trong chính trực có vài phần trên chọc lơ

đang, nhìn như một câu vui đùa, nhưng Hàn Vũ hiểu, hắn đang nghiêm túc.

Hắn hiểu lắm. Hàn Vũ cân nhắc sơ sơ liền hiểu được ý tưởng của Nhạc Song Bân, trong lòng có vài phần dở khóc dở cười, đang muốn mở miệng giải thích rõ ràng với hắn một phen, lại bị biểu tình cao cao tại thượng kia làm nghẹn họng!

Cái biểu tình hoàng gia quý tộc thủ đô bố thí cho tiểu nô tài a!

Về mặt này, trừ bỏ tạ ơn, nếu còn dám nói cái khác đều đắc tội hắn!

Suy nghĩ cẩn thận, Hàn Vũ không vội tẩy trắng cho mình, hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao vội vàng giải thích người ta cũng không tin tưởng. Làm không tốt còn cho rằng người cố ý làm nũng để lên giá.

Nhưng là, rốt cuộc cậu nên phối hợp thế nào?

Châm chước nửa ngày, Hàn Vũ mới lạnh nhạt đưa ngón trỏ lên ra dấu một chút, “Một lời hứa là được.”

Tiền?

Quả thật cậu muốn, nhưng tiền không thuộc về cậu, cậu sẽ không để vào mắt.

Quyền?

Thứ này nha, nếu có thì vĩnh viễn cũng không đạt được ủng hộ.

Nhưng trừ cái đó ra, còn có cái gì có thể khiến Nhạc Song Bân vừa lòng cái giá mình đưa ra, cũng sẽ không cho rằng mình quá mức tham lam mà rước lấy phiền toái cho mình?

Hàn Vũ chỉ có thể nghĩ tới hứa hẹn. Hứa hẹn, mơ hồ không thể xác định, địa vị của bí mật này trong lòng Nhạc Song Bân, nếu hắn cảm thấy cao, vậy giá trị hứa hẹn tự nhiên lớn.

Nhấn nại vốn gần như biến mất của Nhạc Song Bân, ngược lại bị những lời này của Hàn Vũ hơi hơi câu lên một chút, hắn khoanh tay, ánh mắt tối tăm hỏi: “Lời hứa gì?”

“Chưa nghĩ ra.” Hàn Vũ lắc đầu, cậu càng quen dựa vào chính mình, lời hứa này có hứa cả đời cũng không dùng đến đâu! “Sẽ không làm khó anh, cũng không quấy anh quá lâu, trong hai năm mà không dùng, anh cũng coi như xong đi!”

“A...” Nhạc Song Bân khẽ cười, chưa nói được cũng không nói không được, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm

Hàn Vũ nửa ngày, trong lòng cân nhắc người này rốt cuộc là gan quá lớn hay là tâm quá nhỏ đây!

Một lời hứa! Cậu cũng thật dám đòi! Trong Tứ Cửu thành này, một lời hứa của hắn tuy không tính là rất tốt, nhưng còn giá trị hơn cả tiền!

Thật nhìn không ra cậu nhỏ im lặng trầm mặc này, vậy mà có ánh mắt lâu dài như vậy! Trong lòng Nhạc Song Bản dâng lên một chút hứng thú.

“Được rồi! Đồng ý với cậu!” Cân nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn không cho rằng cậu nhóc mẹ goá con cô này có thể nhắc lên sóng gió gì trong thành phố này, một lời hứa, nói vậy cũng không thể là đại nạn gì!

“Chỉ là...” Lời nói kéo thật dài, là người đều có thể nghe ra ý tứ uy hiếp bên trong.

Hàn Vũ lập tức thức thời gật đầu, “Tôi biết, tôi cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biết!”

Nói xong, còn bắt chước một động tác thịnh hành trong phim vừa mới học được — lấy tay dán miệng, làm động tác kéo khóa.

“...” Nhạc Song Bản cũng không phải chưa từng thấy có người làm động tác này, nhưng không biết vì cái gì, cảm thấy người như cậu nhóc trước mặt mình làm động tác này, quái dị cực kỳ! Chỉ khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Hai người dưới điều kiện một bên làm chủ một bên phối hợp, viên mãn bàn xong giao dịch song phương đều cảm thấy vừa lòng, đối với việc dùng cơm tiếp theo, cũng đều ôm hứng thú thật lớn.

“Cậu chưa từng tới mấy chỗ kiểu này?” Nhạc Song Bản vừa vô tư ăn, vừa chọn đề tài kéo Hàn Vũ nói chuyện.

“...” Hàn Vũ nuốt đồ ăn trong miệng, tâm nói, chỉ từng nghe, chưa từng đi, nhưng không mở miệng đáp lại hắn.

“Ngây thơ như vậy?” Nhạc Song Bản cười như không cười, “Sẽ không vẫn còn là nai tơ đi?”

Oanh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn màu lúa mạch của Hàn Vũ biến thành màu rượu đỏ, tức giận nhiều hơn cả thẹn, “Anh! Liên quan gì tới anh?”

“Dzô! Thật hả!” Nhạc Song Bản tấm tắc một tiếng cao thấp trái phải đánh giá Hàn Vũ một phen, “Trông rất khỏe mạnh a! Sao không tìm bạn?”

Hàn Vũ hết chỗ nói, cậu càng biểu hiện phần nộ hoặc ảo não, người đối diện ngược lại càng hứng thú dạt

dào.

“Không vì cái gì.” Cậu chậm rãi trả lời, thu liễm tất cả lửa giận của mình, tranh chấp với người như vậy, có cái gì thú vị chứ? Cậu đột nhiên cảm thấy đồ ăn của tiệm này cũng không hấp dẫn như lúc đầu nữa.

“Cậu sẽ không...” Nhạc Song Bản cười trào phúng mà tùy ý, ánh mắt giống như đèn pha, chiếu sáng khiến Hàn Vũ khó chịu, “Muốn kết hôn đấy chứ?”

“Cậu lại không có lo lắng không vướng bận, tử thủ cái gì chứ? Thật sự muốn kết hôn sống cuộc sống bình thường?” Nhìn Hàn Vũ lại trở nên trầm mặc, Nhạc Song Bản nhin không được cười nhạo một tiếng.

Hàn Vũ chịu đựng ngọn lửa càng ngày càng cháy trong lòng, bắt đầu phản kích: “Ngày đó anh ở trong quán bar với Nick...”

Ánh mắt Nhạc Song Bản đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ, “Cái gì quán bar? Cái gì Nick? Làm sao cậu biết người này?”

Phản ứng quá khích của hắn khiến trong lòng Hàn Vũ xẹt qua một trận sáng khoái, a! Cũng không phải không có nhược điểm! Cậu cầm khăn ăn lau miệng, nhẹ nhàng băng quơ kể hết thấy những gì chứng kiến trong quán bar hôm đó. Mà đối với phản ứng của Kỳ Lân, cậu tận lực không đề cập.

Vừa nói vừa dùng ánh mắt liếc hắn, bị vẻ mặt chuyển hóa đủ màu sắc của hắn chọc vui vẻ.

Hơn nửa ngày, người đối diện mới khôi phục biểu tình bình thường, lạnh lùng nói: “Không phải chỉ là chuyện bình thường sao! Mọi người cùng nhau chơi, hợp thì tụ không hợp liền tan!”

Vậy anh đối với Kỳ Lân rốt cuộc là sao? Lời nói lượn một lần ở đầu lưỡi, vẫn là nuốt vào. Đám người phải chờ lại thể diện, nói người không giết tâm, điểm này, Hàn Vũ vẫn biết.

Lại nói, cái vòng này chính là như vậy, hợp thì tụ không hợp liền tan, càng đừng nói đến nhân vật cấp bậc công tử ở trước mặt, còn có tiền đồ tốt đang chờ đấy!

Đoán chừng chơi đùa với người khác còn chẳng đến mức độ tụ tan, chỉ là nguyện mua nguyện bán thôi!

“Cậu nhìn anh như vậy làm gì? Cái vòng này của chúng ta vẫn luôn không nhận nổi mặt người, không phải cậu còn rõ ràng hơn anh sao? Nếu không cậu làm gì trông mòn con mắt giữ vững bí mật nhỏ kia mà sống qua ngày a! Còn vọng tưởng giả vờ chính mình là người bình thường!” Nhạc Song Bản càng nói càng lộ ra một loại phản khởi khó hiểu, giống như đối với hiện trạng của chính mình có một loại thống khoái quái dị.

Hàn Vũ nhìn nhìn, liền hiểu được người đối diện đang nghĩ cái gì, có lẽ không khác cách nghĩ đời trước của cậu, chuyện như vậy, trong cái vòng này không hiếm thấy, chính mình còn khinh thường bản thân, còn có

thể trông cậy vào cái gì?

Khó trách hắn yên lặng thích một thằng nam cũng không dám để người biết, hắn như vậy, so với cậu đời trước còn muốn thắm hơn. Ít nhất, cậu đời trước có thể bảo vệ bí mật của mình, cũng không có cái tâm tư phản nghịch xã hội gì.

Nhưng người này hiển nhiên không phải, hắn muốn nhảy khỏi trật tự của xã hội này — tồn tại của Kỳ Lân thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn, hắn không thuộc về một phần tử trong trật tự xã hội bình thường, nhưng lại không có dũng khí buông tha cho những thứ hiện tại có được và những thứ về sau sẽ có được.

Hàn Vũ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng không phản bác lời hắn nói, mở to đôi mắt tối như mực, ngoan ngoãn nghe ngôn luận cực đoan của hắn. Có lẽ rốt cuộc ý thức được chính mình thất thố, Nhạc Song Bản ngậm miệng trong ánh mắt bình tĩnh như đầm nước của Hàn Vũ.

“Cậu tự ăn đi! Tôi đi bảo phục vụ chuẩn bị ba phần cơm trưa mang về, đem cho bọn Kỳ Lân!” Nói xong, tao nhả cầm lấy khăn ăn xoa xoa khóe miệng gần như không dính lấy một vết dầu.

Hàn Vũ không chút một tiếng nhìn Nhạc Song Bản thông thả bước đi, sững người một lúc, vẫn là cầm lấy đũa muốn, tiếp tục ăn bữa cơm của mình.

Thắng đến khi ăn xong toàn bộ đồ ăn trước mặt, cũng không thấy Nhạc Song Bản trở về, khiến Hàn Vũ không thể không thở dài một tiếng trong lòng: Ai! Thanh niên chính là không lịch sự a! Chút chuyện ấy, cậu bị bắt làm thùng rác còn chưa nói gì, đổ rác xong cứ nhiên tự mình xấu hổ tức giận chuồn đi trước!

Cậu ngồi lại chờ một hồi, cuối cùng xác định Nhạc Song Bản hẳn là ném mình chạy trước rồi.

Lại vô thanh vô tức đánh giá một vòng xung quanh, một đám tiểu tình nhân kia đều anh anh em em rúc vào nhau, trong không gian này, nhìn không ra bọn họ và cặp đôi nam nữ bên ngoài có cái gì không giống.

Nhưng, Hàn Vũ biết, thật chất là không giống!

Nơi này không thể gặp ánh sáng! Cũng chỉ có trong thế giới u ám nhìn như quang minh này, bọn họ mới có thể tìm một chút cảm giác quang minh chính đại của người bình thường.

“Thật ra chúng ta không giống nhau!” Hàn Vũ nhẹ giọng nhìn vị trí đối diện sớm trống không, bất tri bất giác mở miệng, nói lời chính mình vẫn luôn muốn nói nhưng không nói ra miệng. “Cậu không biết cậu muốn cái gì, mà tôi biết tôi muốn cái gì.”

(vì Hàn Vũ đang lăm bắm một mình nên đổi lại xưng hô để hợp với tuổi tác)

Sau khi nói xong, chuẩn bị tiêu sái đứng dậy chạy lấy người, lại trong nháy mắt đứng lên đụng vào ngực

một người — một người đàn ông cao lớn đi sát qua bên người mình.

“Shh!” Hàn Vũ gắt gao xoa mũi mình, người này không phải mang tấm thép trên người đấy chứ? Cứng như vậy!

Người đàn ông bị đụng vào không chút sứt mẻ đứng bên cạnh, nhìn thấy Hàn Vũ bị đau hốc mắt phỉếm lệ cũng không nói một câu xin lỗi, ngay khi Hàn Vũ muốn xù lông, một khuỷu tay cường tráng chặn ngang, đỡ lấy người Hàn Vũ.

“Có sao không?” Giọng thật lạnh nhạt, thậm chí còn bị Hàn Vũ nghe ra một chút thật vọng.

“Anh nói...” Lời còn lại toàn bộ bị kẹt trong cặp mắt quen thuộc kia.

“Có sao không?” Người đàn ông dần xuống tính tình lại hỏi một tiếng.

“A? Nga! Không sao...”

Người đàn ông cao thấp đánh giá Hàn Vũ một chút, giống như xác định cậu thật sự không có việc gì, mới chậm rãi buông cổ tay đang đỡ cậu, sau đó khẽ gạt đầu ra hiệu một chút liền đi ra cửa lớn.

Người đàn ông này... Cảm giác rất quen thuộc!

15. Chương 15

Đợi tới thời điểm hai vị đại gia kia có thể xuất viện, vừa vắn tới ngày khai giảng.

Bốn người kéo hành lý, đội ánh nắng chói chang thở hổn hển trở về ổ nhỏ của mình, ném bao lớn bao nhỏ trong tay thuận tiện cướp đưa hầu phòng cách vách bỏ ra ăn.

“Ngũ a! Cậu thật hiền thực, may mắn cậu dự kiến trước, chọn ngày mát mẻ dọn dẹp cái ổ chó của chúng ta một lần, nếu không trời nóng như vậy còn phải làm việc, cũng không phải muốn mạng sao!” Phì phì, hạt nhiều quá, sao không phải đưa hầu không hạt chứ.

“Hai đại gia các người đang thả mã sau pháo* hả! Cho dù Ngũ không làm, hôm nay hai người cũng sẽ không động vào một sợi lông chó!” Nguyên Lăng khinh bỉ bắn mắt dao găm.

(*việc xảy ra rồi mới nói hoặc hành động)

Hàn Vũ ăn xong dưa hấu trong tay mình, lại xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp đồ đạc từ phòng thuê lúc trước dọn về đây. Nghĩ hè không tính toán tốt, đồ mua trên mạng hơi nhiều, rất nhiều thức ăn đều chưa ăn xong, vì không lãng phí, liền dọn toàn bộ về phòng kí túc xá.

Cậu vừa sửa sang lại vừa nghĩ, chính mình thế này không được!

Ngoài trường không phòng không nhà, đến chỗ nào cũng phải mang toàn bộ đồ đi, bây giờ còn tốt, vài năm sau nữa, mấy thứ đồ này không phải hai túi là có thể dọn đi hết a!

“Lão đại, em gái nhỏ kia của anh rốt cuộc đã nắm vào tay chưa?” Kỳ Lân chiếm ghế dựa làm đại gia như cũ, đối với mắt nhỏ sát thương của Nguyên Lăng sớm đã miễn dịch.

“Cái gì nắm vào tay, đừng nói khó nghe như vậy....” An Húc Dương miệng ngậm dưa hấu, bất mãn than thở.

“Nói đến là lại bức mình! Các người tự xem lại mình coi, trước tôi còn tưởng là anh hùng cứu mỹ nhân? Kết quả lại là đến bệnh viện thu hai con gấu chó, mỹ nữ ngay cả cái lông cũng không thấy!” Nguyên Lăng phẫn uất vung tay.

An Húc Dương hử hử cười gượng hai tiếng, “Vậy không phải là mỹ nữ người ta căn bản không biết hai người bọn anh tên gì, nằm viện cô ấy cũng tìm không ra nằm phòng nào sao! Bọn anh ngay cả nói chuyện còn chưa có đâu!”

“Bất quá, thật đúng là phải cảm ơn anh Nhạc! Nghe nói chuyện sau đó đều là anh ta giúp thu xếp đấy!” Tuy bọn họ không ngại chút chuyện này, nhưng dù sao vẫn tâm phiền không phải sao?

Động tác dọn dẹp khựng lại, Hàn Vũ lại nghĩ tới Nhạc Song Bàn vừa làm người ta bất đắc dĩ vừa ngứa răng kia!

Vốn tưởng sau ngày đó, mọi người sẽ như nước giếng không phạm nước sông, cậu qua cầu độc mộc của mình, cũng không muốn thuận đường đi nhờ hoạn lộ thênh thang của người ta.

Nhưng cái tên ‘người ta’ kia hiển nhiên không nghĩ như vậy, sau lần đó, trong gần nửa tháng Kỳ Lân nằm viện, tổng cộng hẹn cậu đi chơi bảy tám lần.

Mới đầu, cậu còn không hiểu chính xác ý tứ vị đại gia kia, mỗi lần hẹn, đều không tiện thẳng thừng từ chối. Sau mới hiểu được, người ta xem cậu thành em trai đồng đạo, đây là muốn dẫn cậu lên thuyền!

Trong bảy lần đó có năm lần đều là đến các nơi đồng tính luyện ái ẩn nấp trong thủ đô, thấy hần bộ dạng quen thuộc, cũng đoán được hần quả thật là cao thủ trong này, nhưng Hàn Vũ ngược lại không có hứng thú tốn thời gian và tinh lực vào đây!

Số lần nhiều hơn, Nhạc Song Bản cũng đại khái sờ thấu được tính tình của Hàn Vũ, tuy nhìn như mềm mại, không thực lực không thể lực, không bối cảnh không chỗ dựa, nhưng mặc kệ dẫn cậu tới đâu, đều ngồi xuống góc sáng sửa, chọn một phần đồ ăn, có thể tự vui vẻ ngồi cả đêm.

Không đáp lời bất cứ ai, mặc kệ 0 hay 1, cũng không để ý!

Có vài người hẳn thấy không tệ chút nào, còn học trường điện ảnh đấy! Anh tuần, thanh tú, phong cách thịnh hành trước mắt cơ bản đều đánh trúng vách tường chỗ cậu.

Có mấy người còn nghe ngóng được tới chỗ hẳn: “Nhạc thiếu từ lúc nào cũng mang người ngoài kéo vào chơi vậy?”

Nếu không phải hẳn chính mồm thừa nhận, Nhạc Song Bản cũng muốn nghi ngờ đó!

Ngay khi Nhạc Song Bản muốn tiếp tục mang theo Hàn Vũ khiêu chiến giới hạn, tham dò điểm yếu của Hàn Vũ ở đâu, khai giảng rồi!

Hàn Vũ người ta là một bé ngoan kiên cường, xem xem người ta một thân một mình dựa vào chút tiền cứu tế từ cô nhi viện, thi vào đại học y khoa này là biết, cái gì cũng có thể chậm trễ, bài vở là thứ cậu nhất định không muốn bỏ xuống.

Cho nên, Nhạc thiếu, ra chỗ vắng vẻ ngồi ngốc đi!

Hàn Vũ trở lại trường học, cuộc sống cũng không tốt như trong tưởng tượng, học kì trước cơ bản các học sinh đều học các môn nền tảng phổ biến, Hàn Vũ dựa vào chút chăm chỉ của mình, còn có thể theo kịp tiến độ.

Học kỳ này, Hàn Vũ vừa mở thời khóa biểu mắt liền choáng váng, rất nhiều môn học ngay cả tên cũng khó đọc như này ở đâu ra?

Ngày đầu tiên nhập học, Hàn Vũ đặc biệt dậy thật sớm, đi tới phòng học, chọn một góc, cách bức giảng không xa, nhưng khuất, mở ra cuốn [Thương hàn luận*] mượn của thư viện, tự mình mò mẫm xem.

(*học thuyết thương hàn – bệnh sốt)

Không bao lâu, cậu cảm thấy phía trước có người ngồi xuống, nhìn bóng dáng thì là nam! Trong lòng không khỏi vui vẻ, xem ra có người cũng không yên lòng với bài chuyên ngành như cậu nha!

Chậm rãi, người trong phòng học bắt đầu nhiều hơn, từng tốp từng tốp, rốt cuộc trước khi lớp bắt đầu hai phút phòng học đã lấp đầy chỗ trống!

Trong nháy mắt chuông vào lớp reo lên, người đàn ông vẫn im lặng ngồi trước mặt Hàn Vũ đứng lên, hù cho mấy bạn học xung quanh hoảng sợ, cũng có người trực tiếp cao giọng oán giận.

Mà người kia giống như không nhận ra dị dạng, lập tức đi lên bục giảng.

Không thể nào? Một vòng người còn đang oán giận, trong mắt đều lộ ra tin tức này, ngay cả Hàn Vũ cũng thoáng kinh ngạc, nghe nói môn này là một giảng viên bốn mươi tuổi mà!

Nhìn thật trẻ a!

Bề ngoài nhả nhặn, đeo kính mắt tơ vàng, nhìn qua là bộ dạng hơn ba mươi, nhưng da mặt rất nghiêm, khóe miệng đều cụp xuống, nhìn là biết không phải người dễ lừa gạt cho qua.

“Tôi họ Kinh, mọi người bình thường gọi tôi thầy Kinh là được, học kỳ này tôi hướng dẫn mọi người môn Thương hàn.” Một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp vào chủ đề.

“Hiện tại chúng ta vào học, trước khi lên lớp, tôi muốn xem xem tình huống tri thức trụ cột của mọi người, trước hết tìm vài người đọc thuộc nội dung trong [Thương hàn bệnh luận] đi!”

Tiếng nói vừa dứt, trong lớp nằm úp giả chết một mảnh.

Tuy rằng năm nhất vừa khai giảng cổ vấn học tập đã nói qua, [Thần Nông thảo mộc], [Bản thảo cương mục]*, [Thương hàn bệnh luận] mấy cuốn sách này học trung y đều phải cẩn thận nghiên cứu.

(*sách dược thảo nổi tiếng của TQ, so Lý Thời Tân, thời Minh biên soạn, gồm 52 quyển)

Chỉ là thứ nhất, năm nhất không tiếp xúc nhiều với môn chuyên ngành, mọi người chỉ học một chút Hán ngữ cổ đại hoặc trụ cột bệnh án các loại, còn có tiếng Anh và nội dung lý luận chính trị con dân Thiên triều như thế nào cũng trốn không thoát.

Thứ hai, lên lớp, giảng viên lên lớp ngẫu nhiên dùng điển cố, cũng không yêu cầu cứng nhắc những thứ này trong cuộc thi, hơn nữa phạm vi trọng điểm trước khi thi đều giới hạn và đột kích lâm thời, phần lớn học sinh đối với sách của khóa sau, đều ôm tâm tính còn sớm để học, luôn cảm thấy khi nào có thời gian rồi xem cũng được.

Một năm qua, những lời cổ vấn học tập nói lúc trước trên cơ bản không còn để trong lòng được bao nhiêu, mà thực sự lúc này mới ngày đầu tiên khai giảng, ở thời khắc trong lòng mọi người còn không hoàn toàn thoát khỏi lười nhác nghỉ hè, cứ nhiên có người cho bọn họ một đòn cảnh cáo, nói cho bọn họ, thời gian khảo bài đã tới rồi!!

Trừ bỏ vài cá biệt đặc biệt để bụng hoặc chột dạ với môn học, trong giảng đường này, có lẽ không có mấy

người có thể bình yên thông qua một cửa này, đặc biệt để bụng đương nhiên chính là người yêu thích trung y, đặc biệt chột dạ tự nhiên chính là chỉ Hàn Vũ!

Cậu vốn là sinh viên trung y đổi giữa chừng, từ trong miệng bạn học nghe được những lời cổ vấn học tập từng nói, tự nhiên xem như thánh chỉ, nghiên cứu vân vân, cậu trông cậy không được, nhưng học thuộc lòng vẫn có thể làm.

Trong nháy mắt suy nghĩ của Hàn Vũ bay xa, thầy Kinh trên bục giảng đã một lượt gọi bảy tám sinh viên, biểu hiện mỗi người đứng lên đều không khác mấy, sau khi ê ê a a nặn ra được một phần nội dung, rốt cuộc không nặn ra được cái khác.

Sắc mặt thầy giáo càng ngày càng đen, sắc mặt sinh viên càng ngày càng tái!

Đừng thấy thầy giáo không nói gì với mấy người không đọc được, nhưng một loạt người đứng lên như vậy, tư vị bị phạt đứng bởi vì đọc không được, khiến nhóm thanh niên mới vừa trải nghiệm cuộc sống đại học thoải mái, học tập không phải quá khổ bồng chốc bị đánh về địa vị học sinh tiểu học vậy!

Hương vị tự tôn bị tổn thương này còn khó chịu hơn kiểu phạt khác a!

“Hàn Vũ.” Thầy Kinh lật danh sách, không kiên nhẫn cắt ngang một sinh viên đang ấp a ấp úng không nói ra được.

Hàn Vũ theo phản xạ đứng lên, không đợi người bên trên hỏi, tự giác từ trang đầu tiên của Thương hàn bệnh luận đọc ra. Không tính là trôi chảy đọc ba bốn phút, bạn học trong lớp cũng coi như tìm về mặt mũi!

Tốt! Trong lớp chúng ta kỳ thật vẫn có đại thần!

Không thể không nói, Hàn Vũ học thuộc lòng chẳng những giải cứu cho chính cậu một lần, cũng giải cứu nguy cơ bị đá kích tự tôn của cả lớp.

Sắc mặt đen thùi của Kinh Vĩ Quốc trên bục giảng cuối cùng cũng hơi nguôi giận, nhìn kỹ Hàn Vũ, cắt ngang lời trả bài không tính là lưu loát của cậu, “Được rồi, ngồi xuống đi!”

Xoay người, cũng không tiếp tục khó xử sinh viên nữa, đầu năm nay sinh viên có thể chuyên tâm đi học mỗi khóa một thiếu, mà ngành trung y xuống dốc cũng là hiện trạng không thể che giấu!

Một đám đang ngồi đều đồng loạt nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng oán giận một trận, thậm chí có người trực tiếp post lên diễn đàn và weibo: “Khoa bọn tôi có một ông thầy thật biến thái thật biến thái, đã thời đại nào rồi, cứ nhiên còn dùng phương pháp cổ lỗ sĩ dạy học! Vừa mới nhập học mà đã tìm người trả bài, ngay cả chút thời gian cũng không cho, bài còn chưa học đâu, ông thật đúng là khăng khăng ‘đọc sách trăm lần tự nhiên hiểu’* của cổ nhân ấy!”

(*ý chỉ sách phải đọc đi đọc lại nhiều lần mới có thể hiểu được nội dung)

“Lớp bọn tôi xuất hiện đại thần, trâu bò a! Một quyển [Thương hàn bệnh luận] cũng có thể đọc thuộc được! Trong đó rất nhiều chữ tôi còn đọc không ra đâu!”

“Lớp bọn tôi có một ông thầy biến thái thêm một bạn học một sách a...”

Buổi chiều trở về ký túc xá, bị ba người còn lại dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ thật lâu, Hàn Vũ mới biết được, hóa ra vĩ đại không phải thời đại tin tức, mà là một thế hệ được thời đại này bồi dưỡng ra!

16. Chương 16

“Chú ơi, chú ơi, chú giúp cháu đi! Cháu thật sự quen anh ấy, anh ấy là học sinh quốc phòng trường này, ở trong ký túc xá này, chú xem chú xem, cháu còn có ảnh chụp của anh nè!” Cô bé giơ điện thoại mình lên ép buộc bảo vệ xem.

Hàn Vũ tới chỗ phòng bảo vệ tìm bưu kiện gửi tới cho mình, tâm tư ngẫu nhiên phân ra một hai phần cho cô gái hoa quý đang lắc lắc khuôn mặt nhỏ bên cạnh.

“Cháu à, không phải chú không giúp, mà là cháu ngay cả tên người ta cũng không biết, làm sao chú giúp cháu liên hệ a?” Bảo vệ ôn tồn giải thích.

“Vậy chú nói cho cháu biết ký túc xá nam của trường ở đâu, cháu tự đi a, cháu nhất định có thể tìm được.” Ánh mắt cô bé sáng lấp lánh.

Chú bảo vệ nào bỏ một phen tình huống một cô bé chạy tới ký túc xá nam lắc lư, khó xử lắc đầu, “Cháu à, nếu không cháu về trước xác nhận tin tức của đối phương đi rồi lại đến! Trong trường nhiều sinh viên lắm, cháu chạy tới ký túc xá nam cũng chưa chắc tìm được!”

Cô bé có nét mặt người phương Nam, thanh tú tinh xảo cực kỳ, chỉ là mở miệng chính là khẩu âm Đông Bắc sang sảng nồng đậm, cảm giác giao thoa quỷ dị này khiến Hàn Vũ âm thầm liếc mắt.

Rốt cuộc Hàn Vũ lật xuống vài cuốn sách được và một ít đồ ăn mua trên mạng xong, lúc gần đi vừa mới nhìn thoáng qua cô bé, ánh mắt lơ đãng liếc một cái, liền thấy được ảnh chụp trong điện thoại của cô.

Đây là... lão đại?

Cô bé liếc mắt liền nhìn thấy khác thường của Hàn Vũ, thấy cậu nhìn chằm chằm di động của mình ngẩn người, con mắt đảo đảo hai vòng, lập tức kinh hãi tiến lên ôm lấy cánh tay Hàn Vũ: “Nhị Ngưu, anh cũng

học trường này sao? Vừa rồi anh đưa lưng về phía em, thật đúng là nhận không ra!”

Trong giọng nói tràn đầy cảm giác vui sướng rõ ràng do tha hương gặp được người quen cũ.

Nhị Ngưu?! Khóe miệng Hàn Vũ hung hăng co rút, bất động thanh sắc liếc cô bé.

Cô bé lập tức bày ra ánh mắt cầu xin, mắt to ướt át, chớp chớp nhìn Hàn Vũ.

“Nhị Ngưu, vừa vặn em muốn tới trường các anh tìm người đẩy, chỉ là chú bảo vệ nói, các khu trong trường các anh không mở cho người ngoài, không thể tùy tiện đi vào, anh mang em vào đi! Em cam đoan không gây rối không làm phiền!” Cô bé thông minh nói rõ ý đồ mình đến đây.

Lại là Nhị Ngưu?! Đầu mày Hàn Vũ theo đó giật giật.

“Chú Lý, đây là thức ăn lần này cháu mua, đều là đồ ăn thiên nhiên rất tốt, lọ mật ong rừng này để lại cho chú nếm thử.” Hàn Vũ bóc bao bên ngoài, từ một đồng thức ăn thiên nhiên lấy ra một lọ mật ong đưa cho bảo vệ.

Bảo vệ cười ha hả nhận lấy, đối với hành vi của Hàn Vũ ông đã sớm quen, thằng nhóc này mỗi tuần đều lên mạng mua vài thứ, gần như mỗi ngày đều có bưu kiện đưa tới, thường thường sẽ đưa cho ông một hai thứ từ trong đồng đồ mua về.

Ban đầu ông cũng không vui lòng nhận, nhưng thấy nhóc con này thật sự chân thành, cũng cảm lấy, từ đó, ông đều giúp đỡ Hàn Vũ ký nhận giùm.

Đừng nói, ánh mắt nhóc con này rất lợi hại, sinh viên mua đồ qua mạng trong trường không ít, chỉ là người ta mua cậu cũng mua, nhưng luôn mua được đồ tốt hơn so với người khác, bất quá đồ ăn vẫn chiếm đa số.

“Chú Lý, đây là thanh mai của cháu, Nhị Nữu. Nữu, lại chào chú Lý, chú Lý bình thường đều rất chăm sóc anh.” Hàn Vũ hiếm khi xấu xa trả thù.

Khóe miệng người kia cũng không nhin được giật giật, chỉ là vẫn thông minh chào hỏi, một bộ dáng tiểu nha đầu nhu thuận.

Hàn Vũ nhất thời cảm thấy mỹ mãn, “Chú Lý, em ấy để cháu mang vào, chú xem, làm đăng kí một chút?”

Chú Lý bảo vệ sảng khoái đồng ý.

Sau khi hai người vào trường, cô bé thoảng chốc buông cánh tay Hàn Vũ, nịnh nọt cười nhìn cậu, “Anh đẹp trai, làm quen một chút, em là Quý Ly, đại học ngôn ngữ thủ đô.”

Hàn Vũ cười cười, “Hàn Vũ.”

“Hàn Vũ a! Vậy em gọi anh Ngũ nha, anh Ngũ, anh có quen người này không?” Quý Ly cầm di động cho Hàn Vũ xem.

“Ừm, em tìm cậu ta à!” Hàn Vũ tùy ý nhìn lướt qua, tin tưởng đây là An Húc Dương.

“Đúng vậy đúng vậy, đây là người đàn ông của em, đẹp đúng không! Rất có khí chất đàn ông!” Quý Ly vui vẻ gật đầu.

Cái trán Hàn Vũ co rút một trận, trực giác bản thân chọc tới thứ không tốt gì đó.

“Người đàn ông của em?”

“Hắc hắc, cũng không phải! Đây là người đàn ông em nhận định, ở quê em đã biết anh ấy, đáng tiếc anh ấy không biết em, em biết anh ấy thi vào trường đại học này, vốn năm nay em cũng muốn thi vào, chỉ là không đủ điểm, phải đi đại học ngôn ngữ!” Quý Ly bĩu môi, ủy khuất cực kỳ.

“Em biết trường này quản rất nghiêm, ngày thường khẳng định không vào được, cho nên chọn cuối tuần mới đến, ai biết ngay cả cuối tuần cũng quản nghiêm như vậy, hôm nay nếu không có anh, em còn không vào được đâu! Đúng rồi, nếu anh biết anh ấy, có thể giúp em gặp anh ấy không?” Cô bé miệng lưỡi lưu loát cực kì, hé ra hợp lại bùm bùm xoắn một đồng ra.

Hàn Vũ nghe đau đầu cực kỳ, cậu vốn tưởng cô bé này là bạn bè hay gì đó của lão đại chứ.

“Anh ấy là bạn cùng phòng của anh.” Hàn Vũ xoa xoa cái trán, “Em chờ ở đây một chút, anh gọi điện kêu anh ta tới.”

“Đừng mà!” Quý Ly nhào qua một phát, cắt ngang động tác móc điện thoại ra của Hàn Vũ, “Cái kia... hắc hắc.... anh ấy căn bản đâu biết em... anh gọi điện thoại nói thế nào a?”

“Vậy làm sao đây?” Hàn Vũ một tay ôm một đồng đồ, một tay nắm di động.

“Cái kia, anh Ngũ, anh làm người tốt làm tới cùng đi, có thể nói em là bạn của anh giới thiệu cho anh ấy không a?” Cô bé nói có chút cẩn thận, ánh mắt đáng thương cực kỳ, bày vẻ sợ Hàn Vũ từ chối, xem ra cũng tự hiểu yêu cầu của cô, đối với người khác mà nói là phiền phức lớn.

Hàn Vũ suy nghĩ nửa ngày, thật sự không chịu nổi một cô bé dùng ánh mắt này nhìn mình, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Hai người cùng đi tới dưới lầu ký túc xá, Hàn Vũ đem đồ lên lầu trước, lấy danh nghĩa giới thiệu bạn thân của mình cho mấy người bạn cùng phòng, tha mấy tên làm ổ trong phòng ngủ ngấm số lương thực cuối cùng của cậu xuống lầu.

Ba người xuống dưới đã thấy, là một cô bé xinh đẹp như nước a!

Người chột chột ta, ta đẩy đẩy người, đáng khinh cười nhìn Hàn Vũ.

“Ngũ a! Cô bé xinh đẹp thế này tìm ở đâu ra vậy?” Kỳ Lâm cà lơ phất phơ dựa lên người Nguyên Lăng.

“Đúng vậy đúng vậy, giấu thật kỹ nha!” Nguyên Lăng phụ họa.

Hàn Vũ mắt lạnh nhìn hai cái tên hoàn toàn không rõ tình huống, không thấy con gái nhà người ta từ khi lão đại tới, trông mắt đều dính trên người anh ta sao?

“Em là Quý Ly, là bạn của anh Ngũ, hôm nay tới trường các anh chơi!” Quý Ly thoải mái chào hỏi ba nam lưu manh.

Ba nam sinh vừa thấy cô bé người ta thái độ đoan chính, lập tức thu liễm một chút, từng người đều khai rõ xuất thân tính danh.

Khi An Húc Dương tự giới thiệu, độ hưng phấn của cô bé rõ ràng thăng cao mấy bậc.

Ôi! Cô nương này, ngay cả tên người ta còn chưa biết đã yêu người ta rồi! Thanh niên hiện tại thật tiên tiến!

Sau khi chào hỏi xong, ba người cũng không có không biết xấu hổ chạy trước, theo ý Hàn Vũ, giống như muốn cùng cô bé dạo một vòng vườn trường, tới căn tin lưu niệm gì đó, trái phải cũng không có chuyện gì, đều theo cùng.

Đang dạo dạo, An Húc Dương đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn tới một hướng, nhìn trùng trùng!

Mấy người không khỏi đều dừng bước, theo ánh mắt anh ta nhìn qua, nga! Vị tiểu mỹ nhân chơi piano ở hội diễn!

Chỉ là, giai nhân vẫn như trước là giai nhân, đáng tiếc bên người giai nhân có bạn đồng hành — là người đàn piano chung với giai nhân kia!

Hàn Vũ nhìn nhìn biểu tình của Quý Ly, ừm, vẫn tươi cười, nhìn không ra cái gì thương cảm!

“Lão đại...” Kỳ Lân bên cạnh nhẹ giọng mở miệng.

“Ừ? Nga! Ăn cơm nhĩ? Đi đi đi! Đi căn tin, hôm nay anh mời! Hiếm khi bạn của Ngũ tới một chuyến, như thế nào cũng phải ăn ngon!” Nói chuyện lộn xộn rối loạn.

Nhưng mọi người không vạch trần, theo anh ta dời trận địa đi căn tin.

Khi đi xa, Hàn Vũ mới quay đầu nhìn thoáng qua, tiểu mỹ nhân kia chỉ mới gặp qua một lần, thật sự không có ấn tượng, nhưng người bạn bên cạnh cô ta, nhìn qua thật sự có vài phần quen mắt.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ học đại học hai đời, rốt cuộc biết, hóa ra muốn được một giáo viên coi trọng, căn bản không dựa vào thực lực và trí tuệ, mà là chịu một nhọc!

Từ lần đó trong lớp của Kinh Vĩ Quốc, sơ sơ triển lộ một phen tài hoa, đã bị vị giáo sư trẻ tuổi nghiêm cẩn nhớ thương.

Đối ngoại, Hàn Vũ chính là học trò giỏi của vị giáo sư quốc học y được trẻ tuổi này — không thấy giáo sư người ta có chuyện gì đều ưu ái điểm cậu ta đi làm sao?

Đối nội, Hàn Vũ tỏ vẻ thật đau đầu.

Cậu không bao giờ nằm trong phạm trù thông minh, người cũng là thuộc tính trạch, không thích giao tiếp với người khác. Nhưng hiểu vị giáo sư này rồi, mới biết, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

(tương đương Vô quyết dày có móng tay nhọn)

Không thông minh? Đừng lo, trung y bác đại tinh thâm, không cần người thông minh, cũng không cần người sáng tạo, ngoan ngoãn kế thừa phát triển là được rồi! Nói trắng ra là, chỉ cần thầy giáo rất coi trọng người kiên định chỉ bảo, tinh thần nguyện học thuộc lòng, chỉ cần có thể kiên trì, đồ ngốc cũng có thể dạy thành trung y chẩn mạch.

Không giỏi giao tiếp? Lại càng không quan trọng, bản thân giáo sư lại càng không giỏi giao tiếp, tự nhiên sẽ không ghét bỏ người, chỉ là, sẽ nương theo danh nghĩa rèn luyện người, để người giúp đỡ xử lý hết thấy quan hệ với người khác cho ổng!

Hàn Vũ vừa cảm giận oán thầm trong lòng giáo sư Kinh coi trọng mình, vừa một nhọc cảm được nghiên* mài được liệu.

Đột nhiên di động vang lên.

“A lô?” Hàn Vũ lấy điện thoại ra, dùng bả vai kẹp lấy.

“Ngũ a, cuối tuần có rảnh không, mang cậu ra ngoài chơi.” Nhạc Song Bên bên kia điện thoại nói.

“Cuối tuần à?” Hàn Vũ rối rắm lấy lý do gì từ chối, sau nhiều lần tiếp xúc, Hàn Vũ thật tỉnh táo nhận ra, bọn họ không phải người cùng đường, còn tiếp tục làm bạn cũng sẽ không thành tri kỷ, còn không bằng duy trì hiện trạng không xa không gần, “Cuối tuần có lẽ không được....”

“Này này này!” Đầu kia điện thoại đột nhiên đổi âm thanh, Hàn Vũ sững sốt, không nói tiếp nữa.

“Hàn Vũ, sớm đã nghe Nhạc thiếu của chúng ta nhắc tới cậu, đi ra để bọn tôi xem xem a!” Hàn Vũ quanh co, cậu không biết người bên kia điện thoại là ai, từ chối sẽ có hậu quả gì.

Nhưng là, cậu càng không muốn bị người khác xem như khỉ, vui đùa vây coi! Cậu không biết Nhạc Song Bân nói cậu thế nào, nhưng nghĩ cũng biết, khiến đám thiếu gia này nhớ thương, khẳng định không phải nói chuyện hay.

“Ngũ a, cậu đừng để ý, một đám bọn họ đều như vậy, bọn họ chỉ là tò mò đoạn thời gian trước anh không thấy bóng dáng, rốt cuộc là theo ai lẫn lộn thôi!” Điện thoại lại quay về trong tay Nhạc Song Bân.

Hàn Vũ lúc này còn có thể nói gì, “Ừm, để xem! Có thời gian thì đi!”

Cậu còn muốn sống yên ổn tại thủ đô này, những người này mặc dù không kết giao sâu, cũng không thể đắc tội! Ngẫm lại, cũng chỉ là một đám con nít đi, cùng chơi cũng không có vấn đề quá lớn, thật không có gì phải e ngại.

Nếu thật có cái gì, Hàn Vũ mười chín tuổi có lẽ không cách nào đối phó nhưng Hàn Vũ ba mươi chín tuổi không có gì khó có thể thừa nhận.

Nghĩ vậy, liền không quan tâm chuyện này nữa.

Đang muốn nhắc được nghiên tiếp tục nghiên được liệu, lại có điện thoại gọi tới.

“Anh Ngũ ~~” Đầu kia điện thoại vang lên tiếng gọi ngọt ngào.

“Ừ, Nhị Nữ à!” Hàn Vũ nở nụ cười.

“Phì phì, anh mới Nhị Nữ, cả nhà anh đều là Nhị Nữ!” Bên kia điện thoại lập tức nóng nảy.

“Ừ ừ, cả nhà anh cũng chỉ có một mình anh. Chuyện gì?” Hàn Vũ dứt khoát chuyển đề tài, bằng không chỉ cái vấn đề xưng hô này, hai người có thể rối rắm cả ngày.

“Ồm—” Thanh âm bên kia điện thoại đột nhiên héo, Hàn Vũ vừa nghe là biết hàm ý trong đó, xem ra lại liên quan tới lão đại.

“Lại làm sao?” Hàn Vũ dùng bả vai kẹp điện thoại, hai tay rảnh đi nghiên được liệu.

“Không, không phải chuyện lớn gì, chỉ hỏi một chút, gần đây anh ấy, anh ấy, An Húc Dương thế nào?” Ưỡn ẹo nửa ngày vẫn kiên trì chiến thuật của mình, phải biết người biết ta, chỉ có thể xuống tay từ bạn của “địch”.

“Không phải em có số điện thoại của người ta sao? Sao không tự mình hỏi?” Hàn Vũ lấy được liệu được nghiên tốt lên, đổi lượt mới.

“Không phải em không tiện hỏi rõ sao! Em cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa bạn của bạn tán gẫu với anh ấy vài câu, sao còn có thể ngày ngày quần lấy anh ấy, hỏi chuyện sinh hoạt cá nhân, hỏi tình huống gần đây!”

“Vậy em liền không biết xấu hổ hỏi một người bạn tương giao không quá vài ngày này sao?” Hàn Vũ có chút không hiểu được ý nghĩ của cô bé này, có ngưỡng chừng thế nào, ít nhất cô cũng thăm mền anh ta lâu như vậy, mình cùng cô lại chỉ là bè nước gặp nhau a!

“Còn không phải cùng anh vừa gặp như đã quen sao! Cuối tuần ra ngoài, em mời anh ăn cơm còn không được sao?”

Hàn Vũ cười, cuối tuần này mình bận thật đấy!

“Được rồi, hỏi cái gì thì hỏi đi!”

Đầu kia vừa nghe, lập tức hưng phấn ngao một tiếng, cái miệng nhỏ hoạt bát hỏi các vấn đề mình quan tâm.

....

Kết quả, cuối tuần bên nào cũng đừng nghĩ đi, nửa đường trực tiếp bị thầy Kinh bắt đi làm ô sin.

Hàn Vũ ở trước cửa phòng giáo viên gõ cửa nửa ngày, cũng không nghe thấy có người lên tiếng trả lời, nắn mũi nghĩ một hồi, đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên cứng cả người, phía sau có một ánh mắt dị thường nóng rực khóa lấy cậu.

Quay người liền sợ run một chút, đằng sau có một.... người đàn ông thật khôi ngô, tuy không cao, trên dưới 1m85, so với lão đại mà nói, quả thật không cao, nhưng so với dáng người hiện tại của Hàn Vũ, vẫn cho cậu áp lực rất lớn.

Hơn nữa.... Hàn Vũ cau mày — người này nhìn quen quá!

A — nghĩ ra rồi, là người lần trước gặp ở quán ăn, lần trước đã cảm thấy quen mắt, nhưng vẫn không nhớ là gặp qua ở đâu, bất quá sao y lại ở đây?

Người đàn ông trên dưới ba mươi, đường viền mặt rất mạnh mẽ, giống như đao tước, nước da màu mạch, cũng không phải rất xinh đẹp, nhưng đôi mắt đặc biệt đẹp, ánh mắt rất sâu sắc, chỉ một đôi mắt này, khiến cả dung mạo tăng điểm không ít.

Tuy đối phương đã chọn một loại tư thế đứng tùy ý, nhưng nhìn qua vẫn cho người ta cảm giác áp bách mãnh liệt.

Giống như hoàng đế thích nắm trong tay tất cả tình hình, cảm giác khống chế cực kỳ mạnh... Hàn Vũ bật cười, vì sức tưởng tượng của mình, cùng với tâm trạng vào lúc nào còn có thể dạo chơi nghĩ tới mấy cái kia mà cảm thấy buồn cười!

“Cậu là học sinh của Kinh Vĩ Quốc?” Tay trái người đàn ông đặt lên tay phải của chính y, hơi hơi giương mắt nhìn Hàn Vũ, có hương vị thâm trầm nội liễm và áp lực bên trong.

“Phải.” Đối phương vừa mở miệng, sắc mặt Hàn Vũ liền sợ hãi, nghiêm túc trả lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn bá tắc trước mặt mình, không dám ngó loạn nữa.

“Tên gì?” Người đàn ông ngẩng ngẩng cổ tay áo, bộ dạng không chút để ý.

“Hàn Vũ.”

Y cũng chỉ hỏi một câu này, sau khi có được câu trả lời, cũng không hỏi tiếp, cứ như vậy đứng đó, không kiêng nể bắt đầu đánh giá Hàn Vũ.

Hàn Vũ bị đánh giá như vậy, cảm thấy trên người nổi từng tảng da gà, muốn kháng nghị, nhưng vừa nghĩ người đàn ông này từng đụng phải mình ở một nhà hàng đặc thù, liền khống chế không được suy nghĩ tùy ý phát tán của bản thân...

Có thể hay không y cũng là...

Vậy chẳng phải y sẽ biết mình cũng là...

Càng nghĩ, Hàn Vũ càng cảm thấy cả người lạnh toát, trong lòng không ngừng suy đoán người này có lai lịch gì, có quan hệ gì với thầy Kinh, chuyện nhỏ này của mình có thể bị vạch trần không, có thể huyền não dư luận xôn xao trong trường không...

Đủ loại ý tưởng từng chút tràn đầy đầu Hàn Vũ, khiến thể xác và tinh thần chịu hai tầng áp lực vô hình.

Thật vất vả chịu đựng tới lúc Kinh Vĩ Quốc trở về, đội lấy ánh mắt nghi ngờ của anh, Hàn Vũ trấn định chào hỏi.

“Thầy Kinh.”

“Sao em lại tới đây?” Kinh Vĩ Quốc thật kinh ngạc.

“Không phải thầy bảo em tới sao?” Hàn Vũ càng kinh ngạc.

Kinh Vĩ Quốc bừng tỉnh đại ngộ, nhìn thoáng qua người đàn ông đứng bên cạnh, nở nụ cười, “Đúng rồi, thầy nhớ ra rồi, bất quá thật không khéo, hôm nay bạn thầy tới đây, chuyện cũng chỉ có thể để lại lần sau làm, em về trước đi!”

Hàn Vũ không nói gì nhìn nhìn Kinh Vĩ Quốc, lại nhìn nhìn người đàn ông cách mình ba bước chân, nghĩ thầm: Thối đời gì thế này? Như thế nào khắp nơi đều có người muốn xem mình như xem khỉ vậy!

Chờ Hàn Vũ đi rồi, Kinh Vĩ Quốc lập tức thu hồi bộ mặt cười ha ha, buồn bực nhìn người đàn ông cạnh cửa: “Vừa rồi cậu làm gì học sinh của tôi?” Nhìn bộ dạng Hàn Vũ một mặt oán khí chạy đi, người này sẽ không xem cậu thành đàn em mà rắn dạy chứ?

Đường cong cứng rắn trên mặt người đàn ông thả lỏng một chút, “À, chỉ nhìn thôi.”

“Cậu đừng có tính kế lên người em ấy, em ấy mới bao tuổi đâu.” Kinh Vĩ Quốc híp mắt, dăm chiêu cảnh cáo.

“Không tính kế.” Đã chuẩn bị hành động luôn rồi, “Cũng không nhỏ, sắp hai mươi rồi!”

“Không phải cậu không chọc vào người ngoài giới sao?” Kinh Vĩ Quốc thật sự không vui, cái tên này vẫn luôn tôi thích tôi làm, chuyện lớn cũng không quan trọng bằng niềm vui của y, cậu học sinh này, anh vẫn tương đối dễ bụng, tuy không thông minh, nhưng thắng ở chỗ không có sự nôn nóng của thanh niên hiện tại.

Chỉ cần ưu điểm có thể tĩnh tâm này, đã có thể khiến Kinh Vĩ Quốc nhìn bằng con mắt khác xưa.

“Cậu cho rằng cậu ta không phải?” Người đàn ông cười như không cười cho Kinh Vĩ Quốc một cái liếc mắt.

“Chẳng lẽ em ấy cũng là?” Kinh Vĩ Quốc thật sự kinh ngạc, bình thường là một đứa nhỏ rất ngoan a, sao có thể cùng một loại với cái người hỉ nộ vô thường này? Căn bản không thấy em ấy gần gũi với nam nhân nào a! Bất quá nữ cũng không thấy.

“Cho dù phải, cậu cũng đừng tìm em ấy, em ấy quá nhỏ, không hiểu chuyện.” Một người là học sinh duy nhất tương đối hợp ý mấy năm gần đây mới gặp được, một người là bạn thân chơi với nhau nhiều năm, anh cũng không hy vọng hai người này sau khi hợp cùng nhau chơi một lần, đứa lớn bị thương tâm, đứa nhỏ bị thương thân.

Cái tên bạn chơi từ nhỏ này anh biết, vài năm trước không để ý không quan tâm bùng nổ tính tình của mình, thiếu chút nữa bị lão ba nhà hắn đánh chết, cớ quân phục mặc đã quen, cầm về chút phí chuyển nghề, dựa vào chính mình từ khe nứt xông ra một đường.

Khi đó mọi người đều nghi ngờ rốt cuộc là người đàn ông nào dụ dỗ bắt y đi, thật tế lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người — không ai, chính là y tự mình vui vẻ.

Đừng thấy người này bộ dạng cường tráng thành thực, tâm tính đậm đặc, thật ra bên trong chính là một tên có bệnh cấu kình, chuyện gì cũng phải truy tìm niềm vui bản thân.

Trong mắt y, người sống cả đời, nếu không hài lòng thoải mái, không bằng khỏi sống. Tuy rằng rất điên cuồng thẳng thắn, nhưng điểm này, Kinh Vĩ Quốc không có biện pháp phản bác.

Sau khi come out, y cũng tìm vài người bạn, rất trẻ, đều không trải đời, rất nhiều đều là gạt người khác kết giao với y, một khi xuất hiện nguy cơ bại lộ, đều lựa chọn cắt đứt không còn một mảnh.

Cho dù là mấy thanh niên đã come out, chơi đùa vẫn nhiều hơn nghiêm túc, tuổi trẻ căn bản không biết mình muốn gì, cùng y ngốc một hai năm, vớt đủ tiền rồi, tích đủ nhân mạch, đều trèo lên cành cao càng tốt hơn.

Sau quay đầu nhìn lại, lại phát hiện hóa ra cành cây không được mình xem trọng, bất tri bất giác đã thành một thân cây tươi tốt, hối hận cũng đã muộn.

Tuổi lớn, cũng đã sớm hình thành tính cách, đều ôm tâm tư chơi đùa hưởng thụ, mọi việc cũng không xem là nghiêm túc.

Người đàn ông này vài năm trước còn tình nguyện chơi đùa, nhưng hiện tại, mỗi lần chơi xong đều chống không được cảm giác trống rỗng có thể cắn nuốt linh hồn con người từ trong tim toát ra.

Hiện tại, người này vậy mà lại nhằm vào học sinh của mình, thậm chí còn nhỏ hơn rất nhiều mấy người bạn trước kia của y. Anh không thể ở bên cạnh cảnh cáo y!

“Ồ ờ.” Người đàn ông gật đầu có lệ, bàn tính trong lòng đã gầy gầy mấy lần.

Kinh Vĩ Quốc nhất thời bực mình, người này căn bản không nghe lọt lời mình nói!

18. Chương 18

Hàn Vũ vừa ra khỏi phạm vi lầu dạy học liền nhận được điện thoại gọi tới, cậu đào ra cộ Nokia tội nghiệp của mình, “A lô.”

“Hàn Vũ?” Giọng bên kia điện thoại thật trẻ, cũng thật xa lạ.

“Là tôi, xin hỏi anh là?”

“Phải là được rồi, cậu đang ở đâu?”

Hàn Vũ nhíu mày, ai vậy? Không lẽ phép như vậy, nghĩ nghĩ, cậu vẫn là nhin xuống tính tình: “Tôi ở khu dạy học....”

“Cuối tuần cậu còn chạy tới khu phòng học làm gì? Tôi đang ở dưới lầu ktx của cậu, nhanh trở lại!” Nói xong cúp điện thoại.

Hàn Vũ có chút căm tức, này rốt cuộc là ai? Giỡn mặt sao?

Căm tức thì căm tức, ktx vẫn phải quay về, cậu vốn đã chuẩn bị về ktx, nếu không cái giờ này, không có lớp, không cho ra ngoài, không về ktx, cậu cũng không có chỗ đi!

Chỉ là, xuất phát từ một chút tâm che giấu và trả thù, Hàn Vũ đặc biệt chọn đường vòng, đi qua chỗ bảo vệ cầm một ít bao gửi cho mình, mới thông thả bước chậm về ktx, đi được một nửa, lại nhận được điện thoại.

“Tiểu Ngũ, cậu ở đâu rồi?” Là Nguyên Lăng.

“Đang trên đường về ktx!” Hàn Vũ tốt tính trả lời: “Thuận tiện tới chỗ bảo vệ, mang đồ về.”

“Thật sự? Vậy thịt bò tương cùng thịt heo khô lần trước có mua không?” Nguyên Lăng vui vẻ, đừng nói,

cả phòng không phải chỉ có Hàn Vũ mua đồ trên mạng, nhưng chỉ có Hàn Vũ có thể tìm được mấy cái tiệm kì kì lạ lạ này, lại từ trong tay chủ tiệm đào tới mỹ thực thuần túy nhất.

“Ừ, cũng sắp về rồi! Đúng rồi, có chuyện gì?” Hàn Vũ hỏi.

“A! Đúng rồi, có đàn anh đang chờ cậu ở phòng ngủ chúng ta đó! Cậu nhanh chút!” Vừa được nhắc, Nguyên Lăng mới nhớ mục đích mình gọi điện thoại tới.

“Đàn anh nào?” Hàn Vũ nghi hoặc, sao gần đây mình bận vậy, cậu căn bản không biết người khóa trên, thật ra, nói thật, ngay cả đám cùng lớp cậu cũng không quen hết toàn bộ.

“Chính là người.... cái người lần đó bên cạnh giai nhân...” Nguyên Lăng hàm hồ, Hàn Vũ đoán, có lẽ đàn anh kia đang đợi bên cạnh.

“Được, tôi sắp tới, cậu giúp tôi tiếp đón một chút.” Hàn Vũ cúp điện thoại, tăng tốc độ trở về.

Vừa vào cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy trong phòng hình thành cục diện quỷ dị, Kỳ Lân cùng Nguyên Lăng và vị đàn anh kia, đang không ngừng nói chuyện tào lao mía đào.

An Húc Dương ngược lại hiếm khi không bày ra nhiệt tình của người Đông Bắc, một bộ mặt quan tài, diện vô biểu tình ở cách xa xa, không có ý tứ cho người ta thể diện, chỉ là một bộ dạng thản nhiên, không nói chen vào, tự mình chơi máy tính của mình.

Đàn anh đang ngồi, nhìn thấy Hàn Vũ ôm một bao thật to chen vào, vui vẻ a một cái, nói: “Chỉ vì mấy cái này, để bọn tôi chờ lâu như vậy?”

Hàn Vũ im lặng nhìn hẩn một cái — là đàn anh cùng giai nhân đàn piano, trước mắt đang có quan hệ tốt đẹp — không trả lời, lời vị đàn anh này nói ra, tỏ rõ trêu chọc và ngăm bực mình, Hàn Vũ đáp cái gì cũng sai, tốt nhất không nói.

Kỳ Lân hiển nhiên có chút giao tình với vị đàn anh này, lập tức nhảy ra hòa giải, “Anh Minh, bọn em tán gẫu với anh lâu như vậy, cảm tình anh căn bản xem vào mắt a!”

Khâu Minh cười cười với Kỳ Lân, không thêm nhắc lại, chỉ chuyên chú đánh giá Hàn Vũ một phen, sau đó ra hiệu cho cậu mau buông đồ xuống, “Nhanh lên, mấy người Song Bản còn chờ!”

Ngọn lửa tức giận trong lòng Hàn Vũ bùng bùng bốc lên, làm nửa ngày, hóa ra là chuyện này a!

Nhưng ngay từ đầu cậu chưa từng đáp ứng với đám người này, câu trả lời của cậu rõ ràng là “Để xem!” Thực hiển nhiên, trong mắt đám thiếu gia này căn bản không có từ uyển chuyển từ chối.

Hàn Vũ buồn bực buông bao trong tay, chủ động mở ra, đem một ít thịt bò tương, thịt heo khô, mật ong dinh dưỡng lấy ra chia cho ba người khác.

Kỳ Lâm và Nguyên Lăng mặc dù ngại Khâu Minh ở đây, hơi không được tự nhiên, nhưng xuất phát từ nhiệt tình đối với mỹ thực, cuối cùng đều buông kiêu ngạo, trực tiếp chạy tới trước bao của Hàn Vũ, tự mình tìm kiếm đồ mình thích.

Hàn Vũ lui một bước nhường chỗ cho họ, “Các cậu xem rồi làm đi, nhớ mỗi loại chứa cho tôi một chút! Tôi đi trước!”

Nói xong, cũng không chờ Khâu Minh phản ứng, dẫn đầu ra khỏi cửa ktx.

Khâu Minh bên cạnh hứng thú dạt dào vây xem, Hàn Vũ này thật thú vị, người trước mặt hẳn không kiêu ngạo không siểm nịnh không phải không có, chỉ là chưa từng thấy người như cậu ta... Coi thường? Cũng không phải, hẳn là rất nhạt, quá nhạt nhẽo, không vui không giận.

Từ đầu tới cuối đều không thấy cậu ta lộ ra vẻ mặt không vui hay bất mãn, càng không làm ra cái gì thanh cao, không muốn trộn lẫn với bọn họ, không muốn theo chân bọn họ chơi.

Chỉ là xem vẻ mặt này, cũng không thấy cậu rất vui vẻ, giống như cùng bạn bè bình thường ra ngoài ăn bữa cơm, thậm chí, còn không bằng bạn bè bình thường.

Hắn sờ sờ cằm, chậm rì rì cùng theo ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Hàn Vũ ở chỗ cổng ktx.

Hắn bước nhanh tới, dẫn cậu ra ngoài, thẳng tới chỗ bảo vệ, mới nghe cậu mở miệng: “Tuần này tôi không làm báo cáo ra ngoài.”

Khâu Minh cười như không cười nhìn cậu, vẫn giẫm chân đi về phía trước. Khi đi tới cửa, cầm cái gì đó lắc qua lắc lại một chút, liền ra khỏi cổng.

Hàn Vũ ở bên này cổng nghỉ ngơi, vẫn là theo đi lên, thấy chú Lý bảo vệ cổng, tao nhã cười cười.

Chú Lý nhìn Khâu Minh chờ ngoài cổng, không lên tiếng phẩy phẩy tay, ý bảo cậu nhanh qua đi.

Sau khi ra cửa, Khâu Minh đi tới, hai tay khoanh trước ngực cười hỏi: “Cảm giác làm giai cấp đặc quyền thế nào?”

Hàn Vũ học bộ dạng lúc trước, chỉ liếc mắt nhìn hắn, vẫn như cũ không hé răng. Khâu Minh mất mặc sờ sờ mũi, bỏ tay xuống, “Đi thôi, mọi người còn đang chờ!”

Hắn dẫn Hàn Vũ tới một bãi đỗ xe gần trường học, lái xe mình ra, mang theo Hàn Vũ chạy tới chỗ hôm nay bọn họ hẹn gặp!

Dọc đường đi, Khâu Minh vì hứng thú của mình, luôn tìm đề tài nói chuyện với Hàn Vũ, nhưng mặc kệ nói cái gì, Hàn Vũ đều biểu hiện thiếu hưng trí, ở ờ hùa theo, cái gì có thể nói hai ba câu, thì chỉ nói hai ba câu.

Thẳng đến khi tới nơi, Khâu Minh rốt cuộc nhin không được hỏi: “Có phải cậu không muốn phản ứng bọn tôi không?”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn hắn một cái — không nghĩ tới nhân vật cấp thiếu gia một đường làm theo ý mình này còn có giác ngộ này a.

Nhưng một ánh mắt kinh ngạc này, lập tức làm Khâu Minh hiểu lầm, xem cặp mắt nhỏ sững sốt này, cảm tình người ta vẫn luôn là nội liêm không thích nói chuyện, nói chính mình hiểu lầm rồi, hiện tại kinh ngạc như thế!

“Tôi...” Hàn Vũ nhú mày muốn nói cái gì.

“Được rồi được rồi, tôi không ép cậu nói chuyện, đi thôi, bọn họ đều ở bên trên chờ chúng ta!” Khâu Minh tự nhận rất hiểu ý người cắt ngang lời giải thích Hàn Vũ, mang theo cậu từ bãi đỗ xe ngầm trực tiếp lên hội sở lầu ba mươi bảy.

Cửa thang máy vừa mở, chính là một gian ghế lô chiếm cứ cả tầng, bên trong tốp năm tốp ba ngồi một ít người, trong đó cũng chỉ có Nhạc Song Bản là người quen, còn lại chỉ hơi quen mặt mà thôi.

Thấy hai người tiến vào, Nhạc Song Bản buông cái ly trong tay, ngoắc Hàn Vũ.

“Tiểu Ngũ, lại đây, giới thiệu cho cậu một chút!”

Thấy Nhạc Song Bản một bộ đương nhiên chẳng quan trọng, trong lòng Hàn Vũ tức muốn điên, ý nguyện của cậu trong một đám thanh niên không biết trời cao đất rộng, cũng quả thật không cần biết trời cao đất rộng này, căn bản là một chút giá trị cũng không có.

Hàn Vũ hạ mí mắt, cố gắng bình ổn một chút khó chịu trong lòng mình, lúc nhìn về phía hắn, lại là bình tĩnh và ôn hòa trong dĩ vãng.

“Mấy tên này đều là bạn từ nhỏ của anh, Tiền Việt, Tô Bách Dũng, Bạch Trọng Thư, về phần người mang cậu tới cậu cũng quen, nghe nói còn là người cậu sớm đã tùy tiện bình phẩm qua, Khâu Minh.” Nhạc Song Bản lôi kéo Hàn Vũ giới thiệu từng người, mỗi lần chỉ một người, có thể thấy được ánh mắt đánh giá có chút suy nghĩ của đối phương.

Hàn Vũ đội vò ngoài ngoan ngoãn sáng lạng, chào hỏi từng người.

Đồng thời cũng nhảy bén phát hiện, bạn gái bên cạnh mấy người này đều không được giới thiệu, không biết là cố ý, hay là những người này, không lọt nổi vào mắt bị Nhạc thiếu này.

Hàn Vũ không chút để ý nhìn quét qua, tổng cộng bốn nữ, có ba người đều mặt mang tươi cười mềm mại, phân biệt rúc vào bên cạnh Tiền Việt, Tô Bách Dũng cùng Bạch Trọng Thư, khi nhìn tới Hàn Vũ, cũng đều mang theo ý người cẩn thận liếc cậu một cái.

Còn một người khác, khi nhìn thấy Hàn Vũ, vẻ mặt kinh ngạc, khiến Hàn Vũ nhìn cô ta thêm vài lần, vừa nhìn kỹ, phát hiện hóa ra chính là giai nhân An Húc Dương tâm tâm niệm niệm.

Đang suy nghĩ cô làm sao lại ở đây, liền thấy cô ta giống như một con bướm bướm, bay vào lòng Khâu Minh đi vào sau cậu!

Đối với cảnh tượng này, cậu hơi nhú nhú mày.

“Sớm nghe Nhạc thiếu nhắc tới cậu a! Hiếm thấy a, có thể vào mắt Nhạc thiếu của bọn tôi cũng không nhiều!” Cái người tên Bạch Trọng Thư vung chân dài của mình đi tới bên cạnh Hàn Vũ.

“Bạch...” Dừng một chút, Hàn Vũ vẫn quyết định nhập cảnh tùy tục, “Bạch thiếu quá khen, nào có cái gì vào hay không vào mắt, chẳng qua là Nhạc thiếu nể mặt thôi!”

Trường hợp cần nói Hàn Vũ sẽ nói, chỉ là cậu thật sự không thích, cũng không thích ứng với trường hợp thế này.

Bạch Trọng Thư tỉ mỉ nhìn nhìn biểu tình của Hàn Vũ khi nói những lời này, bình tĩnh ôn hòa, thật đúng là rất có bộ dạng gợn sóng không sợ hãi, Bạch Trọng Thư nhìn cũng không khỏi nhú mày.

Khâu Minh phía sau ôm “giai nhân” đi đến trước, vỗ vỗ bả vai Bạch Trọng Thư, “Có gọi đồ ăn không, đói chết, cơm trưa còn chưa ăn!”

“Cậu cơm trưa không ăn còn chậm trễ tới lúc này?” Bạch Trọng Thư tức giận chụp móng heo của hắn.

“Còn không phải các cậu bảo tôi thuận tiện mang người lại đây sao, bằng không làm sao lâu như vậy?” Khâu Minh oán giận.

“Khâu Minh, anh muốn ăn cái gì, em gọi cho anh!” ‘Giai nhân’ hợp thời lên tiếng, biểu hiện sự săn sóc của mình.

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ trà trộn vào giữa một đám thiếu gia thế gia này, không được mấy phút liền hiểu được một chuyện, bốn bề đều là từng đôi từng đôi, duy độc Nhạc Song Bản không có bạn trai cũng không có bạn gái, chỉ ở bên cạnh ân cần hầu hạ mình ăn uống.

Cậu không biết Nhạc Song Bản này lại đang muốn giở trò gì, cậu cũng không cho rằng, người này coi trọng mình, dù sao, chút bí mật nhỏ của hắn mình vẫn biết rõ ràng.

Hôm nay, hắn kéo mình tới, rốt cuộc là có ý gì chứ?

Cậu lại ngắm một vòng mấy đôi trai gái quanh mình, ánh mắt vô tình đụng phải một đôi mắt xinh đẹp — là vị giai nhân kia, Hàn Dĩnh.

Cậu cẩn thận phán đoán ánh mắt cô ta, bên trong lộ ra mấy phần tò mò, lại có mấy phần xem thường. Hàn Vũ nhìn không khỏi buồn cười trong lòng — chính cậu là ai cậu biết, nhưng con nha đầu ngay cả bản thân là ai đều không hiểu rõ, còn muốn học khinh bỉ người?!

Thật vất vả, chống đỡ tới lúc tiệc tan, đám người đều uống không sai biệt lắm thành cùng một đức hạnh, ba phần say bảy phần tỉnh.

Đi xuống lầu, Hàn Vũ hiếm khi chủ động gọi Nhạc Song Bản lại.

Ánh mắt Nhạc Song Bản lóe lóe, cuối cùng vẫn bảo mấy anh em đi trước, mình ở lại, xem Hàn Vũ muốn nói cái gì.

Hàn Vũ châm chước nửa ngày, mới từ từ mở miệng: “Nhạc thiếu...”

“Không phải nói gọi tên, hoặc gọi anh sao?” Nhạc Song Bản cắt ngang lời cậu.

“Đừng, thật ra chúng ta cũng không phải cùng một loại người, gọi anh hay là tên, đều quá thân thiết!” Hàn Vũ nhìn hắn một cái, như trước chậm rì rì nói.

“Nhạc thiếu, tôi biết ý tứ hôm nay anh gọi tôi tới.”

Nhạc Song Bản cười cười, bộ dạng không thèm để ý, “Ừm, anh đoán cậu cũng biết!”

“Tuy anh chỉ muốn lấy tôi ra chần kiếm, nhưng, tôi cũng không thích vậy.” Hàn Vũ thật sự nhìn vào mắt Nhạc Song Bản, “Thật ra, mấy anh em này của anh đều rất tốt, mặc kệ anh biểu hiện.... thế nào, bọn họ hẳn là sẽ không để ý.”

Nhạc Song Bản thở dài một hơi thật sâu, ảo não cào cào tóc, “Tiểu Ngũ, hôm nay anh thật xin lỗi cậu, anh tìm cậu đến, tuy có ý tứ là tấm mộc thật, nếu không phải tại đám bạn từ nhỏ này. Hôm nay bọn họ ngay mặt gọi cậu đến, thật ra chính là vì thử thái độ của cậu, ai ngờ, cậu trực tiếp như vậy, ngay cả chút mặt mũi cũng không chừa cho anh. Cả buổi, cũng chỉ có mình cậu ngồi một góc tự ăn tự vui!”

Chuyện của Nhạc Song Bản, thật ra trong một vòng giao tế, mọi người đều biết nhưng không nói. Lúc mọi người ra ngoài chơi, chỉ cần hắn không mang bạn, nhất định sẽ tìm cho hắn một người.

Nhưng bởi vì trong lòng hắn còn có một người, gặp dịp thì chơi còn được, nhưng nam nhân có khi chính là thú tính như vậy, dục vọng thường thường chiếm cứ hết thảy. Ba hai lần qua đi, trong lòng hắn cũng không quá vui vẻ!

Từ khi gặp Hàn Vũ, lại cùng cậu có giao dịch bí mật không thể để người biết, trong lòng liền nổi tâm tư, về sau ra ngoài, mang theo Hàn Vũ làm bạn, có thể đẩy mấy người loạn thất bát tao được nhét cho hắn, khi có dục vọng, cũng có thể qua loa thư giãn một chút. Dù sao đều là nam nhân, sẽ không ai thật sự để ý trình tiết gì đó.

Cho nên hôm nay mới đặc biệt kêu cậu lại đây, chính là muốn trước mặt anh em nhà mình thử một chút thái độ của cậu, nếu người tình ta nguyện, hẳn sẽ không để cậu thiệt. Nếu không muốn.... cái này, ban đầu hẳn thật đúng là không nghĩ tới.

“Tiểu Ngũ, nếu cậu không bằng lòng thì thôi, về sau mọi người vẫn làm bạn đi!” Nhạc Song Bản nói, “Dù sao, cậu với Kỳ Lân đều cùng phòng ngủ, theo em ấy gọi anh đi! Về sau có thể che chở cậu, anh cũng sẽ che chở một chút! Chuyện hôm nay, coi như anh không phúc hậu, chúng ta bỏ qua lần này, về sau nên thế nào thì thế đó, được không?”

Hàn Vũ im lặng nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Được, anh Nhạc, về sau mọi người là bạn bè.”

Thật ra trong chớp mắt ngắn ngủi này, Hàn Vũ cũng từ lời nói và vẻ mặt của Nhạc Song Bản đoán được rất nhiều, nhưng nếu hẳn nói bỏ đi thì bỏ đi! Chỉ cần về sau không nhắc tới nữa, chuyện hôm nay coi như không có gì.

Buổi tối Hàn Vũ về ktx, bạn cùng phòng cơ bản đều ngủ như chết, cậu bật đèn bàn của mình, tận lực nhẹ tay nhẹ chân rửa mặt, khi xoay người lên giường, đột nhiên có giọng nói vang lên:

“Tiểu Ngũ...”

Hàn Vũ cũng không kinh ngạc, tiếp tục động tác lên giường trải chăn, sau khi nằm ổn, mới ừm một tiếng đầy giọng mũi.

“Là... Đám người Nhạc thiếu sao?” Nguyên Lăng hỏi, trong giọng nói không có chút buồn ngủ.

“...” Do dự một hồi, vẫn là thừa nhận, “Ừm.”

“Cậu rất thân với bọn họ sao?”

“Không thân, hôm nay là lần đầu gặp.”

“Bởi vì Nhạc thiếu?”

“Ừ!”

“Bởi vì... Kỳ Lân?” Do dự một hồi, vẫn hỏi.

“...Ừ.” Do dự một lúc, vẫn là xác nhận.

“...Aizz.... Về sau, nếu còn có chuyện như vậy, tận lực từ chối đi.”

“Ừ!”

Tiếng nói không vang lên nữa, Hàn Vũ nhắm mắt lại, trong lòng lại thanh tĩnh vô cùng, Nguyên Lăng vẫn là người thông minh nhất phòng. Nếu chỉ đơn thuần bàn về cách nhìn người, Nguyên Lăng không kém hơn ai.

Chỉ là, xã hội này, nhất là thủ đô này, làm gì có không so gia thế chỉ nhìn người, nào có gia cảnh giống như Nguyên Lăng không noi theo đám thế gia công tử kia?

Nửa tháng sau đó, Hàn Vũ quả thật không nhận được điện thoại mời đến của Nhạc Song Bản nữa, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, đồng thời có chút thất vọng — lại nói, Nhạc Song Bản chẳng qua là tìm được một đồng loại trong cái vòng bình thường trật tự, cũng vì thế mà cảm thấy an ủi thôi!

Đáng tiếc, cậu đánh nát hy vọng xa vời của hẳn, cho dù bọn họ cùng trong một cái vòng, cũng không phải đồng loại, chung quy vẫn không giống.

Điện thoại Nhạc Song Bản không nhận được, điện thoại Quý Ly ngược lại nhận không ít, bắt quá vòng đi vòng lại cũng không thoát khỏi chuyện giúp cô truyền ra một ít tin của An Húc Dương.

Thật ra, trong mắt Hàn Vũ, Quý Ly so với cái vị Hàn Dĩnh kia tốt hơn nhiều, nhưng bắt đắ dĩ lòng người xưa nay là vậy, sớm nhất và không chiếm được mới là tốt nhất. Vừa vặn Hàn Dĩnh trong lòng An Húc Dương, chiếm hết hai tiêu chuẩn trên!

Cuối tuần Hàn Vũ hiếm khi chạy thoát một lần khỏi tay Kinh Vĩ Quốc, vừa đến cổng trường, đi gặp Quý Ly tâm tâm niệm niệm muốn mời cậu ăn một bữa. Vừa ra khỏi cổng, liền nhìn thấy cô nhóc kia giống như cây cối nước*, thanh linh (trong trẻo, linh hoạt) nhảy âm âm, còn vừa vẫy tay vừa la: “Bên này, bên này!”

Hàn Vũ nhin xuống xúc động đỡ trán, cô nhóc này nghĩ mình đang ở sân bay đón người sao? Cổng trường nhỏ bằng hai ba con mèo thôi, còn nhảy cái gì mà nhảy?

Hàn Vũ rất nhanh liền thủ tục ra ngoài, lôi kéo con bé mắt mắt xấu hổ vội vàng chạy đi!

Hai người tìm một nhà hàng gần đó, đi vào, tìm vị trí im lặng ngồi xuống.

Lúc Hàn Vũ kêu phục vụ tới gọi món, phát hiện hôm nay Quý Ly đặc biệt kỳ quái, vừa mới rồi còn ở cửa vẫy tay mà, hiện tại giống như quả cà ngâm sương, bất động tại chỗ.

“Em làm sao vậy?” Hàn Vũ giao menu, muốn hai ly nước trắng.

“Aizz! Anh không hiểu, đây là phiền não của phụ nữ!” Quý Ly không tinh thần phẩy tay.

Hàn Vũ vuốt cằm, quan sát Quý Ly một phen, chuẩn xác phán: “Nga, đau bụng kinh a!” Tật xấu này chị dâu trước của cậu cũng có.

Quý Ly nằm sắp ra bàn, mí mắt nhướng nhướng, “Không hổ học y.”

“Sao không đến bệnh viện khám?” Hàn Vũ đưa nước cho cô, ý bảo cô uống nhiều nước chút.

“Xí! Đều là hại người, uống nhiều thuốc như vậy, cũng không tác dụng!”

Hàn Vũ vuốt vuốt miệng ly nhớ tới sách mình đọc gần nhất, “Thử qua được thiện chưa?”

“Được thiện? Thuốc Đông y à? Cái kia đáng lắm, em không kiên trì được!” Chép miệng hai cái, như là nhớ tới đoạn ngày uống thuốc Đông y kia.

“Không phải thuốc Đông y, là được thiện, ừm, tính ra, cũng cùng nguồn gốc với thuốc Đông y.” Hàn Vũ nhéo nhéo mũi, “Bất quá thứ này tương đối phiền toái, nếu trọ ở trường, tương đối khó làm. Bất quá em có thể mua tứ vật thang [1] thử xem, mài nhỏ bỏ trong túi trà, ngâm trong nước sôi, uống như trà!”

“Thực sự hữu hiệu sao?” Quý Ly hoài nghi, đầu năm nay, phẩm chất của thuốc Đông y sớm không bằng trước kia, trung y nổi danh cũng không có mấy, thường thường xuất hiện một vài người gọi là danh y, thể gia, còn lại đều là làm quảng cáo khắp nơi đi lừa người!

“Hữu dụng.” Trong khoảng thời gian này Hàn Vũ bị Kinh Vĩ Quốc ép buộc đọc sách rất nhiều, cậu cũng biết hiện trạng ngành của mình.

Trung y hiện tại cũng chỉ vài người không chuyên, còn có vài phần văn hóa bác đại tinh thâm của TQ bên trong, nghe nói người là trung y hay học trung y, còn cười nói tốt, truyền thừa văn hóa quốc gia.

Nhưng bất luận cái nào, khi xảy ra bệnh chứng gì, vĩnh viễn trực tiếp nghĩ tới Tây y. Cũng chỉ có khi Tây y đều trị không được, mới ôm một lại tâm tình may mắn cầu tới trung y.

Dù sao, trình độ Trung Tây y thật sự không thể so sánh nổi, trong mắt mọi người, Tây y cùng tiến với thời đại, tới hiện tại, đại bộ phận bệnh từng bị liệt vào bệnh nan y, Tây y đều có thể trị được.

Mà trung y, có ai nghe thấy trung y trị ung thư chưa? Đừng đùa, trung y đã trị trệ bao nhiêu năm, ung thư, không phải bệnh có trong thời đại mới sao? Đây là ý tưởng của phần lớn người, mà thực tế, trung y có thể trị ung thư, chỉ là, còn có ai chú ý chứ?

Ngay cả mấy người bọn họ học trung y, hiện tại phần lớn đều là tỉnh tỉnh mê mê mà học, thầy nói cái gì chính là cái đó, không dạy tuyệt đối không biết.

Chú thích:

[1] Tứ vật thang - : dược thiện của một nhánh dân tộc Hán. Phương thuốc kinh điển bổ huyết, dưỡng huyết, dùng đương quy, xuyên khung, bạch thược, thục địa hoàng tạo thành. Có tác dụng bổ huyết điều kinh, giảm đau bụng kinh của nữ giới.

20. Chương 20

“VẬY CŨNG QUÁ PHIÊN PHỨC, LẠI NÓI, EM ĐI MUA DƯỢC LIỆU RỒI, LẠI PHẢI MÀI THỂ NÀO?” Quý Ly than thở, “Nếu có tiệm bán sẵn thì tốt rồi!”

Tim Hàn Vũ thành thịch chấn động một cái, trong lòng có một ý tưởng sở lược nảy ra, suy nghĩ một hồi, cảm thấy mình nghĩ quá đương nhiên, muốn mở một cửa hàng mặt tiền ở một chỗ như thủ đô, chỉ bằng chút tiền kia của cậu, ngay cả mảnh đất năm mét vuông cũng không đủ.

“Mua chút trung dược, anh về mài cho em! Mài xong sẽ đưa em.”

Hàn Vũ gõ mặt bàn, nhận lời, dù sao gần như mỗi tuần cậu đều phải tới chỗ Kinh Vĩ Quốc xử lý dược liệu, nhân tiện giúp cô nhóc này cũng không có gì.

“Thật sự?” Quý Ly cao hứng mắt đều híp lại, sau khi cười đủ, đột nhiên hỏi: “Anh Ngũ, em xem nhóm nương nương trong Thanh Cung Kịch*, đều là dùng các loại bí phương bảo dưỡng thân thể và làn da, anh

có không nha? Làm cho em một chút đi.”

(*tên một bộ phim)

Hàn Vũ buồn cười nhìn nhìn cô nhóc, làn da trắng nõn, không mụn không bớt, nếu thật muốn nói, cũng chỉ hơi khô một chút, dù sao lập tức vào thu rồi, này cũng bình thường, còn cần cái gì bảo dưỡng nữa!

“Da em rất tốt, dùng thêm chút dưỡng ẩm không phải được rồi sao, còn muốn bảo dưỡng thế nào?”

“Ai! Anh Ngũ, anh không hiểu, con gái phải bảo dưỡng, phải thừa dịp còn trẻ, bảo dưỡng bảo dưỡng, để bảo trì trạng thái hiện tại a! Nếu không đợi tới khi nét nhăn thứ nhất xuất hiện, vết thâm thứ nhất xuất hiện, hết thấy đều chậm!” Quý Ly hưng trí bưng bưng phát biểu cảm nghĩ, “Anh không biết, con gái đối với phương diện này thật chấp nhất, chỉ là hiện tại mấy sản phẩm dưỡng da gì đó, loạn thất bát tao hiệu nào cũng có, hơn nữa chất phụ gia cái kia nhiều hơn cái này!”

“Có đôi khi, dùng còn không bằng không dùng, giống một bạn cùng phòng của em, mặt vốn rất đẹp, sau khi dùng đều nổi mẩn đỏ, còn có một người nổi đầy mụn! Hiện tại hối hận rồi! Có thể thế nào nữa, còn không phải tiếp tục xuất tiền túi, mua chất dưỡng da trừ mẩn đỏ, trừ mụn về.” Quý Ly cầu nhàu cần nhần, giống như làm đến nơi đến chốn, đem một chút phiền lòng của các nữ sinh quanh mình toàn bộ đổ ra.

Hàn Vũ nghe được vừa buồn cười, vừa lay động tâm tư, cậu tính toán nửa ngày trong đầu, đồ ăn đã tới, vừa ăn, vừa hỏi: “Nhị Nữ, em nói anh làm một ít trung y được thiện dưỡng da gì đó, có thị trường không?”

Quý Ly sửng sốt, vỗ mạnh cái bàn, “Ai nha, Nhị Ngưu, cái này tuyệt đối có thị trường a! Không nói cái khác, chỉ nữ sinh trong ktx bọn em, không mấy người không cần đồ dưỡng da.”

Hàn Vũ bị một tiếng Nhị Ngưu của cô làm nghẹn nửa ngày không nói lời nào, một lúc lâu sau, mới mở miệng: “Ăn cơm.”

Quý Ly vừa thấy, chỉ biết cái xưng hô kia của mình chán ghét chết người ta rồi, trong lòng tự đắc, đồng thời còn nghĩ, quên đi, quên đi, đại nữ nhân không so đo với tiểu nam tử, hử hử!

Cuối cùng, bữa cơm này, trong không khí một người cố ý tân bốc, một người tận lực làm nũng, coi như viên mãn kết thúc.

Sau, hai người đi đến một hiệu thuốc lớn gần đó, chuẩn bị Tứ vật thang cho Quý Ly, cùng với phương thuốc trừ mẩn đỏ và mụn cho bạn cùng phòng của cô, mua chút dược liệu, kết quả, nhân viên hiệu được vừa lấy ra dược liệu, Hàn Vũ liền cau mày lôi kéo Quý Ly rời đi.

“Quên đi, anh qua chỗ thầy anh làm cho mấy em một chút! Mấy dược liệu này, phần lớn đều để quá lâu, có chút ẩm, phẩm chất căn bản không bằng.” Hàn Vũ giải thích với Quý Ly mặt mày ngây thơ.

Quý Ly dù sao cũng không hiểu, ngoại trừ nghe theo chính là nghe theo.

Trở về trường, Hàn Vũ thật sự đem chuyện của Quý Ly đặt trong lòng. Mặc kệ nói thế nào, nếu thật sự thành công, có lẽ, cậu chẳng những được thực hành những gì đã học, còn có thể tìm một con đường thu nhập mới.

Về sau nhà xe của cậu, có thể đều đạt được từ con đường này đây.

Bởi vậy, trong mắt Kinh Vĩ Quốc, trong khoảng thời gian này, Hàn Vũ chẳng những cần cù chăm chỉ, còn ham hỏi, tuy rằng phần lớn câu hỏi đều hướng về bệnh ngoài da, bất quá, có lẽ nhãi con này đang nhìn ra được tri thức y được từ phương diện này đó!

Học sinh chỉ cần dám hỏi, vậy là tốt rồi.

Hàn Vũ gây sức ép một tuần, Tứ vật thang của Quý Ly hoàn chỉnh, đơn giản mài nhỏ ấn theo số lượng, bọc trong túi trà là xong. Chỉ là của hai vị kia thì tương đối khó khăn!

Trong trung y, chú ý nhất chính là một điều hòa một điều dưỡng! Cho nên mấy thứ này hiệu quả chậm không nói, dùng ngoài da gần như đều là trực tiếp phá hủy da mặt, uống thuốc mới là mấu chốt.

Nhưng một đám nhóc con đều trọ ở trường, uống thuốc Đông y hay ăn được thiện cũng không tuân thủ giờ giấc.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng Hàn Vũ vẫn quyết định làm giống với cái của Quý Ly, đều làm thành túi trà, tuy rằng tác dụng kém chút, nhưng nếu kiên trì, thời gian dài sẽ không khác biệt.

Về phần thoa ngoài gì đó, lại càng phiền toái! Muốn một đám tiểu cô nương ngày ngày thoa một đồng cặn được ra cửa, hiển nhiên không thực tế.

Cuối cùng, Hàn Vũ không thể không cảm khái công nghệ số vĩ đại. Dựa vào sự linh hoạt và mạng lưới quan hệ dày đặc trên internet, Hàn Vũ trong vòng một tuần ngắn ngủi, hiểu biết thấu triệt các loại sản phẩm bảo dưỡng cơ bản mà nữ sinh đều thích dùng.

Lại liên hệ những gì học được, lật sách vở, thu thập phương thuốc vốn có, lại nói bóng gió để Kinh Vĩ Quốc chỉ điểm một chút, quả thật phối thành một ít phương thuốc dưỡng da dùng bên ngoài.

Chỉ là chỉ vẽ vẽ hiểu thành phần chất dưỡng da, thực tiễn lại gặp phải khó khăn lớn, tài liệu thực nghiệm yêu cầu vượt rất xa những thứ cậu có thể đào từ trong tay Kinh Vĩ Quốc.

Cuối cùng chỉ có thể xin trợ giúp từ trên mạng, ngoặc trái ngoặc phải, vậy mà tìm được một cửa hàng trên mạng mở gần thủ đô, hơn nữa tên cửa tiệm còn vô cùng kỳ quái — Hai Con Hồ Ly Nhỏ.

Sản phẩm bày bán càng kỳ quái, tất cả đều là thứ bán đại bác cũng không tới, quần áo thủ công theo yêu cầu, ngọc thạch, nữ trang cổ điển, cùng với một ít thảo dược quý báu. Mỗi thứ đều không có hình, không lời giải thích, giá cả lại rất cao, cứ như vậy treo trên mạng, đề cái tên, cái khác hoàn toàn không có.

Lại nhìn nhìn số lượng đã bán và cấp bậc năm sao trong tiệm, thật khó tin tiệm này đã thành lập hai năm, trong quá trình trò chuyện, Hàn Vũ mới biết được nguyên nhân, hèn chi thành tích trong tiệm không đi lên, người ta mở tiệm hiển nhiên chỉ để xử lý một ít đồ để không dùng trong tay.

Có thì bán, không có cũng không bao giờ tự mệt chính mình mà chạy hàng. Lời này làm Hàn Vũ hâm mộ tới mức lòng bốc vị chua — năm đó cậu cũng sống cuộc sống như thế, chỉ là hiện tại sống lại đã bay mất rồi!

Trong lúc nói chuyện phiếm với chủ tiệm, sau khi chủ tiệm biết Hàn Vũ học trung y, hiếm khi nhiệt tình hỏi mấy vấn đề thường thức, đều là phương diện nuôi con dưỡng sinh, may mắn gần đây Kinh Vĩ Quốc chăm rất chặt, Hàn Vũ nhiều nhiều ít ít hiểu biết nhiều hơn trước kia. Dễ dàng trao đổi vài câu với chủ tiệm.

Sau đó giao dịch với chủ tiệm, chủ tiệm liền hào phóng hơn, này không phải nói về phương diện tiền tài, mà là phương diện lời nói, trước đó chủ tiệm đáp lời Hàn Vũ toàn là từ đơn ừ à à, hiện tại ít nhất tiến hóa thành “Có hàng, có thể gửi”!

Giao dịch thành công, nửa ngày nhận được dược liệu, phẩm chất vượt xa Hàn Vũ dự kiến, giá cả như vậy mua được dược liệu thế này, quả thật chính là cậu được lời!

Kể từ đó, Hàn Vũ càng tin tưởng công hiệu của thuốc.

Chỉ là thuốc Đông y mài thành bột phần thì xuất hiện khó khăn, người mài, khó tránh khỏi không đủ nhuyễn, một hộp thuốc mỡ trung dược làm xong, hạt thuốc bên trong vẫn còn thấy rõ ràng.

Hàn Vũ lần nữa an ủi chính mình, đây mới là hàng thủ công thuần tự nhiên! Bán được không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là hiệu quả.

Mà hiệu quả, mặc dù dưới sự hỗ trợ vô thức của Kinh Vĩ Quốc, Hàn Vũ thật tự tin, nhưng dù sao không có tiến hành thực nghiệm, cũng không thể nói được bốn năm sáu.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, ý tưởng bước đầu của cậu là bán ra, xem hiệu quả dùng thử của bọn Quý Ly — luôn phải có người thứ nhất ăn cua, tuy hơi có lỗi với bạn cùng phòng của Quý Ly, nhưng tốt xấu mấy gì mấy thứ này đều là tự nhiên, cho dù không hiệu quả cũng sẽ không làm nặng thêm.

Tìm một ngày cuối tuần, Hàn Vũ mang túi trà và thuốc mỡ đã làm xong đưa hết cho Quý Ly, dặn dò: “Thứ bên trong đều là thuần tự nhiên, không nên để lâu quá, tốt nhất dùng trong ba tháng, dùng không hết, cũng đừng dùng nữa.”

Mấy cái hộp nhỏ này, là hũ nhỏ 50 ml Hàn Vũ mua về chia ra đựng, nếu dùng liên tục, cũng chỉ đủ ba tháng.

“Đây là của em..... Hộp này là trị mụn, đây là cao trừ độc, dùng buổi tối; này là trị mụn, dùng ban ngày; cái này là túi trà, mỗi ngày đều phải uống. Cái này là trị mẩn đỏ...” Hàn Vũ vừa dặn dò, vừa đưa đồ cho Quý Ly.

Quý Ly vừa đón lấy, vừa bắt mân chun mũi nhỏ, “Anh Ngũ, đừng như vậy, anh xem anh cho bạn cùng phòng của em còn nhiều hơn em, em mới là Nhị Nữ nhà anh!”

Hàn Vũ liếc cô một cái, “Da em rất tốt, trước để bạn cùng phòng em dùng xem hiệu quả thế nào, nếu tốt, anh cũng tự tin một chút, lần sau làm vài thứ chuyên dụng cho em.”

Quý Ly vừa nghe, lập tức vui vẻ — anh Ngũ là lấy bạn cùng phòng của cô luyện tập thôi, tuy nghe có vẻ không phúc hậu, nhưng ngẫm lại tính tình bình thường của Hàn Vũ, hẳn sẽ không lấy thứ không nắm chắc tới cho bạn cùng phòng của cô!

Một tháng sau đó, Hàn Vũ thu được tin tức Quý Ly đưa tới, tâm vốn còn nhiệt huyết chậm rãi chậm lại — có thể thấy hiệu quả chậm, vẫn không có khởi sắc gì, cũng có thể, là hoàn toàn vô dụng! Quý Ly ngượng ngùng nói với mình.

Sản phẩm rốt cuộc thế nào, trong lòng Hàn Vũ thật đúng là không để ý, sản phẩm trừ mụn cậu sớm đã làm xong vẫn còn dư, mất thấy thời gian sử dụng sắp hết, cũng không nhớ mong nữa! Chính lý lại một phen, chờ, thật sự quá thời gian sử dụng thì ném đi là xong!

Lúc này đã sắp tháng mười một, một chuyện lại bày ra trước mặt Hàn Vũ, còn hai tháng rưỡi nữa, lại nghỉ lễ, cậu phải đi đâu?

Hàn Vũ cảm thấy mình không thể cứ dựa vào mấy thanh niên trong phòng ngủ giúp đỡ, không thể lại giống như học kì trước, gần tới phút cuối, mới tìm phòng ở.

Tiếp theo, Hàn Vũ đem chuyện tìm phòng nhét vào thời gian biểu, mỗi cuối tuần, cậu ngồi tàu điện ngầm đi khắp nơi, muốn thuê một gian phòng thích hợp, tính toán cho hai tháng nghỉ đông.

Chỉ là, khu vực cậu nhìn trúng, giá cao không nói, còn không tình nguyện cho cậu thuê theo tháng, cho thuê đều là tròn một năm.

Hàn Vũ càng nghĩ, thuê một năm, chỉ có thể ở ba tháng rưỡi, thời gian khác đều để trống, còn phải trả tiền thuê và phí điện nước kèch xù, thật sự không phải thứ cậu có thể thừa nhận.

Ít nhất, năm nay không thể!

Hai cái cuối tuần qua đi, Hàn Vũ đều có chút nản, thối đời làm khó a! Hoặc là chính cậu khuấy phục, tìm một nơi kém chút, được thuê một tháng, hoặc là mấy cái hoàn cảnh tốt, vừa thuê chính là một năm.

Ngay tại lúc Hàn Vũ vì chuyện phòng ở mà trong lòng lo lắng không thôi, Quý Ly gọi điện thoại tới.

“Nhanh! Anh Ngũ! Đơn đặt hàng thật nhiều! Anh sắp phát tài rồi!” Cô bé hưng phấn cách điện thoại đều có thể cảm nhận được.

“Cái gì đơn đặt hàng?” Hàn Vũ khó hiểu.

21. Chương 21

Chờ Quý Ly bên kia nói xong tình huống, Hàn Vũ bên này đã nhin không được vui vẻ phát run.

Mấy cô bé trong phòng ngủ Quý Ly dùng mấy thứ kia đều cảm thấy vô cùng tốt, cô bé trị mụn chẳng những hết mụn, ngay cả khuôn mặt đều bóng loáng trắng nõn hơn nhiều, làm mấy cô bé chung quanh kinh ngạc đều vội vàng hỏi dùng cái gì.

Không có mụn thì bảo dưỡng trắng đẹp cũng được! Huống chi, thói quen sống của thanh niên hiện tại cũng chẳng khỏe mạnh gì, trên mặt ngẫu nhiên luôn có một hai cái mụn, hoặc cái gì đó khác.

Thứ Hàn Vũ làm ra, tuy nói hiệu quả không nhanh, nhưng mấy thứ hiệu quả nhanh, cái nào không có tác dụng phụ chứ? Mà sản phẩm dưỡng da trung y của Hàn Vũ liền từng chút hiện ra ưu thế.

Mà Quý Ly, lại rất thông minh, vừa thấy mấy thứ của bạn cùng phòng dùng tốt, lập tức nhảy ra nói là anh cô nhờ chuyên gia điều chế, anh cô học trung y, bình thường không làm cái này, một người hai người, giúp đỡ coi như xong, nhưng nhiều người hỏi thăm như vậy, chỉ tính phí được liệu, anh cô cũng không gánh nổi.

Mọi người vừa nghe, lập tức hâm mộ ghen tị hận mấy cô bé cùng phòng ngủ của Quý Ly, mấy cô bé sớm được Quý Ly chỉ thị, càng không nói, mặt của mình thật sự là nhờ người ta mà tốt lên, lập tức thức thời nói: “Mọi người cùng học chung một thời gian, bọn tớ cũng biết mấy dược liệu này rất đắt tiền, nếu không bọn tớ bỏ tiền mua nhé! Về sau tới khẳng định chỉ dùng đồ của anh cậu, cũng không thể vĩnh viễn muốn người ta tặng cho.”

Lời này vừa nói ra, lập tức được mọi người hòa theo, mặt Quý Ly lộ vẻ khó xử nhìn một đám người, cuối cùng thỏa hiệp, nói: “Vậy các cậu trở về viết lại công hiệu mà mình cần, tớ hỏi lại anh tớ, thuận tiện giúp các cậu hỏi một chút giá dược liệu?”

Mấy cô bé này đều là thanh niên yêu cái đẹp, bình thường ném tiền mua sản phẩm dưỡng da hóa học sa hoa cũng không chớp mắt, huống chi hiện tại có sản phẩm dưỡng da có ví dụ thực tế thấy được hiệu quả

chứ!

Quý Ly vẫn luôn lẫn chung với đám con gái này, tự nhiên càng hiểu được tâm tư của bọn họ, cho nên nhưng lời này bất quá là nói nói thôi. Cái này để kéo dài thời gian, chính là để mấy cô bé này trở về tuyên truyền cho càng nhiều người biết mà thôi!

Hàn Vũ nghe Quý Ly trần thuật, không khỏi động vài phần tâm tư, nhưng không tiện thảo luận trong điện thoại, hai người hẹn địa điểm và thời gian cuối tuần gặp mặt, liền cúp máy.

Cuối tuần, gặp ở chỗ cũ, Quý Ly sáng sớm ra ngoài, khi Hàn Vũ vội vàng đuổi tới, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ hững hờ kia, không khỏi buồn cười, Quý Ly thật sự không giống rất nhiều cô gái khác, phải vừa vận đến đúng giờ hẹn, hoặc là tới trễ vài phút thể hiện tự cao của chính mình.

“Anh Ngủ!” Quý Ly đón Hàn Vũ qua ngòai, sau đó ra vẻ thông minh dâng nước chanh gọi từ sớm.

“Ngoan như vậy!” Hàn Vũ trêu chọc.

“Hắc...” Quý Ly cười, từ trong túi lấy ra một phần tài liệu đã chỉnh lý lại, bên trong ghi lại tất cả tổng công hai trăm sáu mươi bảy đơn hàng các nữ sinh đặt, Quý Ly đã chia tư liệu thành mấy phần lớn dựa theo tất cả công hiệu dưỡng da mà các nữ sinh khác mong muốn.

Chủ yếu cũng đơn giản chỉ là dưỡng ẩm, dưỡng trắng, trị mụn, trị mẩn các loại, mà những người muốn các loại hiệu quả, không đợi đưa tới chỗ Hàn Vũ, Quý Ly đã không chút lưu tình chút nào gạt ra.

Chưa nói dù sao Hàn Vũ cũng không phải thánh, căn bản làm không ra sản phẩm như vậy, thường dân như Quý Ly cũng biết đạo lý cá và tay gấu không thể dùng chung, hiệu quả gì cũng muốn, căn bản là tới tìm ngược.

Hàn Vũ vừa không vội không chậm lật xem tư liệu trong tay, vừa nghe Quý Ly nói, tâm tư trong lòng càng thêm sinh động!

Tuy kỹ thuật của cậu không thành thực, còn hơn cả sản phẩm dưỡng da chân chính, thứ trong tay cậu, vẫn càng có khuynh hướng nghiêng về trị liệu, nhưng là, chỉ cần có cơ hội, cậu vẫn có thể từng bước trưởng thành không phải sao?

Lại nói, cho dù hiện tại cậu dựa vào phương thuốc hiện có trong sách vở, nhưng tin tưởng chỉ cần cậu chịu bỏ công sức, sau khi cải tiến và hoàn thiện, cậu cũng có thể làm được!

Mà quan trọng nhất là, chỉ từ vài đơn hàng này, cậu nhìn thấy cơ hội vô hạn!

“Nhị Nữ à!” Hàn Vũ khép lại tư liệu.

“A?” Quý Ly ngẩn ra, quên chính mình nói tới đâu rồi.

“Em cảm thấy sản phẩm của chúng ta định giá nào thì tương đối thích hợp?” Hàn Vũ bưng nước chanh, chậm rì rì nhấp một ngụm, chua ê răng, cái này hoàn toàn là mấy thứ con gái thích uống a!

“Giá gì? Cái này không phải anh định sao? Anh xem được liệu dùng bao nhiêu phí dụng, sau đó phí nhân công, đóng gói a, tồn trữ a v.v., sau khi đều trừ đi, còn phải thêm lợi nhuận, bằng không còn không bằng làm không công!” Quý Ly khó hiểu, cái này còn hỏi mình.

Hàn Vũ buông nước chanh trong tay, chăm chú nhìn về phía Quý Ly, “Chuyện phức tạp như vậy, một mình anh đại khái làm không tốt, Nhị Nữ theo anh làm đi, lợi nhuận chúng ta chia năm năm.”

Còn hơn cả lợi nhuận, trong mắt Hàn Vũ, một bạn nhỏ đáng yêu như vậy quan trọng hơn, tuy hiện tại cậu thật ra rất cần tiền.

Ha? Quý Ly há miệng, một bộ dạng không biết làm sao.

Hàn Vũ nhìn thấy, buồn cười cực kì, cũng không dám cười ra tiếng, cuối đầu che giấu, “Nhị Nữ học ngôn ngữ, nghĩ tới về sau làm gì chưa?”

A? Quý Ly càng mờ mịt, như thế nào đột nhiên lại thay đổi đề tài?

“Ngôn ngữ, con đường có thể lựa chọn thật ra không nhiều, Nhị Nữ có phải đều thích không? Giống như anh học trung y, thật sự hiện tại trung y rất khó có đường ra, làm bác sĩ, không bằng Tây y, chỉ ấn theo tiền lương, cũng so ra kém tiền lương bác sĩ tây y, làm thầy giáo, vậy phải tiếp tục thi lên, thi a thi, học a học, không biết khi nào muốn có đường ra....”

“Nhưng mà, con đường trên tay chúng ta hiện tại đi rất tốt, cho dù về sau không thể từ công tác biến thành sự nghiệp, thì cũng coi như có nhiều rèn luyện, thêm một ít tiền vốn a! Em biết, anh Ngủ nghèo mà....”

Hàn Vũ không nhìn tới vẻ mặt của Quý Ly, từng chút tung môi.

Trẻ con hiện tại ít chịu khổ, mặc dù gia cảnh không tốt, cũng chưa từng chân chính trải qua chuyện lớn, tâm tính đều bình thường, cho dù về mặt pháp luật, bọn họ đã trưởng thành, về mặt tâm lý, phần lớn vẫn là con nít như trước.

Không gánh vác nỗi, học được lại không thể dùng! Chuyện mới phát sinh, chỉ biết tự an ủi nghĩ theo hướng tốt, sau khi chuyện phát sinh, lại oán trời trách đất nghĩ tới kết quả kém cỏi nhất, vĩnh viễn không thể tự mình đứng lên văn hồi.

Cho dù Quý Ly vẫn biểu hiện trưởng thành hơn so với người cùng tuổi, nhưng cũng tránh không được bệnh

chung thời đại lưu lại, tất cả những chuyện Hàn Vũ nêu ra, cô khiếp sợ là nhiều, cũng không dám nhận ý tốt của cậu.

Hàn Vũ cũng mới mười chín, thế nào nghĩ xa như vậy, suy nghĩ nhiều vậy chứ?

“Anh Ngũ, về sau anh không làm bác sĩ sao?” Quý Ly trù trù hỏi.

“Cũng không nhất định! Chuyện trên tay mình, làm cho tốt, làm thành sự nghiệp rồi, có cơm ăn, có nhà ở, tốt nhất lại có mỹ nhân trong lòng, có làm bác sĩ hay không đều giống nhau a!” Hàn Vũ cười.

“Em.... chúng ta hiện tại bán cái này, không phải vì kiếm chút tiền tiêu vặt sao?” Quý Ly hỏi, tuy cô từ sớm đã biểu hiện ra ham thích chuyện này hơn Hàn Vũ, nhưng thứ nhất đều là vì giúp Hàn Vũ, thứ hai, cảm thấy làm một việc thế này, khiến cô sinh ra một cảm giác thành tựu, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, hiện tại đem chuyện này xem thành sự nghiệp.

Không nói đến, chuyện này rất không phù hợp chuyên ngành của cô, chỉ là phương diện tài chính, cô cũng không có bao nhiêu. Nếu cô thật sự gia nhập, cũng không phải chỉ nói không, không xuất tài lực mà hợp tác, cho dù Hàn Vũ đồng ý, cô cũng không vui.

Nhìn bộ dạng Quý Ly, Hàn Vũ biết cô đã động tâm, cười nói: “Em cũng có thể cho rằng là kiếm tiền tiêu vặt, thuận tiện rèn luyện bản thân một chút a! Hiện tại thế này, cũng chỉ có thể kiếm một chút tiền tiêu vặt.”

“Nga...” Quý Ly thả lỏng, đồng thời lại có chút suy sụp, cô còn tưởng mình sắp làm một phen nghiệp lớn chứ!

Hàn Vũ trong lòng buồn cười, nhìn nhìn Quý Ly có suy nghĩ gì đều lộ hết lên mặt, âm thầm lắc đầu, bé con vẫn là non nớt, hiện tại tuy chỉ là kiếm tiền tiêu vặt, về sau thế nào, ai cũng không thể cam đoan a!

“Thế nào, có làm không?” Hàn Vũ gõ gõ bàn, câu hồn cô bé trở về.

“Làm!” Chút chuyện nhỏ này còn có cái gì không dám, vốn cô còn nghĩ phải làm đại sự chứ!

“Hảo nha đầu, lại chỉ cho em một con đường sáng, nếu hai chúng ta hợp tác, vậy mỗi người khẳng định phải bỏ chút tiền ra trước, được liệu và dụng cụ mài được đều chưa có đâu...” Hàn Vũ bảnh ít đi, bảnh quy lại chỉ điểm Quý Ly, cậu biết, nếu hai người hợp tác, mấy loại chuyện đối ngoại gần như đều phải dựa vào Quý Ly làm.

Cậu nắm chắc phương thuốc và kỹ thuật trung tâm, nhưng vẫn kiên trì chia năm năm như cũ, nhìn như Quý Ly chiếm tiện nghi, thật ra, nếu thật sự so sánh, vẫn là cậu chiếm thứ tốt!

“Em có thể mượn có này tới chỗ An Húc Dương vay tiền... Sau đó trả từng khoản lại, mỗi lần trả, mời người ta ăn cơm một lần.... Qua lại nhiều lần, đề tài nhiều hơn, hiểu biết nhiều hơn không phải sao?” Hàn Vũ càng nói, ánh mắt Quý Ly càng sáng.

Tiếng Hàn Vũ vừa dứt, Quý Ly liền vỗ bàn khen: “Anh Ngũ, thật nhìn không ra, anh còn thật hư hỏng, mưu kế này dùng không ít trên người mỹ nhân chứ gì?”

22. Chương 22

Hôm đó hai người hàn huyên thật lâu, đồ uống từng ly tiếp từng ly, chi tiết hợp tác cũng từng chút hoàn thiện, mà Quý Ly, cũng từ trong chi tiết hợp tác của bọn họ nhìn ra, chuyện này, không giống Hàn Vũ nói, chỉ là kiếm chút tiền tiêu vặt, từng bước từng chương trong kế hoạch này, hoàn toàn chính là vì đường đi lâu dài!

Nhìn xem, ngay cả tiêu thụ qua mạng, thiết lập nhà xưởng, thuê nhân viên đều nghĩ tới rồi!

Chỉ là, nghĩ tới thì nghĩ tới, phương án cũng đang hoàn thiện, nhưng đều chỉ là nghĩ thôi, hiện tại bọn họ có thể làm, phải làm, cũng chỉ là giải quyết hơn hai trăm đơn đặt hàng trong tay!

Lúc đang thương lượng giá cả, sau khi nghe Hàn Vũ nói giá dược liệu và phí nhân công, Quý Ly hưng phấn đỏ mặt kêu: “Rẻ như vậy?”

Hàn Vũ nhẹ nhàng băng quơ nhìn cô một cái, có chút chỉ trích sự ngạc nhiên của cô, “Phần lớn đều là dược liệu thông thường, cho dù là dược liệu trân quý, cũng chỉ có một hai cái, nhưng không thể nhiều hơn, cho dù thêm một chút, cũng làm thuốc điều hòa.”

“Tự em xem rồi định giá đi, anh về trước, còn phải đi đặt dược liệu, tìm máy móc, hơn hai trăm phần, phải thêm vài ca đêm đó!” Hàn Vũ thật yên tâm giao toàn bộ công việc đối ngoại cho Quý Ly.

Đây là Hàn Vũ, mà không phải một thiếu niên mười chín tuổi chân chính, vĩnh viễn hiểu được chiều sâu của bản thân ở đâu, sở trường của mình ở đâu. Hơn cả cậu, Quý Ly càng hiểu trình độ tiêu phí của mấy cô bé này cùng cái giá sẵn lòng tiếp nhận, loại chuyện định giá này, cậu hoàn toàn không cần lo.

Tin tưởng Quý Ly nhất định có thể làm cho khoản buôn bán đầu tiên của bọn họ vàng bạc đầy bát.

Quý Ly cầm trong tay quy tắc chi tiết hợp tác cùng các loại phí tổn phí dụng Hàn Vũ vừa mới tính toán ra cẩn thận xem, đối với lời tạm biệt của Hàn Vũ, không kiên nhẫn vẫy tay tiễn cậu.

Hàn Vũ đi tới cửa nhìn nhìn sắc trời, lại trở về chỗ cũ, kéo Quý Ly, nhân tiện giúp cô thu dọn tài liệu và áo khoác.

“Anh Ngũ, làm sao vậy?” Quý Ly khó hiểu.

“Bên ngoài đã tối rồi, anh đưa em về trường học.” Hàn Vũ vừa cúi đầu thu dọn, vừa đáp.

Quý Ly sợ run một cái, lập tức cười tươi như hoa, không chút keo kiệt xông lên cho Hàn Vũ một cái ôm, lại bị Hàn Vũ vô tình ngăn cản, “Đi bên cạnh! Mau dọn dẹp, về trường học!”

Quý Ly bắt mắt bĩu môi, lại không dám kháng nghị, có đôi khi ở trước mặt Hàn Vũ, cô luôn kì lạ cảm thấy mình là một vãn bối, không dám tùy ý phản kháng uy nghiêm của đối phương.

Trường học cách không xa, hai người không gọi xe, liền sóng vai bước đi, thương thường còn có thể nói mấy câu chuyện hợp tác, trong mắt những người đứng từ xa nhìn vào, giống như một đôi thanh niên yêu nhau, ngọt ngào mà ấm áp.

Đưa Quý Ly tới dưới lầu ktx, Hàn Vũ rút tay trong túi trở về trường mình, nhưng mới vừa bước khỏi cổng trường Quý Ly, liền nhìn thấy một chiếc xe đen xa hoa lạng lẽ đỗ ở cửa, bên cạnh xe còn có một người dựa vào.

Người này cuối đầu hút thuốc, dưới chân đã rải mấy tàn thuốc, xem ra đã ngốc một hồi, hơn nữa hiển nhiên đang chìm trong tâm trạng bực bội.

Là đang chờ người nhĩ! Hàn Vũ đoán, không biết chờ ai, xem ra cũng không hay ho!

Trong lòng Hàn Vũ không hiểu sao lại dâng lên chút cảm giác nguy cơ, người này, nhìn thân hình thật quen mắt, nhưng bởi vì ngược sáng, thấy không rõ mặt mũi; mà hiện tại cái loại khí thế nồn nóng như con thú bị vây lại quần quanh y, khiến người ta cảm thấy phi thường không thoải mái.

Hàn Vũ tự nhận mình không có chọc tới người nào, hẳn không liên quan tới mình, liền bước đi thông thả, muốn an toàn tự nhiên lướt qua bên cạnh người đàn ông này.

Trong nháy mắt vượt qua vai người đàn ông, ánh mắt không thể không chế bay qua, liếc một cái, đứng hình — là y!?

Mà lúc đó, khí thế vây khốn trên người y đột nhiên hoàn toàn bộ bùng nổ, một phen túm cổ áo sau gáy Hàn Vũ, kéo Hàn Vũ vào trong lòng mình, cánh tay lập tức có kỹ xảo bao vây cậu, khiến sau lưng Hàn Vũ toàn bộ dán vào lòng y.

Hàn Vũ hoảng hốt vặn vẹo giấy dựa, kết quả giấy nửa ngày, mới ý thức được, hành động của mình giống như con rùa bị lật mai, hốt hoảng mà vô lực.

“Này anh, tôi nghĩ, chúng ta hiện tại không oán ngày xưa không thù, anh buông ra trước, được không?”

Hàn Vũ lấy ngữ khí thương lượng mở miệng, mà thực tế, cậu nhận thức rõ, chính mình trước mặt người đàn ông này, chút giá trị vũ lực này căn bản không lay động được đối phương.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt! Đây là một trong những chuẩn tắc làm việc của Hàn Vũ.

“Cậu là bi?” Người đàn ông khàn giọng hỏi, giống như đang cực lực áp chế một ít thứ nguy hiểm gì đó muốn bùng phát.

“Cái gì?” Hàn Vũ không hiểu ra sao hỏi lại, có ý gì?

“Cậu, vừa thích đàn ông vừa thích phụ nữ?” Hơi thở người đàn ông phun ra lúc hỏi, toàn bộ thổi tới cổ Hàn Vũ.

“Anh!” Hàn Vũ đột nhiên nổi giận, người này rốt cuộc là làm sao, tính tổng cộng bọn họ bắt quá mới gặp hai lần, tính thêm lần này mới là lần thứ ba...

“Không chỉ!” Người đàn ông đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có một loại bướng bỉnh, “Không chỉ ba lần!”

Hàn Vũ thế mới biết chính mình đem cảm phần trong lòng bộc phát ra ngoài, đối với biện giải của người đàn ông này, cậu không nói gì nửa ngày, lại sử dụng thủ pháp học được lúc rèn luyện tránh tránh, phát hiện một chút tác dụng cũng không có, nhất thời ghen uất, thành tích mỗi lần rèn luyện của mình đều uổng công!

“Anh này, trọng điểm hiện tại không phải chúng ta gặp nhau mấy lần, mặc kệ chúng ta gặp mấy lần, đều không thể che giấu sự thật chúng ta vẫn là người xa lạ, tôi thậm chí còn không biết tên anh...”

“Tả Duy Đường.” Người đàn ông lên tiếng.

Hàn Vũ giựt giựt khóa miệng, cực kì không biết nói gì, cuối cùng quyết định không nhìn hành vi tự giới thiệu của y, “Anh cảm thấy, đêm hôm khuya khoắt, anh ở bên cạnh một ngôi trường cao đẳng, trắng trợn ôm một người đàn ông xa lạ có thích hợp không?”

Tả Duy Đường im lặng một lúc lâu, “Không thích hợp, vậy cậu vào xe với tôi!”

Hàn Vũ cảm thấy tính tình luôn rất tốt của mình có xu thế cạn kiệt, nhưng không chịu nổi đối phương áp chế vũ lực, cuối cùng vẫn là dùng tư thế kỳ quái bị đẩy vào xe.

Vào trong xe, Hàn Vũ biết hôm nay mình xong thật rồi, tính năng chiếc xe này vô cùng tiên tiến, trừ phi đối phương chủ động thả mình ra ngoài, nếu không bằng vào bản lĩnh của mình, trốn không thoát được.

Tả Duy Đường ngồi vào ghế lái, nhìn thoáng qua Hàn Vũ đột nhiên an phận, tâm tình vốn vẫn nôn nóng không thôi, đột nhiên chuyển tốt một cách kỳ lạ, y nhếch nhếch khóe miệng, hỏi Hàn Vũ: “Đi đâu?”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn y, không rõ lắm, nhưng sẽ không buông tha cơ hội dâng lên tới cửa, vì thế thử hỏi: “Về trường tôi?”

“Được.” Tả Duy Đường không dị nghị gật đầu.

Sau khi xe bình ổn chạy đi, Hàn Vũ lặng lẽ chú ý tuyến đường, quả thật hướng về phía trường học, cậu nhất thời không hiểu nổi ý tưởng của người này.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Hàn Vũ nhin không được hỏi.

“Tôi muốn em.” Tả Duy Đường nhìn cậu một cái, mắt cũng không chớp trả lời, trong nháy mắt đó, làm người ta có cảm giác áp bách của lão hổ hoang dã.

“Anh...” Về mặt Hàn Vũ đột nhiên phức tạp, người này.... từ một khắc nhìn thấy y bên ngoài văn phòng của Kinh Vĩ Quốc, cậu liền đoán được bọn họ là đồng loại, lần đó người đàn ông này, ý tứ lộ ra trong ánh mắt tràn ngập tính xâm lược, cậu đã mơ mơ hồ hồ ý thức được một chút.

Chỉ là thời gian dài như vậy, vẫn không gặp lại người đàn ông này, một chút ý thức mơ hồ kia, sớm không biết bị cậu nhét xó nào!

Mà càng vượt ngoài dự kiến của Hàn Vũ.... Người đàn ông này, hôm nay vậy mà lại chạy tới trước mặt mình thẳng thắn nói vậy.

Nhìn biểu cảm của y, giống như còn lộ ra ý tứ vốn nên như vậy!

Trong lúc nhất thời, Hàn Vũ không biết nên tỏ ý tán thưởng suy đoán lúc trước của mình, hay là tỏ vẻ buồn cười với sự hoang đường lúc này giữa hai người.

Cậu vốn tưởng cho dù người này thật sự có ý tưởng, với phong cách làm việc lúc trước của y, hẳn cũng là chậm rãi mưu đồ, thận trọng, đợi tất cả lưới đều giăng xong rồi, mới một phát tiêu diệt con mồi, như thế nào.... hôm nay đột nhiên từ mưu sĩ biến thành thổ phỉ vậy?

(mưu sĩ là người bày mưu, thổ phỉ là ăn cướp)

“Tôi.... tôi cảm thấy anh có thể hiểu lầm cái gì đó, anh phải bắn khoản một chút tâm nguyện của người khác, không phải sao? Tôi nghĩ, tôi lại không muốn anh.” Hàn Vũ châm chọc nửa ngày, vẫn quyết định, mặc dù cường quyền có mạnh, trong một số việc, vẫn không thể tùy ý cúi đầu, nói xong quay mặt đi, bình tĩnh chờ lửa giận của người này bùng nổ.

Nhưng Tả Duy Đường dường như đã sớm đoán được câu trả lời của cậu, một chút kinh ngạc hay phần nề đều không có, chỉ là thần nhiên liếc cậu một cái, nhưng chỉ một cái liếc mắt này, lại làm Hàn Vũ có cảm giác chịu nhục khác thường!

Đây là có ý gì? Có ý gì?!

Là coi rẻ sao? Là không để ý sao? Là không so đo sao?

Chịu nhục lại còn bực mình, khiến Hàn Vũ lười mở miệng, tại mảnh đất này, một miếng gạch vụn quăng đi, có lẽ trong mười cái có chín cái cậu không thể trêu vào, lại nói nữa, cũng cần không nổi một ánh mắt một câu nói của đối phương!

Một đường im lặng, thẳng đến khi xe dừng ở gần cổng trường của Hàn Vũ, Tả Duy Đường mới nghiêng người, giúp Hàn Vũ mở cửa xe, thuận tiện đề lên người cậu, chậm rãi nói:

“Em biết em muốn cái gì, chỉ là, thật trùng hợp, thứ em muốn chỉ có tôi có thể cho, tôi muốn, có lẽ cũng chỉ có em có thể cho! Cho nên, tôi muốn em! Em, cũng sẽ muốn tôi.”

Nói xong thả Hàn Vũ xuống xe.

Khi Hàn Vũ chân chính đứng ngoài cửa xe, trên mặt còn sự khiếp sợ chìm sâu trong lời nói giống như khẩu lệnh kia của Tả Duy Đường, đầu óc cậu từ khi sống lại tới nay, lần đầu tiên biến thành keo dính, không hiểu rõ suy nghĩ của mình, nhìn không thấy tương lai, cũng xem không rõ hiện tại.

Cậu theo bản năng lê bước vào cổng trường, trong nháy mắt bước vào cổng, như có chút cảm ứng quay đầu lại, cửa kính chiếc xe đen kéo xuống, chỉ là bên trong không bật đèn, tối đen, trừ bỏ biết người đàn ông kia châm lên một điếu thuốc, cậu không nhìn thấy rõ mặt đối phương.

Nhưng nhìn thấy điểm đỏ kia lập lòe trong bóng tối khi sáng khi tối, Hàn Vũ nhớ lại, ánh mắt Tả Duy Đường khi nói những lời kia, giống như viên kim cương gói trong than, sáng kinh người!

Một khắc kia, cảm giác mà người đàn ông này cho cậu, giống như đã thú bọc da người, quanh thân lộ ra hơi thở dã man bất cần, mà một câu y ném ra, giống như một hạt giống cường đại, mặc kệ Hàn Vũ có bằng lòng hay không, đều đâm vào lòng cậu.

23. Chương 23

Cách đêm đó chỉ mới năm ngày, mà trong năm ngày này, Hàn Vũ giống như lâm vào trong vòng lẩn quẩn, chỉ cần vừa nhắm mắt, liền thấy ánh mắt xâm phạm của người đàn ông kia đảo quanh người mình, khiến bản thân run rẩy.

Đến nay cậu vẫn không nghĩ ra, người đàn ông kia sao cứ không hề đoán trước mà xuất hiện trước mặt mình như vậy — cho Hàn Vũ một loại lỗi giác hoạt động của mình vẫn luôn nằm trong tầm mắt y.

Mà người đàn ông này vừa xuất hiện, liền bày ra lời nói giống như tuyên hệ, nhìn.... giống như dã thú đang vây trong lửa giận, theo bản năng đi vạch ranh giới địa bàn.

Tuy rằng người đàn ông này trừ bỏ lúc đầu cậy mạnh, rồi sau đó lại cố gắng duy trì một loại hình tượng thợ săn bình tĩnh cơ trí, nhưng Hàn Vũ vẫn có thể cảm nhận được ngang ngược ẩn ẩn lưu động bên dưới lớp da đó.

Tả Duyệt Đường có thể bình yên thả mình về....

Là ý tứ nhẹ nhàng cảm nhẹ nhàng thả nhi? Đây là.... đi vòng quanh chiến tuyến?

Nghĩ vậy, mặc dù trong lòng Hàn Vũ thoáng nổi lên cảm giác không thoải mái, nhưng từ sống lưng theo bản năng dâng lên cảm giác quái dị chính cậu cũng nói không rõ, không phải chán ghét, cũng không phải phản cảm....

Nhưng rốt cuộc là cái gì, không phải Hàn Vũ có thể xử dụng ngôn ngữ để thuyết minh.

Vì để có thể thoát khỏi cảm giác quái dị thường thường ảnh hưởng tới mình này, Hàn Vũ cố gắng đem toàn bộ tâm trí đặt lên đơn đặt hàng cậu vừa mới nhận được.

Tuy nói, tổng cộng Quý Ly tiếp hơn hai trăm đơn đặt hàng sản phẩm dưỡng da, nhưng thao tác thực tế không cần thật sự tiêu phí tâm sức đi tìm hiểu tình trạng làn da của hơn hai trăm người.

Trong đó có hơn trăm đơn đều là trị mụn, hoàn toàn có thể dựa theo công thức làm cho bạn cùng phòng của Quý Ly, tăng liều lượng để điều chế, sau đó phân số lượng là có thể.

Nhưng căn cứ đủ loại tin tức mà Quý Ly cung cấp, cùng đủ loại tri thức về sản phẩm dưỡng da Hàn Vũ tự mình học được, thứ lần trước cậu cung cấp cho bạn cùng phòng của Quý Ly hoàn toàn có thể gia tăng càng nhiều chủng loại.

Trong trình tự các bước dưỡng da Quý Ly cung cấp nước sữa tinh chất gì gì đó, trong mắt Hàn Vũ thật ra cũng không cần thiết, có lẽ con gái điên cuồng lên là không cần biết thực tế, nhưng từ hiểu biết của Hàn Vũ, thật ra cái gọi là nước sữa tinh chất vân vân, cách điều chế và công hiệu trên cơ bản đều giống nhau.

(cái nước sữa gì đó chẳng qua là một bộ sản phẩm gồm một loạt thứ như sữa rửa mặt, toner, kem dưỡng.... xài theo 1 trình tự thôi)

Nói càng trắng ra, cũng chính là tỉ lệ và công năng của các thành phần hơi hơi khác chút thôi! Chân chính

bôi lên mặt, cho dù thay đổi đa dạng, bất quá cũng là dùng một thứ giống nhau, bôi thêm mấy lần thôi!

Bất quá, tựa như Quý Ly nói, sản phẩm dưỡng da là từ kem dưỡng da sơ cấp nhất tiến hóa thành các bước phức tạp như hiện tại, trong đó tác dụng thúc đẩy của chính phụ nữ là tuyệt đối không thể xem nhẹ.

(ý là chẳng qua mấy thứ kia cũng giống kem dưỡng, nhưng phụ nữ thích nghĩ ra càng nhiều thứ và cho rằng nó tốt hơn nên mới thành ra phức tạp như bây giờ)

Vả lại, hiện trạng đã như vậy, vì cái gì không làm? Cho nên khi Hàn Vũ phối được liệu và cải tiến công hiệu sản phẩm, cũng vui vẻ sản xuất các loại sản phẩm phụ của quá trình, như chiết xuất nước thuốc, tinh chất áp súc ra, lại thêm đóng gói, biến thành mấy thứ nước và tinh chất cùng công hiệu với các loại trên thị trường.

Cứ như vậy, ngược lại có thể vô hình gia tăng tác dụng của được, dù sao một ngày thoa một lần so với một ngày thoa ba lần, hơn nữa phân biệt từ nhạt tới đậm thoa ba lần, hiệu quả đạt được và thời gian tiêu phí khẳng định khác nhau.

Vì có thể hoàn thành các đơn đặt hàng, bao gồm nước sữa tinh chất cùng các sản phẩm dưỡng da có công hiệu phục hồi loại bỏ độc tố, chất lượng và nguồn gốc được liệu lại là một vấn đề lớn.

Vốn Hàn Vũ muốn đặt hàng chỗ Hai Con Hồ Ly Nhỏ, tiếc là bên kia người ta chỉ bán được liệu trân quý, được liệu bình thường, chỗ người ta căn bản không có.

Đối với Hai Con Hồ Ly Nhỏ, mặc dù là Hàn Vũ sống gần bốn mươi năm, cũng không thể không nói, xem như hiếm thấy, lần trước đặt mua một ít rau má chỗ anh ta, chẳng những thời hạn tốt, phẩm chất hoàn toàn vượt qua rau má mua được ở thị trường.

Lại xem những vật phẩm chỉ có tên khác trong tiệm, trang sức quần áo gì đó thì thôi đi, Hàn Vũ không hiểu, cũng không cần mua những thứ mang theo phong vị cổ xưa đó.

Nhưng chỉ cần nhìn tên được liệu, có thể bị dọa nhảy dựng, phàm là nhân sâm, linh chi mấy loại cỏ cây được liệu quý hiếm, cái gì cần có đều có, thậm chí có mấy cái, cậu còn chưa từng nghe tên, muốn bên bán cho hình xem xem, đáng tiếc người ta không biết nghịch đồ công nghệ, cũng không có thời gian làm, hỏi, người bán cũng nói, không biết thì đừng mua, mấy thứ này chỉ bán cho người hữu duyên.

Người hữu duyên, nghe nghe, quả thật chính là từ thường dùng của mấy tên thuộc đẳng cấp thần côn!

Quan trọng nhất, xem xem đồ bán trong tiệm người ta, tuy giá đều cao hơn thị trường rất nhiều, nhưng nếu đều có thể giống rau má kia, vậy đối với Hàn Vũ mà nói, vẫn là kiếm được tiện nghi lớn.

(bộ rau má ở TQ hiếm lắm hả??)

Lần này bởi vì trong thành phần trụ cột của sản phẩm dưỡng da cần đạt tới công hiệu giữ ẩm chống nếp nhăn, nghĩ tới nghĩ lui, lại lấp lửng hỏi Kinh Vĩ Quốc, Hàn Vũ cho ra kết luận, hiệu quả này vẫn phải dựa vào nhân sâm để đạt được.

Vì vậy, Hàn Vũ tự nhiên lại nghĩ tới cửa hàng online Hai Con Hồ Ly Nhỏ.

Cực kì kích động xông lên mạng hỏi, người ta chỉ tiếc nuôi nói với cậu, một nhóm mới đây đã bị người khác mua mất rồi, nếu không ngại, đợt kế tiếp phải chờ thêm vài ngày.

Hàn Vũ ngẫm lại, các dược liệu khác còn chưa lấy hết được, như vậy dược liệu làm thuốc dẫn tạm thời không có cũng không quan trọng, vì thế bắt đầu hàn huyên câu có câu không với chủ tiệm.

Hiển nhiên ấn tượng của chủ tiệm với Hàn Vũ cũng không tệ lắm, có thể là từ khi Hàn Vũ cống hiến mấy phương thức nấu ăn nuôi con bảo dưỡng các loại, cho nên đối với Hàn Vũ, chủ tiệm coi như nhện xuống tính tình phản ứng lại.

Lại qua nhiều lần, Hàn Vũ mới biết đây là một baba độc thân mang theo hai đứa song sinh ở nhà mở cửa hàng online, chỉ là dựa vào cảm giác nói chuyện phiếm, hai đứa nhóc này không giống con ruột, nếu không sao ngay cả chút kinh nghiệm nuôi con cũng không biết, vậy mà còn hỏi Hàn Vũ, đứa nhóc quá yếu, có dược thiện gì bổ người tương đối nhanh, lại không thương tổn căn cơ.

Làm Hàn Vũ có cảm giác, dường như đôi song sinh này đột nhiên xuất hiện trong nhà anh ta vậy, khiến chủ tiệm không có chuẩn bị luống cuống tay chân, rồi lại thật tâm muốn nuôi hai đứa nhỏ thật tốt. Chủ tiệm đã nói, lúc trước anh ta mở tiệm cũng là vì có thể ở nhà chăm sóc hai đứa nhỏ, mới từ chức hiệu đính văn tự ở tòa soạn.

Bởi vậy, Hàn Vũ càng thêm nghi ngờ, một ông bố nhỏ đơn thân không quyền không thế — trong mắt Hàn Vũ, hai mươi tám tuổi, so với tuổi chân chính của cậu nhỏ hơi rất nhiều — từ con đường nào, có thể có được nhiều dược liệu quý báu quý hiếm như vậy?

Chỉ là, dù sao Hàn Vũ không phải thằng nhóc không lịch sự, có một số việc cho dù nghi ngờ, cũng không thể đuổi theo tìm hiểu, nếu không, chút tẹo ràng buộc giữa hai bên sẽ đứt đoạn, đối với Hàn Vũ không có lòng tham mà nói, đó mới là mất nhiều hơn được.

Mà chủ tiệm hiển nhiên cũng sinh ra hảo cảm với Hàn Vũ.

Có thể đây là người thứ nhất mua hàng, mà không giống rất nhiều người mua khác đuổi theo anh hỏi đồng hỏi tây, hỏi vì sao không có hình, hỏi vì sao không có chú thích, thậm chí có vài khách hàng cũ biết đồ chỗ anh tốt, sau đó luôn không ngừng hỏi thăm thậm chí phát người tới điều tra nguồn hàng của anh, hoặc dùng giá cao muốn một lần mua đứt tất cả hàng hóa.

Người trước tự nhiên là phiền không chịu nổi, thậm chí chán ghét vô cùng, nhưng người sau cũng không khiến anh sinh ra hảo cảm, anh bán cái gì đã nói rõ mình để đó không dùng, có thì bán, không có là không

có, dùng nhiều tiền mua đứt nguồn cung cấp, nói dễ nghe, thật sự nghĩ anh không biết giá trị đồ trong tay mình sao?

Vậy cái gọi là giá cao rốt cuộc có bao nhiêu cao còn đáng phải thương thảo, mà lượng giao hàng mỗi tháng đối phương đưa ra thật khiến anh thâm sinh hận!

Cho nên, đối với kiểu khách hàng mua đồ còn trở lại như Hàn Vũ, trước hết, cũng chỉ là mấy công thức nấu ăn cậu cung cấp, mới khiến chủ tiệm hơi hơi có hảo cảm, sau nói chuyện với nhau, cũng không thấy người này giống những người khác, trên dưới thâm muốn thám thính nguồn hàng của anh, độ hảo cảm không ngừng tăng lên.

Nhất là khi Hàn Vũ sơ lược hướng dẫn các việc cần chú ý khi nuôi con, hảo cảm trong lòng đối với vị khách Hàn Vũ chưa từng gặp mặt này càng tăng thêm một tầng.

Đối với nhân sâm Hàn Vũ muốn đặt hàng, chẳng những đáp ứng một hơi, vốn không có hàng, cũng lập tức biến thành trạng thái có hàng. Đối với chuyển biến này, Hàn Vũ thông minh không hỏi gì.

Chủ tiệm có hàng hay không, chỉ có chính họ rõ ràng nhất, nhất là cửa hàng giống Hai Con Hồ Ly Nhỏ, mở tiệm không phải vì sự nghiệp, cho nên hàng hóa đều là thứ tốt, trong tay mình nhất định sẽ giữ lại thứ càng tốt, để chính mình dùng hoặc là lưu giữ cho bất kì tình huống nào.

Tâm tình Hàn Vũ sáng khoái chọn một củ nhân sâm giá thấp nhất, dù sao cậu chỉ dùng để làm thuốc tăng hiệu quả, hàng tốt quá, không phải không mua nổi, chỉ là sẽ vô tình tăng phí tổn của sản phẩm, không có lời.

Nghĩ tới chuyện khác, sắp tới sinh nhật hai tên trong phòng ngủ rồi, mà nhóc con Quý Ly này cùng mình coi như có duyên, cùng ra ngoài ăn cơm mấy lần, căn bản đều là cô bé người ta bỏ tiền, hơi hơi có chút xấu hổ.

Thuận tiện dạo một vòng trong tiệm, muốn mua chút quà cho vài người, chỗ này trừ dược liệu, còn có một ít trang sức gì đó, nhưng là chỉ bằng tên, thật sự không biết là cái gì.

Nhìn nửa ngày, vẫn là da mặt dày nói yêu cầu của mình cho chủ tiệm, để chủ tiệm giúp mình chọn, sau khi chủ tiệm hỏi đối tượng tặng, cùng với nhu cầu, cái gì cũng không nói, chỉ bảo Hàn Vũ chọn đặt ba loại trang sức rẻ nhất, tổng tròn ba ngàn, thêm giá củ nhân sâm kia, tổng cộng tám ngàn liền ném đi!

(*khoảng 28 triệu. Dù má!!)

Sau khi Hàn Vũ chọn trả tiền, đau lòng thật lâu, cắn răng nghĩ thâm: “Khó trách từ chức ở nhà mở cửa tiệm cũng có thể nuôi sống hai thằng nhãi con, tùy tiện một đơn đặt hàng đã tốn một phần năm tiền gửi ngân hàng của mình!”

Chỉ là tới ngày thứ ba Hàn Vũ nhận được hàng, thiếu chút nữa chói mù mắt, chỉ nhìn thoáng qua ở phòng trực ban, lập tức bọc lại nguyên dạng, cố gắng rặn ra khuôn mặt “trời trong nắng ấm” chạy về.

Vừa vào cửa, liền hô ba tên trong phòng khóa cửa.

“Như thế nào, Tiểu Ngũ? Giàu to rồi? Hay là cậu mới vừa giết tới ngân hàng?” An Húc Dương không rõ đầu đuôi đi đóng kín cửa, chốt khóa.

“Mặc dù không trùng nhưng cũng không khác.” Hàn Vũ nói xong, đem cái bao không nhỏ bỏ lên bàn học của mình, đẩy tạp vật xung quanh ra.

Vừa nghe lời này, hai tên khác trong phòng đều xuống khỏi giường, tò mò tiến tới bên cạnh Hàn Vũ, ngóc đầu muốn nhìn Hàn Vũ mang cái gì về.

Hàn Vũ thật cẩn thận mở giấy gói, bên trong nhét đầy, xấp bong bóng một tầng lại một tầng, cũng không biết là cái gì, trong đó bao rất kín, hơn nữa giống như một cái hộp vuông vức, Hàn Vũ lấy ra trước, nhưng không mở ra đặt qua một bên.

Ba người khác tâm ngứa, nhưng cũng không động thủ.

Mà bên trong còn nhét cỡ bốn năm thứ, Hàn Vũ không chú ý như vậy nữa, nhưng vẫn coi như cẩn thận, đem từng cái ra, xé mở từng tầng đóng gói bên trên, đầu tiên xuất hiện trong mắt mọi người là một mặt dây chuyền nhìn không ra chất liệu, bọc trong một khối kim loại điêu khắc giống như đồng cũ, bên trong ẩn ẩn nhìn thấy cái gì như ngọc bích, kiểu dáng thô kệch, phong cách cũng tương đối nam tính hóa.

Hơn nữa, rõ ràng là thứ nhìn cực kì bình thường, lướt mắt qua sẽ không khiến người chú ý, nhưng khi nhìn kĩ, tự dưng lại bị hấp dẫn.

Hàn Vũ nắm trong tay, vừa vào lòng bàn tay, lập tức biết thứ này không phải vật bình thường, đồng cũ tính chất mềm nhẵn, thấm lạnh, vừa chạm đã biết, không phải đồng thật, một khối bên trong kia, nhìn cũng như một khối ngọc bích băng nhu cao lục*.

(đây là đang nói về phẩm chất của ngọc bích. Tui không biết về cái này, có bạn nào edit truyện về đồ thạch hay từng đọc qua có thể giúp tui không?)

Hơn nữa, không biết có phải tác dụng tâm lý không, thứ như vậy vừa vào lòng bàn tay, lập tức cảm thấy tâm thần thanh tĩnh rất nhiều, cậu lật xem nửa ngày, mới nhìn tới ba người bên cạnh, đều dùng ánh mắt phát thèm nhìn thứ trong tay mình, lập tức cười cười, một phen vứt cho An Húc Dương: “Cho, lão đại, của anh, quà sinh nhật!”

—

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

An Húc Dương luống cuống tay chân đón lấy, đồ vừa đến tay, lập tức thở dài một tiếng như khen thưởng: “Trời à, khối ngọc bích bên trong này... Phẩm chất quá tốt! Bất quá quần bên ngoài là kim loại gì, sao anh chưa từng thấy quá, thật... kỳ lạ!”

Ngắm nghía nửa ngày, lại đưa cho hai người bên cạnh, sau đó cọ cọ mũi, hỏi Hàn Vũ: “Thứ này tốn không ít tiền đi?” Còn có khối ngọc bích cao lục ẩn ẩn có thể thấy bên trong, hình như giá trị xa xỉ!

Hàn Vũ liếc mắt một cái liền nhìn thấy ý tứ của An Húc Dương, đây là lo mình mua đồ xong biến thành “táng gia bại sản”, “Không có, chỉ một ngàn thôi.”

(cỡ 3,5 triệu)

An Húc Dương hiển nhiên không tin, chỉ thủ công và kim loại bên ngoài thôi, đã tuyệt đối không phải cái giá này, nhưng nhìn bộ dạng của Hàn Vũ, biết mình hỏi không ra cái gì, trong lòng âm thầm cảm thán, Hàn Vũ đối với anh em đúng thật là tốt.

Tuy từ nhỏ đến lớn, quà sinh nhật tốt không biết thu được bao nhiêu, nhưng người nào tặng không phải lưng mang bạc triệu, giống như Hàn Vũ, lấy ra hơn nửa gia sản mua đồ cho mình, thật đúng là không có mấy.

Tưởng tượng như vậy, áy náy và cảm động đối với Hàn Vũ càng sâu, chỉ là trên mặt không hiện ra, miễn cho Tiểu Ngũ hiểu thẳng ngược ngùng!

Hàn Vũ không để ý An Húc Dương tự mình bỏ não rồi cảm động rồi tỉnh rồi mù nữa, tay tiếp tục mở ra mấy bao nhỏ, lại mở ra hai vòng cổ phong cách nam, phong cách cổ xưa rất mộc mạc tao nhã.

Một cái là hoàng phi (ngọc phi thúy màu vàng) phẩm chất không tính rất tốt, bên trên khảm một hạt châu giống như thủy ngân bên trong có chất lỏng chuyển động, màu mè vô cùng, một cái là hoa tai bằng kim loại không biết tên kéo sợi quần quanh một con kỳ lân phi nhanh lớn hơn đồng xu một chút, trong miệng ngậm một khối ngọc quý nhất trong mấy khối ngọc thạch, chẳng qua chỉ lớn bằng hạt bo bo.

Hàn Vũ chỉ đặt có hai cái, cái nhiều thêm ra đại khái là chủ tiệm biết mình tặng bạn cùng phòng, nhưng bỏ sót một người, đặc biệt săn sóc tặng thêm, luận phẩm chất, không hề kém mấy thứ mình mua.

Nói không khách khí một chút, mấy thứ này, tùy tiện đem tới thị trường nào đó, người biết hàng đều biết, mặc kệ là phẩm chất hay thủ công hay là giá trị vật phẩm, đều có thể đứng đầu.

Càng đặc biệt là, ba món trang sức này hoàn toàn dựa theo tính tình ba tên trong phòng ngủ, chất lượng giống nhau, chủ tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ này thật đúng là hiểu tính người khác a! Đáng tin cực kì!

Trong lòng Hàn Vũ âm thầm cảm thán, biết mình trong lúc vô tình lại thu được một người bạn đáng để quen thân, đồng thời trong lòng cũng tính toán, phải làm thế nào hồi đáp tình nghĩa này.

Hàn Vũ tặng mấy thứ trong tay xong, lại cầm lên hai thứ cuối cùng, là một cái vòng tay và một bộ khuyên tai, chính mình mua cho cô nhóc Quý Ly kia.

Cậu cầm trong tay suy nghĩ một chút, nghĩ mình có nên gói lại hay không, cứ như vậy tặng đi sẽ không bị cho rằng là hàng vỉa hè chứ?

“Tiểu Ngũ, cậu phát tài rồi à?” Kỳ Lân cầm hoa tai kỳ lân trong tay, yêu thích sờ soạng không buông, lại nhìn nhìn thứ trong tay Hàn Vũ, vòng tay thể nước phẩm chất đều vô cùng tốt.

“Không có, chỉ là tìm được trên mạng, chủ tiệm tốt bụng, mua nhiều sẽ giảm giá!” Hàn Vũ tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Tìm được ở đâu, là chủ tiệm rất ngốc hay sao vậy? Mấy cái này đều là thứ tốt a, chỉ là cách đóng gói....” Nguyên Lăng nghĩ bảo bối trong tay mình đào ra từ một đồng giấy bong bóng, nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác trên châu phủ bụi nồng đậm!

Hàn Vũ cười cười, thu dọn giấy gói và thùng giấy, chuẩn bị ném đi.

Chủ tiệm không ngốc, tính tình kỳ quái thôi! Người bình thường mua, có lẽ không lấy được hàng hóa như vậy, thậm chí, chủ tiệm có thể trực tiếp nói không có hàng!

“Tiểu Ngũ, cậu đều mua cho bọn tôi, không mua cho chính cậu sao?” Nguyên Lăng chú ý thứ cuối cùng Hàn Vũ lấy ra hiển nhiên là nữ trang, không có khả năng là Hàn Vũ mua cho chính cậu.

“À, có mua! Không phải ngay trên bàn sao.” Hàn Vũ đáp, thùng bỏ hộp bỏ toàn bộ nhét vào thùng rác.

“Là cái gì?” Kỳ Lâm trông đồ vào cổ, làm điệu lắc lư trước gương.

(không hiểu sao thứ Hàn Vũ tặng cho Kỳ Lâm rõ ràng là hoa tai mà ở đây lại bảo là trông vào cổ??)

“Nhân sâm.”

“Nhân sâm?” Ba người đều hỏi, “Cậu bị bệnh?”

Hàn Vũ bật cười, “Sao có thể? Các cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi mua có chỗ dùng.”

Chuyện hợp tác với Quý Ly, cậu chưa từng đề cập trước mặt ba người này, trong mắt bọn họ, chỉ cảm thấy mình thiếu tiền mới vất vả như vậy, đại khái sẽ càng không nỡ nhận đồ của mình.

Ba người nhẹ đáp một tiếng, vẫn không thể tưởng tượng Hàn Vũ làm gì cần dùng tới nhân sâm, nhưng thấy Hàn Vũ quả thật không giống như bị bệnh, cũng yên tâm, về phần củ nhân sâm kia, ai mà chưa từng thấy, chỉ trong tiệm thuốc Đông y bình thường cũng thường xuyên nhìn thấy mấy cái!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy, đại khái là mấy thứ Hàn Vũ mua cho bọn họ tồn tương đối, nhân sâm kia là vì cậu muốn dùng mới mua, căn bản không so được với thứ bọn họ cầm trên tay!

Ngay khi ba người hoàn toàn tự bỏ não không thể kiểm chế, Hàn Vũ đã gỡ đi tất cả giấy bong bóng gói nhân sâm, lúc trước ở phòng trực bảo vệ chỉ kịp vội vàng mở ra liếc mắt một cái, liền bị kinh hách bực lại chạy về!

Hiện tại... cậu nghĩa nghĩa ba tên chung quanh mình, cảm thấy vẫn không cần làm bọn họ sợ hãi, để qua một bên đi, ngày mai cầm qua phòng dược của thầy Kinh xử lý một chút — vừa mới bừng lên từ đất đó, còn mang theo bùn, nước còn chưa khô.

Cũng chỉ có bên kia mới có thiết bị đầy đủ chút, chỉ là, một củ tốt thế này, cứ như vậy bỏ vào mấy sản phẩm dưỡng da kia? Hình như rất đáng tiếc!

Hàn Vũ vừa cân nhắc vừa sắp xếp đồ trong tay, cầm trong tay vòng tay và khuyên tai phiêu hoa lục phi* thế nước thuần chất suy nghĩ nửa ngày, vẫn không tìm thấy một cái hộp đựng thích hợp.

(* : xin lỗi tui bó tay mấy cái ngọc này, search hình ảnh thì là thế này

Vì thế quay đầu hỏi ba người còn đang đắm chìm trong tự tưởng tượng: “Các cậu có cái hộp gì có thể đựng hai thứ này không, tặng con gái, cứ tặng như vậy hình như không hay!”

Ba người vừa nghe, lập tức hưng phấn, “Tặng con gái à~~”

Hàn Vũ nhìn khuôn mặt đáng khinh của ba người, dở khóc dở cười giựt giựt khóe miệng, “Tặng Quý Ly mà!”

“Quý Ly a...” Ba người lập tức thất vọng khôi phục lại thái độ bình thường, cô nhóc Quý Ly kia nha, bọn họ đều đã gặp, Hàn Vũ hiển nhiên chỉ xem người ta là em gái thôi!

An Húc Dương coi như phúc hậu, ngấm nghĩa quà sinh nhật Hàn Vũ tặng xong, lấy từ trong tủ quần áo của mình ra một cái hộp nhung tơ thất nơ con bướm, lấy sợi dây chuyền nhỏ cho nữ bên trong ra, đưa hộp cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ đón lấy hộp, không vội hành động, ngược lại hai tên kia, mắt sáng quắc nhìn thẳng An Húc Dương. “Nhìn cái gì, nhìn cái gì, cái này, mấy ngày nữa là sinh nhật Hàn Dĩnh, mọi người đều là bạn bè, nên chuẩn bị quà tặng, còn chưa tặng đâu...” An Húc Dương then thùng giải thích, đồng thời ức chế không được một chút hưng phấn trong đó.

Hàn Vũ ngẩn ra, Hàn Dĩnh.... Gần đây bận rộn chuyện của mình, sắp quên mất vị “giai nhân” này rồi!

“Lão đại, anh làm bạn người ta khi nào vậy?” Kỳ Lân hưng thú bồng bồng hỏi.

Chỉ có Nguyên Lăng khó hiểu lo lắng nhìn lướt qua An Húc Dương, sau đó lại che giấu cảm xúc, theo Kỳ Lân cùng tìm hiểu.

“Mọi người cùng học một giảng đường, cô ấy vừa vặn ngồi bên cạnh anh!” An Húc Dương hơi chống đỡ không nổi.

Hàn Vũ nghĩ nghĩ, mới mở miệng: “Vậy anh phải thừa dịp trước sinh nhật người ta mà tặng quà, nếu không hôm sinh nhật có thể không gặp được người ta đâu.”

“Vì sao?”

“Sinh nhật còn không phải mừng với bạn trai à!” Hàn Vũ làm như không nhận ra mắt mác của An Húc Dương, nói như không có gì.

Được Hàn Vũ gián tiếp nhắc nhở, An Húc Dương giống như mới tỉnh lại, lập tức tiu nghỉu, ngay cả Kỳ Lân cũng hậu tri hậu giác bổ thêm một câu, “Hàn Dĩnh kia đã có chủ à?”

Nguyên Lăng tức giận gõ cậu ta một cái, dạt cậu ta ra, an ủi vỗ vai An Húc Dương: “Đại trưởng phu lo gì không có vợ!”

An Húc Dương chưa sót cười cười không lên tiếng, nhìn nhìn dây chuyền muốn tặng trong tay, tiện tay nhét vào góc tủ quần áo.

Hàn Vũ thấy, âm thầm lắc đầu, cũng không nói gì nữa, chút tình cảm của tuổi trẻ, bắt nguồn từ hảo cảm, nhóm thêm chút xúc động của hormone, hết rồi thì cũng qua, có thể có cái gì chứ! Sở dĩ cậu lên tiếng nhắc nhở, chẳng qua là cảm thấy, cô gái dựa thể một người như Khâu Minh, trong mắt khẳng định không nhìn tới người như An Húc Dương!

Hà tất để cậu ta uống công đưa lên lại bị người đùa giỡn chứ?

Hôm sau tan học, Hàn Vũ mang theo hộp đựng nhân sâm, chuẩn tới phòng được Kinh Vĩ Quốc thường xuyên bảo cậu hỗ trợ, gọi to vài tiếng, phát hiện Kinh Vĩ Quốc không ở đây, có lẽ còn lên lớp.

Đành tự lực cánh sinh tìm các loại dụng cụ, tự mình động thủ, xử lý bước đầu nhân sâm trong tay trước.

Chỉ là vừa mới mở hộp ra, thứ bên trong còn chưa kịp cầm ra, đã bị một tiếng hét lớn đằng sau dọa hết hồn: “Dừng tay! Cậu đang làm cái gì?”

Hàn Vũ cứng đờ, chậm rãi thở ra ngụm khí trong ngực, chậm rãi quay lại, nhìn thấy một ông cụ râu tóc bạc trắng, đang trừng muốn nứt cả mắt trừng Hàn Vũ, giống như đang chứng kiến một chuyện cực kỳ bi thảm.

“Lão tiên sinh, ngài là?” Hàn Vũ vẫn duy trì lễ nghi của mình.

Mà ông cụ căn bản không phản ứng, hoặc là nói sau khi Hàn Vũ chuyển người, lộ ra toàn cảnh củ nhân sâm phía sau cậu, trong mắt ông cụ đã hoàn toàn không có bóng dáng của cậu!

Ông cụ ba bước cũng thành hai bước đi tới bên cạnh Hàn Vũ, thật cẩn thận nâng hộp chứa nhân sâm, miệng lẩm bẩm rất nhiều từ ngữ Hàn Vũ không hiểu.

“Lão tiên sinh....” Hàn Vũ nhìn ông cụ giống như bị bóng đè, bất an lại gọi một tiếng.

“Cậu là ai? Củ này là của cậu? Kinh Vĩ Quốc là gì của cậu?” Ông cụ bỗng nhiên hoàn hồn, không để Hàn Vũ có cơ hội phản ứng, hỏi một tràng như nã pháo, một câu tiếp một câu phun ra.

“Cháu là Hàn Vũ, Kinh Vĩ Quốc là thầy cháu, cháu đang mượn phòng dược của thầy một chút, nhân sâm này là của cháu.” Xuất phát từ tôn trọng với người già, Hàn Vũ cũng không thấy có gì khó chịu với hành vi không đáp hồi lại của ông.

“À.” Ông cụ xoa chòm râu ngắn dưới cằm gật đầu, lại hỏi, “Củ sâm này mới ra khỏi đất, còn mang bùn, rất mới! Rễ râu đầy đủ, đầu đuôi thành hình, là cực phẩm, cậu chuẩn bị dùng làm cái gì?”

Ông cụ vừa hỏi vừa dùng mắt quét qua dụng cụ trong tay Hàn Vũ.

Hàn Vũ không rõ lắm, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời, “Làm thuốc.”

25. Chương 25

“Làm thuốc?” Ông cụ sững sốt, giống như không thể tin nổi, cao thấp đánh giá Hàn Vũ hồi lâu, mới hỏi: “Cậu mới bao nhiêu? Học sinh mới tới đi? Có thể đọc lập kê đơn? Phương thuốc đâu? Đưa ta xem xem.”

Hàn Vũ sững sốt, lúc này mới nhớ, cho dù trung y cũng phải sau khi thành nghề mới có thể kê đơn, bất quá phương thuốc của mình trước giờ đều là trong túi trong sáng tìm thầy Kinh kiểm tra qua cho, cũng không phải khám chữa bệnh tật cho người ta, hẳn là không cần lo nhỉ?

Tuy nghĩ vậy, nhưng trước mặt ông cụ này, không rõ nguyên do, Hàn Vũ tự cảm thấy thấp bé hơn một khoảng lớn, đối với lời ông nói, cậu chỉ có thể nghe theo, nhưng phương thuốc không có trong tay cậu.

Cậu lập tức nhìn chung quanh một vòng, thấy bên cạnh sàng phơi thuốc có giấy bút, lập tức cầm lấy, nhanh chóng viết hết ra phương thuốc trụ cột của sản phẩm dưỡng da Đông y mình chuẩn bị làm và phương thuốc trà thảo dược.

Sau đó cung kính đưa cho ông cụ.

Ông cụ chỉ nhìn lướt qua, lập tức tức giận dựng hết cả râu, “Đây là cái phương thuốc gì? Hoàn toàn trích

dẫn trong sách vở?”

Hàn Vũ đoán không ra nguyên nhân ông cụ tức giận, chỉ có thể gật đầu ra vẻ, chẳng lẽ phương thuốc trong sách có sai lầm, hẳn là không có đi? Thầy Kinh chưa từng nói mà! Sẽ không thật sự hại tới mạng người chứ? Mới tưởng tượng như vậy, sau lưng liền đổ một thân mồ hôi lạnh, kết quả lại nghe ông cụ nói:

“Toàn bộ đều là liệu trình trị liệu bệnh da mặt, Tam Hoàng thêm một chút được dẫn có thể trừ độc, Hoa Kim Ngân, Hoa Cúc Đại giảm nhiệt không tệ lắm, Bạch Chi.... Phương thuốc này sao lại dùng tới củ nhân sâm thế này?” Tờ giấy trên tay ông cụ không ngừng run run trước mặt Hàn Vũ, nhìn qua càng tức giận.

“Này, là làm giúp bạn, trên mặt bạn ấy nổi mụn rất lâu, hẳn nhờ cháu hỗ trợ điều chế chút phương thuốc Đông y vô hại, lúc trước đã làm giúp hẳn một lần, hẳn nói rất có tác dụng, chỉ là dùng hơi khô, muốn cháu thay đổi một chút, cháu đã nghĩ, thêm chút nhân sâm, xem có thể gia tăng tác dụng kháng lão hóa và dưỡng ẩm không....” Hàn Vũ xấu hổ giải thích, thật sự không nói được mình là vì kiếm tiền.

“Làm càn!” Ông cụ răn dạy.

“Dạ.” Hàn Vũ rơi lệ đầy mặt đáp, nếu không phải không mua được dược liệu chất lượng một chút trên thị trường, cậu sẽ không cần tới thứ tốt như vậy a!

Xem xem, vẫn còn mang theo đất, hôm nay cậu tới, chỉ là muốn xử lý bước đầu một chút mà thôi, sau đó chuẩn bị cắt riêng cho mình, thỉnh thoảng chỉ dùng một chút, phẩm chất này, tuổi đời này, thế nào có thể tùy tiện làm thuốc được chứ!

Ngẫm lại chủ tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ cũng thật là tính tình kỳ lạ, chỉ tốn năm ngàn mua được một củ nhân sâm như vậy. Củ thế này, cho dù một học sinh mới nhập môn cũng biết, là vô giá đó.

Ông cụ giống như đối đãi với người yêu, nâng hộp gỗ đặt nhân sâm, tinh tế vỗ về chơi đùa thật lâu, mới thối râu tròng mắt nhìn về phía Hàn Vũ: “Lớp mấy?”

“Đại học năm hai.” Hàn Vũ rùng mình, đây là muốn kiểm tra miệng sao?

“Đọc sách gì rồi?”

“Y dược học căn bản, đại cương trung y...”

“Dừng! Dừng! Ai hỏi cậu cái này, đang nói sách tổ tiên truyền xuống, cậu đọc mấy cuốn rồi?” Ông cụ rất không kiên nhẫn.

“Thiên Kim Phương, Thương Hàn Bệnh Luận....”

“Ừm! Còn được...” Ông cụ vuốt râu trầm tư, sau đó rất có khí thế vung tay với Hàn Vũ, “Đi, lấy giấy bút cho ta.”

Hàn Vũ cung kính dâng giấy bút vừa nãy mình mới dùng, nhìn ông cụ chỉnh chỉnh sửa sửa trên phương thuốc mình viết, dược liệu quý báu trong đó trên cơ bản đều cắt giảm, thêm một ít dược liệu bình thường nhưng dược tính càng thêm tương thông, mà còn có thể hỗ trợ lẫn nhau, một bút cuối cùng, mạnh mẽ gạch bỏ nhân sâm, viết hai chữ “ngân nhĩ”. *(nắm tuyết)*

“Cầm, dùng phương thuốc này đi.” Ông cụ vừa nói vừa hung hăng vỗ tờ giấy vào tay cậu.

Hàn Vũ cầm lên xem kỹ, nhất thời có cảm giác ngộ ra, dược liệu này có lẽ không thấy hiệu quả nhanh như cậu nghĩ, nhưng cái loại hỗ trợ lẫn nhau mà đạt tới tác dụng tăng thêm, hoàn toàn là hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Lại cẩn thận suy ngẫm, nếu thật sự để dưỡng ẩm và chống lão hóa, công hiệu của ngân nhĩ quả thật vượt xa nhân sâm a! Tuy nhân sâm rất bổ, nhưng càng thích hợp bổ bên trong hơn.

“Lão tiên sinh...” Hàn Vũ há miệng muốn nói.

Ông cụ lại vẫy tay chặn lại, lấp kín những lời cậu muốn nói, “Được rồi, tìm thời gian rảnh kêu Vĩ Quốc mang cậu tới chỗ ta, nhân sâm này ta mang đi, coi như quà bái sư của cậu!”

Nói xong, tư thế tiên phong đạo cốt, không để ý Hàn Vũ bên cạnh ngạc nhiên đến sững sờ, tiêu sái đi mất.

Hơn nửa ngày, Hàn Vũ bàn dược trống không mới hồi thần, không khỏi đầm ngực: không phải gặp lừa đảo rồi chứ? Sao dám ba câu đã cầm luôn nhân sâm của mình rồi?

Mà quan trọng nhất là, vào lúc cậu còn chưa phản ứng kịp, ông cụ đã cầm nhân sâm chạy mất!

Đang lúc Hàn Vũ che ngực nghẹn đau, cửa phòng dược lại bị mở ra, Kinh Vĩ Quốc hoang mang rối loạn chạy vào, vừa thấy Hàn Vũ thì ngớ ra một chút, sau đó hai người không hẹn mà cùng lên tiếng:

“Hàn Vũ, em có thấy một ông cụ đức cao vọng trọng không?”

“Giáo sư, thầy có biết lão lừa gạt lấy mất nhân sâm kia của em là ai không?”

Lại cùng lúc sững sờ, mở miệng:

“Lão lừa gạt?”

“Ông cụ?”

Kinh Vĩ Quốc nhìn Hàn Vũ vẻ mặt khiếp sợ, đoán được biểu tình của mình cũng chẳng khá được là bao, không khỏi cào cào tóc, bật cười nói: “Em nhìn thấy thầy của thầy?”

“Thầy?” Tim Hàn Vũ nhắc tới tận cổ, không khỏi nghĩ lão lừa gạt kia thật sự là nhân vật nào đó?

“Đúng, tính tình ông ấy hơi quái gở, có phải lấy cái gì của em không?” Kinh Vĩ Quốc cười hỏi, “Ánh mắt sư phụ bình thường rất cao, không phải em mang thứ gì tốt tới phòng được chứ?”

(chữ sư phụ này là cố ý để, không phải chưa thuần Việt)

Hàn Vũ cố gắng áp chế xúc động giựt khóe miệng, bình tâm tĩnh khí kể lại tình huống vừa rồi cho Kinh Vĩ Quốc, sau đó không đợi Kinh Vĩ Quốc cho ra chỉ thị gì, thu dọn phòng được một phen, lễ phép tạm biệt Kinh Vĩ Quốc, buồn bực về ktx.

Nhân sâm? Bái sư?

Kỹ xảo lừa nhân sâm đó, còn có thể xem là thật sao, chỉ hy vọng thầy Kinh nể tình mình là học sinh của thầy, có thể thích hợp giúp cậu lấy chút bồi thường từ ông thầy không đáng tin kia của thầy ấy là được, đương nhiên, tốt nhất vẫn là có thể trả lại nhân sâm cho mình.

Hàn Vũ không biết chính là, chân trước cậu vừa mới bước khỏi cửa phòng được, điện thoại Kinh Vĩ Quốc sau lưng đã vang lên.

Trong biểu tình dở khóc dở cười mà lại mang theo một ít tự hào không được tự nhiên của Kinh Vĩ Quốc, một ông thầy không nằm trong kế hoạch của Hàn Vũ cứ như vậy sinh ra.

.....

“Thầy Kinh?” Hàn Vũ nhận điện thoại của mình, khó hiểu cậu mới vừa ra khỏi phòng được, thế nào Kinh Vĩ Quốc đã gọi điện thoại cho mình.

“Chiều mai không có lớp đúng không? Theo thầy tới chỗ này.” Những lời này nếu hỏi tách ra, quả thật có ý tứ trùng câu ý kiến bên trong, nhưng hợp lại với nhau, thực tế chỉ là báo một tiếng mà thôi.

“Dạ.” Hàn Vũ thức thời đồng ý, chỉ dám phun máng trong lòng vài câu.

Ngắt điện thoại, mới nhớ ra Kinh Vĩ Quốc hoàn toàn không nhắc tới nhân sâm của mình — sẽ không phải cứ như vậy không còn chứ? Hàn Vũ hung hăng nhún mày.

Trên đường quay về ktx, không khéo chạm mặt “người quen” — Khâu Minh và Hàn Dĩnh.

Khâu Minh thấy Hàn Vũ, giống như cũng có vài phần ngoài ý muốn, dừng chân một chút, nhưng không có ý tiến đến chào đón Hàn Vũ, Hàn Vũ đánh giá không rõ ý hấn, cũng không tùy tiện tiến lên kéo quan hệ, chỉ đứng cách xa năm bước hơi hơi tặng một nụ cười liền đi qua.

Khi ba người gặp thoáng qua, vẻ mặt cổ quái của Hàn Dĩnh khi thấy Hàn Vũ, bị Hàn Vũ thu vào trong mắt, bất giác trong lòng buồn bực một chút, chung quy lại không hiểu cái vẻ mặt kia của cô nàng là có ý gì.

Trở về ktx, không thấy người, có lẽ đều còn đang học, lấy ra máy tính của mình, login bày tỏ cảm ơn với chủ tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ, thuận tiện xem có thể mua tiếp một ít hàng tốt hay không.

Im lặng không đề cập tới việc nhân sâm anh ta bán cho mình bị người lấy đi mất — đối với nhân sâm vị chủ tiệm này lấy ra (vốn người ta tính toán giữ lại cho mình), Hàn Vũ đã vô cùng cảm kích, cũng không muốn dùng lý do này lại lấy đi một củ nhân sâm cực tốt — thấy đủ, cậu cho rằng đây là ưu điểm lớn nhất của mình.

Hôm sau giữa trưa mới tan học, Hàn Vũ theo dòng người muốn hướng tới căn tin, bị Kinh Vĩ Quốc nửa đường giết tới cướp đi, thẳng đến khi theo Kinh Vĩ Quốc lên chiếc BMW của anh, Hàn Vũ mới nhớ ra phải hỏi đi đâu.

“Tới rồi em sẽ biết!” Kinh Vĩ Quốc bán cái hũ nút không nói.

Hàn Vũ lặng lẽ bĩu môi.

Xe Kinh Vĩ Quốc lái rất ổn định, là chiếc xe ổn định nhất cậu ngồi từ khi sống lại, tới ngã tư đường, từ rất xa thấy đèn đỏ là dừng, lúc tắc đường nghiêm trọng nhất, cũng không thấy anh ta có chút xúc động nào.

Đây là món quà tháng năm dành tặng – Hàn Vũ nghĩ tới những chiếc xe mình từng ngồi, đám thanh niên kia: Kỳ Lân lái xe, Khâu Minh lái xe, thậm chí vị Tả Duy Đường kia lái xe, không khỏi âm thầm cảm thán, chỉ có Kinh Vĩ Quốc vững vàng nhất.

Mười hai giờ ra khỏi cổng trường, thẳng tới một giờ rưỡi, hai người mới đến nơi.

Là một chỗ quen — khu đại viện nhà cao cửa rộng chỗ nhà Kỳ Lân.

Lúc tâm hiếu kỳ của Hàn Vũ bị nhắc tới đỉnh điểm, song song đó trong lòng lại ần ần hơi hiểu ra! Nhưng lặng lẽ đánh giá nét mặt Kinh Vĩ Quốc một phen, thật bình thản lạnh nhạt, căn bản nhìn không ra đang nói dối cái gì.

Vì thế Hàn Vũ cũng chỉ đành bình tĩnh giả bộ tỏ con, tiếp tục trưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, gắng

đạt tới biểu hiện tâm bình tĩnh khí.

Kinh Vĩ Quốc vẫn luôn im lặng quan sát Hàn Vũ, không khỏi có vài phần kính trọng với ánh mắt thầy mình, Hàn Vũ là học sinh tốt, anh vẫn tán thành điểm này.

Tuy rằng không phải thiên phú rất cao, nhưng hiếm thấy là trong độ tuổi này, không có vội vàng xúc động của bạn cùng tuổi, chỉ một điểm không kiêu ngạo không nóng nảy đã là rất hiếm thấy.

Mà càng hiếm có chính là, cậu ta có thể thích ứng với loại phương pháp dạy học buồn tẻ cũ kỹ này, mà không giống những học sinh khác, mỗi ngày kêu gào học thuộc lòng là tệ nạn trong chế độ thi cử cứng nhắc.

Học trung y, làm trung y, cơ bản nhất chính là phải hiểu tất cả dược liệu và dược tính, thứ này bất kì phương pháp đầu cơ trục lợi gì đó đều không có.

Điểm này, anh vẫn là từ dưới gậy gộc của chính thầy mình, mới ngộ ra được.

Nhưng, hiển nhiên, Hàn Vũ chẳng những hiểu đạo lý này, còn vận dụng rất tốt.

Chỉ là, anh thật sự không ngờ, Hàn Vũ quả thật tốt, còn tốt tới mức có thể để ông thầy cổ quái dị thường kia của mình nhận định rồi!

26. Chương 26

“Sao cậu lại ở đây?” Kinh Vĩ Quốc dẫn Hàn Vũ ngoặt qua huyền quan, liền thấy người đàn ông ngồi trên sofa, tràn đầy kinh ngạc.

Mà Hàn Vũ đi phía sau thầy mình trừ bỏ kinh ngạc, càng nhiều hơn chính là co quắp, trong lòng khó hiểu dâng lên một loại cảm giác mình là con cừu nhỏ chủ động đi vào hang sói, muốn chạy trốn cũng khó.

Tả Duy Đường như cười như không liếc tới Hàn Vũ rút lui sau Kinh Vĩ Quốc, cố gắng muốn giảm cảm giác tồn tại của mình, hỏi lại: “Vì cái gì tôi không thể tới?”

“Vĩ Quốc tới rồi sao?” Tiếng nói vang dội truyền đến từ phòng bếp, theo đó là một ông lão mặc tạp dề màu sắc rực rỡ từ trong bếp đi ra.

“Thầy.” Kinh Vĩ Quốc lập tức thu liễm bất mãn đối với Tả Duy Đường trên mặt mình, thầy của anh bị nói là tính tình quái, tuyệt không quá đáng, trong đám con cháu thế gia, nhiều tiểu bối xuất sắc như vậy, ai cũng đều xem chướng mắt, duy độc đối với Tả Duy Đường đồng dạng không theo lẽ thường này là nhìn bằng con mắt khác, còn có chút khen ngợi.

Thường xuyên chỉ vào y nói mình phải học tập, so sánh với y nói mình cứng nhắc không nhảy bển. Kinh Vĩ Quốc buồn bực không biết làm sao mới tốt.

“Ừ!” Ông cụ lắc lắc cái xẻng xào trong tay, “Thằng nhóc kia có mang tới không?”

“Mang tới.” Nói xong xách Hàn Vũ vắn tránh sau mình, mưu toan làm người tàng hình ra, “Tới, chào hỏi.”

“Lão tiên sinh...” Hàn Vũ quanh co mở miệng.

“Gọi lão tiên sinh cái gì, quà bái sư cũng thu rồi, gọi sư phụ.” Ông cụ vỗ tạp dề rực rỡ của mình, ồn ào.

“....” Hàn Vũ cố gắng trấn an mấy vạn con thảo nê mã muốn cẩu kỉnh trong lòng mình — Cái đó có thể gọi là quà bái sư sao? Căn bản là cường thủ hào đoạt! Ăn cướp! Ăn cướp!

Kinh Vĩ Quốc lại bị những lời này dọa đến mức vẻ mặt hơi quẫn bách, lại nhìn nhìn sườn mặt Hàn Vũ dị thường im lặng trầm mặc, không khỏi suy đoán trong lòng, thầy sẽ không vì coi trọng nhân sâm của người ta, vì nhân sâm mới thu học trò chứ?

Bất quá, kia rốt cuộc là củ nhân sâm phẩm chất thể nào?

Học sinh này của anh, anh biết, là trẻ mồ côi, theo lý thuyết, hẳn sẽ không có cái gì rất tốt.

“Chú Ngụy, xem có vẻ người ta căn bản không muốn bái sư a!” Tả Duy Đường ngồi trên sofa, vẻ mặt không đổi thù hết nét mặt mọi người ở đây vào mắt.

“Nói vậy!” Cụ Ngụy trừng mắt, đầy cường thế nói: “Muốn bái Ngụy Quốc Thủ ta đây không biết có bao nhiêu người đâu? Thằng nhóc này nhất định là vui mừng đến choáng rồi!”

“Tới, nhóc con, mau gọi sư phụ.” Cụ Ngụy chống nạnh, to giọng hô.

Hàn Vũ nghe ông cụ tự xưng Ngụy Quốc Thủ, trong lòng cười nhạo cái tên này nghe thật quê mùa, đồng thời lại cảm thấy hơi quen tai, nhưng nhất thời nghĩ không ra đã nghe ở đâu, nhưng xem bộ dạng thổ phỉ của ông cụ, không khỏi ngẩn ra trong lòng!

Thôi thôi! Dù sao một đời này cậu không cha không mẹ, có thêm sư phụ hình như cũng không có gì không tốt,

“Thầy...” Nghĩ nghĩ, sửa miệng gọi theo Kinh Vĩ Quốc.

“Cái gì thầy, sao lại học theo đồ cứng nhắc Vĩ Quốc chứ, gọi sư phụ. Sư phụ sư phụ, vừa là thầy cũng là cha, chữ thầy không thay thế được đâu.” Tính tình ông cụ hiển nhiên rất nóng nảy, “Con xem xem xã hội hiện tại, những thứ của lão tổ tông đều đánh mất không nói, ngay cả xưng hô cũng sửa loạn thất bát tao...”

Người làm thầy, giảng giải dạy học giải đáp thắc mắc; người làm cha, dạy con nuôi dưỡng luyện đức. Sư phụ kêu còn thân thiết hơn nhiều so với chữ thầy, trách nhiệm đảm nhận cũng nặng hơn.

Cho nên thầy giáo hiện tại, chỉ giảng dạy giải đáp thắc mắc, lại không giáo dưỡng lớp sau.

(giáo dưỡng là giáo dục và nuôi dưỡng)

“Thầy...” Kinh Vĩ Quốc mặt khổ qua kêu lên, thầy thật đúng là không chừa chút mặt mũi cho anh, từ nhỏ đã vậy rồi, sớm gọi thành thói quen, gọi thầy hay là sư phụ, trong mắt anh, chẳng qua là xưng hô khác nhau thôi!

Thầy vừa là thầy vừa là cha, anh tán thành điểm này so với bất kì ai!

“Rồi rồi! Đừng chen vào.” Cụ Ngụy không kiên nhẫn đẩy Kinh Vĩ Quốc ra, tiến đến trước mặt Hàn Vũ, đánh giá từ trên xuống dưới.

Hàn Vũ bị nhìn sồn hết gai ốc, lại không dám kháng nghị, chỉ rụt vai, ngoan ngoãn kêu: “Sư phụ...”

“Ừ! Không tồi, không tồi!” Nói xong, liền vung tay lớn vỗ lên vai Hàn Vũ.

“Chú Ngụy, không phải chú đang làm cái gì sao?” Tả Duy Đường vẫn đang xem kịch đột nhiên lên tiếng, hai mắt ần ần ngấm một cái lại một cái lên hai tay dừng trên vai Hàn Vũ.

“A, ta đang nấu đồ ăn!” Cụ Ngụy quát to một tiếng, đập gió bình bịch, chạy vào bếp.

Trong phòng khách, Hàn Vũ và Kinh Vĩ Quốc đồng thời lớn tiếng thở dài.

“Phụt –” Kinh Vĩ Quốc cười nhìn Hàn Vũ, “Em thở dài theo làm gì, em mới gặp thầy ấy lần đầu, tính nét ông ấy em còn chưa được kiến thức một phần mười đâu!”

“Giáo sư...” Hàn Vũ lập tức suy sụp mặt mày, lại lập tức bị cắt ngang.

“Đừng, đừng! Đừng loạn bối phận, kêu sư huynh đi! Giáo sư để lại gọi trong trường. Thật không ngờ tới em đột nhiên lại thành đệ tử bề môn của thầy! Từ lúc đại sư huynh liên tục chiến đấu trong tây y ngoại khoa, thầy đã hơn mười năm không thu học sinh nữa a!” Kinh Vĩ Quốc cười vỗ vỗ vai Hàn Vũ.

(từ lúc này, nếu không phải đang trong trường thì “thầy” trong miệng Kinh Vĩ Quốc là đang nói về cụ Ngụy chứ không phải tự xưng, Hàn Vũ với Kinh Vĩ Quốc được đổi thành xưng hô anh-em rồi)

Không vỗ mấy lần, lại đột nhiên có cảm giác kim châm đầy lưng, Kinh Vĩ Quốc lặng lẽ quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt tối tăm của Tả Duy Đường từ ánh mắt y, thấy được bàn tay khoắc lên vai Hàn Vũ của mình, không khỏi nhú mào thật sâu — y thật sự có tâm tư?

“Hôm nay chị Xuân không ở.” Chống lại ánh mắt dò xét của Kinh Vĩ Quốc, Tả Duy Đường chậm chậm nói một câu như vậy.

Hàn Vũ phân tích hai lượt, không hiểu Tả Duy Đường nói câu này là ý gì, nhưng Kinh Vĩ Quốc đã đại biến sắc mặt, thốt ra: “Vây cơm trưa hôm nay.... toàn bộ do thầy làm?” Hối tở cuối, ngay cả trong giọng nói đều mang theo âm rung.

“Không thì sao?” Tả Duy Đường cười hỏi lại.

Kinh Vĩ Quốc kinh hãi, quăng Hàn Vũ ra một bên, hai ba bước vọt vào bếp, trong miệng còn gọi: “Thầy, sao có thể để thầy bận nấu cơm cho đệ tử chứ! Con tở, con tở!”

Hàn Vũ hơi hơi lộ ra nét mặt kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt, lập tức thu lại tất cả biểu tình trên mặt, mặt mộc đứng ở chỗ huyền quan, đội một thân áp lực, muôn thẳng lưng, tiếp nhận quét hình như tia X của người đàn ông trên sofa.

“Lại đây, đứng đó làm gì?” Tả Duy Đường vỗ vỗ sofa, ý bảo Hàn Vũ qua ngồi.

Hàn Vũ nghi ngờ liếc sofa một cái, cân nhắc trong lòng, lúc này mình lao ra khỏi cửa, tỷ lệ không bị bắt trở về là bao nhiêu.

Kết quả giải toán một phen, hiển nhiên, bằng... không.

Hàn Vũ nhận mệnh gơ hai chân cứng còng của mình, chậm chạp, giống như ốc sên lếch qua.

Tả Duy Đường ngồi trên sofa, hai tay đan lại, chống dưới cằm, thông dong nhìn Hàn Vũ di động với tốc độ con rùa, thần thái không nóng không vội, khiến con thảo nê mã trong lòng Hàn Vũ càng thêm xao động bất an.

Một đoạn đường không tới mười mét, lết tới tởn năm phút mới qua.

Mà tở sofa, nhìn qua một vòng, cũng không tìm được một vị trí như ý Hàn Vũ — vị trí an toàn nhất cách người đàn ông này xa nhất.

“Rất sợ tôi?” Tả Duy Đường hơi hơi ngẩng mặt, nhìn về phía Hàn Vũ còn đứng, “Hay là... rất sợ bản thân?”

Sợ bản thân tiếp theo thất thủ, cuối cùng mất đi cái gì đó, có lẽ cuối cùng sẽ không thu về được nữa!

Thân thể Hàn Vũ cứng đờ, xem người này hỏi có bao nhiêu trình độ, bản chất khác nhau giữa hai người, thoáng chốc cậu đã nghe hiểu!

Sợ y, đơn giản là bản năng nhân loại hạ mình với thể lực ác, sợ chính mình, thì lại là vấn đề bên trong của bản thân.

Tuy rằng bất luận là câu hỏi nào của y, đáp án của Hàn Vũ đều nhất định là không.

Nhưng khi nhìn tới người đàn ông này, cái loại cảm giác toàn thân như bị giật điện, tê dại mà cầm kìm, khiến Hàn Vũ thật sự kháng cự trong lòng — cậu quá già rồi! Cậu ai thán trong lòng, thật sự không cần cái gì sóng to gió lớn kinh thiên động địa tới đả động tâm tình của mình nữa!

“...” Tả Duy Đường nhìn Hàn Vũ vẻ mặt bình tĩnh, mà trong mắt không ngừng hiện lên các loại cảm xúc, đột nhiên ý tứ không rõ nở nụ cười, Hàn Vũ trông thấy càng thêm run sợ trong lòng, đồng thời lại hung hăng phỉ nhổ chính mình trong lòng!

Xem lại mình coi, chính là thể chất con cừu! Mày đều đã gần bốn mươi tuổi rồi, vậy mà còn bị một tên đàn ông nhỏ hơn mười tuổi bức tới loại hoàn cảnh này.

Chỉ là.... chỉ là.... đối diện không phải người, là dã thú a! Trong lòng đồng thời có một thanh âm yếu ớt phân tích.

“Lời tôi nói, em suy nghĩ thế nào rồi?” Tả Duy Đường hơi hơi xoay xoay cổ, đổi góc độ nhìn lên cậu.

Y không có thói quen ngửa cổ nhìn người, nhưng đối với Hàn Vũ giờ phút này đứng trước mặt mình, tâm nhẫn nại và bao dung của y vậy mà lại mở rộng một cách thần kỳ.

“Cái gì?” Hàn Vũ phản xạ có điều kiện hỏi ngược lại, chuyện gì? Y nói cái gì?

“Em không để trong lòng?” Tả Duy Đường không hờn giận chớp mắt.

“...” Hàn Vũ không biết nói gì để trả lời, thẩm phán, phán tử hình cũng phải cho cái tội danh a! Cậu thật sự không biết y từng nói mình phải suy nghĩ chuyện gì!

“Tôi đã nói, thứ em muốn chỉ có tôi có thể cho, mà thứ tôi muốn, có lẽ chỉ có em mới có!”

Đúng, những lời này cậu nhớ rõ, chỉ là.... đây là một câu hỏi sao? Cậu không nghe được bên trong có cái gì cần cậu trở về suy nghĩ a!

“Em còn chưa nghĩ xong?” Tả Duy Đường xoa xoa cằm, vô cùng không thích loại cảm giác không chiếm được đáp án, em ấy là sinh viên quốc phòng hả? Sao năng lực trả lời kém như vậy, phải cùng không phải, hẳn nên đưa ra đáp án cho trưởng quan ngay từ phút đầu tiên!

Y mới rời khỏi bộ đội mấy năm, chẳng lẽ huấn luyện trong trường bắt đầu tuột dốc?

27. Chương 27

“Chúng ta... thật ra chúng ta còn chưa thân....” Hàn Vũ châm chước các cách dùng từ trong lòng, “Cho nên, tôi không quá hiểu cách nói chuyện với anh, ý của anh là....”

Rốt cuộc anh có ý gì, anh có nói không! Nói mau!

Tả Duy Đường bị nghẹn một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần thái thất thường kia, “À, cậu không hiểu?”

“Tôi....” Ngữ khí này, vẻ mặt này, rốt cuộc mình nên trả lời hiểu? Hay không hiểu?

“Hai đứa đang nói chuyện gì đó?” Cự Ngụy bị đồ đệ nhà mình dỡ ra khỏi bếp, an ủi trong lòng cảm thấy tiểu đồ đệ cứng nhắc này của ông vẫn là có chút hiểu tâm, nhìn Hàn Vũ trên sofa, mới đột nhiên ý thức được, đứa bên trong không phải tiểu đồ đệ, đứa trước mặt mới phải.

Ánh mắt Hàn Vũ nhất thời sáng lên — xem ra sư phụ vẫn có chút hữu dụng! Chỉ là hưng phấn còn chưa vọt tới đỉnh, dưới sắc mặt biến cũng không biến của Tả Duy Đường chợt tuột dốc.

Tả Duy Đường bĩu môi, lạnh lùng cười nhạt một tiếng — Thế nào? Nghĩ chú Ngụy ra rồi là có thể lãng sang chuyện khác?

“A? Hai đứa làm sao vậy? Tiểu Đường, con đừng có bắt nạt người ta.” Tuy không rõ nguyên nhân lắm, nhưng ông cụ không hề ngại bao che khuyết điểm.

Tả Duy Đường liếc nhìn Hàn Vũ, hai người trăm miệng một lời, nói: “Không có chuyện gì.”

Sau đó lại không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau một cái, Hàn Vũ thầm nói, không nghĩ tới một người vui giận bất thường như vậy, vẫn biết chút tôn lão kính hiền*, kiêng nể mặt mũi ông cụ biết bao nhiêu, không thật sự kéo rách mặt nói lung tung trước mặt ông cụ.

(: tôn trọng người già, ngưỡng mộ người tài)

Mà Tả Duy Đường, trừ bỏ mặt mày âm trầm không rõ cùng Hàn Vũ nhìn nhau một cái, sau đó cái gì cũng không tình nguyện mở miệng, một mình nặng nề ngồi trên sofa, ôm hai tay, như đang nghĩ gì đó, hoặc giống như đang ngẩn người xuất thần.

Ông cụ lại không quan nhiều như vậy, đối với đồ đệ mới này, tuy nói hơi có ý hướng về cử nhân sâm tốt trăm năm kia, nhưng nhiều ít vẫn có chút hiềm lạ — không nói gì khác, chỉ bằng nó có con đường lấy được thứ tốt đó, cũng đáng cho ông cụ nhìn bằng con mắt khác!

Vì thế hai sư đồ mới kết thành, cùng ngồi xuống sofa, Hàn Vũ ôn hòa trả lời tất cả câu hỏi hiềm lạ cổ quái của Ngụy Quốc Thủ, tục ngữ thường nói, đứa con nít lớn tuổi, con nít lớn tuổi!

Đối với Hàn Vũ mà nói, vị sư phụ mới có được này cũng không gì khác ngoài tâm tính trẻ con.

Trừ bỏ vài câu ban đầu, còn giống một trưởng bối đứng đắn, hỏi tiến độ học tập của Hàn Vũ, tình trạng cuộc sống, cùng với cách nghĩ về nghề nghiệp hiện tại, đột nhiên đổi hướng gió, bắt đầu hỏi ý kiến của cậu về các loại tệ nạn xã hội hiện tại, hỏi xong, còn chưa đã ghiền nhét thêm quan điểm của mình.

Khiến ông cụ uất ức đầy bụng nhất chính là vị đại sư huynh vừa rồi Kinh Vĩ Quốc nhắc tới — trước kia cũng là môn sinh đặc ý nhất của ông cụ, chỉ là sau đó không biết vì nguyên nhân gì lại đi học ngoại khoa tây y, hiện tại cũng là danh sĩ một phương — bị ông cụ phê phán không còn gì, chỉ còn thiếu mỗi nước treo danh hiệu nghịệt đồ lên!

Nếu thật sự là một người trẻ tuổi không hiểu nhân tình ngồi đây, có thể thật sự sẽ bị những lời này của ông cụ đả động, hòa lấy lời của ông, chỉ là Hàn Vũ lại có thể từ trong những lời mắng liên tiếp không hề lặp lại này nghe ra thất vọng cùng kiêu ngạo khó hiểu dày đặc của ông cụ!

Vị đại sư huynh này của cậu có thể nào cũng là đồ đệ đầu tiên của ông cụ, ông có thể mắng, người khác lại không thể chỉ trích.

Vả lại, cho dù hiện tại Hàn Vũ hiểu biết không quá sâu sắc về ngành y, nhưng vẫn biết, người giống đại sư huynh, dưới tình huống nghiên cứu trung y đều sắp xuất sư, chuyển qua Tây y còn có thể trở thành người tài nền y học!

Thiên phú phương diện này, cho dù là cậu sống hai đời cũng không dám mơ tưởng.

Cho nên, cho dù ông cụ thất vọng thật, nhưng cũng không che dấu được dương dương tự đắc đối với ánh mắt thu đồ đệ của mình, cùng với một chút kiêu ngạo đối với thành tựu của đại đồ đệ.

Mà Hàn Vũ nhìn thấu hết thấy, đối với mấy câu mắng xả giận của ông cụ, toàn bộ đều mắt điếc tai ngơ, chỉ cười tủm tỉm trưng nét mặt ôn hòa dịu ngoan cẩn thận nghe, thỉnh thoảng, thêm chút nước trà cho ông

cụ — mắng lâu vậy, chắc khát lắm ha?

Ông cụ mắng rất thoải mái, càng phát hiện đồ đệ bế môn cuối cùng của mình thu đúng người rồi! Trong lòng đắc ý dào dạt, đồng thời quyết định để Kinh Vĩ Quốc ở trường bảo ban nó cho tốt trước, đừng chờ tới lúc đưa tới chỗ mình học nghệ, cái gì cũng chỉ biết tám lạng nửa cân! *(nửa vời)*

Tả Duy Đường một bên bị hai thầy trò già trẻ ngó lơ, mới đầu hơi không vui – nhưng không vui này không phải vì mình bị bỏ qua, mà là y ở trước mặt Hàn Vũ hết lần này tới lần khác đều đắm vào vách tường! Khiến y có cảm giác nghẹn khuất trước nay chưa từng có.

Nhưng khi ánh mắt đảo tới cái loại biểu tình thuận theo an tĩnh của Hàn Vũ, lửa giận và nghẹn khuất nẩy lên trong lòng, vào thời điểm chính y không chú ý, vậy mà lại chậm rãi tiêu tán.

Cho dù không có hứng thú nghe mấy chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi giữa bọn họ, lại không hề rời khỏi chỗ ngồi, ngược lại vẫn nhìn sừng mặt còn mang theo cảm giác non nớt của thiếu niên, không cẩn thận, xuất thần.

Tả Duy Đường tuyệt không phải người biết ủy khuất chính mình, không nói sau khi y come out quả thật từng có một thời gian hoang đường, cho dù lúc y còn trong quân đội, một đám binh sĩ dưới tay, cao có, lùn có, trắng có, đen có, cường tráng có, thanh tú có, cái dạng gì y chưa từng thấy.

Nhưng ngay lúc không hề phòng bị, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông không đáng chú ý, hoặc vẫn chưa được gọi là đàn ông, cứ như vậy tiến vào mắt y.

[anh không biết anh muốn cái gì, mà tôi biết tôi muốn cái gì....]

Lúc đụng vào y, Tả Duy Đường ý thức được người này là người vừa rồi ngồi ngay đó nói một câu như vậy.

Không lý do, trong nháy mắt y đỡ lấy người này, nổi lên một tia hiếu kỳ, muốn biết người thế nào mới có thể đồng dạng nói ra một câu như thế.

Nhưng ánh mắt đầu tiên, không thể không thừa nhận: Y thất vọng rồi!

Đầu đỉnh, khuôn mặt thanh tú, tuổi không tới hai mươi, dáng người còn mang theo chút cảm giác non nớt của thiếu niên đó! Nói trắng ra, căn bản chỉ là một đứa con nít.

Quả nhiên chỉ là một câu giới trẻ hiện nay quen dùng thôi, một câu tuyên cáo thể hiện mình không giống người thường! Y phì cười chán ngẫm.

Y không tin một đứa con nít làm sao biết mình muốn cái gì, cho dù là y, dù biết cái gì có thể thỏa mãn thể xác và tinh thần mình, nhưng không dám nói bản thân luôn hiểu rõ mình muốn cái gì!

Lúc y chuẩn bị buông ra chạy lấy người, lại vô tình nhìn tới cặp mắt kia. Không tinh khiết, nhưng không vẫn đục, bên trong cất giấu rất nhiều thứ, nhiều đến mức không giống như ánh mắt một người còn trẻ.

Không có tham lam, nhưng không có sức sống bùng bột thiếu niên nên có, càng nhiều chính là..... bình tĩnh như đầm nước, giống như cái gì cũng không làm dậy sóng được.

Vừa nhìn như thế, còn mang theo một ít cảm giác quen thuộc.

Đây... không phải người chạm mặt mình ở quán bar sao?

[anh không biết anh muốn cái gì, mà tôi biết tôi muốn cái gì....]

Những lời này giống như bóng đèn, chặt chẽ quấn lấy y, ăn ngủ công tác, mặc kệ y muốn hay không, luôn trộn lẫn rất nhiều thứ vào.

Thứ y muốn là gì? Y muốn cái gì? Y muốn thứ gì?

Có một đoạn thời gian, trong cái đầu luôn bề bộn của y bị vấn đề này chui vào.

Phải, y sống quá bừa bãi rồi.

Nhưng là..... còn thiếu cái gì!

Thẳng đến khi... Được Kinh Vĩ Quốc nhờ, tìm tới phòng làm việc của Kinh Vĩ Quốc, lại ngẫu nhiên gặp được cậu. Tả Duy Đường không tin số mệnh, lại càng không tin cái gọi là duyên, nhưng....

[anh không biết anh muốn cái gì, mà tôi biết tôi muốn cái gì....]

Bất ngờ, y lại nhớ tới những lời này, nhớ tới ánh mắt kia; cảm giác không hiểu, có lẽ..... luôn có vài thứ không bị người khổng chế; có lẽ, người cho y suy nghĩ quái dị này có thể mang tới cho y cái gì đó không biết chừng.

Cho dù không thể, y cũng tự tin bản thân sẽ không tổn thất cái gì.

Y tự tin chính mình có thể chơi một trò chơi — à, có lẽ, đây cũng không giống những trò chơi trước kia, có lẽ.... điểm cuối của thời gian sẽ cho y đáp án.

Vì thế từng phần tài liệu có quan hệ tới Hàn Vũ được đưa tới trước mặt mình, từng phần tài liệu cuộc đời buồn tẻ khó coi, y xem mà thật sự không thể cho ra kết luận đứa nhỏ này không giống bình thường.

Chỉ là, câu nói kia của cậu càng ngày càng xuất hiện rõ ràng trong biển ý thức của y, mà cặp mắt không xuất sắc kia cũng chậm rãi sáng ngời trong đầu óc y.

Y cảm thấy có lẽ nếu mình biết được càng nhiều thứ của cậu, có thể sẽ tìm được cái gì đó chứng minh ánh mắt mình thật sự không hạ thấp — thám tử tư, tra xét hai mươi bốn giờ.

Cái người kêu Hàn Vũ, hoạt động một năm nay, từng chút một đều mở ra trước mắt y, theo số liệu càng gia tăng, hình tượng người này từ một cặp mắt dừng trên giấy mỏng, chậm rãi đầy đủ hơn.

Cho đến một ngày, y lật tư liệu kì mới nhất trên bàn, vậy mà phát hiện một tiểu bối Nhạc gia cũng nhớ thương cậu.... Mà hôm đó, lại có một cô gái hẹn cậu giống như đôi tình nhân....

Lửa giận vô danh tập kích đầu tim, thứ tốt..... quả nhiên khắp nơi đều có người nhớ thương, đúng không?

.....

Khi Kinh Vĩ Quốc dọn bàn, bày đồ ăn xong, đi tới phòng khách kêu mấy người ăn cơm, đột nhiên bắt gặp ánh mắt Tả Duy Đường — thằng bạn nối khố này lần đó đi tìm mình, vô tình gặp được Hàn Vũ, sau khi biết cậu là học sinh trường bọn họ, đến bây giờ, bất quá mới một tháng, vậy mà đã....

Kinh Vĩ Quốc không khỏi dừng chân một chút, theo bản năng quét mắt tới Hàn Vũ bị ánh mắt này khóa lấy.

“Ăn cơm!” Anh mở miệng kêu, không để chính mình có cơ hội nghĩ sâu hơn, nhưng ánh mắt đắm chiêu lại bại lộ suy nghĩ của anh không dừng lại.

Bốn người dời bước tới phòng ăn, trên bàn có hai món nhìn qua cực kì thê thảm, những món khác đều là đồ ăn gia đình bình thường, mà càng không khéo là, nơi Hàn Vũ ngồi xuống, đối diện ngay hai món ăn không biết tên.

Hàn Vũ hung hăng co giắt da mặt, vẫn trưng khuôn mặt ôn hòa như cũ, an phận ngồi xuống, chỉ là trong lòng không ngừng điên cuồng gào thét — hôm nay là ngày vận khí nắm mốc! Biết vậy không nên ra đường!

Vừa ngồi xuống, cậu lập tức biết đây không phải trùng hợp, nhìn biểu tình Kinh Vĩ Quốc cười thấy mày không thấy mắt kia, lại nhìn nhìn đồ ăn anh ta gấp vào chén mình, lại nghe nghe lời anh ta nói, “Tiểu Ngũ, đến, đây là sự phụ biết hôm nay em tới, đặc biệt làm cho em đó, nếm thử đi!”

“Sư huynh khách khí.” Hàn Vũ nhịn lại nhịn, rút cuộc vươn móng cừu nhỏ của mình, hung hăng gấp một đũa đồ ăn đen tuyền, nhét vào chén Kinh Vĩ Quốc, “Sư phụ thương chúng ta như nhau, sư huynh cũng ăn.”

Ngụy Quốc Thủ vô cùng vui vẻ nhìn hình ảnh hai đồ đệ thân mật trước mặt, đột nhiên cảm thấy mình quả

nhiên có tài Bá Nhạc.

Kinh Vĩ Quốc trầm mặc thật lâu, cũng không dám ném thứ trong chén ra, chỉ hậm hực lấy đũa chọt chọt một chút, lại nhìn Hàn Vũ — anh là giáo sư, có thể trừ điểm cậu!

Hàn Vũ lặng im nhìn lại — nhưng anh cũng là sư huynh.... tối thiểu, cũng phải thể hiện một chút tình yêu của sư huynh!

Tầm mắt hai người yên lặng giao nhau quán lấy thậm chí bắn ra tia lửa.

“Ba” một tiếng, đũa trong tay Tả Duy Đường chụp xuống bàn, khiến ba người chú ý.

“Làm sao vậy?” Ông cụ không rõ lắm, vừa rồi ông hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tốt đẹp mà chính mình tự tưởng tượng ra.

“Chú Ngụy, con đột nhiên nhớ ra chuyện vừa rồi con nói với Hàn Vũ, không thể không đi làm ngay bây giờ?” Tả Duy Đường hơi híp mí mắt, sắc thái bên trong bị che đi toàn bộ.

Cụ Ngụy ngây ngốc nhìn Tả Duy Đường, còn chưa biết nên phản ứng thế nào, bên kia Tả Duy Đường đã đứng lên, cười rướn người bắt lấy cổ tay Hàn Vũ, miệng nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, chậm, sẽ không kịp!”

Hàn Vũ vừa bị nắm cổ tay, biết người này lại nổi điên không hiểu ra sao! Lần này cậu cái gì cũng chưa làm, chỉ phân cao thấp với Kinh Vĩ Quốc, như thế nào lại chọc tới y? Xem xem sức lực này, bằng vào bản lĩnh của cậu, căn bản không có hy vọng tránh thoát.

Cậu nhìn nhìn đồng hồ ăn không rõ trong chén mình, lại nghĩ tới hậu quả bị tên đàn ông đang nổi điên này mang ra ngoài, dứt khoát kiên quyết đứng lên: “Đúng vậy, sư phụ, Tả tiên sinh nói thế này, con cũng phải đi, bọn con còn có một việc gấp phải làm, lần sau lại cùng ngài ăn cơm a! Hôm nay để sư huynh bồi ngài đi!”

Tả Duy Đường nghe Hàn Vũ nói, khóe miệng nhếch một cái, lực trên tay nói lỏng, Hàn Vũ vừa dứt lời, không cho ông cụ thời gian phản ứng, liền lôi kéo Hàn Vũ ra cửa.

Lưu lại cụ Ngụy không rõ tình huống, cùng Kinh Vĩ Quốc mặt mày phần hậm hực cắn đũa.

28. Chương 28

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Vũ dùng đủ loại kỹ xảo, muốn vứt bỏ bàn tay to của Tả Duy Đường đang chụp cổ tay mình.

“A...” Tả Duy Đường lăm bằm không tới nơi tới chốn, “Đừng uống phí sức lực, tới nơi nên thả tự nhiên sẽ thả em.”

Thân thể Hàn Vũ cứng đờ, dừng chân lại không hề hoạt động, nhìn y, “Đi đâu?”

Tả Duy Đường không hiểu ra sao nhìn cậu một cái, cứng nhắc nói: “Ăn cơm. Em muốn đi đâu?”

Khóe mắt giật một cái, bỗng chốc mất đi động lực giấy dựa, càng không hé răng nữa — lời này, nghe thế nào như cậu mới là người không có ý tốt?!

Tả Duy Đường nhất thời vừa lòng, thả lỏng lực đạo ở tay, chuyển từ kiềm chế cổ tay thành nắm cổ tay, đi đến xe mình trong sân.

Xe thật thuận lợi đỗ vào bãi đỗ ngầm dưới một nhà hàng, hai người trực tiếp theo thang máy tới nhà hàng xoay tròn ngắm cảnh tầng cao nhất, sau khi ngồi xuống, Tả Duy Đường đưa thực đơn vào tay Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn y một cái, nhận lấy, liếc mắt một cái, cơ bản đều là tiếng Pháp, mày tự nhiên nháy hai cái, phạch một cái khép lại menu.

“Sao vậy?” Tả Duy Đường khó hiểu, vừa rồi không phải còn tốt sao?

“Không nhìn ra chữ.” Hàn Vũ thản nhiên nói, tiếng Pháp, tuy Hàn Vũ nhận biết không nhiều lắm, nhưng một phần menu còn chưa làm khó được cậu, nhưng, Hàn Vũ mười chín tuổi khẳng định không biết.

Tả Duy Đường hiểu, đón lấy menu, mở ra liếc một cái, cũng phạch cái khép lại, gọi phục vụ tới: “Lấy sai menu rồi!”

Phục vụ đón lấy xem qua, cười cười xin lỗi — tuy rằng chỗ này của bọn họ xứng với cái tên nhà hàng Pháp cao cấp, nhưng menu thế này, đều chuẩn bị cho khách hàng muốn mượn để khẳng định sự sa hoa của bản thân, đối với khách hàng thật sự tới nếm thử đầu bếp của bọn họ, đến chỗ bọn họ tiêu phí, bọn họ đều tận lực thỏa mãn tất cả yêu cầu của khách hàng.

Phục vụ thu hồi menu, từ trên tay đổi một cái mới cho bọn họ, lễ phép lui ra.

Hàn Vũ nhận thực đơn mới trong tay, khóe miệng giựt tới độ sắp không về được vị trí ban đầu — thế này cũng được?!

Thời gian chờ đồ ăn, Hàn Vũ vì không để không khí xấu hổ, nhếch miệng muốn tìm một đề tài, kết quả lực lợi trong bụng nửa ngày, mới nhớ ra, chính mình chỉ biết một cái tên của người ta, trừ cái đó ra, căn bản không biết tí gì về người đàn ông đối diện.

Tả Duy Đường nhìn Hàn Vũ, “Nói cái gì đi.”

Đây là câu trần thuật, mà không phải câu hỏi.

Hàn Vũ hữu thần ngẫm y một cái, không biết mình nên cho y về mặt gì, suy nghĩ nửa ngày, vẫn cảm thấy được đối với người thế này, nói thẳng là biện pháp hữu hiệu nhất, “Tả tiên sinh, anh lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.... đối với tôi, rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Tả Duy Đường nhíu mày, bất mãn nhìn cậu, “Em gọi tôi là gì?”

“Tả tiên sinh...” Chữ “sinh” cuối cùng gần như nghẹn trong họng, lời còn lại cũng theo sắc mặt bỗng nhiên đen thùi của đối phương tự động tiêu tán — được rồi, cậu biết mình ở đây ai cũng không thể trêu vào, chỉ là, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Con thảo nê mã trong lòng Hàn Vũ xao động không thôi không ngừng rít gào, trên mặt lại chỉ treo lên vẻ mặt nghi hoặc bình thường nhất, “Vậy.... tôi phải xưng hô với anh thế nào mới thích hợp?”

Tả Duy Đường ôm ngực, cười như không cười nhìn cậu, không nói.

“Nếu không, gọi anh Tả đại ca?” Luận theo tuổi tác, mình ngược lại lớn hơn y a.

Tả Duy Đường nhướng mi, hiển nhiên không quá vừa lòng xưng hô này?

“Tả thiếu?” Một vòng bọn người kia hình như đều thích kêu thế.

“.....” Sắc mặt càng đen.

“Tả Duy Đường?” Xưng hô này thật hợp ý cậu, ít nhất chứng minh hai người là ngang hàng.

“.....” Tiếp tục nhướng mày.

“.....” Lặng im một hồi, “Anh Đường?” Giống y như anh họ.

(chữ Đường trong tên anh Tả cùng âm với = đường ca = anh họ)

“....” Còn không vừa lòng!

“Đừng nói anh muốn tôi gọi anh trai (= ca) hay là Duy Đường chứ?” Hàn Vũ tức giận, bọn họ còn không

thân tới vậy đi?

“....” Sắc mặt hơi bớt giận, giống như có thể tiếp nhận.

“....” Đổi thành Hàn Vũ không nói gì, sau một lúc lâu, “Gọi Duy Đường có thể chứ?”

Đối phương vui vẻ xoa cằm.

“Duy..... Đường.....” Gọi thật gian nan, cậu thật sự không quen, “Anh nói trước đi, lời anh nói lúc ở nhà sư phụ là có ý gì?”

“Em thật sự không hiểu?” Tả Duy Đường cực kì nghi ngờ nhìn cậu.

Hiểu cái gì? — Hàn Vũ oán thầm, lòng người cách một cái bụng, nỗi lòng cha ruột tôi tôi còn không dám nói có thể nhìn thấu trăm phần trăm, huống chi là anh, nhiều nhất chỉ có thể đoán được ba phần ý tưởng của anh a!

Tả Duy Đường im lặng thật lâu, như đang suy xét độ đáng tin trong lời nói của Hàn Vũ, hoặc như đang chầm chước nên biểu đạt ý tứ mình thế nào mới chuẩn xác, cuối cùng, y trầm khuôn mặt âm trầm xuống, nói: “Tôi..... coi trọng em.”

Trong nháy mắt đó, Hàn Vũ chỉ cảm thấy một đạo sấm sét rạch trời quang, tai mình hồng mắt rồi, xuất hiện huyền thính, thậm chí là ảo giác, còn là loại thật nghiêm trọng.

Những lời này, tuy so với câu “Tôi muốn em.” kiêu ngạo lần đầu tiên có vẻ chân thành hơn, nhưng.... từ miệng người này nói ra.....

Hàn Vũ lần lượt xem vẻ mặt và ánh mắt đối phương, cuối cùng, cậu chỉ nhìn ra khuôn mặt nghiêm túc bình tĩnh, cùng với ánh mắt bướng bỉnh mãnh liệt.

“Anh.....” Hàn Vũ ngắt ngắt mũi, đáng tiếc không đeo kính, kính ngặc trong mắt cậu không bị chặn lại — trong đầu thanh niên hiện tại rốt cuộc chứa cái quái gì thế?

Xem, trước tới một Nhạc Song Bản tự cho rằng mình bụng dạ khó lường, hiện tại lại thêm một Tả Duy Đường vui giận khó dò, đúng rồi, còn có cái “ngoại lệ” cậu từng nghe bọn Nguyên Lăng nhắc tới..... Ngoại lệ?

“Không phải anh từng đi lính? Come out, xuất ngũ chứ?” Trong đầu đột nhiên nảy ra ý tưởng này, khiến Hàn Vũ trực tiếp hỏi ra câu hỏi đã vọt tới miệng.

Tả Duy Đường hơi kinh ngạc.

“Quả nhiên.... là thật?” Hàn Vũ có phần không dám tin, cậu là cái số phận gì..... vậy mà để cậu gặp được “ngoại lệ” này?

“Em biết tôi?” Tả Duy Đường tăng thêm hứng thú nghiêng người lên trước, kề sát vào Hàn Vũ.

Hàn Vũ đột nhiên bị một khuôn mặt áp sát kinh ngạc nhảy dựng, yên lặng nhìn lên, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này tuy nhìn qua không quá xuất sắc, nhưng nhìn gần, mỗi một chỗ đều lộ ra mị lực kỳ dị, mà ánh mắt kia là có mị lực nhất, khiến Hàn Vũ chỉ dám rũ mắt xuống, nhìn nhiều thêm một cái cũng không dám nhìn, rất sợ mình không cẩn thận sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

“Không biết, chỉ nghe người khác nói qua.” Hàn Vũ dời tầm mắt đi, thản nhiên đáp.

“Nga, người khác nói thế nào?” Y đó giờ không để ý người khác nhìn mình thế nào, chỉ có lúc này, y vô cùng muốn biết, mình trong lòng Hàn Vũ là hình dáng thế nào.

Hàn Vũ kỳ quái nhìn y — y đâu có giống người sẽ để ý ánh nhìn của người khác.

“Đều là nghe bạn cùng phòng tôi nói, mọi người thật ra rất sùng bái anh, bọn họ cảm thấy anh rất đàn ông...” Hàn Vũ vừa nói vừa đánh giá sắc mặt Tả Duy Đường, thấy y không giống như không vui, đột nhiên cảm thấy, thật ra đây cũng là một đề tài nha, nghĩ vậy, càng dụng tâm nhớ lại đủ thứ bọn Nguyên Lăng từng nói.

“Nói anh rất thành công trong sự nghiệp, công ty sắp đạt tới quy mô đưa ra thị trường, mới năm năm mà thôi.... À! Đúng rồi, bọn họ nói, nếu xếp đúng bối phận, anh so với bọn tôi còn lớn hơn một lứa nữa, bọn tôi gặp anh đều phải gọi một tiếng chú.” Câu này Hàn Vũ vừa mới nói xong, lập tức lại biến thành con cừu bị sói đe dọa.

Người này sao lại đổi sắc mặt rồi? Rốt cuộc y là cái thể chất gì thế? Trước khi tức giận một chút dấu hiệu cũng không có a!

“Không cho gọi chú!” Tả Duy Đường đen mặt, trầm giọng ra lệnh.

Hàn Vũ không nghĩ tới, y đột nhiên tức giận là do cách xưng hô này?

Trời biết, cậu càng không thích gọi y là chú! Nghĩ vậy, Hàn Vũ thức thời gật đầu.

Phục vụ hợp thời mang bữa tối đến, trước mặt hai người theo thứ tự được đặt gan ngỗng áp tương sò điệp, sườn lợn cay, canh cà rốt hương vị cực kì mê người cùng với một chai Bordeaux đủ niên đại, không quá đa dạng, nhưng với người lần đầu tiên ăn món Pháp, đã có thể khiến người ta thông qua ba món ăn này hiểu

được văn hóa đằng sau ẩm thực, cũng có thể hưởng thụ được ham muốn ăn uống thật lớn.

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn Tả Duy Đường, không thấy được bất cứ lời đáp lại nào, đối phương đã thản nhiên cầm lấy bộ đồ ăn, đối với Hàn Vũ mồ côi mười chín tuổi chân chính mà nói, đây là sẵn sóc đến không thể sẵn sóc hơn, nhưng đồng dạng, đối với Hàn Vũ kia mà nói, này cũng là sẵn sóc cậu vĩnh viễn không hiểu được.

Tự dừng, tim Hàn Vũ hung hăng đập một chút, cậu che dấu cầm lấy dao nĩa, chuyên tâm vào thức ăn trước mặt.

Tối đó, Hàn Vũ lần thứ hai được Tả Duy Đường dùng xe đưa tới dưới bóng cây gần cổng trường, nhưng không giống lần đầu tiên có thể thuận lợi xuống xe.

Tả Duy Đường dùng xe, ngón tay như có như không nhip lên tay lái, nghiêng mặt nhìn Hàn Vũ ngồi ở vị trí phó lái.

“Em suy nghĩ thế nào rồi?”

Lộp bộp một tiếng, tim Hàn Vũ đột nhiên ngừng đập một nhịp — hóa ra là đang chờ cậu! Cậu còn tưởng thời gian một bữa ăn, y không nhắc lại chuyện này là đã quên rồi.

Hàn Vũ nắm nắm dây an toàn trên người mình, không biết trả lời làm sao.

“Tôi đã nói rồi.” Ánh mắt bình tĩnh của Tả Duy Đường, nhìn Hàn Vũ.

Đúng, đã nói rồi, chỉ là lúc ấy cậu bận , căn bản không có thời gian suy xét độ tin cậy của câu nói kia.

Hơn nữa, cái đó.... có thể tính là một câu hỏi không?

Nếu đúng.... vậy cậu.....

Từ chối? Người bên cạnh có thể chấp nhận không? Hàn Vũ trộm liếc y.

Đồng ý? Giữa bọn họ có tình cảm tới mức đó sao? Hơn nữa, bỏ qua vấn đề tình cảm, chính bản thân cậu còn rất nhiều kiêng kị, nào có bộ dạng không kiêng nể gì như cái vị bên cạnh.

“Tôi cần ngẫm lại...” Hàn Vũ trả lời mơ hồ, nhưng cũng là một loại trả lời thuận theo, suy nghĩ một chút, không phải từ chối, nhưng cũng không có cam đảm bước qua hàng rào không nhìn thấy kia, thứ cất giấu sau hàng rào rốt cuộc là thứ cậu tâm tâm niệm niệm, hoặc cũng có thể là vực sâu vạn trượng.....

Hàn Vũ nhìn không rõ, cho nên không quyết định được. Chuyện không giải quyết được, thì giao cho thời gian. Đây cũng là một trong những quan niệm sống của Hàn Vũ.

Về mặt Tả Duy Đường khó lường nhấm nuốt lời nói của Hàn Vũ một lúc, cuối cùng bỗng nhiên cười: “Được, có thể nghĩ tiếp.”

Nói xong, mạnh mẽ dán mắt tới trước mặt Hàn Vũ, Hàn Vũ gần như có thể ngửi được mùi rượu Bordeaux y uống hơn phân nửa lúc ăn cơm, ngất ngây cùng với cực kì..... quyết rũ.

“Cho phép em nghĩ tiếp..... Tôi chờ đáp án.” Nói xong một câu này, Tả Duy Đường bỏ qua cho Hàn Vũ.

29. Chương 29

[Tôi coi trọng em.] Trong cặp mắt sáng ngời kia lộ ra ánh sáng ham muốn, đây là một câu trần thuật, không phải câu hỏi.

[Cho phép em trở về nghĩ tiếp.....] Cho phép.....

[Tôi chờ đáp án.] Đáp án gì.

“Hô....” Hàn Vũ ngồi bật dậy, một thân mồ hôi lạnh làm quần áo ướt nhẹp.

Hung hăng hít sâu vài lần, mới thở ra hết toàn bộ khí trong phổi bị ác mộng làm nghẹn, não vẫn hơi co rút đau đớn như trước, nhưng không ảnh hưởng Hàn Vũ bình tĩnh nhận rõ nơi mình đang ở.

Ngoài ban công vẫn tối như mực, chỉ có ánh đèn trong vườn trường chiếu vào — cách hừng đông còn một lúc lâu.

Khi Hàn Vũ xoay người xuống giường vào phòng tắm, mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt, khi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt non nớt mà tràn ngập tinh thần phấn chấn trong gương, trong ánh mắt lại lộ ra tang thương và thâm trầm nói không nên lời.

Hàn Vũ nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy cảm xúc trong gương, không khỏi buồn bực trào phúng một tiếng: A! Mặc dù mày đổi thân thể, trong khung vẫn mang theo nhất gan hèn nhất như trước!

Thoảng thất thần, Hàn Vũ lại nhớ tới khuôn mặt không tính là rất anh tuấn, lại phá lệ bộc lộ mị lực, cùng với..... cặp mắt hoàn toàn không giống mình — thật tùy ý, không chút sợ hãi.

Tí tách, bọt nước từ mặt Hàn Vũ hòa thành từng giọt nước, rơi vào trong bồn rửa mặt, kinh động khiến Hàn Vũ đột nhiên hoàn hồn.

Trời ạ! Người đàn ông kia ảnh hưởng mình đã không chỉ đơn giản là nằm mơ nữa! Hàn Vũ uể oải lấy tay che mặt, hỗn loạn xoa xoa, trèo lại lên giường, im lặng nằm, chậm rãi chờ bình minh.

Khi tấm màn đen phía chân trời hơi lộ ra ánh sáng, Hàn Vũ như cá chép lật người, nhảy xuống giường — sau nửa đêm gần như không thể ngủ say.

Sớm đi vào sân thể dục, trước khi mọi người còn chưa tập hợp hoàn toàn, chạy vài vòng quanh sân trước, để đầu óc trống rỗng sắp xếp lại đồng suy nghĩ loạn xạ ngẫu, đồng thời cũng giúp các hạng mục cơ năng thân thể phát triển bình thường — trong tư tâm, Hàn Vũ ôm tâm lý không muốn để người nào đó dễ dàng kiểm chế nữa, muốn trong khả năng hữu hạn, rèn luyện tới cực hạn của bản thân.

Tiết tiếng Anh buổi chiều do thầy bận, lâm thời thông báo nghỉ, vừa vặn cho Hàn Vũ thời gian đi tìm Kinh Vĩ Quốc.

“Sư huynh.” Hàn Vũ không thấy người trong phòng nghỉ giáo viên, trực tiếp tới phòng được tìm.

“Tan học rồi?” Kinh Vĩ Quốc hơi dừng động tác xử lý được liệu trong tay, nhìn về phía Hàn Vũ, giờ này nhìn thấy Hàn Vũ, hiển nhiên khiến anh hơi kinh ngạc.

“Giáo viên tạm thời có việc.” Hàn Vũ tùy tay cởi áo khoác, cầm lấy quần áo lao động bên cạnh mặc vào, muốn giúp Kinh Vĩ Quốc.

Đối với quan hệ giữa Kinh Vĩ Quốc, Hàn Vũ vẫn cảm thấy sư huynh đệ càng khiến cậu thoải mái và thích ứng hơn so với thầy trò, mà từ khi có quan hệ sư huynh đệ, cậu cũng rõ ràng cảm thấy Kinh Vĩ Quốc không chỉ xem cậu là một tiểu bối nữa, càng nhiều lúc, xem cậu thành người cùng thể hệ, cho dù là vấn đề về học thuật, phần nhiều đều là thảo luận hoặc trao đổi, không giảng dạy hướng dẫn như trước nữa.

Điều này làm Hàn Vũ rất vui vẻ, được làm bạn với một người cùng tuổi tâm lý như vậy, khiến Hàn Vũ có một loại cảm giác chậm rãi đạt được trở lại.

“Đúng rồi, cái củ kia của em bị thầy lấy đi....” Kinh Vĩ Quốc dừng động tác, muốn nói lại thôi nhìn Hàn Vũ.

Phẩm chất củ nhân sâm kia rất khiến anh kinh ngạc, đến nỗi thiếu chút nữa cướp nó đem trả lại Hàn Vũ — lấy bản lĩnh của Hàn Vũ, hẳn không có khả năng tìm được một củ như vậy, khả năng lớn nhất là, củ này có thể là người khác để cậu hỗ trợ xử lý.

Mà thầy anh căn bản không rõ chân tướng, đoạt đồ của học trò mình, nếu thật sự là của học trò mình thì thôi, một củ phẩm chất thượng hạng, đổi lấy vài phần kính trọng của thầy, trong mắt Kinh Vĩ Quốc, vẫn rất giá trị.

Chỉ sợ là, thứ này cho dù tiểu sư đệ dùng hết những thứ hiện có cũng đổi không được a!

Hàn Vũ khó hiểu liếc mắt qua, thấy Kinh Vĩ Quốc nhíu mày muốn nói lại khó mà nói ra, mạch suy nghĩ chuyển hai vòng, lập tức hiểu ra: “Củ kia là của em, sư huynh không cần lo lắng, sư phụ thích thì cho ông ấy! Quà bái sư như vậy thật đúng là không đắt!”

Đặc biệt là sau khi Hàn Vũ trở lại ktx, từ trong miệng đám bạn cùng phòng biết được Ngụy Quốc Thủ là ai, chẳng những không cảm thấy giao dịch này cậu chịu thiệt, ngược lại còn ăn lời rồi — Ngụy Quốc Thủ a! Quốc Thủ không phải tên, mà là danh hiệu!

(vì trước đó Hàn Vũ hiểu lầm tên cụ Ngụy là Quốc Thủ – danh thủ quốc gia, những người giỏi bậc nhất – nên vẫn luôn để theo Hán Việt)

Số người có thể đạt được danh hiệu này trên cả nước còn chưa tới mười người đâu!

“Vậy là tốt rồi!” Kinh Vĩ Quốc quả thật thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó càng thêm nghi ngờ: “Em lấy từ đâu tới vậy?”

Hàn Vũ sững sốt, nhìn nhìn nét mặt Kinh Vĩ Quốc, lập tức hiểu được, đây là sư huynh cậu thẳng tính, hỏi cái này chỉ do tò mò, không phải thử!

“Trên mạng a.” Hàn Vũ cười.

“Trên mạng?” Đầu mày Kinh Vĩ Quốc nhăn càng chặt.

“Anh không biết sao?” Nhìn vẻ mặt Kinh Vĩ Quốc, Hàn Vũ càng kinh ngạc hơn anh, chẳng lẽ..... “Anh không có kinh nghiệm mua sắm online sao?”

“Em nói là.....sách hả?” Kinh Vĩ Quốc hỏi lại, anh cũng thường xuyên mua một ít sách chuyên ngành hàng đầu qua mail, ngẫu nhiên cũng xem một hai loại đồ chơi nhỏ thú vị mà hiếm thấy, chỉ là.... thảo được, nhất là thảo được quý báu, không phải vật thật mình tận mắt thấy, sao có thể tùy ý mua vào tay, này rất khuyết thiếu sự cẩn thận bác sĩ nên có!

Từ nét mặt nghi ngờ chuyển thành không đồng ý của Kinh Vĩ Quốc, Hàn Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, không phải mỗi người đều có sở thích như mình, nhìn bộ dạng tam sư huynh của cậu, ít ít nhiều nhiều có thể đoán được, người như vậy, một không phải trạch, hai không thiếu tiền, mua sắm online với anh ta mà nói, chỉ là để không lãng phí thời gian không cần thiết.

— ví dụ như một ít sách tạm thời không mua được trong nội thành thủ đô, chờ nó không tồn thời gian.

— ví dụ như một vài đồ chơi nhỏ hiếm có nhưng hoàn toàn khiến anh có chút hứng thú.

Nghĩ đến đây, Hàn Vũ ngượng ngùng cười cười, “Sư huynh cũng biết mà, em tương đối nghèo, chung quy vẫn muốn tiết kiệm hay chút đó!”

Sắc mặt Kinh Vĩ Quốc hơi nguôi, vươn tay vỗ vai Hàn Vũ, có chút ý tứ an ủi bên trong, xoay người tiếp tục xử lý được liệu trên tay, đột nhiên động tác khựng lại, giống như nhớ ra chuyện gì, “Tiểu Ngũ, thầy nói em cần lượng lớn đại hoàng, hoàng sâm, hoàng bách còn có kim ngân, cúc đại và bạch chỉ để làm thuốc, có phải không?”

“Làm sao sư phụ biết được?” Hàn Vũ ngẩng đầu khó hiểu nhìn Kinh Vĩ Quốc, lần trước hình như cậu cũng không nhắc tới mình cần lượng lớn được liệu, rõ ràng tìm cái khác lấy cớ!

Kinh Vĩ Quốc xoa xoa huyệt Thái Dương, nháy mắt cảm thấy xấu hổ cho hành vi nào đó của thầy nhà mình — sợ dưới tay mình lại có đồ đệ học theo đại sư huynh đi lên con đường công trung theo tây, đối với cuộc sống học tập y được bình thường của nhóm đồ đệ, quan tâm rất nhanh.

Chỉ là, lý do này cũng không tiện để anh nói với tiểu sư đệ mới nhập môn, dù sao anh đã sớm nói, mấy thói xấu của thầy, cậu còn chưa thấy được một phần mười đâu.

May mắn, việc Hàn Vũ đang làm trên tay mặc dù so với phương hướng giảng dạy của thầy mà nói, có hơi không chính đáng, nhưng thế nào cũng treo bằng hiệu trung y, mà không phải đi con đường “lẫn lộn” với tây y không phải sao?

Kinh Vĩ Quốc ở trong lòng phải sạch trách nhiệm với mình xong, cứng ngắt dời đề tài: “Thầy nói, về sau em có thể đến vườn thảo dược dưới danh nghĩa ông ấy nhận hàng.”

“Cái gì?” Hàn Vũ ngần ra, sau đó phản ứng lại, chỉ cảm thấy một chuyện tốt kinh thiên nên lên đầu mình, vui tới mức có chút lo sợ, không thể tin được, “Sư huynh, anh đang nói về sau được liệu em cần, thầy đều sẽ cung cấp cho em?”

Kinh Vĩ Quốc cười cười, rút cuộc từ trên mặt người từ lúc thành sư đệ của mình vẫn luôn giả bộ chín chắn nhìn thấy biểu tình non nớt lâu rồi không gặp a!

“Thầy đã nói rồi, còn có thể không đúng?”

Hàn Vũ hơi cảm thấy ngượng ngùng gãi gãi đầu, lập tức ý thức được, “Vậy sư phụ biết em đang làm cái gì?”

Kinh Vĩ Quốc gật đầu, đối với Hàn Vũ càng thêm kinh ngạc, sư phụ anh tuy nói tùy tiện, nhưng qua vài lần tiếp xúc, tính nết vẫn biết vài phần.

Những việc Hàn Vũ làm hiện tại, đơn giản là vì lợi nhuận, xuất phát từ mục đích gia tăng cuộc sống vật chất của bản thân, chứ không phải chữa trị bệnh nặng kinh thiên hoặc cứu người ốm đau nước sôi lửa bỏng.

Các loại bệnh về da mặt, đối với người làm tới trình độ như Ngụy Quốc Thủ trong trung y, thật ra có chút chứng mất.

Cho nên, cho dù sau đó lại theo Kinh Vĩ Quốc tới chỗ Ngụy Quốc Thủ vài lần, cậu đều không chủ động nêu ra việc mình làm, không nghĩ tới, ông cụ thành tinh Ngụy Quốc Thủ kia vẫn từ dăm ba câu nói của Hàn Vũ đoán được đại khái.

Bất quá, thật may mắn là, Ngụy Quốc Thủ chỉ chứng mất một chút, nhưng không phản đối.

Đệ tử bé môn này có thể nào đi nữa, trong mắt ông, chỉ cần cậu còn cầm sách trung y, vẫn khiến lòng ông thoải mái hơn so với việc cậu lao vào cánh cửa tây y.

Mặt khác, có thể còn là xuất phát từ suy nghĩ bồi dưỡng hứng thú cho đệ tử, học trung y nhìn như có vẻ thú vị, chân chính học rồi mới biết buồn chán trong đó. Hiện tại Hàn Vũ bắt đầu từ bệnh da mặt, nổi lên hứng thú, về sau có thể chậm rãi dạy dần!

Hàn Vũ nghĩ thông các loại mấu chốt trong đó, trên mặt không khỏi đỏ lên, chính mình đứng trước mặt ông lão chân chính quả nhiên vẫn rất non!

Đồng thời, trong lòng lại vô cùng vui vẻ, vườn thuốc dưới danh nghĩa của Ngụy Quốc Thủ, phẩm chất thảo dược sản xuất tại đó tuyệt đối tốt hơn nhiều thứ cậu có thể mua trên thị trường.

“Được rồi, sau giờ học, anh mang em đi cho biết đường, về sau có nhu cầu tự mình tới đặt hàng là được, về phần tiền được, em hỏi thầy một chút, củ nhân sâm kia trị giá bao nhiêu?” Ngụ ý là, Ngụy Quốc Thủ sẽ không để ý chút tiền này của Hàn Vũ — thảo dược Hàn Vũ dùng hiện tại quả thật không tính là trân quý, lượng dùng cũng không lớn, lấy củ nhân sâm kia làm việc ngang giá, là đang sỉ nhục củ nhân sâm kia.

Hàn Vũ cười cười, không có được tiện nghi còn khoe mẽ nữa, anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, huống chi, sư phụ này cậu mới quen chưa tới một tháng, quà bái sư là quà bái sư, thảo dược nguyên liệu là thảo dược nguyên liệu.

Có Ngụy Quốc Thủ hỗ trợ vô hình, mấy nguyên vật liệu cơ bản nhất trong sản phẩm của Hàn Vũ rất nhanh chuẩn bị xong, kỹ thuật mài nhỏ giai đoạn sau lại được Kinh Vĩ Quốc lơ đãng chỉ đạo, gia tăng tiến độ, khiến mấy túi trà đông y theo đơn hàng hoàn thành sớm hơn mong đợi ba ngày.

Mà đồng sản phẩm dưỡng da kia, ngoài trình tự nghiền nát hay rang nấu, còn phải tăng thêm trình tự thêm thành phần vượt mức và thời gian đông lại, may mà, Hàn Vũ đang làm số lượng nhiều, mặc kệ quá trình thao tác có phức tạp hơn, cậu chỉ cần tăng thêm liều được, khống chế lửa, để ý quá trình, sau đó làm một lần tuần tự các bước là có thể.

Chỉ là lượng hàng không nằm trong mong muốn của Hàn Vũ, bởi vì thảo dược trong quá trình mài nhỏ rang nấu và chế tạo sau cùng, Hàn Vũ không tính toán chính xác số lượng cho vào lọ, tự dưng nhiều ra khoảng trăm bộ sản phẩm, hơn nữa phần lớn là loại có công hiệu đặc thù.

Hàn Vũ cảm thấy có chút đáng tiếc, tuy nói chi phí không tăng thêm nhiều, nhưng nếu không dùng, qua ba tháng, hiệu quả của những sản phẩm này sẽ suy giảm mạnh.

Mấy sản phẩm trừ mụn hay là làm trắng này, dù sao cũng là loại có công dụng riêng, nếu không phải có nhu cầu xác định, giống như da Quý Ly, Hàn Vũ căn bản sẽ không để cô dùng cái này.

Cậu bán những thứ này ra, tuy là vì gia tăng tiền lời của mình, cũng không thể không chú ý bản chất nhu cầu của khách hàng, cho nên, tuy có hơi đáng tiếc, nhưng không thể.

Khi có hàng rồi, Hàn Vũ điện thoại liên hệ Quý Ly, cũng không nghĩ tới tin tức bên kia mang lại càng làm cậu kinh ngạc!

30. Chương 30

“Anh Ngũ, hàng có rồi? Lần này sao anh lâu vậy a! Nhanh, bên này bọn em có rất nhiều bạn học muốn hỏi hàng đó!” Quý Ly vừa nhận được điện thoại của Hàn Vũ, liền bùm bùm nói một lèo, Hàn Vũ nghe được màng tai hơi đau đau, không khỏi đem điện thoại ra xa tai một chút.

Không thể không thừa nhận, cái gọi là tin tức đường nhỏ chính là dựa vào sức hút khó hiểu giữa các vị nữ tính, bên này mới chỉ có mấy bạn cùng phòng ktx của Quý Ly hơi hơi thành công là ví dụ mà thôi, nhóm hàng thứ hai còn chưa ra, trong thời gian chưa tới một tháng, mấy sản phẩm này của Hàn Vũ đã được truyền thành vô cùng điệu kì.

Hàn Vũ nghe thấy không ngừng nhú mày, đồng ý công hiệu chậm, đồn đãi như vậy tuy có thể nhất thời gia tăng lượng tiêu thụ sản phẩm, nhưng dưới tình huống thời gian ngắn không thấy hiệu lực, ngược lại sẽ khiến lượng tiêu thụ rơi vào ngõ cụt.

“Yên tâm, yên tâm, yên tâm! Anh Ngũ, em có gốc như vậy đâu? Phàm là người tới hỏi chỗ em, yêu cầu đặt hàng, em đều phổ cập một chút quan niệm cơ bản về túi trà và sản phẩm dưỡng da đồng ý!” Quý Ly nghe Hàn Vũ lo lắng, lập tức an ủi.

“Em cũng nhấn mạnh một lần, theo đuổi hiệu quả và lợi ích nhanh, sản phẩm của chúng ta không thích hợp, dùng sản phẩm của chúng ta, ít nhất phải đợi nửa tháng mới có thể thấy công hiệu. Hơn nữa, còn phải nghiêm khắc dựa theo hướng dẫn liều dùng của chúng ta mà kiên trì, nếu không tuân thủ cho dù là một cái, cuối cùng không hiệu quả chúng ta sẽ không gánh vác trách nhiệm.”

Hàn Vũ nghe, không khỏi nhếch khóe miệng cười, xem ra cô nhóc này thú vị hơn so với mình tưởng!

Hàn Vũ qua điện thoại đại khái hỏi một chút nhân số và số lượng sản phẩm, đánh giá một chút, hàng nhiều ra trong tay, có vẻ như có thể chống đỡ được năm sáu phần đơn hàng, trong lòng có chút ý tưởng, sau khi hẹn thời gian địa điểm gặp mặt với Quý Ly, liền cúp điện thoại.

Cuối tuần, bởi vì hàng quá nhiều, kéo An Húc Dương vắn trầm mình trong vòng luẩn quẩn tình yêu quý dị làm cu li, hai người mỗi người ôm hai thùng lớn, chuyển tới dưới lầu ktx Quý Ly.

Quý Ly nhận điện thoại, buột tóc đuôi ngựa mặc quần áo ở nhà lẹp bẹp lẹp bẹp chạy xuống, kết quả vừa thấy người nào đó đứng bên cạnh Hàn Vũ, lập tức giống như con thỏ nhảy trở về, tốc độ kia, vẻ mặt kia..... An Húc Dương nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Em ấy làm sao vậy?” An Húc Dương xoay mặt hỏi Hàn Vũ, cô bé này thấy bọn họ sao lại giống như gặp quý? May mà hai người họ bởi vì là đồng hương, vẫn luôn rất săn sóc cô, cho dù mượn tiền cũng không nói hai lời liền móc ra.

Nhưng hôm nay đến, sao lại được đãi ngộ thế này?

Hàn Vũ chép chép miệng với anh ta, trong lòng thầm than: Con gái cứng bái sắc đẹp, còn có thể thế nào? Xem ra lão đại đối với Nhị Nữ nhà mình thật sự không chút ý tứ a!

“Trước tìm chỗ ngồi xuống đã, có lẽ là mặc áo ngủ, thấy hai đại nam nhân chúng ta nên ngượng ngùng.” Hàn Vũ nhắc nhắc thùng trong tay, đi đến bãi cỏ trước ktx, chỗ đó có ghế đá, có thể để người đi đường nghỉ ngơi.

An Húc Dương không hiểu gì cả đi theo Hàn Vũ tới ghế đá.

“Đúng rồi, Tiểu Ngũ, trong thùng cậu để cái gì thế? Nặng thế này!” An Húc Dương đặt thùng xuống đầu bên trái ghế đá, ngồi xuống.

“Đồ của con gái.” Hàn Vũ nói mơ hồ, không muốn nói quá tỉ mỉ, nếu không lại phải giải thích từ đầu tới cuối một lần, quá mức phiền toái.

Mà An Húc Dương vừa nghe là đồ của con gái, lại tưởng tượng, không phải chứ? Đều đã đưa tới dưới lầu con gái người ta, quả nhiên là đồ của con gái, vì vậy cũng mất hứng thú.

Nhưng hứng thú bên này không có, hứng thú bên kia nổi lên.

“Hắc hắc..... Tiểu Ngũ, cậu đối với nhóc con Quý Ly kia..... tốt như thế a..... có phải không..... a?” An Húc Dương tự nhận là hiểu rõ dùng bả vai đụng đụng vai Hàn Vũ, cười rất đáng khinh.

Hàn Vũ , không tiếng động nhìn An Húc Dương, vô cùng muốn bỏ đầu anh ta ra, xem bên trong rốt cuộc có não hay không.

An Húc Dương vừa thấy vẻ mặt này, lập tức hiểu mình lại hiểu sai rồi, xấu hổ haha cười ngu hai tiếng, dời tầm mắt, nội tâm khóc than: Tiểu Ngũ đây là khinh bỉ mình đúng không?

.....Nửa giờ sau, rốt cuộc Quý Ly trang điểm như bông hoa, bước từng bước nhỏ xuống lầu, nhìn thấy Hàn Vũ và An Húc Dương, nói chuyện, ngay cả răng còn không lộ lấy một cái, vừa cười liền lộ tám cái răng, Hàn Vũ nhìn mà đau dạ dày một trận.

“Này, em ôm lên trước đi, bỏ trong phòng ngủ, sau đó đi ăn cơm, nói chuyện một chút.” Hàn Vũ rốt cuộc nhìn hết nổi, một phen đem hai cái thùng giấy lớn trong tay đề lên tay Quý Ly, nặng tới mức tay cô rơi dần rơi dần.

Quý Ly bị Hàn Vũ làm gián đoạn, lập tức quên mình đang giả thực nữ đức hạnh, nghe răng trợn mắt rít gào lại: “Hai người dọn lên cho em! Nói sao chứ, em là con gái nha!”

Hàn Vũ hơi hơi nhướng mày, “Bọn anh là nam.” Không vào được ktx nữ.

Nét mặt Quý Ly cứng đờ, nghĩ tới phản ứng của di quản lý khủng bố dưới lầu các cô đối với việc thả hai nam sinh vào trong, lập tức căng thẳng da thịt, muốn cười cũng không cười nổi nhìn Hàn Vũ, “Đúng, các anh là nam.”

Sau đó, lưu loát xoay người, thở hổn hển ôm hai cái thùng lên lầu.

Đợi tới khi Quý Ly xuống lầu lần nữa, thấy Hàn Vũ ôm hai thùng còn lại đứng đó, An Húc Dương đã không thấy bóng dáng, trên mặt lập tức dâng lên thất vọng nồng đậm.

Hàn Vũ không biến sắc giao thùng trong tay cho Quý Ly, nói, “Anh ta đột nhiên có việc, đi trước rồi! Em đem thùng lên đi, cùng đi ăn cơm.”

Quý Ly hừ hừ đáp lời, mang thùng lên xong, cũng không nhớ sửa sang lại quần áo bị nhàu nát một chút, thất hồn lạc phách đi xuống.

Hàn Vũ dứt tay vào túi, đi bên cạnh cô, không nhìn được bộ dạng khổ bức này, hung hăng cốc đầu một cái, trước khi cô tức lên, lấy quà trong túi quần ra, vứt cho cô.

Quý Ly ngẩn ra, theo bản năng mở ra, liếc mắt một cái, thiếu chút nữa chói mù mắt, thất vọng trên mặt toàn bộ bị mừng rỡ khi nhận được quà hủy diệt.

“Này..... Là hàng thượng phẩm a! Rất đắt tiền đúng không?” Quý Ly thốn thức không thôi, sờ sờ, cuối cùng khép lại, muốn trả đồ lại cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ phẩy tay áo, “Được rồi, ai kêu em là Nhị Nữ nhà anh chứ! Mang lên đi! Em trả lại anh, anh cũng không có chỗ nào dùng a!”

Lúc này Quý Ly mới vui vẻ phần chần nhận lấy, lập tức lấy vòng tay ra, tổn chút sức, mới mang được lên

cổ tay, soi ra ánh mắt trời, nhìn trái nhìn phải, còn ra vẻ rất chuyên nghiệp, híp cặp mắt to xinh đẹp, gật đầu.

Bộ khuyên tai tạo hình bí đồ nhỏ, vẫn đặt trong hộp, tối về lại mang lên.

Hai người đi bộ tới tiệm ăn nhỏ bên cạnh trường, vừa ăn vừa nói chuyện, sau khi đối chiếu lượng hàng và đơn đặt, phát hiện, tuy đơn đặt lúc sau nhiều hơn hai trăm đơn, nhưng bởi vì ban đầu Hàn Vũ tính sai lượng được, cho nên, có một nửa người trong nhóm đặt hàng sau, có thể lấy được hàng cùng nhóm đặt đầu tiên.

Nhưng làm sao bán ra, lại làm sao giải thích với những người đặt cùng đợt nhưng không có hàng, cũng chỉ có thể xem thủ đoạn ngoại giao của Quý Ly.

Sau khi ăn xong, Hàn Vũ đặc biệt lấy ra tri thức nguyên lý trung y cơ bản chính mình in ra dạy cho Quý Ly, bán hàng ít nhất phải có chút nhận thức với sản phẩm của mình a!

Trong đó, Hàn Vũ đặc biệt chỉ ra, phương thuốc lần này dưới bàn tay vàng của sư phụ cậu, là phương thuốc nâng cấp, công hiệu hẳn sẽ càng tốt, nếu có thể, hy vọng các bạn học của Quý Ly có thể phản hồi lại.

(feedback á)

Chờ dặn dò xong mọi chuyện, Hàn Vũ mới vô ý mở ra tài liệu đặt hàng bổ sung cùng với bảng giá sản phẩm Quý Ly mang tới, vừa thấy, Hàn Vũ lập tức sững sốt, ngây ngốc nhìn chăm chăm số liệu trên giấy, mắt nhìn không chớp, sau một lúc lâu, mới nghẹn họng hỏi Quý Ly: “Nhị Nữ, em định giá sản phẩm có phải.....”

Quý Ly giương mắt nhìn cậu, lộ ra vẻ mặt xem thường, trong lòng thầm vui vẻ, xí! Rốt cuộc tới phiên cô chuyên nghiệp trước mặt Nhị Ngưu một lần!

“Giá cả này vừa vặn a, Nhị Ngưu, anh không biết, ngành này vẫn luôn là món lãi kék sù, em từng hỏi người trong nghề, giá cả thế này tuyệt không cao, mấy bạn nữ trường em đều cảm thấy giá cả này hợp lý cực, nếu không, các bạn ấy có thể không tiếc bỏ tiền túi sao! Anh cứ yên tâm chờ lấy tiền đi!”

Hàn Vũ khe khẽ thở dài, đồng ý với Quý Ly, nhìn bộ dạng Quý Ly, hẳn không tính là cao, chỉ là mức lãi thế này thật sự Hàn Vũ chưa từng nghĩ tới, nhưng đổi cách nghĩ, nếu về sau thật sự sản xuất lượng lớn, còn phải thêm phí nhân công và phí kho bãi, nộp thuế vân vân, thêm mấy khoản về sau vào, định giá như vậy quả thật không cao.

Tuy nói hiện tại coi như hơi cao, nhưng nếu thật sự so sánh với nhân công hiện tại, giá thấp, về sau cho dù phát triển hơn, giá cũng không nâng được!

Cứ như vậy đi!

Sau bữa ăn, Hàn Vũ đưa Quý Ly đã chìm đắm trong mộng đẹp mình sắp kiếm tiền lớn về trường, lại một mình đơn độc rẽ qua cổng trường, đi về phía trước không tới ba trăm mét, bất đắc dĩ như mày dừng bước, thông thả bước tới ven đường.

Chỉ chốc lát, một chiếc Bentley vẫn lái thong thả đi theo sau Hàn Vũ chờ tới, dừng lại, cửa phó lái mở ra.

Hàn Vũ nghiêng mặt, không sắc thái liếc nhìn người đàn ông ngồi ghế lái, cuối cùng không nhận được: “Có phải tôi đi chung với con gái, anh sẽ nhận không được muốn theo dõi?”

Người trên xe còn rất nghiêm túc nhìn nhìn Hàn Vũ, thản nhiên nói: “Không phải.”

Hàn Vũ hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, xem ra lần này là ngẫu nhiên gặp được?

“Chỉ cần em vừa ra khỏi cổng trường, mặc kệ nam nữ, tôi đều đi theo.”

Người trên xe nói tiếp, vẫn là nét mặt nghiêm túc như cũ.

Hàn Vũ ghen một hơi thiếu chút nữa thở không ra.

“Anh....”

Thật lâu sau, Hàn Vũ mới thở ra một ngụm khí bần thật mạnh, đi tới trước cửa ghế phụ lái, thò đầu vào, nghiêm túc nhìn người trên xe, nói: “Tôi, còn, chưa, nghĩ, xong. Ngồi về trước đi!”

Rầm một tiếng, hung hăng dập cửa xe, sải bước đi về phía trước.

Chỉ là đi không tới hai bước, Hàn Vũ liền dừng bước, thân thể cứng ngắc chậm rãi xoay qua, nhìn người nào đó đã xuống xe, giờ phút này dùng một đôi mắt giống báo săn, chặt chẽ dính lên người mình, từng chút từng chút thanh thần bước về phía mình!

Hàn Vũ chậm rãi hít khí lạnh, đột nhiên hung hăng xem thường hành động cảm tính ngẫu nhiên bùng nổ trong lòng!

Mày giả ngẫu cái gì a? Tiếp tục bản tính cừu nhỏ tốt đẹp không phải được rồi sao! Hiện tại hay rồi, mày đã hoàn toàn khơi dậy khẩu vị của mãnh thú!

31. Chương 31

Hàn Vũ cứng người đứng tại chỗ, phỏng đoán một phen sức mạnh cường tráng giấu trong tây trang của đối phương, lại ngằm cân nhắc một chút bản thân gần đây gia tăng huấn luyện, cùng với sức bật thân thể hiện tại, đột nhiên tự tin hơn, mình cũng không phải không có chút phần thắng.

Sau lại liếc mắt Tả Duy Đường càng đi càng gần, trong lòng ngược lại hung hăng nhận định, cho dù đánh không lại, chạy trốn nhất định kịp.

Giữa điện quanh hỏa thạch, suy nghĩ trong đầu đã định ra, vừa quay đầu, dưới chân đang định hoạt động, đột nhiên một cái khóa hòng trí mạng đánh tới, cổ Hàn Vũ đã bị khuỷu tay Tả Duy Đường phía sau khổng chế gắt gao.

Độ mạnh yếu khổng chế cực tốt, không làm cậu bị thương, cũng không để cậu thoải mái, thậm chí, ngay cả một chút cảm giác cọ xát cũng không có, nhưng hoàn toàn ngăn cản hành động của Hàn Vũ.

(này thì chạy =)))

Tả Duy Đường cao hơn Hàn Vũ non nửa cái đầu, nếu thật sự so đo về chiều cao, thật ra cũng không quá áp bách người khác, nhưng sức lực Tả Duy Đường hiển nhiên đã là thể trạng đàn ông trưởng thành, vai rộng lớn, cực kì cường tráng.

Cơ bắp trong người Hàn Vũ cũng rất có sức lực, nhưng so với thể trạng Tả Duy Đường, lập tức có vẻ gầy yếu thuộc về thiếu niên.

Bởi vậy, Tả Duy Đường đứng sau dùng khuỷu tay khóa cổ Hàn Vũ, liền khiến Hàn Vũ cực kì cảm thấy áp bách.

Hàn Vũ hơi hơi nhích về phía sau, muốn cánh tay Tả Duy Đường tận lực cách cổ mình xa chút, kết quả phát hiện đều phí công, trong lòng chán nản, đồng thời thầm hận: có luyện nữa cũng công cốc!

“Muốn chạy?” Hơi thở nóng rực đằng sau toàn bộ phun lên tai Hàn Vũ, khiến cậu không nén nổi run lên.

Người phía sau nhạy cảm nhận ra phản ứng này của cậu, giống như nổi lên hứng thú, lại cố ý thở ra một hơi lên tai cậu, “Em có thể chạy tới nơi nào?”

Hàn Vũ cường ngạnh khắc chế run rẩy mang theo một chút sắc khoái dâng lên sau lưng, thẳng lưng, dùng sức né tránh, bỏ khuỷu tay của Tả Duy Đường ra, trưng khuôn mặt bình thản xoay người, nhìn Tả Duy Đường: “Tôi thật sự không biết anh đang chơi trò gì, nhưng mà, mặc kệ là trò chơi gì, tôi đều không có hứng thú.”

Tả Duy Đường sờ sờ cằm, tuy trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh khắc chế như trước, nhưng hứng thú trong mắt

lại từng chút lộ ra tính cách ác liệt của người này.

“Trò chơi? Ai nói với em đây là trò chơi?”

Hàn Vũ rất nhìn thẳng y một cái, sau đó lại dời tầm mắt, giọng bình thản hỏi lại, “Nếu không phải thì là cái gì?”

Tả Duy Đường tiến lên từng bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người, đưa tay nâng mặt Hàn Vũ lên, nhìn thẳng cậu, “Không phải trò chơi, đây là suy nghĩ của tôi, không phải chơi đùa một chút.”

Có lẽ, ban đầu, Tả Duy Đường cảm thấy mình chỉ đang chơi một trò chơi mình vừa qua loa chú tâm vào, nhưng hiện tại.....

Ngón cái của Tả Duy Đường dán trên má Hàn Vũ không tự chủ trượt vài cái, hưởng thụ xúc cảm nhần nhụi này — tin tức về người này càng nhiều, lại càng cảm thấy người này, càng ngày càng hợp khẩu vị y, khiến y giống con thú biết được mùi ngon, càng thêm tham lam.

Trò chơi nhất thời căn bản không thể thỏa mãn y!

Hàn Vũ giật mình, vì lời nói....không thêm giấu diếm của người này, đồng thời cũng vì da gà không ngừng nổi lên trên cổ mình.

“Bóp” một tiếng, Hàn Vũ vỗ rớt cái tay hạnh kiểm xấu trên cổ mình, nhăn lông mày thanh tú nhìn y, miệng nhẹ giọng nói: “Đó là suy nghĩ của anh.”

Tả Duy Đường cũng im lặng nhìn cậu, ánh mắt thâm trầm nhìn không ra đang nghĩ gì, đột nhiên đối diện Hàn Vũ, lộ ra một nụ cười tự tin và thông suốt: “Em chưa từng nghĩ tới? Em không muốn thử xem có thể tìm được thứ em muốn không? Em không biết là..... con người phải đi theo trái tim, mới có cảm giác còn sống sao?”

Hàn Vũ trong lòng cuộn trào cực kì, cảm thấy mình bị người này nhìn chăm chăm mà miệng khô lưỡi khô, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm liếm môi khô khốc, “Nào có nhiều chuyện hài lòng như vậy?”

Quay mặt đi, nhìn nghiêng, không nhìn ánh mắt có thể mê hoặc lòng người kia nữa.

“Sao không có? Không để ý ánh mắt người khác, không nghe lời người khác nói, em sẽ phát hiện, nơi nơi đều có đường có thể thuận theo trái tim!” Hai tay Tả Duy Đường khoanh trước ngực, rất có cảm giác nhìn từ trên xuống.

Hàn Vũ mậm miệng không đáp, cũng không có gì hay để đáp. Cậu và y, bản chất không giống, một người sớm đã quen thỏa hiệp với trật tự xã hội, người kia, lại là người ném sau đầu trật tự thậm chí tình cảm

thân nhân, sao có thể có cùng chung ý tưởng.

Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ không lên tiếng trả lời, vô cớ đen mặt, vô cùng chán ghét loại cảm giác này, rõ ràng là vẻ mặt không ủng hộ, nhưng cố tình ra vẻ tôi chấp nhận ý kiến của anh.

“Đi thôi!” Tả Duy Đường tiến lên bắt lấy cổ tay Hàn Vũ, kéo vào trong xe.

“Anh lại muốn tha tôi đi đâu?” Hàn Vũ sụ mặt, tự cảm thấy vĩnh viễn không bắt kịp sóng não của người này, bọn họ căn bản không cùng một tần số.

“Về trường em.” Tả Duy Đường không quay đầu là nói, tới bên xe, giống như nhét hàng hóa, cuốn cuốn Hàn Vũ nhét vào ghế phó lái, sau đó ngoặt qua ghế lái, sau khi thắt dây an toàn cho mình, liếc mắt thấy Hàn Vũ còn ngồi yên một bên, vẫn không nhúc nhích.

Thấy bản mặt Hàn Vũ ngốc nghếch, không muốn nhìn mình thêm chút nào, Tả Duy Đường nhẹ nhàng gõ tay lái, lại đột nhiên cởi bỏ dây an toàn của mình, nghiêng người sang giúp Hàn Vũ thắt dây an toàn.

Hàn Vũ bị Tả Duy Đường đột nhiên kề sát vào dọa sợ, còn chưa kịp mắng ra tiếng, đã bị động tác cúi đầu thắt dây an toàn cho mình ghen trở về.

Vẻ mặt cậu phức tạp hạ mắt nhìn Tả Duy Đường dựa trước người mình thắt dây an toàn, khô khốc chép miệng, không lên tiếng.

Khi xe rốt cuộc chạy đi, bên trong xe lại lâm vào trầm mặc quái dị, mà cảm giác quái dị trong sự trầm mặc này lại chỉ có mình Hàn Vũ cảm thấy.

Còn Tả Duy Đường?

Ha, người ta rất nghiêm túc, hết sức chăm chú lái xe, giống như không hề nhớ tới ngồi bên cạnh y còn có một người sống sờ sờ.

Xe dừng lại, Hàn Vũ vội vàng kích động muốn cởi dây an toàn xuống xe.

“Chờ một chút.” Ngay khi Hàn Vũ muốn đẩy mở cửa xe, Tả Duy Đường đột nhiên lên tiếng, kéo Hàn Vũ lại, đè về chỗ ngồi.

Hàn Vũ nhìn y.

“Còn nửa tháng nữa, các em sẽ nghỉ đúng không?” Tả Duy Đường lên tiếng.

“Anh hỏi cái này làm gì?” Hàn Vũ hỏi lại.

Tả Duy Đường cười cười hứng thú không rõ, muốn đưa tay xoa đầu đỉnh của Hàn Vũ, bị Hàn Vũ quay đầu tránh đi.

“Có lẽ....” Tả Duy Đường không ngại cười cười, tay hẫng, trượt tới vai Hàn Vũ, chậm rãi dán vào, “Em có thể thử xem....”

Lời còn chưa dứt, miệng đã phủ lên.

Hàn Vũ ngạc nhiên, lập tức mùi thuốc lá thảo nhiên xâm chiếm khoang miệng và yết hầu cậu, theo bản năng, Hàn Vũ muốn há mồm ngăn cản, lại bị đối phương được một tắc lại muốn tiến một thước, càng thêm tùy ý xông vào, thành trì trong khoang miệng từng tắc thất thủ, cho đến cuối cùng hoàn toàn tan vỡ, tùy ý đối phương xâm lược.

Cuối cùng, trong trạng thái dẫn động của Hàn Vũ, Tả Duy Đường có chút mỹ mãn buông tha cậu, lúc lái xe mình đi, còn thấp giọng cười nói với Hàn Vũ đứng ngoài cửa xe: “Có thể thử xem, đi được bao xa, không phải giậm chân tại chỗ là có thể đoán được.”

Lúc Hàn Vũ từ đường nhỏ tới cổng lớn, trong đầu bỗng xẹt qua một ý niệm — người này tốt xấu không dừng xe gần cổng trường, coi như giữ chút mặt mũi cho mình!

Ý niệm này vừa xẹt qua đầu, cậu vừa hận không thể hung hăng đánh mình hai cái — mày quả nhiên là con cừu, có một ngày bị ăn, còn lo lắng con sói ăn không thỏa thích!

Hàn Vũ vào cổng trường, trong nháy mắt cuối cùng cậu còn có thời gian và cơ hội có thể nhớ lại, chung quy quên mất chuyện quan trọng nhất — Tả Duy Đường hỏi mình khi nào nghỉ để làm gì?

Mà qua thôn này rồi*, Hàn Vũ không có thời gian và tinh lực nghĩ tới cái này nữa.

(*chỗ này là cách nói theo câu, qua thôn này rồi chưa chắc phía trước có tiệm trà hay khách điểm, đại khái giống như bỏ qua cơ hội này chưa chắc lần sau sẽ có cơ hội nữa)

Các đơn hàng cần chế tạo trong tay, cùng với tốp năm tốp ba hối hàng, Kinh Vĩ Quốc thời thời khắc khắc theo dõi việc học, thi cuối kì đến, cùng với sự phụ hồi thường thường triệu kiến và khảo sát, khiến Hàn Vũ hoàn toàn biến thành một con quay thường xuyên xoay quanh, không có chút thời gian nghỉ ngơi.

Đợi khi Hàn Vũ tiếp nhận một đồng đơn đặt hàng trong kỳ nghỉ cuối cùng Quý Ly đưa tới, Hàn Vũ mới đột nhiên ý thức được, lại một kì nghỉ tới rồi.....

Mà nơi dừng chân trong kì nghỉ cậu còn chưa tìm được, sâu nhất là, cho dù hiện tại cậu ý thức được điều

này, cũng rút không ra thời gian đi tìm chỗ ở.

Sư phụ bên kia ban nhiệm vụ mới, trước kì nghỉ đông, phải găm xong danh sách cơ bản ông giao cho, cuộc thi bên trường đã vào giai đoạn mấu chốt, đơn hàng mới của Quý Ly, đều là các cô nàng muốn mua dồ để nghỉ đông xài, số lượng vô cùng lớn.

Cuộc thi ôn tập trùng trùng đề nặng, Hàn Vũ dùng chút thời gian rảnh có được, toàn bộ dồn vào chế tạo sản phẩm dưỡng da và túi trà — sự nghiệp của cậu mới vừa khởi sắc, không thể bỏ dỡ.

Thăng đến thời điểm môn thi cuối cùng chấm dứt, Hàn Vũ mới hung hăng thở ra một hơi, quăng mình lên giường ktx, trong lúc đó miễn cưỡng nhận điện thoại của Quý Ly, cô đã bán tất cả hàng ra, trừ nguồn vốn lưu động tồn tại trong tài khoản tiết kiệm chung của bọn họ, lợi nhuận đã tiến hành phân phối lần đầu rồi, bảo Hàn Vũ tự mình đi xem.

Chiều hôm nay cô sẽ ngồi xe lửa về quê!

Hàn Vũ thần nhiên đáp lời, trừ bỏ biết tài khoản mình nhiều ra một khoản tiền, khiến cậu hơi hơi hưng phấn một chút, không gì có thể ngăn cản cậu chạy vào vòng tay của Chu Công nữa — liên tiếp một tuần, gần như không ngủ tròn một đêm, phải cảm tạ Thượng Đế cho cậu một thân thể trẻ tuổi thế này, để cậu chống đỡ được tới hiện tại.

Một giấc này ngủ thăng tới khi thiên hôn địa ám (*trời tối*) mới tỉnh lại, lúc tỉnh lại, ba tên khác trong ktx đều ở, còn tất cả vây quanh nhau, chít chít oa oa giống con chuột bàn bạc cái gì đó.

Hàn Vũ cảm thấy bản thân trong khoảng thời gian này mệt muốn chết, cho dù ý thức thanh tỉnh, cũng lười nhúc nhích như cũ, vẫn miễn cưỡng nằm trên giường, từ từ nhắm mắt nghe ba tên ở dưới lại muốn làm trò gì.

“Vậy phải làm sao? Đây không được, kia cũng không được? Chẳng lẽ Tết nhất để Ngũ một mình lẻ loi trải qua?” Giọng An Húc Dương tức lên hơi cao một chút.

Hàn Vũ nằm trên giường, mày tự nhiên nhướng lên — kì nghỉ này đi chung với nghỉ Tết..... cậu vô ý thức nghĩ, một ngày lễ đoàn viên.....

“Nhà em và A Lăng đều ở đây mà, sao có thể để Ngũ trải qua một mình? Hiện tại chúng ta phải nghĩ biện pháp là làm sao, lừa Ngũ tới, cậu ấy khôn như quỷ ấy, lại không muốn nợ nhân tình, rốt cuộc lấy có gì có thể để cậu ấy trải qua với chúng ta?” Kỳ Lân tức giận đáp lại An Húc Dương một câu, lão đại cái gì cũng tốt, chỉ có rất lỗ măng.

“Lấy có? Cậu muốn lấy có gì?” An Húc Dương ngây ngô hỏi lại.

“Chỉ là chưa nghĩ tới lấy có gì để Ngũ từ chối không được a!” Kỳ Lân phiền não gãi gãi đầu đỉnh của mình.

“Tôi nghĩ....” Nguyên Lăng thanh thanh cổ họng mở miệng, khiến ánh mắt lấp lánh của hai người nhìn qua, “Có lẽ, chúng ta lấy cớ gì cũng không tác dụng, trực tiếp hỏi Ngũ là được!”

“A?” Hai tên không sờ được ý nghĩ của hòa thượng Trọng Nhị.^[1]

“Này....” Nguyên Lăng bĩu môi ý bảo bọn họ quay đầu nhìn Hàn Vũ đã ngồi dậy, không tiếng động nở nụ cười.

—

Chú thích:

[1] gốc : nghĩa đen là sờ không tới được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng/ nghĩa bóng là mù mờ, chẳng hiểu gì cả.

Xuất phát từ một điển tích.....nào đó.

32. Chương 32

“A — Tiểu Ngũ, cậu dậy rồi à?” An Húc Dương và Kỳ Lân đồng thời há to miệng, có chút ngốc lăng.

Hàn Vũ xoa xoa hai huyệt Thái Dương, thuận tiện quét mắt nhìn Nguyên Lăng vẫn còn cười thoải mái không có ý tốt — đủ lấu cá nha, trực tiếp ném vấn đề lên người mình!

“Lão đại, Kỳ Lân.” Hàn Vũ chào hỏi hai người, “Hiện tại mấy giờ?”

“Tám giờ.” Nguyên Lăng cười trả lời.

“Đã trễ thế này?” Hàn Vũ kinh ngạc, thật sự ngủ lâu như vậy? “Các cậu đều thi xong rồi?”

“Sớm đã xong rồi! Vừa về là thấy cậu như con heo, ngủ như chết, cơm chiều mang về cho cậu rồi, ở trên bàn, tự mình đem xuống lầu bỏ vào lò vi sóng một chút đi!” Lão đại chỉ chỉ hộp cơm trên bàn.

Hàn Vũ liếc mắt nhìn qua, không phải đồ ăn trong căn tin, xem ra ba người này buổi tối lại ra ngoài tìm thức ăn!

Hàn Vũ kéo hộp cơm tối, mở ra xem, quả nhiên lạnh rồi, nhưng không muốn vì một bữa cơm mà chạy

xuống dưới, nên nhặt mấy miếng còn có thể cho vào miệng, bới bới mấy ngụm cơm, liền ngừng — hành hạ dạ dày mình, quả thật không phải tác phong của Hàn Vũ, nhưng cuộc sống vườn trường gần một năm, sớm không chấp nhận cho cậu chọn ba lấy bốn!

“Vậy khi nào lão đại đi? Ngồi xe lửa hay máy bay?” Hàn Vũ đẩy nắp hộp cơm lại, chặc chặc lưỡi, có chút ảo não bản thân cứ ăn như vậy, mùi vị quả thật không tốt.

“Máy bay, vé người nhà anh đều đặt cho rồi, ngày mai đi lấy là được!” An Húc Dương nói, sau đó lại có chút ập úng, “Ngũ a, cái kia, chỗ bọn họ thật ra cực thú vị, cái gì mà, phong cảnh mê người, sơn thủy tú lệ....”

“Phụt....” Hàn Vũ không nhịn được, phì cười, “Thôi đi, lão đại, tôi biết anh có ý gì, không phải là muốn xách tôi qua đó thôi sao!”

“A! Cậu biết!” An Húc Dương xấu hổ sờ sờ ót.

“Ba người đều đi nghỉ đi!” Hàn Vũ chậm rì nói, “Tôi có chỗ rồi! Không phải cô đơn một mình!”

“Thật sự?” Ba người trằm miệng một lời.

“Ừm, tôi tới chỗ một trưởng bối, không chừng, Kỳ Lân còn có thể gặp tôi đó!” Hàn Vũ cười.

“Ai vậy?” Ba người tò mò, Ngũ còn có trưởng bối còn sống a!

Hàn Vũ nhìn vẻ mặt mấy người, thoáng kể lại chuyện Ngụy Quốc Thủ, lướt bỏ chi tiết bá sự, chỉ nhấn mạnh nói rõ kết quả, biến thành ba người đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm ngốc lảng, sau đó mạnh vỗ đùi cực kỳ hăm mộ – tuy nói, bọn họ thật ra không hứng thú với trung y, nhưng nghe Hàn Vũ có quan hệ với hàng lão thái sơn bọn họ, đồng thời cảm thấy mừng cho cậu không thôi!

Chỉ là mấy người còn không biết, Hàn Vũ nói có chỗ ở, thật ra cũng là chuyện không chắc chắn!

Nhưng so sánh ra, nếu, cậu thật sự tìm không thấy chỗ đặt chân, lại không muốn coi tiền như rác đi thuê nhà tròn một năm, vậy cậu cảm thấy sự giúp đỡ có thể nhận, đại khái chỉ có thể tới nhà Ngụy Quốc Thủ.

Dù sao, gọi một tiếng sư phụ, cũng coi như một trưởng bối chân chính, thế nào cũng có lý hơn cọ cơm nhà ba người anh em trên danh nghĩa.

Ba người vẫn luôn lo lắng quả nhiên uống công, tuy Hàn Vũ nhìn thì nhỏ, thật ra làm chuyện gì, cho tới bây giờ đều chắc chắn hơn họ nhiều, sao có thể gần tới cuối kỳ, ngay cả chuyện của mình cũng không xử lý chứ!

Duy nhất khiến bọn họ bất mãn là, thằng nhóc không phúc hậu, có biện pháp rồi còn không nói với bọn họ, hại bọn họ lo lắng suông không nói, ngay cả việc đã bái một nhân vật như thái sơn làm thầy, cũng không nhắc tới một lần.

Cuối cùng, vẫn là Hàn Vũ hứa qua năm mang tới mấy hộp đồ ăn vặt lớn, mới có thể bình yên vượt qua đêm nay.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ giúp An Húc Dương mang hành lý và đặc sản không nhiều lắm, tiến tới sân bay, lúc quay về, cũng chỉ còn một mình Hàn Vũ — Nguyên Lăng và Kỳ Lân trực tiếp vòng về nhà mình rồi!

Hàn Vũ xoa mi tâm, đau đầu thò đầu ra nhìn lướt qua chiếc Bentley màu đen dừng gần cổng trường lần nữa, quyết đoán thụt đầu về — không nhìn lầm, chính là y!

Hàn Vũ sợ hãi rụt rè rụt sau tường mà đi, đột nhiên bị người vỗ một cái lên vai, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy lên, chờ thấy rõ Kinh Vĩ Quốc đằng sau, mới thở ra một hơi thật to.

“Sư huynh à!”

“Em làm gì vậy? Sao trốn ở chỗ này!” Kinh Vĩ Quốc vừa nói, vừa từ bên cạnh Hàn Vũ thò đầu ra xem Hàn Vũ thấy cái gì dọa người.

Không nghĩ tới, lúc này mới thò đầu ra liền chạm mắt với người vừa từ trên xe đi xuống.

Kinh Vĩ Quốc sững sốt, lập tức cũng thụt đầu về, chờ phản ứng lại, mới nghĩ tới, sao mình phải trốn chứ? Tiểu sư đệ của anh lại đang trốn cái gì?

Không đợi anh suy nghĩ cẩn thận mấy vấn đề này, một hồi thanh âm giày da đập lên mặt đất thanh thúy từ từ truyền tới, chỉ chốc lát sau, Tả Duy Đường đi vào ngõ nhỏ sau khi đối diện Kinh Vĩ Quốc liền phát hiện bóng dáng con cừu nào đó chạy trốn.

“Quả nhiên.... ở đây.” Đây là nói với Hàn Vũ, giọng thật nhạt, nghe không ra vui giận, sau đó ngửa đầu lại đổi, nhìn Kinh Vĩ Quốc, “Cậu ở đây làm gì?”

Kinh Vĩ Quốc ngẩn ra, chờ đợi nào phản ứng lại Tả Duy Đường đang nói với mình những lời này, lập tức nổi giận, “Lời này hẳn là tôi hỏi cậu mới đúng, cậu ở đây làm gì?”

“Cậu nói xem?” Hai Tả Duy Đường khoanh trước ngực hỏi ngược lại, ánh mắt mơ hồ quét qua Hàn Vũ đang muốn lén lút chuẩn bị, “Em tin hay không, nếu em dám trốn mất, tôi lập tức ôm em ra cổng trường, nhét em vào trong xe.”

Mà xe y, vừa nẩy dừng ngay trước cổng chính trường học.

Hàn Vũ cứng đờ, thu lại bước chân đã bước ra, chậm rãi tiêu sái trở về bên cạnh hai người, nhìn nhìn Kinh Vĩ Quốc, câu vừa rồi của Tả Duy Đường đã lộ ra tin tức.....

Nhưng Hàn Vũ không nhìn ra trong mắt Kinh Vĩ Quốc có cái gì kinh ngạc và chán ghét, thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại bắt đầu đoán, sư huynh này của mình, là hoàn toàn chưa phản ứng được, hay là năng lực chấp nhận quá tốt?

Mà người đàn ông đối diện, thật là.....rất..... Hàn Vũ thật sự không biết dùng từ gì để biểu đạt chuẩn xác tâm tình mình lúc này.

“Cậu tới đây..... là vì Tiểu Ngũ?” Kinh Vĩ Quốc phản ứng chậm nhìn Tả Duy Đường, đầu mày có thể thất mấy cái nút.

“Nếu không cậu cho là cái gì?” Tả Duy Đường ung dung nói, rất vừa lòng Hàn Vũ thức thời.

“Tôi..... cậu.....” Kinh Vĩ Quốc há miệng, lại không biết muốn nói gì, quay đầu lại nhìn nhìn sườn mặt im lặng của Hàn Vũ.

Tuy rằng Tả Duy Đường lấy thái độ mãnh liệt cường thế khác thường lên sân khấu, nhưng Tiểu Ngũ nhìn qua không có kinh ngạc hay tức giận. Đương nhiên, anh cũng không nhìn thấy mừng rỡ hay vui vẻ.

Kinh Vĩ Quốc đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, thật không hiểu con nít hiện tại đang nghĩ gì nữa.

“Ồm..... Anh qua đây làm gì?” Hàn Vũ hơi mang ý xin lỗi nhìn qua Kinh Vĩ Quốc đau đầu, nhú mày nhìn Tả Duy Đường.

“Không phải em nghĩ sao?” Tả Duy Đường nhếch nhếch khóe miệng, “Tôi tới đón em qua chỗ tôi!” Nói rất đương nhiên.

“Có ý gì?” Kinh Vĩ Quốc và Hàn Vũ trầm miệng một lời hỏi ra.

Hỏi xong, hai người ngạc nhiên nhìn nhau, Kinh Vĩ Quốc kinh ngạc, anh nghĩ rằng Hàn Vũ biết chuyện này, nhưng, xem phản ứng của Hàn Vũ, hiển nhiên còn khiếp sợ hơn anh.

Hàn Vũ kinh ngạc, là bởi lỗi giác Kinh Vĩ Quốc cho cậu lúc trước, khiến cậu cho rằng Kinh Vĩ Quốc không muốn quản chuyện giữa cậu và Tả Duy Đường, nhưng hiện tại nghe khẩu khí chất vấn của anh, hình như cũng không phải thế.

Trong một vòng hô hấp, Kinh Vĩ Quốc lập tức hiểu ra cục diện hiện tại, trước khi hai người kia mở miệng đã nói: “Hàn Vũ chỗ nào cũng không thể đi, nghỉ đông còn phải theo thầy học tập!”

Tả Duy Đường nghe xong, không khỏi nhú mày, “Cậu không biết? Chú Ngụy đã qua chỗ A Mẫn bên Úc, trước năm mới khẳng định không trở lại!”

Kinh Vĩ Quốc lập tức sửng sốt — mỗi năm thầy đều bay qua Úc mừng năm mới với con gái, anh vậy mà lại quên chuyện này!

“Cho nên.....” Tả Duy Đường giống như bắt đắc dĩ thả lỏng tay.

“A.....Vậy..... Đúng, có thể qua chỗ tôi, tôi là sư huynh em ấy....” Kinh Vĩ Quốc vội sửa lời, vừa nói vừa nhìn về phía Hàn Vũ, như hỏi ý cậu.

Không đợi Hàn Vũ trả lời, Tả Duy Đường không chút khách khí cười nhạo một tiếng, “Ừ, đúng, Hàn Vũ qua chỗ cậu, vị Phật gia nhà cậu đã đồng ý chưa?”

Hàn Vũ nhìn hai người này tới tới anh đi, trong lòng âm thầm thở dài, bạn cùng phòng bên kia khẳng định không thể qua, thầy cũng hẳn gởi bay qua Úc rồi, về phần sư huynh..... Ngẫm lại thâm ý câu vừa rồi của Tả Duy Đường, vẫn là quên đi!

Tại thời điểm này, mới đi tìm nhà ở hợp ý — mấy tháng trước còn không tìm được, Hàn Vũ không cảm thấy vận may của mình sẽ bộc phát hôm nay.

Suy nghĩ vòng vo, Hàn Vũ cũng lặng lẽ liếc Tả Duy Đường, trái tim không hiểu sao lại đập không ngừng, đột nhiên lại nhớ tới nụ hôn ngày đó, cùng với, câu [có thể đi bao xa, không phải giậm chân tại chỗ là có thể đoán trước được].

Không thể phủ nhận, tin tức bao hàm trong những lời này, đối với Hàn Vũ sống lại một đời mà nói..... Hấp dẫn cậu muốn chết!

“Sư huynh.....em.....” Hàn Vũ do dự nhìn Kinh Vĩ Quốc, muốn mở miệng nói chuyện.

Mà Kinh Vĩ Quốc vừa nhìn vẻ mặt này của Hàn Vũ, ít ít nhiều nhiều có thể đoán được lời tiếp theo cậu muốn nói, không khỏi có chút ử rử, tâm tình suy sụp quét qua anh một chút, hai người này, cuối cùng vẫn dính vào nhau..... Sợ rằng anh ngăn không được.

Lại không biết, thầy vẫn luôn vui vẻ nếu thấy được một màn này, còn có thể coi trọng tên nhóc Tả Duy Đường này như trước không — tuy thầy sớm biết tính hướng của Tả Duy Đường, nhưng nhất định không thể đoán được, thằng nhóc này vậy mà dám thông đồng với đồ đệ mình.

“Đi thôi!” Tả Duy Đường đi tới bên người Hàn Vũ, hơi cúi người xuống tới bên tai Hàn Vũ, “Nếu em không động, tôi vẫn có thể đóng gói em mang đi như trước, em có thể thử xem.”

Trong giọng nói đều là uy hiếp nồng nặc cùng với sự khẳng định tuyệt đối sẽ làm vậy, khiến Hàn Vũ không áy náy với Kinh Vĩ Quốc nổi nữa, gương mặt nhìn y, nhìn thấy vẫn là vẻ mặt bình tĩnh tự kiểm chế không có ý duy trì, trong lòng thầm phỉ nhổ — tên này, thật đúng là..... làm bộ làm tịch!

Tả Duy Đường không chút để ý nhìn lại cậu, trong mắt lộ vẻ hết thấy đều nắm chắc, Hàn Vũ trông mà hơi hơi hoảng thần — ánh mắt người này đúng là rất..... đẹp! Đợi tới lúc cậu lấy lại tinh thần, đã bị kéo đi, chậm rãi ra khỏi ngõ nhỏ.

Đúng lúc này, Kinh Vĩ Quốc đột nhiên hô:

“Tiểu Ngũ!”

Hàn Vũ quay đầu lại, Tả Duy Đường kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ, hai người đều nghiêng mặt, dùng vẻ mặt bình thản im lặng, nhìn Kinh Vĩ Quốc.

Tả Duy Đường liếc mắt một cái là nhận ra lo lắng trong mắt Kinh Vĩ Quốc, không bao nhiêu là dành cho mình, phần lớn đều là..... y hơi hơi hạ tầm mắt nhìn Hàn Vũ thấp hơn mình phân nửa cái đầu.

Chỉ là, y vẫn không nói ra hứa hẹn gì với Kinh Vĩ Quốc đang đầy lo lắng.

Trước không nói y không phải thánh, lời nói ra nhất định sẽ giống như vậy. Đơn giản là, y hiện tại, căn bản không dám nói chính mình nhớ nhưng thiếu niên như trẻ con này thế nào, không phải xuất phát từ hứng thú nhất thời.

Mà Kinh Vĩ Quốc, là một trong vài người bạn thân số lượng không nhiều của y, y không cảm thấy lừa gạt người ta có cái gì thú vị.

Cho nên, cho dù biết cậu ta quan tâm cái gì, y cũng không muốn ủy khuất bản thân rời khỏi đũa nhóc nhìn qua rất ngon miệng này, lại càng không muốn nói hứa hẹn ngu ngốc gì lừa cậu ta.

(cậu ta là chỉ Kinh Vĩ Quốc, vì đây đang diễn tả suy nghĩ của Tả Duy Đường nên không thể dùng “anh” cho Kinh Vĩ Quốc như cũ được)

“Sư huynh?” Hàn Vũ khó hiểu nhìn Kinh Vĩ Quốc gọi cậu lại không nói lời nào.

Mặc dù cậu không thấy rõ ràng như Tả Duy Đường, nhưng quan tâm rõ ràng trong đó, cậu vẫn có thể cảm nhận được, chỉ là có vài chuyện....

“Không có gì!” Kinh Vĩ Quốc nhìn hai người này trưng ra vẻ mặt giống hệt nhau, giật mình, vậy mà lại có cảm giác hai người này, giống như đều bất đồng với tất cả những người anh nhìn thấy, “Em..... em nếu có việc gì, nhớ gọi điện cho anh, danh mục sách thầy giao cho em sau cùng nhất định phải đọc xong, bài thuốc trong đó phải nhớ thuộc lòng!”

“Vâng.” Hàn Vũ nhẹ nhàng lên tiếng.

Sau đó theo sau Tả Duy Đường chậm rãi rời đi, trong đầu loạn thành một đống.

Rốt cuộc, trước khi bị nhét vào xe, đột nhiên nhớ ra: “Đồ của tôi đều còn trong phòng ngủ, tôi phải về dọn đồ.”

Tả Duy Đường dừng bước chân, quay đầu nhìn cậu, không lên tiếng, thật lâu sau, lâu tới mức Hàn Vũ cho rằng người này lại muốn mạnh mẽ nhét mình vào trong xe, y lại nhếch nhếch khóe miệng với Hàn Vũ: “Đi, tôi đi với em!”

33. Chương 33

Vẫn là thỏa hiệp!

Ngồi trong xe, dọc đường đi, Hàn Vũ đều rối rắm trong đầu, đây rốt cuộc là không có cách nào với người này, hay là một loại thỏa hiệp chính mình khát vọng!

Khác biệt trong đó rốt cuộc có bao nhiêu lớn, Hàn Vũ nghĩ không ra, hoặc là cậu không muốn suy nghĩ rõ ràng, mọi chuyện đời trước đều đủ hiểu, chỉ là kết quả....

Không đợi cậu rối rắm cho ra một kết quả hợp cả tâm ý và lý trí của mình, cậu đã dưới sự dẫn dắt của người đàn ông này, mang theo máy tính và hành lý đơn giản bước vào chỗ mình sẽ ở trong một tháng rưỡi tới, cậu ngẩng đầu nhìn qua một vòng.

Thật..... thoáng!*

(*gốc là : trống trải rộng rãi)

Trừ cái đó ra, Hàn Vũ đúng là không tìm được từ nào khác để hình dung cảnh vật cậu thấy lúc này — nhà rất lớn, hiển nhiên là đập tường thông hai căn cùng tầng lại thành một căn, chính diện là cửa sổ sát đất hoàn toàn, ban công bên ngoài cũng rất rộng lớn.

Cả gian phòng, sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, rất sạch sẽ!

Chỉ là, cũng quá sạch rồi — phòng khách lớn như vậy trừ sofa và TV treo tường trước sofa, ngay cả cái bàn trà cũng không có; một cái ban công tốt thế này, ngay cả bồn hoa cũng không thấy.....

Quan trọng nhất là..... Từ cánh cửa rộng mở bên phải phòng khách, có thể thấy trong phòng ngủ trừ một cái giường phủ chăn đệm màu đen, ngay cả tủ đầu giường cũng không có.

Cậu quay đầu nhìn thoáng qua Tả Duy Đường theo sau mình, giật giật khóe mắt.

“Đây thật sự là chỗ anh thường ở?”

Tả Duy Đường ôm một túi sách lớn đi vào huyền quan, nhìn Hàn Vũ còn đứng đó, tiến đến đụng đụng cậu, ý bảo cậu vào trong, “Ừm, không tốt sao? Rất rộng rãi thoáng mát!

Hàn Vũ nhìn nhìn tủ giày bên cạnh huyền quan, lại nhìn nhìn người nào đó mang giày da lệt xệt đi vào, gân xanh trên trán không thể khống chế nhảy nhót, xoay người lại mở tủ giày, phát hiện cả tủ giày đều là dép lê đã xé bao, gân xanh nhảy càng lợi hại.

Nhìn lại nhìn, rốt cuộc nuốt lời thô tục tràn tới bên miệng, lấy một đôi dép lê chưa xé bao, đổi giày vào trong.

Theo Tả Duy Đường tới sofa, nhìn y bỏ túi sách xuống cạnh sofa, kéo cravat, ném bản thân lên sofa, vừa mới ngồi ổn liền lấy một hộp thuốc lá trong túi quần ra, lắc lắc, rút ra một cây, xiêu vẹo ngậm vào miệng, lấy ra bật lửa, đốt lên.

“Phòng tắm ở đó, em có thể đi tắm rửa.” Tả Duy Đường tay phải chống đầu, nhìn Hàn Vũ nói, miệng chậm rãi nhả khói.

Hàn Vũ rốt cuộc nhìn không được, đưa tay che trán và mắt mình, sau một lúc lâu mới ngất ngất mũi — vào nhà không đổi giày, ngồi xuống là hút thuốc, giữa mùa đông lại bảo mình vào phòng là tắm rửa, người này..... còn bao nhiêu thói quen?

“Em không cần tắm rửa đổi quần áo?” Tả Duy Đường hứng thú nhìn hành động của Hàn Vũ, vươn tay chỉ chỉ bộ đồng phục sinh viên quốc phòng trên người cậu, ừm, có một loại hương vị thăng thốn bên trong, nhìn cũng được lắm.

Hàn Vũ cúi đầu quét mắt qua đồng phục trên người mình, lúc quay về thu dọn đồ, Hàn Vũ vốn vẫn do dự chưa quyết định được, vẫn là mài mài cọ cọ đông sờ tây sờ, mấy thứ không tính là nhiều, lại để cậu cọ cọ gần hai tiếng còn chưa dọn xong, vốn trông cậy vị đại gia này không chờ được mình, một mình bỏ đi là tốt nhất.

Ai có thể nghĩ, vị đại gia này giống như cọc gỗ, chặn ở cửa, ánh mắt giống tia la-de, ba vòng trong ba vòng ngoài quét qua gian phòng nhỏ ngày thường Hàn Vũ sống, quét tới mức trong lòng Hàn Vũ phát hoảng, lập

tức tăng tốc, hai ba cái đóng gói xong quần áo, ngay cả trang phục trên người mình cũng không đổi, cứ thế theo y vào hang sói!

Mà hiện tại..... Hàn Vũ nhún vai với Tả Duy Đường, “Mới giữa trưa, thay quần áo cái gì, cơm nước xong rồi lại nói!”

“Em muốn mặc đồ này ra ngoài ăn cơm?” Tả Duy Đường ngậm thuốc, hỏi lại cậu.

Hàn Vũ lặng thinh, một lúc lâu mới phản ứng lại, “Nhà anh không có đồ ăn?”

Lần này đổi thành Tả Duy Đường ngắt ra, “Em không muốn ra ngoài?”

Hàn Vũ lặng im một chút, vươn tay xoa xoa mi tâm — chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự khác biệt?

Mới nghĩ vậy, Hàn Vũ lập tức cảm thấy có đạo lý, luận tâm lý, cậu lớn hơn Tả Duy Đường mười tuổi, luận thân thể, Tả Duy Đường lớn hơn cậu mười tuổi, mặc kệ tính thể nào, khác biệt nhất định phải có chứ?

Tả Duy Đường nhúu mày nhìn vẻ mặt mỗi mặt của Hàn Vũ, vô cùng không vui vì cậu xoa mi tâm, “Nếu thật không muốn ra ngoài, thì gọi mang về đi, gần đây có một tiệm ăn không tồi.”

Hàn Vũ không tinh thần phẩy tay với Tả Duy Đường, đột nhiên sâu sắc hối hận với quyết định trong một khắc xúc động lúc trước của mình.

Một khắc kia, cậu nhất định là bị cái gì bám vào người, Hàn Vũ nghĩ cực đà điều.

Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ xua tay lý giải thành đồng ý, vươn tay lục điện thoại ra, thuận thực chọn cơm, thậm chí không cần người ra giới thiệu món đặc sắc nhà mình, đã bùm bùm gọi một lèo tên đồ ăn ra.

Hàn Vũ ngưỡng mặt nhìn trần nhà, đột nhiên giác ngộ, người này đại khái vẫn luôn sống như thế!

Hàn Vũ xoa xoa cổ, mở túi mình ra, lấy ra đồ lót mà một bộ áo len kiểu cũ, từ lúc mùa đông năm nay bắt đầu tới nay, cậu gần như không có thời gian ra ngoài mua quần áo, hơn nữa, đồng phục trường phát, độ giữ ấm tốt hơn nhiều so với quần áo vốn có của cậu, cũng khiến cậu bỏ quan vấn đề quần áo này.

Cho nên, hiện tại đồ cậu lấy ra, cơ bản đều là Hàn Vũ trước kia để lại.

Cậu bên này vừa mới lật quần áo xong, Tả Duy Đường bên kia vừa vặn cúp máy, thấy quần áo trong tay Hàn Vũ, dừng vài giây, mày chặt chẽ nhấn lại, đứng dậy vào phòng ngủ, không bao lâu trở lại, một cái áo bành tô rất nặng cùng với áo lông dê giữ ấm ập xuống chôn vùi Hàn Vũ.

“Trời lạnh thế này, vậy mà em còn tính mặc mấy cái này! Đi tắm rửa, đổi cái này!” Tả Duy Đường nói xong, lại tê liệt ngã xuống sofa, mở TV, hai ba cái bấm tới kênh quân sự, vừa hút thuốc, vừa nhàm chán xem.

Hàn Vũ nhìn nhìn quần áo cũ kĩ mỏng manh mình đang cầm, lại nhìn nhìn trang phục rõ ràng lớn hơn một số, nhưng có vẻ ấm áp cực kì bên cạnh, nghĩ nghĩ mình có cần cự nự một chút hay không, nhưng nghĩ lại, chính mình đều đã bị bức tới đây rồi, trong hang sói, còn cự nự cái gì, lập tức ném quần áo cũ trong tay, nhặt mấy thứ rơi trên mặt đất vào phòng tắm.

Đợi tới khi Hàn Vũ mang theo hơi nóng ra khỏi phòng tắm, trong phòng khách chỉ còn TV đang chớp nháy hình ảnh, tiếng vang ong ong, hình như đang quảng cáo, sofa sớm không còn bóng người, cậu sưng sốt, sau đó, ngửi được mùi thơm của đồ ăn.

Thuận tiện nhìn qua, bị một bàn đồ ăn “xinh đẹp” hấp dẫn, không tự giác đi tới trước bàn ăn.

Tả Duy Đường ký đơn ngoài cửa xong đi vào, quay người thấy được một bàn đồ ăn rực rỡ cùng với một..... Mỹ thiếu niên vừa tắm xong!

Quần áo lớn hơn một số, màu sắc kiểu dáng thiên về tối sậm, khoác lên người Hàn Vũ không hợp, nhưng cũng không quá khó xem, thêm vào vẻ mặt luôn tao nhã im lặng của Hàn Vũ, ngược lại có vẻ giống tuổi thật của cậu hơn vài phần, cảm giác trầm ổn nội liễm bên trong chậm rãi tràn ra.

Nếu nói có điều bất mãn, đại khái chính là quần áo này choàng vào người Hàn Vũ vốn không tính cường tráng, lộ ra một chút cảm giác yếu ớt khó hiểu.

Chỉ có Hàn Vũ còn tốt chút, nhiều nhất chỉ cảm thấy có chút hip-hop, nhưng đứng chung với chính chủ của một thân quần áo này, khác biệt cao thấp lập tức hiện rõ.

Hàn Vũ bắt đầu dĩ bữu môi, ngậm an ủi chính mình, đàn ông phải xem bên trong, bên ngoài cái gì không quan trọng, vừa nghĩ, vừa nhéo nhéo bắp thịt không quá dày của mình.

Lúc hai người ngồi vào bàn ăn, ngậy ngốc nhìn chằm chằm một bàn đồ ăn màu mè dị thường nửa ngày, Hàn Vũ mới lên tiếng trước: “Cơm đâu?”

Tả Duy Đường giương mắt nhìn cậu, không lên tiếng, dẫn đầu gờ chén đĩa, bắt đầu ăn một bàn đồ ăn, Hàn Vũ nhìn quang cảnh này, tự dưng cảm thấy buồn cười, không so đo nữa, học bộ dạng y, gờ chén đĩa ăn đồ ăn.

Đồ ăn đều làm vô cùng đẹp mắt, tốn bao nhiêu công đoạn, mất bao nhiêu thời gian và kỹ thuật trong đó, Hàn Vũ một chút cũng không biết, nhưng hương vị vốn có của nguyên liệu bị công đoạn và quá trình này lẫn át hết sạch.

Hàn Vũ gấp hai đũa, tốc độ chậm lại, vừa ăn, vừa không chút để ý đánh giá người đàn ông đối diện.

Người này..... Hàn Vũ phân biệt rõ, bắt đầu từ lúc chính y nhắc nhở mình từng gấp không chỉ ba lần, Hàn Vũ đã dụng tâm hồi tưởng lại số lần họ gặp mặt, rốt cuộc dưới một cơ hội ngẫu nhiên, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, từ trên người người đàn ông này nhìn ra một loại cảm giác yên bình.

Rõ ràng chứa cấu kính dễ giận bên trong, lại cố tình làm bộ bình tĩnh tự kiềm chế bên ngoài.

Mà vài lần gấp sau đó, người này đều là bộ dạng làm theo ý mình, tuy bề ngoài vẫn trưng cái kiểu bình tĩnh biết điều.

Không ủy khuất chính mình, đại khái là chuẩn tắc làm việc cao nhất của y nhỉ!

Bất quá nghĩ ngược lại, người đàn ông này mặc dù cả đời không thể nói là trôi chảy, nhưng quả thật có thực lực để không kiêng nể gì.

Chỉ là..... Hàn Vũ gấp một đũa đồ ăn không biết là gì, nhét vào miệng nhai nhai nuốt xuống — chỉ là, rốt cuộc người này coi trọng mình điểm nào?

Y không quá nghiêm túc, điểm này ban đầu Hàn Vũ đã nhìn ra!

Chỉ là, đồng thời cũng nhìn ra một ít chấp niệm và nghiêm túc bên trong có lẽ ngay cả bản thân Tả Duy Đường cũng không biết, đây là nguyên nhân chủ yếu Hàn Vũ cự nự rồi lại nguyện ý “thử xem”.

Nhưng xem tình thế hiện tại của bọn họ, Hàn Vũ lại có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười, hai người đàn ông vốn coi như xa lạ ngồi với nhau, im lặng dùng bữa, không thốt một tiếng, nhưng không có quá nhiều cảm giác mất tự nhiên, giống như.... vốn nên là vậy?

Hàn Vũ không biết người đàn ông đối diện nghĩ thế nào, chỉ là nhìn dáng ăn của người này, đơn thuần nghĩ, không uống công tử quân đội đi ra, không nói đến tốc độ, chỉ là cái dáng cái gì cũng không kén chọn kia, khiến Hàn Vũ trợn mắt há mồm — đây là bao lâu chưa ăn cơm rồi?

Một bàn đồ ăn, còn là thịt nhiều rau ít, Hàn Vũ chỉ ăn mấy miếng ban đầu, lúc sau gần như thành vai bồi ăn. Chỉ ngẫu nhiên gấp một đũa, đồ ăn còn lại gần như đều do Tả Duy Đường giải quyết.

Nửa giờ sau, một bàn thức ăn rực rỡ cực kì đã biến thành đồng hoang tàn chén đĩa lẫn lộn.

Hàn Vũ chứng kiến toàn bộ quá trình trợn mắt há mồm cảm khái — người này, thật đúng là, cái gì cũng ăn a!

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau dọn dẹp chén đĩa vào trong hộp nhựa nhà hàng đưa kèm, để trước cửa, chờ nhân viên nhà hàng đúng giờ quay lại lấy.

Mà Hàn Vũ chịu trách nhiệm dọn dẹp bàn ăn, lắc lư trong bếp một vòng, thiết bị bên trong không thể không khiến cậu khen ngợi, Hàn Vũ đời trước chú trọng sở thích ăn uống, cũng không có một phòng bếp đầy đủ như thế.

Chỉ là, phòng bếp này đối với Tả Duy Đường hiển nhiên chỉ là vật trang trí, chẳng những không tìm thấy các loại nguyên liệu, ngay cả chén bát đều chưa bóc niêm phong, đặt tại góc trong cùng ngăn tủ.

Hàn Vũ đỡ trán, xoay người hỏi Tả Duy Đường đang dựa vào khung cửa bếp nhìn chăm chăm cậu, “Gần đây có chợ hay siêu thị không?”

“Buổi chiều em muốn ra ngoài?” Tả Duy Đường hỏi.

“Anh nói xem?” Hàn Vũ ý bảo y xem xem phòng bếp của có bốn bức tường, thiết bị nấu ăn đầy đủ.

“Ừm.” Tả Duy Đường gật đầu.

“...” Hàn Vũ nhìn trần nhà, lão nhân gia bị thương không dậy nổi, thiết tình đoán không ra tâm tư mấy đứa trẻ, gật đầu rút cuộc là có ý tứ gì?

Không đến nửa tiếng sau, Hàn Vũ đã hiểu ý tứ của từ “ừm” này.

Cậu có chút ghen hờn nhìn Tả Duy Đường ngồi bên ghế lái, chẳng lẽ công ty y sắp phá sản? Đầu tiên là lễ mễ với cậu tới giữa trưa, hiện tại còn chuẩn bị học tập đàn ông tốt, cùng cậu dạo quanh chợ hoặc siêu thị?

Chỉ là khi xe rẽ trái rẽ phải, chạy tới khu phố trung tâm, lúc ghen sắp chết, Hàn Vũ mới tỉnh táo, một cái siêu thị không thể chạy xa vậy chứ?

“Chúng ta đi đâu vậy?” Hàn Vũ xoay mặt hỏi y.

“Mua quần áo.” Tả Duy Đường trả lại cậu một cái liếc mắt.

Hàn Vũ ngẩn người, lập tức đoán trong lòng, quần áo này..... là muốn mua cho cậu?

Không đợi Hàn Vũ hiểu ra mười mười, xe đã theo một hàng rồng rắn lặn vào một bãi đỗ xe ngầm.

“Đi thôi.” Tả Duy Đường xuống xe, mang theo Hàn Vũ thẳng tới khu đồ nam tầng năm.

Một hàng cửa tiệm, thuần một sắc đồ nam xa hoa, Hàn Vũ trông mà khóe mắt giựt giựt, được lắm! Vốn đang chuẩn bị quần mình thành bánh trưng*, vừa nhìn tới cấp bậc nơi này, không biết đào sạch túi tiền mình chỉ vì một tầng xác ngoài có đáng giá không.

(*ý là đang mùa đông, tính mua nhiều để mặc nhiều lớp cho ấm)

Chỉ là, Hàn Vũ ngắm người đàn ông bên cạnh, người này ngược lại rất quen thuộc!

Lớn tuổi vậy rồi, rốt cuộc cũng có thể trải nghiệm cảm giác theo đuổi trào lưu của nhóm thanh niên! Đây là cảm giác duy nhất của Hàn Vũ khoác một thân quần áo gần năm ngàn nghe nói là “số lượng có hạn trên toàn cầu, nhà thiết kế nổi danh, cắt may tinh tế” từ phòng thay quần áo đi ra.

Nhưng khoác một thân quần áo này trên người, không đợi Hàn Vũ nhìn gương thường thức chính mình một phen, đã bị Tả Duy Đường đẩy mạnh vào phòng thay đồ, “Đổi! Không đẹp!”

Người bán hàng bên cạnh sớm chuẩn bị một loạt các từ ca ngợi nghen ngào nuốt trở vào — triển lộ cả người non mềm a, sao không đẹp chứ! Cậu thiếu niên kia, nhìn thân mình cũng chưa tới hai mươi a!

Đợi Hàn Vũ mặc một thân áo len lông dê cổ chữ V màu xám bạc, cùng quần tây caro nhạt màu đi ra, người bán hàng lập tức ngắm vẻ mặt Tả Duy Đường trước.

Một thân quần áo này của Hàn Vũ, so với bộ lúc trước, tuổi có vẻ hơi mơ hồ, nhìn mặt thì non nớt, nhưng cặp mắt cùng vẻ mặt im lặng bình tĩnh kia, thêm một thân quần áo thể này, khiến người ta nhìn không ra tuổi tác!

Nếu lấy thẩm mỹ đương thời để xem, một bộ này không nhất thiết đẹp hơn bộ kia, nhưng mặc lên người Hàn Vũ, khiến người ta đem tầm mắt từ thanh xuân phấn chấn bên ngoài Hàn Vũ thoáng chuyển về phía khí chất an tĩnh này.

Sau khi mặc lên người, không chỉ Hàn Vũ tự cảm thấy nhìn càng thuận mắt, ngay cả Tả Duy Đường vẫn không quá vui vẻ khi người khác khen Hàn Vũ trẻ tuổi đẹp trai cũng hơi nhướn mày.

Bộ này đẹp! Ánh mắt Tả Duy Đường tỏ vẻ như thế.

Người bán hàng lập tức hiểu hướng gió thổi rồi.

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh lấy nhiều thịt bò thế làm gì?” Hàn Vũ đưa tay cản lại Tả Duy Đường còn muốn ném thịt bò lên xe đẩy.

Tả Duy Đường không hiểu nhìn cậu một cái, “Không phải em nói muốn tự mình nấu ăn sao?”

Hàn Vũ vô lực nhìn y, thật không thể từ câu này phân tích ra đáp án cho câu cậu vừa hỏi, khóe miệng giết giết, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi: “Đúng, tôi nói vậy, tôi không thể chịu được việc rõ ràng có bếp, còn phải mỗi ngày ngược đãi chính mình đi gọi đồ ăn ngoài, nhưng tôi nghĩ không thông, cái này liên quan gì tới việc anh mua thức ăn, cái gì cũng lấy gấp ba bốn lần?”

Tuy bản thân Hàn Vũ cũng có thói quen dự trữ lương thực, nhưng đó đều nhắm vào đồ ăn đã chế biến xong, có thể dự trữ thời gian dài, mà không phải đồng nguyên liệu nấu ăn này.

Tả Duy Đường giơ thịt bò trong tay lắc lắc một chút, “Luyện tập rất tốn nguyên liệu.”

Hàn Vũ ngẩn người chờ khi hoàn hồn, Tả Duy Đường đã tự nhiên đi tới khu rau quả phía trước.

Luyện tập? Hàn Vũ đẩy xe đi theo, trong lòng phân tích hai chữ này.

Y ám chỉ nấu ăn cần luyện tập một phen, cho nên đoán thất bại sẽ cần nhiều nguyên liệu?

“Anh là nói..... anh muốn làm cơm cho tôi ăn?” Hàn Vũ bước thong thả tới sau Tả Duy Đường, phủ định ý tưởng y muốn mua đậu Hà Lan, sau đó, cố gắng giả bộ không chút để ý hỏi.

Trời biết, trong lòng cậu thật ra đã nổi lên tiếng trống dưng cảm cỡ nào, một người đàn ông thế này vậy mà lại..... nấu cơm cho mình?

Tả Duy Đường từ củ cải trong tay giương mắt lên, nhẹ nhàng liếc cậu một cái, “Sao có thể? Đây là mua cho em thực nghiệm, phải luyện tập tới trình độ người có thể ăn.”

Nói xong, ném ba củ cải trắng vào xe đẩy, tiếp tục đi tới trước.

Oanh — cái trống trong lòng Hàn Vũ ngã xuống đất!

Mang theo một tia oán niệm chính cậu cũng không nhận ra, hơi hơi đen mặt, nhìn người đàn ông thần nhiên lật rau quả phía trước.

Một đường chọn chọn lựa lựa, hai người đi tới quầy thu ngân.

Hàn Vũ banh “khuông mặt tươi cười” âm trầm, ngay trước mặt nhân viên thu ngân và Tả Duy Đường, đem hai phần nguyên liệu nấu ăn thừa ra kia, từng chút lôi ra, đặt qua một bên, tay phải phải, đẩy đồng đồ không tới một phần ba còn lại, nói với thu ngân: “Tính tiền!”

Nhân viên thu ngân nhìn nhìn đồng nguyên liệu chất một bên, lại nhìn nhìn vị thiếu niên trước mặt này, miệng há há, cuối cùng nhắm tới người đàn ông đứng sau thiếu niên, vội vàng ngậm miệng, thức thời không dám nói cái gì, bắt đầu quét mã vạch.

Mà Tả Duy Đường trông thấy hết thấy, chỉ hơi nhú mày, nhìn cũng không nhìn đồng nguyên liệu bị đặt ra, tự giác cầm thẻ ra, quét thẻ kí tên, ôm nguyên liệu nấu ăn, đi mất!

.....

Hàn Vũ dẫn đầu vào cửa, đặc biệt cản đường Tả Duy Đường, trước mặt y, thay dép lê lúc này mình mang, sau đó lại lấy một đôi mới từ ngăn tủ ra, xé bao đặt sau mình, một câu không nói, đi vào trong.

Tả Duy Đường thoáng ngẩn người, chờ tới lúc Hàn Vũ đặt dép lê trước mặt mình, tỉnh ngộ. Còn nghĩ tới vẻ mặt ảm đạm như trước của Hàn Vũ, tâm tư lay động, cũng thay dép lê vào nhà.

Hàn Vũ thấy một màn này, tâm tình thoáng biến chuyển tốt đẹp, ít nhất có thể sửa đúng không? Sau đó lập tức đi vào phòng khách, ném hết mấy túi quần áo giày dép lớn lên sofa, xoay người theo Tả Duy Đường vào bếp.

Nhìn y sắp xếp ngay ngắn các loại nguyên liệu gia vị dụng cụ vừa mua trong siêu thị về, mấy thứ buổi tối muốn ăn đều lấy ra đặt lên thớt và bồn rửa, tạm thời không dùng tới thì phân loại toàn bộ nhét vào hộp giữ tươi hoặc tủ lạnh.

“Rất thông thạo nha!” Hàn Vũ đứng cạnh cửa, rót cuộc ngữ khí hòa hoãn trên choker y.

Tả Duy Đường ngược mắt nhìn cậu một cái, không nói gì, loay hoay xong hết cả, Tả Duy Đường ra khỏi bếp, “Tôi đi tắm, em nấu cơm đi!”

Đi nửa đường, đột nhiên bay tới một câu, “Trong nhà hình như trong có thuốc đau bụng, em ngàn vạn lần.....”

Ngàn vạn lần kiểm chế chút!

Hàn Vũ nhếch miệng cười vang, người đàn ông này..... miệng thật hư hỏng.

Nhìn y còn chưa vào phòng tắm đã vung tay bắt đầu cởi đồ, cho đến khi tới trước phòng tắm, đã chỉ còn lại một cái quần lót treo trên người, nhìn nhìn quần áo bị vứt lung tung, trong lòng Hàn Vũ xác định một sự thật, công tác vệ sinh nhà này hiển nhiên là dựa vào người làm công theo thời gian.

Không ngắm cái người vừa về nhà là lập tức sụp đổ hình tượng bình tĩnh tự kiểm chế nữa, xoay người vào bếp, suy nghĩ thực đơn buổi tối.

Nói tới chuyện nấu ăn, đây thật đúng là lần đầu tiên xuống bếp từ khi Hàn Vũ sống lại, cho dù cùng lão đại thuê chung căn nhà hơn hai tháng, bọn họ đều cùng gom góp thay phiên mua đồ ăn ngoài hoặc là tùy tiện nấu cái gì bỏ bụng.

Hàn Vũ nhặt thịt bò trên thớt lên, nhìn trái nhìn phải, không thể không thừa nhận, đồ đắt một tí, quả nhiên tốt hơn một chút.

Lại lật lật thịt dê lưng dê và gan dê cùng với xương sườn chính cậu muốn ăn bên cạnh, lại ngấm ngấm mấy lá rau cải và hành để phối đồ ăn lành bệnh trong bồn rửa, nhìn không được ngất ngất mũi — thật đúng là tác phong đại lão gia, gần như không thấy rau a!

Cậu xắn ống tay áo, vo gạo, cắm nồi cơm điện, sau đó bắt đầu rửa các loại nguyên liệu mua về.

Đặt lên thớt, xắt đều từng miếng, sắp xếp chỉnh tề, lục ra một thau lớn, bỏ thận dê gan dê thịt dê đã xắt thành lát vào trong, cho rượu gia vị hương liệu và một chút muối, trộn tinh bột và lòng trắng trứng, thấm đều.

Bắc nồi bật bếp, cho một ít dầu salad mới mua, để cho nóng năm phần, cho hết thịt dê vào, thêm vài miếng măng mùa đông và ớt đỏ, sau khi thấm đều, lập tức vớt ra.

Lúc xoay người lấy chén đựng hành gừng tỏi mấy loại gia vị, bị bóng người phía sau dọa sợ.

“Anh đứng đó làm gì?” Hàn Vũ lăm bầm, động tác trên tay không dừng, tăng lớn lửa, cho thêm dầu để nóng bảy tám phần, đổ hành gừng tỏi vân vân vào tạo vị, xèo một cái, phòng bếp này, từ khi nó được xây dựng, lần đầu tiên bốc ra mùi khói dầu và một loại mùi đặc biệt thuộc về nhân gian.

Mùi vừa ra, Hàn Vũ tay chân nhanh nhẹn cho thịt dê vào lại, lật, canh độ lửa, theo thứ tự cho thêm rượu gia vị và giấm, lại một lần loại bỏ mùi tanh của thịt dê, sau đó cho nước tương điều hòa mùi, bỏ thêm hắc xì dầu*, cuối cùng thêm muối ăn, lòng đỏ trước và đường trắng.

(*hắc xì dầu cũng giống nước tương nhưng ủ trong thời gian lâu hơn và đậm màu, đặc hơn nước tương bình thường, thường để nêm nếm)

Trước khi ra đĩa, Hàn Vũ dùng xẻng nấu ăn rắc nước tinh bột vào, sau đó mới tắt lửa múc ra.

Hàn Vũ bưng đĩa, ngẩng ngẩng kệ bếp hỗn độn, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường đứng đó, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm, khiến người ta nhìn không hiểu, không chút do dự nhét đĩa trong tay vào tay y, “Này, mang ra đi, bày bàn.”

Hàn Vũ gãi gãi đầu, không muốn mình nghĩ quá nhiều, nhìn nhìn nguyên liệu còn bày trên kệ bếp, còn thịt bò chiên giòn và sườn chua ngọt phải làm, rửa rau cải kia, cuối cùng tùy ý xào một chút là được.

Nghĩ, liền động thủ, thịt bò cắt xong ném hết vào nồi luộc, thừa dịp này, Hàn Vũ đem sườn ướp tương, toàn bộ bỏ vào chiên ngập dầu một lần, chờ thịt bò chín, sườn còn đang cuộn cuộn trong chảo dầu.

Hàn Vũ lập tức lấy thổ đất ra, đổ nước, sắp thịt bò vào, lần lượt thêm các loại gia vị và hương liệu gừng, hành, quế, hồi hương*, rượu gia vị, nước tương, hắc xì dầu, muối đường. Đặt lên bếp, lửa lớn đun sôi, chuyển sang lửa nhỏ, chậm rãi ninh tới khi thịt bò xốp giòn.

(*hồi hương:

Trong lúc đó, sườn trong chảo đã được vớt lên, đổi nồi, cho dầu cải, bật lửa lớn, bỏ thêm đường phèn, nấu tới khi hòa tan, mới cho sườn vào đảo đều, đợi cho nóng, lại bỏ giấm và nước tương, hắc xì dầu, không thêm nước đường — lúc Hàn Vũ ở nhà, ăn sườn xào chua ngọt chính hiệu mẹ nấu chưa bao giờ cho nước đường vào, vẫn mỹ vị như trước.

Khi sườn lên đĩa, thịt bò trong nồi cũng đã ngấm khô nước thịt, để ra đĩa chờ nguội, dùng trứng gà và bột mì trộn thành hồ, đun nóng chảo dầu chiên sườn lúc này, nhúng thịt bò vào hỗn hợp trứng bột mì, cho vào nồi chiên tới màu vàng kim thì vớt ra, rắc muối và thì là bỏ lên đĩa.

Cuối cùng, đổ dầu nóng trong nồi vào lọ, chút dầu còn lại để xào rau.

Đợi khi Hàn Vũ bưng sườn xào chua ngọt và thịt bò chiên giòn ra, phát hiện Tả Duy Đường bên ngoài không biết đã giữ cái tư thế đứng bưng đĩa kia bao lâu rồi.

“Anh phát giác cái gì?” Hàn Vũ vừa hỏi, vừa đi qua. Bưng đồ ăn nóng không cảm thấy bỏng sao? Hoặc là nói, người này da dày thịt béo?

Tả Duy Đường bị giọng nói cự ly gần của Hàn Vũ chấn động một chút, lập tức hoàn hồn, thản nhiên đặt đĩa thịt dê trong tay lên bàn, Hàn Vũ bưng đồ ăn đi qua bên cạnh Tả Duy Đường, đặt xuống bên cạnh thịt dê.

“Tôi đột nhiên biết được một loại mùi vị tên là.... ‘đói’” Tả Duy Đường theo sau Hàn Vũ vào bếp, lấy chén đũa cùng với bưng lên một món cuối cùng.... rau cải? Tả Duy Đường nhíu mày.

“Đói?” Hàn Vũ vừa bới hai chén cơm, vừa cố ý bỏ qua cái điệu chán ghét đối với đĩa rau của Tả Duy Đường, quả nhiên, cho dù cái gì cũng xuống bụng được, vẫn phân chia thích ghét. “Mệnh thiếu gia chưa từng bị đói?”

Tả Duy Đường lắc đầu, “Trước kia chấp hành nhiệm vụ, năm ba người tìm không được đồ ăn là rất bình thường.”

Lúc Tả Duy Đường bưng đĩa rau Hàn Vũ đưa tới, thật sự có một loại cảm giác y chưa bao giờ trải nghiệm, là một loại cảm giác mãnh liệt từ tâm lý phức tạp sinh ra, sau đó biến thành sinh lý, từ dạ dày lan tràn đến cả trái tim và đại não.... Một loạt cảm giác này, y đổ lỗi cho “cảm giác đói khát” mình chưa từng nhắm nháp!

Mà cảm giác đói khát làm sao loại bỏ....

Hàn Vũ chẳng hiểu nổi nhìn y, cậu thật sự bị thời đại vứt bỏ sao? Vì cái gì cậu luôn cảm thấy việc giao tiếp giữa bọn họ tồn tại chướng ngại to lớn vậy?

Anh còn chưa có nói, “đói” của anh là cái gì? Hàn Vũ không tiếng động bắt bẻ y.

Tả Duy Đường ngồi trước bàn ăn, nhìn vẻ mặt của Hàn Vũ, hơi hơi thất thần, “Em không thể hiểu cái ‘đói’ đó đâu.” Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong mắt lấp lánh ánh sáng của dã thú, dọa Hàn Vũ tức khắc học được ngoan ngoãn, nghiêm, uốn ngực, kéo ghế dựa, ngồi xuống, bưng chén, và cơm.

Ăn tới một nửa, Hàn Vũ uốn bụng ngồi một bên không động đũa.

Tả Duyệt Đường chỉ nâng mắt nhìn cậu một cái, không lên tiếng, ăn xong đồ trong chén, tự mình chạy vào bếp xới thêm cơm, lúc chạy về, tốc độ ăn lập tức tăng lên không chỉ một bậc.

Thịt có thể nhìn thấy trên bàn, toàn bộ cần quét sạch sẽ, duy độc một đĩa rau cải Hàn Vũ ăn còn thừa lại, chỉ sơ sơ ít đi phân lượng của hai lần gấp.

Hàn Vũ cau mày, mặc kệ là tốc độ ăn cơm của người này, hay là thói quen ăn uống của y, trong mắt Hàn Vũ, đều là một loại hành vi mang tính tự sát.

Chỉ là khi mình còn bưng chén, tốc độ ăn cơm của y hiển nhiên không phải cái dạng như chiến đấu này.

“Không có gấp, không cần ăn nhanh vậy chứ?” Hàn Vũ rút cuộc xem không vừa mắt.

Tả Duyệt Đường nghe xong, động tác trên tay dừng một chút, không đến vài giây sau lại chứng nào tật đó, ăn y như chiến đấu, thẳng đến khi ăn xong, y mới chậm rãi nói: “Quen rồi, trước kia..... không có quá nhiều thời gian lãng phí vào chuyện ăn cơm.”

Hàn Vũ ghen, không tiếp lời, mượn động tác dọn dẹp chén đĩa che giấu xấu hổ — giữa bọn họ, độ hiểu biết vẫn rất ít.

Tả Duyệt Đường đứng dậy đi đến bên người cậu, nhìn cậu cầm bát đưa vào bếp, vòi nước mở ra, tiếng nước ào ào, Tả Duyệt Đường dựa vào khung cửa, chán muốn chết lại hết sức chăm chú nhìn chằm chằm bóng dáng đưa lưng về phía y.

Trong thân thể này rốt cuộc là cái gì?

Thường xuyên tản ra một loại hương vị đặc thù, rất rất..... khiến người nhớ thương.

Hàn Vũ rửa chén xong, mới chậm chạp nghĩ tới, nếu cậu đã nấu cơm tối..... thật ra có thể không cần rửa chén chứ? Cậu cũng không phải tới làm người hầu!

Nghĩ, mang theo một loại ngạo kiều vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt bọn An Húc Dương xoay người, ánh mắt lại rơi vào hồ sâu, dọa cho cổ “khí phách” hiếm khi bùng lên của Hàn Vũ, lập tức biến thành không khí trong bong bóng, xì một cái tiêu tán không còn một mảnh.

“Đã làm xong rồi?” Tả Duyệt Đường nhìn cậu hỏi, “Được rồi, nghỉ ngơi đi, hôm nay coi như chạy một ngày rồi!”

Mi tâm Hàn Vũ tự dưng nhảy nhót, khó trách cậu cứ cảm thấy quên cái gì, hóa ra là đây, đến giờ cậu còn chưa thấy phòng của mình đâu?

“À, vậy tôi ngủ đâu?” Hàn Vũ vẩy bọt nước trên tay, từ phòng khách nhìn qua, cửa phòng tắm và phòng ngủ chính, còn hai cửa phòng đóng chặt, trong đó hẳn có phòng cho khách.

Tả Duyệt Đường vốn đi trước Hàn Vũ vào phòng ngủ đột nhiên xoay người, nhíu mày nhìn cậu, “Cái gì em ngủ ở đâu?”

Hàn Vũ sững sốt, nhìn cái dạng này của Tả Duyệt Đường, cảm giác quái dị loáng thoáng trong lòng rốt cuộc bốc khỏi đầu, “Đừng nói anh muốn tôi ngủ chung phòng chung giường với anh đó?”

35. Chương 35

Khi Hàn Vũ từ cái bản mặt lạnh ngàn năm không đổi của Tả Duy Đường nhìn ra được y đã gảy cái bàn tính này từ sớm, không khỏi cười lạnh vài tiếng, không nói gì nhìn Tả Duy Đường.

Thật sự xem bộ dạng lạnh nhạt bình tĩnh của y thành cái tên mắc chứng cấu kính.

Giằng co một hồi, cuối cùng phần thắng vẫn nghiêng về ý chí chiến đấu liều chết không theo uy vũ bất khuất của Hàn Vũ — đoạt được quyền lực ngủ trong phòng cho khách cách vách.

Lúc giúp Hàn Vũ dọn quần áo mới mua và sách vở vào phòng cho khách bên cạnh, cả mặt Tả Duy Đường đều đen thùi.

Hàn Vũ đội không khí không ngừng tăng áp lực của Tả Duy Đường, ôm laptop của mình, vào phòng cho khách, sau đó “a” một tiếng há to miệng..... quả nhiên chỉ là phòng cho khách, trừ cái giường phong cách na ná giường trong phòng ngủ chính, không hề thừa ra cái gì khác.

Đột nhiên, Hàn Vũ nhìn thẳng màn cửa lay động — cậu nên cảm kích, ít nhất lúc trang trí, người này còn nhớ điểm xuyên cho phòng khách gần như không dùng tới trong nhà mình một cái màn cửa?

Lúc Tả Duy Đường xoay người thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Vũ, không khỏi nhếch khóe miệng — thời gian và kiên nhẫn y đều có, binh pháp có nói, quan trọng ở chữ xảo*.

(= gian trá, xảo quyệt, lừa gạt.....)

Qua loa sắp xếp một chút, lấy một bộ chăn đệm từ phòng ngủ chính của Tả Duy Đường qua đây, trải lên, Hàn Vũ liền đẩy Tả Duy Đường ra ngoài, sau đó rửa mặt đánh răng, ngã ngửa lên giường.

Lăn qua lăn lại một ngày, thân thể mỗi mết, mà ý thức trong vỏ não lại hoạt động mãnh liệt; thay đổi chỗ mới, trên giường còn có cảm giác ẩm ướt không phơi nắng thời gian dài; quan trọng hơn là, cách vách còn có một con dã thú như hổ rình mồi nhìn chăm chăm thịt cừu nhỏ là cậu.

Dưới đủ loại điều kiện thế này, Hàn Vũ vốn tưởng mình sẽ trọn tròn mắt tới bình minh, không nghĩ tới, thân thể vừa dán lên giường, cảm giác buồn ngủ nặng nề lập tức thổi quét toàn bộ ý thức của Hàn Vũ.

Hết thấy giả thiết và cảm giác nguy cơ này, dường như chỉ dừng lại trong lý trí của Hàn Vũ, mà trong tiềm thức sâu nhất, đã có một loại tín nhiệm và cảm giác an toàn không rõ lý do.

Chưa tới năm phút, ý thức Hàn Vũ đã lâm vào hắc ám ngọt ngào.

Ban đầu ý thức đều trôi nổi trong đại dương mênh mông, tuy mắt không thể thấy, nhưng thủy triều giống như đại dương từng chút an ủi linh hồn ngủ say, tâm Hàn Vũ nhận được yên tĩnh và an tâm không tên.

Đột nhiên, một loại xiềng xích giống như dây leo kéo tới, chỉ là không đợi Hàn Vũ cảm thấy không thoải mái, loại cảm giác xiềng xích này đã chuyển thành hệ thống sưởi ấm cường lực, từng đợt hơi ấm từ nơi tiếp xúc phả lên người mình. Khiến cậu cảm thấy thoái mái vạn phần.

Vốn ý thức sắp tỉnh táo lại, dưới loại trạng thái này, lại lâm vào mộng đẹp càng sâu.

.....

“Khụ khụ.....” Một loạt tiếng ho giống như muốn ho cả tim phổi ra ngoài, thoáng cái đã đánh thức Hàn Vũ.

Cậu mạnh xoay người ngồi dậy, bên cạnh lập tức có người học theo cậu ngồi dậy, chần trợt tới eo hai người, Hàn Vũ quay đầu nhìn qua người nào đó nhiều ra bên cạnh, khóe mắt co giật.

“Đánh thức em?” Nói xong người đàn ông lại che miệng ho khan vài tiếng.

“Sao anh ho thành thế này?” Hàn Vũ theo bản năng hỏi, mà lời vừa ra, lại hận không thể tát mình mấy bạt tai, hiện tại hẳn phải nên hỏi..... “Sao anh lại ở đây?”

“....” Người kia không tiếng động nhìn cậu, lại một chuỗi ho khan mãnh liệt, “Muốn vào là vào được.”

Hàn Vũ trầm mặc, đột nhiên nghĩ tới lúc trước người này làm gì, lập tức tỉnh ngộ, đừng nói đây là nhà y, cho dù không phải, bằng bản lĩnh của y, quả thật muốn vào là vào được!

Hàn Vũ đau đầu nhìn người đàn ông gần như đã ho không còn sức lực bên cạnh, mím môi nghĩ nửa ngày, vẫn là đưa tay giúp y vỗ lưng, “Rốt cuộc anh bị sao vậy?”

“À.....” Người đàn ông được Hàn Vũ vỗ nhẹ, hơi tốt hơn chút, “Chắc tại hút thuốc nhiều!”

Hàn Vũ nhất thời không nói gì, nhìn người kia, trong lòng oán thầm, anh đã biết là hậu quả của việc hút thuốc, cũng không thấy ban ngày anh hút ít đi mấy điếu.

“Có thuốc không? Tôi đi lấy cho anh.” Hàn Vũ xốc chăn xuống giường, cũng không thể để y ho cả đêm vậy được.

(thuốc chỗ này là thuốc uống nha)

“Không có.” Người kia trả lời không hề ngẩng đầu.

“.....” Hàn Vũ dừng bên giường, quay đầu nhìn y, “Không có thuốc?”

Không có thuốc làm sao anh sống qua ngày lâu được vậy? Cứ ho ho thế làm sao ngủ?

“Một mình, đã quen cả rồi!” Tả Duy Đường không chút để ý nói, nói xong, ho khan đã đỡ hơn nhiều, túm Hàn Vũ đè lên giường, kéo chăn, đắp cho hai người.

Người này cũng quá..... Hàn Vũ giật giật, phát hiện trong mỗi một động tác nhìn như tùy ý của người này, toàn bộ đều có kỹ xảo chặn động tác người khác bên trong.

Vài ba lần, Hàn Vũ sớm biết ngoan, trong tay Tả Duy Đường, cậu không chiếm được cái tốt!!

Chiếm không được cái tốt, cũng không đại biểu hoàn toàn thỏa hiệp, Hàn Vũ không ngừng muốn lợi dụng ưu thế bẩm sinh, đuổi người nằm xuống giường!

“Anh đừng đè tôi, khó chịu!” Hàn Vũ dùng hết khí lực không có kết quả, âm thầm sinh hận, đồng thời lên tiếng kháng nghị.

“Ừ ừ, đừng ồn ào, ngủ!” Tả Duy Đường vẫn dùng cánh tay và nửa thân người ép Hàn Vũ không thể động dậy.

“Anh về phòng ngủ của anh.....” Hàn Vũ vặn vẹo cổ, để người đàn ông này ngủ ở đây, đấu tranh lúc trước của cậu trở thành cái gì? Còn không bằng qua phòng ngủ chính ngủ, ít nhất đệm chăn bên đó không vừa ẩm vừa cứng, hệ thống sưởi cũng ấm hơn một chút!

“Được.....” Tả Duy Đường ngẩng đầu khỏi đệm chăn, “Chúng ta qua kia ngủ! Chỗ này vừa ảm vừa cứng, thật sự không thoải mái.”

Nói xong, đứng lên, muốn kéo Hàn Vũ dậy.

“.....” Hàn Vũ chôn trong chăn nhìn y, vẫn không nhúc nhích — hơn cả giường ngủ thoải mái, cậu càng muốn cảm giác an toàn khi ở một mình hơn.

“.....” Tả Duy Đường nhìn thẳng cậu một hồi, sờ sờ cằm, mạnh mẽ ra tay, bọc người trong chăn, quần quần, khiêng lên vai, sải bước ra cửa.

“.....” Đây là Hàn Vũ bị biến thành con tằm trong chăn.

Bẹp một cái, Hàn Vũ bị ném lên giường trong phòng ngủ chính, cậu lập tức nhanh trí lặn một cái, tới chỗ sát góc giường, chôn trên người quần càng gắt gao.

Sau đó.....

Sau đó.....

Thật lâu sau không có động tĩnh gì.

“Được rồi, đừng ằm ỉ, ngủ đi! Mai còn bận.” Nệm bên cạnh lõm xuống, con tằm Hàn Vũ thuận thế hơi lặn xuống một chút, bị Tả Duy Đường đã sớm giăng lưới bắt vào trong lòng, sau đó lôi kéo đầu Hàn Vũ ra, đặt lên gối đầu, lại nhấc đệm chăn rộng lớn một bên, phô thiên cái địa* bọc cả y và con tằm Hàn Vũ lại.

(*Phô thiên cái địa = trút xuống từ mọi nơi)

Hàn Vũ bị quần trong chăn, không tiện hoạt động, cũng không dám tùy tiện làm gì, cứ thế nằm thẳng ở đó giả cương thi, không biết thời gian trôi qua bao lâu, thẳng tới khi bên tai truyền tới tiếng hít thở nặng nề, Hàn Vũ mới xoay xoay cái cổ cứng ngắc qua xem.

Một.... khuôn mặt ngủ vô hại?

Xi! Cho dù đang ngủ, người này cũng không cho ra bộ dạng vô hại, càng đừng nói cái bản mặt như sắc bén kia, căn bản không có một góc cạnh nhu hòa.

Chỉ là..... chỉ là cái mặt cho dù đang ngủ, cũng không nhìn ra đáng vẻ hồn nhiên trẻ con gì, lại.....

Hàn Vũ theo bản năng vươn tay che đi ánh mắt vẫn luôn không chịu kiểm soát, mảy hơi nhả lại, có một số việc, thật đúng là không thể khống chế!

“Khụ khụ.....” Người bên cạnh đột nhiên lại truyền tới tiếng ho khan mãnh liệt, Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn y, thiệt là..... ho lợi hại như vậy còn có thể duy trì trạng thái ngủ. Là quen rồi sao?

Trong lòng đoán thế, tay đã vô thức vươn ra ngoài, dấn lên lồng ngực Tả Duy Đường, từ trên xuống dưới, thoáng dùng chút lực, thuận khí cho y.

Tròn một đêm sau đó, Hàn Vũ gần như chưa từng ngủ say, luôn trông lúc nửa mộng nửa tỉnh nghe thấy tiếng ho giống như muốn ho cả nội tạng ra ngoài.

Một tối này, tai gần như đã vô thức dưỡng thành thói quen bên cạnh vừa có tiếng động, đã vươn ra giúp người kia thuận ngực thông khí.

Trong tỉnh tỉnh mê mê, hai nghi vấn hiện lên trong đầu — nếu y có thể ngủ kiểu này, sao vừa nãy lại đột nhiên tỉnh? Là cậu bị tiếng ho đánh thức, cho nên cũng khiến y tỉnh lại sao?

Mà cậu..... Nếu người đàn ông này đã ngủ như chết, vì cái gì cậu không chạy về gian cách vách?

.....

“Khụ khụ.....”

Lại tới nữa, trong đầu Hàn Vũ vừa lướt qua suy nghĩ, tay đã vươn ra ngoài, vươn một nửa mới phát hiện trống không, người đâu?

“Tôi phải tới công ty, dưới lầu quẹo trái có khu thương mại, thiếu cái gì em đi mua, tiền và thẻ đều trong ngăn tủ trước giường, mật mã là sinh nhật em.” Tả Duy Đường ho xong, dặn dò Hàn Vũ còn đang trong trạng thái đi vào cõi tiên.

Ho khan phần lớn đều vang lên vào thời điểm đêm khuya, ban ngày bởi vì tinh lực chia cho chuyện khác, thường thường hút thuốc giảm bớt cơn nghiện trong khoang phổi, cùng với năng lực tự chủ rất mạnh của y, căn bản sẽ không ho dữ dội vào ban ngày.

Mà nửa đêm, chỉ cần y chìm vào giấc ngủ, tuyệt đối sẽ không tỉnh, ho thì cứ ho.

Chỉ là hiện tại, y nhìn Hàn Vũ rõ ràng không ngủ ngon, tâm tư hơi lay động.

“A? À!” Hàn Vũ nửa ngồi dậy, mơ hồ nhìn lướt qua Tả Duy Đường đã ăn mặc chỉnh tề trước giường, vô lực

phẩy phẩy tay, một đêm không ngủ ngon, tuy thân thể thật ra không quá mệt, nhưng tinh thần già cả của cậu thật sự chống đỡ không nổi a!

“Giữa trưa tôi sẽ về....” Tả Duy Đường còn muốn nói thêm, Hàn Vũ đã hoàn toàn nghe không vào, với cậu hiện tại mà nói, vẫn là cái giường có lực hấp dẫn hơn.

Một giấc này Hàn Vũ ngủ không lâu lắm, mỗi ngày tới giờ đều bắt đầu rèn luyện, khiến cậu không thể giống như lúc trước, ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, lâu ngày, đồng hồ sinh học đã hình thành, cho dù là ngày nghỉ, cũng không thể lập tức điều chỉnh thành đồng hồ của kẻ lười.

Hàn Vũ thật sự chịu không nổi cảm giác cơ bắp đau nhức, cuối cùng không tình nguyện bò khỏi giường, duỗi thắt lưng, mới nhớ ra, sáng sớm Tả Duy Đường đã đi làm, xem ra công ty còn chưa tới tình trạng đóng cửa!

Trước khi đi hình như có nói chuyện quan trọng gì đó, nói.... chuyện tiền bạc, bảo mình lấy tiền đi mua đồ, hình như còn có một cái thẻ tín dụng lấy sinh nhật mình là mật mã.

Mình đây là..... được bao nuôi? Hàn Vũ khoanh tay, gờ ngón trở gãi gãi cằm, có chút choáng váng, đồng thời cũng cảm thấy một chút cảm giác sét đánh toàn thân, khó trách hôm qua mình giành trả tiền đồng quần áo kia trước mặt y, đối phương một ánh mắt kinh ngạc cũng không có.

Hóa ra chờ ở chỗ này — trực tiếp ném cái thẻ, giá trị hơn xa mấy món quần áo kia! Hàn Vũ bất đắc dĩ nghĩ, nhưng chờ tới khi đụng tới cái thẻ kia, ý niệm trong đầu lại vòng vo trở về.

Nếu thật sự lấy tiền tài để so đo, mình hình như không chịu thiệt nha!

Hàn Vũ tính toán, có ăn có uống có ở, còn không cần mình tốn tiền, vừa vặn, tiết kiệm tiền mua nhà nha!

Tuy nói — Hàn Vũ nhìn một vòng quanh cái nhà rộng lớn vô cùng của Tả Duy Đường — tuy nói không mua nổi nhà thế này, nhưng mua một cái ổ nhỏ hoàn toàn che kín hơi thở của mình vẫn có thể!

Như vậy, được bao nuôi làm ra vẻ được bao nuôi đi, Hàn Vũ bị thú vui ác nổi lên của mình một phen, nhưng lại cảm thấy, có thể hiểu rõ vấn đề tiền bạc hẳn cậu không cần lo lắng nhất mới đúng.*

(*không chắc với câu này lắm, gốc .)

Từ góc độ của cậu mà nói, trước mắt cũng không tính là một khách thuê không cần trả tiền nhà, mà cho dù là khách thuê ở nhờ, cũng cần làm một chút nghĩa vụ — ít nhất, phải biến cái nơi y như nhà mẫu này ra dáng một chút, không biết tiền trong cái thẻ tín dụng kia có đủ hay không?

Hàn Vũ thay quần áo hôm qua mới mua, áo lông dê cao cổ màu đen, quần thoải mái màu kaki, bên ngoài

khóa áo lông màu xanh ngọc, lúc đứng trước gương tự thưởng thức, không khỏi cảm thán, tuy không phải quần áo có thể triển lộ ưu điểm đặc sắc của thân thể trẻ tuổi này nhất, lại ngoài ý muốn thích hợp với..... Hàn Vũ cậu!

Hàn Vũ vui vẻ huýt sáo với chính mình trong gương, nhét cái thẻ nghe nói là lấy sinh nhật mình làm mật mã vào túi, đi tới huyền quan, thay giày màu nâu nhạt, khóa cửa, ra ngoài, đi tìm khu thương mại Tả Duy Đường nhắc tới.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ thanh thần tiêu sái đi dạo trong khu trang trí nội thất, đi đi dừng dừng, trái phải lắc lư, hai nhân viên bán hàng ân cần theo sau, mỗi khi Hàn Vũ dừng bước, nhân viên lớn tuổi hơn trong hai người đều hợp thời tiến đến, giới thiệu cho cậu đồ dùng hoặc vật trang trí trước mắt là chất liệu gì, thông qua tay vị thiết kế sư nào, lại áp dụng cho phong cách thế nào.

Mỗi khi Hàn Vũ nghe xong, luôn cười không đáp.

Cậu muốn mua cái gì đều đặt trong lòng, mặc cho nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ thế nào, nếu cần cậu đều sẽ gạt đầu tán thành trong lòng, không cần, liếc mắt nhiều một cái cũng không có.

Cứ đi dạo như thế, một giờ trôi qua, theo sau Hàn Vũ, trong hai nhân viên, rõ ràng vị có tuổi nghề lâu năm kia, đã bắt đầu không kiên nhẫn, từ khi Hàn Vũ tiến vào đây, dựa vào nhãn lực thật tốt của mình, liếc mắt một cái đã nhìn ra, thằng nhóc không rõ tuổi tác này, quần áo trên người tuyệt đối là giá trị xa xỉ, là một vị khách có sức mua.

Cho nên, gã mới xung phong nhận việc mang theo nhân viên thực tập được phân cho mình, chủ động tiến đến, chỉ là đi một đường, những thứ bày trong khu bán hàng gần như đều sắp xem xong, thanh niên này, ngay cả cái đầu cũng chưa từng gật.

Trong hơn một tiếng, gã gần như nói khô cả lưỡi, cũng không thấy thanh niên này mua cho dù chỉ là cái ghế.

“Cậu theo cậu ta, tôi qua kia chiêu đãi khách hàng khác trước.” Gã không kiên nhẫn dặn thực tập sinh, không đợi thực tập sinh phản ứng lại, đã khinh miệt liếc qua Hàn Vũ rồi đi.

Mà một cái liếc mắt này vừa vặn bị Hàn Vũ xoay người qua muốn tư vấn thấy được, hơi sững sốt, lập tức hiểu là chuyện gì, chỉ tỏ vẻ đáng tiếc nhún nhún vai với thực tập sinh vẫn theo bên người cậu.

Bọn họ làm sales, cơ bản đơn hàng bán được đều tăng thêm phần trăm trích theo lương và công trạng của mình, hiển nhiên, đơn hàng lớn trên tay cậu hôm nay không thể kị cho người kia!

“Anh có thể giới thiệu một chút giàn hoa này không?” Hàn Vũ chỉ vào một giàn hoa đầy phong cách nước ngoài hỏi.

Thực tập sinh sững sốt, đây chính là câu hỏi đầu tiên mà Hàn Vũ xem từ nãy giờ tới hiện tại mới chủ động đặt ra, hần rất nhanh phản ứng lại, dựa theo trí nhớ, ngắt ngắt quãng quãng đọc ra giới thiệu cơ bản của hàng hóa.

Không thể nói là sốt sắng hay thành thạo, nhưng có thể khiến người ta nhìn ra được hẳn nghiêm túc làm việc này.

Hàn Vũ mỉm cười, lắc lắc tay, “Được rồi, chúng ta tới quầy ký đơn đi! Đúng rồi? Chỗ các anh có thể giao hàng tận nhà không?”

Thực tập sinh sững sốt, giàn hoa này bỏ đi niêm phong, vừa không nặng, lại không lớn, còn cần giao hàng? Xem ra nhà cách rất xa, “Có thể, chỉ cần ngài để lại địa chỉ là có thể.”

Hàn Vũ vừa lòng gật đầu, đi theo sau thực tập sinh, tới quầy, bắt đầu ký đơn quét thẻ.

Đợi tới khi Hàn Vũ đi rồi, thực tập sinh cầm đơn hàng và địa chỉ sâu sắc ngáy ngẩn cả người, ngay cả cô bé thu ngân bên cạnh đều hâm mộ nhìn hẳn, “Tiểu Lâm, hôm nay cậu đụng trúng vận may lớn rồi! Một đơn hàng lớn như vậy toàn bộ đều tính là cậu ký! Không cần chia cho người hướng dẫn của cậu! Thật tốt, một đơn này bằng doanh thu năm tháng của chúng ta a!”

Thực tập sinh được gọi là Tiểu Lâm chỉ ngáy ngốc gật đầu, nhìn bóng dáng Hàn Vũ ra cửa đi lên siêu thị tầng trên. Bên kia vị nhân viên thâm niên đi tới, liếc mắt qua đơn đặt hàng trên tay hẳn xong, không thể tin tưởng lớn mắt.

Hàn Vũ đã ra khỏi cửa không chú ý nhiều như vậy, xoay người liền lên siêu thị trên lầu, nguyên liệu tối qua gần như không còn lại gì, hôm nay lại phải mua một chút.

Dạo một vòng siêu thị xong, Hàn Vũ cầm một đóng đồ chậm rãi trở về, đi ngang qua một hiệu thuốc, đột nhiên nhớ tới chuyện Tả Duy Đường ho cả đêm, dưới chân vô ý thức rẽ ngoặt, vào hiệu thuốc.

Hiệu thuốc rất lớn, thuốc đông thuốc tây đều có, Hàn Vũ đi thẳng tới quầy kê đơn, gõ quầy, bảo nhân viên cửa hàng lấy một lọ dầu sơn trà bối mẫu Tứ Xuyên* và một ít thuốc trị ho.

(*một trong những tác dụng của bối mẫu là giảm ho tiêu đàm, cái chai dầu nó đây

Lúc thanh toán ra ngoài, lại bất giác dừng chân trước quầy đông y.

Cuối cùng đợi tới khi Hàn Vũ đi ra, trong túi mua sắm, chẳng những nhiều ra một phần thuốc trị ho, còn thêm vài phần dược liệu đông y, miệng còn bắt đắc dĩ lẩm bẩm: “Chất lượng quá kém, xem ra vẫn phải qua chỗ ‘Hai Con Hồ Ly Nhỏ’ mua chút đồ, còn lại, qua vườn thuốc của thầy lấy.”

Vừa về tới nhà, Hàn Vũ lấy ra hai loại dược liệu trong túi, thuốc đã pha chế đặt hết lên nơi dễ thấy nhất trên bàn ăn, dược liệu đông y và nguyên liệu nấu ăn bỏ vào bếp.

Xem xem thời gian, mười giờ, vừa vặn còn đủ thời gian làm canh cá lóc bối mẫu, Hàn Vũ lấy cá chuối mới mua ở siêu thị nhúng nước rửa sạch xắt miếng cho vào nước đun sôi, bỏ thêm rượu gia vị, loại trừ mùi tanh rồi vớt ra.

Lấy thổ đất tối qua mới dùng, sàng lọc sơ sơ bối mẫu và đẳng sâm* các loại dược liệu một phen, loại bỏ một vài cái phẩm chất quá kém, cuối cùng dựa theo phân lượng nhớ rõ trong đầu, suy nghĩ, cho từng cái vào thổ đất, đun sôi, chuyển lửa nhỏ chất nước.

(*Đẳng sâm (*Radix codonopsis*) là rễ phơi khô của nhiều loài *Codonopsis*, đều thuộc họ Hoa chuông (*Campanulaceae*). Đẳng sâm có thể dùng trong các bài thuốc bổ phế khí âm trị chứng ho lâu ngày, thường gặp trong các bệnh viêm phế quản mạn tính, lao phổi. Nguồn và xem thêm)

Tiếp theo lôi sườn mua hôm qua mà chưa ăn hết nấu canh, đổ canh vào thổ hơi*, nấu sôi, cho khoanh cá lóc vào.

(*gốc , cái thổ thể này nè, ko biết tên tiếng Việt là gì

Sau đó vớt cạn dược khỏi nước cốt đã ninh xong, đổ nước vào nồi tử sa, đồng thời cho thêm táo đỏ và nấm hương.

Lúc đợt hơi nước đầu tiên bốc lên, chuyển sang lửa nhỏ, lần lượt cho thêm rượu gia vị, muối, đường trắng, một ít gia vị hành gừng, sau đó lại chuyển sang lửa lớn.

Chờ lưu loát làm xong một loạt động tác này, Hàn Vũ mới chậm rãi thấy nguyên liệu và nước thuốc trong nồi tử sa bắt đầu quay cuồng, đột nhiên ý thức được, chính mình lần đầu thực tiễn nấu được thiện vậy mà có thể làm trôi chảy như vậy!

Thiên phú của cậu không tính là tốt, rất nhiều thứ đều phải học theo kiểu thuộc lòng, cho dù thao tác hay năng lực ứng dụng, quả thật đều kém mấy đồ đệ khác của Ngụy Quốc Thủ.

Bị Ngụy Quốc Thủ khảo sát vài lần, cũng vài lần nhấn mạnh muốn Hàn Vũ phải vừa học vừa làm, nhưng mắc kệ là kê đơn đúng bệnh hay điều chế được liệu đặc thù, gần như chưa từng hoàn thành trôi chảy.

Lại không ngờ tới hôm nay, lần đầu tiên tự mình động thủ nấu được thiện lại thuận lợi như vậy, chẳng những chủng loại và phân lượng được liệu đều nắm chắc, ngay cả các bước trung gian đều không loạn.

Mà công hiệu của món canh cá lóc bồi mẩu này — bổ phổi trị ho.

Không biết sư phụ thấy sẽ có cảm tưởng gì? Có thể cười nhạo mình có sắc đẹp mới có động lực của mình hay không? Hàn Vũ vịn phần tự giễu nghĩ trong lòng.

(ý là nói Tiểu Ngũ học hành không quá hoàn hảo, nhưng đổi thành làm đồ ăn cho trai cái là trôi chảy thuần thực =)))

Nói về sắc đẹp, tên kia còn không xứng đâu! Trừ bỏ đôi mắt thật sự khiến người ta dễ dàng mê muội, khuôn mặt kia cũng không có cái gì xuất sắc! A, không! Thật ra đáng người hấn cũng không tệ, mặc dù chưa từng thật sự thấy, nhưng cho dù cách một tầng tây trang nghiêm túc cũng có thể nhìn trộm một hai....

Ngay lúc ý thức Hàn Vũ bắt đầu lơ lửng càng bay càng xa, trong bếp bắt đầu bốc lên mùi thịt cá nồng nàn, trong đó còn kèm theo mùi dược thảo như có như không.

Vị tươi của cá lóc, vị thơm của hương liệu cùng với dược thảo có một loại hương vị trầm ngâm đặc biệt, quện lẫn trong hơi nước quanh bếp, bỗng bành từng vòng trong lớp không khí cao nhất trong phòng, thật lâu khó tan.

Tả Duy Đường vừa mở cửa, đi vào căn phòng hơn phân nửa chỉ dùng để ngủ của mình, mùi hương xông vào mũi, sau đó thuận lợi chui xuống dạ dày, dậy lên một loại cảm giác đói khát và trống rỗng khó có thể ức chế, chính là hương vị kỳ lạ như thế.

Tả Duy Đường không khỏi nhẹ chân, từ từ đi tới cửa bếp, không ngoài dự kiến, thấy được bóng lưng thiếu niên đưa lưng về mình.

Hơi nước màu trắng bỗng bành trong bếp, cái người đan xen giữa đàn ông và nam sinh kia, đang đi qua đi lại trong không gian mười lăm mét vuông, tay thường thường dừng trên thớt, mỗi lần như vậy, lưỡi dao cắt nguyên liệu nấu ăn đánh xuống thớt, tiếng đồ sắc đánh xuống đồ gỗ theo đó vang lên.

“Xèo” một tiếng, nguyên liệu nấu ăn tiến vào chảo, âm thanh trộn lẫn với dầu nóng vang lên.

“Á!” Hàn Vũ vừa xoay người, bị người vô thanh vô tức đằng sau dọa sợ, “Anh về lúc nào?”

“Vừa mới.” Tả Duy Đường nói xong, tiến lên đón lấy đĩa bông cải xanh xào trong tay cậu, bên trong trộn lẫn nấm mèo và chân giò hun khói, chỉ là nhìn một đồng lớn xanh biếc kia..... Y vẫn chán ghét nhứt nhứt mảy như cũ.

“Đi đường cũng không phát ra tiếng, y như mèo ấy.” Hàn Vũ than thở đưa đồ ăn qua, đồng dạng bỏ qua vẻ mặt lúc bưng rau của y, ý bảo y nhanh mang ra.

“Bọn tôi lúc ấy, đi đường mà phát ra tiếng đều chết hết rồi.” Tả Duy Đường nói giỡn tranh luận một câu, bưng đồ ăn ra ngoài.

Hàn Vũ nghe không khỏi sững sờ, tư duy không bị giới hạn từ câu này bay đi, không biết y nói là thật hay giả.

Tả Duy Đường buông đồ ăn xuống, lúc quay lại bếp, tò mò hít hít mũi, hỏi: “Em đang nấu cái gì, mùi kỳ quái quá.”

“Canh cá lóc bốc mẩu.” Hàn Vũ vừa trả lời, vừa mở nắp nồi, cầm đũa và chén, dùng tốc độ cực nhanh gắp mấy loại gia vị ném ném hành gừng tảo đỏ ra, lại đập nắp, nghiêng người, ý bảo Tả Duy Đường cạnh cửa qua đây mang đồ ra.

“Trong nhà chúng ta còn có loại nồi này?” Y chưa bao giờ biết trong bếp nhà mình, vậy mà đầy đủ dụng cụ đến thế.

Hàn Vũ ngẩn ra, muốn xem vẻ mặt y, không biết chữ “nhà” trong câu đó là cố ý hay vô tình, đáng tiếc vẫn chỉ nhìn thấy một đôi con người đen vừa liếc là khiến cậu thẳng sống lưng, thật sự nhìn không ra, ba chữ “nhà chúng ta” rốt cuộc là có ý gì.

Nghĩ lại, Hàn Vũ cảm thấy mình có hơi tích cực, thật đúng là..... lớn tuổi rồi, rất dễ để mấy chuyện vụn vụn vặt vặt gây xúc động.

Nghĩ, cậu cười lắc đầu bưng mấy món còn lại lên, một đĩa thịt sợi Bắc Kinh*, thịt xắt sợi dài nhỏ, cho vào nồi xào với độ lửa thích hợp, bên ngoài phủ nước sốt ngọt, chất thành ngọn núi nhỏ trên đĩa.

Một đĩa thịt băm xào cà*, cà là cà trắng, loại ít hạt mà thơm ngọt vô cùng, dùng tay xé, xé thành từng miếng đều đặn, rán rồi mùi thơm của dầu cũng tiến vào triệt để, thịt băm thật nhuyễn, đảo qua dầu, đều đặn xen lẫn giữa cà, trong cà chẳng những hấp thụ hương vị và gia vị, càng hòa nhập vị tươi của thịt băm.

Chờ hai người cầm chén ra bàn, thái độ chào đón đồ ăn Tả Duy Đường biểu hiện ra tự nhiên khiến tâm Hàn Vũ vui vẻ.

Những món này cũng không phải món lớn nổi tiếng gì. Mà một người chào đón đồ ăn của bạn, chân chính vì cái mà bạn gọi là “hương vị gia đình”, “hương vị tình yêu”, “hương vị dụng tâm” đều là vớ vẩn, món ăn không phải do chuyên gia ra tay, có thể nào cũng không thể bởi vì bạn dùng nhiều tâm tư hơn, thì hương vị thật sự khác biệt.

Tiền đề lớn nhất của được chào đón là, người này coi trọng bạn.

Nếu không, mặc cho bạn tốn nhiều tâm tư, bỏ vào nhiều “tâm tư” hơn nữa cũng chỉ là nói suông.

Hàn Vũ hiểu rất rõ chuyện này, cho nên, cậu bị biểu cảm không hề che giấu của Tả Duy Đường chọc vui vẻ.

Giữa lúc ăn cơm, Hàn Vũ lơ đãng ngó ngó góc bàn — thuốc lúc này cậu đặt ở đó đều không thấy, cậu dùng động tác và cơm một chút, nghĩ không ra lý do.

“Thuốc tôi để trên bàn đâu?”

“Thuốc gì? Em bệnh?” Động tác gắp đồ ăn của Tả Duy Đường cũng dừng, ánh mắt mơ hồ chỉ nhìn nồi canh cá lóc trên bàn, nước canh ngon, chẳng những không chút mùi đất, còn mang theo hương vị trước kia y chưa từng nếm được.

“Đó là thuốc mua cho anh, tôi hỏi nhân viên tiệm thuốc, rất có tác dụng trị ho.” Hàn Vũ hơi hơi hiếu kỳ với vẻ mặt này của Tả Duy Đường, đó là..... chợt dạ sao?

“Có tác dụng gì chứ? Thuốc uống nhiều, sức đề kháng giảm xuống. Tôi không uống.” Tả Duy Đường giương mắt nhìn nhìn Hàn Vũ, ra vẻ nhẹ nhàng băng quơ cho qua chuyện này.

Hàn Vũ nhìn y, thật không ngờ y cũng sẽ có vẻ mặt thế này, một ý niệm khó hiểu trôi lên trong đầu — người đàn ông này, không phải sợ uống thuốc chứ?

Tuy luận về điều tra, Hàn Vũ đánh không lại người đối diện, nhưng, tự nhiên, Hàn Vũ cảm thấy phỏng đoán của mình là chính xác, tên này sợ uống thuốc!

Cậu vì kết quả điều tra này mà trộm vui vẻ, ngoài miệng lại ra vẻ không nghĩ nhiều, “Anh chưa từng thử? Sao biết vô dụng?”

“Tôi nói vô dụng là vô dụng!” Mặt mày Tả Duy Đường bắt đầu có vẻ tức giận, sắc mặt trầm xuống.

A..... Hàn Vũ bỗng nhiên vui vẻ trong lòng!

Tay lại dùng muỗng múc một thìa đầy cá lóc bôi mầu vào chén Tả Duy Đường, “Ủ, vô dụng, vô dụng! Đến, ăn cái này.”

Cơm trưa qua đi, thừa dịp Tả Duy Đường còn ở lại, Hàn Vũ vội vàng nói, buổi sáng cậu tới cửa hàng gia dụng mua các loại đồ dùng trong nhà và dụng cụ gia đình, buổi chiều người ta đưa tới đây.

Sau khi đồ đưa tới, cậu sẽ biến căn phòng thành nơi giống như có người ở một chút, hỏi Tả Duy Đường có cái gì kiêng kị và yêu thích không, Tả Duy Đường nắm chìa khóa đang chuẩn bị ra cửa tới công ty, nghe Hàn Vũ nói, dừng động tác một chút, quăng lại một câu “em thích là được”, vỗ vỗ hông chạy lấy người.

Giữa trưa, Hàn Vũ về phòng cho khách ngủ một giấc tỉnh lại, người của công ty nội thất cũng vừa vận đưa hàng tới cửa, vị thực tập sinh ký đơn hàng kia còn đặc biệt tới đây, giảng giải các loại nội dung lắp ráp đồ dùng cho Hàn Vũ, cũng cam đoan dịch vụ hậu mãi.

Hàn Vũ cười tiếp đón một phen, sau uyển chuyển từ chối ý tốt đối phương muốn ở lại hỗ trợ.

Phục vụ nhiệt tình chu đáo như vậy, nói đến nói đi, vẫn là thành lập trên cơ sở Hàn Vũ bỏ nhiều tiền.

Hàn Vũ không phải xem thường người như thế, chỉ là cậu nhận thức rất rõ, nếu cậu hôm nay, đứng tại địa vị như Tả Duy Đường, có lẽ cậu càng vui lòng giữ thái độ lễ phép càng tốt.

Nhưng thực tế, tất cả những gì cậu làm hôm nay, chẳng qua là đại diện cho Tả Duy Đường mà thôi!

Người ta coi trọng tiền và năng lực tiêu xài về sau của Hàn Vũ, đáng tiếc, đây là những thứ Hàn Vũ hiện tại không có, hôm nay nếu không phải vì căn nhà này của Tả Duy Đường, cậu tuyệt đối không có tâm tư, cũng không có tài lực tới dạo một nơi như vậy.

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đội nhân viên giao hàng và vị thực tập sinh kia về rồi, Hàn Vũ điều chỉnh hệ thống sưởi hơi cao một chút, cởi áo lông dê, kéo tay áo sơ mi, bắt đầu ra roi thúc ngựa bắt đầu công tác.

Trước hết đem những vật lớn, như quầy rượu, bàn trà, ghế mây, bàn tròn vân vân dọn tới những nơi Hàn Vũ đã nghĩ lúc trước, công tác đơn giản một phen, cả người Hàn Vũ đã đầy mồ hôi.

Thời gian trôi qua hơn phân nửa, lấp ráp đồ vật còn lại, cùng với các vật nhỏ linh tinh, Hàn Vũ chất hết vào gian phòng trống vốn nên là phòng sách, chuẩn bị mấy ngày nay, chậm rãi sắp đặt các đồ vật.

Nhìn nhìn thời gian, bốn giờ rưỡi chiều, ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ sẫm tối, không tính là quá tối, giữa trưa chưa kịp hỏi Tả Duy Đường buổi tối mấy giờ về.

Hàn Vũ xoa cằm lằm bằm một hồi, cuối cùng quyết định mặc kệ đối phương làm việc nghỉ ngơi thế nào, cậu vẫn dựa theo giờ giấc của mình mà làm. Nghĩ thế, cậu xoay người vào bếp, lấy ra nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Nghĩ nghĩ liên tiếp hai bữa ăn, căn bản không phát hiện Tả Duy Đường xoi mói cái gì trong ăn uống, cơ bản là thịt y đều thích ăn, mặc kệ cách nấu.

Rau củ, mang màu xanh, y đều chán ghét, đồng dạng, mặc kệ cách nấu. Nhưng tốt xấu từ quân đội đi ra, ghét thì ghét, vẫn sẽ ăn.

Trong lúc suy nghĩ đi vào cõi thần tiên, Hàn Vũ đã vo gạo cắm nồi cơm xong, trên tay chuẩn bị món thứ nhất cũng là món sáng sớm cậu đã muốn ăn, tôm thủy tinh nấu ớt*, thêm cả bao tử heo khoai từ** — “Kiện tì ích khí, bổ phế cố thận”*** một hàng công hiệu đột nhiên lướt qua đầu Hàn Vũ.

(*gốc :

(**gốc :

(***Khỏe lá lách lợi khí, bổ phổi bổ thận)

Cậu hoàn hồn cúi đầu xem xem khoai từ, bao tử heo và măng mùa đông mình đã cắt thành miếng xong, không tiếng động cười khở một chút, lấy thổ đất giữa trưa đã xài trong tủ bếp ra, xếp măng xuống tầng dưới chót, sau đó là một tầng bao tử heo một tầng khoai từ, cho nắm hương vào, chậm rãi đổ nước vào trong, sau khi phủ hết nguyên liệu, đặt lên bếp.

Sau khi nấu lửa nhỏ, thêm nước, chuyển sang lửa lớn, chậm rãi hầm vài phút, lại chuyển lửa nhỏ. Động tác lưu loát nhanh nhẹn, không hề ngưng trệ hay gián đoạn.

Làm xong hết thấy, Hàn Vũ ngây ngốc nhìn chằm chằm ngọn lửa nhỏ hơi hơi đong đưa vài giây, lập tức lắc đầu, làm như không có việc gì xoay người tiếp tục làm tôm thủy tinh nấu ớt mình muốn ăn và mấy món khác.

Tôm bóc vỏ mua loại một trong siêu thị, thân lớn, thịt mềm, còn co giãn tươi mới cực kì, trộn măng miếng ớt đỏ ớt xanh xào lửa lớn, rượu gia vị trừ tanh, nêm muối ăn thêm cho ngon miệng, đường trắng tăng vị tươi, sau đó có thể múc ra khỏi nồi.

Hàn Vũ vừa lòng nhìn tôm thủy tinh nấu ớt đặt trên đĩa, phổi màu rực rỡ, thịt tôm no đủ mà lóng lánh trong sáng, nước xào dưới đĩa cũng có chút màu trắng — vẫn là thích ăn đồ có thể ăn ra nguồn gốc của món ăn!

.....

Bảy giờ.

Hàn Vũ nhìn thoáng qua di động, xác định thời gian hiện tại.

Lại nhìn nhìn một bàn đồ ăn đã dọn lên, sờ sờ dạ dày trống không, không khỏi bĩu môi — ông đây chưa từng chịu đói a! Chờ được dã thú, đói chết chính mình, quên đi, động thủ thôi!

Đưa trên tay mới vừa cầm lên, cửa lớn vang lên tiếng xoay chìa khóa, Hàn Vũ vừa nghe, lập tức buống chén đĩa, nghiêm trang, ngồi thẳng.

Tả Duy Đường vào nhà, nhìn căn phòng vốn trống trải, đột nhiên nhiều ra mấy thứ đồ dùng gia đình, không tính là nhiều nhưng chỉ mấy thứ như vậy, khiến căn phòng có thêm chút nhân khí.

Hơi quay đầu sang, nhìn từ góc nhìn khác, thấy một bàn đồ ăn gia đình cùng với..... người con trai đang ngồi ngay ngắn trước bàn, vẻ mặt chờ mong nhìn mình!

Đột nhiên, khóe miệng không chịu khống chế nhếch nhếch, nét vui sướng trong mắt ai cũng đều có thể nhìn ra, mà khen ngợi trong đó, thật khiến Hàn Vũ may mắn trong lòng vừa nãy mình đã lựa chọn đúng.

Nếu người đàn ông này vào nhà thấy mình đã không kiêng nể gì ăn trước, còn ăn đầy mặt vui vẻ, không chừng lại muốn cầu kính một phen.

Về phần vì sao Hàn Vũ lại nhận định người này nhất định sẽ cầu, mà người đàn ông này tại sao lại muốn cầu kính vì Hàn Vũ không chờ y ăn cơm, Hàn Vũ không có phân tâm nghĩ tới.

Cái gọi là trực giác, chính là phỏng đoán linh tính của động vật nằm trong chuỗi thức ăn của một động vật khác.

Dùng bữa tối xong, Hàn Vũ học theo người kia làm đại gia nằm trên sofa thở phì phò, thở phì phò nửa ngày cũng không phát hiện người trên sofa có ý định đi rửa chén, Hàn Vũ giương mắt nhìn trần nhà thật lâu sau, cuối cùng quyết định tự cứu.

“Anh ăn xong rồi?”

Tả Duy Đường khó hiểu liếc qua cậu một cái, tuyệt đối không muốn phản ứng câu nói thừa này.

“Anh ăn no?”

“Ừ.” Lần này ngay cả mắt Tả Duy Đường cũng không liếc lại đây.

“Ăn ngon rồi?”

“Rất cuộc em muốn nói cái gì?” Tả Duy Đường không kiên nhẫn.

“....” Hàn Vũ mấp máy miệng, có chút tủi thân, “Rửa chén đi.”

Tả Duy Đường ngẩn ra, giống như hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, nhìn nhìn Hàn Vũ nằm trong góc sofa, xoa xoa bụng nhỏ ưỡn lên lằm bằm, lại nhớ tới bao tử heo khoai từ và tôm thủy tinh thơm ngon dị thường lúc nãy ăn.

Rửa chén..... Hình như cũng không có gì khó tiếp nhận.

Chờ nhìn thấy Tả Duy Đường đứng lên vào bếp, Hàn Vũ cũng thuận thế đứng dậy, chạy tới bàn tròn và ghé may ngoài ban công hôm nay mới xếp ra, muốn hưởng thụ thưởng thức một chút cảnh đêm sao sáng như ngọc, kết quả nhìn tới mắt rút gân, cũng không thấy dù chỉ là một cái chấm.

Sau đó, chỉ đành mang tâm tư văn nghệ bể tan thành của mình, chuyển vào phòng tắm, chuẩn bị vệ sinh đi ngủ.

Trong nháy mắt bước vào phòng tắm, đột nhiên nhớ tới thứ còn để trong bếp, đứng trước phòng tắm quay đầu hô với người còn đang phấn đấu trong bếp: “Trong bếp có canh bói mẫu tuyệt lê đường phèn, món trắng miệng, nhớ uống đó.”

Đợi Hàn Vũ ra khỏi phòng tắm, nhìn tới người kia đã tắm rửa xong còn nhanh hơn cậu, món trắng miệng kia hình như cũng đã chén xong.

Vì thế cũng không còn gì để nói, xoay người muốn vào phòng cho khách, đột nhiên bị tên còn lại trong hai người duy nhất ở trong nhà chặn ngang khiêng lên vai.

“Hệ thống sưởi bên kia chưa mở, em chạy qua kia làm gì?” Nói xong, còn hung hăng đánh một bàn tay lên mông Hàn Vũ.

Vốn Hàn Vũ bị hành động khiêng lên của Tả Duy Đường làm đầu vầng mắt hoa, sau khi trên mông trúng một vuốt, hóa đá ngay tại chỗ.

Sống tới tuổi này..... Cư nhiên bị trêu chọc cộng tán tỉnh?!

Mà trong nháy mắt Hàn Vũ sắp bị khiêng vào phòng ngủ chính, cậu rút cuộc nắm khung cửa ghì chặt lại, lưu loát xoay người trên vai Tả Duy Đường nhảy xuống, thuận tiện không khách khí đánh một khuỷu tay lên, trực tiếp công kích dưới sườn đối phương.

Tả Duy Đường trong nháy mắt Hàn Vũ trở mình nhảy xuống, hơi kinh ngạc, lúc nhìn thấy Hàn Vũ phản kích, một chút kinh ngạc kia, lập tức biến thành hưng phấn, cánh tay không khách khí tóm lại, hai ba cái vịn cánh tay Hàn Vũ, khống chế ra sau người, khiến Hàn Vũ không thể không ưỡn ngực, cứng cổ đối diện y.

“Tính linh hoạt không tồi, sức mạnh kỹ xảo a, còn kém xa!” Tả Duy Đường tấm tắc bình phẩm hai tiếng.

Hàn Vũ xoay xoay cánh tay, nội tâm bị phần cực kì, thể năng chênh lệch quyết định địa vị chênh lệch, cậu không muốn thỏa hiệp, lại thật sự đánh không nổi cái vị cường thế đằng sau.

“Tôi muốn qua phòng khách.” Hàn Vũ vịn vịn hai cái, Tả Duy Đường thả cậu ra, cứ bị khống chế, quả thật rất khó chịu.

“Hệ thống sưởi bên đó không mở.” Tả Duy Đường phản bác.

“Mở lên không phải được rồi sao.” Hàn Vũ vẩy vẩy cổ tay, cười nhạo y, này cũng thành lý do cho được?

“Mở không được.” Tả Duy Đường vẫn chặn trước khung cửa.

“Tại sao?” Hàn Vũ không tin.

“Hư rồi!” Rất khẳng định.

“Hư.....hư rồi?” Sao có thể, anh còn có thể nói dối hơn không, giữa trưa còn tốt, nửa ngày không xài đã hư rồi?

“Em không tin?” Tả Duy Đường hai tay khoanh trước ngực, híp mắt uy hiếp.

“.....” Tôi nói không tin, anh lập tức đi phá hư nó đúng không? Hàn Vũ tin tưởng mình đọc được tin tức như thế từ mắt y.

Giằng co thật lâu sau, Hàn Vũ không khỏi thở dài, “Tả Duy Đường..... tôi tới chỗ anh, muốn..... không chỉ là chơi đùa, có thể dừng dừng bộ dạng lúc trước trên người tôi không.”

Thân thể Tả Duy Đường đột nhiên cứng đờ, trấn tĩnh đứng đó nhìn Hàn Vũ, miệng mậm cằn chặt, sắc mặt cũng càng lạnh lẽo.

Hàn Vũ thấy y như thế, trong lòng lặng lẽ giấu cọt một tiếng, đồng thời chân đã muốn đi tới cửa, muốn vượt qua y, qua phòng khách cách vách.

“Không có cái gì bộ dạng trước kia bộ dạng hiện tại!” Ba! Tả Duy Đường vươn tay bắt lấy khuỷu tay Hàn Vũ, ngăn cản động tác của cậu.

Hàn Vũ dậm chân, khó hiểu nghiêng mặt nhìn y, Tả Duy Đường không nhìn lại cậu, vẫn nhìn thẳng phía trước, chỉ là bàn tay nắm lấy khuỷu tay Hàn Vũ, không có ý tứ lỏng ra.

“Tôi không có cái gì một bộ dạng hai bộ dạng.” Tả Duy Đường bắt lấy cánh tay Hàn Vũ, một phen kéo tới gần, “Tôi không cần làm thế.”

Hàn Vũ nhìn khuôn mặt nghiêm túc đó, bỏ qua tức giận trong mắt càng tích càng đậm, cùng sức lực rõ ràng đang áp chế tức giận trên tay, vẫn có thể nhìn ra thật ra y đang giải thích chứ không phải uy hiếp (?).

(dấu chấm hỏi của tác giả, không phải tui)

Thật lâu sau, Hàn Vũ yên lặng thở dài trong lòng — lớn tuổi, không thích gây sức ép, anh giải thích thì giải thích đi, đừng kèm theo tổn thương thân thể a, tuy thân thể còn chưa tới mức xương thủy tinh, đụng cái là gãy, cũng không chịu nổi anh chơi kiểu này a.

“Vậy anh buông ra trước.....” Hàn Vũ dùng ánh mắt nghĩa mu bàn tay nổi cả gân xanh của Tả Duy Đường nắm trên khuỷu tay mình.

“Tôi không cần làm thế.” Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ hơi hơi nhăn mày, tự biết sức mình lớn, hơi lỏng tay ra, lại nói tiếp, “Tôi nói lại một lần, không phải chơi đùa.”

Rốt cuộc Hàn Vũ thật sự nhìn lại y, hai bên lâm vào giằng co khó hiểu, Hàn Vũ hạ mắt, tâm tư sôi nổi xoay vòng, so đo, rốt cuộc đang so đo cái gì, Hàn Vũ loạn một đoàn chính mình đều không thể nói rõ.

Cuối cùng, Hàn Vũ đánh đòn phủ đầu trước, nhanh chóng rút tay ra, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường lù lù trước cửa — cấu kính, âm độc còn có bướng bỉnh và một phần cố chấp!

Cuối cùng của cuối cùng, Hàn Vũ làm ra quyết định chính mình còn nghi ngờ, xoay người đi vào phòng ngủ, chậm rì rì ném một câu, “Được rồi, tôi nhận.”

Vừa nằm lên giường, Hàn Vũ lập tức ý thức được mình lại mềm nhũn khuất phục lần nữa! Muốn nuốt lời..... nhìn người nào đó vẫn duy trì một loại trạng thái tức giận ở cửa, có thể đánh lại sao?

Vì thế chỉ có thể kéo chăn bọc mình lại ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mà Tả Duy Đường còn sững sờ ở cửa, tinh tế suy nghĩ chữ “nhận” của Hàn Vũ là ý gì, thấy động tác trên giường của Hàn Vũ, cắn tức trong lòng thoáng bay đi.

Chữ “nhận” kia cùng với hết thấy những gì Hàn Vũ làm và nói đêm nay, lập tức đặt hết vào đáy lòng, chờ khi có thời gian, lấy ra nghiên cứu cẩn thận một phen, hiểu biết tâm tình con mồi, để thời khắc đập tắt kế hoạch hoàn hảo mà con mồi chuẩn bị.

“Em kéo hết chăn rồi, muốn người khác ngủ thế nào?” Tả Duy Đường đi tới giường, muốn kéo chăn ra.

“Anh đi lấy cái khác trong tủ đi.” Hàn Vũ lộ đầu ra nói.

“Trên giường vốn đã có hai cái chăn rồi.” Tả Duy Đường ung dung nhìn cậu.

“....” Hàn Vũ không nói gì chớp mắt nhìn y.

“Đệch.....” Tả Duy Đường bị nhìn đột nhiên thấp giọng mắng một tiếng, quăng một câu, “Tôi vào phòng tắm, lúc ra em tốt nhất nên thả cái chăn bị kia ra. Tôi còn có thể cam đoan chúng ta vẫn có thể ngủ như tối qua, nếu không....”

Hàn Vũ vươn tay gỡ gỡ đầu, thấy người nọ vội vàng chạy vào phòng tắm nhỏ trong phòng ngủ, sau đó vang lên tiếng xối nước, còn có tiếng chà lau trong tiếng nước.

Vượt cảm suy nghĩ nửa ngày, Hàn Vũ đột nhiên kinh ngạc há miệng, người kia vừa nãy không phải có phản ứng chứ?

Này..... trong lòng Hàn Vũ hơi nôn nóng, cậu không có làm cái gì, sao lại phản ứng? Vậy chờ y quay lại.....

Đột nhiên, Hàn Vũ câu y ném lại trước khi đi, do dự vượt chặn thật lâu, vẫn cảm thấy nếu mình không tin tưởng khiêu chiến đối phương..... thông minh ném chặn ra, lập tức bọc chặt cái chặn nhỏ trên người một chút. Gắt gao rút vào một bên, bắt đầu đếm cừ, để bản thân nhanh đi vào giấc ngủ.

Đêm thứ hai ở chung, tròn một đêm, cả đêm ngủ say vẫn chỉ có một người, chính là nửa đêm đầu là Hàn Vũ ngủ say, nửa đêm sau là Tả Duy Đường ngủ say.

Hàn Vũ lại bị tiếng ho của người bên cạnh đánh thức, thấy đối phương ho nửa sống nửa chết, không hề có chút sát phạt quyết đoán như khi tỉnh, trong lòng cười nhạo, đồng thời thật sự bị từng đợt tiếng ho khan làm cho đau đầu.

Vì thế vẫn là nửa mộng nửa tỉnh giúp đối phương thuận khí, hy vọng đối phương dễ chịu một chút, đồng thời cũng tận lực giảm bớt số lần ho khan, để khôi phục chất lượng giấc ngủ của mình.

Không biết có phải ban ngày ăn hai bữa được thiện liên tiếp cùng với món tráng miệng hơi có tác dụng không, hoặc là tác dụng tâm lý của Hàn Vũ, luôn cảm thấy tới lúc gần sáng, tiếng ho của người bên cạnh rốt cuộc dịu bớt.

Sau đó liên tiếp hơn một tuần, Hàn Vũ gần như vì chính mình thỏa hiệp lúc này mà nôn máu trong lòng.

Cái gì kêu từng bước xâm chiếm, cái gì kêu bị quen thói, cái gì kêu không giới hạn, Hàn Vũ hoàn toàn thấu hiểu triệt để!

Thỏa hiệp, thỏa hiệp, từng bước nhượng bộ, thỏa hiệp khắp chốn, từ đêm thứ nhất cậu đã không thể bảo vệ được giới hạn, mềm một hồi, muốn vùng lên lại, chống lại Tả Duy Đường có thể nói là chuyện ngàn lẻ một đêm — đơn giản trong tám chín ngày này, không có một đêm Hàn Vũ có thể ngủ trong cái nơi gọi là phòng cho khách thì biết!

Nhưng khiến Hàn Vũ càng khó hiểu trong lòng, cũng là hai người cùng giường chung gối nhiều ngày như thế, Tả Duy Đường trừ bỏ thích ôm cậu đã quán thành cái kén ra, thật sự không có một chút động tác khác.

Hàn Vũ đoán không ra suy nghĩ của đối phương, cậu không cảm thấy đó là một người sẽ ủy khuất chính mình, nhưng liên tiếp nhiều ngày nề nề nếp nếp cũng khiến Hàn Vũ càng thêm lo lắng đề phòng — đây rốt cuộc là đang xâm lược từng bước, hay là đang giảm bớt tâm phòng bị của con mồi?

Trừ bỏ hàng đêm xoắn xuýt đủ loại về người này, vào ban ngày, Hàn Vũ cũng bận rộn không có thời gian sắp xếp lại việc của mình, thư mục sách dày đặc Ngụy Quốc Thủ giao còn chưa lật một tờ, các loại bài tập thực tiễn ngày nghỉ một cái cũng chưa làm, đơn hàng qua năm Quý Ly để lại trước khi đi còn chưa xem.

Gần như toàn bộ đều dây dưa tại cửa hàng đồ gia dụng và trang trí nội thất, mỗi khi nhìn thấy thứ gì hợp ý, Hàn Vũ luôn không hề cố kỵ quẹt thẻ, mang về nhà Tả Duy Đường.

编号: 3397313 红动中国 (www.redocn.com) betty2014

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tả Duy Đường là người trong cuộc có lẽ không ý thức được, nhưng, một tuần này trôi qua, nếu bất cứ người bạn thân nào của Tả Duy Đường tới, thấy căn nhà biến đổi lớn thế này, nhất định sẽ kinh ngạc cười toét.

Vật dụng trong nhà chất đầy từng món không nói, ngay cả mấy vật phẩm trang trí vụn vặt, đều cực kỳ hợp với phong cách tổng thể, ngổ ở nơi nó nên ngổ.

Trong đó, khiến Hàn Vũ vừa lòng và tự hào nhất, ngoại trừ phòng ngủ chính và phòng sách, chính là ban công.

Trong phòng ngủ chính, Hàn Vũ đem bộ ga giường đơn sắc bất biến kia đổi hết thành màu lam ấm áp ngày xuân, nhất là cái đệm chăn nhỏ mỗi đêm cậu đều dùng để bảo vệ trinh tiết, gần như được Hàn Vũ cung phụng như thần, chẳng những đổi thành vỏ chăn sang quý nhất, còn mua tận bốn cái cùng một kiểu dáng, một tuần đổi một cái, không trùng màu.

Hai bên tủ quần áo âm tường đặt giỏ hoa treo tường, chỉ là không dùng để trồng hoa, ngược lại bỏ mấy thứ trang trí rất có phong cách trừu tượng hiện đại.

Hai bên giường đặt tủ thấp, đầy đủ đèn bàn khung ảnh linh tinh, chỉ tiếc, khung ảnh đều để trống.

Ban công theo kiểu đóng kín ngoài cửa sổ sát đất, được Hàn Vũ cải tạo thành không gian nghỉ ngơi kiểu tatami, đặt một ít gối ôm và giá sách thấp, cùng hai bàn trà thấp hình chữ L, bỏ vào vài cuốn sách báo, chỗ bên ngoài ban công nhất, Hàn Vũ tìm người, sửa ban công thành kiểu nửa đóng kín, phần mở ra bên kia làm bồn hoa dày hơn gấp đôi so với bức tường ban đầu, một phần bên trong trồng hoa cỏ mua từ chợ hoa, cây xanh lâu năm, hoa tươi gần như không có, một phần khác, sớm đã chuẩn bị trồng hoa, chỉ chờ ngày xuân sang năm gieo xuống là được.

Sau đó, lại đặt bàn tròn và ba năm chiếc ghế mây, trên vách tường gần phòng ngủ thêm vào giá treo mới, có tất cả ba tầng, hai tầng trên Hàn Vũ đặt các loại dược liệu mua từ vườn dược mà dược thiện thường dùng.

Tầng cuối cùng bày đầy các loại lá trà và hạt cà phê Hàn Vũ đặt hàng trên mạng, thật ra hai loại này Hàn Vũ uống không nhiều, nhưng trong không gian ban công tràn đầy phong cách đất tiền, Hàn Vũ thật sự không đành lòng đặt toàn dược liệu.

Chỉ là nghĩ như vậy, Hàn Vũ còn có một loại tâm tình phụ lòng đồng tiền đập ra này, cùng với một ít cảm giác cây xanh đón gió lạnh cũng lung lay như trước.

(sr, đoạn này tui không hiểu gì luôn: , , .)

Đối với hết thảy Hàn Vũ hý hoáy ra, chủ nhân chân chính của căn nhà, vẫn duy trì thái độ “em vui là được”, từ đầu tới đuôi đều không phản đối cũng không ủng hộ.

Giống như, mặc kệ trong nhà nhiều ra cái gì, thiếu đi cái gì, với y mà nói không có chút khác biệt, rất có ý tứ “chỉ cần người nên ngổ trong này vẫn còn trong này, thế nào cũng như nhau.”

Đáng tiếc, Hàn Vũ bận rộn chiến đấu cùng các loại góc độ và số lượng vật dụng, hoàn toàn không hấp thu được ý nghĩa trong đó, lúc chân chính rối rắm mâu thuẫn, còn có thể hung hăng oán giận chủ nhân chân chính — chỉ là cái tên bất tài, nhà mình cũng không để tâm, lúc cần dùng tới, hoàn toàn không được việc.

Một tuần qua đi, những thứ nên sắp xếp trong phòng đều đã sắp xếp tương đối, Hàn Vũ rốt cuộc đã rảnh tay để lên kế hoạch cho ngày nghỉ của mình.

Chuyện quan trọng hạng nhất, vẫn là danh mục sách nhất định phải đọc Ngụy Quốc Thủ để lại, rất nhiều trong số đó, Hàn Vũ căn bản còn chưa cầm tới tay, lên mạng xem vài lần, đều là trạng thái hết hàng, trái phải hỏi thăm thật lâu, mới biết một cửa hàng tại phố sách thủ đô có bán.

Chủ yếu vẫn là phần lớn trong danh mục sách Ngụy Quốc Thủ chỉ định cũng không phải sách tiêu thụ hàng năm, in ấn một lần, có thể dùng hai ba năm mới có đợt in tiếp, cho dù là thể giới mạng được xưng cái gì cũng có, phần lớn đều không trừ hàng, nếu muốn đặt hàng, còn phải chờ nhiều người mua.

Tính toán như vậy, còn không bằng tự mình ra ngoài một chuyến tiết kiệm thời gian.

Đến tận nơi, không thể không nói vận khí Hàn Vũ rất tốt, lúc này ra ngoài, Hàn Vũ vốn không nghĩ tới có thể tìm được hết sách trong danh mục, thăm nghĩ lấy được hai ba cuốn trong đó rồi lại nói, mấy cuốn khác hoặc là đặt trước, hoặc là lên mạng chờ.

Cũng không nghĩ tới, tới cửa tiệm sách kia dạo một vòng, lập tức ôm ra được đủ bộ sách, trên đường trở về, có điện thoại gọi tới.

“Tiểu Ngũ!” Là giọng sang sảng của Kỳ Lân.

“Kỳ Lân à, làm sao đó?” Hàn Vũ một tay ôm túi sách to, xóc xóc lên.

“Không phải cậu nói tới nhà sư phụ cậu sao? Nhưng hôm nay tôi mới nghe chị Lan nhà bọn tôi nói, cửa nhà ông cụ từ nửa tháng trước vẫn luôn khóa, căn bản không có ai! Cậu thành thật nói, hiện tại cậu ở đâu?” Kỳ Lân bùm bùm nói một lèo, trong giọng nói kèm theo nghi ngờ dày đặc.

“Tôi ở nhà bạn.....” Hàn Vũ nhú mày, nếu không phải hôm nay có điện thoại gọi tới, cậu gần như quên mất chuyện này.

“Bạn? Bạn nào a? Nhà bạn cậu còn tốt hơn nhà tôi? Cậu qua nhà tôi tuyệt đối ăn ngon uống ngon a.....” Kỳ Lân vừa nói vừa tạm dừng mắt tự nhiên, cuối cùng hỏi, “Không phải cậu..... lại tới công trường nào đó chứ?”

Hàn Vũ ngẩn ra, từ ngữ khí nói chuyện mắt tự nhiên của cậu ta, lập tức đoán được: “A Lãng có phải ở chỗ cậu không? Cậu ta nói với cậu tôi đang ở công trường?”

“.....” Đầu kia im lặng một hồi, lúc vang tiếng trở lại, đã đổi người, là Nguyên Lãng.

“Tiểu Ngũ, là tôi, vừa rồi tôi chỉ cùng Kỳ Lân phỏng đoán như vậy, cậu không thật sự chạy tới công trường nữa chứ?”

“Chỗ nào với chỗ nào a? Hiện tại tôi lại chẳng thiếu tiền, tôi tới đó làm gì?” Hàn Vũ cười nói.

“Vậy cậu ở nhà bạn nào? Bọn tôi tiện qua tìm cậu không?” Nguyên Lãng cắn chết không tha, xem ra vẫn lo lắng Hàn Vũ thiếu tiền hoặc không muốn tiêu tiền thuê phòng, chạy tới công trường.

Nếu nói từ khi Hàn Vũ có máy tính, biết thiết kế này nọ, nói cậu không thiếu tiền, hẳn tin. Chỉ là nửa tháng trước, Hàn Vũ tự bỏ tiền túi mua cho đám cùng phòng bọn họ mấy thứ đắt tiền, hẳn vẫn để ý.

Món đồ đó, sau khi hắn về nhà, đưa cho ông nội nhà mình xem xét một phen, kết luận cho ra là: Tuy không phải cực phẩm, nhưng là hàng tốt khó gặp, chỉ tiếc hơi nhỏ.

Nếu to thêm chút, phỏng chừng chính là vô giá!

Lần giám định này Nguyên Lãng nghe mà chột dạ trong lòng, nghĩ thầm tên nhóc Hàn Vũ kia không thật sự ngốc lên, móc hết của nả ra, chỉ vì mua mấy thứ này cho bọn họ chứ?

Cho nên, vừa biết cậu không tới nhà lão thái sơn đức cao vọng trọng kia, lập tức cùng Kỳ Lân liên lạc với cậu.

“Các cậu muốn tới à?” Hàn Vũ ngẩn ra, trong lòng bắt đầu đánh trống khó hiểu.

“Thế nào? Không tiện à?” Nguyên Lãng hỏi, thật ra trong lòng càng xác định Hàn Vũ đang lừa bọn họ, “Nếu thật ‘cực kì’ không tiện, chúng ta hẹn một chỗ gặp nhau đi, đã hơn một tuần rồi không gặp, nói chuyện một chút a!”

Ít nhất phải gặp trực tiếp nói chuyện một lần, nếu thật sự ở công trường, trời cũng phải trời về nhà!

Hàn Vũ nghe đối phương âm dương quái khí nhấn mạnh hai chữ ‘cực kì’, trên mặt treo lên biểu tình dở khóc dở cười, sau một lúc lâu, mới vô lực đáp, “Được rồi, tôi đang ở một cửa tiệm sách ở khu hai, các cậu qua đây đi!”

Nửa tiếng sau, hai người lái xe con của Kỳ Lân đuổi tới trước cửa hiệu sách, Hàn Vũ ôm một túi sách từ bên trong đi ra, liếc mắt một cái liền thấy hai thanh niên tựa trên cửa xe, thường thường vuốt tóc làm dáng hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

“Ra rồi?” Nguyên Lãng xa xa thấy được Hàn Vũ, vẫy tay chào hỏi.

Hàn Vũ ôm sách, hai ba bước tiến đến, ném sách vào ghế sau, chính mình cũng chui vào.

Xe chạy, Nguyên Lãng và Kỳ Lân lái xe, tự cho là bí mật liếc nhau một cái, mới nói với Hàn Vũ chống cằm nhìn bọn họ: “Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa.” Hàn Vũ chống cằm, lười biếng trả lời, mà trong lòng, lại rất rối rắm hướng phát triển của sự việc tiếp theo.

“Chúng ta đi ăn cơm chiều trước?” Nguyên Lãng lại hỏi tiếp.

Hàn Vũ như có như không nhìn hẩn một cái, không lên tiếng.

Nguyên Lãng thấy cậu thế kia, biết không có ý phản đối, lập tức không ngừng cố gắng, “Gọi cả bạn cậu tới nữa? Mọi người cơm nước làm quen một phen, tôi rất muốn xem bạn bè gì có thể khiến Tiểu Ngũ nhà chúng ta đào tìm đào phổi như thế.”

“Tôi không thật lòng đào tìm đào phổi với các cậu à?” Đừng nói mấy chuyện qua loa bình thường của mấy tên trong phòng ngủ đều là cậu xử lý, chính là chính sách ném đồ ăn thường xuyên, cậu cũng thực thi còn tốt hơn cha mẹ chính quy nhà bọn họ ấy chứ!

“Làm sao chứ? Cái này, bọn tôi bảo cậu qua nhà bọn tôi, không phải là cậu sợ phiền ngại thiếu nhân tình sao, sao người bạn này thì lại không sợ a?” Nguyên Lãng cười ha ha.

“Ừm, y chỉ ở một mình.” Hàn Vũ nâng cằm gật đầu.

“Ở một mình?” Nguyên Lãng kéo dài giọng, trong mắt có chút không xác định, nếu Hàn Vũ nói thật, ngược lại đã nói xong, không nhất thiết phải hỏi tiếp, dù sao Hàn Vũ có vòng giao thiệp của chính cậu ấy, cũng không thể cứ trông cậy Hàn Vũ dính chết với đám anh em bọn họ a.

Nhưng sợ thì sợ, cậu sẽ chinh bọn họ sao?*

(Gốc: , ? – khá không phù hợp ngữ cảnh =.=)

Nếu, hết thấy đều là cậu ta dựng chuyện, hiện tại nói không chừng lại đang ở công trường nào đó, không phải bọn họ xem thường công việc này, chỉ là, nghỉ đông qua một nửa là tới năm mới, làm sao để Hàn Vũ mừng năm mới ở công trường được?

Hàn Vũ liếc mắt một cái đã nhìn thấu tính toán của hai người đằng trước, lo lắng các loại cho mình.

Trừ ba ngày đầu, mỗi trưa Tả Duy Đường đều chạy về, cùng Hàn Vũ ăn trưa, càng gần tới cuối năm, lại không còn thời gian chạy qua chạy lại nữa.

Chỉ có thể trở về ăn bữa tối, nghĩ đến mình liên tiếp mười ngày làm được thiện cho người kia thật vất vả bắt đầu có công dụng, nếu tối nay không về nấu cơm, trước không nói được thiện phải ngừng một bữa, chỉ cái tính tình đào rễ hỏi nguồn của người nọ, mình không nhất định có thể chống đỡ nổi!

Chỉ là, nếu mang hai người này về, có một số việc.....

“Được rồi, các cậu đừng trình sát nữa, vòng qua chợ đi, mua đồ ăn, theo tôi qua chỗ bạn tôi!” Hàn Vũ cuối cùng rồi rầm xong, vỗ tay nói, có một số việc, nên tới chung quy sẽ trốn không thoát.

Hai người ngồi hàng trước vừa nghe vậy lập tức quay sang nhìn nhau cười.

Kỳ Lân lập tức nhảy bén đánh tay lái, từ đường nhỏ ngoặt qua, tới một siêu thị gần đó.

Một tiếng rưỡi sau, hai người ôm một đồng lớn nguyên liệu, đi theo sau Hàn Vũ từ bãi đỗ xe ngầm lên lầu, miệng còn không ngừng khen ngợi: “Được nha, Tiểu Ngũ, người bạn này của cậu cũng không kém đâu! Chỗ này, không tới mức tắc đất tắc vàng, nhưng thế nào cũng không phải rẻ a! Đúng rồi, nhà này của bạn cậu?”

“Hắn là vậy, tôi không có hỏi.” Hàn Vũ chột dạ cười, mặc dù cậu không hỏi, nhưng thấy y mặc kệ cho mình lẫn lộn căn phòng, hiển nhiên là nhà y.

“Vậy thì thật lợi hại a! Người bạn này không tồi, sao cậu quen được?” Nguyên Lăng sau khi vào cửa, đánh giá chung quanh một phen, vật dụng và phụ kiện các nơi cũng không phải hàng rẻ tiền!

Hắn vốn tưởng người bạn này là bạn học hoặc bạn trong trại mồ côi trước kia của Hàn Vũ, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại, lại không quá giống, nếu có tiền thế này, lại quen từ sớm, còn thân cận tới mức để Hàn Vũ không sợ thiếu nhân tình, hiển nhiên từ rất sớm, đã có thể giúp đỡ kinh tế cho cậu, cũng không cần Hàn Vũ nghỉ đồng phải ra công trường!

Nghe câu hỏi của Nguyên Lăng, Hàn Vũ nhếch nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười, không hé răng, xoay người vào bếp: “Các cậu có khẩu vị yêu thích hay không? Tôi vào bếp làm cơm tối.”

Hàn Vũ xoay người vào bếp, gọt trái cây, pha trà, để hai người tùy tiện ở sofa, mới quay lại vào bếp.

Lật lật nguyên liệu mua trong siêu thị, nghĩ về các món ăn sẽ nấu trong lòng, theo thường lệ nấu được thiện hôm nay trước, lấy gân bò ra, sau đó xuyên qua phòng khách, ra ban công lấy được liệu, trở lại bếp.

Gân bò cần thận rửa sạch sẽ, cắt thành khối, cho vào nồi áp suất hầm một lát, để gân mềm hơn một chút, phối với xương bò rượu gia vị hành gừng v.v..., cho vào thố đất hầm tiếp.

Sau đó phân loại các loại dược liệu, lấy ra phần cần dùng, trong đó đối với một loại dược liệu — nắm linh chi, cực kì tận tâm.

Nắm linh chi này cậu vừa mới lấy được bên chỗ Hai Con Hồ Ly Nhỏ, thật đúng là, đồ từ trong tay anh ta, phẩm chất quả thật tốt hơn bình thường nhiều.

Trước khi lấy được dược liệu này, liên tiếp ba bốn ngày được thiện Hàn Vũ làm cho Tả Duy Đường cải thiện thể chất, cũng không thấy tốt bao nhiêu, buổi tối vừa ngủ say, vẫn ho rất dữ dội, so với đêm đầu tiên dọa cậu sợ, chỉ thoáng tốt hơn một chút thôi, mà điểm này, Hàn Vũ còn cực kì hoài nghi chỉ là do cậu chậm rãi quen dần mà thôi.

Nhưng lần được này vừa tới tay, Hàn Vũ cũng liên tiếp vài ngày đều chọn nắm linh chi cho vào được thiện, tới nay mới năm sáu ngày, công hiệu buổi tối đã rõ ràng hơn! Chẳng những số lần ho ít hơn, ngay cả mức độ ho cũng không giống như lúc trước muốn ho cả nội tạng ra ngoài.

Cho nên, Hàn Vũ dùng càng thêm không tiếc nuối, mỗi lần mặc kệ có dược liệu nào khác, nắm linh chi phải dùng đủ mới thôi.

Hàn Vũ chia phần cần dùng cho hôm nay, còn lại tiếp tục bỏ vào hộp gỗ, dùng nắp đậy lại, sau đó đem nắm và kê huyết đằng hoàng tinh cùng cho vào thố đất, thêm nước, nấu ra nước thuốc.

(*Kê huyết đằng: Là thuốc bổ huyết tính cường tráng, thích hợp dùng chứng tê liệt thần kinh tính thiếu máu, như tay chân và eo lưng gối mỗi đau, tê dại. Nguồn

Hoàng tinh: một thành phần thuốc để trị bệnh về phổi, ho

39. Chương 39

Đợi tới khi gân hầm tương đối ngấm vị, Hàn Vũ vớt các loại hương liệu và gia vị trong canh ra trước, sau đó mới trộn nước thuốc vừa nấu xong vào canh gân đang sôi ùng ục, lại dùng túi lưới gói chặn thuốc lại, cùng ném vào nồi, đẩy nắp hầm tiếp.

Rảnh tay tiếp tục làm đồ ăn khác.

Đầu tiên là cá dưa chua, Hàn Vũ trực tiếp dùng lại canh thuốc hầm gân trong nồi áp suất còn dư lại lúc này, lấy dưa chua chính tông Tứ Xuyên mua được trên mạng, dùng nước rửa sạch, sau đó cắt thành miếng, xếp vào một nồi sắt lớn, lại đổ canh thuốc pha muối cùng các loại gia vị vào nấu.

Tiếp đó lấy cá trắm ra, một dao hai dao thành khoanh, đầu cá phối với đậu hủ cùng được liệu tương ứng khác, lại là một món được thiện, Hàn Vũ thuận tay làm sạch đầu cá, bỏ vào tủ lạnh, để đó lần sau dùng.

Khoanh cá xắt xong, Hàn Vũ dùng lòng trắng trứng và tinh bột ướp lên, rắc thêm muối rượu gia vị và nước tương, trộn đều, dùng canh thuốc nấu chín tám phần, vớt ra, bỏ trên dưa chua, lại rắc thập tam hương* lên.

(* : một loại đồ gia vị của TQ)

(trời ơi chắc tui phải đi lôi mấy cuốn sách dạy nấu ăn ra đọc để tăng thêm vốn từ quá)

Cuối cùng đun nóng chảo, ớt cùng hành gừng tỏi trộn chung với nhau, tạo mùi, hợp với dầu nóng, cùng tưới lên khoai cá.

Cuối cùng bưng nồi sất lên bếp nấu lửa lớn, muốn gọi người vào hỗ trợ bưng đồ ăn ra, chỉ là còn chưa kịp lên tiếng, phía sau đột nhiên vươn ra một đôi tay, muốn đón cái nồi của cậu.

Hàn Vũ nhìn cặp tay kia, lập tức bị dọa, cả kinh thiếu chút nữa lật úp cá dưa chua nóng hổi trong tay. Vẫn là đôi tay kia từ đằng sau giúp cậu ổn định, mới để Hàn Vũ tỉnh táo lại.

“Hôm nay về sớm vậy?” Hàn Vũ xoay người, cố gắng biểu hiện đáng vẻ mười ngày như một, tự nhiên không xúc động.

“Ừm, chuyến bay bên Pháp bị hủy do thời tiết, cho nên cuộc hẹn vốn định sẵn chỉ có thể hoãn lại.” Tả Duy Đường giải thích.

Hàn Vũ nghe chỉ gật gật đầu, lại nói, trong thời gian mười ngày hai người ở chung, cho dù buổi tối cũng là cùng giường, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn cố gắng tìm hiểu.

Hoặc là nói, Hàn Vũ còn dừng lại trong giai đoạn tìm hiểu, đối với chuyện công ty Tả Duy Đường rốt cuộc làm cái gì, cậu vẫn hoàn toàn không biết.

“Anh.....” Nhìn Tả Duy Đường qua lại như bình thường, bưng đồ ăn chuẩn bị ra ngoài, Hàn Vũ không khỏi mở miệng, “Anh thấy bạn tôi không?”

Tả Duy Đường kì quái nhìn cậu, “Hai người lớn thế kia.”

Ngụ ý, người mù mới không thấy.

“Vậy anh..... quen bọn họ không?” Hàn Vũ cẩn thận hỏi, trong nháy mắt Tả Duy Đường nhỏ giọng tiến vào, Hàn Vũ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tuy Kỳ Lân bọn họ đều nghe sự tích của Tả Duy Đường, đều biết có một người tên Tả Duy Đường, nhưng dù sao Tả Duy Đường cũng lớn hơn bọn họ tầm mười tuổi, coi như không cùng một thế hệ, xét cho cùng, không nhất định vừa gặp là có thể nhận ra a!

Tuy nhà Ngụy Quốc Thủ và nhà Kỳ Lân cùng một khu, tuy Tả Duy Đường hình như ngẫu nhiên sẽ tới chỗ Ngụy Quốc Thủ chơi.....

.....

Điều kiện tiên quyết của mấy cái “tuy” này, đều không ngăn được suy đoán của Hàn Vũ, lâu trên lâu dưới cùng một khu còn không biết nhau, chưa chắc chuyện thế này sẽ không phát sinh trên người Tả Duy Đường a?

Quả nhiên..... Tả Duy Đường lắc đầu, “Không biết.”

Hàn Vũ thở một hơi, đang muốn xua tay để y ra ngoài, Tả Duy Đường tiếp một câu, trực tiếp làm cậu hóa đá tại chỗ — “Vừa mới làm quen.”

“Ý.....gì?” Mặt Hàn Vũ cứng ngắc, từ từ, từ từ nghiêng mặt nhìn Tả Duy Đường.

“Vừa vào cửa đã thấy bọn họ chào hỏi tự giới thiệu, sau đó hai bên giới thiệu lẫn nhau, không phải làm quen?” Tả Duy Đường nhìn cậu một cái thật sâu, bưng đồ ăn ra ngoài.

“A!” Hàn Vũ suy sụp tinh thần khê kêu một tiếng, thất bại đưa tay che mặt, không muốn nghĩ đủ loại chuyện tiếp theo đó, giờ phút này hận không thể tự mình bốc hơi khỏi nhân gian.

Hàn Vũ nhìn nhìn mấy món còn lại, vô cùng hoài nghi một bàn người bên ngoài, trừ người đàn ông chỉ quan trọng tâm tình mình, còn có ai có tâm tình ăn cơm, cho nên, đơn giản hóa, lưu loát xử lý thịt ba chỉ, ném vào nước nấu chín năm phần, vớt lên, cắt miếng, nhanh chóng làm một phần thịt kho tàu không dầu mỡ.

Sau đó lấy ra mấy món rau, trộn thịt cùng bao tử heo xào thành món nửa mặn nửa chay, sau đó nhẹ giọng gọi người vào bưng đồ ăn ra ăn cơm.

Người vào vẫn là Tả Duy Đường, lúc Hàn Vũ giao đĩa đồ ăn cho y, nhìn lại nhìn, rất muốn từ cái bản mặt kia nhìn ra chút gì đó, đáng tiếc, vẫn mỗi lần như một, không có kết quả.

Hàn Vũ chỉ đành điều chỉnh tâm tình mình, sửa lại nét mặt, cố gắng ra vẻ tự nhiên bình thản, bưng đĩa rau xào còn lại trên kệ bếp ngọc lưu ly, ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa bếp, đã thấy hai người co quắp ngồi trên sofa, hơi cúi đầu, chỉ dám thường thường ngắm một cái qua phòng ăn, lúc thấy Tả Duy Đường, đều là bộ dạng thú con bị dọa.

Cuối cùng đợi được tới khoảnh khắc Hàn Vũ đi ra, phản ứng đầu tiên là cười, sau đó giống như ý thức được cái gì, xấu hổ nhếch nhếch khóa miệng, lại vội vàng cúi đầu.

Hàn Vũ bị một loạt biến sắc mặt của hai người chọc cười lại chột dạ trong lòng, biểu hiện này của hai người, đại biểu cho ý gì, chính là ý đó.

“Trong bếp còn một món gân hầm nấm linh chi, anh đi bưng đi.” Hàn Vũ bĩu môi với Tả Duy Đường.

Chờ Tả Duy Đường vào bếp, Hàn Vũ đặt món rau xào, sắp xếp đồ ăn xong, bảo hai người trên sofa qua đây ăn cơm.

Tả Duy Đường vào bếp, hai người giống như thoát khỏi uy áp, tinh thần lập tức khôi phục vài phần. Hàn Vũ thấy không khỏi suy đoán, người kia rốt cuộc nói cái gì với bạn cùng phòng của cậu?

Nghe Hàn Vũ gọi ăn cơm, Nguyên Lăng ngược lại rất sảng khoái, vỗ vỗ quần đứng lên, nhưng Kỳ Lân do dự thật lâu, cũng ngơ ngác đứng lên, lúc hai người tới bên cạnh Hàn Vũ, Tả Duy Đường trong bếp còn chưa ra.

Ba người nhìn nhau, hơi hiểu được ý tứ của vị trong kia.

“Tiểu Ngũ..... cái kia, cậu còn nhớ ‘ngoại lệ’ mà tôi từng kể với cậu không?” Do dự lại do dự, vẫn là Nguyên Lăng khẽ cắn môi hỏi.

Vừa nghe Nguyên Lăng lên tiếng, Hàn Vũ lập tức biết trong lòng hai người còn suy đoán cái gì, sợ rằng nghĩ là mình căn bản không biết rõ về Tả Duy Đường, thật sự xem người ta là bạn bè, nhưng người ta lại xem mình là con mồi.

“Tôi biết.” Hàn Vũ nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn cửa chặn trước bếp, gật đầu.

“VẬY.....” Nguyên Lăng chân tay luống cuống chỉ chỉ người bên trong, lại chỉ chỉ Hàn Vũ, miệng khép khép mở mở, thật sự không tìm ra ngôn ngữ để thuyết minh tâm tình hiện tại của mình.

Hàn Vũ nhìn nhìn Nguyên Lăng, không nhìn thấy khinh thường hay chán ghét trong mắt hắn, chỉ có nghi hoặc và ngờ vực chờ xác nhận. Lại nhìn Kỳ Lân, cũng không khỏi cả kinh, trong mắt Kỳ Lân mặc dù không có cảm xúc cực đoan, nhưng trong mắt đột nhiên phủ lên cảm xúc xa cách lại khiến Hàn Vũ lạnh cả người.

Nguyên Lăng hiển nhiên cũng cảm nhận được, đưa tay túm vạt áo Kỳ Lân.

Hàn Vũ thấy động tác tự cho là bí mật của Nguyên Lăng, nhếch miệng cười cười, “À.... đại khái chính là như các cậu nghĩ đó!”

Nguyên Lăng kinh ngạc chớp chớp mắt, từ trên xuống dưới xem xét Hàn Vũ hồi lâu, có vài phần khó hiểu, lại có vài phần thoải mái, giống như đột nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện, Nhạc Song Bản dây đưa không rõ, cùng với lần đó ở hội diễn trong trường, hành vi bị mình cho là ngốc nghếch. Hiện tại nghĩ lại, cái kia thật ra là bộc lộ bản tính nhỉ?

Hàn Vũ giống như tội nhân chờ xử phạt, thấp thỏm nhìn nét mặt Nguyên Lăng và Kỳ Lân, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu gian nan, chỉ có chính cậu biết.

Tuy, trong tâm lý cậu vẫn luôn bày ra tư thái người lớn vài phần với mấy thanh niên này, nhưng đối với Hàn Vũ đời này mà nói, có thể có được đón nhận và tán thành của những người này, cũng không thua gì nhận được tán thành của cha mẹ đời trước.

Bất tri bất giác, mấy thanh niên này, đã là một trong những phần quan trọng trong cuộc sống hiện tại của Hàn Vũ.

Chỉ là, mấy thanh niên này trước mặt mình vẫn luôn tỏ vẻ, giống như rất tiến bộ, đối với đồng tính luyến cũng là bộ dạng vui vẻ chấp nhận, nhưng nói không chừng, tới khi thật sự xảy ra trên người bạn bè ngay gần mình, vẫn khó có thể chấp nhận như trước a!

Tuy Hàn Vũ không có dũng khí đi tuyên bố và tranh đoạt cái gọi là quyền lợi đồng tính, nhưng không muốn thật sự bởi vì tính hướng hơi bất đồng với người khác của mình, sẽ lại bị cô lập, đời trước, là cậu tự cô lập mình.

Mà đời này..... có lẽ chính là bị người khác cô lập! Nghĩ, Hàn Vũ cười khổ một tiếng.

“Ấy! Tiểu Ngũ, vẻ mặt cậu sao thế a?” Nguyên Lăng thấy Hàn Vũ càng ngày càng suy sụp tinh thần, lập tức mở miệng, “Cậu gạt anh chuyện lớn thế, bây giờ còn không cho anh đây kinh ngạc một chút à! Cậu còn bày ra cái vẻ mặt đó?”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn Nguyên Lăng, phát hiện hắn đã khôi phục vẻ mặt vui đùa thoải mái lúc trước.

“Cậu.....” Hàn Vũ đang muốn nói, cửa bếp hợp thời mở ra, Tả Duy Đường bưng được thiện ra, trên mặt không có biểu cảm gì nhìn mấy người.

“Ăn cơm.....” Tả Duy Đường mở miệng.

“Anh chạy vào bếp hút thuốc?” Lúc Tả Duy Đường tới gần, Hàn Vũ nhảy cảm nghĩ được trên người y có mùi thuốc lá, không chút suy nghĩ, lời nói kèm theo chỉ trích đã thốt ra.

“Ồ.” Tả Duy Đường liếc cậu, như có như không đáp, thản nhiên ngồi xuống, bưng chén nhìn mọi người.

Khóe mắt Hàn Vũ hung hăng co giật, có xúc động muốn vỗ chết người này, rõ ràng đã dặn dò y, ít hút thuốc thôi, mấy ngày gần đây mới hơi kiềm chế, rất ít khi thấy y hút, buổi tối ho khan cũng thoáng chuyển biến tốt đẹp, thế mà bây giờ còn hút, sớm muộn cũng bị bệnh lao ngấm tởi.

Sắc mặt Hàn Vũ cực kì không tốt lườm Tả Duy Đường một cái lại một cái, chỉ đổi được vẻ thờ ơ ngồi đó của đối phương, giống như đang đợi người ngồi xuống ăn cơm.

Nhìn hai người như trước chết cứng một bên, hiển nhiên vô cùng co quắp dưới ánh mắt của Tả Duy Đường, không khỏi cảm thán trong lòng, nếu không phải do mình, mấy người này có lẽ cũng không có cơ hội chạm mặt! Cho dù chạm mặt, hai tên bên cạnh cậu có thể nào, nhìn thấy thần tượng cũng không phải vẻ mặt này nhỉ?

“Ăn cơm a, thất thần làm gì?” Hàn Vũ vẫy tay, ý bảo hai người ngồi xuống ăn cơm.

Một bữa cơm, trừ bỏ chủ nhà, mặc kệ là người “ở nhờ” hay bạn bè tới thăm người ở nhà, gấp đồ ăn nhai nhai nuốt xuống đều ăn không ra mùi vị.

So với ba người khác không có khẩu vị, chủ nhà hiển nhiên càng có khẩu vị, tuy bữa tối trên bàn món mận không nhiều, nhưng dù sao cũng là phần bốn người, dưới tình huống ba người trong đó đều không phát huy sức ăn bình thường, phần vốn còn thừa lại, toàn bộ đều vào dạ dày Tả Dục Đường.

Sau khi ăn xong, Hàn Vũ do dự có nên giữ hai người lại ngồi một chút hay không, hai người đều đứng lên, ngó ngó người nào đó bị Hàn Vũ sai vào bếp rửa chén, nói phải đi.

Hàn Vũ giật mình, chỉ có thể tiễn hai người tới cửa, ngây ngốc nhìn Kỳ Lân từ lúc ăn cơm, vẫn không nhìn thẳng vào mắt Hàn Vũ, cậu ta lúc này, giống như bị cái gì đè ép, nếu nói cậu ta không thể chấp nhận chuyện Hàn Vũ và Tả Dục Đường, chẳng bằng nói cậu ta đang giận chó đánh mèo.

Cửa vừa mở, ở nơi Tả Dục Đường không nhìn thấy, Kỳ Lân vẫn dè dặt tâm tình không được tốt của mình coi như lễ phép vội vàng nói với Hàn Vũ một tiếng rồi đi, ngay cả thang máy cũng không chờ được, chuyển qua cửa thoát hiểm, đi thang bộ xuống lầu.

“Tiểu Ngũ, cậu đừng quan tâm, cậu ấy không phải bởi vì cậu đâu.” Nguyên Lăng nhìn một màn này, có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể yếu ớt nói hai câu.

Hàn Vũ gật đầu, không thể phủ nhận có chút suy sụp, nhưng quả thật cậu cũng có thể cảm thấy cảm xúc trên người Kỳ Lân, không hoàn toàn do nguyên nhân tính hướng của cậu, Kỳ Lân luôn sang sảng lạc quan, nếu thật phải nói có cái gì có thể ảnh hưởng cậu ta tới mức đó, chỉ có thể là chuyện của chính cậu ta.

“Các cậu..... cũng không phải tôi cố ý muốn gạt.... thật ra tôi không thích con gái.....” Hàn Vũ đứng ở cửa, nhìn Nguyên Lăng, ngắt ngắt ngứ ngứ nói ra tính hướng của mình.

Giải thích một phen, chân chính mở miệng mới biết, thật đúng là một chuyện khó xử lão nhân gia, nhiều năm như vậy, cậu ngoại trừ gặp được đồng loại biết rõ trong lòng, thật đúng là chưa từng có kinh nghiệm giải thích tính hướng của mình với người ngoài.

Nguyên Lăng hiểu ý cười cười, “Ngày mai hẹn gặp chỗ nào rồi lại nói, chuyện hôm nay bọn tôi tới đây..... vị kia, ban đầu không biết nhỉ?”

“Tôi vốn chuẩn bị lúc nấu cơm tối sẽ gọi điện nói với y, ai biết hôm nay y về sớm như vậy.....” Hàn Vũ lặng lẽ bĩu môi.

Nguyên Lăng nhìn vẻ mặt này của Hàn Vũ, tỉnh ngộ đột nhiên cười cười, vẫy tay chào, đi thang máy đuổi theo Kỳ Lân.

Hàn Vũ đóng cửa lại, quay người dựa vào ván cửa, khẽ thở dài một hơi.

Kết quả hơi còn chưa thở ra, một bóng đen đã đè xuống, hung hăng chặn cái miệng đang thở dài của Hàn Vũ.

Hàn Vũ kinh ngạc tròn to mắt, chỉ thấy đối phương cũng không chớp mắt theo dõi cậu, trong mắt cũng không có biểu cảm sẵn sóc và cứng chiều gì, chỉ có một biểu cảm bị Hàn Vũ bắt được, chính là..... nôn nóng.

“Em thở dài cái gì? Suy nghĩ của bọn họ rất quan trọng?” Thật lâu sau, Tả Duy Đường rốt cuộc đánh tan mắt mắt trong mắt Hàn Vũ, mới buông tha cho Hàn Vũ thở hỗn hển.

Hàn Vũ thở phì phò mấy hơi lớn, mới nhìn về phía Tả Duy Đường, hai tay y còn dính bọt xà phòng nước rửa chén, có vẻ, ngay cả chén còn chưa rửa xong, đã bỏ chạy lại đây.

Cậu hơi thăm dò nhìn Tả Duy Đường, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng y quay về bếp chuẩn bị tiếp tục rửa chén.

“Cái này đúng như anh muốn, không đường lui rồi!” Hàn Vũ quăng mạnh người lên sofa, đem mọi chuyện trước sau trong hôm nay suy nghĩ một lần, đột nhiên cảm thấy, Tả Duy Đường hôm nay về sớm thật sự trùng hợp!

Chân trước mình vừa mang bọn A Lãng về đây, sau lưng y đã có việc về sớm!

Này cũng thôi, nhưng người này rõ ràng hẳn là nhân tài có ý thức lãnh địa rất mạnh, đối với hành vi mình không báo trước đã mang bạn về này vậy mà không có một chút biểu hiện tức giận.

Đối với bí mật nhỏ cuối cùng của bản thân, lúc mình còn đang do dự có nên nói ra không, người này đã dùng một loại thái độ vô tội ngoài ý muốn không biết gì hết chặt đứt toàn bộ lựa chọn dư thừa của cậu!

Đầu óc Hàn Vũ xoay chuyển thật nhanh, suy diễn từng chút, nếu cậu còn không hiểu ra là chuyện gì, chỉ có thể nói, cậu chẳng những là con cừu, còn là con cừu mang não heo!

Suy nghĩ cẩn thận các loại tình huống trong đó xong, tuy trong lòng ảo não bị người khác quấy rối bước đi, nhưng không có cảm xúc phần nộ khó chịu gì bên trong.

Loại người như cậu, Hàn Vũ vẫn tự hiểu rõ, cho dù đánh cược một phen, chạy tới nơi này xem như một nửa sống chung với người này, cũng như trước thời thời khắc khắc tính toán đường lui cho mình.

Không dựa vào, không can thiệp, không dính líu, là mấu chốt cơ bản nhất của cậu, mà mấu chốt này, hiển nhiên cho Tả Duy Đường cảm giác chỉ đang hòa theo, không bỏ vốn, vẫn duy trì một loại tư thái tùy thời có thể dứt ra rồi đi.

Có ngày hôm nay, cũng tốt! Đỡ cho mình kéo càng lâu, đối với đám nhóc con này lại càng không biết mở miệng thế nào.

Trước mắt xem ra, trong tình huống đã nói ra, hình như vẫn tốt hơn nhiều so với cậu dự đoán.

Hàn Vũ nghĩ, sâu kín thở dài, thì thào lặp lại một câu: “Thật đúng như ý anh, không còn đường lui!”

Mà người nào đó trong bếp vẫn luôn dựa vào thính lực nhạy bén, nghe được câu kia của Hàn Vũ, ánh mắt hơi mị lên, động tác rửa chén trong tay càng nhẹ hơn.

Đường lui? Cái thứ đó từ lúc lòng tham của y bắt đầu tràn ra, đã không muốn để lại.

40. Chương 40

“Tuyết rơi rồi....” Hàn Vũ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ sát đất đột nhiên nói.

“Ừm, tuyết đầu mùa năm nay a!” Nguyên Lăng đuổi người, nấp trong tiệm cafe với Hàn Vũ đã một lúc lâu, thất lưng cong cả rồi.

“Vậy hiện tại cậu cùng vị kia xem như rất tốt?” Nguyên Lăng xoay xoay eo, tiếp tục dựa vào sofa, hỏi.

Hàn Vũ bị câu hỏi này làm nghẹn, hôm nay vốn là Hàn Vũ hẹn hai người Kỳ Lâm và Nguyên Lăng, nhưng cuối cùng chỉ có mình Nguyên Lăng tới, đối với việc Kỳ Lâm không đến, Hàn Vũ cũng không kinh ngạc hay không thông cảm gì, ngược lại ít ít nhiều nhiều có chút cảm giác đã đoán được.

Mà đối với Nguyên Lăng, mặc kệ hắn đối mặt với chuyện tính hướng của mình và chuyện mình ở cùng Tả Duy Đường, rốt cuộc biểu hiện ra thái độ chấp nhận tốt đẹp thế nào, cũng đáng để cậu tán thưởng.

Hàn Vũ vẫn biết, trong phòng ngủ, lão đại là người tương đối thẳng tính, xúc động lên lại càng đầy đủ tính nét thiếu niên; Kỳ Lâm có hoàn cảnh gia đình tốt nhất, hơn nữa được Nhạc Song Bân trong đám công tử cố ý vô tình quan tâm, sống thư thái nhất, căn bản không có chuyện gì để phải sầu não.

Mà bản thân cậu mới là người chín chắn nhất trong đám bọn họ, nhưng Hàn Vũ lại là trường hợp đặc thù, cậu không có tư cách so sánh với đám thanh niên này. Hiện tại, biểu hiện của Nguyên Lăng coi như lại lần nữa chứng minh đánh giá của Hàn Vũ dành cho bọn họ.

Chỉ là..... Cái câu hỏi này.....

Tiếp nhận cũng quá nhanh đi? Cậu mới hơi lộ ra mình thích đàn ông a, sao đã trực tiếp nhảy tới cái đề tài này?

Hàn Vũ nhú mày sờ sờ cằm, nhìn Nguyên Lăng đầy ý cười, tin tưởng đối phương là thật sự quan tâm quan hệ hiện tại của cậu cùng người nọ, chứ không phải ý tứ khác.

“Không biết a....” Hàn Vũ bĩu mũi, “Cũng không biết hiện tại coi như là thế nào nữa.”

“Đừng, hai người đều đã ở với nhau rồi, còn nói không biết thế nào?” Nguyên Lăng gõ bàn, “Chuyện về sau của hai người, còn chưa tính toán sao?”

Hàn Vũ bưng tách cafe trên bàn, vuốt vài cái, “Có thể có tính toán gì, loại chuyện này....” Che giấu còn không kịp, làm sao còn có tính toán gì.

Chỉ là hiện tại, chính cậu còn không hiểu mình đang làm gì?

Hoàn toàn vô tâm? Cậu cũng không phải loại người này, ở nhà người ta, ăn cơm người ta, thậm chí ngủ giường người ta, thật sự có thể toàn thân trở ra?

Không nói vị kia có đồng ý không, chính bản thân cậu cũng sẽ không bỏ qua, không thể thiếu nợ, đây là điểm mấu chốt đối nhân xử thế cơ bản nhất của cậu!

Nhưng cậu lại yên tâm làm chuyện ăn không uống không lấy không đó, còn không hề áy náy hay có ý bồi thường, càng không có cảm giác mắc nợ.

Nhưng thật sự để bụng những thứ đó sao?

Từ đâu mà ra chứ? Người kia vừa xuất hiện chính là tư thái kẻ cướp, cường thủ hào đoạt là bản lĩnh cơ bản nhất của y, hiện tại, gần như đều là đối phương muốn, cậu bị ép cho, này còn để bụng sao?

Chính Hàn Vũ cũng đang do dự, do dự mình là người trong cuộc không thấy rõ, trên thực tế đã sớm không đoán được.

Nguyên Lăng nhìn vẻ mặt xuất thần của Hàn Vũ, không khỏi cười cười, học theo cậu bưng tách nhìn tuyệt bay ngoài cửa sổ.

Tính cách Tiểu Ngũ hẳn hiểu rõ hơn cả chính bản thân cậu, thật ra rất cứng đầu, nếu là chuyện cậu không nguyện ý, tuy sẽ không thẳng mặt làm người ta khó chịu, nhưng cũng sẽ không lưu chút hy vọng cho người khác mơ màng.

Giống như chuyện muốn Hàn Vũ tới nhà hắn và Kỳ Lân ở, nhiều lần như thế, cho dù là thời điểm khó khăn nhất, Tiểu Ngũ cũng không đồng ý. Nhưng cậu lại tới nhà vị kia, chẳng những tới, hôm qua xem bộ dạng cậu thành thạo vào bếp nấu cơm kia, cùng với thái độ chất vấn đối phương hút thuốc trước khi ăn, thấy thế nào, cũng không mờ mịt và do dự như cậu nói lúc này.

Lại xem thái độ vị kia hôm qua, vừa vào cửa thấy mình và Kỳ Lân, ngay cả ánh mắt kinh ngạc cũng không có một chút, chỉ dùng ánh mắt như ra-đa, quét qua hắn và Kỳ Lân vài lần, đã thể hiện rõ ràng.

Lúc biết người đàn ông đứng trước mặt chính là ‘ngoại lệ’ Tả Duy Đường kia, trong lòng Nguyên Lăng còn có vài phần kinh ngạc, đồng thời càng gõ vang cái trống không đấy, khó hiểu làm sao Hàn Vũ có thể làm bạn với người này, sau khi kinh ngạc, lại không có suy nghĩ quá sâu, hắn tin Kỳ Lân cũng thế.

Nhưng mà mấy câu nói kế tiếp của người đàn ông này, trong tốt ngoài sáng, đều cực kì có tính dẫn dắt, sâu sắc dẫn bọn họ suy đoán, nghi ngờ, mà trong lúc làm vậy, lại bày ra khí thế vô cùng áp chế người khác, rất có ý tứ “các người dám mù mờ chuyển hướng, thì biến ra ngoài.”

Thăng tới bữa tối, thấy y không lên tiếng ăn sạch tất cả đồ ăn Hàn Vũ làm. Nguyên Lăng mới mơ hồ ý thức được, có thể thật sự có thứ gì đó nảy sinh giữa hai người này, tuy chính hắn cũng không biết chính xác rốt cuộc là cái gì.

Nhưng, chỉ xem biểu hiện cả buổi tối qua của người đàn ông kia, có thể đọc ra vài phần. Nếu không, hẳn thật đúng là không biết, có thể có lý do gì đáng cho người đàn ông này tiêu phí tâm tư nhiều như vậy.

Dù sao, cho dù hắn chưa từng qua lại với cái người bối phận còn cao hơn bọn họ này, nhưng trong một đồng lời đồn vô căn cứ như thế, cũng không có một cái nói người đàn ông này là thích tra, hoặc là loại người biết suy nghĩ cho người khác; càng chưa từng nghe y có thể vì người nào đó không để tâm, tiêu tốn tâm tư đùa ra một ván cờ.

Ván cờ! Đây là định nghĩa của Nguyên Lăng về cuộc “gặp gỡ” chẳng ra làm sao tối hôm qua, hắn tin bằng vào độ miễn cảm kinh người của Hàn Vũ, tám chín phần mười cũng đã đoán ra.

Chỉ là tối hôm qua mình, Kỳ Lân và Hàn Vũ đều là người trong ván cờ, mà hôm nay.....

Cũng là hai người này và mình lật ngược vị trí, đơn giản chính là khác biệt bên trong bên ngoài mà thôi!

Hai người im lặng không nói nửa ngày, Nguyên Lăng mới đột nhiên nhớ ra Kỳ Lân nhờ mình chuyển lời với Hàn Vũ, chỉ là câu kia..... Nguyên Lăng xoay chuyển trong lòng nửa ngày, vẫn nuốt trở vào, nói: “Hôm nay Kỳ Lân..... có chút việc bận.”

“A?” Hàn Vũ nghe Nguyên Lăng đột nhiên lên tiếng làm sững sốt một chút, lúc phản ứng được hắn đang nói cái gì, lập tức nở nụ cười, “Là không thể chấp nhận?”

“À.....” Nguyên Lăng xấu hổ há há miệng, “Tiểu Ngũ, cậu nghĩ nhiều, Kỳ Lâm không phải người như vậy.”

“Tôi biết, thật ra chính cậu ấy cũng bị dính, có thể chuyện của tôi..... bị xem như ngòi dẫn?” Cuối cùng Hàn Vũ do dự nói một câu.

Bất quá Nguyên Lăng tuyệt không kinh ngạc, “Hiện tại tôi mới biết, đoạn thời gian trước tại sao anh Nhạc lại hay hẹn cậu, cậu cũng từ chỗ anh ta nhìn ra?”

Hàn Vũ hơi nhếch khóe miệng, gật đầu.

Hai người giống như chơi đánh đố, nhìn thoáng lẫn nhau, đều bị hiểu rõ trong mắt đối phương chọc cười.

“Anh Nhạc như vậy đã nhiều năm, thật ra.....” Nguyên Lăng hàm hồ nói, “Kỳ Lâm cũng không có biện pháp, đâm rách, Kỳ Lâm không thấy tốt, anh Nhạc cũng thấy không tốt!”

Hàn Vũ thở dài, nghĩ thầm đám thanh niên này hơn xa cậu nghĩ, cũng phức tạp hơn nhiều.

“Đúng rồi, bên lão đại.....” Hiện tại xem ra, nếu bàn về độ ngốc, lão đại phòng bọn họ chính là kẻ việc nhân đức không nhường ai, mà chuyện Tiểu Ngũ..... Nguyên Lăng châm chọc trong lòng.

“Lão đại à.....” Trong đầu Hàn Vũ hiện lên hình tượng đại ngốc kia của An Húc Dương trong đầu, không khỏi cười cười, đại khái anh ta là người không cần lo nhất, phỏng chừng năng lực tiếp nhận còn tốt hơn cả Nguyên Lăng!

“Bên lão đại để tôi tự nói, chờ anh ta về rồi nói.” Hàn Vũ hạ quyết định, nói một người cũng là nói, nói cho hai ba người cũng chẳng là gì, dù sao, ba người này từ khi cậu sống lại, cho cậu rất nhiều thứ!

Nguyên Lăng thấy bộ dạng trong lòng đã có dự tính này của Hàn Vũ, không khỏi thầm phỉ nhổ mình là thái giám, hoàng đế Hàn Vũ người ta đã có chủ ý rồi a!

Hai người tiếp tục uống cafe, trò chuyện trời nam biển bắc một hồi, sắc trời dần tối, vì thế chia tay, ai về nhà nấy.

Đẩy cửa tiệm cafe, một trận bông tuyết trắng xóa thổi lên mặt hai người, Nguyên Lăng thở ra khí nóng, hỏi Hàn Vũ có muốn cùng đi không, sau khi nhận được đáp án phủ định, liền xoay người bắt xe về nhà.

Hàn Vũ từng bước dẫm lên mặt đất bị tuyết làm ướt, tuyết rơi không tính là nhỏ, nhưng trong thành phố dòng người dày đặc, trừ góc nhỏ và mái hiên không người đi qua, gần như không tích được bông tuyết.

Cho dù như thế, trận tuyết này không hiểu sao vẫn làm tâm tình Hàn Vũ tốt lên, đời trước cậu sống ở phía

nam, gần như không thấy được tuyết, trừ nạn tuyết năm ấy, gần như Hàn Vũ không có cơ hội gặp lại cảnh tuyết bay đầy trời thế này!

Đi không bao lâu, Hàn Vũ đột nhiên giống như có cảm ứng, dừng bước chân nhìn qua góc phố đối diện, quả nhiên thấy được một bóng dáng khôi ngô, mặc một thân áo khoác ngoài trắng tấp, quần khăn quàng cổ màu đen sáng nay y đặc biệt lấy ra khỏi tủ.

Hàn Vũ giậm chân, hơi ngậy ngốc nhìn chằm chằm người đối diện, một lúc lâu sau, trong đầu nảy ra một suy nghĩ — người này hôm nay lại về sớm?!

Người đối diện tại thời điểm Hàn Vũ dừng bước quay đầu cũng đã dừng chân, đối diện ánh nhìn chăm chú của Hàn Vũ, cũng không có chút cảm giác mất tự nhiên hay quẫn bách khi bị phát hiện, ngược lại giống như rất hưởng thụ cảm giác được một người chuyên tâm nhìn như thế.

Trong thời gian Hàn Vũ sững sờ, đối phương đã băng qua đường cái, từng bước đến gần Hàn Vũ, cho đến khi, cách Hàn Vũ một cánh tay thì dừng lại.

“Sớm muộn cũng có một ngày, công ty anh phá sản!” Hàn Vũ tự dưng cảm thấy cổ họng hơi nghẹn.

“Không có khả năng.” Người đàn ông thản nhiên liếc cậu một cái, đi lên phía trước. Đi vài bước phát hiện Hàn Vũ còn chưa theo kịp, liền dừng lại, hơi nghiêng người, quay đầu nhìn cậu, “Còn không đi?”

Hàn Vũ bị khẩu khí ra lệnh này của y chọc cười một trận trong lòng — người này hôm nay lại vì cái gì đây?

Hôm qua là vì chặt đứt đường lui của mình, vậy hôm nay? Hôm nay lại bày ván cờ gì, hoặc là, lo lắng cái gì thoát khỏi tầm tay y?

“Tả Duy Đường.” Hàn Vũ vừa đi, vừa kêu, “Không phải anh sợ tôi chạy chứ?”

Sợ chính mình bị bạn bè lừa gạt hai câu, hoặc là rất để ý ánh mắt bạn bè mình, cuối cùng lựa chọn bỏ chạy.

“Chắc.” Tả Duy Đường khinh thường chép miệng, “Em chạy được sao?”

“Có chân mà, sao không chạy được?” Hàn Vũ cười phản bác, vừa đi theo bước chân người kia, vừa nhìn sườn mặt cứng rắn đó, trong đầu đột nhiên dâng lên một ý tưởng.... “Tả Duy Đường, anh thật sự coi trọng tôi, đúng không?”

“Dong dong dài dài, rốt cuộc em muốn nói cái gì?” Tả Duy Đường đột nhiên đứng lại, sắc mặt không hề tốt nhìn Hàn Vũ, “Không phải tôi đã sớm nói, tôi coi trọng em sao?”

“.....” Hàn Vũ cười như trước, “À, vốn không quá tin, hiện tại tin thật!”

Tả Duy Đường lập tức ngừng lại, không hé răng mãnh liệt nhìn chăm chăm Hàn Vũ, giống như tìm tòi nghiên cứu ý tứ sâu bên trong lời nói của cậu.

Mà Hàn Vũ nghiêm túc nhìn lại người trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy đối phương thuận mắt, tuy vẫn chỉ có cặp mắt kia là xuất sắc nhất, nhưng xem trong mắt, đột nhiên lại cảm thấy, chỗ nào cũng đều dễ nhìn hơn!

Nửa ngày, Tả Duy Đường đột nhiên ôm lấy thắt lưng nhỏ gầy của đối phương, kéo đối phương tới trước mặt mình, mãi cho tới khi chóp mũi đối phương sắp dán lên chóp mũi mình, mới dừng lại, “Em nghĩ xong rồi?”

Hàn Vũ ngẩn ra, này..... lại nhảy tới cái này? Nghĩ xong rồi? Nghĩ xong cái gì?

Mà giật mình trong mắt Hàn Vũ, lại bị Tả Duy Đường xem thành cam chịu, ngay tại chỗ tâm tình sung sướng ần miệng lên, sau khi hơi mở miệng Hàn Vũ ra, liền tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất.

Hơi thở dày đặc của hai người giao hòa một chỗ, thẳng tới một tiếng còi xe vang lên, mới khiến Hàn Vũ kinh ngạc hoàn hồn — bọn họ còn đứng trên đường cái.

“Anh.....” Hàn Vũ thở mạnh một cái tránh đi, có chút lo lắng nhìn chung quanh, lại phát hiện, hóa ra sớm không biết từ khi nào, vừa vặn đi tới đầu một con hẻm, vừa nãy Tả Duy Đường tóm áo kéo cậu một phen, vừa vặn để hai người bọn họ nửa tựa vào một mặt tường của ngõ nhỏ.

Gần đó lại rất yên tĩnh, gần như không ai nhìn đến.

“Nghĩ xong rồi, thì không còn đường hối hận nữa!” Tả Duy Đường nhìn bộ dạng Hàn Vũ kinh hoàng nhìn quanh rồi lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên nhấn mạnh.

“?” Hàn Vũ không hiểu gì hết.

“Được rồi! Về nhà! Chết đói!” Tả Duy Đường không kiên nhẫn oán giận một câu, xoay người bước đi.

Màn đêm buông xuống, Hàn Vũ như trước quần cái chăn nhỏ của mình, lủi tới chỗ cách Tả Duy Đường càng gần một chút, cùng hưởng một cái chăn lớn.

Trong đêm đen tĩnh lặng nhất, Hàn Vũ lại bị tiếng ho khan kiềm nén của Tả Duy Đường đánh thức — không hút ít thuốc được, ho khan cũng sẽ không dứt, nhưng không biết từ khi nào, người đàn ông này đã tiến hóa, trong trạng thái ngủ say cũng có thể kiềm nén bản năng ho khan và dục vọng rồi!

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng tuyết rơi ào ạt — tuyết rơi đúng là lớn thật! Hàn Vũ mơ mơ màng màng nghĩ, kéo chăn quấn chặt trên người mình ra, đưa tay vỗ về người đàn ông ho khan cũng ho không hết sức bên cạnh.

Từng đợt thuận theo đường hô hấp, vỗ về ngực người đàn ông.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một chuyện — chuyện y hút thuốc tối qua, còn chưa tính sổ đâu.....

Ý thức lại chậm rãi mơ màng, ánh trăng phản chiếu tuyết đọng ngoài cửa sổ, xuyên qua khe hở của màn cửa, ánh sáng chiếu vào, kéo một vệt trên đất, rơi lên chăn nhỏ góc giường.

Mà ở chính giữa giường, hai thân thể ấm áp, dựa vào nhau, hình thành một tư thế sưởi ấm nhất.

41. Chương 41

Lúc Hàn Vũ tỉnh lại, trợn tròn mắt sững sốt thật lâu cũng không hiểu được, làm sao mình lại lặn vào lòng người này, sau một đêm tuyết rơi, Hàn Vũ đã không thể “an phận thủ thường” ngốc trong cái kén bằng chăn bông chính mình quấn kĩ, yên ổn vượt qua một buổi tối.

“Tỉnh rồi thì dậy, cánh tay muốn rớt rồi!” Hàn Vũ ngốc ngốc, khiến người kia phát hiện cậu đã tỉnh, lập tức không chút khách khí đẩy cậu ra, lắc lắc cánh tay bị gối một đêm, lại xoay xoay cổ hơi cứng ngắc.

Sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, đi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính rửa mặt.

Hàn Vũ bị đẩy như thế, ở trên giường lật tròn một vòng, trong đầu vẫn đặc sệt như tương, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một loạt tiếng pháo xa xa, cách xa lắm, truyền tới nơi này, thanh âm chỉ còn từng đợt trầm đục như tiếng vọng, Hàn Vũ vẫn kinh sợ lập tức ngồi dậy. Trái phải cào cào đầu, đầu óc mới hơi thanh tỉnh vài phần.

Cậu quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, chưa tới bảy giờ!

Mà mọi ngày vào giờ này, Tả Duy Đường đã sắp đi rồi.

“Tả Duy Đường, bảy giờ! Anh bị muộn!” Từ sau đêm tuyết kia, Hàn Vũ đối với Tả Duy Đường, bắn khoăn trong lòng càng thiếu, hiện tại còn dám tỏ ra mình đang vui sướng khi người gặp họa với y.

Tả Duy Đường luôn luôn năm giờ rưỡi rời giường đi rèn luyện buổi sáng, sau đó mua bữa sáng về tắm rửa thay quần áo tới công ty.

Đợi tới khi Tả Duy Đường đi rồi, một ngày của Hàn Vũ mới bắt đầu, giờ này thường ngày, mới là thời khắc Hàn Vũ rời giường đi rèn luyện buổi sáng.

Tuy hai người đều có thói quen rèn luyện, lại chưa bao giờ nảy sinh ý tưởng cùng đi chung trong đầu, Hàn Vũ là bởi vì không muốn tới lúc quay về trường bị kéo đi rèn luyện gần chết, cho nên mới duy trì thói quen rèn luyện trong kì nghỉ.

Nhưng luyện thì luyện, muốn cậu mới sáng sớm đã rời giường chịu gió đông mang theo sỏi cát rửa tội, cậu vẫn không nguyện ý như trước. Cho nên, cậu khẳng khẳng muốn chờ tới lúc thái dương hơi ló đầu, mới ra cửa.

Mà Tả Duy Đường đối với điểm này, chưa từng cho ý kiến gì, chỉ đổi bữa sáng một người thường mua thành phần cho hai người mà mua mang về.

Mà hôm nay, giờ này người này mới rời giường, khẳng định sẽ muộn! Vừa nghĩ người đàn ông này lúc nào cũng trưng cái bản mặt cao cao tại thượng, cũng sẽ có thời khắc xấu hổ vì đi làm muộn, Hàn Vũ đã nhận không được vui vẻ.

Đang lúc Hàn Vũ vui vẻ muốn lăn trong chăn, Tả Duy Đường ra khỏi phòng tắm, buồn cười liếc Hàn Vũ một cái, sau đó mở ngăn tủ, lấy một bộ thường phục.

Vừa thấy quần áo Tả Duy Đường lấy ra, Hàn Vũ sửng sốt, “Hôm nay không phải cuối tuần mà, anh không đi làm?”

Tả Duy Đường chậm rãi mặc quần áo xong, đuổi người một chút, mạnh mẽ nhào lên giường, đặt Hàn Vũ dưới thân, “Em vừa mới vui vẻ? Nếu tôi đi muộn, em liền cao hứng, đúng không?”

“Không, không nha!”

Hàn Vũ bị đè gắt gao, xoay xoay cổ, nuốt nước miếng.

“Ừm...” Tả Duy Đường vươn tay xoa má Hàn Vũ, ăn ngon uống ngon nuôi sắp hai mươi ngày, nhìn càng ngon miệng! “Không nói thật, tôi có thể cùng em dây dưa cả ngày!”

“...” Hàn Vũ nhìn bộ dạng tích cực của người này, biết y nói thật, chỉ là cái chuyện vui sướng khi người gặp họa này đúng là không thể thừa nhận, người này còn không biết xấu hổ, cho dù hiện tại y đáp ứng với bạn chỉ cần bạn thừa nhận thì không có chuyện gì, nhưng chỉ cần bạn mở miệng, y vẫn có thể tính sổ bạn như trước.

“Sao hôm nay lại đột nhiên nghỉ?” Hàn Vũ đổi đề tài không quá linh hoạt.

Tả Duyệt Đường trừng cậu hồi lâu, nhìn tới mức trong lòng Hàn Vũ bồn chồn, mới nâng đầu Hàn Vũ lên, hung hăng ấn xuống, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở môi, linh hoạt tiến vào, đảo qua lại, cuốn lấy đầu lưỡi Hàn Vũ, quấn quít dây dưa.

Hàn Vũ tự biết sai, lần đầu tiên cực kì ngoan ngoãn để đối phương chiếm đoạt.

Tả Duyệt Đường được Hàn Vũ ngoan ngoãn dâng lên an ủi, thuận thế bắt lấy hai tay Hàn Vũ, đề lên trên, từ bên má trượt tới bên tai, dùng răng nanh cắn nhẹ, bắt đầu chậm rãi mài.

Hàn Vũ mất tiên cơ ngay từ đầu, đang từng bước đánh mất lãnh thổ, ngay lúc hơi nóng phun lên tai, cảm giác tê dại từng chút xuyên qua não.

“Đỉnh linh linh.....” Một hồi chuông to rõ rệt thường vang vọng cả phòng, cũng đánh thức Hàn Vũ ý thức dần trôi xa.

(Móa!!!!)

“Chắc!” Tả Duyệt Đường mất hứng bĩu môi, ngẩng đầu tìm nơi phát ra âm thanh, nhìn chung quanh, là một cái điện thoại cũ rách bên cạnh giường vọng ra.

Thừa dịp Tả Duyệt Đường bất mãn nói lỏng lực tay, Hàn Vũ rốt cuộc ý thức được mình đang trong hoàn cảnh nào, lập tức đổ từ mặt tới chân, tức khắc phản ứng lại, tay chân cùng sử dụng bò qua một góc, hai ba cái mò lấy điện thoại của mình trên ngăn tủ — là tiếng chuông báo thức, bíp bíp bấm vài cái, tắt chuông.

Vốn Hàn Vũ không ham mê sản phẩm điện tử, qua đợt này, càng kiên định vĩnh viễn mang theo chiếc Nokia này — thời khắc mấu chốt, còn dễ sai hơn chó a, quả thật là bảo vệ chủ có một không hai.

“Đúng bảy giờ, anh thật sự không cần tới công ty?” Hàn Vũ thở một hơi, muốn khiến độ nóng trên mặt giảm xuống. Ra về lạnh nhạt sửa sang lại áo ngủ, đem vạt áo bị vạch ra, kéo lại lên đầu vai.

Tả Duyệt Đường nhìn cảnh xuân bị che khuất, tự cảm thấy không thú vị đuổi người, “Nghỉ.”

“Nghỉ?” Hàn Vũ nhất thời không hiểu được, bỗng nhiên nhớ tới ngày tháng lúc mình xem di động khi này — 6 tháng 2, còn hai ngày nữa chính là giao thừa!

Từ lần trước Hàn Vũ mua một đồng hồ ăn chất trong nhà, đã năm ngày không ra khỏi cửa, mỗi ngày ngâm mình trong phòng sách nghiên cứu mấy cuốn sách Ngụy Quốc Thủ để lại, nếu không phải còn nhớ rõ có người muốn về nhà ăn cơm, đoán chừng ngay cả bụng mình cũng không săn sóc.

Hàn Vũ sớm đã quên hôm nay là hôm nào, thẳng tới hiện tại, mới đột nhiên ý thức được, sắp qua năm mới rồi!

Năm mới.

Năm mới a.

Hồi đó vào lúc này, cậu đều về chỗ cha mẹ già, cùng anh trai dong dài và thằng cháu nghịch như quỷ cùng đón năm mới.

Không cần cậu chuẩn bị cái gì, không cần cậu bày ra tiết mục gì, chỉ cần đợi công ty cho nghỉ, vác bao lớn bao nhỏ, đóng gói mình xong chạy về nhà là được.

Mà hiện tại.....

Hàn Vũ hiện tại, lại không có thói quen đón ngày lễ này.

Bốp! Tả Duy Đường hung hăng chụp lên đầu Hàn Vũ, “Thất thần cái gì, còn không rời giường?”

Hàn Vũ bị chụp đau, hoảng sợ nhìn Tả Duy Đường, trả lời một tiếng đứng lên, vào phòng tắm rửa mặt, đợi khi nước lạnh hắt lên mặt, Hàn Vũ mới giật mình, mình thế mà mở bên nước lạnh.

(cái này chắc là kiểu vòi gạt qua bên này là nước lạnh, gạt bên kia là nước nóng)

Lạnh lẽo làm cậu chậm rãi trầm tĩnh lại, vẩy nước lạnh, Hàn Vũ lau mặt, tới khi mở mắt ra, trong gương lại nhìn thấy Hàn Vũ bình tĩnh, xác ngoài mười chín bên trong ba mươi chín!

Đợi tới khi Hàn Vũ chỉnh lý mình xong, mới phát hiện Tả Duy Đường đang lười biếng ngồi trên sofa trong phòng khách, lấy tốc độ mỗi giây bấm hai cái, chuyển kênh rất nhanh.

“Nếu nhàm chán, đi xuống mua đồ ăn sáng, sáng sớm đã mở TV...” Hàn Vũ làu bàu.

Tả Duy Đường ngồi trên sofa nhìn cậu, “Hôm nay ra ngoài.”

“Tại sao?” Hàn Vũ sững sốt.

“Sắp năm mới rồi!” Tả Duy Đường rất không kiên nhẫn, vẻ mặt vừa rồi của cậu trong phòng ngủ không phải phản ứng sắp đón năm mới sao?

“À.....” Hàn Vũ há miệng nhìn y, một lúc lâu sau, mới khép miệng, hỏi y, “Năm mới..... anh là nói ra ngoài mua hàng Tết?”

“Nếu không em cho là gì?” Tả Duy Đường khoanh tay trước ngực nhìn cậu.

Hàn Vũ coi như hiểu, nhún nhún vai, cậu không nghĩ gì, xoay người quay lại phòng ngủ, chuẩn bị thay một bộ quần áo có thể ra đường.

Hai người vừa ra khỏi cửa, đi thẳng tới một tiệm điểm tâm gần khu nhà trước, vội vàng nhét mấy miếng lại lên xe tới khu thương mại gần đó mua đồ cần dùng dịp Tết.

Nhưng tới siêu thị, Hàn Vũ lại lần nữa không hiểu hành vi của Tả Duy Đường.

“Anh mua nhiều vậy làm gì?” Cho dù năm mới có thể lãng phí một lần, một mình cậu cũng không thể ăn hết mấy thứ này a! Còn có rượu! Trước không nói cái giá kia, bình thường căn bản cậu không uống loại rượu trắng độ cồn cao này!

“Nhiều?” Tả Duy Đường xắn tay áo đang muốn dọn một thùng rượu vào xe đẩy, “Chút ‘nước’ này, còn chưa đủ cho đám người kia uống!”

“Cái gì đám người? Không phải mình tôi mừng năm mới sao?” Nghe ra từ lạ Hàn Vũ lập tức bám lấy xe, không đi tới trước nữa.

“Một mình em?” Tả Duy Đường cũng ngẩn ra, “Vậy tôi đi đâu?”

“Anh.....” Không về nhà mừng năm mới? Lời nói chuyển một vòng trên đầu lưỡi Hàn Vũ, lại nuốt trở về.

“Tôi không về.” Tả Duy Đường chỉ liếc một cái đã nhìn ra tâm tư của Hàn Vũ, ném một câu, lại xoay người bê một thùng rượu trắng vào xe đẩy.

Hàn Vũ nhìn nhìn khoanh khắc đối phương xoay người, nét mặt đột nhiên tối sầm vài phần, thấy y trời lạnh còn có lực phóng khí lạnh, muốn sưởi ấm y một chút, nhất thời lại không biết xuống tay chỗ nào.

Cậu nghiêng đầu, hồi tưởng tất cả lời mình vừa nói, kết hợp phản ứng của Tả Duy Đường, đoán — sau khi người này come out, có phải chưa từng về nhà không?

“Đi mau, lại ngây ngốc nghĩ cái gì đó?” Tả Duy Đường tự có mục đích đi xa mấy mét, mới phát hiện Hàn Vũ lại sững sờ đứng bên kia không biết xuất thần cái gì, trong lòng ngăn ra, sau đó hiểu được cậu đang suy nghĩ chuyện của mình, cảm xúc chuyển biến tốt đẹp, đồng thời lại vô cùng không muốn cậu nhúng vào mấy chuyện rối loạn của mình.

“Đến đây.” Hàn Vũ hoàn hồn lập tức phát hiện Tả Duy Đường lại bình tĩnh gần như sụp đổ, lập tức thông minh đi theo, đối với hành vi bốn phía mua đồ ăn giống như sắp tận thế của Tả Duy Đường, một câu cũng không nói, thẳng đến khi một mình cậu đẩy hai cái xe đẩy thật sự không thể thêm nữa, mới cản y lại.

“Anh đừng mua nữa, tôi cầm không nổi!” Hàn Vũ vô tội chớp mắt nhìn y, cậu chỉ mọc có hai tay, nhiều thêm, hai cái xe đẩy cũng để không đủ, nhiều thêm một cái xe đẩy càng không thể!

Tả Duy Đường vừa quay đầu, đã nhìn thấy Hàn Vũ đang mở to cặp mắt bình tĩnh kia nhìn y, hơi khuếch tán thị giác, phát hiện bên cạnh Hàn Vũ có hai chiếc xe đẩy, đều sắp chất thành núi nhỏ!

Thật không biết, cậu làm thế nào không chế hai xe đẩy đi theo y một đường, hơn nữa, trong siêu thị hôm nay còn đặc biệt nhiều người.

Ngay giữa hai cái xe đẩy như hai ngọn núi nhỏ, Hàn Vũ cũng chỉ im lặng nhìn y, ánh mắt bình tĩnh và yên lặng, trong nháy mắt, Tả Duy Đường có một loại cảm giác vô lực bị nhìn thấu.

Y biết lần câu kinh này tới rất khó hiểu, đối với Hàn Vũ, nói là giận chó đánh mèo đều là tự tìm có cho mình.

Tả Duy Đường chán nản cào cào tóc, buông một đồng đồ đang cầm trong tay, đi tới bên người Hàn Vũ, đẩy chiếc xe để hai thùng rượu tương đối nặng hơn, dẫn đầu đi trước, “Đi thôi, đi tính tiền!”

Nhìn Tả Duy Đường mặt mày vẫn chưa lập tức hòa hoãn lại sải bước đi về phía trước, Hàn Vũ đột nhiên cong khóe miệng, nhu có thể khắc cương hình như đúng là chân lý.

Trên đường quay về, Hàn Vũ im lặng kiểm kê đồng đồ bọn họ đã mua, không thể không cảm thấy may mắn là, bọn họ có thể mượn xe mua sắm tới bãi đỗ xe, nếu không chỉ bằng hai người họ tuyệt đối không thể mang cái đồng đồ này đi.

“Nguyên liệu nấu ăn thật sự không thể mua nữa, mặc kệ bao nhiêu người tới, đều ăn không xong!” Hàn Vũ kiểm kê xong, nghiêm túc báo cáo cho Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường liếc nhìn cậu, Hàn Vũ hiện tại giống như một thanh niên chân chính, mang theo ngây thơ khó có thể giải thích, cùng với người vừa rồi từng bước theo sát y trong siêu thị, giống như hai người khác nhau.

Mà mặc kệ là người nào.... Tả Duy Đường đột nhiên cảm thấy cảm giác đói khát quái dị lại bao trùm y.

“Vậy mua cái khác.” Cuối cùng, Tả Duy Đường gõ tay lái để che giấu, muốn che đậy cảm giác đói khát tự nhiên dâng lên kia đi.

Hàn Vũ hơi hơi mở mắt nhìn y một cái, gật đầu.

42. Chương 42

Trong hai ngày, hai người bỏ hết chuyện trong tay, mua hàng Tết xong, sau đó cần phải tổng vệ sinh.

Đối với chuyện này, Tả Duy Đường cực lực yêu cầu tìm nhân viên theo giờ, không muốn tự mình động thủ, nhưng xuất phát từ các loại riêng tư, Hàn Vũ kiên quyết không đồng ý đề nghị của Tả Duy Đường.

Kết quả cuối cùng của cuộc giằng co là, tổng vệ sinh không tìm nhân viên theo giờ — một mình Hàn Vũ làm!

Kết luận này thiếu chút nữa làm Hàn Vũ ụp xô nước trong tay lên đầu người nào đó, nhưng vô luận là sự thật chênh lệch thể năng, hay là bản tính yếu đuối thần phục, Hàn Vũ vẫn chưa thể như nguyện ném xô nước lên đầu Tả Duy Đường.

Trong quá trình tổng vệ sinh, từ phòng bếp liên tục chiến đấu tới phòng sách, Hàn Vũ mệt tới mức không thẳng nổi thắt lưng, bẹp một tiếng ném ghế vào trong nước.

“Tả Duy Đường, anh có thể dừng để điện thoại réo mãi được không!” Gân xanh trên trán Hàn Vũ sắp giật muốn rút gân.

Tả Duy Đường ngồi trên sofa trong phòng khách làm đại gia, lười biếng nhấc mí mắt, nhìn Hàn Vũ đứng trước cửa phòng sách, một thân quần áo vận động màu xám trang nhã, đầu dính nửa tóc, trên mặt là màu đỏ đầy sức sống không biết là do mệt hay bị làm phiền.

“Tôi muốn rút dây điện thoại, em lại không cho!” Tả Duy Đường nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“....” Hàn Vũ thật sự không biết nên nói cái gì, di động người đàn ông này từ sáng nay đã bắt đầu réo, cũng không thấy y tiếp, réo tới cuối, Tả Duy Đường cúi lên, trực tiếp tháo pin, ném điện thoại tới góc phòng.

Nhưng, không tới một khắc, bắt đầu đổi thành điện thoại bàn réo không ngừng, Hàn Vũ theo bản năng muốn bắt, lại bị Tả Duy Đường cản lại, thẳng khi Tả Duy Đường muốn giật dây điện thoại, Hàn Vũ mới biết người này lại bắt đầu động kinh.

Muôn vãn ngăn cản, mới đánh tan được xúc động muốn giật dây điện thoại của Tả Duy Đường, không nghĩ tới, y lại có thể trong từng đợt chuông điện thoại dồn dập, lù lù bất động ngồi tới trưa.

“Rốt cuộc là ai gọi tới?” Hàn Vũ im im, cuối cùng vẫn buông nhiệm vụ quét dọn trong tay, đi tới sofa ngồi xuống.

Tả Duy Đường nhìn nhìn cậu, mím môi, không muốn nói.

Hàn Vũ vươn tay đỡ trán, nghĩ nghĩ, hỏi: “Người nhà anh?”

Tả Duyệt Đường hơi kinh ngạc nhìn lại, Hàn Vũ cười buông tay, “Không phải tôi rất thông minh, mà là rất giỏi đoán!”

Tả Duyệt Đường bực mình đen mặt, nhấc áo Hàn Vũ kéo cậu qua, chờ hơi thở sắp phun lên mặt đối phương, mới nói: “Không phải chuyện của em, đừng xen vào.”

Hàn Vũ mở to đôi mắt, tròn mắt tối như mực không nhúc nhích nhìn y, đối với động tác hơi một tí là tóm cổ áo siết cổ của người này, không biết vì cái gì, Hàn Vũ vậy mà cảm thấy đã quen rồi!

Mặc kệ dưới tình huống người này cấu kính cỡ nào, thật ra sức lực trên tay vẫn khống chế trong một phạm vi an toàn, chưa bao giờ thật sự khiến Hàn Vũ cảm thấy khó chịu.

Cũng giống như lúc này, tuy người này ra tay rất dùng sức, vẻ mặt đáng sợ, ngôn ngữ thật hung ác, nhưng trên thực tế, cổ Hàn Vũ không hề có chút cảm giác bị siết.

Nhìn người đối diện bùng nổ chứng cấu kính, trong lòng Hàn Vũ yên lặng thở dài, vươn tay chủ động ôm lấy cổ Tả Duyệt Đường, dùng một loại tiết tấu trấn an ẩn ẩn một ít huyết đạo trên cổ và sau lưng y.

Giúp y giảm bớt cảm xúc căng thẳng.

Dưới biểu cảm và động tác mềm mại của Hàn Vũ, Tả Duyệt Đường bất giác ném bay cảm xúc nặng nề, thật sâu thở ra một hơi, đưa tay kéo Hàn Vũ vào lòng, cánh tay hình thành một cái vòng sắt kiên cố, khiến Hàn Vũ không gãy được.

Hàn Vũ vẫn luôn giúp Tả Duyệt Đường hồi phục cảm xúc căn bản không lường trước được, chờ tới khi phản ứng lại, chẳng những người đã thành con cừu chờ làm thịt trong lòng người ta, ngay cả môi cũng không bảo vệ nổi.

Môi Tả Duyệt Đường ấn lên môi Hàn Vũ, nhưng không tiến thêm một bước, chỉ là ánh mắt đầy âm trầm nhìn Hàn Vũ, nhìn tới mức trong lòng Hàn Vũ lạnh run, cứ cảm thấy xuyên qua cặp mắt kia, cậu thấy được một mãnh thú đói bụng đã lâu, mà mãnh thú này, lúc này đang ức chế cảm giác đói khát bản năng nhất của nó.

“Tả.....” Rốt cuộc Hàn Vũ kiềm không được cả người run lên, tới lúc muốn mở miệng, đã bị đối phương dùng sức, trực tiếp đem lưỡi tiến vào.

Hàn Vũ ngạc nhiên trừng lớn mắt nhìn Tả Duyệt Đường, chỉ liếc một cái, lập tức khép hờ mí mắt — cặp mắt kia..... quá sâu!

Giống như cảm nhận được Hàn Vũ lại thất thần, Tả Duy Đường bắt mắt căn căn môi cánh hoa của Hàn Vũ, làm Hàn Vũ than nhẹ, ngược lại càng dễ cho y không kiêng dè gì công thành đoạt đất.

Đầu lưỡi trơn mịn từ lợi trên đảo tới lợi dưới, cuối cùng trở lại bên cái lưỡi khác vẫn luôn trốn tránh, mặc kệ nó không vui lòng, vẫn quần quít lấy nó, buộc nó cùng mình khiêu vũ.

“Phù phù.....” Nụ hôn chấm dứt, Hàn Vũ vươn tay chống ngực Tả Duy Đường, thực tế chỉ có tác dụng không để mình xụi lơ.

Tả Duy Đường chép miệng hưởng thụ, lại nhìn Hàn Vũ không biết là thiếu khí hay là xấu hổ quần bách mà mặt ửng đỏ, vừa lòng gật gật đầu, chút phiền não lúc trước toàn bộ tiêu tán không còn sót gì.

Chờ tới khi Hàn Vũ suyễn khí xong, mới đột nhiên hiểu ra, mình đây hoàn toàn là con cừu tự rửa sạch sẽ dâng tới miệng dã thú a!

Mỗi một lần, từ lúc tới đây ở, tình thế phát triển đã vượt xa dự đoán lúc đầu của cậu, xem, hiện tại đều đã tiến triển thành bị dã thú cắn một ngụm, còn có thể bình yên ngồi trên đùi dã thú thờ!

Ngay lúc hai người đều tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình, điều chỉnh cảm xúc, chuông ngoài cửa vang lên, cùng với tiếng chuông còn có tiếng đập mạnh cửa, chấn tới mức Hàn Vũ hoảng sợ — đây là đòi nợ hả? Ấn chuông cửa rồi còn gõ cửa như xả giận này là sao?

Cánh tay vốn gắt gao quần Hàn Vũ bỗng nhiên cứng đờ, khiến Hàn Vũ lập tức phát hiện không thích hợp, nhìn về mặt y — được! Tất cả hy sinh cống hiến đều uống công, lại trở về trạng thái sát thần mặt đen!

Xem ra người bên ngoài cùng với điện thoại vang tới trưa hôm nay cùng một ngọn nguồn.

Còn không chờ Hàn Vũ tinh tế ngẫm ra đủ thứ trong đó, tiếng chuông cửa đã ngừng, mà không tới một giây, tiếng đập cửa gần như sắp biến thành tiếng tông cửa.

Hàn Vũ hơi hơi phản cảm, may mà tầng này, bởi vì Tả Duy Đường mua hai căn thông thành một căn, nếu cách vách còn có hộ gia đình khác, bọn họ sẽ bị trách cứ không thôi.

Nhìn bộ dáng Tả Duy Đường còn chết sống không muốn động, đã biết y căn bản không có ý tứ muốn mở cửa đón người vào.

Hàn Vũ nghiêm nghiêm túc túc nhìn thoáng qua Tả Duy Đường, lại nhìn ván cửa bị gõ tới chấn động, mọi suy nghĩ trong đầu vòng vo chuyển một vòng lớn, cuối cùng cái gì cũng không làm, im lặng ngồi trên đùi Tả Duy Đường, cũng không muốn giãy khỏi khuỷu tay và lồng ngực của Tả Duy Đường, chỉ ngồi im lặng.

Tiếng đập cửa vang một hồi lâu, trong tiếng vang rung trời này, lại càng hiện rõ sự im lặng của hai người

bên trong, nếu không phải hoàn cảnh thế này, có thể còn có một loại cảm giác an hòa.

Nhưng vừa vặn lại rơi vào hoàn cảnh như vậy mới khiến loại im lặng này có vẻ quý dị cực kì.

Cuối cùng, người bên ngoài gõ cửa rồi cuộc nhện không được rống lên, “Duy Đường, mau mở cửa!”

Tiếng này vừa vang, Hàn Vũ đã ngây ngấy cả người — là giọng nữ.

Hàn Vũ rút cuộc ngồi không yên, hơi hơi vặn vẹo vài cái, khiến Tả Duy Đường chú ý, mới chỉ chỉ ngoài cửa.

Tả Duy Đường lại không chút khách khí một phen đập rít móng vuốt chỉ ra ngoài cửa của Hàn Vũ, hung hăng ấn vào lòng, cánh tay siết càng chặt.

“Duy Đường, tôi biết anh ở trong, nếu không mở cửa, tôi sẽ không khách sáo!”*** Giọng nữ ngoài cửa hiển nhiên đã hao hết chút kiên nhẫn cuối cùng.

Tả Duy Đường rút cuộc động động, vẻ mặt càng âm trầm, khí tràng quanh thân nếu là thứ có thể thấy được, vậy nhất định là đen thùi thùi!

Y buông lỏng cánh tay kẹp Hàn Vũ, đặt Hàn Vũ qua một bên sofa, hít thở sâu mấy hơi, sau đó..... Toàn bộ buồn bực và áp suất thấp từng chút biến mất ở tầng ngoài, cuối cùng thế mà có thể biến thành bộ dáng xa cách như lần đầu Hàn Vũ thấy y.

Rõ ràng bên trong đã là lửa giận đốt tới chín tầng mây, mà lại treo lên mặt nạ bình tĩnh tự kiềm chế.

Người phụ nữ bên ngoài..... Cả người Hàn Vũ vùi trong sofa, hơi sững sờ ngưỡng nhìn Tả Duy Đường đứng lên.

Đợi tới khi Tả Duy Đường xác định tâm tình mình đã hoàn toàn bình phục, cuối cùng ngay lúc cửa sắp bị đập mở, soạt một tiếng kéo cửa ra.

Người ngoài cửa hiển nhiên cũng không đoán được tình huống như thế, hoàn toàn theo quán tính nhào vào trong, một trong số đó còn đụng vào lòng Tả Duy Đường, lập tức bị y không chút khách khí quăng ra.

“Cậu út, cậu.....” Cô gái hoặc nên gọi là cô bé bị quăng ra, cũng không tốt tính như Hàn Vũ, lập tức nóng nảy nhảy dựng lên.

“Các người rút cuộc muốn làm gì?” Tả Duy Đường đứng ở cửa, tuy cửa mở rộng, nhưng hiển nhiên, y không chuẩn bị nghênh đón mấy người này vào cửa.

“Duy Đường, con không biết nhốt mẹ và chị ngoài cửa là rất không lễ phép sao?” Một người phụ nữ cỡ năm mươi tào nhả nâng nâng túi xách nhỏ của mình, hàm súc mà hơi bất đắc dĩ nhìn Tả Duy Đường nói.

Từ góc nhìn của Hàn Vũ, ngoại trừ Tả Duy Đường có thể quan sát rõ ràng tất cả biểu tình của ba người phụ nữ ngoài cửa.

Một người phụ nữ cỡ năm mươi, bảo dưỡng tốt, ăn mặc cầu kỳ, nghe giọng là biết, vừa rồi ở cửa nhiều lần uy hiếp Tả Duy Đường chính là vị này.

Trừ bỏ vài câu uy hiếp ở ngoài cửa ban đầu, thực tế xem ra, cũng không có giá trị vũ lực gì để uy hiếp.

Một người phụ nữ không tới bốn mươi tuổi, xem diện mạo rất giống Tả Duy Đường, đeo kính, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt trang điểm nhẹ, cũng đang mặt mày bất mãn nhìn Tả Duy Đường, thay vì nói cảm giận y vẫn không mở cửa, không bằng nói là không tán thành đối với đứa nhỏ phản nghịch không nghe lời.

Nếu không có gì bất ngờ, hẳn là chị y.

Mà cô bé cuối cùng bị quăng đi, bề ngoài mười lăm mười sáu, thông minh sống động, hoàn toàn không sợ khí thế của Tả Duy Đường, vẫn còn chỉ trích vừa rồi động tác Tả Duy Đường ném cô đi là vô nhân đạo cỡ nào.

Nhìn ba người phong thái khác nhau, lại lặng lẽ hồi tưởng một loạt biểu hiện của Tả Duy Đường, đột nhiên cảm thấy buồn cười, ba người này thay vì nói khiến Tả Duy Đường cảm thấy chán ghét không muốn phản ứng, còn không bằng nói hoàn toàn là vì không có cách nào, mọi biện pháp không thể trêu vào liền dùng chính sách trốn tránh.

Không ngờ là, “Không phải quân ta không chống cự, mà là quân cộng rất giỏi hoạt!”. Chống lại ba vị nữ tính này, chút cấu kính hắc hóa của Tả Duy Đường hoàn toàn không đủ nhìn.

“Xì” một tiếng, vốn bởi vì vẻ mặt trang nghiêm của Tả Duy Đường, Hàn Vũ vẫn ngồi chờ xem phim máu chó rồi cuộc hiểu được một chút, sau lại bị chính mình tự bỏ não chọc cười, nhin không được, cười ra tiếng.

Cho đến lúc này, hai bên giằng co ngoài cửa cuối cùng mới ý thức được trong phòng còn có “người sống” khác.

Trừ hai vị tuổi hơi lớn vẫn còn ngây người, cô bé mười lăm mười sáu kia ánh mắt bỗng nhiên sáng giống như có thể rọi sáng cả phòng.

“Cậu út, cậu út, cậu tàng Kiều!”* Cô bé kích động muốn xông vào nhà thưởng thức vị “A Kiều” kia, bất ngờ, bị một chiêu cầm nã thủ cường thế của Tả Duy Đường bắt về.

(*tàng Kiều trong câu Kim ốc tàng Kiều)

“Trân Trân, đừng ầm ĩ, làm ồn nữa thì con về trước đi.” Người có vẻ là chị Tả Duy Đường, ánh mắt hơi bất đắc dĩ nhìn hành động một lớn một nhỏ trước mắt, khẽ thở dài một cái, chuyển sang nhìn Tả Duy Đường, nói:

“Út, cậu thật sự không cho chị với mẹ nhỏ vào?”

Tả Duy Đường như có như không ngấm ngấm Hàn Vũ, thấy ánh mắt đối phương mang theo ý cười, trong lòng không khỏi càng thêm phiền não, trên tay lại không để ý thả cô nhóc, để cô bé nhảy một bước dài vào.

Vạn sự khởi đầu nan*, một khi có mở đầu, chuyện phía sau lập tức nước chảy thành sông, Tả Duy Đường mang theo hai người phụ nữ bước vào phòng khách.

(*Chuyện gì lúc bắt đầu cũng khó khăn)

Hai vị phụ nữ lớn tuổi dù sao cũng thận trọng và cẩn thận hơn cô bé, vừa vào cửa, nhìn tới đầu tiên ngược lại không phải Hàn Vũ ngồi trên sofa, chờ bị vây xem, mà là trang trí trong phòng.

Bố cục căn nhà vẫn như trước kia, vẫn là cảm giác rộng rãi thoáng đãng Tả Duy Đường đặc biệt ưa thích, nhưng tự dưng xuất hiện thêm các loại đồ gia dụng, ngăn tủ, giàn hoa, vật trang trí lại khiến không gian thoáng đãng xuất hiện chút nhân khí.

Đợi hai người đánh giá một vòng xong, không khỏi nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được ngạc nhiên và khó hiểu.

Rồi sau đó, theo sau Tả Duy Đường vào phòng khách, thấy một người bình tĩnh ngồi bị vây xem cùng một cô nhóc đang nhìn động vật quý hiếm, trên mặt hơi có sắc thái không nhận được.

“Anh chính là ‘A Kiều’ à?” Cô nhóc quét hình một vòng, mang theo vài phần thấy vọng, lại vài phần tò mò mà hỏi.

Hàn Vũ cố gắng giả cảm giác co rúm vào lòng, cười cười với cô bé, cũng không trả lời, sau đó lại lễ phép đứng lên, hơi hơi cúi người cười cười với hai vị trưởng bối.

“Cháu vào bếp bưng trà, mọi người ngồi trước đi.”

Nói xong không đợi Tả Duy Đường phản ứng, lập tức nhanh tay lẹ chân tiêu sái vào bếp, tạm thời tránh được tầm mắt nghiên cứu còn sáng hơn tia la-de.

Hô — Hàn Vũ dựa lưng vào cửa, thở ra một hơi thật dài, chỉ có cậu mới biết, phần bình tĩnh cậu thể hiện ra ngoài, toàn bộ dựa vào phần tuổi tác tang thương kia chống đỡ ra.

Tuy nói, nhìn thấy Tả Duy Đường kinh ngạc, là một chuyện khiến tinh thần và thể xác Hàn Vũ sung sướng, nhưng phần sung sướng này tuyệt đối không bao gồm diễn xuất của cậu.

Mà tình huống hiện tại rất cuộc.....là sao đây?

Tả Duy Đường sớm come out, nên vấn đề liên quan tới tính hướng hẳn không phải nguồn gốc chủ yếu dẫn phát tranh luận, mà trong nhà một người đàn ông đã come out, bỗng nhiên có một người đàn ông khác ở, vậy tình huống còn lại chỉ có thể là.....

Sống nhiều năm như vậy, thật đúng là không bằng một năm sống lại này, chuyện gì cũng để cậu nếm một lần. Hàn Vũ vỗ vỗ trán, đau đầu nghĩ.

—

43. Chương 43

“Sao cậu* vẫn giống y như loại người đó? Chơi đùa cũng thôi đi.....” Hàn Vũ bưng trà ngây ngốc cạnh cửa bếp, trong đầu tự dưng lóe lên một nghi vấn — lại phát triển tình tiết kiểu gì thế này?

(đây là chị Tả Duy Đường đang nói, xưng ‘chị’ gọi ‘cậu’, không phải con bé kia đâu)

“Mấy năm nay cậu chơi cũng đủ rồi, tốt xấu gì hai năm nay cậu cũng tương đối thu liễm, ba bên kia thật vất vả hơi nguôi cơn giận, lại nói bên chỗ anh cả, cũng cần cậu trở về.”

Hàn Vũ nghe vài câu đối thoại ngắn ngủi, lập tức thu cái chân đã bước ra một nửa về, đặt trà và trái cây lên kệ bếp.

Xoay người đóng cửa bếp lại, ngăn cách âm thanh.

Cậu không có việc gì quay vài vòng quanh bếp, cuối cùng chống tay nhảy lên kệ bếp ngồi, cầm trà vốn nên đưa cho khách, thân nhiên nhấp một ngụm.

Thường thường còn tự mình bóc một quả quýt ăn.

Đột nhiên, cửa phòng bếp bị đẩy ra, Hàn Vũ dừng động tác nhét quýt vào miệng, xấu hổ gờ quýt cười cười

với Tả Duy Đường.

“Làm sao anh vào đây?” Hàn Vũ đem đồng vỏ quýt vút trên kệ bếp, lặng lẽ nhét nhét ra sau mình, trưng ra nét mặt lạnh lợi, bưng một tách trà còn chưa bị mình nhấp môi, đưa tới trước mặt Tả Duy Đường, “Uống trà không?”

Tả Duy Đường khựng một chút, có chút không hiểu hành động của Hàn Vũ, cái loại hành vi trốn đi uống trà dùng để chiêu đãi khách vô cùng thiếu tu dưỡng này, không giống của người thanh niên ở một số phương diện còn muốn giả dạn hơn y này sẽ làm.

Sau đó lại giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn cậu một cái, “Lời nói bên ngoài em nghe thấy?”

Nói xong thuận tiện đón lấy tách trà.

“Chỉ vài câu, cũng không nghe tới cái gì.” Hàn Vũ nói thềm.

“Ra ngoài trước đi.” Tả Duy Đường vuốt ve cái tách, đặt tách trở lại khay, bưng khay bước ra ngoài, hoàn toàn không cho Hàn Vũ cơ hội từ chối.

Hàn Vũ không nói gì nhìn nhìn cử chỉ của đối phương, tâm tư vòng vo chuyển mấy vòng, cuối cùng vẫn nhảy khỏi kệ bếp, đem vỏ quýt phía sau nhét hết vào thùng rác, sau đó chỉnh sửa lại quần áo, ra ngoài.

Ba người phụ nữ ngồi trên sofa ngay lúc Hàn Vũ đi tới, lập tức xoay xoay quay đầu nhìn cậu.

Hàn Vũ ôn hòa cười cười, giải thích không cần bản thảo: “Trong nhà không có nước nóng, nấu nước mất chút thời gian.”

Ba người bưng tách trà hiển nhiên đã không còn nóng hổi, lặng im không nói gì coi như nhận lời giải thích của cậu.

Hàn Vũ tới trước sofa, hơi dừng một chút, bộ sofa trong phòng khách này thật ra rất lớn, nhưng sofa dài ở giữa đã bị mẹ và chị Tả Duy Đường chiếm, chỗ góc sofa thì là cô bé tên Trân Trân kia. Chỉ còn lại sofa bán dài ở góc này có thể cho người ngồi.

Nhưng, ngồi xuống, phải dán cùng một chỗ với Tả Duy Đường!

Ngay khi Hàn Vũ do dự, có cần ngồi hay không, một lực mạnh đằng sau kéo cậu một cái, khiến thân thể Hàn Vũ không thể khống chế ngã ra sau, cuối cùng lại bị một cái kéo này, ngồi xuống bên người Tả Duy Đường.

“.....” Hàn Vũ không nói gì nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh, quyết định tiếp tục duy trì im lặng là tốt nhất.

Ba người khác chung quanh sofa, không hện mà cùng lộ ra vẻ mặt vi diệu, trong lúc nhất thời, trạng thái năm người nửa vòng tròn quanh bàn trà, lâm vào một loại im lặng kỳ quái.

“Duy Đường, mặc kệ nói thế nào, ngày mai con nên về nhà.” Rốt cuộc, vẫn là nữ sĩ tao nhã lớn tuổi nhất ở đây phá vỡ loại cục diện bế tắc quái dị này, mà phương hướng đề tài, Hàn Vũ đánh giá không tốt.

“.....” Hàn Vũ tiếp tục chôn đầu, chơi với gối ôm bên cạnh sofa, cậu tuyệt đối không hiểu tình huống mà mù quáng nhảy vào sẽ hoàn toàn không có lợi cho bên nào cả.

“.....” Tả Duy Đường không nói gì nhìn đối phương, không từ chối, càng không đồng ý.

“Duy Đường, mặc kệ nói thế nào, chỗ đó mới là nhà cậu, cậu không có khả năng thật sự cả đời không về chứ?” Người chị một bên cuối cùng có vài phần bất mãn, “Năm đó ba cũng chỉ tức giận, tuy mấy năm nay vẫn ngáng chân cậu không ít, thật ra còn không phải muốn cậu trở lại ‘chính đạo’, hai năm nay rõ ràng cậu đã tốt hơn.....”

Nói xong, giống như đột nhiên thấy sự tồn tại của Hàn Vũ, cậu tiếp theo lập tức ghen trong họng, nuốt không xuống, phun không ra, càng khiến người khó chịu.

“.....” Hàn Vũ bị các loại ánh mắt rửa tội.

Không khí lại lần nữa quỷ dị trầm lắng, hơn nửa ngày, Hàn Vũ rốt cuộc có chút ngồi không yên xoay xoay móng, lập tức khiến người bên cạnh không chút khách khí đập vào ót, còn mang theo chút ý tứ giáo huấn an phận chút đi.

“Chị hai, chị cùng mẹ tôi về đi, tôi sẽ không về, khi nào ông già thật lòng chấp nhận, tôi mới trở về. Tôi không cảm thấy tôi đang đi con đường lệch lạc nào, chỉ thành quả vài năm này, không nói nộp cho quốc gia bao nhiêu thuế, ít nhất cũng gia tăng số lượng việc làm.” Tả Duy Đường bình tâm tĩnh khí nói xong, lần đầu nói một đoạn dài như vậy, còn không mang theo mùi thuốc súng.

Hai người phụ nữ trên sofa dài đồng thời ngẩn ra, đây vẫn là lần đầu tiên sau nhiều năm qua, Tả Duy Đường tình nguyện nói một đoạn như thế, những năm trước mặc kệ lúc nào, mặc kệ hai người dùng thủ đoạn gì, y đều trầm mặc đối diện. Cái loại lực ý chí cùng y so trầm mặc so kiên trì so tĩnh tọa này, hai người không thể nghi ngờ là không có phần thắng.

Hàng năm đều là song phương giảng co ngồi tới khuya, thẳng tới khi hai người cần nhân nói tới khô miệng, cũng không thấy đối phương dao động, hai người mới hết hy vọng rời đi.

Nhưng năm nay.....

Hai người hơi thay đổi tầm mắt, nhìn cậu trai hai người vẫn cố ý xem nhẹ.

Rất trẻ cùng với rất cổ quái!

Hai vị nữ sĩ bình thường cũng không có cơ hội gì gặp được người kia của con trai hoặc em trai nhà mình, cũng không biết người đàn ông của con trai (em trai) mình tới lúc gặp mình, nên có vẻ mặt và thái độ gì.

Nhưng cho dù là con dâu bạn gái khác với bình thường ra mắt thân thích cha mẹ chồng, thái độ có thể nào, cũng không giống người này đi?

Mẹ Tả cùng chị Tả Duy Đường nhìn nhau, tin tưởng đều thấy được vẻ mặt hoang mang trong mắt đối phương.

Hoảng hốt? Không có.

Lấy lòng? Không có.

Sợ hãi? Không có.

Không kiên nhẫn? Cũng không có.

Tóm lại, hai người không nhìn thấy chút cảm xúc mãnh liệt gì trên người Hàn Vũ.

Mà người này từ lúc hai người bước vào không gian này, vô cùng tự giác rời xa tầm mắt, không cho hai người phản ứng chán ghét, điểm này trong mắt hai người, nói rõ cậu vẫn là người có ánh mắt.

Nhưng, chuyện thật sự giống như hai người nghĩ sao?

Cậu trai này rốt cuộc là ngay từ đầu rời xa trung tâm vấn đề của hai người, hay là hai người từ đầu đã tự mình rời khỏi trung tâm vấn đề chứ?

Nhìn căn nhà này, năm sáu năm, chưa bao giờ có thể giống như hôm nay, đồ gia dụng một thứ cũng không thiếu.

Nhìn trà đặt trước mặt, còn là Thiết Quan Âm tốt nhất, tên nhóc nhà mình khi nào thì có tự giác dùng trà ngon đãi khách chứ.

Lại nhìn nhìn hiện tại, người đàn ông vẫn luôn lấy ý chí quyết thắng và trường kì kháng chiến làm tự hào, vậy mà lại mở miệng lúc này?

Hai vị nữ sĩ tự cảm thấy hôm nay hai người tính sai rất nhiều.

Sau khi Tả Duy Đường mở miệng, Hàn Vũ lại một lần nhận ánh mắt rửa tội, rõ ràng cảm thấy ánh mắt lúc này so với vài lần trước sắc bén hơn nhiều.

Nhìn hai vị nữ sĩ thêm một cô nhóc nhìn chăm chăm mình, rốt cuộc Hàn Vũ vươn tay xoa xoa mặt, nhìn ba người nói: “Chào bác, cháu là Hàn Vũ.”

Mẹ Tả hơi giật mình, lúc này mới nhớ ra, từ đầu các bà đã không đặt Hàn Vũ vào mắt, cho nên, đối phương vẫn không tự giới thiệu hoặc được giới thiệu, mà các bà lại chẳng hề nghĩ tới điều này.

Trong mắt hai người có chút xấu hổ, đối với Hàn Vũ, ban đầu, hai người cố ý vắng vẻ và xem nhẹ, phần lớn nguyên nhân vẫn là từ trên người Tả Duy Đường mà ra.

Y come out nhiều năm như thế, một ít hoang đường lúc mới đầu hai người cũng loáng thoáng nghe được, mà điều này, đều lần lượt cho hai người biết, con trai hoặc em trai hai người, tuyệt đối không phải dạng gì tốt.

Cho nên nhiều năm qua rồi, lần đầu tiên thấy trong nhà Tả Duy Đường xuất hiện con trai, cảm xúc hai người thật ra có hơi phức tạp.

Có một loại bất an dựa vào trực giác của phụ nữ, cũng có một ít chán ghét cố ý, còn có một ít, áy náy đứa nhỏ nhà mình gây tai họa cho người khác.

Cho nên, hiện tại thấy Hàn Vũ lễ phép thỏa đáng tự giới thiệu, nhất thời lại không biết đón lời làm sao.

Hàn Vũ nhận ra loại xấu hổ này, lập tức cười rót nước vào tách của hai người, sau đó chậm rì nói: “Cháu là một sinh viên của học viện y thủ đô, đang nghỉ đông, tạm thời không có chỗ đi, may nhờ Tả Duy Đường thu lưu cho cháu tối đây ở.”

Nói trong nói ngoài lộ ra ý tứ quan hệ giữa cậu và Tả Duy Đường trước mắt còn tương đối đơn thuần, ngược lại khiến hai vị nữ sĩ không biết nên phản ứng thế nào.

Mà đối với thái độ kể chuyện nhẹ nhàng băng quơ này của Hàn Vũ, vị nào đó bên cạnh không có thái độ tốt lành gì, giống như cười nhạo thở hắt một tiếng, không khách khí đâm rạch lời nói dối của đối phương, “Mấy người nghe cậu ta giở trò quỷ!”

Hàn Vũ lập tức nghẹn hết mấy lời tiếp theo.

Động tác trên tay dừng một chút, lại tiếp tục, đối với Tả Duy Đường thế này, thái độ tốt nhất không phải tranh chấp, mà là coi thường.

Bầu không khí sau đó, trong thái độ cố ý xây dựng của mấy người, cũng chậm rãi tương đối hài hòa, trừ bỏ người nào đó thường thường muốn nhảy ra đâm một nhát, mưu toan chọt rách bầu không khí này, bốn vị khác đang ngồi đây đều tận lực duy trì phong độ của mình, nói hết các loại ngôn từ tận lực chau chuốt.

Cho dù cô nhóc lúc mới đến rất sôi nổi, sau khi mẹ và bà ngoại mở miệng, lập tức thức thời không lên tiếng, cũng đang cố gắng xây dựng bầu không khí.

Hàn Vũ từ chuyện phiếm không bờ bến từng chút lần mò được tâm tư ba vị nữ sĩ.

Mẹ Tả nguyện ý duy trì thái độ hiền lành khoan dung đối đãi Hàn Vũ, thứ nhất là vì, hôm nay do có Hàn Vũ ở đây, trạng thái hiện tại đạt được, là trạng thái tốt nhất mỗi lần các bà tới tìm Tả Duy Đường trong mấy năm qua.

Tuy Tả Duy Đường chưa bao giờ bất kính với các bà, cũng học cách khắc chế tính tình với các bà, nhưng so đầu lực ý chí không giới hạn cũng không phải thứ các bà hy vọng.

Thứ hai, mặc kệ thiệt giả, thật ra đều đã qua năm sáu năm, trong lòng mẹ Tả sớm đã chậm rãi chấp nhận chuyện tính hướng Tả Duy Đường khác biệt.

Đối với bà mà nói, tuy chuyện này khiến bà thất vọng cực kì, nhưng lại nghĩ, người này là người chân chính có quan hệ máu mủ với mình duy nhất trên đời này, dù sao cũng là con trai duy nhất của mình, cùng với bà mẹ bốc đồng như mình đã nhiều năm, đủ loại chuyện không tốt đều đã trải qua, chỉ cần y có thể thật sự tốt*, thật ra bà không quá để ý cái khác.

(*gốc = tốt lành, khỏe mạnh....)

Mà hiện tại, Hàn Vũ xuất hiện, tuy vẫn không thể khiến bà hoàn toàn mở lòng đón nhận tính hướng của Tả Duy Đường, nhưng ít nhất có thể để bà đứng đây nhìn thấy con trai không cứng rắn liều mạng chống đỡ như trước.

Cho dù, hiện trạng thế này có chút cố ý xây dựng, bà cũng nguyện ý làm.

Cuối cùng, trước bữa tối, ba vị nữ sĩ mang theo các loại vẻ mặt vi diệu, muốn nói lại thôi với Hàn Vũ và Tả Duy Đường cùng tiễn mọi người ra cửa, nhìn lại nhìn, mới lễ độ tạm biệt rồi đi.

Bên này, ba mẹ con vừa mới đi, người nào đó vẫn dè dặt tính tình lập tức bùng nổ, xách áo Hàn Vũ, một đường tha lại phòng khách, hung hăng ném lên sofa, từ trên cao nhìn xuống cậu.

“Đã nói với em, đừng xen vào.”

“Nga....” Hàn Vũ lập tức ngồi vững, lui vào sofa, ngửa mặt nhìn y, “Anh muốn tôi ngâm làm à?”

“Em.....” Tả Duy Đường tức muốn nghẹn, “Đầu óc em mọc thế nào vậy? Trong đám đó không có con cừu nào như em, em xen vào, sớm muộn cũng hối hận!”

Hàn Vũ nghiêng đầu, vươn tay kéo y ngồi xuống.

“.....Nếu hối hận tôi đã sớm hối hận.” Cậu lẩm bẩm mơ hồ, làm sao cậu còn không rõ gia đình thế nào mới có thể nuôi ra một con mãnh thú.

“Ngày mai giao thừa, anh không về thật?” Đợi Tả Duy Đường ngồi xuống tính tình hơi chuyển biến tốt đẹp, Hàn Vũ mới đặt câu hỏi.

Hai đôi mẹ con ba thế hệ kia, kỳ vọng cuối cùng khi tới đây — làm Tả Duy Đường về làm dịu quan hệ với ba y, người một nhà cùng đón năm mới.

Tả Duy Đường bĩu môi khẩu khí không tốt, “Đi về chờ ăn đạ?”

Hàn Vũ ngẩn ra, từ cuộc nói chuyện vừa rồi với mẹ Tả bọn họ quả thật có thể lơ mờ phát hiện, nhà họ Tả hiện tại chỉ còn lại ba Tả hoàn toàn không lý giải cho Tả Duy Đường, nhưng thật sự có thể nghiêm trọng tới mức này?

Dù sao bọn họ cũng là cha con mà?

Đề tài gác lại, bởi vì Hàn Vũ đối với bế tắc giữa hai cha con này không biết rốt cuộc kết sâu bao nhiêu, liệu linh chỉ Tả Duy Đường làm cái này hoặc không làm cái kia, có lẽ hoàn toàn chỉ có tác dụng ngược.

Cuối cùng, lúc Tả Duy Đường đứng dậy gọi cơm ngoài, lại nghĩ tới chuyện khác, “Mẹ anh cuối cùng hỏi anh muốn tự chặt đường lui là có ý gì?”

Tay lấy điện thoại của Tả Duy Đường dừng lại, cũng mờ mịt nhìn Hàn Vũ – có ý gì, y cũng không biết là ý gì!

Hàn Vũ thấy cái dạng này của Tả Duy Đường, trong lòng đột nhiên chợt lóe linh quang, không còn đường lui với đường lui à? Có phải nói, bọn họ giống nhau.....

44. Chương 44

Cá nấu thịt sợi, gà xắt miếng xào tương, thăn bò cay, ngũ vị hương.....” Hàn Vũ cắn đầu bút ngồi trên sofa nghiền cứu mấy món ăn cơm tất niên những năm trước mẹ ở nhà chuẩn bị, nghiền cứu nửa ngày không có kết quả, vươn chân đá Tả Duy Đường ngồi bên lật báo.

“Đêm nay mấy người bạn của anh thật sự tới đây đón giao thừa?” Cũng không về nhà?

“Ồ.” Một tay Tả Duy Đường kẹp cái chân quấy rối trên người mình, đè lại, tay kia giở báo, lật trang xem tiếp.

“Rốt cuộc bao nhiêu người tới a? Mấy món này bọn họ ăn quen không? Năm ngoái mấy người ăn thế nào?” Hàn Vũ rụt chân, phát hiện không rụt được chân mình về, đơn giản nhét chân vào bụng đối phương sưởi ấm.

Em nấu thịt heo là được, năm ngoái đều gọi đồ ăn ngoài.” Tả Duy Đường nhìn nhìn bàn chân mang vớ lông đặt tại bụng dưới của mình, đột nhiên cảm thấy được không chỉ bụng, ngay cả trong lòng cũng tự dưng mềm mại.

“Đừng làm món xào, phiền toái, cứ hầm một nồi đi! Đều là mấy tên cao lớn thô kệch, đĩa nào ăn ra được hương vị không giống nhau chứ!” Liếc mắt tới mười tám món đối phương liệt kê ra một đồng, bỏ thêm một câu.

“.....” Hóa ra trừ bỏ ngài, một đám này chính là cấp dưới heo của đại gia ngài a! Hàn Vũ yên lặng thu hồi thực đơn của mình, dùng đầu bút nâng cằm nghĩ nghĩ, gạch bỏ gần mười món xào trên đó, đổi thành vài món hầm phân lượng lớn.

Đùa nghịch xong, Hàn Vũ lập tức đứng lên, cầm thực đơn vào bếp đối chiếu nguyên liệu.

Chốc lát sau, lại xoay người ra ngoài mặc áo lông vào.

“Đi đâu?” Tả Duy Đường giương mắt hỏi.

“Còn thiếu vài thứ, tôi đi mua, thuận tiện mang cơm trưa về, sắp giữa trưa rồi.” Hàn Vũ vừa quần khăn quàng cổ vừa nói.

Tay lật báo của Tả Duy Đường khựng lại, “Đừng ra ngoài, thiếu cái gì tôi bảo bọn họ mang qua đây.”

“?” Hàn Vũ nhìn y.

“Sớm một chút muộn một chút cũng vậy, bảo bọn họ mang đồ tới khỏi để ăn chực.” Tả Duy Đường không để ý nói.

Hàn Vũ yên lặng cởi từng vòng khăn quàng đã đeo lên, cậu đột nhiên cảm thấy mình vô tình đào một cái hố, sau đó ném chính mình vào.

Vốn tính toán kéo tới buổi tối mới gặp người, thậm chí có thể mượn có buổi tối cậu phải vội vàng nấu cơm, rề rà tới lúc cả đám uống say, đi ra lắc lư một cái là xong, hiện tại toàn bộ sụp đổ.

Lúc Hàn Vũ còn đang cởi khăn quàng cổ, Tả Duy Đường đã bấm số gọi đi.

“Mang cho tôi hai phần đồ ăn TQ, thuận tiện mua chút nguyên liệu tới đây.” Ngay cả xưng hô cũng không có, đã trực tiếp ra lệnh.

“Cậu quản tôi có ăn hết hai phần không cái gì, nhanh tới đây!..... Mua đồ gì..... chờ chút.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn Hàn Vũ, “Em thiếu cái gì?”

Hàn Vũ giật mình, vươn tay đưa tờ giấy ra trước mặt đối phương, nhẹ giọng nói: “Đánh dấu đều phải mua.”

Nói xong nhẹ nhàng đẩy tờ giấy cho y, còn mình thì vào phòng sách.

Cửa vừa đóng, Hàn Vũ đã vươn tay xoa xoa mi tâm — càng ngày càng không nằm trong phạm vi có thể khống chế! Mà khiến cậu khủng hoảng nhất là, trong cục diện thế này, vậy mà cậu lại bắt đầu sinh ra cảm xúc vui vẻ chịu đựng.

“Tĩnh tĩnh ——“

Hàn Vũ sững sốt, ngẩng đầu khỏi suy nghĩ hỗn loạn của mình, nhìn về phía máy tính mình bật từ sáng sớm, là tiếng có người tìm trên Wangwang.

(*gốc viết tắt của là kênh trò chuyện của Taobao)

Giờ này, còn có người có tâm tư tìm cậu qua Wangwang, trừ ‘Hai Con Hồ Ly Nhỏ’ không có người thứ hai.

Cậu tới trước bàn, mở Wangwang đang nhấp nháy.

[Đồ đã gửi tới địa chỉ cậu yêu cầu, trừ kiện hàng đưa cho trưởng bối bị trả về, cái khác đều biểu hiện đã ký nhận, phần trả về sẽ trả lại tài khoản của cậu. PS: năm mới vui vẻ, cảm ơn hàng tết cậu tặng, hai thằng oắt con thích lắm]

Hàn Vũ nhìn đoạn hội thoại không có cảm xúc này, không khỏi cười cười, trừ phần tặng cho trưởng bối, cái khác đều ký nhận, nói cách khác, đồ tốt cậu đặt mua bên Hai Con Hồ Ly Nhỏ, trừ phần lấy danh nghĩa Tả Duy Đường đưa tới nhà y, chỗ sư huynh, Quý Ly và mấy người bạn cùng phòng bao gồm cả Kỳ Lân đều đã nhận đồ.

Chỉ là, phần bị từ chối kia thật tiếc — Không nói đó là phần mình bỏ vốn nhất, chỉ là bản thân hao hết

tâm cơ từ chỗ Tả Duy Đường tìm được điện thoại của mẹ Tả, lại moi ra địa chỉ nhà họ Tả tốn bao nhiêu tâm huyết đều phí công!

Chỗ mấy người bạn, trừ tặng Kinh Vĩ Quốc mấy loại dược liệu tốt, những người khác đều tặng một ít “đồ chơi nhỏ” trong miệng chủ tiệm, cụ thể là cái gì, Hàn Vũ chỉ phân chia cấp bậc giá trị, thanh toán tiền tương ứng, cũng chưa từng hỏi.

Mà đối với chủ tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ hợp khẩu vị của mình, Hàn Vũ không biết làm sao cảm tạ tình nghĩa chọn đồ cho người khác, nhìn đồ để đó không dùng mang đi bán trong tiệm người ta là biết, thứ tốt người ta không thiếu.

Cuối cùng, Hàn Vũ chỉ có thể lấy danh nghĩa hàng tết, mua cho hai đứa nhỏ nghe nói là năm tuổi của anh ta một ít đồ chơi có lợi cho phát triển trí tuệ, cũng chơi ác đặt may hai bộ đồng phục có đuôi với tai cáo, nhét vào đồng đặc sản cậu đặt mua các nơi lúc trước gửi qua.

Không nghĩ tới còn nhận được một câu cảm ơn chuẩn mực của chủ tiệm, Hàn Vũ hơi hơi đỏ tai.

Ngay lúc Hàn Vũ muốn nhấn lại một hai câu tỏ vẻ khách sáo, cửa phòng sách bị đẩy ra, Tả Duy Đường rút tay trong túi đi tới.

Phòng sách này vẫn là Hàn Vũ mò mẫm ra, kệ sách bàn học và sofa bàn trà thậm chí một vài vật trang trí rất nhỏ và gối tựa đều đầy đủ, chỉ còn thiếu mỗi một ít sách, trước mắt cũng chỉ có một tầng trên kệ sách đặt mấy cuốn lần đó Hàn Vũ vác về từ hiệu sách.

Hàn Vũ từ màn hình máy tính nâng mắt lên nhìn đối phương một cái, nhanh chóng cúi đầu, gõ vài chữ trên bàn phím, tắt giao diện Wangwang.

[Tiền không cần trả lại, món đồ đó giúp tôi gửi lại qua bưu điện lần nữa, lần này không ghi tên. PS: mấy đứa nhóc thích là tốt rồi, cũng chúc anh năm mới vui vẻ!]

“Lát nữa bọn họ sẽ tới.” Tả Duy Đường đứng trước kệ sách nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ lưu loát chỉnh lý mấy thứ trên máy tính, nghĩ nghĩ, hôm nay nhất định sẽ bận, đơn giản tắt điện thoại. Sau đó, nghe Tả Duy Đường nói vậy, nhất thời còn chưa phản ứng được, đợi tới khi hiểu được “bọn họ” trong miệng Tả Duy Đường đại biểu cho số nhiều, có thể là ám chỉ vốn buổi tối mới tới, hiện tại đều đến đông đủ, trong lòng bỗng dưng lung lay một chút.

“Sao mới giờ này đều đến hết rồi?” Hàn Vũ ngắt ngắt mũi.

“Đến xem em.” Tả Duy Đường không ngần đầu nói.

“.....” Thật ra chính là đạo lý tới sở thú xem động vật quý hiếm đúng không? Cuối cùng Hàn Vũ vẫn nuốt những lời này xuống, nếu thật sự hỏi ra, không phải gián tiếp thừa nhận mình đồng giá với động vật trong sở thú?

Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới chín giờ hơn, đám người kia có gấp thế nào cũng phải gần mười một giờ mới có thể tới nhỉ?

Dù sao Tả Duy Đường đã dặn bọn họ đi mua đồ mà?

Vừa nghĩ vậy, Hàn Vũ tự cảm thấy trong khoảng thời gian này tìm chút chuyện cho mình làm, không thể ngồi chờ không, ngược lại có vẻ hạ giá bản thân, cũng dễ khiến tâm tình mình hỗn loạn.

Đột nhiên nghĩ, năm mới vừa qua sẽ cách thời gian đi học không xa, nhiệm vụ đọc sách sư phụ giao mới chỉ làm được một nửa, Hàn Vũ lập tức biết mình nên làm gì.

Cậu ngó ngó Tả Duy Đường không có việc gì đứng trước giá sách, cũng đi qua lấy quyển sách, tới sofa trước bàn trà ngồi xuống bắt đầu đọc.

Tả Duy Đường thấy cậu lạnh nhạt như thế, hoàn toàn không còn chút bài xích và nôn nóng như lúc đầu biết bạn mình muốn tới đây, không khỏi nhếch nhếch miệng, cũng học theo cậu tới trước kệ sách thông thả tìm một cuốn, chỉ là đảo mắt qua, không có một quyển nào là bình thường trong mắt y.

Đột nhiên —

“Rình rình rình.....” Một hồi chuông điện vang lên.

Hai người không hẹn cùng nhìn nhau, trong mắt Hàn Vũ lóe lên nghi ngờ — bạn anh mọc cánh bay qua?

Trừ mấy người đó, Hàn Vũ thật sự không biết vào hôm nay, lúc này, ai sẽ tới nơi này.

Tả Duy Đường nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết, xoay người muốn ra ngoài mở cửa, Hàn Vũ cầm sách nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đứng lên, nhét sách lại trên kệ, theo ra ngoài.

“Thủ lĩnh, sao anh lại nghĩ tới chuyện muốn bọn em mua đồ sống tới?” Một bóng dáng da ngăm đen cường tráng dẫn đầu nhảy vào.

“Đúng đó, lão đại, không lẽ giống như bốn mắt nói, anh tìm cho bọn em một chị dâu à?” Người theo sau hẳn có vẻ trầm ổn hơn nhiều, vừa phụ họa lời đối phương, vừa đi vào trong.

“Vừa vào cửa đã phản kích! Các cậu được lắm a!” Người đàn ông đeo gọng kính tơ vàng nhìn vô cùng khôn

khóa vào cuối cùng, ôm tay ung dung nhìn hai người phía trước.

“Quay lại!” Tả Duy Đường bỗng nhiên hét lớn, gọi hai tên loẹt xoẹt loẹt chuẩn bị đi vào trong.

“Ách!” Hai người kinh hãi, không hiểu dậm chân xoay người, “Làm sao vậy?”

“Đổi giày!” Tả Duy Đường khoanh tay, dùng mắt ý bảo hai người quay lại huyền quan, lấy dép lê trong tủ giày ra thay.

“A.....” Chẳng những hai người đã đi vào vài bước, kể cả người đàn ông khôn khéo còn đứng ở huyền quan cũng là vẻ mặt kinh ngạc há to miệng nhìn Tả Duy Đường.

Cũng may mấy người dường như vô cùng quen thuộc tính nết Tả Duy Đường, tuy rất kinh ngạc, nhưng đều ranh như quỷ, biết nếu Tả Duy Đường đã lên tiếng, tốt nhất đáp lại không phải là tìm tòi nghiên cứu tại sao hay thế nào, mà là, lập tức nghe theo.

Một loạt động tác ở cửa đổi giày của ba người vô cùng vội vàng hỗn loạn, rốt cuộc trước khi Tả Duy Đường lại lên tiếng lần nữa, toàn bộ đổi giày xong, tên nhóc đen còn đặc biệt hý hoáy chỉnh ngay ngắn ba đôi giày, sau đó lấy lòng nhìn về phía Tả Duy Đường.

Hình ảnh một hàng ba người lần lượt vào cửa, Hàn Vũ nhìn mà bật cười trong lòng, đồng thời cũng lập tức nắm chắc bảy tám phần tính cách mấy người.

Tên nhóc đen kia tuy nhìn thì tùy tiện nhất, nhưng hành động thì lại có năng lực nhất, cùng Tả Duy Đường hai người cực giống giáo quan phụ trách huấn luyện quân sự cho bọn cậu ở trường.

Lại nhìn nhìn cảm giác lưu loát biểu hiện ra từ một ít hành động ngoan ngoãn nghe lệnh của hắn đối với Tả Duy Đường, tám chín phần mười là người đã theo Tả Duy Đường nhiều năm.

Người hơi cao một chút, khôi ngô một chút ngược lại bình thường hơn nhiều, gờ tay nhấc chân cũng không có gì khiến người ta đặc biệt chú ý, mà người đàn ông khôn khéo kia ngược lại đáng giá nhìn kĩ.

Trong nhiều người như vậy, rõ ràng hắn là người vào cuối cùng, cũng là người đầu tiên lướt qua Tả Duy Đường, phát hiện ra cậu đứng hơi chệch bên trái huyền quan.

Hàn Vũ hơi gật đầu cười cười với hắn, không nghĩ tới lại rước tới ánh mắt ngạc nhiên của đối phương, trong lòng càng thêm buồn cười. Xem ra mọi chuyện vẫn tốt hơn mình nghĩ nhiều.

“Ế..... Cậu là.....” Tên nhóc đen tuy là người cuối cùng rời khỏi huyền quan, nhưng là người đầu tiên nhảy vào phòng khách. Vừa bước vào phòng khách, đã thấy Hàn Vũ vẫn luôn đứng một bên, không khỏi sửng sốt.

“Chào mọi người, tôi là Hàn Vũ.” Hàn Vũ mỉm cười chào hỏi mấy người.

Tên nhóc đen này phải nhìn kĩ mới thấy, chỉ là vóc dáng to chút, đen chút, tướng mạo cũng rất nổi bật, tuổi có vẻ cỡ hai sáu hai bảy, nếu chỉ xem mã ngoài, ngược lại là người nhỏ tuổi nhất trừ Hàn Vũ ra.

“À, Hàn Vũ.” Tên nhóc đen ngậy ngốc lên tiếng, say đó quay đầu lại nhìn bọn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường không chút để ý đón lấy cơm trưa tên đàn ông khôn khéo mang tới, mở ra xem, một hộp thịt kho một hộp sườn, không tự giác nhớ tới vẻ mặt Hàn Vũ bữa đầu tiên ăn sườn chua ngọt, trên tay đã cầm hộp sườn đưa cho Hàn Vũ.

“Ăn cơm.”

Hàn Vũ trong ánh mắt nóng rực của ba người khác, đưa tay đón lấy hộp cơm, yên lặng không nói gì, ngó đồng hồ trong phòng khách — mười giờ, bọn họ tính buổi chiều bốn giờ bắt đầu ăn cơm tất niên à?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng nhìn ba người mơ hồ lộ ra ánh mắt “tôi hiểu mà”, bảo cậu ngồi xuống nói chuyện, cậu càng không muốn.

Cho nên, Hàn Vũ chậm rãi tiêu sái vào bếp, chậm rãi lấy hộp cơm chịu nhiệt, lại chậm rãi bỏ cơm vào, cuối cùng nhét vào lò vi sóng — tuy đoàn người này tốc độ rất nhanh, nhưng không chống nổi thời tiết rét lạnh, hộp cơm tới tay đã sớm không có độ ấm.

Đợi Hàn Vũ chân chính ngồi trước cái bàn trong phòng ăn bắt đầu tiêu diệt cơm trưa của mình, Tả Duy Đường đã ngốn xong phần thuộc về mình, đang cùng ba tên khác phân tán ngồi bên bàn ăn nhìn Hàn Vũ ăn cơm.

Hàn Vũ nhìn nhìn mấy người trong tư thế vậy xem cậu ăn cơm, dừng một chút, vẫn bưng hộp cơm của mình, ngồi xuống và cơm. Và hai miếng, thật sự chịu không nổi, rốt cuộc dừng động tác và cơm, nhìn mấy người, thành khẩn nói: “Nếu không, tôi đi lấy mấy cái chén, chia cho các anh một chút?”

“.....” Trừ Tả Duy Đường mấy người đột nhiên nghẹn.

Liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên cười ha hả.

“Thủ lĩnh, anh tìm báu vật này ở đâu ra vậy?” Cười xong, tên nhóc đen vừa khoa trương lau nước mắt, vừa trên chộc nhìn về phía Tả Duy Đường, hai người khác cũng gật đầu với biên độ cực nhỏ.

45. Chương 45

Sau vụ này, không khí giữa năm người đột nhiên nóng lên, trừ Hàn Vũ có thể càng chuyên chú ăn cơm, không cần lo bị thăm hỏi, ba người khác có vẻ càng thêm thích thú.

Đầu tiên là hung hăng trêu chọc Tả Duy Đường một phen, nói trong nói ngoài trừ bỏ phần thân thiết giữa bạn bè, chính là cảm thán hiện trạng của Tả Duy Đường.

Trêu chọc xong rồi, mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch còn đánh giá ra ngô ra khoai căn nhà từng được bọn họ ví như nhà mẫu, Hàn Vũ một bên nghe mà nắc cục — nghe mấy người nói mà ghen cười, hít khí lạnh vào, chịu không nổi nên nắc cục.

Tả Duy Đường thấy cậu khó chịu, cũng không phản ứng đề tài nhàm chán của một đám đàn ông nhàm chán nữa, rót nước ấm cho cậu, ừng ực uống hết, vẫn không thấy đỡ hơn.

Hàn Vũ vừa nắc vừa cố gắng muốn ức chế nó, thấy mấy người đàn ông giống như trêu chọc vậy xem cậu và Tả Duy Đường, không khỏi cảm khái bản thân vui quá hóa buồn!

“Dọa cậu ấy một chút là được.” Thấy Hàn Vũ nắc cục ngay cả một câu cũng nói không xong, tên nhóc đen bên cạnh nêu ý kiến.

“.....” Mấy người không hện mà cùng không nói gì liếc hắt, cho dù biện pháp hữu hiệu, hiện tại bị cậu nói ra rồi, Hàn Vũ chuẩn bị tâm lý cũng không có tác dụng!

“Quên đi..... Chờ..... hức..... chốc lát, tự nhiên sẽ hết.” Hàn Vũ cười phẩy tay, cơm ăn một nửa cũng không có cách nào ăn tiếp, chỉ đành bưng chén muốn bỏ vào bếp, loại chuyện nắc cục này, chờ bạn quen rồi, nó sẽ tự nhiên hết!

Hàn Vũ mới đứng lên, đột nhiên cảm thấy vai bị vỗ, quay đầu lại xem, môi liền đung phải thứ gì đó mềm mại.

Má! Hàn Vũ kinh ngạc mở to mắt, nhìn bản mặt cực kì sát mặt mình, ngay sau đó lập tức ý thức được Tả Duy Đường đang làm gì, đồng thời cũng ý thức được chung quanh còn có ba người khác vậy xem.

Hàn Vũ theo bản năng muốn đẩy đối phương, lại bị đối phương bắt lấy, kiềm chặt cổ tay.

Lúc bị ghì chặt, mặt đối phương cũng chậm rãi dời đi, hơi nheo mắt nhìn cậu.

Hàn Vũ sợ run, khó hiểu nhìn lại y — vừa rồi rốt cuộc y muốn làm gì? Môi hai người chỉ đụng một chút.

“Tốt lắm.” Thật lâu sau, Hàn Vũ còn cứng cổ ngơ ngác đứng đó, Tả Duy Đường buông tay cậu ra, ấn cậu

ngồi xuống, “Tiếp tục ăn đi!”

“Phụt! Ha ha!”

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười mới khiến Hàn Vũ hiểu ra hành động lúc nãy của Tả Duy Đường là đang làm gì — mình bị y nhảy ra một phát dọa sợ quên luôn nấc!

Ầm một tiếng, Hàn Vũ cảm thấy mặt mình hình như bốc cháy.

— Bị một đám thanh niên chê cười! Bị đùa giỡn trước mặt mọi người! Một bó tuổi to cư nhiên còn trải qua chuyện sốt ruột như thế!

Hàn Vũ ngồi xuống, càng nhớ lại một màn của Tả Duy Đường và cậu lúc nãy, càng cảm thấy quá mất mặt, ăn cơm cũng sắp chôn mặt vào hộp cơm rồi.

Thật vất vả đợi tới khi tiếng cười trong phòng giảm xuống, Tả Duy Đường mới không kiên nhẫn gõ bàn, “Buồn cười sao?”

“Thủ lĩnh, bọn em không phải cười hai người, mà là cười anh rớt cuộc xong rồi! Xong rồi xong rồi!” Tên nhóc đen cột nhả nói tiếp.

Tên nhóc đen nói xong, hai vị khác cũng cười gật đầu, ý tứ trêu chọc dày đặc bên trong, mà Tả Duy Đường té rồi, rớt cuộc té cái gì, lại không nói rõ.

Trong mắt Hàn Vũ mang theo ý cười nhìn Tả Duy Đường, cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cho dù trước đây trong lòng Hàn Vũ còn tỏ ra chút ít do dự, giờ phút này dưới sự nhắc nhở nhiều lần của Tả Duy Đường, cậu đã biết hàm ý trong đó.

Bạn bè y trong trường hợp thế này, nói những lời như vậy, cũng không phải đơn thuần trêu chọc Tả Duy Đường, càng nhiều hơn là, đang mơ hồ ám chỉ hoặc nên nói là cảnh cáo Hàn Vũ, Tả Duy Đường động chân tâm, nếu biết quý trọng, nhất định đừng buông tay, nếu không kiên định, nhìn không tới điểm này, sớm rút lui triệt để.

Tả Duy Đường thấy ánh mắt mang ý cười của Hàn Vũ, trong mắt cũng lập lòe ánh sáng, sau đó cười nhạt một tiếng quay đầu đi, nghiêm mặt nhìn về phía ba người cười đến ngã trái ngã phải, “Vào cửa tới giờ còn chưa giới thiệu, còn không bớt chút!”

“Ấy……” Tên nhóc đen nhin cười, vung móng vuốt đen đáp: “Tôi là Ngô Khởi.”

“Tần Diểu.” Người đàn ông khôn khéo báo tên mình ra, đồng thời nhìn chăm chăm Hàn Vũ vài lần, rất có ý tứ nghiên cứu cậu khác biệt chỗ nào.

“Tôi tên.... Lý Quang Minh.” Người cuối cùng rồi rầm do dự nửa ngày, ấp úng báo tên mình ra.

Trừ Tần Diệu lúc nêu tên ánh mắt lướt qua mang đầy ý xem xét nghiên cứu khiến Hàn Vũ hơi chán ghét, về mặt lúc hai người kia xưng tên, đều khiến Hàn Vũ không khỏi hiểu ý cười, mặc dù tên đơn giản, ý tứ trong đó lại không giống nhau.

“Tôi là Hàn Vũ.” Hàn Vũ híp mắt cười nói.

“Hàn Vũ, Hàn Vũ, cậu đứng thứ năm trong nhà?” Ngô Khởi cân nhắc, lập tức hỏi.

“Không phải, tôi là trẻ mồ côi, viện trưởng bọn tôi đặt tên này hẳn là hy vọng tôi có thể vũ dũng kiên cường.”* Hàn Vũ cười giải thích, Hàn Vũ ban đầu có phải vì nguyên nhân đó mà có tên này không cậu không biết, nhưng tên của chính cậu quả thật là ý tứ này.

(* : gan dạ kiên cường)

Hàn Vũ nói khiến Ngô Khởi sửng sốt, sau đó gãi gãi đầu cười, “Nga, cũng không có gì, tôi cũng là trẻ mồ côi, viện trưởng bọn tôi lúc đặt tên cho tôi, cũng hy vọng tôi có thể tự mình đi hết con đường nhân sinh.”

Hàn Vũ thiện ý cười tỏ vẻ đã hiểu.

Năm người vây quanh bàn ăn ngồi một lát, cơm trong tay Hàn Vũ đã và xong, bảo Tả Duy Đường mang mấy người ra ban công, hiếm khi trời nắng, ánh sáng ngoài ban công không tồi, rất thích hợp để bạn bè tụ tập nói chuyện phiếm.

Bốn người ra ban công, Hàn Vũ đặc biệt lấy ra mấy loại lá trà, hỏi có sở thích gì không, trực tiếp cầm Phổ Nhĩ phao một ấm trà cho bốn người, thuận tiện moi ra hai bộ bài tây ném cho Tả Duy Đường.

Hai bộ bài tây này chính là hai bộ lúc trước Tả Duy Đường thường chơi với đám bạn, lúc mày mò căn nhà, vừa vặn bị Hàn Vũ moi từ trong góc ra, thuận tay nhét dưới bàn trà, hiện nay vừa vặn ném cho mấy người giải buồn.

“Em đi đâu?” Tả Duy Đường cầm bài trong tay, đột nhiên ý thức được, bọn họ chơi vui vẻ, ném Hàn Vũ một mình đi đâu!

“Nấu cơm tối cho mấy đại gia!” Hàn Vũ tức giận xem thường bọn họ.

Tả Duy Đường nhú mày, quay sang, thật sự bắt đầu chơi bài — trong trong ngoài ngoài hoàn toàn lộ ra ý tứ “hắn nên là thế”, Hàn Vũ còn chưa đi nhìn thấy muốn tức điên.

Vốn cậu còn không có ý kiến gì, nghĩ bạn Tả Duy Đường hẳn cũng cùng một mặt hàng với y, không tên nào có thể xuống bếp, cho nên lúc Hàn Vũ biết bạn Tả Duy Đường muốn tới chỗ này đón giao thừa, đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý một mình mình lặn qua lặn lại làm cơm tất niên, nhưng hiện tại nhìn thái độ như đại gia kia của Tả Duy Đường, lập tức bốc lửa!

Không ngờ, làm cơm cho anh vài lần, thật sự hoàn toàn xem cậu như người làm cơm nhà anh?

Ngô Khởi và Lý Quang Minh hơi xấu hổ, cứ như vậy hình như không phúc hậu, cậu trai tỏa sức sống thanh xuân người ta, đang tuổi chơi đùa, làm nửa ngày, bốn người bọn họ bắt đầu ăn chơi như đại gia, đuổi bé con người ta đi khổ sở làm cơm tất niên..... Đây, làm sao mà an tâm chơi cho được, đừng ép nóng nảy, ép người khó khăn lắm thủ lĩnh mới để tâm bỏ đi làm sao giờ?!

Hàn Vũ đứng cạnh cửa nhìn hai trong bốn người lộ ra vẻ mặt do dự áy náy, lại nhìn nhìn hai người khác làm như không có việc ra, trong lòng cười lạnh vài tiếng, đi tới phía sau Tả Duy Đường, một phen chụp lấy bài của đối phương.

Tả Duy Đường ngửa mặt ra sau nhìn cậu, “Làm sao vậy?”

“Anh nói xem?” Hàn Vũ ngoài cười trong không cười cúi đầu nhìn y.

Từ góc độ của Tả Duy Đường, hoàn toàn đem đường cong cần cổ dài nhỏ của Hàn Vũ nhét hết vào đáy mắt, ngó ngó khoe miệng khép khép mở mở, mang theo chút ý cười trào phúng, hầu kết Tả Duy Đường không khỏi trượt lên trượt xuống một chút, nắm ngay đầu đối phương ấn xuống, dán mặt lên tiếp cận hai cánh hoa đỏ sẫm.

Lần này cũng không phải là đụng chạm như có như không một chút như vừa rồi, ngay trước mặt mấy người, Tả Duy Đường cũng không có chút gì kiêng kỵ hoặc là thẹn thùng, ôm lấy môi Hàn Vũ, khiến Hàn Vũ hơi mở khoe môi đã vươn lưỡi vào, nước miếng trao đổi qua lại, mới hơi chưa thỏa mãn buông Hàn Vũ ra.

Sau đó không đợi Hàn Vũ hoàn hồn, ném bài trong tay, “Mấy người chơi, tôi đi làm cơm với cậu ta.”

Động tác lộ ra không phải là oán giận đi làm cơm, ngược lại là một loại ăn ngon biết mùi không thể chờ.

Ba người cầm bài trong tay hai mặt nhìn nhau một phen, đều nhún vai, cũng ném bài trong tay ra, lần nữa xào bài chia lại — bốn người có lạc thú của bốn người, ba người cũng có cách chơi của ba người thôi!

Tóm lại, mặc kệ bọn họ muốn đi nấu cơm hay là đi làm cái gì khác, cũng không gây trở ngại mấy người này bắt đầu tự giải trí!

Hàn Vũ bị lôi kéo vào phòng bếp, nhiệt độ trên mặt còn có thể nấu chín trứng, cậu không nói gì khiển trách Tả Duy Đường — người này cũng quá thích tùy ý làm bậy rồi!

Tả Duyệt nhìn bộ dạng của cậu, hai má phồng hồng, ánh mắt luôn bình tĩnh lại biểu lộ thần thái hoàn toàn không giống trước kia, còn hơi thở dốc, càng xem càng thấy, đây là một món ăn có thể xoa dịu cảm giác trống rỗng và đói khát của y nhất!

Hàn Vũ đang muốn mở miệng, lại thấy được vẻ mặt bỗng nhiên tối xuống, ánh mắt lóe sáng dị thường của đối phương, không khỏi căng thẳng thân thể, bản năng phát hiện bầu không khí nguy hiểm cực kì.

“À! Còn có vài món hầm phải làm, nhanh lên, mau hỗ trợ rửa thức ăn!” Hàn Vũ lập tức xoay người, lục lọi nguyên liệu mấy người Ngô Khởi mang tới trên kệ bếp, làm bộ “bận ghê bận ghê”.

Mà nguyên liệu vừa cầm lên tay, Hàn Vũ đã cứng ngắc tại chỗ.

Một lồng ngực rắn chắc cực có cảm giác áp bách dán lên từ phía sau, ngay sau đó, một bàn tay cũng đặt lên vai Hàn Vũ, Hàn Vũ đứng thẳng tắp, giống như bị điểm huyết, ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn tiếng, rất sợ không cẩn thận, sẽ trêu chọc ngọn lửa tận trời xanh kia.

Người sau đặt tay lên vai Hàn Vũ, lập tức phát hiện Hàn Vũ căng thẳng, vẻ mặt phức tạp thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn chậm rãi thở ra một hơi, bàn tay từ vai Hàn Vũ chuyển qua tay cậu, cầm lấy thịt bò sườn dê các loại thịt lớn trong tay cậu đi qua bồn nước bên cạnh.

Gần như trong nháy mắt người vừa đi liền thở ra một hơi, Hàn Vũ bỗng dưng thả lỏng tâm, lại đồng thời tràn ra một ít cảm xúc mà chính cậu cũng không hiểu được.

Nhìn đối phương rửa sạch thịt sống, trưng cầu ý kiến nhìn về phía cậu, Hàn Vũ lập tức ném bay hỗn loạn trong đầu, ra dấu bảo đối phương dùng dao cắt mấy khối thịt và sườn đó.

Tả Duyệt ra dấu hai cái, lưu loát ra tay, hai ba cái đã đối phó xong tất cả chỉ dẫn của Hàn Vũ, Hàn Vũ nhìn mà kinh dị vô cùng, không ngừng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn y — không phải anh không biết nấu cơm sao? Sao còn có bản lĩnh này?

“Sinh tồn dã ngoại luôn phải học.” Tả Duyệt ngoảnh cậu một cái, tiếp tục lấy thịt còn lại ra xử lý.

Hàn Vũ xòe tay tỏ vẻ hiểu được, cũng xoay người chuẩn bị các loại nguyên liệu khác.

Đầu tiên là chuẩn bị món hầm, hiện tại thời gian dư dả, làm dăm ba món hầm, hoàn toàn đủ thời gian, cuối cùng đợi tới tối lên bàn ăn chỉ cần xào thêm mấy món để chín là được!

Hàn Vũ đem mấy miếng sườn, thịt ba chỉ Tả Duyệt đã cắt để vào một nồi canh lớn, cho nước tương và sốt đậu tương nhà nông chính hiệu cậu mua được trên mạng, trộn đều bằng tay, sau đó bỏ vào dầu sôi lăn một lần, vớt lên.

Lại ném bắp cho Tả Duy Đường cắt, cà tím, đậu cô ve, bí đao và ớt sừng đều cắt hạt lựu, cũng lăn qua dầu sôi một lần, bốc mùi thơm liền vớt lên.

Cuối cùng, dùng nồi sắt cho vào hành gừng tương, tiếp đó cho hoa tiêu, hồi hương, muối, bột ngọt, nước luộc nộm nộm, nước sôi, lấy thổ tử sa ra, đổ toàn bộ nước canh vào, cho nên sườn, gà miếng và thịt ba chỉ, dậy nắp.

Lúc xoay người chuẩn bị nấu món tiếp theo, lại bị Tả Duy Đường đã làm xong công tác cắt đồ ăn, vẫn luôn yên lặng không hé răng dọa sợ.

“Làm sao em biết mấy cái này?” Trong mắt Tả Duy Đường thoáng thăm dò nhìn Hàn Vũ.

“?” Hàn Vũ cũng nhìn y, “Cái gì?”

“Trước hôm nay, em làm cơm, trừ vài món người thủ đô thường ăn, phần lớn là các món thiên về khẩu vị phía nam, mà hôm nay...” Tả Duy Đường chỉ chỉ món hầm phương Bắc đang nằm trên lửa!

Hàn Vũ bỗng nhiên kinh ngạc, sợ hãi và hoảng loạn cùng hiện lên mặt.

Tả Duy Đường ngăn ra, không biết tại sao mình hỏi như thế lại dẫn tới vẻ mặt này — chẳng lẽ còn có chuyện gì y không biết.

Y nhanh chóng tìm kiếm trong đầu tất cả tài liệu có liên quan tới Hàn Vũ mình từng đọc, chỉ là thật đáng tiếc, phần lớn đều là số liệu một năm trở lại đây, xa hơn y cũng không muốn thăm dò.

Sau một hồi suy tư, trong tài liệu đã có, quả thật không có gì đáng nghi ngờ, xem ra còn phải trở lại tra tiếp mới được.....

“Tôi, tôi đọc trên mạng.” Hàn Vũ cúi đầu, bối rối nghĩ nửa ngày, viện lý do, “Cũng không phải tôi chưa từng làm được thiện lần nào, lúc nào cho anh, rất thuận lợi không phải sao?”

Nói xong, Hàn Vũ cũng tự mình ngó ra, đột nhiên hiểu được, bối rối vừa rồi căn bản không cần thiết, Tả Duy Đường hỏi thật ra chỉ là đề tài nói chuyện phiếm bình thường, y chỉ hỏi làm sao món nam cậu cũng biết mấy món, món bắc cũng nấu được, chứ không phải hỏi tại sao mặc kệ món nam món bắc, mình đều có thể làm lưu loát được như vậy, giống như đã làm nhiều năm.

Lý do nhìn thấy trên mạng hoàn toàn có thể qua loa cho qua. Nghĩ vậy, tim Hàn Vũ lập tức ổn định, chuyện cậu sống lại, là một chuyện đã phát sinh thật sự, nhưng đối với càng nhiều người, căn bản không có khả năng lường được cái này.

“Được thiện?” Tả Duy Đường bị lý do của Hàn Vũ đả động, nghĩ nghĩ, quả thật cậu thích lên mạng mân

mê này nọ, không thích ra ngoài, sau đó lại bị một từ khác của cậu hấp dẫn.

Hàn Vũ ngược mắt nhìn đối phương, giống như thật sự không còn nghi ngờ với vấn đề vừa rồi, nhẹ nhàng thở ra, mừng rỡ chuyển đề tài tới được thiện.

Hàn Vũ vừa nói, động tác trên tay cũng không dừng, một chốc sờ cảm phổi nguyên liệu, một chốc mở nắp nôi, thêm một hai nguyên liệu vào.

Tả Duy Đường đứng bên trái cách Hàn Vũ một bước, nghe Hàn Vũ dông dài lý luận được thiện không phải thuốc, cùng với công dụng của được thiện, còn có chuyển biến tình trạng sức khỏe gần đây của y, còn thường thường lấy một hai thứ.

Hàn Vũ không phát hiện, lúc cậu xoay người làm đồ ăn, trong mắt người đàn ông phía sau sâu lạ thường, sắc thái lúc trước nếu nói còn có thể dựa vào lý trí mà hơi kiềm chế được, hiện tại, đã hoàn toàn không có khả năng!

Đặc biệt khi nghe Hàn Vũ mấy ngày nay gần như mỗi bữa đều vì phổi và bệnh ho của y làm ra một hai món được thiện — đặc biệt làm vì y — Tả Duy Đường chỉ cảm thấy một sợi xích trong đầu hoàn toàn đứt đoạn, con thú tham lam trong cơ thể toàn bộ hiện hình, chuyện sau đó, không phải thứ lý trí y có thể khống chế nữa!

Chỉ hy vọng cái người tập hợp các phẩm chất của con nít và người lớn này có thể thừa nhận!

46. Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ bưng món hầm vào phòng ăn, liếc mắt đã nhìn thấy ba người ngoài ban công đã chuyển địa bàn vào phòng khách, mở TV, âm lượng rất lớn, ba người ngả nghiêng một cục, lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt.

Tên cao to trong đó thấy Hàn Vũ bưng một chậu đồ ăn lớn ra, mũi còn lạnh lợi hít hít, lập tức lên tinh thần ngồi bật dậy, nhìn Hàn Vũ, vẻ mặt hứng thú hỏi: “Là món hầm hỗn hợp đúng không?”

(*gốc : một món hầm thuộc vùng Đông Bắc

Hàn Vũ ngẩn ra, sau đó cười gật đầu. Trong lòng thầm than, quả là dân Đông Bắc, chỉ ngửi mùi đã có thể đoán được là món gì.

Lúc trong bếp, cậu và Tả Duy Đường tán dóc, nguyên nhân ba người này tới đây đón giao thừa cũng thăm dò được sơ sơ, Ngô Khởi là trẻ mồ côi, tốt nghiệp trung học liền vào quân đội, bởi vì rất nhanh nhẹn, nghiệp vụ cũng mạnh, vào bộ đội tác chiến một năm sau Tả Duy Đường. Theo bên người Tả Duy Đường đã nhiều năm, thiếu Tả Duy Đường một cái mạng.

Lúc Tả Duy Đường chuyển nghề, cũng không hề chùn bước theo ra, sau đó vẫn luôn theo Tả Duy Đường, từ cái gì cũng không biết, rèn luyện tới hiện tại đã có thể tự mình đảm đương một phía trong công việc.

Lý Quang Minh nhà ở Đông Bắc, coi như là bạn chơi tương đối thân với Tả Duy Đường, chỉ là trong nhà hai năm nay có chuyện gì đó, âm ỉ vô cùng, Lý Quang Minh về nhà cũng không được yên tĩnh, mẹ hắn trực tiếp nói với hắn, khi nào trong nhà yên xuống, tới đó sẽ bảo hắn về.

Tần Diệu ngược lại người thân ở nước ngoài, coi như là người trong nhóm đầu tiên từ khi Tả Duy Đường ra ngoài dốc sức làm ăn còn theo tới hiện tại, bên chỗ Tả Duy Đường cũng là nhân vật có thể đáng công việc. Hồi lễ Giáng Sinh, đã về nhà đón năm mới một lần, giao thừa không chuẩn bị về nữa, cho nên sáng sớm gọi tới muốn qua đây ăn cơm.

Ngay khi Hàn Vũ gạt đầu với Lý Quang Minh, Tả Duy Đường cũng bưng một nồi đồ ăn từ bếp đi ra — đầu cá hầm bao tử, canh cải trắng bao tử, đầu cá tươi ngon vô cùng.

Lần này ngay cả Tần Diệu buồn chán nghiêng ngả cũng hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên xem, sững sốt hết sức, hiển nhiên không thể tin cái người bưng đồ ăn, ra về người đàn ông gia đình kia thật sự là ông bạn kiêm cấp trên nhiều năm của mình.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường hai người lục tục mang bốn món hầm lên, cùng một ít món xào còn bốc khói nóng lên bàn, sau đó gọi ba người vào bàn chuẩn bị ăn cơm.

Lúc Hàn Vũ vào bếp lấy chén đĩa ra, bốn người trên bàn đã mỗi người mở một chai rượu ra uống. Hàn Vũ thấy được, con mắt giật giật, rượu để mà uống y như uống bia vậy.

Hàn Vũ đặt chén đĩa, ngồi xuống, Lý Quang Minh bên kia mở một chai nhét vào tay Hàn Vũ, “Cho, vì cậu chuẩn bị một bàn đồ ăn này, uống trước một ngụm.”

Hàn Vũ nhìn nhìn chai rượu bị ép nhét vào tay mình, còn có chút ngây người, đã bị Tả Duy Đường bên cạnh kéo chai rượu đi, “Ngốc cái gì? Uống của em đi.”

Nói xong, tùy tiện đặt chai rượu của Hàn Vũ xuống gần chai của mình, ba người bên kia sắc mặt vì điệu liếc mắt nhìn nhau, cũng không để ý, Ngô Khởi cầm hai chung rượu nhỏ, từ bên chỗ Tả Duy Đường rót một chung rượu lại đưa tới cho Hàn Vũ.

“Đến, Hàn Vũ, anh kính cậu một ly trước, theo thủ lĩnh đã nhiều năm, thật không nghĩ tới có một năm có thể có cơm tất niên nóng hổi a!” Nói xong không đợi Hàn Vũ lên tiếng, ừng ực uống cạn ngụm rượu để trong chung nhỏ.

Hàn Vũ thấy bộ dạng của đối phương, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm xúc vui sướng, cười cười với đối phương, một ngụm uống hết rượu trong chung, cảm giác cay xè từ lồng ngực tản ra khắp tay chân.

Mấy người sau đó, thay nhau đứng lên, khò khè kính Tả Duy Đường một vòng, cơ bản không nói lời khách sáo gì, rất có ý tứ tất cả đều không thể hiện hết trong lời nói. Kính xong Tả Duy Đường, lập tức chuyển mục tiêu, xoát xoát chỉ hướng Hàn Vũ.

Một vòng qua đi, rượu uống không ít, lại không ăn được mấy miếng. Hàn Vũ hơi cảm thấy choáng váng, Tả Duy Đường bên cạnh vội vàng vươn tay ôm cậu, để cậu nửa dựa vào người mình, gấp một đồng đồ ăn, nhét cho cậu mấy miếng lớn vào miệng.

“Được rồi?” Thấy Hàn Vũ dễ chịu chút, Tả Duy Đường thu tay, mắt đao lạnh buốt âm trầm quét sang đối diện.

Mấy người cười mỉa vài cái, trong lòng chậm rãi hiểu được tâm tư trong đó của Tả Duy Đường, cũng không dám ồn ào qua lại loạn xạ nữa, mỗi người đều thông minh làm như mấy năm ngoái, vừa uống chút rượu, vừa không khách khí vớt các loại đồ ăn ngon trong nồi, thường thường rảnh miệng, còn mắng đám cấp dưới không hăng hái trong công việc, chế giễu cái gọi là quốc gia đại sự và tình hình quốc tế.

Một bữa cơm không tính là cơm tất niên chân chính, từ tiết mục giao thừa còn chưa bắt đầu, ăn tới khi tiết mục qua hơn nửa, ba người say mên lắc lư muốn đi, Hàn Vũ khó hiểu, trong nhà còn có hai gian phòng khác, tuy cậu không tốn quá nhiều tâm tư sửa sang lại, nhưng ít nhất so với lúc trước Tả Duy Đường ở một mình, vẫn thăng cấp vài bậc, xem mấy người này quen lối quen đường, hắn không phải lần đầu tiên tới đây, sao không qua đêm?

Cậu khó hiểu nhìn Tả Duy Đường, mà Tả Duy Đường chỉ gật đầu với mấy người, tiễn bọn họ tới cửa, sau đó quay lại, thu dọn bãi chiến trường.

Hàn Vũ gãi gãi đầu, theo Tả Duy Đường vào bếp, đêm nay làm đồ ăn hơn nhiều, có thể phụ một tay thì phụ một tay, dọn dẹp tương đối, cậu chạy đi trước, vào phòng tắm tắm rửa một phen.

Đợi tới khi Tả Duy Đường dọn dẹp bếp xong đi ra, đập vào mắt là một đứa nhỏ chân trần rụt trên sofa, tay cầm trà, xem tiết mục giao thừa cười ngây ngô.

Y đột nhiên tạm dừng bàn chân sắp bước ra, hơi híp mắt một chút, giống như thử điều chỉnh lần cuối cùng, chậm rì rì xuyên qua phòng khách, chậm rì rì trôi tới trước mặt Hàn Vũ, chậm rì rì cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Hàn Vũ ừng ực uống ngụm trà nóng, không tiểu phẩm không tính là hài hước chọc cho ngã trái ngã phải, đang cười tới một nửa, một cái bóng đen chụp xuống.

Hàn Vũ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn y, ý cười trong mắt khoe miệng vẫn còn đọng lại, “Anh tắm xong rồi? Ngồi đi, cùng xem!”

Tả Duy Đường cúi người hơi mạnh, tròn mắt tối đen, chặt chẽ nhìn thẳng Hàn Vũ, khiến Hàn Vũ sợ hãi một hồi, mờ mịt nhìn y.

“Tôi nhận thật lâu.....” Câu này của Tả Duy Đường giống như ngậm trong họng, nói rất không rõ ràng, nhưng kỳ tích là Hàn Vũ nghe được, hơn nữa, còn nghe vô cùng rõ ràng, rõ ràng tới mức, trừ câu nói, còn nghe được áp lực dày đặc giấu sau câu nói đó.

Cậu run lên, cảm thấy lông tóc sau lưng đều dựng đứng, trong não có một âm thanh không ngừng nói với cậu, trốn không thoát, trốn không thoát.....

Nhưng đồng thời trong lòng cũng nhảy ra một giọng nói, quả nhiên vẫn tới rồi!

Tả Duy Đường nhìn chằm chằm Hàn Vũ thật lâu, đột nhiên vồ một cái, chặn đầu Hàn Vũ, ấn luôn, cắn môi đối phương, trong hơi thở nuốt vào, đều là mùi trà lái nồng đậm, càng có vẻ dị thường ngon miệng.

Hàn Vũ vừa bị đối phương bắt được, trong hơi thở đều mà mùi rượu tràn ngập trong khoang miệng đối phương, Hàn Vũ vốn đã uống không ít rượu, lại lập tức choáng váng, trong mắt trong miệng đều là hơi thở của đối phương.

Đợi khi cậu cảm nhận được một trận mát lạnh, mới giật mình phát giác áo ngủ trên người đã bị tuột ra hơn phân nửa, cậu vội vàng dùng cả tay chân muốn bò ra khỏi tay con dã thú nào đó đã tiến vào hình thức chiến đấu, kết quả chỉ mới động động móng vuốt, dã thú vốn chôn trên cổ cậu liếm mút lập tức phát hiện, giương mắt nhìn cậu.

Vừa tiếp xúc ánh mắt che phủ sắc thái khác thường kia, Hàn Vũ dường như nghe thấy chút ý chí còn sót lại của mình rằng rắc vỡ thành một đồng bột phấn.

Cậu ngây ngốc nhìn đối phương, ần ần đoán được có cái gì đang chờ mình, nhưng không bối rối như vậy nữa, có một số việc, hình như chính là vậy, chưa tới thời điểm, nồn nóng và sợ hãi luôn bao trùm trong cảm xúc, nhưng tới thời điểm rồi, ngược lại có một loại cảm giác thì ra là vậy.

Tả Duy Đường vừa giương mắt, nghĩa nghĩa móng vuốt muốn rục rịch của đối phương, nhưng nhìn nửa ngày, cũng không thấy Hàn Vũ mở miệng, nói ra lời diệt không khí gì đó, cũng không thấy cậu giống lúc trước, muốn dùng mọi loại biện pháp co đầu rụt cổ đứng lên, giật mình hơi đoán được ý của đối phương, ánh mắt tự dưng lại thâm sâu thêm vài phần.

Vươn tay che lấy ánh mắt ướt át của Hàn Vũ, mạnh mẽ đè lấy cậu, hơi thô bạo cắn lên môi cánh hoa của đối phương, thừa dịp đối phương bị mình bắt mất hồn, vừa xoa nhẹ tai đối phương, vừa thuận thể trượt môi tới trước ngực Hàn Vũ, tới tới lui lui khiêu khích xương quai xanh và điểm mẫn cảm trước ngực, chờ tới khi nghe được tiếng thở dốc phóng đại của Hàn Vũ, tay y đã trượt xuống thắt lưng của Hàn Vũ.

Trượt lên trượt xuống tại thắt lưng Hàn Vũ, thường thường gãi qua rốn một chút, khiến thân thể Hàn Vũ không khỏi run lên theo, đợi khi tay y rút cuộc chạm tới trong quần, hai ba cái đã nắm trong tay thứ mềm

mại dưới thân Hàn Vũ.

Ý thức của Hàn Vũ từ lúc xoay biển cả choáng váng ngẩng đầu, chỉ một cái liếc mắt, đã thấy đối phương đang muốn kéo quần mình xuống, dọa Hàn Vũ sống hai đời giống như bị lửa xém tới, toàn thân đỏ bừng, mắt sắp chảy ra nước, vươn tay phủ lên mu bàn tay đối phương.

“Không, không làm không được?” Hàn Vũ đáng thương hề hề hỏi, tâm tính ông chú, sống nhiều năm như thế, can đảm trong lòng vẫn không mạnh mẽ như mình nghĩ. Hơn nữa với tình hình hiện nay, có tiếp tục, cậu cũng không cho rằng mình có thể đè được đối phương.

Vốn tưởng chuyện gì tới cũng tới, nhưng là tới rồi, mới biết được, còn có một loại cảm xúc gọi là lâm trận bỏ chạy.

Tả Duy Đường nhìn nhìn cái tay bám trên mu bàn tay mình, căn bản không có lực ngăn cản gì, chỉ là bộ dạng mềm nhũn như vậy, lại thêm ánh mắt ngập nước kia, y hung hăng mím môi, hơi nâng người, đè lên Hàn Vũ.

Chờ dựa vào rất gần rồi, gần tới mức một hơi thở ra của đối phương sẽ hóa thành một nhịp hít của mình, mới khàn giọng ói ra hai chữ, “Không được.....”

Sau đó không cho Hàn Vũ có chút cơ hội hối hận, hai ba cái hôn choáng cậu, bàn tay cũng trêu chọc chung quanh, trượt tới nơi yếu ớt nhất, không chút khách khí nắm trong tay, bắt đầu chuyển động lên xuống, khơi dậy bản năng dã thú sâu bên trong con cừu.

Hàn Vũ suyền một hơi, chỉ cảm thấy ánh sáng trắng bùng nổ trước mắt, mông mông lung lung không nhìn rõ cái gì.

Dần dần, trừ thở dốc cũng không cảm nhận được cái khác, chỉ cảm thấy một con dã thú tóm được mình, ngoại trừ thân thể rơi vào tay giết, thần trí cũng đã chậm rãi đánh mất.

.....

“Đùng đùng.....” Xa xa gần gần, một tiếng tiếp một tiếng pháo kéo Hàn Vũ khỏi giấc mộng chưa đau tê cay.

“Shh..... thất lưng của tôi.....” Hàn Vũ vừa hít khí lạnh vừa lên tiếng, tay mò vào chặn tới sau thất lưng, muốn xoa xoa cho mình, vừa còn chưa động, trên chỗ thất lưng đau đã có một bàn tay ôn hoà dán lên nhẹ nhàng xoa xoa.

“A!” Hàn Vũ giật mình, sau đó tất cả ý thức tối hôm qua toàn bộ trở về, lập tức trên mặt giống như bị đổ bình thuốc màu, đủ mọi màu sắc trộn lẫn thành một cục, cậu xoay người lại, đập vào mắt chính là lồng ngực đối phương.

“Cầm thú!” Hàn Vũ cảm giận cắn răng chỉ trích, trên mặt chỉ còn lại màu ửng hồng, không biết là tức giận hay là bị chuyện tối qua chen vào não khiến cho lúng túng.

“Hửm?” Tả Duy Đường nghe xong, bàn tay vốn còn khoác trên lưng đối phương, lập tức không chút để ý trượt vài phần, Hàn Vũ sợ tới mức lập tức muốn chui ra ngoài.

Tả Duy Đường vội vàng chặn eo đối phương, động tác trên tay cũng ngừng lại, không cố ý trêu chọc cái người đã bị gây sức ép thân thể cùng thần kinh cả đêm nữa.

“Không ngủ?” Tả Duy Đường ôm đối phương về, trên mặt mang theo vẻ thỏa mãn của dã thú vừa ăn no, nhẹ giọng hỏi.

“Mấy giờ?” Hàn Vũ nhìn y, đột nhiên có cảm giác, hôm nay người đàn ông này quả thật đã ăn no, bất mãn thở hển hển vài tiếng, nhưng trong lòng đối phương quả thật rất thoải mái, cũng chỉ hển hển hển hển lếch về, nằm lên khuỷu tay đối phương.

“Không tới sáu giờ, gần rạng sáng bốn giờ em mới ngủ, ngủ tiếp thêm một chút đi!” Tả Duy Đường nói xong, ấn đầu cậu lên cánh tay mình, để cậu ngủ tiếp.

Hàn Vũ tức giận lườm lườm y, cũng không ngấm lại người từ năm cũ làm tới năm mới là ai, còn không biết ngượng nhắc cậu ngủ mấy tiếng? Nghĩ, cậu không hé răng chuẩn bị nhắm mắt ngủ tiếp, lại đột nhiên nghe

được đối phương mở miệng nói chuyện, “Ông già bên kia gọi điện qua đây, bảo tôi đừng nhiều chuyện tặng đồ cho ông, đồ đó là em tặng?”

Hàn Vũ trợn mắt, muốn ngưỡng cổ nhìn y, lại bị bàn tay y đè lại, “Ngủ.”

Hàn Vũ khó hiểu bị che mắt, đầu vẫn chôn trên bả vai đối phương.

“Em đừng xen vào, chỗ đó chẳng có gì tốt lành.” Tả Duy Đường đè đầu Hàn Vũ lại, nói tiếp, giống như giải thích, hoặc như đang lầu bầu, “Nửa đời trước là bọn họ cho tôi mạng, nuôi tôi lớn, thứ tôi liều mạng kiếm đều đã bồi thường cho họ, nếu bọn họ thật sự cần, tôi nhất định sẽ tiếp tục cho, nhưng em đừng xen vào, chen vào, hai chúng ta đều chết bên trong.”

Một lúc lâu sau, không nghe thấy đối phương nói chuyện nữa, mạch suy nghĩ của Hàn Vũ vòng vo từng vòng, đột nhiên nhớ tới cách xưng hô của chị hai Tả Duy Đường, chị ta gọi mẹ Tả Duy Đường là “mẹ nhỏ”.

Hàn Vũ bỗng nhiên cảm thấy mình nắm được mấu chốt gì đó, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ, lại không biết sau xưng hô này lại là cái gì, hơn nửa ngày, mới ghen hống nói: “Vậy anh buông ra, đè mắt đau, làm sao ngủ được.”

Tả Duy Đường sửng sốt, lúc này mới phát hiện tay mình còn đè lên mí mắt và trán Hàn Vũ, lập tức dời đi, trong nháy mắt, ánh mắt hai người lại chạm nhau, Hàn Vũ chớp chớp mắt, nhìn y.

“Tả Duy Đường.”

“Hử?” Tả Duy Đường khó hiểu đáp lại.

Hàn Vũ cười nhìn y, không trả lời, gọi y, chỉ là vì y có thể đáp lại một tiếng này.

Có vài người, bạn có nói thế nào, cũng sẽ không nhượng bộ, đối với người như vậy, bạn có thể làm, chỉ có không nói mà làm.

47. Chương 47

Thời gian lễ tết còn lại, bởi vì Hàn Vũ là trẻ mồ côi, căn bản không có nơi cần đi, vẫn luôn làm ổ trong nhà Tả Dục Đường, mà Tả Dục Đường, trừ đám Ngô Khởi thường tới làm ẩm ỉ, cũng không ra khỏi cửa, lười biếng trong nhà, cái gì cũng không làm, nhìn Hàn Vũ đọc sách ghi chép cũng vui rồi.

Chỉ là Hàn Vũ không nhịn được hoài nghi, là bởi vì mấy ngày nay mặc kệ bên trên hay bên dưới, đều được cậu cho ăn no rồi, mới lười biếng dính trong nhà, đâu cũng không thềm đi.

Giống như sư tử được trong bầy sư tử, ăn uống no đủ, lù lù bất động, nghỉ ngơi lấy sức.

Hàn Vũ bị hình ảnh hiện lên trong đầu mình làm , trong bầy đàn đều là sư tử cái nuôi sư tử đực....

Ngay lúc hai người không có việc gì trạch trong nhà được năm ngày, một cú điện thoại gõ tỉnh Hàn Vũ còn đang vui vẻ trạch — cậu không hoàn toàn là người cô đơn, cậu còn có sư huynh, còn có sư phụ.

“Tiểu Ngũ, hôm nay sư phụ về. Chúng ta tới sân bay đón.” Kinh Vĩ Quốc đầu kia điện thoại nói.

Trong nháy mắt Hàn Vũ tiếp điện thoại, quả thật sững sốt, ngày tháng tiêu dao, cậu sắp quên đêm nay là đêm nào rồi, vừa nghe Kinh Vĩ Quốc nói, vừa xấu hổ vừa không nói hai lời đồng ý.

Tả Dục Đường ngồi bên cạnh nhìn Hàn Vũ nhận một cuộc điện thoại, hơi nhíu mày nhìn cái điện thoại cậu sống chết không chịu đổi kia, tiếp theo lại thấy cậu mặc áo khoác quần khăn quàng.

“Ra ngoài?”

“Ừ, sư phụ về rồi, sư huynh bảo tôi đi đón.” Hàn Vũ quần mình kín kẽ không khe hở, nói với Tả Dục Đường.

Tả Dục Đường nghe xong, theo sau cậu mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe, dẫn đầu đi ra huyền quan.

“Anh cũng đi?” Hàn Vũ quay mặt nhìn y.

“Ừ, cùng đi.” Tả Dục Đường lăm lăm đáp một tiếng, đã tới cạnh cửa mang giày.

Hàn Vũ nhảy nhót chạy đi mang giày, còn lăm lăm, “Sư huynh không gọi anh mà!”

Thật ra trong lòng không để ý, tuy sư phụ đối với cậu không tệ, cũng coi như nhìn trúng Tả Dục Đường, nhưng điều kiện là, cậu là đệ tử bề môn của ông, mà Tả Dục Đường là một văn bối ông tương đối hợp ý, nếu để ông biết tình trạng hiện tại của bọn họ....

Nghĩ, Hàn Vũ không khỏi buồn bực cào cào tóc, cậu thật sự không đoán được vị sự phụ tính tình cổ quái của mình sẽ có thái độ gì.

Tuy Hàn Vũ từng nghĩ trước cứ giấu diếm, nhưng khi hai người đi tới tình trạng hiện tại, lại thêm tính tình trước giờ thích cố ý làm bậy của người này, khó tránh khỏi sự phụ của cậu nhìn ra cái gì đó, sự phụ cậu chính là già rồi thành tinh a!

“Nhanh lên, trên đường còn bị kẹt xe một lát, sẽ bị muộn!” Tả Duy Đường đứng cạnh cửa, thấy Hàn Vũ vẫn đứng ở động tác mang giày, không nhúc nhích ngăn người, sờ sờ cằm, trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ, sau đó mở miệng giục cậu.

Hàn Vũ hoàn hồn, nhìn người đứng cạnh cửa có vẻ còn nóng vội muốn đi đón hơn cậu, thở dài trong lòng, đứng lên, hai ba bước đi tới, khóa trái cửa phòng, xuống bãi đỗ xe dưới lầu.

Tồn một tiếng rưỡi mới tới sân bay, vừa ra đại sảnh đã bị Kinh Vĩ Quốc thấy, vẫy tay ra hiệu cậu đi tới, đến gần mới phát hiện, trừ anh ra, bên cạnh cậu còn có một người đàn ông.

Tuổi tác chừng bốn mươi, bảo dưỡng rất tốt, thân hình không hề có dấu hiệu béo phì, đồ tây giày da, ăn mặc rất tinh tế, trên mặt cũng là ý cười khiến người khác thoải mái, vừa nhìn đã cảm thấy là một người dễ ở chung.

“Đây là Mạc Phàm, là đại sư huynh của chúng ta.” Kinh Vĩ Quốc đẩy đẩy mắt kính, giới thiệu với Hàn Vũ.

Trong lòng Hàn Vũ lú lẫm, âm thầm cảm thán, đây là đại sư huynh bị sự phụ vừa yêu vừa hận nha, hôm nay lại có thể gặp được, trong lòng nghĩ, ngoài miệng cũng lập tức ngoan ngoãn chào: “Chào đại sư huynh, em là Hàn Vũ.”

Mạc Phàm lặng lẽ đánh giá Hàn Vũ, cười gật đầu với cậu, “Anh nghe Vĩ Quốc nhắc tới em, tính tình sự phụ tương đối quái đản đúng không? Nhưng một thân y thuật y đức cứu người chữa bệnh của ông ấy tuyệt đối đáng để chúng ta khâm phục, cho dù có đôi khi ông nóng nảy chút, nhưng đều là tốt cho chúng ta.”

Hàn Vũ hơi ngẩn ra, tâm nói, đại sư huynh này không quá giống như lời đồn, có vẻ cũng không phải khinh thường trung y hoặc là cảm thấy trung y không tốt, sao cuối cùng lại chuyển sang tây y nhỉ?

“Tiểu Đường cũng tới?” Ánh mắt Mạc Phàm hơi chéch sang bên cạnh, kinh ngạc nhìn Tả Duy Đường.

Kinh Vĩ Quốc ngậm khinh thường bĩu môi, nhưng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt quét qua lại giữ Hàn Vũ và Tả Duy Đường, tới tới lui lui vài lần, chuyển tầm mắt đi, chen tới bên cạnh Hàn Vũ, hỏi mấy món đồ tốt cậu gửi cho mình từ đâu tới, thuận tiện giúp sự phụ kiểm tra trước lúc nghỉ đông Hàn Vũ có bỏ công đọc sách không.

Tả Duy Đường chống lại ánh mắt thăm dò của Kinh Vĩ Quốc lúc đầu, lạnh nhạt gật đầu với Mạc Phàm,

“Anh Phàm.” Sau đó, theo bản năng nhìn chăm chăm Hàn Vũ.

Tầm mắt ôn hòa của Mạc Phàm dạo một vòng qua ba người bọn họ, hiểu rõ hỏi Tả Duy Đường, “Không dự định chơi nữa?”

Tả Duy Đường mạnh xoay mặt lại nhìn y, mày nhăn lại, giống như không hiểu câu hỏi của Mạc Phàm, hoặc như đang suy nghĩ câu hỏi của y, hơn nửa ngày không đáp lại, Mạc Phàm cũng chỉ dùng nụ cười hiểu rõ nhìn nhìn lại, xoay người đi qua kiểm tra trụ cột và trình độ của Hàn Vũ đến đâu rồi.

Hàn Vũ một bên bị hai đại đầu sỏ truy hỏi tiến độ học tập tỏ vẻ áp lực thật lớn, ban đầu chỉ có một mình Kinh Vĩ Quốc còn tốt, có thể là do đã thân quen, không cảm thấy có cái gì khẩn trương, hai người giống như đang trao đổi, báo cáo lại một chút tiến độ nghiên cứu bài học trong ngày nghỉ.

Nhưng Mạc Phàm tham gia vào, Hàn Vũ lập tức cảm thấy xấu hổ và khẩn trương, vị đại sư huynh này làm gì có bộ dạng bỏ trung y học tây y chứ, xem trình độ phân tích các loại bài thuốc vài dược liệu cùng nguyên lý phối hợp của y, sâu hơn mình không biết bao nhiêu mức độ!

Bốn người bên này giết thời gian, chuyến bay bên kia rốt cuộc cũng tới, không bao lâu, một ông cụ tinh thần quắc thước, đẩy xe hành lý đi về phía bốn người.

“Sư phụ (thầy).” Nhóm người Hàn Vũ thấy, lập tức cung kính gọi.

“Chú Ngụy.” Tả Duy Đường cũng đi theo chào một tiếng.

“Ừm.....” Ngụy Quốc Thủ nâng mắt liếc Mạc Phàm đứng một bên, không kiên nhẫn bĩu môi, sau đó trừng Kinh Vĩ Quốc — được lắm, đã nói không được gọi nó tới, con muốn tức chết ông đây đúng không?

Kinh Vĩ Quốc dở khóc dở cười nhìn lướt qua Mạc Phàm vẫn như trước ôn hòa nhìn Ngụy Quốc Thủ lườm mình, bất đắc dĩ sờ sờ mũi — nếu ngài thật không muốn người ta biết, sao cứ lặp đi lặp lại nhấn mạnh với anh “Nhất định không được nói cho nhóc thú vị Mạc Phàm kia chuyện ta ngồi máy bay số XXXX trở về.”

Hàn Vũ cảm nhận một chút bầu không khí quỷ dị giữa mấy người, nặn ra nụ cười muốn cứng quai hàm, tiến lên giúp Ngụy Quốc Thủ cầm hành lý, “Sư phụ, về nhà trước! Có gì về nhà nói!”

Ngụy Quốc Thủ ngẩng ngẩng đồ đệ nhỏ nhà mình, vừa lòng gật đầu, trên mặt còn trưng vẻ “Đi, không khó để đám nhóc con tụi bây”, đưa hành lý cho Hàn Vũ.

Bên này hành lý mới đưa qua, dừng một chút trên tay Hàn Vũ, sau đó tới trong tay Tả Duy Đường.

Ngụy Quốc Thủ nhìn thoáng qua, tuy rằng khó hiểu tại sao Tả Duy Đường cũng đi theo đám đồ đệ nhà mình tới đón, nhưng xuất phát từ tâm hư vinh của người lớn, vẫn cho rằng là đám nhóc hiểu thuận mình —

cho dù, qua nhiều năm như vậy, ông biết Tả Duy Đường hiểu với trưởng bối, nhưng chưa từng thấy cái gọi là thuận của y.

(hiếu trong hiếu thảo, thuận trong vâng lời, nghe theo)

Hiện tại thấy y đón lấy hành lý trong tay Hàn Vũ, tuy trong nháy mắt Hàn Vũ cứng người có hơi kỳ quái, nhưng trong mắt Ngụy Quốc Thủ, chẳng qua chỉ là động tác trong lúc giao hành lý thôi.

“Tiểu Đường cũng tới! Hôm nay đừng đi, theo bọn ta về nhà ăn cơm!” Cuối cùng Ngụy Quốc Thủ nói thế.

Hàn Vũ giật mình ngay tại chỗ, không lên tiếng ngó Kinh Vĩ Quốc một cái, lại nhìn qua Ngụy Quốc Thủ một cái, tâm nói, được! Hôm nay dầu không được! Mình chủ động khai báo? Hay là chờ sư phụ tự hỏi?

Lúc Hàn Vũ còn đang rối rắm, năm người đi tới bãi đỗ xe, Mạc Phàm liền thanh dỡ Ngụy Quốc Thủ lên chiếc xe của y và Kinh Vĩ Quốc lái tới, đem hành lý và Hàn Vũ toàn bộ nhét cho Tả Duy Đường.

Hàn Vũ không nói gì nhìn Mạc Phàm rời đi, ánh mắt hàm ý sâu xa kia, cứ có cảm giác giống như hôm nay mình lột sạch ra đường vậy. Tâm tư gì cũng bày ra hết trước mặt Mạc Phàm.

Lên xe, Hàn Vũ cân nhắc trái phải, cảm thấy không đúng. Dùng khuỷu tay chọt Tả Duy Đường trên ghế lái, “Aizz, anh nói, ánh mắt trước khi đi của đại sư huynh tôi là ý gì vậy?”

Tả Duy Đường nghiêng mặt nhìn cậu một cái, không chút để ý trả lời: “Không phải chính là ý như em nghĩ sao.”

“....” Hàn Vũ trầm mặc, cậu đang lo ý như cậu nghĩ đó!

Lại tốn một tiếng, mới tới nhà Ngụy Quốc Thủ, Hàn Vũ và Tả Duy Đường cầm hành lý của Ngụy Quốc Thủ theo sau ba người vào nhà.

Mấy người giúp việc cũ trong nhà cũng đã nghỉ xuân xong quay trở lại, còn đặc biệt chạy về trước Ngụy Quốc Thủ, trong trong ngoài ngoài dọn dẹp sạch bóng căn nhà hơn hai mươi ngày không có người ở!

Vào nhà, không đợi Hàn Vũ ngồi xuống hít một hơi, Ngụy Quốc Thủ đã vút câu hỏi, “Bài tập làm tới đâu rồi?”

Hàn Vũ ngẫm lại vừa rồi mới đối mặt với hai vị sư huynh, mình trả lời coi như lưu loát, khiêm tốn nói, “Còn được.”

“Ừm, vậy ta kiểm tra trước.....” Ngụy Quốc Thủ gật đầu, sau đó một câu tiếp một câu quăng ra, đợi Hàn

Vũ đáp từng cái, không chỉ Ngụy Quốc Thủ kinh ngạc tỏ vẻ vừa lòng, ngay cả Hàn Vũ cũng mờ mịt nhìn Mạc Phàm bày tỏ sự kinh ngạc của mình.

— mấy câu Ngụy Quốc Thủ hỏi, mười câu có tám chín câu đều là những câu vừa rồi ở sân bay Mạc Phàm đã hỏi và phân tích sâu thêm cho cậu!

Mạc Phàm xem ánh mắt của Hàn Vũ, vui vẻ cười đáp lại.

Hàn Vũ lập tức im lặng, đại sư huynh này quả nhiên danh bất hư truyền, bản lĩnh của y, đời này cậu cũng không theo kịp!

Hỏi xong bài tập của Hàn Vũ, mũi dùi của Ngụy Quốc Thủ lập tức chuyển sang Mạc Phàm ngồi bên cạnh, nói trong nói ngoài trực tiếp biểu đạt dè bĩu của Ngụy Quốc Thủ đối với các loại lý luận trong tây y.

Mạc Phàm vẫn cười tao nhã lắng nghe, thẳng đến cuối cùng lửa giận của ông cụ hơi phát tiết xong, trong sáng ngoài tối đưa ra yêu cầu muốn Mạc Phàm trở về tiếp tục kế thừa y bát, trên mặt Mạc Phàm mới treo lên một ít vẻ không biết làm sao.

“Sư phụ, Tiểu Đường hiếm khi tới một chuyến, không phải cậu ấy luôn được người yêu thích sao? Hôm nay sao người vẫn luôn làm ngơ cậu ấy vậy?” Mạc Phàm đột nhiên ách náy nhìn qua Hàn Vũ và Tả Duy Đường, rốt cuộc quyết định phá hoại dẫn lực chú ý đi.

Quả nhiên, lực chú ý của Ngụy Quốc Thủ bị Tả Duy Đường ngồi sát rạt Hàn Vũ hấp dẫn.

“A, Tiểu Đường, sao con biết hôm nay ta trở về, còn tới đón nữa?”

Tả Duy Đường nhếch khóe miệng nhìn nhìn Hàn Vũ ngồi bên trái mình, lại nhìn nhìn Mạc Phàm ngồi đối diện, nói với Ngụy Quốc Thủ: “Con nghe Hàn Vũ nói.”

“À, con nghe Hàn Vũ nói.” Ngụy Quốc Thủ thuận miệng đáp, chớp mắt hai cái mới cảm thấy không đúng lắm, “Sao tự nhiên Hàn Vũ nói cho con biết? Hai đứa không quá thân mà?”

Ngụy Quốc Thủ nhớ lại, hai đứa này không phải lần trước mới gặp một lần ở chỗ mình, sau đó mỗi đứa làm chuyện của mình mà? Sao đã thân tới trình độ này?

“Chú Ngụy, chú lắm rồi, tụi con đã rất ‘thân’!” Nói xong còn cố ý vô tình liếc Hàn Vũ một cái.

Rốt cuộc Ngụy Quốc Thủ phát hiện ra càn khôn trong đó, nhìn lướt qua Hàn Vũ vẫn hơi cúi đầu nhưng không phản bác câu nói của Tả Duy Đường, thẳng người, nhớ tới sự kiện đứa nhóc mình luôn xem trọng này cùng người nhà nó nháo âm trời!

Sắc mặt bỗng chốc trở nên âm u, ông âm thầm nhìn thoáng qua hai đồ đệ khác ngồi bên người mình, lại nhìn thoáng qua Hàn Vũ, sau đó nói với Tả Duy Đường: “Con theo ta lên lầu!”

Vừa nghe lời này, Hàn Vũ vốn đang cúi đầu chờ phán quyết lập tức ngẩng đầu nhìn Ngụy Quốc Thủ, lại liếc qua Tả Duy Đường đã đứng lên, miệng há há.

“Con chờ ở đây, ta nói với nó xong, tới lượt con!” Ngụy Quốc Thủ hung hăng trừng Hàn Vũ muốn mở miệng nói chuyện, đem những lời chưa nói ra của cậu ghen hết về, sau đó nổi giận dùng dùng mang theo Tả Duy Đường lên phòng sách trên lầu hai.

Hàn Vũ nhìn hai bóng người biến mất ở góc cầu thang, giống như bong bóng xì hơi, xì một tiếng mềm nhũn trên sofa.

Hai người đối diện sofa nhìn nhau, không hẹn cùng mở miệng, “Không sao đâu.”

Hàn Vũ ỉu xìu liếc bọn họ một cái, như có như không ừm một tiếng, cậu chống cằm mình, lung tung suy đoán một bước này của mình rốt cuộc có đáng hay không, có đúng hay không!

Thật ra, đáy lòng sớm đã có đáp án, gần như trong nháy mắt cậu tự hỏi đã lập tức giống như hưởng ứng mà nhảy ra khỏi đầu.

Có đáng không?

Có đúng không?

Nếu cậu có tí ti do dự, hôm nay lúc ra cửa đã chết sống chặn cửa, không cho Tả Duy Đường cùng đi ra, nhưng cậu chẳng những cho y theo tới đây, từ giây đầu tiên thấy sư phụ, hết thấy ám chỉ và động tác thân mật của Tả Duy Đường cậu đều không từ chối, vừa rồi khi Tả Duy Đường đâm rách tầng giấy kia, cũng không ngăn cản gì.

Có đáng hay không? Đúng hay không? Đã sớm không có gì cần nghiên cứu!

48. Chương 48

“Con đi lên!” Ngay lúc hai vị sư huynh đồng thời ra trận cũng không thể trấn an tâm tình buồn bực của Hàn Vũ, Ngụy Quốc Thủ trên lầu đột nhiên thò đầu từ lan can gọi Hàn Vũ.

Hàn Vũ ưỡn ngực, nhìn thoáng qua hai vị sư huynh ngồi đối diện mình nhàn nhã uống trà.

Dẫn tới hai người nhất trí xoát xoát cho ánh mắt cổ vũ, Hàn Vũ buồn bực trong lòng thầm mắng không phúc hậu.

Xoay người lên lầu, đi tới trước cửa phòng sách của Ngụy Quốc Thủ, còn chưa gõ cửa, bên trong đã truyền ra tiếng không biết là đang vui hay giận của Ngụy Quốc Thủ, “Còn không mau vào!”

Hàn Vũ chỉnh lại nét mặt, ra vẻ dịu ngoan bước vào.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Ngụy Quốc Thủ ngồi sau bàn học to lớn trong phòng sách, nghiêm mặt, trên mặt không có cảm xúc rõ ràng, thấy Hàn Vũ tiến vào, chỉ hơi dùng ánh mắt bảo cậu ngồi xuống một cái ghế khác trước bàn học.

Dưới giá sách cạnh bàn học là Tả Duy Đường, ra vẻ đứng đắn, hơi khép mí mắt nhìn xuống đất, cũng không nhìn ra cảm xúc.

Tim Hàn Vũ đột nhiên nhấc cao, thái độ của sư phụ là sao, vừa rồi bọn họ nói cái gì, vừa nghĩ, vừa ngồi vào ghế trước mặt Ngụy Quốc Thủ.

Ngụy Quốc Thủ nhìn học trò nhỏ trước mặt, đối với Hàn Vũ, ban đầu Ngụy Quốc Thủ quả thật không tiêu tốn tâm tư nhiều bằng ba người trước, thứ nhất, tuổi ông đã lớn, tinh lực không bằng trước kia; thứ hai, tư chất Hàn Vũ so với mấy học trò khác, nhất là đại đệ tử mà nói, quả thật kém không ít.

Nhưng vài ba lần giảng dạy, lại thấy được trên người Hàn Vũ thái độ nghiêm túc với công việc, cùng với cậu nhóc có thể tâm bình khí hòa tiếp nhận mọi thứ của mình, thái độ bằng lòng học hỏi này cũng khiến Ngụy Quốc Thủ thoáng cảm động.

Mà quan trọng nhất là, đứa nhỏ này, trong mắt ông, tuổi không khác với cháu ngoại mình, còn là đứa từ nhỏ không có cha mẹ nuôi dạy, nhưng đáng quý là, chẳng những không đi sai đường, tuổi còn nhỏ, đã nhìn sự việc tương đối thông suốt.

Đối với mình, đối với Kinh Vĩ Quốc, đối với người cậu nhóc để trong lòng, đều có thể thật lòng thật dạ đối tốt!

Những gì cậu nhóc có thể làm, thật ra phần lớn mọi người đều làm được, chỉ là có vài người, khi làm luôn kèm theo trao đổi lợi ích trong đó, một vài người khác cũng làm được, nhưng không có thời gian cũng không có tâm tư để làm, cho nên ngược lại Hàn Vũ vì bọn họ làm một ít việc nhỏ bé lại rất đáng quý.

Trong mấy học trò, đứa lớn nhất bận rộn chuyện bệnh viện của mình, đứa thứ hai là con gái mình, gả ra nước ngoài rồi, rất ít có cơ hội gặp mặt, đứa thứ ba Kinh Vĩ Quốc cũng bận sự nghiệp giảng dạy, ngược lại mỗi tuần Hàn Vũ còn nhớ đến thăm ông, thời gian dài, Ngụy Quốc Thủ đối đãi với cậu giống như đối đãi với cháu!

Cho dù tinh lực không đủ, ông cũng thường xuyên chỉ dạy Hàn Vũ học tập, mà không giống như trước kia, giao cho Kinh Vĩ Quốc chỉ dạy nhiều hơn.

Nhưng hiện tại....

Ngụy Quốc Thủ như nghĩ tới cái gì, mờ mịt mà bất mãn trừng Tả Duy Đường ngồi một bên.

Tả Duy Đường cúi đầu, cảm nhận được tầm mắt bắn tới, đầu cúi càng thấp, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Ngụy Quốc Thủ vươn tay gõ bàn, nhìn Hàn Vũ: “Con nghĩ thế nào?”

“?” Hàn Vũ nhìn lại Ngụy Quốc Thủ, cái gì nghĩ thế nào?

“.....” Ngụy Quốc Thủ bị ánh mắt hỏi lại của Hàn Vũ khiến ngực càng nghẹn, “Chuyện con và Tiểu Đường, nó đã nói hết với ta, ta biết tính tình nó, thật sự xấu xa, Tiểu Ngũ, hiện tại con nói rõ một năm một mười với sư phụ, con nghĩ thế nào?”

Hàn Vũ nhìn bộ dạng Ngụy Quốc Thủ tha tha thiết thiết, hốc mắt không khỏi nóng lên, cậu che giấu cúi đầu, xoay mặt nhìn Tả Duy Đường ngồi bên, đáng tiếc trừ cái bản mặt bình tĩnh không gợn sóng kia, cái gì cũng nhìn không ra.

Hàn Vũ lẳng lẳng nhìn thoáng qua Ngụy Quốc Thủ, nghẹn họng mở miệng, “Sư phụ..... con vốn đã thích nam.....”

Ngụy Quốc Thủ ngẩn người, không giống như tức giận, có chút suy sụp, nhưng vẫn thấu hiểu, “Ừm..... Việc này, A Mẫn, chính là chỗ sư tỷ con bên kia ta đã thấy nhiều, hiện tại con nói với sư phụ, con và thằng nhóc thúi này ở chung là nghĩ thế nào? Con là thích..... thích.....”

Ngụy Quốc Thủ vẫn không quá thích ứng nói ra chuyện nam thích nam này, tuy mấy năm nay ông cũng coi như thấy nhiều, nhưng dù sao không thật sự dính trên người đứa nhỏ nhà mình.

Mà Tả Duy Đường, tuy ông biết, nhưng chưa từng thấy y làm vậy trước mặt mình, Tả Duy Đường cũng chưa từng mang đàn ông tới gặp ông, cho nên, trong lòng Ngụy Quốc Thủ, nhận thức với chuyện này còn dừng lại trên mặt lý luận.

Cuối cùng, ông hàm hồ cho qua, “Chính là thích gì đó, con còn nhỏ, tâm tư nó thế nào con cũng đoán không chuẩn, nó không xứng với con!”

Nói xong câu cuối, trong trong ngoài ngoài đều tỏ vẻ chỉ trích Tả Duy Đường lừa bán Hàn Vũ.

Hàn Vũ dừng một chút, chậm rãi thuận theo ý mình, nhìn thoáng qua Tả Duy Đường vẫn như trước ngồi trên sofa, sau đó nói: “Sư phụ, con cảm thấy tại con như vậy rất tốt, anh ta lớn hơn con mười tuổi đó, cho dù anh ta lừa con, con cũng không sợ, không phải tục ngữ nói, đàn ông ba mươi mới là một đóa hoa sao, cho dù anh ta lừa con mười năm, con cũng vừa vặn tới độ tuổi tốt nhất!”

Vừa nói, vừa trộm ngó sắc mặt Tả Duy Đường, quả nhiên không trưng được cái mặt nạ vững chắc đó nữa, sắc mặt càng âm trầm, mí mắt không khép nữa, trong con ngươi mang đầy lửa giận, muốn bùng nổ trên người Hàn Vũ.

Hàn Vũ thấy một màn đó, rớt cuộc nhếch khóe miệng, cười càng chân thành, tuy đoán không ra ý và sư phụ đã đạt thành hiệp nghị gì, nhưng thấy sư phụ kêu mình nói chuyện, lại không bảo ý tránh đi, có thể đoán được bảy tám phần — trước mặt sư phụ muốn nghe tôi nói thật, khi nào anh nói thật trước đi rồi lại bàn.

Hàn Vũ lý luận về tuổi tác xong, tâm tình lập tức sáng khoái. Càng nói, chính cậu càng nghĩ thông, luận thân thể tuổi tác, cậu nhỏ hơn Tả Duy Đường mười tuổi, nói chuyện không khách khí, tuổi trẻ chính là nguồn vốn.

Ngụy Quốc Thủ nghe luận điệu của Hàn Vũ, tuy trong lòng vẫn không quá vui, nhưng xem sắc mặt và ngôn ngữ của Hàn Vũ, đột nhiên ý thức được, nhóc học trò này của mình có lúc ngoan thì ngoan đó, không ngang bướng gì, nhưng cũng không hoàn toàn là đứa ngốc.

Vừa nghĩ vậy, ông không khỏi cười một tiếng, ngẫm lại chuyện vừa nãy mình nói với Tả Duy Đường, hiện tại tuy bảy tám phần đã chứng thực được lời ý nói, cơ bản cũng chỉ có thể theo ý muốn, nhưng xem sắc mặt hiện tại, hiển nhiên ý lý trong này không muốn ra ngoài, lời muốn nghe được nhất, vẫn không thể nghe được.

Nghĩ đến đây, Ngụy Quốc Thủ không phúc hậu vui vẻ trong lòng một trận, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ nghiêm túc uy nghiêm, nhìn Hàn Vũ nói: “Con thấy tốt thì là tốt! Đừng làm chuyện ngu ngốc, cho dù thích..... cũng có thể tìm đứa tốt hơn.”

Một câu hàm hồ không rõ, Hàn Vũ nghe được khóe mắt càng cay.

Nghĩ tới mình đời trước, ước ao cũng chỉ đơn giản như hiện tại, cậu chính là cậu, chỉ hy vọng có trường bối thấy rõ con người cậu, còn có thể có một phần thông cảm và ủng hộ.

Hàn Vũ hỗn loạn nghĩ, không khỏi lại nhìn Tả Duy Đường, nhớ tới lời ý từng nói, đi bao xa, không phải cứ dậm chân tại chỗ là có thể đoán trước!

Ngụy Quốc Thủ ngó ngó Hàn Vũ, lại ngó ngó Tả Duy Đường ngồi trên sofa sắc mặt không tốt lắm, trong lòng thoáng thở ra một hơi, chấp tay sau lưng chậm rãi rời khỏi phòng sách, thấy Hàn Vũ muốn đuổi theo, lập tức phẩy tay với cậu, “Theo cái gì mà theo, ta ra đằng sau xem nhóm bảo bối của ta!”

Một tử được liệu tốt của ông hơn hai mươi ngày không gặp rồi, nhớ tới đau cả tâm can mà!

Két một tiếng, cửa mở rồi lại đóng, trong phòng chỉ còn lại Hàn Vũ và Tả Duy Đường.

Trong nháy mắt cửa đóng, Hàn Vũ không khỏi rụt vai, sững sốt một hồi, mới xoay người.

“A!” Vừa quay người, lập tức bị dọa hít một ngụm khí lạnh, ngây ngốc nhìn người sau lưng không biết từ bao giờ, đã chuyển qua bên cạnh mình, sắc mặt đen thùi lùi kia, giống y như nhảy ra đòi nợ.

“Hừm..... Tôi lừa em mười năm, cũng vừa vặn tới độ tuổi tốt nhất?” Tả Duy Đường cười như không cười nhìn cậu, mặt mày đen như mực, đều là khí thế mây đen đè núi.

“Mười năm sau, tôi già chỉ còn ba, em thì phong cảnh chín mùi, càng dễ tìm người, hử?”

“Tôi không biết..... hóa ra em còn có tâm tư này.....” Tả Duy Đường liếc cậu.

“Ha ha.....” Hàn Vũ ngây ngô cười hai tiếng, sờ sờ cổ mình, cứ cảm thấy hệ thống sưởi trong phòng mở không đủ lớn, chỗ gần cổ rét run, “Cái này không phải chỉ chỉ là tiền đề và giả thiết sao? Tất cả tiền đề không phải là anh lừa tôi sao? Anh muốn lừa tôi, chẳng lẽ tôi còn tiếp tục ôm đùi anh không buông?”

Sắc mặt Tả Duy Đường càng không tốt, híp mắt nặng nề nhìn Hàn Vũ, giống như muốn nhìn thấu trong đầu cậu rốt cuộc chứa cái gì, thật lâu sau, y mới từ từ nói: “Em là nói, nếu giả thiết và tiền đề vĩnh viễn không phát sinh, em sẽ vĩnh viễn không có tâm tư khác?”

Hàn Vũ nhìn chung quanh, không trả lời thẳng, “Cái gì tâm tư khác?”

Tả Duy Đường thấy cậu không ngay mặt trả lời, không khỏi càng tức, con mỗi đều đã bị y ăn sạch vào bụng, vậy mà còn nghĩ tới một ngày từ trong bụng y chạy ra?

Tả Duy Đường đè nén cơn tức trong lòng mình, tiếp tục phát huy kiên nhẫn không ngừng tăng cao khi đối diện với Hàn Vũ, “Tất cả tiền đề của giả thiết đều không thể có ngày xảy ra, có phải em sẽ không nghĩ tới rời đi, vĩnh viễn ở lại.....” Mấy từ sau đó trở nên vô cùng mơ hồ, hiển nhiên không quen nói mấy câu thế này.

Mà Hàn Vũ dựa vào vô cùng gần lại nghe được rõ ràng, cũng kinh ngạc giương mắt nhìn y một cái, người đàn ông này còn có thể có ngày nói ra những lời ôn nhu thế này.

“Tôi đã nói, cho dù đi, cũng là khi có điều kiện xảy ra, nếu không xảy ra, không phải cứ chậm rãi sống sao.....” Hàn Vũ úp mở câu này, ánh mắt cũng ngưng ngưng nhìn lại đối phương, vẫn lơ lửng ở hai bên sườn đối phương.

Nghe Hàn Vũ nói, lại nhìn nhìn bộ dạng bị ép quần bách hiện tại của cậu, tâm tình Tả Duy Đường không khỏi chuyển biến tốt, vươn tay niết tai đối phương, dọa cho Hàn Vũ đang âm thầm quần bách nhảy dựng, lập tức lui lại vài bước, hơi dè phòng nhìn y.

“Anh làm gì, đây là nhà sư phụ đó?”

Người đàn ông này, từ lúc thỏa mãn một lần, ở nhà, mặc kệ thời gian địa điểm, động dục là muốn làm..... Hiện tại, Hàn Vũ nghĩ tới đối phương vừa ái muội niết tai mình, lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt chạy từ chân chạy lên.

Tả Duy Đường nhìn phản ứng thái quá của Hàn Vũ, ban đầu hơi ngẩn ra, sau đó rất nhanh phản ứng được Hàn Vũ nói cái gì, vốn Tả Duy Đường không có ý đó, lập tức hàm xúc không rõ cười cười, “Được, về nhà rồi làm.”

“.....” Hàn Vũ đột nhiên cảm thấy lông tóc sau lưng dựng đứng nhắc nhở mình, mình lại tự hại mình.

Hai người cùng Kinh Vĩ Quốc Mạc Phàm bồi Ngụy Quốc Thủ ăn cơm trưa, lại hàn huyên tới chiều, trước bữa tối thì tạm biệt rời đi, trước khi đi, Hàn Vũ mới nhớ ra, trước kia mình đặt quà tết trên mạng cho sư phụ, nhưng hiện tại năm mới đã qua rồi, tặng quà tết cũng không thích hợp, nên thuận tay mang tới đây, vẫn đặt trong xe Tả Duy Đường, quên lấy xuống, lúc đi mới nhớ ra, thuận tay cầm xuống.

Ngụy Quốc Thủ không quá để ý gật gật đầu, chờ Hàn Vũ đi rồi, thuận tay mở ra, lập tức cao hứng đỏ cả mặt, đều là một ít thảo dược vô cùng tốt lại cực hiếm có!

Ngụy Quốc Thủ vừa nhẹ tay nhẹ chân lật xem nhóm bảo bối vừa tới tay, vừa âm thầm nghĩ trong lòng, chuyện Tiểu Ngũ vẫn nên để tâm nhiều hơn, không nói cái khác, tính tình lão Tả kia ông biết, lão ta gây sự con lão, ông không ý kiến, chỉ hy vọng lão đừng duỗi tay lên người Tiểu Ngũ, còn có thằng cả nhà đó.....

Một đám người phá hư!

Ngụy Quốc Thủ quyết định cái gì, bên này Hàn Vũ theo Tả Duy Đường về nhà tuyệt không biết.

Điều duy nhất cậu biết là, vào cửa, vỏ bọc nhân loại của Tả Duy Đường đều ném hết, chỉ còn bản tính dã thú, đem cậu lật tới lật lui chỉ làm không nói, thú vui ác còn phát tác bắt cậu ở trên giường gọi y anh hai.

Cái khác không nói, nếu là thời điểm khác, gọi thì gọi, dù sao trong trường một đám nhóc còn nhỏ hơn tuổi tác tâm lý của cậu cũng ngày ngày tự xưng anh này anh nọ trước mặt cậu.

Nhưng cố tình lúc này, vốn bị dè làm đã khiến chút tự tôn nhỏ của đàn ông trong lòng Hàn Vũ bất mãn, thời điểm thế này, một tiếng anh đó thế nào cũng không gọi ra miệng được.

Ngược lại vừa vặn biến thành lý do nắm chết không buông của người nào đó, không kêu không cho nghỉ, cho đến khi chân trời sáng lên, Hàn Vũ thật sự bị dày vò thắm rớt cuộc chịu thua gọi một tiếng anh, mới được tha cho đi ngủ.

Hàn Vũ mệt cực mơ mơ màng màng, ý thức cuối cùng lóe lên trong đầu, lần này lại không phải lần đầu làm, nhưng Tả Duy Đường hôm nay lại càng hưng phấn, là vì cái gì, là do hai người trong phòng sách thảo luận một đoạn không đầu không đuôi giống như hứa hẹn lẫn nhau hả?

49. Chương 49

Sáng sớm, Hàn Vũ rời giường thu dọn đồ đạc, Tả Duy Đường bình tĩnh ngồi sau cậu, ánh mắt dính chặt theo cậu, đợi khi Hàn Vũ nhìn qua, lại không chút để ý quay đi, một qua hai lại, Hàn Vũ cực kì đau đầu.

Hàn Vũ dừng động tác dọn đồ, ngồi lên giường nhìn y.

“Tả Duy Đường, tôi là tới trường, không phải cùng đàn ông bỏ trốn, anh đừng có trưng cái mặt đó nữa, được không?”

Mặt mày Tả Duy Đường vẫn rất không vui, một lúc lâu sau, mới dời tầm mắt trừng Hàn Vũ, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết.”

Biết? Biết rồi anh còn trưng bản mặt này cho tôi xem? Hàn Vũ dùng ánh mắt soi y, trên mặt tỏ vẻ không tin, Tả Duy Đường bị nhìn nóng nảy một hồi.

“Mới năm hai....” Tả Duy Đường đứng lên, đi tới trước mặt Hàn Vũ, nhìn cậu.

(Hai anh làm cái quần gì mà cứ nhìn tới nhìn lui vậy)

Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường như vậy, tinh thần đột nhiên bay đi, ngó một vòng quanh phòng, tuy khắp nơi trong nhà đều bị mình nhét đồ gia dụng và phụ kiện, tuy rằng, mặc kệ là tủ chén hay là bàn trà ngoài ban công, đều được mình nhét đầy lương thực và trà bánh.

Tuy nhiên tất cả, đều không đánh bay được tư vị sau khi thỏa mãn lại phải chịu đói nhỉ?

Ở một mình quen rồi, thật sự sẽ không biết cái gì là cô độc.

Mà sau cô độc được bầu bạn, đột nhiên lại mất đi, sẽ khiến lòng người dâng lên cảm giác trống trải và mất mát khôn kể.

“Mỗi cuối tuần tôi đều sẽ về.” Hàn Vũ giương mắt nhìn y, kéo vạt áo y để y cúi người xuống, khi đạt được góc độ tốt nhất, chủ động dâng tặng môi mình lên, môi cánh hoa chạm nhẹ, cậu nhẹ nhàng nói, môi khép khép mở mở, hơi cọ xát lên môi đối phương.

“A.....” Một chớp mắt thất thần, quyền chủ động đã bị cướp đoạt, người bị áp đảo lên giường.

Đợi tới khi Hàn Vũ ngồi lên được chiếc Bentley màu đen chạy về phía trường học, cả người bị khi dễ vô cùng thê thảm, cùng với dã thú thần thanh khí sáng lải xe bên cạnh hình thành đối lập rõ rệt.

Xe dừng lại cách cổng trường chừng trăm mét, Hàn Vũ kéo vài bộ quần áo cùng máy tính xách tay, xuống xe — phần lớn đồ đạc đều để lại chỗ Tả Duy Đường.

Đi vài bước, giống như cảm nhận được gì đó quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy Tả Duy Đường xuống xe tựa vào cửa xe theo dõi cậu, Hàn Vũ giật mình, có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười nhìn y, bĩu môi, nói: “Nhanh đi đi, trở về không được hút thuốc, còn để tôi phát hiện, anh đi mà ngủ một mình, đừng có đêm nào cũng khiến người khác ngủ không ngon.”

Tả Duy Đường bắt màn lườm cậu một cái, tầm mắt xoáy tít đảo xuống nửa người dưới của Hàn Vũ, trong mắt đều là uy hiếp nặng nề dày đặc — phản rồi, dám ghét bỏ y?

Chung quanh sinh viên về trường ngày càng nhiều, Tả Duy Đường cũng biết, không cần thiết đứng tiếp, quay người mở cửa xe, vào trong xe.

“Tiểu Ngũ, nhìn gì đó?” Một giọng nói vang lên phía sau, thiếu chút nữa dọa Hàn Vũ nhảy dựng.

“Anh Nhạc.” Hàn Vũ quay đầu nhìn đối phương, lễ phép mà xa cách gọi một tiếng.

Nhạc Song Bản theo ánh mắt Hàn Vũ nhìn qua, vô tình nhìn thấy một người khiến hắn cũng thoáng thất thần, sau đó nửa trêu chọc nửa vui đùa nói với Hàn Vũ: “Ánh mắt không tệ nha, chỉ là, chỉ nhìn bề ngoài là không được. Đàn ông vẫn phải xem tiền đồ đó!”

Hàn Vũ ngẩn ra, không hiểu ý đối phương.

Cho tới nay, cậu cũng chỉ nghe được cái nhìn của bạn cùng phòng về Tả Duy Đường, còn có sư phụ và sư huynh mình. Nhưng trong mắt những người khác, mặc kệ Tả Duy Đường thế nào, hình tượng tổng thể cũng coi như đáng tin.

Sao tới miệng Nhạc Song Bản, nghe không đúng như thế.....

Nhạc Song Bản thấy Hàn Vũ khó hiểu, nhếch môi cười, “Người đó nha, xem như là một người biết gây chuyện, vợ lớn ông Tả mất nửa năm, vợ kế đã vào cửa, vào thì vào, nhưng sau khi vào, không tới tám tháng

đứa nhỏ đã sinh ra. Chuyện trong đó, người sáng suốt đều có thể nhìn ra!”

“Chẳng qua, vốn đều cho rằng ông Tả tuổi già có con, người nhất định rất đặc lực, ai biết về sau lại là cái loại không hề cố kỵ đó..... A! Nói với cậu làm gì, cậu căn bản không biết gì hết.”

Hàn Vũ nghe vài câu trước đã ngớ người, thấy Nhạc Song Bản nửa trêu chọc, nửa trào phúng, trong lòng nổi lên một đốm lửa vô danh, đối với người giống Nhạc Song Bản, vốn cậu chỉ dừng tại mức độ không trêu chọc không dính líu, chỉ là đôi lúc hành xử quá phận thì hơi phản cảm thôi.

Nhưng hiện tại, thấy người này dùng loại ngữ khí này bình phẩm Tả Duy Đường, trong lòng Hàn Vũ dâng lên chán ghét không thôi, cậu nhin lại nhin, chung quy vẫn không thể nhin được, “Một người có thể nào, cũng không phải chỉ nhìn hai ba chuyện là có thể biết. Huống chi, chuyện cha mẹ y, lại không thể tính lên người y.”

Nhạc Song Bản nghe xong, vô cùng kinh ngạc nhìn cậu, giống như không hiểu mình cũng chưa nói gì, sao lại như chọc phải vảy ngược của cậu đàn em luôn an phận này.

Hàn Vũ nhếch nhếch khóe miệng, miễn cưỡng khách khí: “Anh Nhạc, tôi vào trường trước, hôm nay vừa tới, ktx còn chưa vào nữa, rất mệt!”

Nhạc Song Bản hoang mang nhìn cậu thêm vài lần, quả thật nhìn không ra cái gì, không sao cả phẩy tay với cậu, sau đó nói: “Đi đi, lần sau tìm cậu ăn cơm.”

Hàn Vũ như có như không đáp lại, đi vào trường học, một đường tới ktx, cũng không gặp người quen nào khác nữa, lúc đẩy cửa vào, trong phòng trừ An Húc Dương ra, hai người khác đã tới.

Hai người đang dọn đồ, thấy Hàn Vũ mang balo vào, Nguyên Lăng lập tức dùng một loại thái độ bạn bè thân quen trêu chọc cười đùa, chỉ có Kỳ Lân một bên có vẻ không được tự nhiên muốn cười với Hàn Vũ, lại sợ Hàn Vũ không phản ứng.

Hàn Vũ vừa thấy thái độ của Kỳ Lân, biết ngay bé con này trong lòng đã nghĩ thông, không còn vướng mắc với chuyện của mình nữa, nhưng có thể là do thái độ không được tự nhiên lúc trước của bản thân, hiện tại hồi tưởng lại, cảm thấy rất có lỗi, lại không kéo được mặt mũi xuống làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nguyên Lăng thấy Kỳ Lân thế kia, không khỏi cùng Hàn Vũ nhìn nhau, sau đó cười, quái dị kêu một tiếng, bổ nhào lên lưng Kỳ Lân xoa đầu cậu ta, “Nhóc thúì, hiện tại biết ngượng ngừng rồi, lúc trước còn làm làm gì?”

Hàn Vũ cũng cười dựa vào cửa xem bọn họ giỡn, náo loạn một hồi, không khí hơi dịu đi, Kỳ Lân thở hắt nhìn Hàn Vũ, nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngũ, chuyện năm ngoái, là anh đây không đúng, cậu đừng để trong lòng nha!”

Hàn Vũ cười lắc đầu, cũng học Nguyên Lăng vươn tay sờ sờ mái đầu thô ráp của ‘anh’, “Ai, không có gì đâu!”

Vừa thấy Hàn Vũ cười như trước, Kỳ Lân lập tức nhẹ nhàng thở ra, đồng thời càng cảm thấy ngưỡng mộ, gãi gãi đầu, rất có ánh mắt đi giúp Hàn Vũ lấy nước về lau giường và bàn.

Thấy Kỳ Lân làm biếng nhất phòng bọn họ lại chịu khó như vậy, hai người khác đứng trong phòng ngủ không phúc hậu cười, ba người cười đùa một phen, mới đầu đều sắp xếp đồ mình, chờ lại được bảy tám phần, Nguyên Lăng bắt đầu trêu chọc: “Tiểu Ngũ, lại nói, một phòng ngủ chúng ta ngược lại cậu nhỏ nhất lại có đối tượng sớm nhất nha?”

Trong giọng nói còn mang theo vài phần oán khí, vốn nha, mặc kệ là diện mạo hay gia thế, hay là chuyên ngành và tiền đồ, hiển nhiên đều là ba người bọn họ càng đủ ưu thế, chỉ tiếc, ngay lúc bọn họ còn đang trông ngóng các loại em gái, Hàn Vũ đã lặng lẽ không nói vớt được đối tượng, mặc kệ đối tượng thế nào, ít nhất người ta có!

Kỳ Lân ở bên cạnh gật mạnh đầu theo, giống như nói tới cái này, trong lòng cậu ta cũng có khổ tâm vô hạn.

Hàn Vũ xem thái độ của hai người, lúc này mới thật sự phát giác, gồm cả Kỳ Lân, chút bí mật nhỏ này của mình hai người thật sự hoàn toàn tiếp nhận rồi.

“Cái đó mà tính là đối tượng gì?” Hàn Vũ nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Gì? Tôi mới rời đi một kì nghỉ đông, Tiểu Ngũ đã kiếm được đối tượng?” Ngay cửa đột nhiên truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc.

Hàn Vũ vì độ chất phác của âm thanh này không khỏi giật giật khóe miệng, hai người khác hai mặt nhìn nhau một cái, bảo trì trầm mặc.

An Húc Dương bị không khí quái dị này làm cho giật mình, đi vào, tiện tay đóng cửa, khó hiểu nhìn bọn họ, “Làm sao? Không phải trong lúc tôi không biết, Tiểu Ngũ đã bị đối tượng đá?”

Hàn Vũ miễn cưỡng cười gượng hai tiếng, xoay người làm bộ bận ghê bận ghê, An Húc Dương thần kinh thô lập tức phát hiện có biến, buông hành lý, nhào qua, ôm cổ đối phương, sống chết lắc: “Được, còn giả bộ với anh mày, mau, thành thật khai báo, là con gái nhà ai?”

Hàn Vũ bị lắc choáng váng, hơn nửa ngày mới bỏ ra được, hàm hồ ngậm trong miệng: “.....”

“Gì?” An Húc Dương hỏi.

“.....” Toàn bộ tiếng nói đều ngậm trong họng.

“Tiểu Ngũ, họng cậu hư rồi?”

“Tôi nói, đối tượng của tôi là nam, là nam!” Hàn Vũ nhướn mày, bất chấp.

“Nam?” An Húc Dương lập tức ngốc, sợ run một phen, lập tức lôi kéo Hàn Vũ: “Có phải tên họ Nhạc gì đó ép cậu không, đi, anh làm chủ cho cậu!”

Ba người còn lại trong phòng đều cả kinh, sao lại kéo tới trên người Nhạc Song Bản rồi?

Kỳ Lâm phản ứng lại trước nhất, sắc mặt hơi khó coi vài phần, sau đó Hàn Vũ và Nguyên Lăng lập tức nghĩ thông mấu chốt trong đó, xem ra trong phòng ngủ quả thật chẳng có ai ngốc cả, có một số việc, vĩnh viễn không thích hợp đặt lên bàn, người thông minh chân chính sẽ không chọc vào miệng vết thương.

“Lão đại, anh ngồi xuống trước, cùng anh Nhạc gì đó một chút quan hệ cũng không có.” Hàn Vũ dè An Húc Dương lại, đưa mắt ra hiệu cho Nguyên Lăng an ủi Kỳ Lâm sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Vậy rốt cuộc là sao, Tiểu Ngũ, mau nói cho anh, anh ra mặt cho cậu.” An Húc Dương vỗ ngực cam đoan.

Hàn Vũ thấy An Húc Dương ra vẻ đàn ông, đột nhiên trầm mặc một chút, suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra câu đạo đầu nào tốt, An Húc Dương không khỏi vò đầu bứt tai theo.

“Cậu nói thật đi, nghĩ gì nói đó, năng lực lý giải anh đây luôn vượt xa người thường, cậu nói thế nào, anh đây đều hiểu!” An Húc Dương cổ vũ Hàn Vũ mở miệng.

“Ừm.....” Hàn Vũ nghĩ rồi liếc An Húc Dương, “Tôi thích đàn ông.”

“.....Gì?” người một khắc trước còn vỗ ngực cam đoan năng lực lý giải vượt xa người thường, lập tức há hốc mồm.

“.....” Ba người trong phòng ngủ không hẹn cùng híp mắt nhìn anh ta.

Cuối cùng, An Húc Dương trong ánh mắt khinh bỉ của ba người, một lần nữa khởi động chương trình chỉ số thông minh cao hơn người thường, đem lời nói của Hàn Vũ, tổ hợp sắp xếp vài lần, rốt cuộc khi ánh mắt khinh bỉ sắp chuyển thành phỉ nhổ, hiểu được vấn đề.

Ban đầu thoáng kinh ngạc gãi gãi ót, sau đó ngó ngó hai người kia trừ Hàn Vũ, cuối cùng xụ mặt, nghiêm túc nhìn Hàn Vũ: “Đồng chí Hàn Vũ, đầu tiên, anh hy vọng cậu hiểu mức độ nghiêm túc trong chuyện này, cậu phải nói cho anh biết, vì cái gì hai người họ hoàn toàn không kinh ngạc, chẳng lẽ anh là người cuối

cùng biết chuyện này sao?”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn nhìn An Húc Dương, kết quả một ánh mắt quét qua, đã bị khuôn mặt nghiêm túc tận lực trưng ra của đối phương làm , chỉnh lý suy nghĩ một chút, đại khái kể lại từ đầu tới đuôi, cắt bớt phần không thể nói, cũng không muốn nói, kể cho An Húc Dương.

Hai người khác trong phòng nghe như nghe sách, nghe được mùi ngon — bọn họ cũng là lần đầu nghe được Hàn Vũ đề cập tới chuyện của mình và vị kia đó!

Đợi tới khi kể xong, An Húc Dương cau mày vuốt cằm trầm ngâm thật lâu, đột nhiên vỗ đùi, thở dài: “Ai da, Tiểu Ngũ, cái này không phải tương đương tới cửa làm vợ người ta sao?”

Hàn Vũ sửng sốt, An Húc Dương là nói nghỉ đông mình tự đưa tới cửa, bị ăn sạch bách, còn làm việc nhà làm nội trợ cho người ta, sau khi choáng váng ba giây, Hàn Vũ mới giật giật khóe miệng, một bàn tay chụp lên vai An Húc Dương, “Miệng chó không phun được ngựa voi.”

An Húc Dương gãi gãi đầu, nhìn ra Hàn Vũ tuy tức giận mắng một câu, nhưng thực tế không nổi giận, anh nghĩ nghĩ, vẫn là đứng đắn hỏi một câu: “Vậy về sau hai người chuẩn bị làm sao? Người nọ còn lớn hơn cậu mười tuổi đó....”

Ý nói, đừng nói người ta nhất thời nổi hứng chơi một chút, chúng ta lại không chơi trò này!

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn nhìn An Húc Dương, ngắc ngắc mũi, cười, “Ừ, y lớn hơn tôi mười tuổi, chờ y già rồi, chính là thời điểm tôi có mị lực nha! Y còn không hảo hảo lôi kéo tôi....”

Câu này vừa ra, không chỉ An Húc Dương, ngay cả hai người một bên vẫn dự thính đều kinh ngạc nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ trong bốn người họ, miệng coi như nhanh nhất, ngày thường sẽ không tùy tiện nói lung tung, nếu nói ra, hơn phân nửa sẽ là thật.

Một câu vừa rồi của Hàn Vũ ý là.....

“Được, cậu có suy nghĩ này là được, có gì cần anh đây, cứ việc mở miệng, cái khác không nói, chỉ cần là Tiểu Ngũ cậu mở miệng, núi đao biển lửa cũng phải lên!” Sau một lúc lâu, An Húc Dương vung bàn tay to, cùng người ôm ôm quần quần, Hàn Vũ tự mình biết, bọn họ thật ra cũng không có chỗ nào có thể nhúng tay.

.....

Sau đó, tình tiết phát triển gần như vượt ngoài dự đoán của Hàn Vũ, ba tên cùng phòng coi như đã biết

cũng hoàn toàn tiếp nhận tính hướng cậu, thậm chí thường thường còn trêu chọc hỏi cậu, dùng ánh mắt phụ nữ nhìn đàn ông, trong ba bọn họ ai có mị lực nhất. Khiến Hàn Vũ tức giận ném rác lên người bọn họ.

Cậu thích đàn ông, nhưng cậu vẫn là nam, làm sao biết ánh mắt phụ nữ?

Bởi vì trong lúc nghỉ đông Hàn Vũ không buông thả, vừa khai giảng, chẳng những chương trình học huấn luyện quân sự không hề xuống dốc, ngay cả bài học chuyên ngành cũng có thể đạt được cảm giác bắt kịp.

Tuần đầu tiên khai giảng vượt qua trong không khí bình tĩnh không gợn sóng, cuối tuần Hàn Vũ quay về chỗ Tả Duy Đường, trước hẹn Quý Ly đã một kì nghỉ đông không gặp ra, thuận tiện thảo luận bước tiếp theo của sản phẩm dưỡng da đông y bọn họ kinh doanh.

Hàn Vũ thống kê sơ lược lợi nhuận năm trước đạt được từ sản phẩm, tuy rất khả quan, nhưng chính cậu lại rõ ràng nhận ra, này cũng không phải kế lâu dài.

Những sản phẩm dưỡng da này thuộc loại sản phẩm tiêu hao, nhưng chu kỳ sử dụng dù sao cũng từ khoảng ba tháng tới sáu tháng, dưới tình huống khách hàng hữu hạn, bọn họ căn bản không có biện pháp đạt được doanh thu cố định từng tháng.

Hơn nữa, Quý Ly hiện tại móc nối quan hệ nhân mạch rất có hạn, cơ bản đều dựa vào người khác tuyên truyền danh tiếng để bán hàng, nhưng dù sao đây không phải kế lâu dài, hơn nữa theo số lượng người sử dụng sản phẩm gia tăng, về sau sẽ xuất hiện đủ loại người sử dụng, trong đó nhất định sẽ có người dùng không có hiệu quả, thậm chí sẽ xuất hiện khách hàng phản hiệu quả trong hình thức tiêu thụ của Quý Ly, một khi xuất hiện tình trạng như thế, mạch tiêu thụ lập tức sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Quan trọng hơn là, hàng hóa hiện tại của cậu có muốn áp dụng hình thức tiêu thụ khác cũng không quá có khả năng, bởi vì đồ hiện tại cậu làm ra, nói dễ nghe chút, thì là chế tác thuần thủ công, nếu chân chính truy vấn, thật ra không khác sản phẩm ba không*, cho dù cậu có thể cam đoan mình làm dựa trên lương tâm, nhưng không thể phủ nhận, nếu cậu thật sự muốn tiếp tục làm chuyện này, thì phải dựa vào quy tắc và chế độ xã hội.

(*không ngày sản xuất, không kiểm định chất lượng, không có nhà máy sản xuất)

Mà cậu hiện tại, thậm chí ngay cả đăng kí nhãn hiệu cũng không có.

Hàn Vũ cảm thấy, đây mới là vấn đề nặng nhất trong tất cả vấn đề cậu phải đối mặt.

50. Chương 50

Thời điểm Quý Ly chạy tới, thấy Hàn Vũ đang cau mày khổ nghĩ, lập tức ôm một đồng đồ, bịch bịch chạy tới, đem đồ trong tay dốc lên bàn.

“!” Hàn Vũ bị một đồng đồ đột nhiên đánh úp tới dọa giật mình, tới khi phản ứng lại, thấy một cô bé mặc một thân áo lông đỏ thắm ở bên cạnh nhìn mình cười.

“Đến rồi, đây là cái gì?” Hàn Vũ cười nhìn cô, cô nhóc này trở mã càng ngày càng xinh đẹp, chỉ tiếc, đầu óc hơi ngang bướng.

“Đặc sản quê nhà, năm mới anh gửi cho em đồ tốt, mẹ em thấy, cứ khen mãi, thiếu điều hoài nghi anh có phải bạn trai em không, cho nên mới bỏ tiền gửi thứ tốt như vậy đến!” Quý Ly vừa nói, vừa cởi áo khoác, độ ấm bên trong vừa đủ, mặc dày lại nóng, “Sau đó mẹ em nói không thể chiếm tiện nghi của anh, lúc em lên xe lửa, nhét cho em một đồng lớn, em chỉ chọn một phần tốt nhất, cái khác, em cảm thấy anh cũng không dùng được, cho nên mượn hoa hiến phật cho em, há há....”

Hàn Vũ buồn cười liếc cô một cái, đều là một ít đồ ăn tốt, bên trong còn có một vài món ăn nhẹ đặc sắc nhà làm, có vẻ là mẹ Quý Ly tự tay làm.

Phỏng chừng mấy thứ cô nói không lấy tới, đều là bán thành phẩm, cần mình xử lý thêm, cô nghĩ cậu vẫn luôn trợ ở trường, cũng không có chỗ làm mấy cái đó, có lẽ đem tặng thầy cô trong trường.

Hàn Vũ thu dọn một phen, bảo cô ngồi xuống, hai người cùng nhau thẩm tra đối chiếu lại lợi nhuận đạt được từ sản phẩm dưỡng da đông y bọn họ làm năm ngoái, không có vấn đề gì, lại tính toán đơn hàng còn lại, bởi vì vừa qua năm mới, là thời điểm trên tay các cô gái đều có tiền, đồ cũng đã dùng tương đối, cho nên một nhóm đơn đặt hàng mới thật ra vẫn rất khả quan.

Chỉ là.... Hàn Vũ lướt sơ qua, đặt mua túi trà rõ ràng giảm rất nhiều, phần lớn còn lại đều đặt loại dùng bên ngoài.

Hơn nữa, xem xem, trong một loạt số lượng đơn hàng không thua năm trước này, rõ ràng thêm rất nhiều gương mặt mới, nhưng tổng số lượng lại không thay đổi, hiển nhiên, khi bọn họ có thêm khách hàng mới, cũng mất đi rất nhiều khách hàng cũ.

Hàn Vũ chỉ vào điểm này, hỏi Quý Ly là tình huống gì.

Quý Ly ho hai tiếng, ngượng ngùng nhìn cậu, “Anh Ngũ, những khách hàng này dùng sản phẩm không có hiệu quả rõ ràng, lại thêm bản thân các cô ấy thuộc loại tương đối soi mói, lúc trước mua hàng của chúng ta, phần lớn đều là theo phong trào, sau đó, người ta mua về, dùng cảm thấy mùi không tốt này, không thơm này, hiệu quả không rõ rệt này nọ, nên không dùng nữa.

“Thêm nữa, các cô ấy cũng đều tương đối có tiền, dùng loại hàng chỉ dựa vào danh tiếng bảo đảm người

truyền người của chúng ta, không lộ rõ sự xa hoa của các cô, cho nên vẫn tiếp tục mua ‘đồ tốt.’”

Hàn Vũ nghe xong gật đầu kêu phải, như bọn họ bây giờ, cũng chỉ xem là đánh nhỏ nghịch nhỏ, quả thật không so được với sản phẩm chính quy, cho dù là siêu thị tự chọn trên thị trường, còn chính quy hơn bọn họ nhiều, có thể lưu thông trong siêu thị lớn và khu thương mại.

Hàn Vũ gõ bàn, lại nhớ tới chuyện sáng sớm cậu nghĩ, “Quý Ly, chúng ta đi đăng kí nhãn hiệu, em cảm thấy thế nào?”

“Đăng kí nhãn hiệu?” Quý Ly ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, “Anh Ngũ, anh chuẩn bị làm lớn? Chỉ là cái này rất phiền toái, phải tốn một năm lận!”

Hàn Vũ gật đầu, xoa cằm vừa tự hỏi vừa nói, “Ừm, nhưng nhãn hiệu hiển nhiên rất quan trọng, lúc chưa có nhãn hiệu, chúng ta đăng kí trước, làm thành công ty nhỏ, làm hết các giấy chứng nhận chính quy, cũng có thể mở rộng nguồn tiêu thụ khác cho sản phẩm của chúng ta.”

Quý Ly nghe, nghĩ nghĩ năm ngoái chỉ làm thời gian ngắn đã đạt được hồi báo, không khỏi gật đầu, ngược lại bắt đầu lo lắng, nhân lực và các vấn đề khác.

Hàn Vũ vừa nghe, đột nhiên cảm thấy cô nhóc này tiến bộ không ít, các câu hỏi ra đều đánh trúng trọng tâm!

Lập tức khơi dậy hứng thú, bắt đầu cùng cô thảo luận các loại công việc tiếp theo, nói một lần hơn nửa ngày, tới khi hoàn hồn, đã là buổi chiều, còn là bụng truyền tới từng đợt ùng ục nhắc nhở hai người đã bỏ lỡ cơm trưa, còn như vậy nữa sẽ bỏ qua bữa tối!

“Được rồi, hôm nay cứ vậy đi, việc này cũng không phải một hai ngày có thể làm xong, chúng ta vẫn phải bắt đầu chuẩn bị trước, chuyện nhãn hiệu anh tự xem mà làm, chuyện công ty, em đi sưu tập một ít tài liệu trước, lần sau rảnh rồi lại bàn tiếp!” Hàn Vũ nhìn nhìn sắc trời, lại lấy điện thoại ra, 34 cuộc gọi nhỡ, hơn nữa toàn bộ đều tới từ một người, trong lòng lộp bộp một tiếng, không biết trở về người kia có lại nổi điên không!

Bình thường đi học quen rồi, di động vẫn để chế độ rung, hai ngày trước ngay cả công năng rung cũng hư mất, nhét trong túi, có điện thoại, ngay cả rung cũng không có, mới không biết có điện thoại.

Quý Ly sờ sờ bụng, ai oán nhìn thoáng qua Hàn Vũ, ghen hòng nói: “Nhị Ngũ, anh buồn xin rồi, ngay cả bữa cơm cũng không mời!”

Hàn Vũ đang bấm gọi lại, nghe thấy Quý Ly oán giận, chỉ đành cười trấn an trước một chút đồng thời, điện thoại bên kia mới vang một tiếng đã có người nghe!

“Em ở đâu? Xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói có một chút nôn nóng và lo lắng không dễ nhận ra.

Hàn Vũ ngẩn ra, ấp úng, ngược lại không dám nói mình vẫn luôn nói chuyện với Quý Ly, hoàn toàn không nghe được điện thoại của y, chỉ có thể hàm hồ nói, “Tôi về liền, nếu đang ở nhà, thì chờ một lát!”

Nói xong, không để cho đối phương thời gian phản ứng, lập tức cúp.

Điện thoại vừa ngắt, ánh mắt khó hiểu và hiếu kì của Quý Ly lập tức theo đến, “Anh Ngũ, ai vậy? Gấp thế?”

Hàn Vũ hàm hồ nói là bạn, bảo Quý Ly tự ăn tối sớm chút rồi về, cầm áo khoác khoác lên, dọn dẹp một chút đặc sản và tài liệu trên bàn, liền chạy về.

Ném lại Quý Ly xoa cằm đứng lại chỗ làm bầm: “Có phải tìm cho em chị dâu rồi không, còn chưa từng thấy bộ dạng anh Ngũ để ý vậy đâu!”

Hàn Vũ vừa ra khỏi cửa, bước tới trạm tàu điện ngầm gần nhất, sau khi lên tàu, dọc theo đường về, trong đầu bắt đầu sắp xếp lại tin tức một tuần này mình biết được từ miệng ba tên cùng phòng và Kinh Vĩ Quốc, có lẽ không quá chân thật và toàn diện, nhưng đã đủ để Hàn Vũ từ trong đó nắm được một ít tin tức cơ bản mình cần!

Xuất thân của Tả Duy Đường, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, nếu y là do vợ cả của nhân vật quan trọng giới chính trị Tả Khoán sinh ra, mọi thứ cũng chẳng có tranh luận gì, chỉ tiếc, người ta là vợ kế sinh ra.

Tuy nói bản thân thân phận vợ kế cũng không phải rất thấp kém, chỉ là, người ta là sau khi vợ lớn mất một năm, đỡ bụng bầu hai tháng vào cửa, nếu nói trong đó thật sự không có cái gì, vậy hành vi này của Tả Khoán không thể nghi ngờ chính là tát vào mặt nhà mẹ đẻ của vợ lớn.

Hai đứa con vợ lớn để lại rốt cuộc có suy nghĩ gì với việc này, người ngoài có lẽ không thể nhìn ra được, dù sao khi Tả Duy Đường sinh ra, đứa lớn đều đã trưởng thành, mà hôm ấy người chị đi cùng mẹ Tả Duy Đường đến, từ lời nói và vẻ mặt của người ta, Hàn Vũ cũng không nhìn ra có suy nghĩ không tốt gì với Tả Duy Đường.

Nhưng mặc kệ sự tình giữa mẹ Tả và vợ lớn rốt cuộc có ảnh hưởng tới cảm tình giữa đời tiếp theo không, nói tóm lại, nghe cách nói của Kinh Vĩ Quốc, trước khi Tả Duy Đường come out, y vẫn là kiêu ngạo của ông Tả, nói thế nào cũng là lớn tuổi mới có, còn thể hiện không tầm thường như thế.

Trước khi Tả Duy Đường trưởng thành, hai anh chị của y cũng lần lượt bước lên giới chính trị, cũng lợi dụng nhân mạch cha bọn họ để lại mở rộng tiền đồ vô cùng không tệ.

Nhà họ Tả tới thế hệ Tả Duy Đường, có thể nói, con đường chính trị đã vô cùng vững vàng, nếu phải nói khuyết điểm gì đó, cũng chỉ là chút quyền lực lên tiếng trong quân sự.

(ý là có quyền trong giới chính trị nhưng quyền lực trong quân sự thì quá nhỏ)

Nghĩ vậy, Hàn Vũ không khỏi nghi ngờ, Tả Duy Đường mười sáu tuổi chạy vào quân đội, còn vào bộ đội chiến đấu, lộ trình từng bước này, cũng không chỉ có hứng thú! Gia đình bọn họ như vậy, ai thật sự đưa con lên chiến trường liều mạng chứ?

Mà Tả Duy Đường từng nói, những thứ y liều mạng có thể đưa đều đã đưa, nói có phải hay không cũng là như vậy, đột nhiên nhớ tới lúc y nói những lời này trong mắt rất nhanh lóe lên cảm xúc cậu xem không hiểu.

Miên man suy nghĩ, tàu điện ngầm đã dừng, Hàn Vũ sắp xếp lại suy nghĩ, ra khỏi trạm, bị gió lạnh ngoài trạm thổi, đầu óc lập tức thanh tỉnh rất nhiều.

Cậu ngẩng đầu nhìn trời, vừa vặn mặt trời ngã về tây, đám mây chân trời đều bị nhuộm thành từng khối lớn màu đỏ.

Tả Duy Đường người này..... thật ra còn rất nhiều thứ cậu chưa thấy được, có lẽ những thứ này không hẳn là tốt, nhưng đáng để cậu bỏ thời gian tìm hiểu.

Hàn Vũ vừa nghĩ, khoe miệng treo lên nụ cười, bước nhanh về hướng nhà Tả Duy Đường.

Lên lầu, đứng trước cửa, mới lấy ra chìa khóa muốn mở cửa, cửa đã đột ngột mở, bên trong là Tả Duy Đường sắc mặt không được đẹp cho lắm.

“Ha ha..... Anh ở nhà à!” Nụ cười thoải mái trên miệng Hàn Vũ lập tức biến thành hai tiếng cười ngây ngô.

Tả Duy Đường cao thấp đánh giá cậu một chút, xác định không xảy ra chuyện thiếu tay thiếu chân, mới nghiêng người, để cậu vào.

Hàn Vũ nhanh nhẹn lắc mình vào, đổi dép lê, vừa cởi áo khoác vừa đi vào trong.

“Ăn cơm chưa?”

Đợi nửa ngày không ai đáp, quay đầu lại mới thấy đối phương đang ôm tay đứng ở cửa, nặng nề nhìn cậu, Hàn Vũ cười mĩa một cái, lại bước một bước trở lại, chủ động vươn tay kéo y, “Cái đó, tôi và Quý Ly bàn công chuyện, quên thời gian, điện thoại lại bị hư chế độ run, không phải cố ý không nghe điện thoại của anh.”

Tả Duy Đường buồn bực đứng đó, suy nghĩ một lúc, mới hỏi, “Quý Ly?”

“Ừm, chính là cô bé hai lần anh đi theo tôi nhìn thấy đó.” Hàn Vũ giải thích.

“Lại là cô ta?” Tả Duy Đường liếc xéo, khó chịu vốn bởi vì Hàn Vũ chủ động lấy lòng giải thích mà giảm xuống, lại đột nhiên vọt tới đỉnh.

“.....” Hàn Vũ im lặng một chút, cứ cảm thấy lời này thâm ý hơi nhiều, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng vị chua bên trong còn ê rắng hơn cả sườn chua ngọt tưới một bình giấm.

“Em ấy chỉ là một cô nhóc thôi, tôi hợp tác với em ấy mà.” Hàn Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn nên giải thích rõ ràng trước, người này thường thường thích nổi điên, nếu thật sự nhớ thương cô nhóc Quý Ly kia, không chừng ngày nào đó lại điên lên, chính cho con gái nhà người ta khóc bù lu bù loa.

Về phần cậu, không biết vì sao, từ lần thăm hỏi đầu năm nhà sư phụ về, tuy hai người cũng không nói cái gì, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy càng gần hơn, Hàn Vũ càng có thể nhận định trong lòng, người đàn ông này có giận, cũng chưa từng thật sự tổn thương cậu.

“Hợp tác?” Khó chịu trong lòng Tả Duy Đường lại hơi xẹp xuống, tròng cậu, “Hợp tác cái gì?”

Không cần người kéo, tự mình bước vào phòng, Hàn Vũ theo sau y vào trong, biết tính tình người này đã bắt đầu xẹp xuống.

“Ừm..... Chỉ là một ít thứ ứng dụng đông y.....” Hàn Vũ dăm ba câu nói thứ mình đang mân mê cho đối phương, thuận tiện thuật lại tác dụng quan trọng của Quý Ly trong những mắt xích này, cùng với giá trị to lớn phát huy sau này, còn thông minh tự thuật mình chỉ xem người ta là một cô bé.

Đợi tới khi cậu nói sơ sơ về chiến lược phát triển sau này, sắc mặt Tả Duy Đường mới hoàn toàn chuyển biến tốt!

Chỉ là ngữ khí nói chuyện còn rất kém, nhưng lời nói ra, đều nhằm vào một vài chỗ Hàn Vũ cho là đương nhiên mà đưa ra đề nghị, chỉ nói vài điểm sâu sắc, lập tức khiến Hàn Vũ được lợi mà gặt gặt đầu.

Cuối cùng, hai người cùng dựa vào sofa nói một hồi lâu, thẳng tới cuối cùng, bụng Tả Duy Đường vang lên tiếng kháng nghị, Hàn Vũ mới giật mình phát giác, mình cũng đói hổng, tới mức bụng không thềm kêu nữa.

Mà người đàn ông bên cạnh, có thể cũng giống mình, từ giữa trưa đã không ăn, nói không chừng vẫn luôn chờ mình về cho ăn, ngay cả cơm ngoài lúc trước thường xuyên kêu hôm nay cũng không kêu.

Hàn Vũ tay chân lạnh lẽo kéo Tả Duy Đường vào bếp làm đồ ăn, lật lật tủ lạnh, vẫn là một ít nguyên liệu còn lại lúc mình đi, trừ bỏ bia đã hết, ngay cả hành cũng không thiếu — người này một tuần nay nhất định đều dựa hết vào đồ ăn ngoài.

Hàn Vũ đảo trắng mắt nhìn Tả Duy Đường, “Hiếm khi quay về, muốn làm chút đồ ăn, ngay cả nguyên liệu tươi mới cũng không có.....”

Nói xong, cũng không quản y, nhanh chóng lấy ra một ít cà chua và một ít rau lá vẫn còn xanh, lại từ tủ trạng lấy ra mì Ý cậu mua trên mạng lúc trước, nấu một nồi nước, cho dầu ô liu và muối vào, sau đó cho mì vào.

Trong lúc đó, chuẩn bị một bát nước lạnh bên cạnh, mở một bên bếp khác, đem cà chua xắt hạt lựu, lại cắt nửa củ hành tây, chuẩn bị một ít tỏi, bỏ vào nồi, để cháy một phen, trộn thịt bò băm vào, làm thành một nồi nước sốt nóng cay chua ngọt.

Chờ nồi mì sôi, nấu một lát, lưu loát vớt ra nhúng nước lạnh, vẩy khô, bỏ vào đĩa, đổ nước sốt lên.

“Ăn cơm.” Hàn Vũ vừa quay đầu, không bắt ngờ lại thấy đối phương tựa vào cạnh cửa, chỉ cần người này rảnh, mà cậu lại đang làm cơm trong bếp, người này sẽ luôn đứng ở đó xem.

Hàn Vũ không nghĩ ra có cái gì thú vị mà xem, nhưng cũng may người này mặc kệ mình dằn vò ra cái gì, đều sẽ cổ vũ mà ăn hết, cũng chưa từng nhiều lời, cho nên, xem thì xem, để y vui vẻ là được.

Tả Duy Đường đón lấy phần mì siêu lớn của mình, nhìn nhìn, không hỏi một tiếng nước sốt có cái gì, đã bùng ra ngoài đánh chén!

Ăn mì xong, nhét no dạ dày kháng nghị, Hàn Vũ liền ưỡn bụng làm ỏ trên sofa, trái phải đánh giá một phen, không phát hiện dấu vết vụn thuốc lá gì đó, không khỏi vừa lòng gật gật đầu.

Ăn quá no, lại nằm ườn không động, buồn ngủ sẽ kéo tới....

Đợi tới khi Tả Duy Đường đơn giản dọn dẹp xong phòng bếp, vừa ra tới đã thấy Hàn Vũ dựa vào sofa buồn ngủ, đầu lệch từng chút, nhìn vô cùng buồn cười.

Y đi qua, cúi đầu nhìn thật lâu, cuối cùng hơi bĩu môi, bế đối phương lên, ôm vào phòng ngủ.

Thẳng tới hôm sau Hàn Vũ cảm thấy gần cổ có cái gì nóng ướt chuyển động, cậu mới mông mông lung lung mở mắt, liếc nhìn sắc trời không tính là sáng rực ngoài cửa sổ, ý thức được thái dương còn chưa mọc hoàn toàn.

Mà khi ý thức được điều này, cậu lại cảm giác chính mình dưới chăn trần như nhộng, khuỷu tay mạnh mẽ ôm mình đang từng chút buộc chặt, cảm giác nóng ẩm trên cổ đã chuyển xuống gần xương vai, từ khi Hàn Vũ trở về trường, một vòng khăn cấp rèn luyện, vô hình trung làm đường cong toàn thân cậu săn chắc không ít.

Mà giờ phút này, người nọ ở sau lưng cậu lưu luyến quên về hiển nhiên đã chứng minh cậu rèn luyện không uống phí, mơ màng nghĩ xong, Hàn Vũ mới giật mình phát giác mình sa đoạ — trước kia rèn luyện đều là vì có thể so mấy chiêu trong tay đã thú, hiện tại rèn luyện đã sa đoạ thành làm sao cho đã thú ăn càng thích sao?

“Chờ, chờ một chút.....” Trong lòng Hàn Vũ hung hăng phỉ nhổ mình sa đoạ một phen, lập tức lạnh lẽo lật người, “Sáng sớm anh phát tình cái gì, đêm nay tôi còn phải về rèn luyện đó!”

Hàn Vũ nghĩ thân thể nhỏ của mình, tuy rất rắn chắc, tuy rất cường tráng, tuy.... cho dù có nhiều cái tuy như vậy, cũng không thể hiện tại làm, buổi tối còn phải tiếp nhận cảm giác khổ bức rèn luyện trên đường chạy.

Bàn tay hạnh kiểm xấu của Tả Duy Đường dừng một chút, bực bội chửi tục một câu, nhìn Hàn Vũ nửa ngày, như đang tranh thủ có thể ăn trước rồi nói không.

Hàn Vũ vô tội chớp mắt nhìn y, “Đêm nay luyện vật lộn kịch liệt, tôi không muốn bị dè đánh đâu.”

Tả Duy Đường suy sụp thu tay, hung tợn trừng Hàn Vũ nửa ngày, mới chuyển tầm mắt, một lúc lâu sau, mới giả bộ không để ý nói: “Sớm biết vậy tối qua đã không tha cho em!”

“.....” Hàn Vũ nhìn y, bị một thân khí tức thâm ai oán của y làm rợn người, nghĩ nghĩ, bàn tay rụt dưới chăn lặng lẽ đưa qua.

..... Buổi tối trên đường Hàn Vũ về ktx, vẫn che che giấu giấu miệng mình, thẳng tới khi an toàn vào ktx, mới bị một tiếng than sợ hãi của An Húc Dương hoàn toàn đánh bại.

“Tiểu Ngũ, giữa trưa cậu ăn cái gì đó, sao miệng biến thành như vậy.....”

51. Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương trình học tiến vào nửa sau học kỳ, trừ bài chuyên ngành tăng lên, huấn luyện quân sự mỗi ngày vô hình chung cũng tăng lên rất nhiều, dần vật mấy thanh niên trong ktx Hàn Vũ có cảm giác theo không kịp, mỗi khi xong một ngày học, vọt vào tắm rồi chỉ muốn nằm ngay đơ ra giường, động cũng không muốn động nhiều thêm một chút.

So với ba tên cùng phòng, Hàn Vũ càng mệt mỏi hơn, trừ bốn phận sinh viên phải làm cho tốt, cậu thật vất vả mày mò ra một con đường sự nghiệp cũng không muốn buông tha, vì thế chỉ có thể dồn thời gian chế tạo gấp sản phẩm dưỡng da đông y, đồng thời còn phải đi thiết kế nhãn hiệu và chỉnh lý cùng thu thập các loại tài liệu cần dùng cho việc đăng kí nhãn hiệu.

Hàn Vũ bên này bận rộn đủ việc, Quý Ly bên kia cũng thường truyền tới các loại tin tức, đầu tiên chính là

vấn đề lượng tiêu thụ sản phẩm, thị trường sinh viên gần cô trước mắt đã đạt tới trạng thái bão hòa, đơn đặt hàng giảm, có lẽ trong hai tháng, chỉ có vài ba đơn đặt hàng, tạm thời sẽ không xuất hiện tình trạng đơn hàng quá nhiều như trước.

Điểm này Hàn Vũ và Quý Ly đã sớm đoán trước, cũng đã chuẩn bị tâm lý, chân chính muốn mở rộng nguồn tiêu thụ, vẫn phải nghĩ biện pháp tìm con đường tiêu thụ khác. Mặc kệ con đường nào, điều kiện tiên quyết là sản phẩm phải đủ tư cách và chính quy được thị trường công nhận.

Bởi vậy, chuyện đăng kí công ty tương đối gấp gáp, tài chính còn dễ nói, hai người gom gom lợi nhuận năm trước, công ty nhỏ vẫn có thể làm, nhưng bởi vì công ty Hàn Vũ đăng kí tính chất đặc thù, các loại chứng nhận vệ sinh cho phép kinh doanh vân vân, hoàn toàn chiếu theo yêu cầu tiêu chuẩn của ngành ẩm thực, nhất thời nửa khắc thật sự khó lấy được.

Hàn Vũ nghe Quý Ly báo lại, cũng cảm thấy đau đầu — quả thật vạn sự khởi đầu nan.

Cậu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ có thể nhật nhõ nói với Quý Ly, trước để đó, việc này cậu còn phải nghĩ biện pháp. Dù sao Quý Ly chỉ là một cô nhóc xa nhà, mấy thứ này thật sự dễ cô làm, có thể làm hay không chưa nói, chủ yếu sợ cô bị hại.

Đủ loại chuyện nhét chung một chỗ, bận rộn bận rộn, hai cuối tuần liền Hàn Vũ đều ngâm mình trong trường, ngày thường đi học huấn luyện mệt đến mức tay cũng lười động, chỉ có thể thừa dịp cuối tuần làm ít chuyện.

Vả lại, tới nay cậu còn chưa có phòng làm việc của mình, ngâm mình trong trường, mân mê các loại sản phẩm dưỡng da đông y, thứ nhất, có thể ưỡn ngực mượn ké phòng thuốc của Kinh Vĩ Quốc; thứ hai, căn cứ báo cáo sử dụng sản phẩm bên Quý Ly, cũng có thể kéo Kinh Vĩ Quốc làm một ít phương thuốc điều chỉnh và thăng cấp cho sản phẩm của mình, thuận tiện cũng theo sau anh ta, tăng cường tri thức chuyên nghiệp cho mình.

Rốt cuộc, Hàn Vũ bận hai tuần cuối cùng cũng xong được một phần công việc trong tay, hậu tri hậu giác nghĩ, có phải mình xem nhẹ cái gì rồi không.

Bên này còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đầu kia điện thoại – bởi vì huấn luyện bận rộn mà bị mình quên ở góc sáng sửa nào đó thật lâu – giống như phát nổ, run không ngừng.

Hàn Vũ cầm lên xem một cái, xong! Đã nói quên cái gì mà! Cái này..... Thật nên nghĩ xem làm sao qua cửa!

“A lô.....” Hàn Vũ nịnh nọt lấy lòng nhận điện thoại.

“.....” Bên kia thật lâu không lên tiếng.

Ngay lúc Hàn Vũ nơm nớp lo sợ nghĩ, có cần chủ động nói gì không, bên kia đột nhiên phát ra tiếng.

“Tôi đang ngoài cổng trường em, em nói tôi đi vào, hay là.....” Giọng rất nhẹ, nghe không ra vui giận, nhưng Hàn Vũ vẫn miễn cưỡng phát hiện ý tứ không tốt trong đó.

“Đừng, đừng! Tôi lập tức ra ngoài, anh chờ chốc lát!” Hàn Vũ vừa nói xong, lập tức cúp điện thoại, vừa chạy xuống lầu, vừa lật xem lịch sử cuộc gọi trong điện thoại, phát hiện bên trong căn bản không có mấy cuộc là Tả Duy Đường gọi tới.

Thấy tình trạng này, tim Hàn Vũ ngược lại càng nhảy lên cao.

Người nọ, nếu tình nguyện luôn gọi điện, nếu di động có thể có trăm cuộc gọi nhờ, trong lòng y ít nhất còn có chút để ý.

Giận thì giận, nhưng tình nguyện gọi điện, ít nhất thuyết minh còn chưa giận đến mất lý trí!

Nhưng hiện tại xem ra.....

Hàn Vũ không khỏi nhìn trời, một bộ mặc cho số phận — người này nhện tới hôm nay mới gọi điện thoại cho mình, hiển nhiên lúc trước đã tự cho mình cơ hội “tình ngộ”, cậu nhớ mình đã ném một người qua một

bên ba tuần rồi! Mà ông trời hiển nhiên xuất lực không đủ, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi, chỉ một chút đó, không phải mình sẽ nghĩ ra rồi sao!

Hàn Vũ chạy chậm một đường, tới chỗ bảo vệ, chú Lý thấy cậu, cười cười, từ rất xa đã chào hỏi: “Hàn Vũ à, muốn ra ngoài?”

Hàn Vũ vừa cười gật đầu vừa lấy ra giấy thông hành Kinh Vĩ Quốc làm cho cậu — để đảm bảo sự phụ có thể gọi là tới, Ngụy Quốc Thủ bảo Kinh Vĩ Quốc làm riêng cho cậu.

Ra khỏi cổng, tìm chung quanh hai vòng, thấy con xe chuyên thuộc của Tả Duy Đường cách đó không xa, vội tăng tốc chạy qua.

Vừa mới chạy tới gần vài bước, cửa xe bên phó lái đã tự động mở ra, cậu ngất ngất mũi, bỏ xuống mặt mũi, ngoan ngoãn ngồi vào.

“Anh đến rồi à?” Hàn Vũ ngồi vào rồi, đợi nửa ngày, trong đó vô số lần trộm ngấm y, cũng không thấy chút lửa giận nào trong mắt đối phương, Hàn Vũ cảm thấy mình quả thật có hơi xem nhẹ người ta, thức thời chủ động mở miệng.

Cậu bên này vừa mở miệng, bên kia Tả Duy Đường đã hung hăng nhìn qua, hơn nửa ngày, mới buồn bực nói: “Vui đến quên cả trời đất?”

Hàn Vũ chê cười nhìn y, “Nào có, còn không phải quá nhiều việc, bận bận riết quên sao!”

Ngón trỏ Tả Duy Đường lúc có lúc không gõ tay lái, nghiêng mặt qua, ngấm Hàn Vũ từ trên xuống dưới.

Nhịp gõ như có như không kia, cộng thêm ánh mắt nhìn không ra cảm xúc của đối phương, đột nhiên, khiến sau lưng Hàn Vũ không khỏi rợn lông tơ, trộm ngó y, vừa nhìn, đã bị sắc thái quen thuộc trong con mắt tối như mực dọa sợ!

Cậu nuốt nước miếng, ngồi không yên, “Sắp tới giờ cơm, đi ăn cơm đi!”

“Ừm, rất đói!” Bất ngờ, Tả Duy Đường vậy mà đồng ý gật đầu, mà cổ khí áp thấp bao phủ trên người y đột nhiên biến mất.

Không đợi Hàn Vũ nghĩ ra nguyên nhân, xe đã nhanh chóng nổ máy phóng ra ngoài!

Đợi khi Hàn Vũ theo Tả Duy Đường vào nhà, mới nhớ ra, bọn họ không ghé qua siêu thị, trong nhà không có cái gì, về nhà cũng không có gì ăn, chẳng lẽ lại tùy tiện làm gì đó lấp bụng trước?

Nghĩ, cũng không quản Tả Duy Đường theo sau cậu, trong nháy mắt đi thẳng vào bếp mở tủ lạnh ra, liền sững sốt — một tủ nguyên liệu nấu ăn, có vài thứ có vẻ đã rất lâu, sớm mất sự tươi mới, có vài thứ có chút tươi ngon, trông như không vượt quá hai ngày.

Những thứ này, hẳn là mua về vào những thời gian bất đồng, nhưng, người mua đồ hiển nhiên chỉ biết không ngừng mua thứ mới nhét thêm vào, lại không biết phải bỏ thứ không còn tươi nữa đi, hoặc là, chỉ muốn nhét đồ vào trong, lại lưới phân chia các loại.

“Anh.....” Hàn Vũ quay đầu lại nhìn Tả Duy Đường trong phòng khách, trong lòng lướt qua các loại cảm xúc, nhớ câu nói lần trước mình về thuận miệng nói ra, người này..... Miệng cậu há há, cuối cùng lời nói ra lại biến thành, “Sao anh lại lãng phí như vậy, mua rồi không ăn, hư cũng không biết bỏ ra ngoài!”

Tả Duy Đường nghe Hàn Vũ oán giận, sắc mặt càng đen, nhưng thấy Hàn Vũ ngồi xỏm xuống, sắp xếp lại từng loại nguyên liệu, cuối cùng, hơi bất đắc dĩ nhún vai với cậu, ý bảo mình nhớ nhét đồ vào trong đã không tệ rồi, còn muốn cầu nhiều hơn.

Nhìn nhìn cả một tủ lạnh đều là các loại nguyên liệu, lại nhìn nhìn bộ dạng không sao cả của Tả Duy Đường, trong lòng Hàn Vũ đột nhiên bị cái gì hung hăng đâm vào — người này nhất định không biết, so với những gì y biểu hiện ra, y vĩnh viễn càng bắt được tâm người khác!

“Muốn ăn cái gì?” Hàn Vũ xoay người qua, vừa lôi vài thứ từ trong tủ lạnh ra, vừa hỏi y.

“Tùy tiện, gì cũng được!” Tả Duy Đường miễn cưỡng đáp.

Hàn Vũ vừa kiểm kê một ít nguyên liệu còn dùng được, vừa bảo Tả Duy Đường lấy một túi rác lớn tới, gom những thứ đã hư hại, ném hết.

Kiểm kê một lượt, còn có thể sử dụng không ít, Hàn Vũ nghĩ nghĩ, nhìn Tả Duy Đường, “Hiện tại anh đói lắm sao?”

Nếu đói quá, làm chút đồ đơn giản, nếu có thể chờ, làm vài món thịt heo — cậu càng thích ăn một chút.

Tả Duy Đường nghe Hàn Vũ hỏi, hai chân vốn đang sải bước đi, đột nhiên biến thành tư thế khép lại, nửa dựa vào khung cửa, rất có hứng thú nói: “Đói..... Nhưng tôi có thể chờ.”

Mặc kệ là con mèo gì, ăn ngon, luôn phải tốn chút thời gian chờ!

Hàn Vũ bị ánh mắt y đảo qua, tê rần một trận, từ xương sống chạy tới trên não, tê dại, khiến người ta tự dừng mềm một chút, cậu lập tức hít sâu một hơi, che dấu mà xoay người chuyên chú vào nguyên liệu và đồ vật trước mắt.

Cậu hung tợn phỉ nhổ trong lòng ý chí trong kiên định của mình một phen — mù nó! Bị liếc mắt một cái, vậy mà đã có chút phản ứng!

Cậu lấy một cặp móng heo, ném vào lò vi sóng rã đông, sau đó nhanh chóng tìm kiếm các loại nguyên liệu lát nữa cần dùng tới, làm xong, lướt mắt qua, cảm thấy vẫn còn thiếu một vài thứ, sau khi rà lại một lần các nguyên liệu, giật mình bừng tỉnh, đứng rồi! Được liệu, được thiện!

Lần này cậu ở trường, trước trước sau sau cũng gần một tháng, chỉ có tuần đầu tiên về một lần, trong thời gian đó, đừng nói được thiện, có lẽ ngay cả một bữa cơm hàng ngày người này cũng không ăn.

“Gần đây anh còn ho nhiều không?” Trong lòng Hàn Vũ nghĩ tới cái này, bất chấp biệt nữ, lập tức xoay người lại hỏi Tả Duy Đường dựa cạnh cửa.

Tả Duy Đường ngẩng ra, sau khi phản ứng lại, thản nhiên gật đầu, “Không khác lắm lúc trước!”

“Không khác lúc trước, nói cách khác, trong khoảng thời gian này không ăn được thiện, nửa đêm lại bắt đầu, ho rất nhiều?” Hàn Vũ nghe xong, không khỏi nhú mày.

Thật vất vả đường được chút hiệu quả, kết quả hiện tại lại gặp trở ngại, chẳng những thế, còn thụt lùi vài phần. Hàn Vũ ảo não vỗ vỗ đầu, vậy mà lại quên mất chuyện này, thứ như được thiện, đường rất chậm, nhưng nếu không kiên trì, chỉ cần trong lúc đó ngừng một thời gian, hiệu quả lúc trước thật vất vả có được đều mất hết!

Tả Duy Đường lẳng lẳng dựa cạnh cửa nhìn Hàn Vũ ảo não nhú mày, trong lòng có chút không vui, giống như không muốn thấy vẻ mặt này của cậu, nhưng nghĩ lại cậu vì ai mà có vẻ mặt này, lại có chút thoải mái khó hiểu, rất không đúng hoàn cảnh, nhưng quả thật y có cảm giác như vậy!

Một lúc lâu sau, Hàn Vũ mới lắc lắc đầu, nhìn y, hỏi: “Bình thường anh ăn uống ở đâu?”

Tả Duy Đường khó hiểu nhìn cậu, “Ý em là khi nào?”

“Ăn cơm còn chia lúc nào?” Hàn Vũ càng không hiểu.

“Giữa trưa đều là Ngô Khởi thống nhất gọi cơm cho mọi người, buổi tối ở nhà gọi cơm ngoài, lâu lâu Tần Miểu gọi đi xã giao, còn có tiệc.” Tả Duy Đường hai ba câu giải thích thói quen ăn uống bao năm qua vẫn duy trì trước khi gặp Hàn Vũ.

Hàn Vũ nghe xong, không hề bất ngờ.

Lúc ở một mình, thật sự không có mấy bữa tự mình làm cơm, ngay cả cậu cũng vậy, tuy nói cậu biết làm không ít đồ ăn, nhưng, lúc ở một mình, không có tâm tư mỗi bữa đều tự nấu.

Mà hai người, cho dù là hai người đàn ông.... Hàn Vũ nghĩ hơn một tháng mình qua đây ở, mỗi bữa nấu cơm làm đồ ăn lại không có cảm giác phiền chán, im lặng quay đầu, dời đề tài.

“Ồm..... Tôi làm cơm.....” Cậu xoay người hý hoáy nguyên liệu, lấy móng heo đã rã đông ra, bỏ vào nồi áp suất hầm.

Nghe nghĩ, chạy ra chỗ ban công lật lật, tìm nắm linh chi và hoàng kỳ, phối với dược liệu bổ phổi thông họng, dùng nồi đất* nhỏ nấu ra nước, sau đó ném các loại hương liệu vào nồi điều chế thành một nồi nước sốt được thiện, sau đó vớt móng heo trong nồi áp suất ra bỏ vào, luộc.

(*cái nồi này nè, giống cái thổ đất bên mình, nhưng cao hơn

Bận rộn một lượt, cuối cùng làm đủ các món, lúc dọn từng đĩa ra bàn, thấy Tả Duy Đường nhìn chằm chằm món được thiện móng heo nước sốt phát ngốc.

“Nhìn gì đó?” Hàn Vũ đi qua, đứng đứng y.

Y hoàn hồn, cúi đầu nhìn Hàn Vũ thấp hơn mình nửa cái đầu, “Nhìn..... Nhìn rất nhiều thứ.”

Hàn Vũ ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy mặt mo muốn thiêu cháy, rõ ràng một câu rất bình thường, lại bị nói ra đầy ý tán tỉnh như vậy, người đàn ông này là tay lão luyện? Hàn Vũ vừa xoa dịu khuôn mặt cực nóng của mình, vừa suy nghĩ đủ thứ thượng vàng hạ cám muốn phân tán lực chú ý của mình.

“Ăn, ăn cơm.” Hàn Vũ ồm ồm ở ở nói một câu, bưng đồ ăn ra ngoài.

Hai người dọn xong ba món mặn một món canh, trong đó khiến người ra chú ý nhất chính là món móng heo nước sốt kia, móng heo cắt ra từ giữa, lại bị cắt thành ba khúc, lớp da thủy tinh khoát ngoài xương, giờ phút này được nước sốt nhuộm thành đỏ hồng sáng bóng, ngửi ngửi, cực kì thơm cay ngon miệng, mà trong mùi hương nức mũi này, còn có một mùi dược liệu thản nhiên.

Lúc trước Tả Duy Đường không biết mỗi lần y ăn có một loại mùi không giống mùi đồ ăn bốc ra rớt cuộc là mùi gì, mà hiện tại, y biết, là mùi thuốc, một loại..... mùi hương không phổ biến.

Hai người tự bới mấy chén cơm trắng ăn cùng đồ ăn trên bàn, mà móng heo, cơ bản đều bị Tả Duy Đường mỗi tay một cái cắn sạch, thấy tướng ăn của đối phương, Hàn Vũ cười nhạt, đồng thời lại xuất thần.

Thường thường một hai món được thiện như vậy, tác dụng ban đầu rất nhỏ bé, vẫn phải nghĩ biện pháp khác.

Cơm nước xong, Hàn Vũ nhìn mặt trời ban trưa bên ngoài rất đẹp, đẩy Tả Duy Đường đi rửa chén, bản thân xắn tay áp dọn dẹp trong ngoài một lần, thuận tiện đổi ga giường trong phòng ngủ.

Lúc Hàn Vũ đang đổi ga giường mới, Tả Duy Đường rửa chén xong đi ra nhìn nhìn hành động của cậu, muốn nói lại thôi một phen, cuối cùng vẫn lựa chọn ngồi xuống sofa, không nói gì nhìn cậu hí hửng đổi mới ga giường trong phòng ngủ.

Đợi tới khi loay hoay xong xuôi, Hàn Vũ ngâm một bình trà muốn chạy ra ban công, lại bị dã thú đột nhiên đứng dậy khỏi sofa, cắp thắt lưng khiêng lên vai, sải bước chạy vào phòng ngủ.

Sau đó.....

Chỉ còn dư lại một tiếng: “Tả Duy Đường! Đồ cầm thú! Tôi vừa mới đổi ga giường!!”

52. Chương 52

Vốn buổi chiều Hàn Vũ bị bắt vận động tiêu hao rất nhiều thể năng, cơm tối lại lo lắng nấu một món được thiện khác cho đối phương, tới buổi tối, mệt cực kì, ngủ rất sâu, cũng không nghĩ tới nửa đêm, lại bị một tràng ho khan đã lâu chưa nghe đánh thức, mà gần như trong nháy mắt cậu trợn mắt, bên kia cũng mở miệng.

“Ồn em?” Đối phương che miệng, không khống chế được lại ho vài tiếng.

Hàn Vũ nhú mày nhìn y, tuy buổi tối đã biết y ho khan khẳng định sẽ nghiêm trọng hơn trước khi mình về trường, nhưng không nghĩ tới thật sự lại ho như vậy.

Tả Duy Đường ho vài tiếng, hơi tốt lên một chút, xốc chăn muống xuống giường, Hàn Vũ giữ y lại, “Anh đi đâu?”

“Tôi qua phòng ngủ cách vách.” Tả Duy Đường nói xong, muốn đi.

(Tiểu Bảo: trời ơi, rốt cuộc cũng biết săn sóc vợ rồi *cảm động-ing*)

(Chipi: Huhu cảm động quá. Cứ nghĩ ảnh bị ỉm bỏ rơi quên mất 2 tuần giờ lại thế mà giờ ảnh đã biết

chăm ẵm zậy. So với hồi đầu anh tiến bộ rồi đó. Tiếp tục cố lên. Thế mới bù lại hơn 10 cơ thể anh hơn ẵm hiện tại chứ *~*~*)

Hàn Vũ hơi giật mình sững sốt, nhớ tới đủ loại tình huống ngày đầu mình tới đây, lại so sánh với gần ba tháng ở chung với người đàn ông này, từng chút từng chút biến hóa có lẽ ngay cả chính y cũng không phát hiện, không khỏi tâm sinh vui sướng, ngay cả ngữ khí cũng hòa hoãn trước nay chưa từng có.

“Được rồi, sớm đã quen rồi, nằm xuống đi! Đệm chăn bên kia lạnh lẽo, sao tốt bằng chỗ này!”

Tả Duy Đường nghe Hàn Vũ nói cũng ngẩn ra, giống như cũng nghĩ tới đêm đầu tiên bọn họ chung giường chung gối, đêm đó, một người cứ muốn đuổi theo, người kia cứ muốn chạy trốn. Mà hiện tại....

Nghĩ, khoe miệng Tả Duy Đường không khống chế được nhếch lên một độ cong, không nói hai lời, nhanh nhẹn nằm về ổ chăn.

Nửa đêm đột nhiên tĩnh, nhất thời sẽ rất khó ngủ lại, Hàn Vũ nhìn Tả Duy Đường thường thường muốn ho vai tiếng, quả thật khó chịu, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện chuyện mình và Quý Ly muốn làm công ty, mà định nghĩa tính chất và lựa chọn địa điểm công ty còn tồn tại vấn đề, lại nhìn nhìn bộ dạng hiện tại của đối phương, một ý tưởng nảy ra.

Ánh mắt cậu sáng lên, thản nhiên hỏi chuyện công ty Tả Duy Đường, vô mục đích hàn huyên một lát, mới hỏi địa chỉ cụ thể công ty y.

Chờ khi tìm hiểu tin tức khá, buồn ngủ cũng dần dần tập kích.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ bò dậy từ sớm — trước mắt cậu không thể mỗi ngày làm được thiện cho Tả Duy Đường, với tâm tình làm được bữa nào hay bữa đó, Hàn Vũ sớm rời giường nấu một nồi cháo bách hợp, chiên thêm mấy cái bánh rán, mới chọt tỉnh đối phương, cùng nhau ăn điểm tâm xong, Hàn Vũ đánh tiếng nói mình ra ngoài gặp bạn, giữa trưa sẽ về, liền ra cửa.

Quăng lại một mình Tả Duy Đường trong phòng sách tầng ca lật xem mấy văn kiện mang từ công ty về.

Vừa xuống lầu, Hàn Vũ trực tiếp bắt xe, đến các ngành liên quan tìm hiểu tình huống hiện tại của mình một chút.

Hiện tại cậu muốn làm sản phẩm dưỡng da đông y, đồng thời thuận tiện mở một tiệm dược thiện gần công ty Tả Duy Đường, lợi nhuận của sản phẩm dưỡng da đông y làm cậu không nỡ ném cái bánh này đi.

Mà tình huống đồng thời phụ trách hai mảng, cậu không biết nên tính thế nào, nên đăng kí công ty mà làm, hay là dựa theo tình huống kinh doanh ẩm thực mà làm.

Chạy đi nhờ tư vấn một phen, Hàn Vũ bị các loại khách sáo và giảng giải hoàn cảnh xoay vòng vòng, đồng thời bản thân cũng từ trong mớ bòng bong sờ soạng ra những thứ tương quan.

Hai dạng cậu muốn làm xem như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, chính thức mà nói, căn bản không thể tính là sản nghiệp cùng ngành, nhưng có thể gom dưới tên một công ty, dưới công ty có thể bố trí nhà xưởng, làm sản phẩm dưỡng da, đồng thời cũng có thể lấy danh nghĩa công ty mở tiệm được thiện.

Hàn Vũ xoa cằm suy nghĩ thật lâu, hiện tại tinh lực của cậu rất có hạn, trừ ứng phó các loại học tập và huấn luyện trong trường, ngay cả mấy thứ dưỡng da đồng ý đều là cậu tự mình bỏ công ra làm, căn bản không có biện pháp chống cái sập to như vậy nữa, cậu phiền não gãi cằm, nhân lực không đủ là vấn đề lớn trước mắt!

Mà dưới tình huống nhân lực không đủ, cuối cùng chọn lựa thế nào, trong lòng Hàn Vũ thật ra đã sớm sản sinh thiên vị, có lẽ sản phẩm dưỡng da với cậu trước mắt mà nói, thời gian thu hồi vốn càng ngắn, lợi nhuận càng lớn hơn một chút.

Nhưng chỉ nghĩ tới bộ dạng tối hôm qua người nọ ho khan, hết thấy đều không nằm trong phạm vi suy xét của cậu, chỉ là, lại không tiện mở miệng với Quý Ly.....

Cô nhóc người ta từ ban đầu do dự, đến bây giờ thật vất vả có chút hiểu biết với sản phẩm dưỡng da đồng ý, mò được vài thứ, một lòng một dạ muốn cùng mình làm sự nghiệp, hiện tại mình lại đột nhiên đổi hướng, hơn nữa, mở một tiệm được thiện, tài chính bước đầu có thể nhiều hơn đăng kí một công ty nhiều, thu hồi vốn lại chậm, thật không biết nói thế nào với cô!

Hàn Vũ ảo não cào cào tóc, đang không biết làm sao, một số điện thoại lạ gọi tới, Hàn Vũ nghi hoặc nhận.

“A lô.....”

“Tiểu Ngũ?” Giọng bên kia điện thoại khiến Hàn Vũ cảm thấy quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

“Ừm.....” Hàn Vũ quanh co.

“Là anh, em ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai bệnh viện bên trái em xem!” Đường như đối phương nhìn thấy Hàn Vũ xấu hổ, cười nói.

Hàn Vũ nghe vậy nhìn qua, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc tại lầu hai bệnh viện bên cạnh, cậu cong khóe môi, vui vẻ cười cười, hô: “Đại sư huynh!”

Đối phương thấy Hàn Vũ vui vẻ, không khỏi cười vài tiếng, nói: “Giữa trưa sao lại chạy tới đây, còn ngăn người giữa đường, lên đi, tới chỗ anh tâm sự.”

Hàn Vũ đáp lời, sau đó cúp điện thoại, đi qua bệnh viện.

Đi lên lầu hai gặp được Mạc Phàm, Mạc Phàm dẫn đối phương vào văn phòng mình, rót ly nước cho cậu, nhìn cậu cười, “Sao chạy tới đây? Nếu không phải anh biết sư phụ vẫn luôn oán anh, còn tưởng sư phụ kêu em tới đây!”

Hàn Vũ nghe xong cười trêu chọc y, “Đại sư huynh, may mà sư phụ không ở đây, để người biết anh nói người như vậy, còn không tức giận đuổi theo đánh anh!”

Đôi thầy trò này Hàn Vũ coi như hiểu được, tuy cậu vẫn không biết nguyên nhân Mạc Phàm chuyển từ trung sang tây y, nhưng hiển nhiên, cho dù đối phương chuyển sang tây y, tôn trọng và kính yêu dành cho sư phụ không hề thay đổi, thậm chí, ngay cả những thứ thuộc trung y cũng không vứt bỏ.

Mà sư phụ, thời gian trôi qua đã lâu, còn có cái gì xem không rõ, cái gọi là oán giận, chẳng qua chỉ là không kéo mặt mũi xuống được, làm bộ mà thôi!

Mạc Phàm đối diện nghe Hàn Vũ trêu chọc có chút ngoài ý muốn nhìn Hàn Vũ, y tiếp xúc Hàn Vũ không nhiều lắm, phần nhiều là nghe Kinh Vĩ Quốc kể lại, còn có sư phụ đôi khi tức mình, cố ý nói này nọ.

Hơn nữa lần trước, lần đầu gặp mặt, chỉ chứng kiến cậu come out với sư phụ, hình ảnh thật ra không quá khắc sâu, chỉ cảm thấy, là một đứa nhóc, vẫn có chút tùy tính, thái độ học tập ngược lại không tồi.

Nhưng xem bộ dạng cậu nhóc lạnh nhạt trêu chọc quan hệ giữa mình và sư phụ hiện tại, có hơi hiểu được nguyên nhân sư phụ và sư đệ không ngừng khen ngợi.

Người biết tình trạng giữa y và sư phụ không ít, lại ít có người có thể nhìn thấu đáo như Hàn Vũ.

Dù sao, mặc kệ là thời đại gì, hành vi lúc trước của y không khác phản bội sư môn, cho dù y có khổ tâm cực lớn, cuối cùng sư phụ cũng tha thứ y, chỉ là không lộ ra trên mặt.

Nghĩ, Mạc Phàm không khỏi cười càn thoải mái, “Được đó, sư phụ đời này có một câu khẳng định không sai chút nào, người có tài của Bá Nhạc!”

Hàn Vũ nghe xong, biết đối phương đang gián tiếp chấp nhận mình, khiêm tốn cười cười.

“Sao hôm nay tới đây?” Khu này mặc kệ là cách chỗ sư phụ, trường học của Hàn Vũ, hoặc là chỗ Tiểu Đường, đều không gần.

“Ừm, có chút việc...” Hàn Vũ nói qua loa, chút ý tưởng của mình còn chưa quy hoạch xong, ngại lấy ra nói.

Mạc Phàm liếc mắt một cái đã nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Vũ, cười cười, tao nhã nói: “Còn muốn giấu sư huynh?”

Hàn Vũ ngượng ngùng cười cười, thả lỏng rồi rằm, kể từ đầu tới đuôi ý tưởng của mình, lại bỏ qua nguyên nhân muốn mở cửa tiệm như vậy.

Mạc Phàm vẫn cười cười nghe cậu nói, chờ cậu nói xong, mới cười nói: “Đây là chuyện tốt, còn nhỏ tuổi đã có thể nghĩ xa như vậy, nhìn còn xa hơn lúc anh và Vĩ Quốc hồi trẻ. Chỉ cần địa điểm cửa tiệm tốt, biết kinh doanh, khả năng lỗ vốn coi như không quá lớn, em đi nói với bạn nhỏ kia của em đi, người có chút kiến thức đều sẽ bằng lòng.”

Hàn Vũ nghe Mạc Phàm nói vậy, không hiểu sao thấy có chút sức nặng, cảm tạ cười cười với y, ngược lại nghĩ đến nếu thật mở tiệm, vốn và vấn đề giấy chứng nhận đều là phiền toái lớn, không khỏi nhú mày.

Mạc Phàm bên cạnh xem mà buồn cười, lên tiếng: “Là tiền không đủ hay là nhân lực không đủ?”

Hàn Vũ sững sốt, nhìn y.

“Ừm, đi tìm vị ở trên đi.” Mạc Phàm bĩu môi tỏ vẻ, thấy Hàn Vũ vẫn mê mang, nói tiếp: “Sư phụ đó, anh nói tới sư phụ đó, nhân tài chính trong tay sư phụ nhiều, em qua chỗ người hỏi.”

Hàn Vũ do dự nhìn y — này không tốt lắm đâu?

“Quả nhiên vẫn là trẻ con.....” Mạc Phàm cười nhẹ một tiếng, “Tại thủ đô này, nếu em chỉ muốn vợ chút tiền, đánh nhỏ nháo nhỏ một phen thì tùy em, nhưng nếu em muốn thật sự làm một việc, không tìm đỉnh núi rắn chắc dựa vào, làm sao có thể thành? Hoặc là nói, thật ra em chỉ muốn tìm một biện pháp.....”

Mạc Phàm dùng vài câu chỉ điểm, Hàn Vũ lập tức ngộ ra ý tứ bên trong, đời trước cậu làm công cho người khác nhiều, vẫn luôn nghe cấp trên giao gì làm đó.

Tuy việc này cậu thấy nhiều, nhưng khi thật sự rơi xuống người mình, thật đúng là nhất thời không nghĩ muốn đi tìm chỗ dựa. Vả lại, cậu cũng có chút cao ngạo khó hiểu, không muốn để một vài người coi thường mình, cho nên, cho dù bận rộn lâu như vậy còn chưa tìm ra manh mối, cũng chưa từng trực tiếp tìm người bên gối kia, nếu không, cậu tin tưởng hết thấy đều sẽ trôi chảy.

Bởi vậy, ngược lại khiến ý tưởng của cậu đi vào ngõ cụt, không dựa người nào đó, nhưng sư phụ hoàn toàn có thể ỷ lại nha!

Nghĩ đến đây, Hàn Vũ có phần thấu hiểu, đột nhiên cảm thấy đại sư huynh nhà mình thật không phải một ngọn đèn cạn dầu, quả thật là gian nan vượt khó rất lâu, chẳng những chức nghiệp thành công, ngay cả nhân tình thói đời cũng cao hơn sư phụ sư huynh mình nhiều.

Sau đó hai người tiếp tục chuyện phiếm vài câu, hàn huyên dăm ba câu, Hàn Vũ lập tức hiểu rõ đại sự huynh vẫn đang chỉ điểm mình rất nhiều, vì thế càng chuyên tâm nghe.

Đợi Hàn Vũ rời khỏi nơi đó, lập tức đi thẳng tới chỗ Quý Ly, nói ra ý nghĩ của mình, vốn tưởng cô nhóc còn có vài phần nghi ngờ và do dự, không nghĩ tới đối phương nghe xong lập tức giơ tay ngắt lời, thật dũng cảm nói với Hàn Vũ: “Không cần phải nói, đều nghe anh, anh Ngũ, đi theo anh có thịt ăn!”

Thấy Quý Ly không một chút do dự, Hàn Vũ cười vươn tay xoa đầu cô, “Được, về sau để Nhị Nữu ăn thịt mỗi bữa.”

Bên này vừa quyết định xong, bên kia Hàn Vũ nói một tiếng với Quý Ly, cậu sẽ đi tìm sư phụ mình, nghĩ biện pháp tận lực lấy được một ít giấy chứng nhận khó làm, sau đó để Quý Ly làm những chuyện còn lại — đi tới gần công ty Tả Duy Đường tìm cửa hàng mặt tiền, trang trí cùng điều tra thị trường.

Chân chính thống kê những chuyện cần làm, Hàn Vũ không khỏi cảm thấy mình đang khi dễ con gái nhà người ta, tuy cậu ôm chuyện khó làm nhất, chỉ đưa một ít chuyện làm chân chạy cho Quý Ly làm, nhưng chân chính tính toán, thật ra chuyện cậu ôm chỉ là mượn thể sư phụ, chính cậu căn bản không mệt cái gì, còn người ta một cô gái lại đi làm việc nặng nhọc.

“Được rồi, anh Ngũ, nếu anh cảm thấy thẹn, thì mời em ăn cơm là được!” Quý Ly liếc mắt một cái đã nhìn ra đối phương khó xử, cười vang nói với Hàn Vũ.

“Được, cơm trưa hôm nay anh mời, em muốn đi đâu ăn?” Hàn Vũ vừa thấy sự thẳng thắn của cô nhóc, lập tức không rối rắm nữa, về sau tận lực quan tâm, cũng như nhau.

Quý Ly thấy Hàn Vũ thật muốn mời mình ăn cơm, con người xoay chuyển hai vòng, không khỏi nhớ tới lần trước gặp mặt Hàn Vũ vội vàng vàng rời đi, cười hắc hắc hai tiếng, nhìn Hàn Vũ, “Anh Ngũ..... Chỗ ăn cơm cho em chọn, vậy người ăn cùng trong bữa ăn, có phải cũng do em chọn không?”

“Người ăn cùng? Em muốn gọi bạn cùng phòng tới cùng cộ chút cơm của anh?” Hàn Vũ ngẩn ra, sau đó mới phản ứng lại mà hỏi.

Quý Ly nhéo mũi cười ngây ngô hai tiếng, lẩm bẩm: “Anh Ngũ, đừng keo kiệt, em biết anh có giai nhân bên người, cho em xem mặt mũi chị dâu đi?”

Hàn Vũ nghe rõ mấy tiếng lẩm bẩm kia, hoàn toàn ngây người, sau một lúc lâu không biết phản ứng thế nào, vẫn là Quý Ly nhìn ra có gì không đúng, lập tức thu hồi bộ mặt đùa giỡn, xin lỗi nhìn Hàn Vũ, “À, anh Ngũ, không được, anh cũng đừng buồn bực, em..... cái đó, chỉ là tò mò, nếu không tiện thì thôi..... em chỉ nhiều chuyện chút, nhiều chuyện chút thôi.....”

Hàn Vũ thấy cô nhóc thật cẩn thận dè dặt, không khỏi thở phào một tiếng, sau đó nhìn cô, ánh mắt lóe lên, trong đầu nảy lên một ý tưởng, cuối cùng hỏi cô, “Thật muốn gặp?”

Quý Ly thấy Hàn Vũ như vậy, không khỏi khó hiểu, “Ồm..... Nếu không tiện thì thôi.....”

Hàn Vũ đưa tay búng trán cô, dẫn cô đi bắt xe, tới khi lên taxi, Quý Ly vẫn không hiểu ra sao, không rõ Hàn Vũ hành tung kỳ quái là do đâu, lên xe rồi, cô thấy không khí hơi trầm, không khỏi đoán rằng có phải “chị dâu” có chỗ nào không tốt không, tưởng tượng như vậy, cảm thấy nhất định là thế.

Lập tức cảm thấy mình phải lạnh lợi chút, hỏi bóng hỏi gió Hàn Vũ các loại thói quen của “chị dâu”, lo lắng đó là một người đa nghi, nếu hiểu lầm chút hứng thú chung của mình và anh Ngũ thành tình cảm không nên nảy sinh sẽ hại anh Ngũ!

Chỉ là thăm dò sơ sơ một phen, nghe thế nào, “chị dâu” nhà mình dị thường bưư hân. Nghe sao cũng thấy so với anh Ngũ càng đàn ông hơn vậy!

Ý niệm này vừa lướt qua đầu, Quý Ly đột nhiên cứng đờ, một chùm sáng trắng bùng nổ, đại não cô đột nhiên kịch liệt chuyển động, khi chuyển động càng tăng, trong mắt Quý Ly chậm rãi hiện lên các loại cảm xúc, cuối cùng lưu lại sáng tỏ và hưng phấn.

Hàn Vũ thấy một loạt biểu hiện của Quý Ly, trong đầu cũng từ nét mặt thay đổi của đối phương mà giải ra được ý tứ sau đó, đợi khi cuối cùng trên mặt Quý Ly chỉ mang theo một ít sáng tỏ và hưng phấn, cậu lại nổi lên cảm giác chẳng lành.

Quả nhiên..... Quý Ly quay mặt qua, liếc qua tài xế đang lái xe, mơ hồ hỏi: “À, anh Ngũ, là một người đàn ông không tồi nha, có cao không?”

.....

Đợi khi hai người tới dưới nhà Tả Duy Đường, Hàn Vũ nhấn mạnh lần cuối với Quý Ly, “Đi vào phải biết nhìn ánh mắt, ở trên xe anh đã gọi điện cho y, tuy y nói không ngại anh mang bạn về, nhưng y thường xuyên thích nổi điên.”

53. Chương 53

Quý Ly vừa vào cửa, trên mặt liền treo lên chút ngu đần, ngây ngốc nhìn người đàn ông trong nhà đang đi tới trước cửa, hai tay khoanh trước ngực, mang theo một tia dò xét đánh giá cô từ trên xuống dưới — bộ dạng thật uy vũ cũng thật không dễ ở chung!

Quý Ly bị đánh giá, không tự giác thẳng sống lưng, đột nhiên có cảm giác bị giáo quan quân sự quét hình.

Cô vội vàng liếc qua Hàn Vũ đứng bên cạnh mình, trên mặt bày ra biểu cảm đứng đắn nhất, trong lòng lại thở dài một tiếng, cô vẫn cảm thấy anh Ngũ nhà mình tuy nhìn còn trẻ, nhưng khí tức cho tới nay vẫn rất

thành thực, vốn cho rằng có thể nào cũng là người nuôi người khác, hiện tại xem ra, không chừng anh Ngũ mới là bên được nuôi.

Vừa nghĩ vậy, cô tự giác mình nhất định phải thăm dò tình thế, thuận thế mà lên, ngàn vạn lần không thể ôm sai đùi, nghĩ vậy, lập tức trưng ra khuôn mặt nịnh nọt lấy lòng gọi Tả Duy Đường, “Chào anh rể!”*

(Quý Ly dùng từ là ‘ca phu’ biến tấu từ ‘tỷ phu’ = chồng của chị, như vậy ‘ca phu’ = chồng của anh, nên tui thuận viết thành anh rể luôn)

Cô vừa gọi như thế, biến thành Hàn Vũ đang muốn vào bên trong lão đảo một cái sém ngã ngựa, cố định thân mình, lập tức quay đầu trừng cô, “Gọi loạn cái gì đó?”

Quý Ly rụt cổ, xoa mũi ngượng ngùng cười.

“Anh rể?” Tả Duy Đường bị xưng hô của Quý Ly gọi lên hứng thú, thoáng thu hồi ánh mắt như tia laser, vẻ mặt vẫn là kiểu không rõ vui giận, giống như đang nhấm nuốt ý tứ hai chữ kia.

Quý Ly đứng một bên thấy Tả Duy Đường vẫn là vẻ không nhìn ra biểu cảm, không biết trả lời làm sao, nghĩ, anh Ngũ bình thường hay nói mình hay khoe cái xấu của mình ra, anh rể này trông có vẻ không được vui! Đang lúc Quý Ly nghĩ vậy, Tả Duy Đường bên kia đột nhiên đổi giọng, giống như đang hứng thú.

“Xưng hô này không tệ.” Nói xong, khóe miệng còn nhếch lên chút ý cười, nhìn Quý Ly, “Vào đi!”

Quý Ly xem tình trạng này, trong lòng thở ra một hơi thật lớn, ánh mắt lập tức sáng lên mấy độ, biết chong chóng chỉ hướng gió nhảy bèn của mình lại chỉ đúng đường rồi, ngoài miệng nhẹ than một tiếng, giống như con thỏ hai ba bước nhảy vào trong, quăng lại một mình Hàn Vũ đứng ở huyền quan đỏ khóc dở cười nhìn giao phong trong chớp mắt giữa hai người.

Đợi khi Hàn Vũ lê bước chân, cọ vào trong, Quý Ly đã cùng Tả Duy Đường ngồi xuống sofa hàn huyên, tuy Quý Ly vẫn đang hưng phấn khó hiểu, nhưng nói năng vẫn duy trì được lễ phép và tiến lùi.

Hàn Vũ cười cười, muốn bước qua chỗ họ, nhưng mới đi vài bước, đã dừng chân.

“Anh rể..... Anh với anh Ngũ nhà em quen nhau lúc nào vậy?”

“Đã lâu rồi.....” Tả Duy Đường hàm hồ đáp, chọc Quý Ly há to miệng.

“Anh Ngũ thật biết giấu nha, em vẫn không nhìn ra đó!”

“Cậu ta không nói với em?” Tả Duy Đường hơi kinh ngạc, khóe mắt liếc qua Hàn Vũ không khỏi nhú lại,

“Hai người không phải thường gặp nhau sao?”

“Làm gì có? Lúc anh Ngũ gặp em, trừ bàn chuyện sản phẩm dưỡng da, đều xem em như trẻ con, mang em theo chơi, cũng không nói chuyện lớn cho em biết.”

“Phải không? Trẻ con à.....” Trên mặt Tả Duy Đường lộ ra vài phần ý cười thật tâm, lại bất động thanh sắc tiếp tục trò chuyện với Quý Ly, “Anh Ngũ em thật ra luôn như vậy.....”

“Đúng đúng đúng! Anh Ngũ á.....” Bùm bùm bùm, giống như một đứa nhóc khoe khoang triệt để, kể hết toàn bộ đủ mọi chuyện từ lúc cô và Hàn Vũ quen biết tới nay.

Hàn Vũ giơ tay che trán, cô nhóc này, lúc ở dưới lầu còn dạ dạ vâng vâng nói muốn giúp mình đánh giá, nói nghiêm túc như vậy, kết quả lúc này mới vừa ngồi xuống không được bao lâu, dăm ba câu, cô muốn biết cái gì cũng chưa tìm hiểu được, tự mình đã tuôn ra một đồng chuyện.

Thấy cô nhóc nói không ngừng được, cậu bước nhanh qua, vươn tay gõ đầu cô, “Nói bậy gì đó?”

Quý Ly vừa thấy Hàn Vũ đi tới, bữu môi lầm bầm một câu, lập tức ném cậu qua một bên, nhìn Tả Duy Đường, “Anh rể, mau, trông vợ anh đi, đối đãi với khách như vậy!”

Hàn Vũ nghe xong, hai bên má co rút, nụ cười trên miệng không giữ nổi nữa, trên tay dùng thêm lực muốn đánh con nhóc chết tiệt thấy lợi quên nghĩa, lại bị Tả Duy Đường vươn tay kéo xuống bên cạnh, nửa ôm người ngồi xuống.

“Con nít mà, em so đo với em ấy làm gì?” Tả Duy Đường cố ý vô tình nhét thêm xưng hô con nít, trong giọng nói có một loại cao hứng quái dị.

Hàn Vũ bị cảm xúc cao hứng bất thành linh của y làm hoang mang, mà Quý Ly bên kia sofa không nói gì nhìn “người lớn” ôm một đứa “con nít” khác nói mình con nít!

Này là tiêu chuẩn kép* sao? Anh Ngũ cũng không lớn hơn cô bao nhiêu.....

(*gốc = song trọng tiêu chuẩn, chỉ cùng một hành vi nào đó, người thực hiện khác nhau dẫn tới đánh giá khen chê khác nhau. Hoặc là nói, một quần thể hoặc cá nhân được cho phép thực hiện loại hành vi này, nhưng quần thể hoặc cá nhân khác thì bị cấm thực hiện..... nguồn, wiki TQ – cảm ơn bạn Na đã giúp đỡ khúc này)

Giữa trưa Hàn Vũ kéo Quý Ly vào bếp hỗ trợ làm cơm, thật lo lắng ném cô nhóc ngoài kia, bị bán còn muốn tự tiện cử giúp người ta kiếm tiền mà!

Vào bếp, mở tủ lạnh ra xem, tủ lạnh tối hôm qua bị dọn sạch, không biết lúc nào lại được nhét đầy, tuy đồ

vật để lung tung, mấy nguyên liệu cũng không có quy luật gì, nhưng tự dưng Hàn Vũ nhìn chăm chăm tủ lạnh cười ngây ngô.

Quý Ly ló đầu qua ngõ vào, oa một tiếng, “Anh Ngũ trong tủ lạnh nhà anh thật đúng là cái gì cũng có, không thể tưởng được là chỗ của hai người đàn ông ở chung, sắp vượt qua nhiệt tình lấp đầy tủ lạnh của mẹ em rồi!”

Hàn Vũ cười nhìn cô một cái, lấy ra một đồng nguyên liệu cần dùng, toàn bộ đưa hết cho Quý Ly ôm, sau đó đóng cửa tủ lạnh, “Sống luôn phải đặt ăn lên hạng nhất mà!”

Cô nhóc nghe cách nói này của cậu, không khỏi ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông ngồi trên sofa ngoài phòng khách, lật xem tài liệu.

Người này trừ bỏ ban đầu nói nhảm với cô vài câu, sau đó không quá phản ứng cô, cô cũng là được Hàn Vũ ám chỉ mới hiểu ra, người này ngay từ đầu thái độ khách sáo với mình đều là nể mặt mũi Hàn Vũ, cùng mình nói nhảm vài câu, moi được thứ y muốn biết, sẽ không còn khách sáo và lễ độ trong đó.

Người như vậy.... Thật ra Quý Ly hơi phản cảm trong lòng, cảm thấy không tốt, cảm thấy Hàn Vũ ở cùng y..... là đập hư Hàn Vũ, nhưng hiện tại.....

Cô nhìn nhìn Hàn Vũ bận tới bận lui, lại quay đầu nhìn người đàn ông bên ngoài, thỉnh thoảng thấy người đó ngẩng đầu nhìn vào bếp, ánh mắt chưa từng dừng lại một chút trên người cô, vòng vo hai vòng quanh người Hàn Vũ, lại cúi đầu, tiếp tục đọc văn kiện trong tay.

Mà ánh mắt trong phút chốc đó — Quý Ly không thể nói rõ, cô cảm thấy không quá giống ánh mắt cô lính ngộ được trong tất cả tiểu thuyết và câu chuyện, nhưng lại có vài phần giống nhau.

.....

Hàn Vũ mang theo Quý Ly bận rộn trong bếp, trông cô nhóc thông thạo cực kì, có thể thấy được ở nhà cũng được mẹ dạy rất nhiều, hai người tốn một tiếng, làm không ít đồ ăn ngon, ba người một bàn món ngon gia đình, mỹ mãn ăn cơm trưa.

Sau khi ăn xong Hàn Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy mình nên tự tới chung quanh công ty Tả Duy Đường xem có mặt bằng thích hợp không, tìm lý do cùng cô nhóc ra ngoài.

Lúc ra cửa, vẻ mặt buồn bực của Tả Duy Đường chọc cô nhóc từ khi vào bếp đã không quá vui vẻ sung sướng một phen. Lúc xuống lầu, còn thường thường phát ra hai tiếng cười ngây ngô, Hàn Vũ tức không có chỗ xả.

“Cười cái gì? Cười ngu luôn rồi!”

“Anh Ngũ, oán khí anh rể em thật nặng, hiếm khi anh có ngày nghỉ, không bởi anh ấy lại lỏng bông với em!”

“Hửm.....” Hàn Vũ ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn nhìn khu nhà phía sau, cười vỗ vỗ ót cô nhóc, “Ngày còn dài, sao không bởi chứ?”

“Nhanh lên, gọi xe, thừa dịp trời còn sớm, chúng ta đi qua xem có mặt bằng thích hợp không....” Chuyển đề tài, không để Quý Ly tiếp tục vấn đề bầu bạn hay không bầu bạn.

Hai người gọi xe tới dưới cao ốc công ty Tả Duy Đường, nhìn lướt qua chung quanh, liền biết làm một tiệm cơm ở gần đây là không có hy vọng gì, giá đất chỗ này tấc đất tấc vàng không nói, chủ yếu là, bốn phía căn bản không thấy cửa hàng mặt tiền nào kinh doanh không tốt cần sang nhượng.

Cô nhóc ngớ ra, ngược lại Hàn Vũ đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, nên không quá luống cuống, mang theo Quý Ly, lấy cao ốc công ty Tả Duy Đường làm cột mốc chậm rãi dạo quanh.

Dạo một buổi chiều, hai người uống công mà về, Hàn Vũ đưa Quý Ly về trước cửa trường học, dặn dò Quý Ly chuyện mặt bằng có thể chậm rãi tìm, không vội, gần cao ốc không có, mở rộng một vòng ra tìm cũng được. Sau đó chính mình về trường, trên đường nghĩ nghĩ lại gọi điện cho Tả Duy Đường.

Là gọi vào máy bàn trong nhà, mới vang hai tiếng đã có người nhận.

“Tôi về trường.” Hàn Vũ mở lời.

“Ừm.” Đầu kia rầu rĩ đáp lại.

Hàn Vũ ngơ ngác cầm di động không nói một lúc lâu, đầu kia cũng chỉ lưu lại tiếng hít thở, thật lâu, Hàn Vũ mới giống như hồi thần, nhẹ giọng nói vào điện thoại: “Hôm nay Quý Ly hỏi tôi hiếm có ngày nghỉ sao không để bởi anh.”

“À.....” Người bên kia điện thoại giống như khơi dậy hứng thú, rất hứng thú hỏi, “Em trả lời thế nào?”

“Ừm..... Tôi nói....” Hàn Vũ dừng một chút, “Thời gian còn rất dài rất dài.....”

Luôn cần có người làm bạn, mới có thể từng bước tiến tới.

Một câu sau Hàn Vũ không nói ra, mà người bên kia điện thoại giống như đoán được ý tứ sau đó, hoặc dường như đột nhiên không thèm để ý, cũng không truy hỏi tiếp, hai người cứ cầm điện thoại như thế, cùng một lúc nhếch khóe miệng, treo lên một nụ cười.

.....

Hàn Vũ quay về trường học, thừa dịp một lần nghỉ giữa giờ, cộ xe Kinh Vĩ Quốc, qua chỗ Ngụy Quốc Thủ, dăm ba câu nói rõ chuyện cậu muốn làm cùng với trước mắt gặp mấy vấn đề cần mượn nhân mạch, Ngụy Quốc Thủ không một chút do dự, trực tiếp bảo Hàn Vũ để tài liệu lại chỗ ông, trở về chuẩn bị mấy chuyện còn lại là được.

Hàn Vũ mĩ mãn huyết sáo một đường về trường học, trước khi xuống xe, lại ý thức được, sư phụ giúp mình chuyện lớn nhất rồi, không thể để sư huynh nhàn rỗi được, vì thế lại mặt dày nhờ Kinh Vĩ Quốc thiết kế vài món được thiện đặc sắc cho cửa hàng mình, chính cậu bao cân bao lượng cậu vẫn rất hiểu rõ.

Bảo cậu làm theo sách gì đó, cậu có thể làm tốt, nhưng nói tới sáng tạo, tri thức cậu nắm giữ vẫn rất thiếu thốn, một tiệm cơm không có món đặc sắc của nó, cho dù treo danh hiệu được thiện điều dưỡng, cũng không tồn tại được lâu!

Cậu vừa mở miệng, Kinh Vĩ Quốc đã đồng ý, sau đó hỏi Hàn Vũ có yêu cầu và hiệu quả trị liệu gì cho được thiện, Hàn Vũ nghĩ nghĩ hiện tại mọi người đều tồn tại một ít trạng thái khí huyết không đủ, tuần hoàn trong cơ thể rối loạn, để Kinh Vĩ Quốc làm ra mấy món, tận lực thích hợp đại chúng, bên cạnh việc có công hiệu nhất định, còn phải ăn ngon, tiện, lạ!

Một loạt yêu cầu khiến mày Kinh Vĩ Quốc không ngừng nhướng cao, cuối cùng không nhận được, một phát đá Hàn Vũ ra ngoài, xoay người lằm bằm vài tiếng, nhưng vẫn nhận không được kiếm tờ giấy trắng nghĩ giúp Hàn Vũ.

Vừa nghĩ, vừa cảm thán, sư phụ thật đúng là thương Hàn Vũ như thương cháu, nhớ năm đó anh và đại sư huynh, làm gì có đãi ngộ tốt như vậy, đừng nói cái gì ngoại khoa tây y, chỉ cần giống Hàn Vũ, đùa nghịch một ít được thiện hay phương thuốc dưỡng da gì đó, đều sẽ bị sư phụ mắng không nên thân.

Mà Hàn Vũ hiện tại gây sức ép đủ kiểu, chẳng những sư phụ không giận, còn tự mình giúp cậu nhóc xử lý một ít vấn đề.

Nghĩ, Kinh Vĩ Quốc không khỏi cười cười, Hàn Vũ như vậy, quả thật càng khiến người ta thương hơn đứa nhỏ bình thường, tuổi còn trẻ, không kiêu ngạo không nóng nảy không nói, làm việc còn ổn thỏa, tuy người ta thường nói đứa nhỏ biết khóc có kẹo ăn, nhưng không biết, trong xã hội hiện tại, đứa nhỏ biết khóc nhiều lắm, mà đứa ngoan hiền lại càng ngày càng ít.

Bên này có Quý Ly, Ngụy Quốc Thủ, Kinh Vĩ Quốc trong ngoài ngoài quan tâm tiệm được thiện của Hàn Vũ, Hàn Vũ bên kia thì quy hoạch từng chút các vấn đề thiết kế cửa hàng và sắp xếp nhân viên.

Bản thân cậu học thiết kế, trang trí một cửa hàng ra dáng không phải việc khó, làm một cái logo, lại nghĩ một cái tên đáng tin không làm khó được cậu.

Nhưng tới chuyện sắp xếp nhân viên, Hàn Vũ lại rối rắm, cậu khẳng định không có thời gian đi quản lý

một cửa tiệm như thế, cũng không thể chỉ dựa vào cậu vào bếp làm được thiện, cậu nghĩ Quý Ly hẳn cũng không có thời gian và tinh lực đó, hiển nhiên bọn họ cần một quản lý tiệm và đầu bếp giúp bọn họ quản lý và kinh doanh cửa tiệm này.

Mặt khác, Hàn Vũ cũng muốn ở trong tiệm mình đặt quầy bán túi trà đông y các loại công hiệu, cùng với sản phẩm dưỡng da cậu mân mê ra, như vậy, có thể thêm một nguồn tiêu thụ cho sản phẩm, cũng có thể để sản phẩm thêm một bước hướng ra thị trường.

Mà hai thứ này, thật ra chỉ chiếm tên đông dược và đông y mà thôi, chân chính buôn bán ra, hình thức vẫn kém rất nhiều, nhân tài cần lại không giống!

Rốt cuộc nên thuê nhân tài kiểu nào, lại làm sao tận lực sử dụng là vấn đề đầu tiên Hàn Vũ phải suy xét.

Tiếp đó Hàn Vũ lại nghĩ, tiệm mình dù sao cũng chiếm hai chữ dược thiện, trong đó còn liên lụy tới các loại trị liệu trong thân thể, tuy mình sẽ mở rộng thực đơn đủ loại hiệu quả cho tiệm, nhưng người đến ăn làm sao biết bản thân rốt cuộc cần gì?

Tuy nói ăn bổ không bằng thuốc bổ, ngẫu nhiên ăn một bữa, cũng chỉ giống ăn một bữa cơm không hợp khẩu vị, nhưng nếu ăn trường kỳ, chẳng những không điều dưỡng tốt thân thể khách hàng, còn có thể phản tác dụng, mà nếu thật xảy ra, tiệm của cậu, không cần bất luận kẻ nào chèn ép, đã trực tiếp đóng cửa!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Vũ vẫn cảm thấy, phải làm một ít tờ rơi phổ cập khoa học trong tiệm, tận lực liệt kê các loại đặc thù tương ứng thể chất cơ thể, và nên ăn cái gì, cộng thêm hiệu quả điều dưỡng của nguyên liệu và dược liệu, để tự khách hàng học thêm một ít nguyên lý trong đó, đồng thời, còn phải để một bác sĩ trung y tọa trấn trong cửa hàng, không cần người lão luyện cao siêu, chỉ cần có thể giúp khách hàng khó tự phán định đặc thù thể chất bản thân đưa ra phán định tương ứng là được.

Chỉ là..... Những người này phải chạy đi đâu tìm?

Mang theo một loạt vấn đề tìm kiếm nhân tài, lại tới một cuối tuần, Hàn Vũ trở lại chỗ Tả Duy Đường một chút, nói với y, mình vẫn nhớ rõ y, ngồi xuống lúc có lúc không hàn huyên vài câu, chào một tiếng, xoay người chạy xuống lầu, ngay cả một ít khác thường Tả Duy Đường lộ ra trong lúc đó cũng không chú ý tới, gọi xe qua chỗ Ngụy Quốc Thủ hỏi một chút vấn đề tiến độ, thuận tiện xem có thể mượn chỗ ông một ít người cho mình dùng chút không.

Tả Duy Đường đứng ở ban công, híp mắt nhìn xuống, thấy Hàn Vũ ngồi vào taxi rồi đi, ánh sáng trong mắt lóe lóe, có vẻ rất chán nản, Hàn Vũ gần đây bận rộn cái cậu gọi là sự nghiệp, y vẫn biết một phần.

Chỉ là, thời điểm trước, bận thì bận, có chuyện gì, cậu đều sẽ lấy chút kinh nghiệm từ mình, y còn nghĩ, đợi tới lúc bé con vì các loại vấn đề nhân mạch và giấy chứng nhận, thỉnh cầu với y, có thể để y lợi dụng thỏa thích một phen, nhưng lần Quý Ly tới đây hai tuần trước, Hàn Vũ gần như không nói với mình cậu đang làm gì.

Thậm chí, còn cố ý kiêng kị mình, gạt mình làm chuyện gì đó.

Hàn Vũ muốn làm cái gì, y không để ý; Hàn Vũ tìm sư phụ cậu nhờ giúp đỡ mà không tìm y, y cũng không cảm thấy có cái gì không thoải mái, nhưng mà, chuyện cậu gạt y làm.....

Trầm mặc thật lâu, Tả Duy Đường lấy di động ra, mở danh bạ, dừng ở một dãy số chỉ có họ không có tên thật lâu, trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói tối đó Hàn Vũ gọi điện cho y, thời gian còn rất dài rất dài.....

Cuối cùng vẫn bỏ qua số người này, tiếp tục kéo xuống, tới số của Hàn Vũ, bấm gọi.

“A lô.....”

“Trưa có về không?” Tả Duy Đường nhỏ giọng hỏi.

“Có về mà.” Hàn Vũ đầu bên kia khó hiểu đáp.

Tả Duy Đường khẽ ừ, không cúp điện thoại, vuốt ve di động, ánh mắt nhìn chăm chăm dưới lầu phát ngốc, đột nhiên cười khế, lại mở di động, tìm dãy số lúc nãy xem, bấm nút xóa, nhìn dãy số này biến mất khỏi di động mình.

Đã từng, dãy số này là nguồn tất cả tin tức cho y biết hướng đi của Hàn Vũ, cũng là nguồn gốc của phần tin tức hoạt động trong vòng một năm của Hàn Vũ đặt trên bàn y.

54. Chương 54

Hàn Vũ tới chỗ Ngụy Quốc Thủ, chẳng những lấy được tin tức giấy chứng nhận kinh doanh tiệm ăn đang trong quá trình giải quyết, ngay cả chuyện cậu cần hai bác sĩ trung y tới tiệm tọa trấn, Ngụy Quốc Thủ cũng thuận tiện giải quyết cho cậu, muốn chuyên gia trung y thật tốt, cậu đồng ý, chuyên gia người ta cũng không nhất định sẽ thích, nhưng phải là hai người có giấy chứng nhận, giống như làm part time, một ngày chỉ cần luân phiên ngồi chẩn bệnh một tiếng trước sau giờ ăn là không thành vấn đề.

Mà nhân tài trong mảng kinh doanh, chỉ có thể dựa vào chính Hàn Vũ.

Hàn Vũ xoa cằm nghĩ nghĩ, cửa hàng mới mở, người có thể mượn rất có hạn, dù sao giá trị của nhân tài thường thường tỷ lệ thuận với tiền lương, cuối cùng chỉ có thể đến thị trường việc làm xem thử.

Nhoáng cái đã qua hơn nửa tháng, bên Ngụy Quốc Thủ móc nối các loại quan hệ không sai biệt lắm, chỉ chờ cửa hàng của Hàn Vũ chuẩn bị xong, để người ta tới dạo một vòng, quan sát kiểm tra đủ tư cách, giấy chứng nhận có thể lấy được, vấn đề vừa lúc nằm ở chỗ Hàn Vũ, Hàn Vũ lác lác mấy ngày, căn bản không

tìm được mặt bằng vừa ý, càng không quyết định được vấn đề nhân lực.

Đầu bếp và quản lý chủ yếu nhất, Hàn Vũ phỏng vấn hơn mười người, trong lòng đã lựa được vài người, nhưng mặt bằng chưa chọn, cửa hàng lớn bao nhiêu, cần bao nhiêu người vẫn khó có thể kết luận.

Cho nên, tiếp theo, Hàn Vũ cảm thấy nên tìm một mặt bằng, sau đó dọn vào mới là quan trọng nhất.

Thật vất vả chờ tới cuối tuần, Hàn Vũ mới có thời gian rảnh, sáng sớm rời giường chỉnh chu bản thân thật tốt, đang chuẩn bị ra ngoài, lúc đi qua giường An Húc Dương, không đề phòng, bị đối phương nhào một cái đè xuống đất.

“Tiểu Ngũ! Xem cậu chạy đi đâu?” An Húc Dương kêu lên quái dị.

Hàn Vũ bị đè khó chịu, dùng sức đẩy người ra, bất đắc dĩ nhìn anh ta, “Lão đại, anh lại nổi điên cái gì?”

“Cậu còn không biết xấu hổ nói tôi à, cậu xem cậu vừa tới cuối tuần là bỏ chạy không bóng dáng, mọi người hơn một tháng không đi chơi với cậu rồi đúng không?” An Húc Dương kéo ghế dựa tới, đặt mông ngồi lên, vừa nói, vừa ra hiệu cậu quay đầu nhìn hai ánh mắt u oán khác từ trên giường bắn tới.

Hàn Vũ ngớ người, nghĩ nghĩ gần đây mình bận tới nỗi ngay cả Tả Duy Đường cũng không phản ứng, đương nhiên, trong đó còn có một chút ý tứ gạt y đi mở tiệm gần công ty y, muốn đợi tới khi mở tiệm, kéo Ngô Khởi qua đây đặt cơm trưa, xem Tả Duy Đường có thể nhận ra ngay được hay không.

Đây là một chút thú vui ác vô lương, nhưng đồng thời, cũng không muốn đối phương cảm thấy mình hoàn toàn tổn tâm tư vì y, sau đó cũng rần xỏ tay vào, biến sản nghiệp vốn độc lập tự chủ của mình thành đồ đầu này đầu kia.

Mà đối với ba tên trong phòng ngủ, quả thật đã xem nhẹ rất lâu, nghĩ tới đây, Hàn Vũ hơi xin lỗi nhìn bọn họ, “Gần đây bận rộn nhiều việc....”

“Bận cái gì?” Ba người trầm miệng một lời hỏi, trong mắt đã có một ít nghi ngờ Hàn Vũ trọng sắc khinh bạn, hiện tại người đàn ông kia của cậu là hứng thú kì quái, nhưng bọn họ đều là thanh niên nha, rất có mị lực, sao Tiểu Ngũ hoàn toàn không theo bọn họ chơi chớ?

Hàn Vũ thấy ánh mắt nghi ngờ của mấy người, không nói gì, học theo lão đại kéo ghế tới, ngồi xuống rồi, nhìn ba người, “Trong đầu mấy người trừ bỏ thế giới tình sắc, có thể nhét thêm thứ khác hay không. Tôi chuẩn bị mở một cửa tiệm, gần đây đang tìm địa điểm, rất bận!”

“Cậu mở tiệm?” Ba người kinh ngạc nhìn cậu.

Hàn Vũ nhìn vẻ mặt kinh ngạc không khác nhau của ba người, đứng dậy cầm quần áo bọn họ ném lên

người ba tên, “Được rồi, hôm nay cũng mang mấy người tới mở mang kiến thức chuyện ‘anh đây’ đang bận rộn, sự nghiệp đàn ông, mau rời giường!”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được khó hiểu và kinh ngạc trong mắt đối phương, đợi khi bọn họ rút cuộc phản ứng lại được, lập tức nắm quần áo Hàn Vũ ném tới, động tác mặt quần áo sắp vượt qua tốc độ luyện tập khi khẩn cấp, thành thạo mặt quần áo cùng với rửa mặt, theo Hàn Vũ ra ngoài.

Bốn người chuyển qua bãi đỗ xe gần trường học trước, lái chiếc xe Kỳ Lân đỗ bên trong, chạy tới địa chỉ Hàn Vũ nói.

Đợi khi tới nơi, quét mắt một vòng, cơ bản đều là tòa nhà văn phòng san sát, cho dù tầng trệt có vài cửa hàng mặt tiền, nhưng người ta đều kinh doanh rất tốt, không thấy có ai cần chuyển nhượng mặt bằng.

An Húc Dương lấy cánh tay đung đung Hàn Vũ, “Tiểu Ngũ, buổi sáng là nói giỡn với bọn tôi hả?”

Hàn Vũ bất đắc dĩ liếc bọn họ, xòe tay nói: “Anh cho rằng hôm nay các người theo tôi ra ngoài để làm gì? Chính là giúp tôi đi xem khu vực xung quanh đây.”

Ba người nhất thời sửng sốt, khi phản ứng lại, mới gãi đầu nhìn Hàn Vũ, “Cậu thật sự mở tiệm? Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ đâu, cậu có đủ vốn không? Giấy chứng nhận có thể lấy được không? Cậu chọn chỗ cách xa trường học như vậy mà mở tiệm, còn là loại hình ẩm thực, chính cậu không có thời gian trông, phải tìm người tin cậy, cậu tuyển được người chưa?.....”

Nguyên Lăng hỏi một câu, Hàn Vũ lại gãi đầu một lần, thẳng tới cuối cùng, ba mới thật sự tin tưởng Hàn Vũ nói thật, trong trường cái gọi là tự chủ gây dựng sự nghiệp không phải không có, nhưng tám chín phần mười đều là dựa vào người trong nhà đập tiền, hơn nữa đều là đùa giỡn mở vài cái gần trường.

Lời hay lỗ, thật ra trong lòng người nhà bọn họ đã biết trước, cơ bản vẫn là để mấy thanh niên rèn luyện thôi.

Nhưng Hàn Vũ lại là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, phải dựa vào chính mình, có lẽ chút tiền trên người cậu, phải ném hết vào, kinh doanh không tốt, sẽ mất trắng.

Chủ yếu nhất là, cậu còn chọn chỗ thế này, tùy tiện một cửa tiệm chung quanh, đều là tắc đất tắc vàng, xem ra vừa ra tay chính là chơi thật.

“Vậy sao cậu không tìm môi giới, cậu tự mình làm, chạy đứt chân tin tức cũng không nhanh nhạy bằng đại lý!”

“Tìm rồi, nhưng địa điểm bên môi giới đưa ra, nếu không phải là cách nơi này quá xa, thì là mặt bằng quá lớn, một mình tôi ăn không tiêu.” Hàn Vũ bất đắc dĩ nhún vai.

“Cậu phải tìm ở đây làm gì? Những chỗ đông người như đây cũng không phải không có, thật sự không được, tới gần trường chúng ta ấy, tốt xấu mọi người còn có thể quan tâm một chút.” An Húc Dương khó hiểu nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ cười không đáp, chỉ nhìn ba người bọn họ.

Ba người vừa thấy cái vẻ mặt này của cậu, lập tức hiểu được, ây! Trong lòng người ta đã chọn chỗ này rồi.

“Vậy phải chạy thế nào? Tôi không biết, cũng không thể chạy tới từng nhà hỏi người ta có muốn chuyển nhượng mặt bằng không đúng chứ?” Kỳ Lâm lắc lắc cánh tay, nhận mệnh hỏi Hàn Vũ.

Thấy ba người thế này, Hàn Vũ đắc ý cười cười, “Không cần, trong tay tôi vừa vặn có thông tin mấy cửa tiệm, chỉ là tương đối phân tán, hơn nữa mấy nhà này ra giá không thấp, tôi muốn mấy cậu giúp tôi một tay, mỗi ngày đến một nhà, tham khảo thực hư trước, một mình tôi chạy, lại chỉ có thể ra ngoài vào cuối tuần, còn không biết tới khi nào mới chọn được!”

Ba người thấy Hàn Vũ đã tính hết trước, biết hôm nay mình bị bắt làm trắng đĩnh chắc rồi, trong lòng cũng chấp nhận, mỗi tên ghé sát vào người Hàn Vũ, nghe cậu nói về yêu cầu và mức giá chấp nhận đối với cửa tiệm.

Ba người vừa nghe, vừa thẳm kinh sợ, Tiểu Ngũ nói rất mạch lạc rõ ràng, cái gì cũng đều nghĩ tới, xem ra cậu thật sự tốn rất nhiều tâm tư vào đó.

Thấy Hàn Vũ thế này, ba người không hện mà cùng nghĩ tới bản thân hiện tại, đột nhiên nhận ra, vốn đang cảm thấy mình rất tốt, nhưng so với Hàn Vũ, lại cảm thấy sống quá hỗn loạn, trừ bỏ lên lớp huấn luyện, còn lại chơi đùa là chính, một cho bọn họ còn khoe khoang bản thân thật đàn ông!

Mấy người nhìn ánh mắt không ngừng tỏa sáng của Hàn Vũ khi nói về cửa hàng và quy hoạch tương lai, trong lòng có vài phần ảm đạm, lại nghe Hàn Vũ lần lượt dặn dò bọn họ đi tham khảo giá cả và các tin tức liên quan, dưới đáy lòng không khỏi dâng lên suy nghĩ không thể chịu thua kém — không thể tin Tiểu Ngũ có thể làm được, bọn họ lại không làm được, phải làm cho tốt chuyện giúp Hàn Vũ!

Ba người giống như so đầu, còn liếc mắt nhìn nhau một phen, Hàn Vũ bên cạnh lặng lẽ ghi lại vẻ mặt ba người vào trong mắt, âm thầm buồn cười, mặc kệ nói thế nào, có chút động lực phấn đấu và cảm giác cạnh tranh là chuyện tốt.

Ba người đều tự chọn địa điểm, cầm lấy tài liệu cơ bản Hàn Vũ cho, cùng rời đi, sau khi nhìn ba người đi mất dạng, Hàn Vũ cũng lấy một phần tài liệu ra khỏi túi, vừa lẩm nhẩm, vừa đi về phía trước.

Không đi được vài bước, đột nhiên bả vai bị người vỗ, Hàn Vũ kinh ngạc nhảy dựng, quay đầu thì thấy một bản mặt cười ngăm đen.

“Tiểu Ngũ, quả nhiên là cậu!” Ngô Khởi đen cao, mặc một thân đồ tây đen vừa vặn, tôn lên miệng cười sang sảng trên bản mặt ngăm đen, nhìn rất không được tự nhiên.

“Ngô Khởi.” Hàn Vũ thu lại tài liệu, cười chào hỏi.

“Sao cậu lại tới nơi này? Tìm thủ lĩnh?” Ngô Khởi xoa cằm trêu chọc cậu.

Hàn Vũ ngẩn ra, hôm nay thứ bảy, Tả Duy Đường hẳn đang ở nhà mà? Sao lại nói mình tới tìm y?

“Thủ lĩnh bị bọn tôi bóc lột hiếm khi tăng ca, nếu biết cậu tìm tới, tám chín phần lại chạy mất dạng, nhưng hôm nay thật đúng là không thể để anh ấy chuồn đi, bên Hằng Nguyên có đơn hàng lớn cần bàn, bên kia phái tới cũng không phải nhân vật nhỏ, bên này thủ lĩnh không ra trận, đoán chừng khó bàn được lắm.”

Ngô Khởi thấy Hàn Vũ kinh ngạc, nghĩ thầm quả nhiên cậu tới tìm Tả Duy Đường bị mình bắt được, không khỏi giải thích thay Tả Duy Đường.

“Ai! Thật đúng là có hơi hoài niệm đoạn thời gian đầu theo thủ lĩnh, người kia nha, tên cuồng công tác! Căn bản không có cái gì cuối tuần nghỉ ngơi, việc lớn việc nhỏ, đều muốn lộ mặt. Mà hai năm nay, công ty phát triển, anh ấy hơi có ý lui về sau, cái gì hội nghị thảo luận, cũng không thềm ra mặt, toàn để Tần Miểu đi không.....”

Hàn Vũ thấy Ngô Khởi lải nhải cần nhần, nghe ra nửa oán giận nửa kính ngưỡng trong đó, không khỏi cười cười, nói: “Tôi không tới tìm y, tôi có việc muốn làm, đi qua đây.”

“Hả?” Đến phiên Ngô Khởi sửng sốt, xấu hổ gãi gãi đầu, “Không phải chứ, tôi còn tính nói để tôi mang cậu qua kia, để thủ lĩnh tiếp tục an phận trấn giữ bên đó, đàm phán cho xong đơn hàng rồi lại nói mà!”

Hàn Vũ tiếp tục cười lắc đầu, Ngô Khởi thấy cậu có vẻ không nhanh không chậm, cảm thấy mình quả thật nghĩ sai rồi, không khỏi hỏi cậu, “Vậy cậu tới chỗ này làm gì?”

Khi này rậm rập rạp rạp, cơ bản đều là cao ốc văn phòng, các loại hình công ty to to nhỏ nhỏ cũng không ít, không biết Hàn Vũ tìm tới đây làm gì.

Hàn Vũ ngẩn người, vốn không muốn nói, tùy tiện hàm hồ vài câu cho qua, nhưng đột nhiên nghĩ tới ngày đó Tả Duy Đường nói với mình, cơ bản đều là Ngô Khởi đặt cho, liền cười vẩy vẩy tay với Ngô Khởi, “Sao anh lại ra đây giờ này? Có bận không?”

Ngô Khởi thấy Hàn Vũ như vậy, biết có việc muốn nói, thông minh xòe tay, “Trong công ty vốn không có việc của tôi, tôi cái gì cũng không hiểu, còn không phải thủ lĩnh coi trọng tôi cho tôi chén cơm, bọn họ bên kia vây quanh thủ lĩnh, tôi cũng không chen vào được, cậu có gì muốn tôi giúp đỡ, cứ nói!”

Hàn Vũ vỗ tay, cười mở miệng, “Cảm tình này, tôi mời anh uống nước, ngồi rồi nói.”

Ngô Khởi vui vẻ nhếch miệng cười, đi theo Hàn Vũ vào một tiệm cafe gần đó, ngồi xuống, mỗi người tự gọi cafe, vừa uống vừa trò chuyện.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Hàn Vũ phát hiện, Ngô Khởi không phải người vô dụng như hắn nói, công ty Tả Duy Đường hiện tại, làm chuyên về hai mảng, nếu nói có cái gì liên quan nhau, thì chính là — cần người — làm về mảng vệ sĩ* và hậu cần.

(*gốc là = bảo toàn, nghĩa khá rộng, tui dùng nghĩa dựa theo đoạn sau)

Mà Ngô Khởi bên chỗ Tả Duy Đường, chuyên phụ trách huấn luyện bản lĩnh và tố chất chuyên nghiệp của nhân viên bảo an, này không như hắn nói, chỉ là chức vụ râu ria. Không có thực lực và bản lĩnh, vị trí này không ngồi được lâu, huống chi, nghe ý tứ của Ngô Khởi, nhân viên bảo an nơi này, bản thân cũng đều là một vài tay lão luyện trong quân đội ra.

Hàn huyền vài câu, Hàn Vũ trực tiếp kể chuyện của mình, đối với người phóng khoáng như Ngô Khởi, cậu cảm thấy nói quá nhiều, mới thật sự là tra tấn lẫn nhau.

Ngô Khởi vừa nghe Hàn Vũ muốn mở tiệm gần công ty bọn họ, ánh mắt lập tức lóe sáng lên như thủy tinh, “Về sau cậu đều làm cơm trưa cho bọn tôi? Có phải đều là mấy món hầm nồi lớn đúng không, cái đó ngon lắm!”

Hàn Vũ vừa thấy tư thế này của Ngô Khởi, coi như hiểu, được lắm, vừa nghe xong một nửa câu chuyện, đã tự động bổ não tình tiết còn lại, thật đúng là không phải người thường.

“Không phải.....” Hàn Vũ tốt tính giải thích, giải thích một chút mình mở tiệm gì, trong tiệm không có khả năng dựa vào bản thân làm cơm, nhưng cũng sẽ mời đầu bếp chuyên nghiệp, chủ yếu là đồ ăn trong tiệm, ăn lâu dài có thể cải thiện một chút tật xấu trong cơ thể.

Dông dài thật lâu, Ngô Khởi mới ngó ra, tròn mắt quét vài vòng trên dưới Hàn Vũ, mới cười xấu xa: “Cái này chủ yếu là vì thủ lĩnh ha?”

“?” Hàn Vũ sững sốt, không biết người đối diện làm sao nghĩ tới chuyện này?

“Quả nhiên là vậy!” Ngô Khởi vừa thấy vẻ mặt Hàn Vũ, đã biết mình đoán đúng, không khỏi tự thì thào, “Lần này thủ lĩnh quả thật tìm được báu vật rồi, không giống vài lần trước, đều là hoa cỏ không biết tốt xấu, khó trách lần này ảnh động chân tình.”

“Hả? Anh nói cái gì?” Hàn Vũ thấy miệng hắn khép khép mở mở, nhưng không nghe được âm thanh, không khỏi mở miệng hỏi lại.

“À, không.” Ngô Khởi ngẩng đầu nhìn Hàn Vũ, “Không có gì, tôi nói, trạng thái thể năng của thủ lĩnh sao lại lúc này lúc khác, có một dạo tôi đều hổ thẹn, tôi dựa vào cái này ăn cơm đó, mỗi ngày đều luyện, thủ lĩnh đã mấy năm không ra tay thật sự, vốn mỗi năm đều kém hơn tôi, sao đột nhiên giống như uống máu gà, cơ mà khoảng thời gian này lại trở về như trước.....”

(Chòy má, đoạn này mất nguyên một lúc lâu tui mới hiểu được, ý là mấy anh này kinh doanh dựa trên ‘cơ bắp’, vốn Tả Duy Đường đã không ‘ra tay’ vài năm, Ngô Khởi tưởng bản lĩnh ảnh không bằng mình, ai ngờ có một dạo ảnh khỏe lên trông thấy nên Ngô Khởi mới hổ thẹn mình luyện mỗi ngày mà không bằng người ta. Raw khúc này viết không rõ ràng gì hết)

Hàn Vũ nghe Ngô Khởi khôi hài biện giải, cười tiếp lời trong lòng, được thiện của mình, đều dùng thứ tốt chỗ sư phụ và Hồ Ly Nhỏ không nói, tác dụng cũng không chỉ một phương diện, trừ bỏ phổi trị ho, cơ bản đều có công hiệu bổ khí huyết, thể năng có thể không tốt lên sao?

Chỉ là..... Có lúc chính cậu cũng nghi ngờ có phải bổ quá rồi không, bởi vì khí huyết no đủ, có vài thời điểm, cậu lại chịu vất vả!

Hàn huyên tiếp đó, Ngô Khởi lật xem tài liệu mấy cửa tiệm Hàn Vũ muốn đi, coi một lượt, không khỏi vỗ đùi mừng rỡ, mấy cửa tiệm này, có một tiệm là của hần — thủ lĩnh không hề bạc đãi người theo y, lúc trước khi trong ngành còn chưa phát triển, công ty lại vừa vận phát triển không tệ lại, cuối năm chia hoa hồng, cho hần và Tần Miểu mỗi người một phần bất động sản, Tần Miểu là nhà ở cao cấp, mà hần thì là căn mặt tiền này.

Hần từ nhỏ đã mồ côi, ở đâu cũng là ở, không có người nhà, ở trong biệt thự xa hoa, hần còn cảm thấy trống trải, hần càng muốn cùng mấy tên đàn ông mình huấn luyện dưới tay làm ỗ trong ktx.

Tuy lúc đó giá trị căn nhà Tả Duy Đường cho không bằng căn hộ chung cư của Tần Miểu, nhưng là cho hần một căn mặt tiền, bảo hần để trống cho thuê kiếm tiền, lúc gặp chuyện, cũng bán được giá, so với thứ bất kì thứ gì khác càng khiến hần ấm lòng hơn!

Mà hiện tại..... Hần cười hì hì nhìn Hàn Vũ, còn có thể tặng lại cho thủ lĩnh một ít ân tình nha! Thủ lĩnh mưu tính thật sâu xa đó!

Hàn Vũ không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, tìm lâu vậy rồi, mặt bằng vẫn không có tin tức, đột nhiên vòng một cái, đã xong rồi?

Hàn Vũ lật xem tài liệu về mặt bằng cửa hàng của Ngô Khởi, thật ra, đây là cửa tiệm cậu cảm thấy không có khả năng đàm phán nhất, bởi vì ánh sáng vị trí của cửa tiệm này đều tốt nhất, diện tích cũng vừa phải, cậu còn nghĩ, chủ trước người ta mở tiệm bánh ngọt hình như bán rất tốt, nếu không phải muốn về quê mở cửa tiệm lớn hơn, căn bản sẽ không sang tay.

Nhưng là vì điều kiện quá tốt, Hàn Vũ cảm thấy tài chính của mình không đủ, cậu còn phải để lại vốn lưu động vừa đủ, còn phải đặt mua lại vật bày trí và các loại dụng cụ nhà bếp của chủ trước, còn muốn dọn cửa tiệm, nhiều nhất chỉ có thể trả trước tiền thuê hơn một tháng, còn không thể giao tiền thế chấp.

Nhưng, cứ buông tha như vậy khiến cậu không cam lòng, cuối cùng, cậu chỉ đành thử vận may, không nghĩ tới, hôm nay quả thật để cậu đụng trúng vận may lớn!

Hàn Vũ mở cờ trong bụng, đồng thời cũng hơi ngượng ngừng nhìn Ngô Khởi, chỉ đưa ra vấn đề mình gặp chút khó khăn về tài chính, ai ngờ Ngô Khởi lại vung tay hào phóng như vậy, không cần tiền thuê, cho cậu dùng.

Hàn Vũ vừa nghe vậy, đen mặt, âm trầm nhìn Ngô Khởi, khiến tóc gáy Ngô Khởi dựng đứng, mới nói: “Anh không cần tiền thuê, tôi sẽ không thuê.”

Ngô Khởi vừa thấy vậy, trong lòng buồn cười, lại bội phục, không khỏi gãi gãi cằm, nói: “Được rồi, dựa theo cậu nói đi, khi nào đó chúng ta kí hợp đồng, cái tiệm được thiện gì gì đó của cậu, mau chuẩn bị tốt đi!”

“..... Là được thiện Duyên Hòa.....” Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn hắn.

Ba người đi tham khảo giá cả hai cửa hàng, không có thu hoạch còn bị ăn mắng một trận, còn có chút lo lắng mình làm hỏng chuyện của Hàn Vũ, vốn nhiệt tình trong lòng đã biến thành áy náy, nhưng tới điểm tập hợp lại thấy bộ dạng vui sướng của Hàn Vũ, lập tức biết bên Hàn Vũ đã thành công.

Trong lòng vui vẻ cho cậu, lại không khỏi cảm thấy bản thân vô dụng, mà Hàn Vũ ngồi trong xe từ xa xa đã thấy vẻ mặt của ba người, không phúc hậu cười trong lòng, có chút thất bại mới tốt, phải để đám thanh niên này biết, cuộc sống không phải thuận buồm xuôi gió.

Vốn bị ngăn trở, ngẫu nhiên gặp được Ngô Khởi lại trở nên trôi chảy hơn, địa điểm cửa hàng đã xong, công việc sau đó càng thuận lợi, vấn đề nhân viên vẫn để Hàn Vũ xử lý, ký hợp đồng nhất là hợp đồng với đầu bếp, tốn rất nhiều tâm tư của Hàn Vũ, phải giữ được người, lại phải nghĩ xem ngộ nhờ người này đi mất, các món đặc sản của tiệm nhất định phải được bảo vệ.

Bản vẽ thiết kế cửa tiệm, Hàn Vũ vội một tuần là xong, hoàn thành rồi, lập tức giao cho Quý Ly, để Quý Ly mân mê chuyện trang trí, đồng thời thấy ba tên trong phòng ngủ thường thường dùng ánh mắt khát vọng chờ mong nhìn mình, cũng ném chút chuyện cho bọn họ hỗ trợ.

Bận rộn hơn một tháng mới coi như hoàn thành tiệm được thiện đầu tiên của cậu — Được Thiện Duyên Hòa!

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời điểm tiệm được thiện khai trương, vốn Hàn Vũ định tận lực chọn cuối tuần, như vậy mình có thể có thời gian rảnh, mấy tên trong phòng ngủ cũng có thể có mặt trợ uy cho mình, nhưng nếu vậy, khó bảo đảm

trước khi Tả Duy Đường ăn bữa cơm trưa đầu tiên, đã lộ hết ra.

Bản thân Hàn Vũ cũng hiểu bản thân tích cực hơi quá, lớn tuổi vậy rồi, lần đầu tiên xuất hiện tâm tình thế này, tâm tình tặng quà vui sướng chờ đối phương lộ ra phản ứng bất ngờ, quả thật còn chờ mong hơn bản thân được nhận quà.

Chỉ là nếu quả thật chọn khai trương vào ngày thường, ba tên trong phòng ngủ cùng Kinh Vĩ Quốc đại sư huynh không nhất định có thể tới, cũng không thể vì một tiệm nhỏ của mình, khiến mấy người đặc biệt trốn học trốn việc được! Nhất là ba tên trong phòng ngủ, bọn họ không giống mình, còn có thể có Kinh Vĩ Quốc yểm trợ, có trốn học cũng không bị bắt, nhưng huấn luyện, mấy người đều trốn không xong.

Nhưng ngoài mình và Quý Ly, ba người này lại là những người bỏ nhiều tâm tư vào cái tiệm này nhất, khai trương không cho bọn họ tới, không chỉ rạn nứt tình cảm, mà trong lòng Hàn Vũ cũng không chịu nổi.

Rối rắm tới rồi rối rắm lui, cuối cùng vẫn chọn biện pháp trung hòa, bán thử ba ngày trước, trong lúc bán thử thì nói một tiếng với Ngô Khởi, để hắn buổi trưa trực tiếp tới đây lấy cơm.

Cuối tuần chính thức khai trương, đến lúc đó lại làm một nghi thức khai trương náo nhiệt, sắp xếp xong, vào thứ tư ngày bán thử đầu tiên Hàn Vũ để Kinh Vĩ Quốc yểm trợ cho mình, trốn tiết một lần chạy ra ngoài, sáng sớm hôm đó, còn bị ba tên cùng phòng dùng ánh mắt lên án trọng sắc khinh bạn rửa tội một phen.

Hàn Vũ vô cùng có lỗi nhìn lướt qua ba tên ai oán trong phòng ngủ, đáp ứng đủ loại hứa hẹn mới đổi được vẻ mặt hơi thoải mái chút của ba người.

Vừa tới tiệm, Hàn Vũ phát hiện cửa cuốn đều đã kéo lên, cậu đi vào xem, hay rồi, trừ cậu ra những người khác đều đến đông đủ!

Lấy Quý Ly cầm đầu, rất có khí thế đứng cạnh cửa chờ cậu, thuận tiện nhìn qua, theo thứ tự là quản lý cửa hàng, đầu bếp chính, đầu bếp phụ và nhân viên phục vụ cậu mời tới, cùng với một cô bé phụ trách quầy sản phẩm dưỡng da rộng năm m2 trong góc cửa tiệm — cô bé này là Quý Ly kéo tới, nghe nói là một đàn chị học marketing sắp tốt nghiệp trong trường cô, không biết thế nào lại bị Quý Ly lừa tới đây.

Hàn Vũ nhìn nhìn nét mặt hoạt bát của mọi người, không khỏi cười gật đầu.

Trong này trừ đầu bếp chính, cơ bản đều là người trẻ tuổi chiếm đa số, ngay cả quản lý cửa hàng cũng là một tên nhóc mới tốt nghiệp hai năm, rất nhiệt tình, cũng rất có quan niệm kinh doanh.

Nguyên nhân chủ yếu Hàn Vũ mời hắn về chính là cậu đưa cho đối phương một bức hình bánh mì, có thể biến miếng bánh mì này thành hiện thực không, muốn xem thực lực của đối phương. Cuối cùng có thực lực thật, chặt chẽ bắt lấy đối phương.

Hàn Vũ cười phẩy tay với bọn họ, ý bảo chuẩn bị đi, tuy là bán thử, nhưng cũng phải tận lực làm ra thứ tốt nhất, không có vấn đề là hay nhất, nếu phát hiện vấn đề, nhất định phải giải quyết hết trước khi cửa tiệm khai trương.

Phát biểu xong một ít mục đích và tinh thần cơ bản, Hàn Vũ chuyển tới phía sau, đổi áo khoác trắng, đi theo đầu bếp chính tới phía sau xem nguyên liệu nấu ăn và được liệu có mua đúng không.

Nguyên liệu nấu ăn, Hàn Vũ sắp xếp nhân viên chuyên phụ trách mỗi sáng sớm chạy ra chợ sớm mua đồ tươi mới nhất; dược liệu, mấy dược liệu bình thường cơ bản đều dựa vào vườn dược của sư phụ cung ứng, ba tới năm ngày đặt hàng một lần, tới lúc đó sẽ có người đưa tới, mấy loại hiếm một chút, Hàn Vũ đều dựa vào tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ cung cấp, bất quá mấy thứ hiếm có trân quý, Hàn Vũ phỏng đoán lượng dùng hẳn rất ít.

Dù sao, cả khu vực này chủ yếu cung cấp cơm trưa và cơm tối cho các loại thành phần trí thức trong mấy cao ốc văn phòng, thực dụng, nhanh, vệ sinh, ngon, đặc sắc, cùng với quan niệm dưỡng sinh độc đáo của cậu hẳn có thể hấp dẫn một đám khách hàng.

Nếu buôn bán dược thiện đắt tiền ngược lại không nhất định sẽ có thị trường, cho nên Hàn Vũ cảm thấy một tháng lại mua mấy dược liệu bên Hai Con Hồ Ly Nhỏ, bình thường bổ sung một chút vào dược thiện,

gia tăng công hiệu nhất định là được, hơn nữa, dù sao Hồ Ly Nhỏ cũng là một người hư cấu trên mạng, không phải chỗ dựa vững chắc như sư phụ cậu.

Vạn nhất ngày nào đó Hồ Ly Nhỏ không mở tiệm nữa, cậu không thể mua được vài thứ kia, còn không bằng ngay từ đầu không dựa vào đó, được liệu bình thường trong vườn thuốc của sư phụ, lại thêm tác dụng hỗ trợ lẫn nhau gia tăng công hiệu giữa các loại dược liệu, hiệu quả trị liệu đạt được đã đủ rồi!

Hàn Vũ nhìn lướt qua một vòng, phát hiện phương diện mua đồ ăn không xảy ra chút vấn đề nào, không khỏi vừa lòng cười cười, xoay người cùng đầu bếp chính thương lượng món ăn hôm nay.

Dược thiện muốn ra hiệu quả, còn phải dựa vào lửa nhỏ chậm rãi ninh mới được, nếu đợi tới giữa trưa thời điểm dùng bữa, chờ người tới gọi món mới làm sẽ chậm trễ, bởi vậy, sáng sớm Hàn Vũ đã nghĩ tới, chia mấy món đặc sắc ra làm năm dạng một tổ, mỗi tổ một ngày, luân phiên một vòng, vừa vặn năm ngày, trong khoảng thời gian làm việc của tộc đi làm quanh đây, có thể ăn được đồ ăn không lặp lại.

Các món trong đó cơ bản đều là loại bổ máu thông dụng đại chúng, ăn trường kỳ, có thể trợ giúp tộc đi làm suốt ngày ngồi văn phòng bổ sung khí huyết, tăng cường sức chống cự và cơ năng miễn dịch cho cơ thể.

Sáng sớm mỗi ngày phải dùng nồi tử sa lớn ninh trước, đợi tới giữa trưa, phối với đồ ăn khác thành một bữa đầy đủ, bán theo phần! Cũng có thể ăn giá bán.

Hàn Vũ lật lật món đặc sắc hôm nay, canh nhân sâm thịt hạt sen, canh dương sâm đuôi bò, vịt Tứ Bảo nhúng rượu, xuyên khung sườn dê, gà uyên ương [1]. Tuy cơ bản đều là một ít món thông thường, nhưng phân lượng và phối hợp dược liệu trong đó đều được Kinh Vĩ Quốc cải tiến, để vị thuốc đông y càng nhạt, đồng thời công dụng càng rõ ràng hơn một chút.

Chỉ là xem qua mấy món này, cơ bản đều bổ khí dưỡng huyết thông dụng, không có một món nào chuyên nhuận phổi trị ho, Hàn Vũ xoa cằm trầm ngâm một chút, quay đầu nói với đầu bếp chính phía sau: “Bếp trưởng Vương, mấy món này, lúc trước em đã giao cho anh, hôm nay để anh thử tay trước đi!”

Đầu bếp Vương mập mạp mặt áo khoác trắng, híp đôi mắt nhỏ, liên tục xoa tay: “Vậy sao được, nếu ông chủ cậu hôm nay đã tới đây, cũng để cậu tới, tôi làm trợ thủ cho cậu, thuận tiện quan sát một chút.”

Hàn Vũ thấy đầu bếp Vương xoa tay thịt trên bụng cũng nảy nảy, nâng cằm cười nhìn hắn: “Bếp trưởng Vương, theo em anh còn khách khí cái gì chứ, bản lĩnh của em sao đủ cho anh xem chứ, em học chẳng qua chỉ là phương thức phối hợp nguyên liệu nấu ăn và dược liệu thôi, cùng với trình tự bỏ vào trước sau và lượng dùng trong quá trình nấu nướng thôi, nếu động tay thật, đó mới là mưa riu qua mắt thợ đó!”

Đầu bếp Vương được Hàn Vũ tặng bók, cười càng thoải mái hơn, con mắt hoàn toàn biến mất, tuy biết Hàn Vũ có ý đồ mình vui vẻ, nhưng hắn vẫn rất hưởng thụ.

Hắn nấu ăn hơn mười năm, nếu không phải ông chủ cũ không phúc hậu, hắn cũng sẽ không đi ăn máng khác, ông chủ mới vừa bắt đầu, đã nói muốn dạy hắn làm vài món, hắn thiếu chút nữa trở mặt không chạy lấy người, nhưng thấy tay nghề thành thạo của ông chủ mới, tuy không so được với người chuyên nghiệp, nhưng tốt xấu cũng là dạng thường động dao động muỗng.

Chủ yếu là, ông chủ mới trẻ tuổi này nghe nói còn đang học y, trong tiệm kinh doanh theo quan niệm khỏe mạnh và điều dưỡng thân thể, các món dược thiện đặc sản trong đó, cách phối hợp cơ bản đều do cậu và sư huynh cậu ta tự điều phối ra.

Nhưng cậu ta lại yên tâm dạy hết cách nấu mấy món dược thiện đặc sắc trong tiệm cho hắn, nguyên liệu nấu ăn cho thêm nước cốt thuốc hay là trực tiếp cho dược liệu vào, là 20 gam hay là 15 gam, là lửa lớn rồi cho vào hay là hầm xong nước canh mới cho vào, cậu ta không giấu diếm chút nào.

Chỉ riêng thái độ dùng người không nghi ngờ này của Hàn Vũ, Vương mập đã cảm thấy đáng, trong phòng bếp quan trọng hắn luôn coi trọng, cũng nguyện ý tỏ vẻ vài phần khiêm tốn với Hàn Vũ.

Chỉ là bản thân Hàn Vũ cũng thật sự có vài phần tự hiểu mình, trù nghệ bản thân chỉ đủ ứng phó mấy món gia đình, đầu bếp Vương mới thật có bản lĩnh, vài món dược thiện mình dạy cho hắn, không qua hai ngày, chẳng những người ta đã nhớ kỹ các bước cần chú ý trong đó, ngay cả độ lửa và hương vị của nguyên liệu đều phát huy tốt hơn cậu không chỉ một cấp bậc.

Làm ra được hương vị của được thiện, mới thật sự phù hợp những gì Hàn Vũ nghĩ tới lúc đầu, mỹ vị mà có hiệu quả!

Vương mập thấy Hàn Vũ từ chối vài lần, cũng biết người ta thật sự buông tay cho hẳn quán phòng bếp này, không khỏi càng khoan khoái trong lòng, nhìn Hàn Vũ khẽ gặt đầu, xoay người mang theo đầu bếp phụ và nhóm học trò bắt đầu động thủ.

Hàn Vũ thấy bọn họ bận rộn, chính mình tìm cái góc, lấy ra nồi đất nhỏ mình cố ý đặt mua, tìm bách hợp, cá trắm cỏ cùng với một ít được liệu và nguyên liệu phụ khác, rửa sạch, xắt nhỏ, chờ chuẩn bị xong, xếp từng lớp vào nồi đất, hầm lửa nhỏ.

Cậu vừa lên lửa, Vương mập bên kia nhìn qua, thấy hành động của cậu, có chút khó hiểu.

Hàn Vũ thấy, cười nói một câu: “Đây là em nấu riêng cho bạn, công dụng không giống mấy món kia.”

Nói xong, giống như nghĩ tới cái gì, kéo Vương mập qua một bên, nhỏ giọng nói: “Đầu bếp Vương, về sau mỗi ngày em đưa anh cách nấu vài món được thiện, anh giúp em nấu nồi nhỏ giống hôm nay, được không?”

Vương mập còn đang khó hiểu bạn bè gì có thể để ông chủ mới để bụng như vậy, hiện tại còn đặc biệt dặn mình ngày ngày đều nấu cho người bạn kia, hay, cái này khẳng định là nấu cho vợ hoặc là vợ tương lai nha!

Vương mập tự nhận mình cũng là người biết tình thú, hẳn nhớ tới vị luôn luôn hung hãn không chịu nổi trong nhà, nhưng cũng là một bà vợ thật tâm tốt với mình nhất trên đời này, không khỏi nhe răng cười, cho Hàn Vũ một ánh mắt “anh hiểu mà”, nói: “Không thành vấn đề, ông chủ!”

Hàn Vũ dẫn những người khác trông lửa giúp, lại chuyển ra trước qua lại vài vòng, phát hiện Quý Ly sắp xếp mọi việc rất ra hình ra dạng, cậu nhàn rỗi tiêu sái tới một vị trí dựa vào bên cửa sổ sát đất, ngồi xuống, hiện tại mới khoảng chín giờ, người trên đường rất ít, ăn cơm lại càng ít, ngoài cửa để bàn bán thử, bên trong ghi rõ trong lúc bán thử, cửa tiệm có tổ chức các loại hoạt động ưu đãi.

Khi nhóm người qua đường đi ngang qua, cũng có vài người dừng chân ghé mắt sau đó nói buổi trưa tới thử, phần lớn đều vội vã lướt qua.

Hàn Vũ thấy một màn này, trong lòng hiểu rất rõ, một vòng người này, không thể nói là tập trung toàn tinh anh, nhưng cơ bản cũng là khu bảy tám phần nhân tài tụ tập, nhân tài là làm gì, nhân tài đều làm chuyện lớn, nào có tâm tư lưu ý một tiệm nhỏ bên đường khai trương hay đóng cửa chứ?

Nhưng Hàn Vũ không lo lắng, trước không nói cậu rất tự tin với hình thức kinh doanh ẩm thực dung hợp đồ ăn với trung y dưỡng sinh, cho dù bàn lui vạn bước, thật sự không có khách tới, trực tiếp kêu Tả Duy Đường huy động người công ty y tới chỗ mình ăn cơm!

Thời gian thoáng cái đã tới lúc dùng cơm, một bác sĩ trung y Ngụy Quốc Thủ sắp xếp đã tới nửa tiếng trước, Hàn Vũ bảo người kéo cho y cái bình phong, ngồi sau bình phong, có khách hàng cần sẽ để người qua xem mạch một chút.

Cùng lúc đó, trên đường đã có vài người thừa thớt vào tiệm, phần lớn người thấy đủ loại hoạt động bên ngoài, hơn nữa cửa tiệm làm theo phong cách cổ xưa rất khác biệt, đều ôm thái độ thử xem mà vào.

Vừa vào cửa đã được dẫn tới chỗ ngồi, trước khi ăn cơm, phát cho một tờ giấy, để bản thân đối chiếu các thông tin liệt kê trong đó phán đoán tình trạng thể chất của mình, nếu thật phức tạp, thì dời bước tới mặt sau bình phong bên góc trái, nghe nói có thể bắt mạch chẩn đoán tình trạng thân thể miễn phí.

Thẳng tới 11h30, người kéo tới nhiều hơn, Hàn Vũ cũng rời khỏi vị trí vẫn luôn làm ổ để chờ chỗ. Người vào đều làm tự chẩn đoán cơ bản nhất, chọn món thích hợp với mình.

Đồ ăn vừa vào miệng, mắt đều sáng lên, mấy tiệm ăn xung quanh sớm đã ngán, một tiệm vừa xuất hiện thế này thật đúng lúc mà!

Hàn Vũ dựa vào quầy thu ngân, nhìn cửa hàng tiếng người ồn ào, lướt qua một vòng, trong lòng có được chút kết luận.

Tuy phần lớn người chỉ là nhất thời mới mẻ, ăn được đồ ăn không giống trước, lập tức cảm thấy ăn ngon, chờ ăn lâu, vẫn sẽ thấy chán ngấy, nhưng chỉ cần bọn họ ăn hồi lâu, phát hiện ra chỗ tốt trong đó, cho dù không mỗi bữa chạy tới ăn, cũng sẽ ba năm ngày lại đây bồi bổ!

Nhân khí trong tiệm rất sung túc, nhưng Hàn Vũ vẫn thường thường nhìn ra cửa lớn, chỉ cần có người vào, nhất định cậu đều sẽ ngẩng đầu liếc qua.

Qua hồi lâu, người cậu muốn đợi rốt cuộc đã đến, cậu cười cười với người mới tới, ngoắc hẳn lại đây.

Chờ người tới gần, bắt chập tất cả, đưa đồ ăn mình đã sớm đóng gói tốt cho hắn.

Ngô Khởi không nói gì nhìn phần ăn rõ ràng chỉ đủ một người trong tay, xụ mặt nhìn Hàn Vũ, “Tiểu Ngũ, không được như vậy nha! Tôi đã chạy một chuyến, cậu còn không cho tôi dính chút ánh sáng của thủ lĩnh?”

Hàn Vũ cười hì hì vỗ vỗ vai hắn, “Sao có thể? Đến, anh xem anh cần mấy phần ăn, bữa này tôi mời, tôi bảo bọn họ ưu tiên đóng gói cho anh!”

Mắt Ngô Khởi sáng ngời, “Cậu làm chủ thủ lĩnh bọn tôi món gì, cho tôi năm phần giống thủ lĩnh, nhanh nhanh chút, thủ lĩnh và đám Tần Miểu còn chờ tôi về đó!”

Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn hắn, “Đó là đặc biệt làm cho y, mấy anh ăn cũng không có tác dụng, anh kêu cái khác đi!”

Ngô Khởi ngẩn ra, há miệng thở dốc, nhất thời tỏ vẻ ử rữ thật khoa trương, hối hận nói: “Aizz, đây là phân biệt đối xử, Ngô Khởi à Ngô Khởi, mày quen dần đi, nếu mày không vui, về sau tự tìm cô vợ đi!”

Hàn Vũ ở bên nghe vậy cười khổ không ngừng, cũng không phản ứng tên kì quái này nữa, trực tiếp bảo người làm cho hắn mỗi món một phần đóng gói mang đi, vừa vặn năm phần, xong xuôi trực tiếp nhét vào tay hắn, đẩy hắn ra cửa.

Ngô Khởi bị đẩy vài bước, ra tới cửa cũng không ầm ĩ nữa, mang theo cơm trưa trở về, đi mười bước, mới quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong mắt mang theo ý cười thật sâu. Sau đó xoay người, vội nện bước chân về công ty mình.

Theo thang máy đi vào phòng khách bên cạnh văn phòng Tả Duy Đường, thấy sáu người chờ cơm bên trong đều tự ngâm thuốc bụng nước, vừa thấy hắn vào, đều oán giận: “Nhóc Khởi, tốc độ này của cậu là không được, muốn bỏ lò luyện lại* đúng không! Cậu vậy mà lại tốn tới nửa tiếng đi mua cơm!”

(*gốc : ý là hàng lỗi bỏ vào lò nung nấu chảy ra luyện lại cái mới, trong câu này chê Ngô Khởi “xuống cấp” cần uốn nắn lại:)))

Ngô Khởi tức giận ném qua ánh mắt xem thường, ra vẻ lười phản ứng, dẫn đầu đi tới trước mặt Tả Duy Đường nằm ngửa trên lưng ghế sofa, “Thủ lĩnh, ăn cơm!”

Tả Duy Đường uể oải chống người dậy, xoa xoa mi tâm, từ lúc y quyết định bỏ trống cuối tuần để nghỉ ngơi, lượng công việc mỗi tuần ngày thường đi làm vô hình trung tăng thêm rất nhiều, xem ra y mới là người nên bỏ lò*, mới hai ngày thức đêm liên tiếp, vậy mà lại có cảm giác mệt mỏi!

(*rút ngắn của câu trên)

Y đón lấy phần cơm trưa Ngô Khởi đưa qua, không quá giống với lúc trước, chẳng những có cơm có đồ ăn, còn có một bát canh lớn — không phải cái loại canh đun nước cho rau, y không chút để ý bóc dưa, lột bao nhựa bên ngoài, bao nhựa vừa mở ra, một mùi quen thuộc khó hiểu xông vào mũi, Tả Duy Đường sững sờ ngay tại chỗ.

Y theo bản năng nhìn Ngô Khởi, nhưng Ngô Khởi đang kích động mở hết các phần ăn đặt lên bàn trà, đang chuẩn bị chọn phần ngon nhất nhét miệng, căn bản không chú ý ánh mắt Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường dừng động tác, cảm thấy mình gần đây càng ngày càng dễ thất thần vì người kia, nguyên tắc của bản thân, cũng không biết vứt bỏ bao nhiêu vì cậu, càng không biết từ khi nào, người kia đã chiếm một khối lớn trong lòng y, chỉ một phần cơm trưa không giống lúc trước đã có thể khiến y nghĩ nhiều như vậy!

Y cười khỏ lắc đầu, vừa vặn bị Ngô Khởi rót cuộc đã chọn được đồ ăn nhìn qua, không khỏi âm thầm cười trộm, mấy tên đàn ông khác bên cạnh lại thu hết vào mắt vẻ mặt không bình thường của hai người, quay mặt nhìn nhau — có biến!

Tả Duy Đường bưng cơm, và vài miếng, lại bưng canh, uống một ngụm, ánh mắt lóe lên, y chậm rãi buông bát canh, nhìn Ngô Khởi, “Cơm trưa mua đâu vậy?”

Ngô Khởi đang và cơm, bị người đột nhiên mở miệng dọa sặc, ho một hồi lâu, hần mới vỗ ngực nhìn Tả Duy Đường, “Thật sự có cái gì hương vị ‘tình yêu’ hả? Em có ăn ra cảm giác quen thuộc gì đâu, thật đúng là nấu cho anh mà!”

Ngô Khởi vừa dứt lời, Tả Duy Đường bỏ đũa xuống, cầm áo khoác mình lên nhìn Ngô Khởi, “Cậu ấy ở đâu?”

Ngô Khởi chu miệng, nhìn lướt qua đồ ăn mới ăn một nửa trên bàn trà, vươn tay chỉ một hướng, “Ở chỗ cửa hàng mặt tiền hồi đó anh mua cho em!”

Mới nói xong, Tả Duy Đường đã khoác áo ra ngoài. Bốn người khác thấy vậy ngây ngốc ngồi một bên nhìn theo bóng Tả Duy Đường đi xa.

“Nhóc Khởi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Bốn người trầm miệng một lời.

“Aizz! Còn không phải cái chuyện “em yêu anh anh yêu em” à!” Ngô Khởi bày vẻ cao nhân, tiếp tục bưng chén cơm ăn, trong lòng còn cân nhắc có nên thuận tiện kéo hai miếng cơm thủ lĩnh chưa ăn xong qua ăn luôn không, xem xem là hương vị gì.

Tả Duy Đường vừa vào thang máy đi xuống vừa cân nhắc câu Ngô Khởi nói, cái hương vị ‘tình yêu’ gì đó y ăn không ra, y chỉ nhớ rõ cái loại hương vị không tầm thường trong đó, hương vị này không phải trong đồ ăn, mà là dùng phương pháp mã hóa khứu giác lưu lại trong bộ nhớ.

Một loại hương vị sinh ra vì y.....

—

Chú thích: mấy món ăn, thật ra tên món ăn toàn là tui dịch bậy:p tên món ăn bên mình hình như đâu có phức tạp như vậy

— = nhân tham liên nhục thang = canh nhân sâm thịt hạt sen

— = dương tham ngư vĩ thang = canh dương sâm đuôi bò (món này không tìm được cái hình nào đẹp hơn)

— = tửu oa áp tứ bảo = vịt Tứ Bảo nhúng rượu.

— = xuyên khung dương bài cốt = xuyên khung sườn dê (xuyên khung là dược liệu)

— = uyên ương kê = gà uyên ương. Hai con gà, một luộc một nướng

56. Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tả Duy Đường xuống lầu, một đường thẳng tới địa điểm Ngô Khởi chỉ, cách một đầu phố rất xa, đã thấy được cửa hàng sáng sủa sạch sẽ kia, bảng hiệu bên trên là bảng gỗ dây mây quấn quanh, từ cửa sổ sắt đất có thể thấy bên trong đã đầy khách!

Nhưng cho dù nhiều người như thế, y vẫn chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được cậu — đang cười ha ha nói cái gì với một đám khách, rồi xoay người đi vào một cửa nhỏ bên cạnh.

Tả Duy Đường đột nhiên không nóng nảy nữa, mà trước một khắc này, tim y vẫn luôn đập cấp tốc, có một loại huyết dịch khát cầu mãnh liệt chảy trong mạch máu y. Y tha thiết khát vọng một việc, hoàn toàn đến từ bản năng.

Thậm chí y còn không nghĩ xem đó là việc gì, mà hiện tại, ngay khoảnh khắc y nhìn thấy người kia, y giật mình cảm thấy mình hiểu ra.

Y từng bước tiêu sái đi vào trong tiệm, nhìn phục vụ bên cạnh tiến tới muốn dẫn y đi tìm vị trí, y không kiên nhẫn phẩy tay, may mà nhóc con tên Quý Ly kia có chút ánh mắt, vẫy tay để phục vụ đi xuống, bừ môi với y ra dấu cánh cửa nhỏ bên cạnh.

Tả Duy Đường không dừng lại, thậm chí làm như không thấy biểu hiện thiện ý của Quý Ly, chọc cho Quý Ly càng thêm xác định tên này quả thật rất kém!

Y đẩy cửa, bên trong là một hành lang nhỏ, đầu này hành lang là WC, đầu kia hành lang là phòng thay quần áo nam nữ, y dừng bước, đi vào bên trong, dừng lại ngoài cửa gian thay đồ nam, vươn tay đẩy cửa.

Trong nháy mắt cửa bị đẩy từ ngoài vào, Hàn Vũ vừa vặn mặc áo khoác mình vào, không nghĩ ra trừ ông chủ mình đây, còn có ai sẽ vào đây lúc này, không tới mức có người ngày đầu đi làm đã muốn trốn việc chứ?

Khoảng khắc xoay mặt qua, có chút sững sốt, “Sao anh lại tới đây?”

Tả Duy Đường không hé răng, nhìn Hàn Vũ thật lâu mới tới gần cậu, hơi cúi đầu đánh giá Hàn Vũ, Hàn Vũ bị lây nhiễm cũng trưng ra vẻ ngây ngốc, hơi hơi ngẩng đầu nhìn lại y.

Thật lâu sau, Tả Duy Đường mới vươn tay, ôm vai Hàn Vũ, kéo vào lòng mình, rồi cứ yên tĩnh ôm như vậy.

Hàn Vũ giật mình, tay chân không biết bỏ đi đâu — cậu cùng người đàn ông này, hôn cũng đã hôn, làm cũng đã làm, nhưng chưa từng giống thế này, cái gì cũng không làm, không mang theo chút sắc thái tình dục nào, chỉ có một cái ôm.

Mà chỉ một cái ôm này, đột nhiên khiến tim Hàn Vũ sục sôi chưa từng có, phải nói lúc trước cậu đã từng mong đợi hoặc đùa ảo tưởng, Tả Duy Đường biết mình làm hết tất cả, sẽ biểu hiện ra phản ứng thế nào, tới thời khắc này, cậu mới biết, cái gì chờ mong với ảo tưởng, cái gì phản ứng trong dự kiến ngoài dự kiến, đều kém một cái ôm này.

.....

“Hôm nay em trốn học....” Trong giọng nói có chút thở dài.

“Đúng vậy, trốn học, buổi chiều phải chạy trở về.”

“Vậy mỗi lần bảo em xin phép, em đều già mòn cái lão nói không được.” Đây là oán giận.

“....” Xin phép xong để anh càng không kiên nhẫn gây sức ép trên giường?

“Em bận lâu như vậy, còn giấu giấu diếm diếm là vì mở cái tiệm này?”

“Ừm.....”

“Chuyện mở tiệm, chết sống không cho tôi chiếm một chút, là vì cái gì?”

“Anh cảm thấy sao....”

“Tôi cảm thấy.....” Tả Duy Đường nỉ non, cúi người ghé vào tai cậu nói, “Tôi cảm thấy là.....”

Tôi cảm thấy là em hiếm lạ phản ứng của tôi!

Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn y một cái, mặt mày loay loan khóe miệng nhếch lên, cười có chút đắc ý lại có chút thoải mái, Tả Duy Đường ôm hờ cậu, rử mắt xem, thu hết bộ dạng này của cậu vào đáy mắt, không khỏi cảm thấy bụng hơi căng, bên trong căng khó chịu, nhóc con này, hôm nay đặc biệt trâu người.

“Đêm nay về nhà?” Tả Duy Đường đột nhiên mở miệng.

Hàn Vũ híp mắt nhìn y, trong con ngươi tối đen như mực chỉ nhìn thấy ảnh ngược một mình mình, không có bất kỳ thứ gì khác, không khỏi cảm thấy cổ họng khát khô, nghĩ tới sức lực cường tráng bao vây dưới lớp quần áo của người đàn ông này, cùng với vào thời điểm nào đó, năng lực và lực kéo dài của đã thú được biểu hiện ra, trên mặt giống như thiêu cháy, đổ rục một mảng, nóng rục.

“Sư huynh chỉ giúp em xin nghỉ hôm nay, sáng mai phải huấn luyện.....” Hàn Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm, thấy trong mắt đối phương hiện lên một ít thất vọng, bất tri bất giác lại vòng vo, “Nhưng mà..... Hiện tại em có thể đi.....”

Ánh mắt Tả Duy Đường sáng lên, bình tĩnh nhìn chằm chằm Hàn Vũ, mười giây sau, đột nhiên đùng môi cậu một chút, thấp giọng cười nói: “Đứa nhỏ ngoan, tôi vừa vặn còn một tiếng nghỉ ngơi.....”

“Một tiếng?” Hàn Vũ nhướng mi nhìn y.

Tả Duy Đường không đáp, trực tiếp kéo cậu ra, tìm một khách sạn nhanh lẹ gần đó, dẫn thân tiến vào, rốt cuộc có phải chỉ một tiếng rồi ra không, sớm chẳng ai có tâm tư đo cái này!

.....

Đợi tới cuối tuần Được Thiện Duyên Hòa chính thức khai trương, sáng sớm Tả Duy Đường rời giường, tha Hàn Vũ còn đang vui trong ổ chăn khô khô dậy, tỏ vẻ còn coi trọng chuyện tiệm được thiện khai trương hơn cả Hàn Vũ, nếu không phải Hàn Vũ nhiều lần chen vào khuyên can, y còn muốn đi tìm cho Hàn Vũ mấy nhân vật quan trọng tới cắt băng!

Sáng sớm hai người tới cửa tiệm, cửa sổ sáng bóng, bàn ghế hơi điều chỉnh, thêm vài bình phong, ngăn ra mắt gian nhỏ lịch sự tao nhã, động tác của nhân viên cũng càng ngay ngắn trật tự.

Ba ngày bán thử thu hoạch không ít, trong lúc đó phát hiện không ít vấn đề, cũng nhận được không ít đề nghị của khách hàng, Hàn Vũ và Quý Ly đều tận lực điều chỉnh từng chút, chờ tới nghi thức khai trương hoàn mỹ ngày hôm nay!

Kết quả hai người thương lượng đến thương lượng đi, cũng không thương lượng ra cái gọi là nghi thức hoàn mỹ, cuối cùng chỉ mua mười cái pháo mừng*, bày hoa tươi, hôm khai trương nghe một tiếng vang, hấp dẫn chút nhân khí là được rồi!

Chỉ là không nghĩ tới, pháo vừa nổ, khác còn chưa tới mấy người, sói đói đã tới mấy con, đầu tiên là ba con trong phòng ngủ, đã nói muốn tới giúp đỡ khai trương, Hàn Vũ cười đón bọn họ vào, nghĩ nghĩ, dẫn tới chỗ Tả Duy Đường ngồi.

Vừa xoay người ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Ngô Khởi cùng một đám người, lái một xe tải nhỏ chuyển một đồng lẵng hoa tới, Hàn Vũ trưng mặt cười tới đón, nhìn nhìn chữ lưu niệm viết trên lẵng hoa, khoe miệng run rẩy nửa ngày, cười lắc đầu đắm một quyền vào vai Ngô Khởi, trên lẵng hoa này viết, người không biết đại khái sẽ cho rằng tiệm này là Quý Ly mở.

Câu chữ trên lẵng hoa đều rất tùy ý, cũng không ra trò trống gì, trừ một câu “chúc mừng chị dâu mở tiệm mới” đều là lời thề về sau muốn tới cộ ăn cộ uống.

Hàn Vũ nhìn một đám người này, có gương mặt quen cũng có không quen, người quen chính là ba người quen biết hôm giao thừa, cái khác không quá quen thuộc, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn mình đều rất nhất trí — tò mò kèm hoang mang.

Hàn Vũ im lặng cho bọn họ nhìn mười giây, cảm thấy không sai biệt lắm, mang bọn họ vào trong, vẫn đi về phía Tả Duy Đường bên kia, chỉ là bàn trong tiệm vốn thiết kế theo kiểu cửa hàng thức ăn nhanh, một đám người như vậy lại đây, một cái bàn căn bản không đủ, Hàn Vũ nhìn quanh tiệm, dù sao cũng trống, để bọn họ giúp đỡ, bê ba cái bàn tới, một đám người ngồi vây quanh bàn.

Tuy những người này không nằm trong phạm vi mình đoán trước, nhưng bọn họ vội tới cổ vũ mình, trong lòng Hàn Vũ vẫn cảm tạ, nhưng vào lúc hiện tại, không phải thời gian ăn sáng cũng không phải giờ cơm trưa, trong tiệm thật sự không biết có thể lấy cái gì ra chiêu đãi bọn họ, suy nghĩ thật lâu, cậu vẫn là tự mình ra phía sau, nhìn một nồi lớn canh được thiện bổ khí bổ thận, vung tay lên, để nhân viên bưng cho mỗi người một chén.

Tới giữa trưa, công việc trong tiệm lu bù lên, chỗ trống bắt đầu túng thiếu, Tả Duy Đường phẩy tay bảo đám bên người rút hết, trả bàn lại hiện tại ban đầu, sau đó chào một tiếng, nói buổi tối lại tụ tập, đến lúc đó lại nói chuyện, ba tên cùng phòng thì ở lại hỗ trợ.

Tới giờ cơm, trong tiệm rồi thành một cục, ngay cả ba tên vốn còn ngại cũng bưng chén đĩa đi hỗ trợ lên món.

Phía sau, trong tiệm đều ồn ào ầm ĩ, chỉ có một người rất không thích hợp, trong cảnh tượng này có vẻ không hòa hợp, trước mặt bày một bàn đã ăn xong, một người chiếm ghế bốn người, ai tới ngồi đều bắn ra ánh mắt dao nhỏ, thản nhiên chiếm chỗ chống má, ánh mắt hùng hực chuyển theo sau lưng Hàn Vũ, trên mặt không có cảm xúc gì, ánh mắt lại rất dịu dàng.

Vài đợt khách ra ra vào vào đều xem thường nhìn y cũng không để ý.

Cuối cùng vẫn là Hàn Vũ nhìn không vừa mắt, bước tới nhìn lướt qua Tả Duy Đường đã sớm ăn xong phần đồ ăn TQ bưng cho y, còn nhàn nhã chống cằm ngồi đó, lấy giọng thương lượng nói:

“Anh về trước đi, tìm chỗ đặt phòng riêng hay gì đó, đám bạn bên anh với bên em hôm nay tới cổ vũ, thế nào cũng phải mời bọn họ ăn một bữa!”

Tả Duy Đường liếc cậu, hơn nửa ngày mới lắc lư đứng lên, đứng một nửa, còn cố ý lảo đảo một cái, làm bộ muốn té, dọa Hàn Vũ theo bản năng vương tay đỡ y, kết quả tay duỗi ra, đã biết đối phương giả bộ.

Tả Duy Đường nương theo lực đỡ của Hàn Vũ, dính chặt trong cổ Hàn Vũ, lúc đứng dậy, môi cánh hoa lướt qua tai và má cậu, tốc độ rất nhanh, không nói hiện tại trong tiệm ồn ào, căn bản không ai chú ý tới, cho dù thấy, cũng cho rằng Tả Duy Đường đứng dậy không cẩn thận cọ tới mà thôi!

“Anh.....” Hàn Vũ ghen hòng, thật không biết làm sao với người này mới tốt, người đàn ông này, lần đầu tiên gặp, cảm thấy giống như thần kinh, vừa gặp đã nói muốn cậu, cũng may là cậu, nếu là bất kì người nào khác, có chút cá tính, có lẽ có thể cùng y chết sống tới cùng.

Chậm rãi ở chung mấy tháng, mới nhận ra một ít mị lực của đàn ông trưởng thành trong y, làm việc xem như thận trọng, có thể nghe vào lời người khác, cảm thấy không tệ lắm, tuy thói hư tật xấu không ít, nhưng tốt xấu chịu dạy dỗ không phải sao.

Cho tới bây giờ, nhất là hai ngày này, người đàn ông này có đôi khi làm mấy động tác nhỏ tâm tư nhỏ, lại không khác một đứa nhỏ, chính y cũng sẽ vì mấy hành động nhỏ của mình mà dương dương tự đắc.

“Tôi đi trước, chờ đóng cửa, tôi tới đón em.” Tả Duy Đường đứng thẳng người, trên mặt vẫn là vỏ bọc bình tĩnh tự kiểm chế, trong mắt mơ hồ lóe lên một tia vui sướng, bước nhẹ chân đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa mới đi vài bước, liền dừng lại, ánh mắt lợi hại quét qua xung quanh, sau đó dừng lại tại một phương hướng, trầm mặc đứng một chỗ thật lâu, quay đầu nhìn thoáng vào trong tiệm, Hàn Vũ đã bận rộn, không chú ý tình huống bên ngoài.

Lách tách vài tiếng, y nhanh nhẹn chạy tới phương hướng vừa rồi, bắt một cái, trở tay siết cổ tay đối phương, lạch cạch một tiếng, một camera loại nhỏ rơi xuống đất, đồng thời cũng truyền tới tiếng đối phương kêu đau hít khí lạnh cầu xin tha thứ: “Anh Đường, anh Đường, nhẹ chút, đây là tay người, không phải tay heo!”

Tả Duy Đường không khách khí hất tay đối phương ra, khiến đối phương liên tiếp lùi vài bước theo quán tính mới không ngã xuống đất, sau đó, y hai tay ôm ngực, đứng trước mặt gã, âm u nhìn gã: “Vậy cậu làm chút chuyện của người đi, tôi cũng không biết cậu lại bắt đầu giúp ông già làm việc này?”

Nói xong, chân không khách khí đạp cái máy ảnh kia, một cước hạ xuống, khung máy phá hủy hơn phân nửa, Tả Duy Đường giống như còn chưa hết giận, lại hung hăng nghiền vài cái.

“.....” Đối phương ngó ngó cái máy bị đạp tan nát, lại đánh giá sắc mặt Tả Duy Đường một phen, đột nhiên cảm thấy sự tình hình như phức tạp hơn, chuyện này cũng không phải lần đầu gã làm, vài năm trước, gã đã thường tới theo dõi một vài người đàn ông hành vi thân mật xuất hiện bên người Tả Duy Đường, nếu nói Tả Duy Đường không hề phát hiện, gã không có tự tin này, người ta trình độ gì, mà gã thì trình độ gì.

Thay vì tự kỉ cho rằng trình độ điều tra của mình đã đạt trạng thái xuất thần nhập hóa, gã tình nguyện thừa nhận là đối phương lừa dối thủ đoạn phản trình sát với mình, hoặc là nói, y căn bản không thêm để ý tình nhân nhỏ của mình bị phơi bày dưới mắt lão gia.

Cho nên, cách hai năm sau, lão gia đột nhiên lại giao chuyện này xuống, ban đầu gã chỉ có hơi kinh ngạc, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Tả Duy Đường lại tìm bạn chơi, nên một hơi đồng ý.

Nhưng tình huống hiện tại.....

Mắt gã lóe sáng, nhìn Tả Duy Đường: “Anh Đường, lần này anh.....”

Tả Duy Đường phức tạp nhìn gã một cái, “Cậu về đi, về sau đừng tới đây, bảo ông già cũng đừng chơi trò này, hoặc là thẳng mặt nói chuyện, hoặc là cứ như vậy đi!”

“Bên chỗ lão gia..... Anh Đường, lần này anh thật lòng?”

Tả Duy Đường liếc mắt nhìn gã, không nói một lời tiêu sái bỏ đi, lưu lại mảnh vụn camera cho người kia, người nọ đứng đó, sững sờ hồi lâu, mới lau mặt, uể oải lẩm bẩm, “Lần này chắc lão gia tức điên thật rồi, aizz! Yêu càng sâu trách càng nặng, lại không thấy rõ cái gì tốt cho anh Đường nhất a!”

Nói xong, lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua camera nát bét, xoay người đi.

Mà Tả Duy Đường đi xa lại không tuân thủ ước định về nhà trước của Hàn Vũ, chỉ gọi điện thoại cho bọn Ngô Khởi, bảo bọn họ đi đặt phòng riêng, đặt xong báo một tiếng là được, bản thân thì đi dạo quanh đó, nhìn rồi tiêu sái một hồi, thấy một cửa hàng quần áo nam, lơ đãng ngắm một chút, đột nhiên cảm thấy cái áo len lông cừu không tay màu nâu nhạt trong tủ kính rất thuận mắt, màu sắc và kiểu dáng tự dưng làm y nhớ tới cái người bạn rợn xoay quanh trong tiệm.

Y nghĩ nghĩ, xoay người vào trong, vài phút sau, mang theo hộp giấy đi ra, lắc lắc lư lư tiếp tục lượn lờ, hai tiếng sau, y nâng tay nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm đã qua giờ cao điểm của tiệm được thiện, bắt đầu bước nhanh đi về phía tiệm được thiện.

Không tới hai mươi phút, Tả Duy Đường trở về, vào cửa đã thấy Hàn Vũ đang cầm tách trà ngồi tán dóc với bọn Quý Ly Nguyên Lăng.

Khoảng khắc cửa mở, Hàn Vũ vừa vặn ngẩng đầu, ánh mắt hai người vô tình tiếp xúc trong không trung, động tác trên tay Hàn Vũ khựng một chút, nhìn bộ dạng đối phương, hiển nhiên không về nhà, đứng dậy đi qua, nhìn y, “Không về à?”

Tả Duy Đường nhẹ nhàng ờ một tiếng, đưa túi to trong tay cho cậu, ôm vai cậu muốn đi vào trong.

Hàn Vũ vừa đi vừa mở túi ra xem là gì, vừa thấy hai cái áo len lông cừu cùng kiểu không cùng màu, mấy ngày nay mặc là vừa lúc, cái màu đen hơi lớn, cái màu kaki hơi nhỏ, cậu giật mình — đây là đồ đôi?

Cậu nghiêng mặt, hơi ngửa lên nhìn Tả Duy Đường, chỉ thấy một bên khóe miệng nhếch lên của đối phương.

Người đàn ông này học đúng nhanh..... Hàn Vũ cũng học y nhếch khóe miệng.

—

57. Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiệm dược thiện chọn khai trương thứ bảy, gần đó vốn nhiều cao ốc văn phòng, lui tới đều là dân văn phòng, thứ bảy lại là ngày nghỉ, lượng người vốn có hạn, một đám người giữa trưa chính là giờ cao điểm một ngày, tới buổi tối, năm sáu giờ thêm một đám nhỏ, qua giờ này, trong tiệm ngẫu nhiên chỉ có hai ba con mèo nhỏ lác lác.

Đợi tới sau tám giờ, người trong bếp tới nói với Hàn Vũ, hôm qua bọn họ đã dùng hết nguyên liệu nấu ăn, Hàn Vũ vừa nghe, trong lòng âm thầm lú lười, vì cam đoan nguyên liệu tươi mới, tuy không cất chứa nhiều, nhưng cậu chuẩn bị dựa theo số lượng của hai ngày mà! Vậy mà đã dùng sạch toàn bộ rồi!

Ngay lúc kinh ngạc, cậu cũng đồng thời quyết định lập tức đóng cửa sớm, không đợi tới chín giờ.

Nói một tiếng, bảo người mua đồ vẫn mua theo số lượng hôm nay, hôm nay mới khai trương, rất nhiều người đều tới vì ưu đãi, đợi tới mai, lượng người nhất định sẽ bị mấy tiệm ẩm thực tiện nghi cùng với mấy tiệm có lượng khách quen nhất định phân tán bớt. Đến lúc đó lượng người căn bản không được như hôm nay. Điểm này Hàn Vũ hiểu rõ.

Hàn Vũ dặn dò một chút công việc sau đó, để quản lý trông việc đóng cửa, thuận tiện hứa hẹn với mấy người đã vất vả một ngày, buôn bán thịnh vượng tháng đầu tiên sẽ phát lương thưởng, chộc mấy người vốn đã mệt mỏi lập tức xốc lại tinh thần, tiễn bước Hàn Vũ, còn nói nói cười cười dọn dẹp kê bàn, thu dọn bàn ăn.

Đám người Hàn Vũ vừa ra khỏi cửa tiệm, tập thể thở dài — thật đúng là đủ mệt!

Có điều may mắn cả đám đều là thanh niên, mệt thì mệt, nhưng không hề được hưng phấn tinh thần, Hàn Vũ lấy tay chọt chọt Tả Duy Đường, hỏi chuyện lúc sáng y nói tụ tập buổi tối.

Tả Duy Đường hất hất cằm, ý bảo theo y.

Hàn Vũ lên xe Tả Duy Đường, bốn người Kỳ Lân cùng ngồi xe cậu ta, đi theo sau xe Tả Duy Đường, cùng tới chỗ đám Ngô Khởi đã đặt.

Vừa tới nơi, Hàn Vũ xuống xe, ngẩng đầu vừa xem liền vui vẻ — đây không phải nơi lần đầu tiên cậu gặp Tả Duy Đường sao!

Tả Duy Đường và Kỳ Lân cùng vào bãi đỗ ngầm đỗ xe, bảo bọn họ lên trước, phòng Phương Hoa lâu bảy, Hàn Vũ hôn hờ huých cánh tay An Húc Dương với Quý Ly nói: “Mấy người theo tôi nà!”

Bốn người vừa trò chuyện vừa bước vào sảnh lớn lầu một, chuẩn bị từ sảnh lớn đi thang máy lên lầu bảy, bọn họ bên này mới tới gần sảnh lớn, bên kia lại truyền tới một tiếng hơi kinh ngạc: “Tiểu Ngũ?”

Bốn người xoay xoay đầu qua xem, là Nhạc Song Bàn, phía sau cách hần nửa bước còn có một cậu trai đi theo, cúi đầu, không nhìn rõ dung mạo, nhưng nhìn không khí giữa hai người, cảm thấy có chút vi diệu.

Trừ Quý Ly, trên mặt ba người khác đều không tự giác lộ ra một tia giật mình, cuối cùng vẫn là Hàn Vũ mở miệng tiến lên chào hỏi, “Anh Nhạc, thực trùng hợp, anh cũng tới đây ăn cơm?”

Nhạc Song Bàn cẩn thận nhìn lướt qua, phát hiện một đám người chỉ thiếu Kỳ Lân, nói: “Ồ, ăn cơm, chỉ có mấy người các cậu à, Kỳ Lân đâu?”

Hàn Vũ hơi liếc tới cậu trai phía sau hần, sau đó mới nói: “Đang đỗ xe!”

“À, sao đột nhiên lại tới đây chơi, là sinh nhật ai hay là.....?” Nhạc Song Bàn cười gật đầu, không tự giác kéo xa khoảng cách với người phía sau, để người sau hần lộ ra toàn bộ.

“Không có, tôi mở cửa tiệm nhỏ, bọn họ đòi tôi mời khách, tôi nghĩ hiếm được một lần, nên tới nơi này mời bọn họ ăn một bữa.” Hàn Vũ ngó qua người sau lưng hần, có vài phần quen mắt, lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu, cái người kia hiển nhiên nhận ra động tác của Nhạc Song Bàn, khinh miệt nhếch nhếch khóe miệng, trong mắt đều là mỉa mai, cũng không lên tiếng, tay rút túi, bộ dạng chẳng sao cả.

“A, đây là chuyện tốt, sao không nói với anh, chuyện khi nào, có cần giúp cái gì không, giấy chứng nhận gì đó, cần không? Có cần cậu nói một tiếng!” Nhạc Song Bàn hiểu nhiên có vài phần kinh ngạc, sau lại hồ hững, đoán chừng chỉ là đánh nhõ nghịch nhõ thôi!

Hàn Vũ cười lắc đầu, “Không có gì, chỉ chơi đùa thôi, nào còn cần anh Nhạc ra tay!”

Nhạc Song Bàn hiểu rõ gật đầu, quả nhiên như hần nghĩ, là cái loại làm cái tiệm nhỏ náo loạn thôi, kiểm chút hơi nhõ rồi tan!

Hàn Vũ nhìn nhìn đồng hồ, cảm thấy chậm trễ không ít thời gian, còn nói tiếp, Kỳ Lân và Tả Duy Đường cũng lên tới nơi, bèn nói: “VẬY, anh Nhạc, bọn tôi lên trước?”

Nhạc Song Bản ngẩn ra, sau đó mới chế nhạo nhìn mấy người, ánh mắt hơi hơi híp lại, nói: “Hiếm khi Tiểu Ngũ hôm nay khai trương, hôm nay các cậu ăn chơi đều tính cho anh, cậu gọi Kỳ Lân, cùng tới phòng riêng tôi đặt chơi đi!”

Mấy người đều sững sốt, quét mắt nhìn lẫn nhau, cuối cùng vẫn là Hàn Vũ bắt đầu mở miệng, “Cái kia, anh Nhạc, bọn tôi đã đặt phòng rồi, trong phòng còn có bạn bè khác, cũng không quen, sợ gom đến lại cùng nhau xấu hổ.....”

“Cậu cho rằng bạn bè làm sao ra, không gặp mặt làm sao quen làm sao kết bạn?” Nhạc Song Bản ngắt lời Hàn Vũ.

Hàn Vũ bị hấn nghẹn cứng họng, đồng thời có chút khó chịu, Nhạc Song Bản này hôm nay muốn cho bọn họ một gậy, thế nào cũng muốn lấn với bọn họ mới thuận lòng hấn a! Nhưng mà, Hàn Vũ nghĩ không ra, mặc dù Nhạc Song Bản có vài thứ quả thật khiến người ta phản cảm, nhưng không giống hôm nay.

Đối với người không thức thời như Hàn Vũ hôm nay, người như bọn hấn, hơn phân nửa đều cười cho qua, cần bản lười phản ứng tiếp.

“Nhạc thiếu, anh xem rồi làm đi, tôi lên chơi trước, có lẽ Bạch thiếu bọn họ sớm tới rồi!” Người vẫn luôn đứng sau lưng Nhạc Song Bản đột nhiên mở miệng, nói xong còn liếc qua bốn Hàn Vũ Hàn Vũ một cái, “Đều là mấy đứa nhỏ, cần bản không biết lạc thú chơi đùa của chúng ta, không muốn chơi thì thôi, đừng làm khó dễ người ta!”

“Nick!” Nhạc Song Bản đột nhiên khá giận dữ mở miệng, một tiếng Nick thốt ra, giống như cũng nhận ra mình có chút thất lễ, nhưng lại càng không muốn bỏ mặt mũi xuống, càng chấp nhất nhìn Hàn Vũ nói, “Bọn tôi ở phòng Phồn Thúy lầu sáu, cậu chờ Kỳ Lân tới đây, nói với em ấy một tiếng, cùng lên.”

“Nhạc.....” Hàn Vũ nghe hấn gọi Nick, mới nhớ ra người vẫn luôn đứng một bên này là ai, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút căm ghét, Nhạc Song Bản này, thời điểm bảo trì cái hấn gọi là phong độ, đều không khiến người thích như vậy, hiện tại cái dạng này, càng khiến người ta phản cảm.

“Bọn họ có thể đã nói không rõ ràng, đó là tụ họp cá nhân, bọn tôi đã đặt phòng riêng!” Đột nhiên, một giọng nói khác chặn trước Hàn Vũ, chen vào.

Mọi người sững sốt, đồng loạt xoay mặt qua, thấy Tả Duy Đường mang theo Kỳ Lân tiến vào cửa lớn.

Hiển nhiên, càng kinh ngạc hơn bọn họ chính là Nhạc Song Bản, chỉ thấy thần thái trên mặt hấn lập tức trở nên khó coi, ánh mắt đảo tới đảo lui trên người Kỳ Lân và Tả Duy Đường, khi hai người tới gần, vẻ mặt âm u càng thêm sâu nặng, thẳng tới lúc này, Hàn Vũ mới giật mình hiểu ra, hóa ra nguyên nhân nằm trên người Kỳ Lân.

Nhạc Song Bản ngoan cố yêu cầu không có nguyên tắc như vậy, xem ra, muốn gặp cũng không phải bọn họ.

“A.....” Sắc mặt Nhạc Song Bản vòng vo mấy vòng, cuối cùng coi như khôi phục thái độ bình thường, cười khề một tiếng không rõ nghĩa, đang muốn mở miệng, lại bị Nick bên cạnh cướp lời.

“Ai yô, Tả thiếu à! Đã lâu không gặp!” Nick vui cười vẫy tay hô, còn quăng mị nhãn qua.

Hàn Vũ bị một màn này khiến trong lòng có chút chán ghét, không nghĩ tới câu tiếp theo của Tả Duy Đường, trực tiếp khiến cậu cười ra tiếng, Tả Duy Đường liếc mắt qua, không chút để ý hỏi: “Cậu là ai?”

Nick cứng đờ tức khắc, sau đó lập tức cười khề vài tiếng, nói: “Tả thiếu thật đúng là quý nhân hay quên, tôi là bạn Mạc Mạc.”

Tả Duy Đường lại nhìn cậu ta một cái, gật đầu lung tung, vẻ mặt không phải nói y nhớ ra rồi, mà là y đã biết rồi, khi nói chuyện, Tả Duy Đường bước tới trước mặt mọi người, thần nhiên lướt mắt qua Nhạc Song Bản, rồi nhìn tới Hàn Vũ, vươn tay vén tóc cậu, hỏi, “Ngô Khởi gọi điện hỏi, đi lên đi!”

Hàn Vũ liếc mắt qua Nhạc Song Bản một cái, ngoan ngoãn gật đầu với Tả Duy Đường.

Mà cũng trong nháy mắt đó, vẻ mặt Nhạc Song Bản và Nick lại đột nhiên phấn khích vài phần, nhất là khi bàn tay Tả Duy Đường chạm tới đầu Hàn Vũ, tuy không có động tác gì khác người, nhưng chỉ đối diện

nhau thế kia, rồi động tác vén tóc sau đó, cũng khiến người ngoài cảm nhận được quan hệ hai người không hề cận cùng với cảm giác vô cùng thân thiết lộ ra từ trong khung.

Về mặt Nhạc Song Bản phức tạp quét vài vòng qua lại giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường, cuối cùng hóa thành một hơi thở ra thoải mái, lại như có thâm ý khác nhìn chăm chăm Kỳ Lân — Kỳ Lân vừa tới trước mặt mọi người, liền lẫn vào trong đám An Húc Dương, ngay cả ánh mắt cũng không cho Nhạc Song Bản.

Nếu nói biểu cảm trong nháy mắt kia của Nhạc Song Bản mọi người còn có thể đoán ra một chút nguyên do từ trên người Kỳ Lân, như vậy, về mặt của Nick lại khiến mọi người vô cùng khó hiểu, đầu tiên là ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng xem tới cuối cùng, lại biến thành hứng thú dào dạt, mà hứng thú này lại nhằm vào Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường khách khí mà xa lánh gật gật đầu với Nhạc Song Bản, nói: “Tôi đã đặt phòng trên lầu rồi, còn có bạn, lên trước, lần sau tôi làm chỉ mời mọi người chơi.”

Nhạc Song Bản trào phúng bĩu môi, không nói một lời, ánh mắt Tả Duy Đường tới đi vài phần, bị Hàn Vũ kéo tay áo, vươn tay xoa đầu Hàn Vũ, ôm hờ vai Hàn Vũ đi tới thang máy.

Đi được một nửa, mọi người nghe thấy Nhạc Song Bản đột nhiên lên tiếng, “Kỳ Lân, anh có chuyện muốn nói với em.”

Mọi người đều dừng chân, nhìn nhìn Nhạc Song Bản, lại nhìn Kỳ Lân, xem thái độ của cậu ta.

Kỳ Lân khựng lại, cúi đầu hạ mắt, hơn nửa ngày, ngay khi Hàn Vũ muốn mở miệng giúp cậu giải vây, cậu mới ngẩng đầu nhìn Nhạc Song Bản đối diện, “Được.”

Trên mặt An Húc Dương và Nguyên Lăng đều dâng lên cảm xúc không tốt, chỉ có Hàn Vũ như có điều suy nghĩ nhìn nhìn Kỳ Lân, Kỳ Lân trấn an cười cười với một đám người lo lắng cho mình, “Không có việc gì, mọi người lên trước đi, tôi nói mấy câu rồi lên.”

Mọi người không còn cách nào, đương sự đã mở miệng, nhiều lời vô ích, đành phải vào thang máy trước, trong nháy mắt cửa thang máy sắp khép lại, một bàn tay trắng nhỏ chèn vào, ngăn cản thang máy sắp đóng kín.

“Từ từ, từ từ, tôi cũng lên trước.” Nick mang theo khuôn mặt tươi cười nhảy vào.

Hàn Vũ cùng hai tên cùng phòng còn lại, thấy bản mặt tươi cười kia của Nick, đều có một ít cảm giác không được tự nhiên không nói nên lời, nếu nói ngay từ đầu không biết cậu ta là ai thì thôi, hiện tại nghe được tên, lại nhìn thân hình người ta, cơ bản đều đoán được cậu ta chính là cái người nhảy đến tiêu hồn trong quán bar lần trước.

Tuy bọn họ không có cảm xúc khinh bỉ hay gì khác, dù sao lúc đó người ta nhảy cũng trầm trồ khen ngợi, bọn họ xem đều trọn mắt há mồm! Chính là bởi vì lúc đó trọn mắt há mồm, hiện tại mặt đối mặt với người này càng cảm thấy không được tự nhiên.

Mà Nick vào thang máy, thần nhiên nhất nút lầu sáu, sau đó dựa vào một bên, tay nâng cằm, ánh mắt giống như con mèo, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hàn Vũ, Hàn Vũ bị nhìn trong lòng buồn bực cực.

Đây rốt cuộc là có ý gì?

Vốn thang máy chạy rất nhanh, hôm nay lại khiến Hàn Vũ có cảm giác ngồi lưng rùa, thật vất vả đình một tiếng, tới lầu 6, cửa mở ra, Nick cũng rề rề rà rà đứng thẳng lên, mị hoặc cười nhìn thoáng qua Hàn Vũ, nói: “Đứa nhỏ, bao lớn rồi, không tới hai mươi nhĩ, aizz! Tuổi trẻ a, tuổi trẻ đúng là tốt, anh nói có phải không Tả thiếu?”

Một đoạn nói hết, người đã đi thật xa, cửa thang máy lại chậm rãi khép lại, mà người trong thang máy lại bị câu nói của cậu ta khiến cho mờ mịt, ngay cả Hàn Vũ cũng có chút lơ mờ, cậu nâng khuỷu tay, chọt chọt Tả Duy Đường, “Anh ta có ý gì vậy?”

Tả Duy Đường cúi đầu nhìn cậu một cái, vỗ vỗ khuỷu tay cậu, bảo cậu an phận, “Nói hai ta rất xứng!”

“Tốt bụng như vậy?” Mọi người cùng kêu lên.

“Làm sao anh nghe ra?” Hàn Vũ lườm y, không quá tin tưởng.

Tả Duy Đường nhếch khóe miệng, không đáp, thang máy lại đình một tiếng, tới lầu bảy, mọi người lục tục đi ra, vừa tới trước phòng Phương Hoa, cửa đã mở ra từ bên trong, Ngô Khởi nhảy ra.

“Há, tôi đã nói tôi nghe được tiếng bước chân của Tiểu Ngũ và thủ lĩnh mà, các người thế mà còn nghi ngờ thánh lực ông đây! Mau, lấy tiền ra!”

Bị Ngô Khởi chen ngang kiểu này, một đám người Hàn Vũ lập tức quăng sạch mấy chuyện bát nháo dưới lầu, hớn hở chạy vào phòng.

Phòng riêng rất lớn, trang hoàng cũng rất xa hoa, phương tiện giải trí bên trong đủ mọi thứ, mặt chược trên bàn rút tứ tung, xem ra, trước khi bọn họ tới đây, đám Ngô Khởi đã tự vui vẻ rồi.

Một phòng toàn đàn ông, chỉ có một mình Quý Ly là nữ, ngay từ đầu Hàn Vũ còn muốn quan tâm cô một chút, đáng tiếc, chơi qua hai lượt bài, Quý Ly đã dính lấy bên An Húc Dương chỉ anh ta đánh thế nào, hoàn toàn không thấy tác phong thực nữ cô vẫn ngụy trang, chơi tới lúc hứng khởi, còn vỗ mạnh bàn, đẩy An Húc Dương hào hùng nói, “Em đến! Em nhất định giết bọn họ không còn manh giáp!”

Hàn Vũ trông thấy không nhịn được lắc đầu, An Húc Dương thích là loại như Hàn Dĩnh, vừa nhìn là cô gái ôn nhu yếu ớt như hoa thối ti*, mới có thể kích hoạt cái loại tâm tính đàn ông muốn bảo vệ kẻ yếu trong lòng anh ta, cô nhóc Quý Ly kia, càng đi sâu vào, càng hiểu rõ, hình tượng của cô vốn không tính là hoa thối ti, trong khung còn lộ ra dũng cảm và sang sảng.

(* : cái bông ở dưới, này là hình phóng đại, nó nhỏ xíu à)

Một đồng người trộn lẫn cùng nhau chơi hết các loại phương tiện giải trí trong phòng, cơ bản nhìn không ra cái gì tuổi tác cách biệt, Hàn Vũ tấm tắc lấy làm kỳ, trong lòng bọn Ngô Khởi, cậu ít ít nhiều nhiều có thể đoán được một chút, chính là nể mặt mũi Tả Duy Đường, mang theo đám thanh niên chơi đùa.

Trong lúc chơi cũng cảm thấy tâm tính mình đột nhiên trẻ ra vài tuổi, tuy vẫn xem bọn họ là tiểu bối, nhưng thật ra trong lòng cơ bản đều vui vẻ theo chân bọn họ chơi.

Nhưng An Húc Dương và Nguyên Lăng thậm chí là Quý Ly, trước mặt một đám đàn ông lớn hơn bọn họ tới bảy tám tuổi, vậy mà lại không có một tia luống cuống, thậm chí còn có tư thế càng chơi càng phóng khoáng.

Hàn Vũ không biết là, chính cậu đã tăng thêm tác dụng lớn lao trong đó.

Vốn, cậu dựa vào thực lực cùng nhân mạch của mình mở một cửa tiệm được thiện ra hình ra dạng, có hơi kích thích đến ba tên cùng phòng vẫn luôn cảm thấy bản thân tốt đẹp, lại thấy cậu một mình ngồi trong đám đàn ông phe Tả Duy Đường trung bình đều lớn hơn cậu bảy tám tuổi, vậy mà không có chút yếu thế, trong lòng cảm thấy, đàn ông chân chính, nên giống Hàn Vũ.

Ngang ngược giữa đám cùng lứa tính cái gì, vẫn là khiến đám người gian nan vượt khó trong xã hội nhiều năm không xem thường mình mới là bản lĩnh thật sự, vì thế theo đám người là chơi đùa, càng không sợ hãi, qua vài lần chơi, mới phát hiện những người này thật giống như anh trai, trong lúc chơi còn tương đối quan tâm mình, đôi lúc, còn thông qua trò chơi dạy bọn họ một vài thứ thực dụng khác, để vài người bọn họ đều được lợi không ít.

Bởi vậy càng cảm thấy không có khoảng cách, trong lòng càng thiết tình xem những người trước mắt thành anh trai.

Lúc mọi người chơi điên nhất, chính là đại liên hoan ca khúc xa xưa nhất, một đám người cướp bốn micro, thể hiện giọng hát mình mới là đỉnh nhất hay nhất!

Hàn Vũ lui bên người Tả Duy Đường không vô giúp vui, Tả Duy Đường cũng vui vẻ dựa vào sofa cho Hàn Vũ lui bên người mình, trong tay cầm ly rượu, thường thường đút Hàn Vũ mấy ngụm, phần lớn thời gian, vẫn là cùng Hàn Vũ nhìn một đám người nháo thành một đoàn.

Đang lúc một ca khúc trên mạng đại chúng dễ hiểu dễ hát lên tới đỉnh, một bóng người mò mẫm lại đây, dọa Hàn Vũ nhảy dựng, dưới ngọn đèn đủ mọi màu sắc, Hàn Vũ thật vất vả nhận ra là Kỳ Lân, không khỏi

kinh ngạc, ngồi thẳng người nhìn cậu ta.

Kỳ Lân ngồi xuống bên cạnh Hàn Vũ, thấy ánh mắt Hàn Vũ đảo tới, nhếch miệng cười cười, “Không sao.”

“Thật sự?” Hàn Vũ xem sắc mặt cậu ta, căn bản không phải như vậy.

“Ừm.....” Kỳ Lân do dự một phen, cuối cùng vẫn mở miệng, “Tiểu Ngũ, cậu có thể nhờ Tả đại ca giúp tôi một việc không?”

Tả Duy Đường không thích người khác cảm thấy y lớn hơn Hàn Vũ rất nhiều, cho nên ba tên cùng phòng Hàn Vũ đều ‘bị’ cho phép gọi y Tả đại ca.

Hàn Vũ nhìn nhìn y, thấy y giống như không nghe được, hoàn toàn không phản ứng, thần nhiên uống rượu, liền vươn tay chọt chọt người đàn ông bên cạnh mình, bảo y nói.

Tả Duy Đường nhìn lướt qua Kỳ Lân, thò tay ra sau vuốt vuốt lưng Hàn Vũ một phen, mới nói, “Nói đi.”

“Thực tập tốt nghiệp năm thứ năm của em, Tả đại ca có thể giúp em phân tới quân khu xa một chút không?”

Hàn Vũ cả kinh, Kỳ Lân là viên ngọc cha mẹ cậu nâng trong lòng bàn tay nha, muốn tìm cương vị tốt gì đó, trong nhà cậu ta còn không lấy được sao, cho dù trong nhà cậu không lấy được, mấy người có tâm cũng có thể lấy đến, nhưng nghe yêu cầu hiện tại của cậu ta.....

“Cậu nghĩ kĩ rồi? Tới nơi đó rồi, muốn trở về, có thể không dễ dàng.” Tả Duy Đường nhíu mày, buông ly rượu trong tay, nhìn cậu ta.

“Đã nghĩ kĩ, chỉ cần đừng là nơi Nhạc Song Bân có thể vươn tay tới, nơi nào cũng được.”

“Vậy được, chờ khi cậu lên năm năm, bảo Hàn Vũ nhắc tôi, tôi đi chào hỏi cho cậu.” Cuối cùng Tả Duy Đường nói.

Hàn Vũ dựa vào sofa nhìn Kỳ Lân đã ra quyết định, miệng há lại há, cuối cùng vẫn không nói ra được bất kì lời nào.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hai tuần kể tiếp em đều không về..... Ọc ọc ọc.....” Hàn Vũ vừa ngậm bàn chải đánh răng, vừa nói với Tả Duy Đường đứng cạo râu cạnh mình, nói xong ngậm một ngụm nước súc miệng.

Động tác Tả Duy Đường dừng lại, xuyên qua gương, hỏi thăm nhìn về phía cậu.

Hàn Vũ phun nước trong miệng ra, nói tiếp, “Sắp thi cuối kì, em phải ở lại trường ôn tập, nếu không rớt môn, không nói sư huynh, sư phụ bên kia có thể đánh chết em!”

Tả Duy Đường hiểu rõ gật gật đầu, rửa sạch bọt kem còn sót lại trên mặt, nghiêng mặt qua, hơi cúi đầu, hôn lên môi Hàn Vũ, tràn ngập hương vị kem đánh răng tươi mát, “Em nên nói sớm một chút.....”

Hàn Vũ khó hiểu, nghiêng đầu ngó y.

“Nói sớm, tối hôm qua đã không tha cho em.” Tả Duy Đường tỏ vẻ, thấy Hàn Vũ cứng đờ, vừa lòng hôn hôn môi, hôn hôn mặt cậu.

Hàn Vũ không nói gì nhìn y, kết quả lại đối lấy một nụ hôn ướt át nồng nhiệt, khiến đầu óc choáng váng.

“Hôm nay làm cái gì?” Vừa hôn xong, hai tay Tả Duy Đường khoác vai Hàn Vũ, hỏi.

Hàn Vũ dựa trên bồn rửa mặt phía sau, “Đi qua tiệm xem một chút, doanh thu tháng này đã có, hôm nay hẹn Quý Ly cùng làm sổ sách.”

“Muốn tôi tìm cho em một kế toán không?” Tả Duy Đường vừa hỏi vừa ra ngoài.

“Thôi khỏi, tự em làm là được rồi.” Hàn Vũ theo sau y ra ngoài, “Anh thì sao, hôm nay nghỉ ngơi?”

“Không, tới công ty, dù sao em cũng không ở nhà.” Tả Duy Đường đi tới trước tủ quần áo, lấy ra áo sơ mi trắng và quần tây, bắt đầu cởi đồ thay quần áo ngay trước mặt Hàn Vũ.

Hàn Vũ ngồi trên giường, vừa thưởng thức đường cong tấm lưng rắn chắc của Tả Duy Đường, vừa trộm ngắm vị trí dưới thắt lưng y, một cái quần lót màu đen chặt chẽ bao lấy cái mông tròn vênh.

Cậu trộm nuốt nước miếng, nói với Tả Duy Đường, “Lấy quần áo qua giùm em.”

Tả Duy Đường đang mặc quần, nghe Hàn Vũ sai, một tay cầm quần, một tay vớ vào tủ quần áo, thuận tay lấy một cái áo thun rộng rãi cùng quần dài ném cho Hàn Vũ, Hàn Vũ đón lấy quần áo, bắt đầu thay, xong rồi đi tới phòng bếp, lấy sữa trong tủ lạnh ra rót hai ly, lại luộc mấy trái trứng, chuẩn bị xong gọi Tả Duy Đường ra ăn sáng.

Thấy trời nóng thế này, Tả Duy Đường còn mặc đồ tây ba lớp*, Hàn Vũ đều muốn nóng thay y, đồng tình ngắm ngắm y, chọc Tả Duy Đường thiếu chút nữa kẹp lấy đầu cậu chà đạp mới dời đường nhìn.

(*áo sơ mi, áo ghi lê ở giữa, vest ngoài. Mặc thế nhìn lịch thiệp và sang trọng hơn hẳn 2 lớp bình thường)

Hai người ăn sáng xong, cùng nhau xuống bãi đỗ xe dưới lầu, lái xe của Tả Duy Đường, hướng tới công ty y, tiện đường dừng xe thả Hàn Vũ xuống trước tiệm được thiện.

Hàn Vũ hướng về phía cửa tiệm không đi được mấy bước, Tả Duy Đường quay cửa kính xe xuống gọi cậu, chọn đồ ăn buổi trưa mình muốn ăn, mới lái xe đi.

Hàn Vũ trông bộ dạng kiêu ngạo của đối phương, nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ với bóng xe đã đi xa.

Vào cửa, thấy Quý Ly và quản lý đều đã tới, chỉ chờ cậu cùng kế toán viên bọn họ tuyển, Hàn Vũ phẩy tay chào hỏi một tiếng, trước tiên nhảy xuống sau bếp, dặn đầu bếp Vương thực đơn cần nấu cho phần đặc biệt trưa hôm nay, mới trở lại phía trước.

Đợi kế toán tới, mấy người hợp lực rất nhanh kết toán ra khoản trong tháng khai trương đầu tiên, lướt nhanh tới doanh số và lợi nhuận cuối cùng, trừ quản lý đắc ý cười lớn ra, Quý Ly và Hàn Vũ đều kinh ngạc há to miệng — trừ tiền lương công nhân và chi phí nguyên vật liệu cùng các loại chi phí khách trong tiệm, vậy mà còn nhiều ra hơn tám vạn.

Tuy khoản này so với khoản ban đầu Hàn Vũ và Quý Ly đầu tư vào không tính cái gì, nhưng đây chính là lợi nhuận trong một tháng đó!

Lập tức, Hàn Vũ quyết định tháng này mỗi công nhân đều được phát tiền thưởng, cũng bắt đầu nghĩ có nên phân một phần cổ phần trong tiệm ra cho quản lý không — tuy tháng này là do tháng khai trương, bởi vì các loại nguyên nhân mới mẻ, mới đạt được doanh số thế này, nhưng về mặt này, quản lý cũng hao phí tâm tư không thể đo lường được.

Nghĩ vậy, cậu cảm thấy tất yếu phải làm thế, chờ quay về lên thương lượng với Quý Ly chuyện này, rồi lại nói với anh ta.

Sau đó, Hàn Vũ không chút để ý lật sổ sách của quầy sản phẩm dưỡng da đặt bên cạnh, một cái tùy ý lật ra, thiết chút nữa làm Hàn Vũ phun hết nước trong miệng ra, cậu lập tức ngồi thẳng người, nhanh chóng đọc một lần, lại đưa cho Quý Ly xem, Quý Ly xem xong, cũng rất khiếp sợ nhìn đàn chị ngồi đối diện mình.

“Đàn chị..... cái này..... toàn bộ là chị bán?”

Đàn chị Quý Ly ngượng ngùng cười cười, “Chủ yếu là do nhân khí trong tiệm, nếu các em xem kỹ, có thể phát hiện nửa tháng trước cơ bản không có lượng tiêu thụ gì, chủ yếu vẫn là công trạng tiêu thụ nửa tháng sau, xem ra phần lớn khách hàng nếm được lợi ích từ được thiện trong tiệm, cho nên nguyện ý mua một chút sản phẩm dưỡng da về thử xem.”

“Cái giá thì sao?” Hàn Vũ không phải khiếp sợ lượng tiêu thụ, bởi vì sản phẩm chỗ này trong lòng cậu đều có con số, bởi vì giai đoạn trước bỏ toàn bộ tài chính vào tiệm dược thiện, chuyên nghiệp hóa sản xuất sản phẩm dưỡng da cần bản không nghĩ tới, tạm thời vẫn là do cậu tự động thủ pha chế.

Cho nên, trong quầy có bao nhiêu sản phẩm, Hàn Vũ mặc dù không rất rõ ràng, nhưng ít nhiều vẫn ước chừng được trong lòng. Chỉ là định giá sản phẩm lại không phải giá cả lúc trước định ra khi cậu và Quý Ly tiêu thụ trong trường, cho nên lợi nhuận cuối cùng mới khiến cậu khiếp sợ, tuy vẫn kém xa dược thiện, nhưng gần một tháng, chỉ trông cậy vào một người, lại dưới tình huống không quảng cáo TV hay tuyên truyền, vậy mà có thể đạt tới doanh thu thế này!

“Ách..... Giá cả, lúc chị thay đổi, có báo với Quý Ly.....” Đàn chị Quý Ly nhìn về mặt Hàn Vũ, có chút bất lực.

“A, đúng! Anh Ngũ, đàn chị có nói với em, nhưng thời gian trước anh quá bận, em không liên lạc với anh, nên tự mình đồng ý, sau đó cũng không nghe đàn chị nói có vấn đề gì, nên em cũng quên mất. Há há.....” Nói xong còn gãi gãi đầu, cười ngây ngô vài tiếng.

Hàn Vũ có chút bất đắc dĩ, hai cô nhóc này cũng thật dám làm, chuyện như vậy lại không nói trước với cậu một tiếng.

Giá cả mỗi sản phẩm đều tăng lên 10%, tuy giá bán cuối cùng cũng không cao hơn phần lớn sản phẩm trong thị trường, nhưng quả thật tăng không ít với giá cả của cậu lúc đầu.

Nhìn giá thế này, còn có thể tiêu thụ ra công trạng như thế, trong lòng Hàn Vũ thật ra có chút tán thành năng lực nắm chắc thị trường của đàn chị này của Quý Ly, nhưng mà, hai người này làm việc không báo trước cũng không phải thói quen tốt, hiện tại cổ đông chân chính, không chỉ có hai người cậu và Quý Ly.

Có lẽ, sau hôm nay, đàn chị Quý Ly và quản lý cũng sẽ trở thành một trong số đó, nhưng gặp chuyện lại không trao đổi thương lượng trước, sẽ bất lợi cho phát triển và hoạt động sau này, vì thế, tuy danh ngạch buôn bán của sản phẩm dưỡng da vượt xa so với dự đoán của Hàn Vũ, nhưng Hàn Vũ vẫn không có vẻ mặt tốt, tuy nhiên xuất phát từ việc suy xét cho mặt mũi của con gái, cũng không mở miệng quở trách.

Chỉ hy vọng hai người có thể nhớ kỹ chuyện hôm nay, không lặp lại lần sau.

Công việc thống kê bên này cũng đã xong tương đối, Hàn Vũ kéo Quý Ly, nhỏ giọng thương lượng một chút ý tưởng phân chia lợi nhuận trong tiệm và sản phẩm dưỡng da, vừa nhắc tới, Quý Ly liền hứng thú nói được, hiển nhiên bởi vì có quan hệ rất tốt với đàn chị của cô, sau khi lợi nhuận chia ra, cảm thấy vui vẻ tận đáy lòng cho đàn chị.

Hàn Vũ cười búng trán cô — thật đúng là một cô nhóc, toàn làm việc và nhận thức bằng sở thích, chẳng qua, trước mắt xem ra đàn chị này của cô coi như là một cô gái không tệ.

Hai người thương lượng một chút, quyết định trong lợi nhuận của sản phẩm dưỡng da, rút một phần cho đàn chị Quý Ly, lợi nhuận trong tiệm rút một phần cho quản lý, một phần cho đầu bếp Vương, đồng thời tuyên bố, chỉ cần là công nhân có thể làm trong tiệm tròn năm năm, về sau sẽ có hoa hồng tương ứng.

Mọi người trong tiệm đều mừng rỡ cực kì, cũng có một hai người là ngầm bĩu môi — người bước lên cao, nước chảy theo đất, làm gì có ai làm phục vụ trong cái tiệm này năm năm chứ!

Về mặt khác nhau của mọi người, Hàn Vũ đều xem trong mắt, vẫn cười tủm tỉm không nhiều lời như trước, xã hội này chính là như vậy, cậu có thể làm, chính là tận lực duy trì một vài thứ, để phần lớn người cảm thấy vừa lòng, mà có vài thứ và người, cũng không phải chỉ dựa vào cậu, là nhất định có thể gán bó tiếp.

.....

Buổi tối khi Tả Duy Đường tan tầm, đi ngang qua tiệm của Hàn Vũ, tiệm đường đón cậu, đưa cậu về trường học trước rồi mới về nhà.

Tối gần cổng trường học, đỗ xe sau một đại thụ bí mật, Hàn Vũ cởi dây an toàn đang muốn xuống xe, bị Tả Duy Đường kéo một phen, lại ngồi trở về.

“Làm sao vậy?” Hàn Vũ nhìn y.

Tả Duy Đường trừng mắt nhìn cậu, ngón trở gõ tay lái, không nói lời nào.

Thấy ánh mắt oán hận mãnh liệt của đối phương, Hàn Vũ run run, hơn nửa này, mới cọ cọ lại trước mặt đối phương, chu miệng dán tới, chụt một cái, chỉ tiếc, cho dù cậu lường được kết quả, cũng không có tốc độ phản kháng, bị bàn tay to của đối phương ghì đầu, biến một cái “chụt” nhẹ nhàng thành nụ hôn dài sâu thăm thẳm miên.

Đợi khi Hàn Vũ xuống xe, ánh mắt oán hận và sung sướng của hai người đã biến mất!

Tả Duy Đường hạ cửa kính xe xuống, tiêu sái phẩy tay với cậu, quăng lại một câu “lúc nghỉ tới đón em”, lái xe đi, lưu lại một mình Hàn Vũ đứng tại chỗ chờ cảm giác tê nóng ngoài miệng lặng xuống rồi mới vào cổng.

Nhưng sự việc thường thường rất khó như mình mong muốn, cậu mới đứng không tới mười giây, bả vai đã bị người vỗ, Hàn Vũ quay đầu lại xem, lòng mày không thể không chế xoắn lại.

“Anh Nhạc.” Hàn Vũ không lạnh không nhạt gọi một tiếng, lễ phép nên có vẫn như cũ.

Nhạc Song Bản nhú mày, đưa tay sờ sờ cảm mình, nhìn Hàn Vũ, “Thật đúng là thông đồng với nhau rồi?”

Tuy Nhạc Song Bản vẫn đang cười nói những lời này, nhưng ngữ khí không phải là trêu chọc bạn bè, mà là châm biếm nồng nặc, khiến trong lòng Hàn Vũ càng phản cảm với người này.

Hàn Vũ hơi lạnh mặt, liếc hẩn một cái, lại mở miệng, “Không hiểu Nhạc thiếu đang nói gì, tôi vào trước.”

Đi được một nửa, bị Nhạc Song Bản dùng sức kéo lại, Hàn Vũ xoay tay, phản thủ muốn ném Nhạc Song Bản đi, lại bị Nhạc Song Bản xoay tay trốn được.

Nhạc Song Bản xoa cổ tay nhìn Hàn Vũ, “Sinh viên quốc phòng vẫn có chút hữu dụng.”

“Xin lỗi, phản xạ bản năng, Nhạc thiếu thứ lỗi.” Mày Hàn Vũ nhăn càng chặt, thật sự không rõ rốt cuộc người này muốn làm gì, nếu là có liên quan tới Kỳ Lâm, sự kiện kia đã qua hơn một tháng, cũng không đến mức chờ tới hôm nay đi.

Huống chi, chuyện giữa bọn hẩn, cậu cũng đầu hiểu hết, mặc kệ là bên nào, cậu đều nhúng tay không được.

Nhưng trừ Kỳ Lâm ra, cậu càng không rõ giữa bọn họ còn có liên quan tới chuyện gì khác.

(người ta đang ghen ăn tức ở, mình ăn không được nên muốn đập đổ của người khác đó mà:3)

“Lúc trước không phải cậu không muốn chơi sao? Sao hiện tại lại chơi với tên nhà họ Tả? Hẩn cũng không phải thứ thiện lương gì, chơi tới cuối, có thể một cục bạc cậu cũng không vớt được, còn cả thân cả tim đầy vết thương!” Nhạc Song Bản xoa cổ tay một lát, mốt khoanh tay hỏi Hàn Vũ.

Thật ra nếu không phải hôm nay vừa vặn thấy bọn họ nồng nhiệt hôn môi trong xe, Nhạc Song Bản thật sự không nhớ ra biểu hiện khác thường của Tả Duy Đường và Hàn Vũ ở sảnh lớn ngày đó!

So với chuyện của nhân vật nhỏ như Hàn Vũ, hôm đó hẩn bị mấy lời của Kỳ Lâm đè nén, mới càng khiến tâm hẩn không yên.

Nhưng đúng lúc hôm nay để cho hẩn thấy một màn kia, tự dưng nhớ tới Kỳ Lâm uyển chuyển mà cứng rắn muốn thoát khỏi mình, tiểu GAY xem như là bạn của Kỳ Lâm này cũng từng từ chối mình.

Mà lúc ấy, hẩn nể mặt Kỳ Lâm, lại cảm thấy miễn cưỡng ép rất mất mặt, thẳng nhóc này, quả thật trông cũng không giống chơi được, lâu dài, liền bỏ đi tâm tư đó, lại không nghĩ tới, lúc này còn chưa tới nửa năm, đã thấy cậu ta quấy với tên đàn ông càng “thậm tệ” hơn mình.

Nhất thời cảm thấy vết thương bị Kỳ Lâm đâm ra lại bị hung hăng nhéo một cái, mặt mũi và một ít kiêu ngạo đều bị tổn hại nghiêm trọng, lúc này mới có ý tứ muốn xả giận, đồng thời lại có chút cảm giác mình đây đang chỉ điểm Hàn Vũ.

Hàn Vũ đứng tại chỗ nhìn Nhạc Song Bản nửa ngày, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng hỏi hẩn, “Sao anh cảm thấy y không bằng anh chứ?”

Nhạc Song Bản ngẩn ra, sau đó giống như nghe được truyện hài mà nở nụ cười, vừa cười vừa nhìn Hàn Vũ, “Cậu không phải bị giấu diếm đấy chứ? Ha ha..... Mấy chuyện phá hư của hần cả thủ đô đều biết, ngay cả ông già hần đều đuổi hần ra đường, cậu cho rằng tại cái nơi này, không dựa vào người trong nhà, một thằng oắt con có thể đi bao xa, nhất là người như hần, hể là chuyện cần đàm phán, cậu đi hỏi xem ai thêm phần ứng hần?”

Nói xong, Nhạc Song Bản đánh giá sắc mặt Hàn Vũ, thấy cậu sững sờ trong nháy mắt, cảm thấy mình nói đúng rồi, Hàn Vũ này đúng là không biết rõ cái tên nhà họ Tả kia, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia buồn cười và khoái trá, tiếp lời, “Cậu có thể tự mình đi hỏi hần, không phải nghe nói công ty hần đạt được quy mô đưa ra thị trường sao? Vậy sao vẫn không lên sân chứ? Cậu đi hỏi hần nguyên nhân đi....”

Hàn Vũ nghe xong quả thật giật mình trong nháy mắt, nhưng không như Nhạc Song Bản nghĩ, mà là giật mình hiểu ra, ở trong mắt những người như Nhạc Song Bản, đánh giá giá trị của một người, hoàn toàn không phải anh ta là ai, mà là anh ta có thể biến thành loại người gì?

Bởi vì thấy Tả Duy Đường không có khả năng lại có tiếng nói trong giới chính trị hoặc là quân quyền, cho dù cái gọi là thương nghiệp, cũng không thể trở thành thế lực một phương, mới cảm thấy y không có bất kì giá trị nào.

Hàn Vũ nghĩ vậy, chỉ sâu sắc nhìn Nhạc Song Bản một cái, không muốn đáp lời tiếp, cúi đầu bước nhanh tới cổng trường.

Nhạc Song Bản bị một cái liếc mắt cuối cùng của Hàn Vũ gây khó hiểu, ngay lúc hoang mang, Hàn Vũ đã vào trường học, có đuổi theo có vẻ có ý với không đủ phong độ.

Cuối cùng, Nhạc Song Bản nhún vai, không hề gì thông thả bước tới cổng trường, hần tự nhận, mặc kệ lúc trước Hàn Vũ có biết hay không, hần nói một phen, cũng xem như đã chỉ điểm cậu, coi như mang chút phiền phức cho cái tên Tả Duy Đường hần vẫn không quá vừa mắt kia — vốn vậy mà, một vài sự việc nên thuận theo thói đời giấu giấu diếm diếm cho xong, nhưng cố tình có vài người lại không kiêng dè gì, chướng mắt cực kỳ.

Hàn Vũ vào trường học, xoay người một cái đã quên sạch sẽ chút chuyện nhỏ của Nhạc Song Bản, người giống như hần, có lẽ không thường gặp, nhưng trên đời này lại không thiếu.

Có một số việc, chính hần không làm được, luyến tiếc nó, không bỏ xuống được nó, cuối cùng bị thói đời giam cầm, chính mình vậy bản thân quay tròn trong một cái vòng lẩn quẩn, còn không vừa mắt một vài người vốn nên bị dày vò trong cái vòng đó với hần, nhưng đột nhiên lại nhảy ra ranh giới, sống cuộc sống khiến hần hâm mộ, càng khiến hần không thoải mái đến ganh ghét.

Đối với những người này, việc bạn có thể làm, không phải khuyên hần nhảy ra thế nào, bởi vì hần không tự mình hung hăng ngã một lần, ngã tới gần như tàn phế, sẽ vĩnh viễn không làm được chọn lựa, thậm chí có khối người vẫn vấp cả đời trong cái vòng đó, bạn có thể làm, chỉ có thể là dùng hành động nói với hần, anh nhảy ra khỏi vòng, cho nên sống mới gọi là cuộc sống, mà không dày vò nữa.

Ba tuần tiếp theo, Hàn Vũ mở hết mã lực tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu với thi cử, muốn nói trước khi cậu chưa học tập bên người Ngụy Quốc Thủ và Kinh Vĩ Quốc, còn có thể đi theo cái sinh viên khác, chỉ cầu thoỉ qua tầng trời thấp (điểm trung bình) là được, nhưng mà, hiện tại chỉ cần cậu thi kém một chút, tới tai Ngụy Quốc Thủ bên kia, tuyệt đối là hung hăng ăn mấy roi.

Cho nên đối với cuộc thi, Hàn Vũ càng thêm dụng tâm, lần trước thi tốt rồi, lần này nhất định phải duy trì, lần trước không thi tốt, vậy lần này chính là cơ hội cứu lại mặt mũi cùng cái mộng — Ngụy Quốc Thủ cấm thước dạy học trên quý nhiều năm cũng không phải để ngồi không.

Ba tuần thi xong, hao tổn tinh lực còn hơn lúc Hàn Vũ chuẩn bị mở tiệm nhiều, vô hình trung, cả người gầy đi một vòng, ba tên cùng phòng thấy, cũng không khỏi lắc đầu khen ngợi uy lực của ông cụ Ngụy còn hiệu quả hơn cái gì thuốc giảm béo. Nếu để mấy cô gái cả ngày khóc hô phải giảm béo biết được, nhất định sẽ đuổi theo Hàn Vũ đòi bí phương giảm béo nha!

(bí phương = bài thuốc/phương pháp bí truyền)

Đối với sự trêu chọc của ba tên kia, Hàn Vũ vừa thi xong một môn cuối cùng, ngay cả ánh mắt xem thường đều lười tặng bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, bốn người dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về nhà, ngày nghỉ này có hơi khác với kì nghỉ lúc trước, chỉ có một tháng, sau một tháng, bọn họ phải cùng giáo quan đến quân đội huấn luyện một tháng, sau đó khai giảng lại toàn quân kéo về.

Cho nên đối với kì nghỉ chỉ có một tháng, mấy người đều hết sức quý trọng, mặc kệ là vui chơi hay học tập, dưới tình huống người khác nói với bạn thời gian không nhiều, mới biết quý trọng.

Hàn Vũ đeo balô, mang theo laptop của mình, ra khỏi cổng trường, vừa mới ra cửa, còn chưa cẩn thận tìm bóng dáng Tả Duy Đường, bên kia đã có một bóng đen tới ngăn cản.

Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn qua, không biết.

“Xin chào, có chuyện gì không?”

“Có người muốn gặp cậu.” Người tới khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo thật nghiêm túc tháo vát, khi nói những lời này, một chút ý cười cũng không có.

Hàn Vũ sững sờ, ai vậy? Gặp mặt còn bày ra thế trận này?

“Thật có lỗi, có thể hỏi là ai muốn gặp tôi không?” Hàn Vũ nghĩ nghĩ, tuy mình là một đứa nhỏ nghèo, không cầu huyết tới mức gặp phải bắt cóc, nhưng vẫn thêm một phần cảnh giác mới được, vừa nghĩ vậy, thân dưới hơi dè thấp một chút, vào tư thế có thể nhanh chóng phản ứng.

“Cậu đi là....” Người tới còn chưa nói xong, một cánh tay từ bên cạnh đã duỗi tới, kéo phắt Hàn Vũ qua, đưa tay xoa đầu cậu, đồng thời hỏi cậu, “Sao lâu vậy?”

Hàn Vũ cười nhìn Tả Duy Đường, dưới chân thả lỏng vài phần, “Chú ấy nói có người muốn gặp em, mới chậm trễ trong chốc lát, có lâu lắm đâu.”

59. Chương 59

Tả Duy Đường hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua người đứng đối diện Hàn Vũ, nói với Hàn Vũ, “Vậy em có muốn đi gặp người kia không?”

Hàn Vũ thầm kinh ngạc, vì câu này của Tả Duy Đường, cũng vì sắc mặt của người đối diện từ sau khi Tả Duy Đường xuất hiện thì trở nên rất đặc sắc.

Câu này của Tả Duy Đường, trừ thuyết minh y quen biết người muốn gặp cậu, Hàn Vũ thật sự không thể cho ra được suy đoán khác, nếu là một người xa lạ, Tả Duy Đường còn có thể có tâm tình hỏi mình muốn gặp không sao?

Nhưng sắc mặt người đàn ông đối diện rất đáng suy ngẫm, vẻ mặt vừa sợ vừa run kia là sao? Hàn Vũ sờ sờ cằm, ngó Tả Duy Đường, “Thật sự để em quyết định?”

“Ừa.” Tả Duy Đường gật đầu, trên mặt người đối diện hiện lên vẻ khó xử.

“Vậy, có thể lựa chọn không gặp không?” Hàn Vũ hỏi tiếp.

“Tùy em.” Tả Duy Đường vẫn đáp rất tùy ý, hiển nhiên không bức ép Hàn Vũ làm chuyện cậu không thích, về mặt người đối diện lại biến thành lo lắng.

“A.” Hàn Vũ vỗ tay, người đối diện khẩn cấp lên tiếng, “Tiểu Đường, cậu không thể...”

“Vậy gặp thôi!” Hàn Vũ phun ra lời còn lại.

Người đàn ông đối diện sững sốt, Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường không hẹn mà cùng lộ ra ý cười, Tả Duy Đường đưa tay búng búng trán Hàn Vũ, “Vậy đi thôi.”

Nói xong, mang Hàn Vũ tới xe mình, người đàn ông sững sờ tại chỗ lập tức phản ứng lại, lên tiếng gọi bọn họ, “Nè! Không phải nói đi gặp sao?”

“Anh lái xe về nhà đi, nói cho ông già, đừng chơi cái trò địa điểm thần bí, em ấy do tôi mang về, muốn gặp hay không.” Tả Duy Đường đưa lưng về phía người kia phẩy tay.

Người đàn ông bất đắc dĩ nhún vai, thấy bóng hai người đi xa, giống như nghĩ tới cái gì, run rẩy một chút, sau đó lập tức xóc lại tinh thần, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, hai ba câu thuật lại chuyện bên này, đầu kia điện thoại truyền tới tiếng chửi giận dữ mười phần, người đàn ông đau đầu xoa mi tâm nói:

“Lão gia, người khoan hăng mắng, người mau bảo Tiểu Địch đưa về nhà đi, Tiểu Đường đã mang theo ‘người kia’ về nhà đó!”

“Phản hết rồi!” Đầu kia nổi giận ùng ùng bạo phát một câu, cúp điện thoại.

Người đàn ông bất đắc dĩ lắc đầu, nhét điện thoại lại vào túi, trở về xe mình.

Hàn Vũ ngồi trên ghế phó lái, nhìn chiếc xe lái sau xe Tả Duy Đường, nhưng thấy Tả Duy Đường một đường rất thoải mái, không giống như không biết đường, do vậy, trong lòng Hàn Vũ càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Chúng ta đang tới gặp phụ huynh nhà anh?”

“Chỉ đi gặp ông già kia thôi.” Tả Duy Đường liếc nhìn cậu, đánh tay lái, chuẩn bị quẹo.

Hàn Vũ nghe cách xưng hô không được cung kính cho lắm của Tả Duy Đường đối với cha mình, không hiểu sao cảm thấy có vẻ vui vui, đồng thời luồng khí đè nặng trong lòng cũng theo đó chậm rãi thở ra, “Sao đột nhiên ông ấy muốn gặp em? Không phải muốn đánh em chứ?”

“Ông dám!” Tả Duy Đường nhướn mày trợn mắt.

Hàn Vũ lú lười, trong lòng âm thầm kêu khổ, nhìn cái điệu không thềm kiêng kị này của Tả Duy Đường là biết trong lòng cha y, y nặng bao nhiêu, nếu không y còn có thể bừa bãi như vậy?

Mà cha Tả có bao nhiêu nặng trong lòng Tả Duy Đường, lần này y đi, phải chịu bấy nhiêu lửa đạn!

Trong xe đột nhiên lặng xuống, Hàn Vũ hơi khép mắt, trong lòng thầm do dự.

Tả Duy Đường cũng im lặng theo một lúc, mới phản ứng được Hàn Vũ không thích hợp, ngó qua, chỉ thấy đầu rũ xuống cùng nửa bên mặt, không nhìn được tâm tư, nhưng vẫn có thể nhận ra chuyển biến tâm lý của cậu.

Một tay Tả Duy Đường khống chế tay lái, một tay vươn ra phủ lên bàn tay đặt trên đùi của Hàn Vũ, mười ngón tay quần lấy, y mới mở miệng, “Không sao, đừng quan tâm.”

Hàn Vũ ha hả hai tiếng có lệ, coi như tỏ vẻ mình nghe thấy.

Tả Duy Đường nhú mày, hiển nhiên không vừa lòng Hàn Vũ có lệ, nhưng nhất thời lại không có biện pháp khác để Hàn Vũ lên tinh thần, xe lại chạy một lát, Tả Duy Đường thấy một điểm dừng tạm, phóng xe qua rồi dừng lại, nhìn Hàn Vũ, “Không muốn đi thì không đi, chúng ta về nhà.”

Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường thật sự muốn vòng xe lại, lập tức đưa tay cản y, “Đều tới chỗ này rồi, còn về nhà cái gì, gặp thì gặp đi, dù sao cũng là cha nhà anh!”

Tả Duy Đường dừng tay, còn thật sự nhìn Hàn Vũ một cái, xác định mình không nhìn ra miễn cưỡng từ trong mắt cậu, mới gật gật đầu, “Vui vẻ chút, đừng nghĩ loạn, mọi chuyện có tôi.”

“Ừm.” Hàn Vũ nhẹ nhàng lên tiếng, miệng hàm hồ lắm lắm, “Này làm sao vui vẻ được, nhà anh hiện tại còn cha anh chết sống không chịu thừa nhận vấn đề tính hướng của con trai mình nha! Em đi, còn không biết có phải kiếp vật hi sinh không!”

“Em nói cái gì?” Nháy mắt động cơ khởi động, Tả Duy Đường chỉ thấy miệng Hàn Vũ động động, không nghe được tiếng.

“Không, nói anh nhanh lên, xe dẫn đường phía trước mất bóng rồi!” Hàn Vũ lắc đầu.

Tả Duy Đường cười nhạo, “Mất bóng thì mất bóng, chỗ ông già kia tôi rất quen!”

“Đúng rồi đúng rồi, vậy anh còn không nhanh lên.” Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn Tả Duy Đường đầy vẻ tùy tiện, trong lòng lặng lẽ thở một hơi, chỉ cần người đàn ông này không lâm trận phản chiến, nên tới thì tới đi, nếu còn muốn sống tiếp, cái vòng này dù sao cũng phải qua một lần!

Có đôi khi, một khi đã hạ quyết tâm rồi, cho dù là lên đoạn đầu đài, cũng có chút ý tứ không thể chờ được, chết sớm chết muộn cũng là chết, nhậy nhót mới gọi là tra tấn người.

Hàn Vũ giờ phút này còn có một loại cảm giác thế này, tốc độ xe vốn bình thường, cùng với giao thông luôn ùn tắc, hôm nay cậu lại cảm thấy đặc biệt phiền chán, thật sự là, lãng phí thời giờ cực kì!

Thật vất vả, lại tốn thêm nửa tiếng, xe Tả Duy Đường mới lái vào một khu dân cư, lính gác trước cổng ngăn xe lại, trông thấy Tả Duy Đường, trong mắt toát ra một ít kinh ngạc, nhưng không ngăn cản nữa, ra hiệu cho người gác cổng mở cửa, để bọn họ vào, lúc lính gác nhìn thoáng qua còn rất có ý tứ nhìn Hàn Vũ ngồi bên ghế phó lái hai lần.

Thấy một lính gác còn lộ ra vẻ mặt này, lúc này Hàn Vũ mới hiểu được, năm đó chuyện Tả Duy Đường come out, trong tầng lớp của bọn họ thật sự là một chuyện lớn!

Xe chậm rãi tiến vào, Hàn Vũ xuyên qua cửa kính xe đánh giá hoàn cảnh bên ngoài, còn hơn đại viện bên nhà Ngụy Quốc Thủ, nơi này không chỉ hoàn cảnh bên ngoài được chú ý bố cục và thiết kế, ngay cả phòng ngự đối ngoại đều cao hơn không chỉ một cấp bậc, xem nơi này, vậy mà còn có nhân viên xếp thành hàng đi tuần tra nữa đó!

Cuối cùng Tả Duy Đường dừng xe trước một căn nhà lớn ba tầng trông không giống nhà cửa xung quanh, người đàn ông lúc trước đã xuống xe, đứng trước xe Tả Duy Đường, chờ Tả Duy Đường và Hàn Vũ xuống xe rồi, mới nói, “Tiểu Đường, chúc nữa cậu đi vào, giọng điệu đừng căng quá! Thân thể lão gia hai năm này không được như xưa đâu!”

Tả Duy Đường như có như không đáp một tiếng, đối phương thấy y như vậy, rất đau đầu, dừng một chút, vẫn lựa chọn nói tiếp:

“Thật ra lão gia đã muốn chịu thua, cậu có nhớ đầu năm cậu gửi tới bao đồ, lần đầu lão gia cứ nói là cậu gửi tới, chết sống không muốn nhận, trả trở về. Nhưng lần sau, lúc cậu gửi lại đây, xóa tên, ông ấy lại nhận. Xóa cái tên, lão gia sẽ không biết là cậu gửi? Thật ra ông ấy chỉ muốn tìm cho mình bậc thang đi xuống.....”

Đối phương liên miên lải nhải nói rất nhiều, hiển nhiên là muốn trước khi Tả Duy Đường mang theo Hàn Vũ vào có thể làm dịu không khí đôi bên một phen, mà tốt nhất, có thể mượn cái này thuyết phục Tả Duy Đường một chút.

Tả Duy Đường nghe đối phương nói chuyện, lại như cười như không nhìn về phía Hàn Vũ, vốn muốn mở miệng cắt ngang lời nói dông dài của người đối diện, lại bị Hàn Vũ kéo ống tay áo cản lại.

Tả Duy Đường không muốn nghe, nhưng Hàn Vũ lại cần những tin tức lộ ra từ những lời lải nhải này, cho dù cậu biết hôm nay tới đây, cậu sẽ đối mặt không phải phương thức gặp gỡ nhẹ nhàng gì, cũng muốn tận hết khả năng đè nén xung đột có thể kích phát ra xuống mức thấp nhất.

Người đối diện nói liền hơn mười phút, một người con trai tuổi còn trẻ mới từ trong nhà đi ra, lớn tiếng ho khan vài cái, khiến mọi người chú ý mới mở miệng, “Lão gia ở bên trong.”

Người đàn ông đối diện cười cười xin lỗi, hô với cậu trai trẻ, “Tiểu Dịch.”

“Anh Bằng.” Tiểu Dịch cũng cười gật gật đầu, trên mặt lộ ra một ít cảm xúc đau khổ, không tiếng động nói với ba người, “Vị bên trong, cấu kính lớn lắm, mau vào đi!”

Ba người rất nhanh đi vào, vừa vào cửa đã nhìn thấy phòng khách to như vậy trừ một ông cụ ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng khách, không hề có người nào khác, cũng không biết cố ý bị điều đi rồi, hay là vào lúc này, mọi người không có nhà.

Ông cụ tóc hoa râm, tuổi trông có vẻ chỉ mới sáu mươi, nhưng theo Hàn Vũ suy tính, vị này thế nào cũng gần bảy mươi rồi, anh chị Tả Duy Đường đều bốn mươi hơn.

Mà hiện tại, ông cụ tinh thần khỏe khoắn này, đang ngồi trên sofa, hai tay chống lên đầu gây chống, một đôi mắt sắc bén tinh nhuệ, nhanh chóng quét hình Hàn Vũ từ trên xuống dưới một lần, rồi dời tầm mắt, giống như liếc mắt nhiều thêm một cái sẽ bị ô nhiễm con người vậy, ngược lại khiến trong lòng Hàn Vũ rất khó chịu.

Tả Duy Đường thu hết một màn này vào mắt, ánh mắt lập tức híp lại, nhưng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, mang theo Hàn Vũ bước vào trong, trước khi đi tới chính diện Tả Khoán, còn cố ý kéo Hàn Vũ tới bên người, nhìn chằm chằm Tả Khoán gọi, “Ba!”

Tả Khoán nâng mắt liếc Tả Duy Đường, cầm gây chống gõ hai cái, buồn bực nói, “Ồ, ngồi!”

Tả Duy Đường cũng không nề mặt, vẫn không thuận theo không buông tha đứng trước người ông, nói tiếp, “Ba, đây là Hàn Vũ, là một nửa của con.”

Một câu nói ra, bốn người trong sảnh lớn vẻ mặt khác nhau, đồng tử Tả Khoán nháy mắt co rút hai cái, giống như giận cực, ánh mắt trừng cực lớn nhìn Tả Duy Đường, hơi thở phun ra từ miệng mũi đột nhiên trở nên ồ ồ.

Hai người còn lại theo Hàn Vũ và Tả Duy Đường vào cửa thì song song hít một ngụm khí lạnh, người được gọi là Tiểu Dịch hít khí lạnh xong, lập tức giống như phản ứng lại, chạy tới trước mặt Tả Khoán, vượt vượt ngực ông nói, “Ấy ấy, lão gia đừng tức giận, trái tim quan trọng hơn, trái tim quan trọng hơn.”

Hàn Vũ một bên thấy một màn này, có chút bối rối, cũng có chút không biết làm sao, nhưng không thể phủ nhận là, trong khoảnh khắc Tả Duy Đường nói với Tả Khoán câu đó, tim cậu rất không chịu thua kém đập hụt một nhịp, sau đó lập tức chuyển thành nhịp trống cấp tốc, trong lòng có một loại lâng lâng, giống như chim không thể khống chế được kêu to.

Nhưng hết thấy đều ngội lạnh trước sắc mặt chậm rãi biến trắng của Tả Khoán cùng với lời nói của Tiểu Địch, mặc kệ một khắc trước Tả Duy Đường nói cái gì khiến cậu cảm động, nếu một khắc này Tả Khoán xảy ra vấn đề gì, cậu và Tả Duy Đường đều là tội đồ vĩnh viễn không được tha thứ!

Hàn Vũ nôn nóng muốn tiến tới, lại bị Tả Duy Đường giữa chặt, cậu khó hiểu mà vội vàng nhìn qua Tả Duy Đường vẫn lạnh nhạt như trước, trong lòng âm thầm lo lắng, đây là cha anh đó, ngày thường anh có nổi điên thế nào, cũng thôi đi, nhưng cái này liên quan tới tính mạng cha anh đó! Hàn Vũ cố hết sức muốn dùng ánh mắt biểu đạt ý nghĩ lúc này của cậu cho Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường lại chỉ nhếch nhếch khóe miệng với cậu, ý bảo cậu đừng gấp, cứ từ từ xem!

Hàn Vũ bị ép xem hai người đối diện ông tới tới đi nói một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy Tiểu Địch hay Tả Khoán lấy ra thuốc trợ tim gì đó, lại càng không thấy đối phương hay là anh Bằng đứng ở cửa bấm số gọi cấp cứu, nhất thời hiểu ra.

Tả Khoán trên sofa dường như cũng đã nhận ra không ổn, ngó cái bản mặt bình tĩnh như trước của Tả Duy Đường, lần này nổi giận thật, một phát đẩy Tiểu Địch vẫn phối hợp diễn trò với ông ra, đứng lên, chỉ vào mũi Tả Duy Đường mắng, “Thằng bất hiếu, mắt thấy ông già mày sắp không xong, mày còn ở đó thờ ơ.”

Thấy đối phương rống giận hùng hổ cực kì, Hàn Vũ tuy biết không nói được, nhưng vẫn ức chế không được một ít vui vẻ từ đáy lòng dâng lên, cậu không được tự nhiên sờ sờ mũi, đè ép cơn cười của mình xuống.

Trạng thái hoạt bát của Tả Khoán vừa lộ ra, Tả Duy Đường ngược lại thanh thản kéo Hàn Vũ ngồi xuống đối diện, đưa tay phẩy phẩy với Tiểu Địch và anh Bằng, ý bảo tiếp theo là thời gian gia đình.

Hai người đồng thời liếc nhìn nhau một cái, lại nhìn Tả Khoán, bất đắc dĩ cúi đầu rời khỏi phòng khách.

“Con nói ba, báo cáo kiểm tra sức khỏe hàng năm của ba con đều có, báo cáo năm nay, tuần trước con mới lấy được, ba có muốn giả bệnh, cũng giả cho đáng tin chút, bệnh tim? Sao con không biết ba còn có bệnh tim?”

Tả Khoán đối diện vốn còn giận bưng bưng bị mấy lời của Tả Duy Đường dập tắt, trong tâm lập tức trống rỗng vài phần, đồng thời lại bị tin tức lộ ra trong đó khiến cho lảng lảng, thằng nhóc này, vậy mà còn biết nhớ thương ông.

Nhưng khi nhìn tới Hàn Vũ ngồi bên cạnh y, chút cảm giác được trấn an trong lòng lập tức biết mất tung, lời từ miệng nhả ra, lại kẹp súng vác gậy, “Xem ra ta phải tìm Mạc Phàm truy cứu trách nhiệm, ta còn cho rằng, thông tin của bệnh nhân không thể tùy tiện lộ ra.”

Tả Duy Đường thần nhiên liếc Tả Khoán một cái, không hề hé lời, Hàn Vũ bên cạnh lại càng không tiện tiếp chuyện, nhưng xem trò hài vừa này, khiến cảm giác khẩn trương trong lòng cậu tiêu tan không ít, nghĩ tới đây, cậu không khỏi bình tĩnh ngó ngó Tả Duy Đường — chứng động kinh này là bệnh di truyền nhà anh à?

Tả Duy Đường bắt đắc dĩ lườm cậu, đưa tay nắm chặt tay Hàn Vũ, ý bảo cậu an phận chút, không thấy ông già còn đang tức giận à?

Hàn Vũ không tiếng động giật giật khóe miệng, ông ấy không có tức em, là anh đó! Nghĩ nghĩ, cậu vội nhìn thoáng qua Tả Khoán mặt mũi càng đen thui âm u, xoay mặt qua, lại không nhìn được nhướng nhướng mày — nếu anh rút tay về, ông ấy sẽ bớt giận một chút!

Tả Khoán bị hành động không để ông vào mắt của Tả Duy Đường chọc giận thiếu chút nữa ngã ngửa, nếu không phải ông còn có chút lý trí và phong độ, hiện tại ông đã nhào tới, hung hăng đập rớt hai cái tay đang nắm kia.

Hai thằng đàn ông ở cùng nhau có cái gì tốt? Tả Khoán tức giận vỗ vỗ ngực, tự nói lòng mình nếu thật tức chết, vậy thì như ý con sói con nhà ông rồi!

Ông âm thầm hòa hoãn một lát, mới thoáng dè được lửa giận xuống, buộc chính mình không nhìn hai cái tay giao nhau của đối phương, tận lực dùng tầm mắt trên mặt Tả Duy Đường, “Anh chơi đủ chưa?”

Tả Duy Đường nhắm nuốt hai lần câu nói của Tả Khoán, sau đó hỏi lại, “Ba, tới hôm nay, ba còn cảm thấy con đang chơi?”

“Không phải chơi thì là cái gì?” Tả Khoán quả quyết chém đứt thâm ý trong đó, “Lúc trước mấy chuyện bát nháo trong nhà, ta nghĩ rõ rồi, không thể lại có nữa! Hiện tại cảm phiền anh thu hết mấy chuyện loạn thất bát tao của anh lại, nên làm cái gì thì làm cái đó!”

Rốt cuộc Tả Duy Đường cũng chuyển đường nhìn từ trên người Hàn Vũ lên người Tả Khoán, nghiêm túc nhìn Tả Khoán, “Vậy ngài cảm thấy, hiện tại con nên làm gì? Quay về quân đội? Chỗ đó con muốn ra là ra, muốn về là về sao?”

Tả Khoán khựng lại, hơn nửa ngày mới ấp úng nói, “Không về quân đội thì đi giúp anh con, ta đã nói trước với nó, sẽ không làm khó dễ con nữa, con đi giúp nó, cũng tiện cho mình xây dựng thế lực, con còn trẻ, vẫn còn kịp.”

Tả Duy Đường bình tĩnh nhìn Tả Khoán một lúc lâu, đột nhiên đứng lên, kéo Hàn Vũ muốn đi.

“Ranh con, mày làm gì?” Tả Khoán không hiểu hành động này của y.

“Ba, hiện tại chúng ta không nói tới cái này, lần sau đi, lần sau lại nói, hôm nay người ba muốn gặp cũng đã gặp, lần sau đừng có chơi trò này nữa, em ấy là một nửa của con, không phải đối thủ của ba.” Tả Duy Đường đưa lưng về phía Tả Khoán, tạm ngừng bước chân, nói với giọng nặng nề.

Hàn Vũ dựa bên người y, tự nhiên cảm thấy một luồng áp suất thấp từ trên đầu Tả Duy Đường bay tới, cậu chậm rãi xê dịch vài cái, tránh bàn tay đang lơ lửng khuấy tay mình, sau đó vươn tay ngoắc lấy ngón

tay đối phương, từng chút từng chút quấn chặt ngón tay của hai người.

Tả Duy Đường hơi nghiêng mặt nhìn cậu, đón lấy khoe miệng hơi gợn lên ý cười của Hàn Vũ, không khỏi giật mình vài phần, cảm xúc bão táp đen tối dưới đáy lòng từng chút tan đi.

“Cái gì nữa với không nữa, ta không thừa nhận, nó không phải cái gì hết!” Tả Khoán tức muốn điên, gây chống trong tay gõ xuống đất thật mạnh, khiến hai người vừa nãy đi ra đều ngóng vào cửa.

Tả Duy Đường cũng không để ý hai người họ thò đầu thò cổ, quay lại nhàn nhạt liếc Tả Khoán một cái, sau đó bước nhanh ra cửa, lúc đi ngang qua, ném một câu, “Ông già tức điên rồi, kêu bác sĩ Lý mau tới đo huyết áp cho ổng. Đừng nói với mẹ tôi tôi quay về.”

Hai người ở cửa không nói gì nhìn hai người này một đường tiêu sái tới, hiện tại lại tiêu sái kết bạn rồi đi, bọn họ quay về lật cái sọt xong bảo hai người họ giải quyết tốt hậu quả à!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hai người vẫn không dám chậm trễ, một người cấp tốc chạy vào trấn an cảm xúc của lão gia, người còn lại lui tới một bên bấm số điện thoại bác sĩ Lý, dặn dò xong xuôi, nghĩ nghĩ, lại bấm một số khác.

“A lô, Duy Lãm, Trương Bằng đây..... ừm, lão gia gặp được người rồi, chỉ là còn xảy ra chút chuyện ngoài dự kiến.....”

60. Chương 60

Trên đường quay về, Hàn Vũ vẫn nâng cằm, mắt vô thần nhìn thẳng phía trước ngẩn người, không khí trong xe có chút vi diệu, không phải căng thẳng cũng không phải ai làm việc nấy, lại càng không phải gay gắt đối lập, nhưng hai bên đều luôn duy trì một loại trầm mặc vô danh, thẳng đến khi xe lên đường cao tốc, Hàn Vũ mới giật mình nhận ra, bọn họ không không phải đang về nhà.

“Đi đâu thế?” Hàn Vũ quay đầu hỏi Tả Duy Đường.

“Không phiền lòng nữa?” Tả Duy Đường liếc cậu một cái, thấy Hàn Vũ nguyện ý mở miệng nói chuyện, cũng tiếp lời, “Chịu nói chuyện rồi?”

“Phiền lòng?” Hàn Vũ ngó y, “Là anh phiền lòng mới đúng chứ?”

“Vậy lúc này em suy nghĩ cái gì? Còn xuất thần như vậy.” Tả Duy Đường hỏi lại.

“Suy nghĩ lý do lúc trước anh come out, anh thật sự phát hiện mình thích đàn ông, sau đó không muốn giấu

điểm nữa mới come out?” Hàn Vũ càng nghĩ càng cảm thấy trong đó có phải còn có thứ gì khác nữa không.

Tả Duy Đường không chút khách khí đưa tay búng trán Hàn Vũ, sau đó ánh mắt đen tối đảo xuống nửa người dưới của Hàn Vũ, ý tứ không rõ nói, “Suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy? Tôi có thích đàn ông thật không em còn không biết?”

Hàn Vũ bị ánh mắt của y đảo qua, cổ họng nóng bỏng phát khô, nhưng giống như người này nói, chỉ cần xem mỗi lúc người này làm tình, lật người cậu lặn lội đủ dạng, là biết khẳng định y thích đàn ông, loại chuyện này, dục vọng đàn ông càng có thể phản ánh bản năng hơn lý trí.

“Nhưng em nghe cha anh nói có vẻ không giống vậy mà!” Hàn Vũ khó hiểu than thở.

“Ông già kia nhà tôi, cả đời đều đấu đá với người khác, trừ quyền lực, cũng chỉ còn niệm chút tình với người nhà, trong mắt ông, trừ bỏ quyền lực có thể mang lại lợi ích là thứ tốt, chưa bao giờ có cái gì có thể vào mắt ông.” Tả Duy Đường nhìn phía trước, miệng nhàn nhạt nói một đoạn.

“Ông tự nhiên cảm thấy dưới sự hun đúc của ông, tôi cũng nên như thế, cho nên ông không tin lý do đơn giản muốn sống càng tùy ý càng vừa lòng của tôi, nên không quan tâm mấy thứ bất nháo đó. Với ông mà nói, có sống được càng tốt càng thoải mái hay không, tương đương quyền lực trên tay mình có bao nhiêu lớn, tên mình nặng được bao nhiêu, một câu mình nói ra đối lấy được bao nhiêu người đáp bao nhiêu người suy xét.”

Hàn Vũ nghiền ngẫm những lời này của Tả Duy Đường, suy nghĩ nửa ngày, vẫn hỏi, “Không có một chút liên quan với anh và chị của anh?”

Trong khung của Tả Duy Đường quả thật đều là tính tình tàn bạo, nhưng xem xác ngoài cực kì tự chủ của y là biết, thật ra y che giấu rất tốt loại bản chất này, dưới sự tự chủ cực mạnh và năng lực mưu lược của y, cho dù y muốn come out, muốn sống càng tùy ý, cũng không chọn phương thức oanh liệt này, mà hẳn là một phương thức mọi chuyện sẵn sàng, chỉ đợi thời cơ, biến hóa không thể nhận ra mới đúng.

Mà hết thấy những biến số này, nhân tố của cụ Tả hiển nhiên không phải tuyệt đối, khiến Hàn Vũ suy nghĩ tới khả năng khác, cũng chỉ có thể nhảy tới hình ảnh của chị Tả Duy Đường.

Khóe miệng Tả Duy Đường ngậm cười liếc Hàn Vũ một cái, “Có nhiều lúc, thật đúng là không biết tuổi tâm lý của em tốt cuộc bao lớn nữa!”

Hàn Vũ xùy một tiếng, tâm nói, đó đúng là lớn hơn anh đấy!

Nhưng sau một tiếng cười nhạo thoải mái này, Hàn Vũ lại nghe hiểu lời Tả Duy Đường không hề nói ra miệng — cậu đoán đúng rồi! Có thể giống như Tả Duy Đường hình dung cha y, đấu đá với người khác, trong một nhà đó, tuy nói còn niệm chút tình, nhưng có vài thời điểm, quyền lực càng khiến người ta nhất thời mê muội hơn tình cảm, một khi đấu đá rồi, cũng chỉ có phân biệt mình và người khác, mà không còn là người nhà và người ngoài nữa.

“Rốt cuộc là muốn đi đâu đó?” Lờ mờ đoán được bốn năm phần, Hàn Vũ cũng không muốn hiểu rõ mấy việc lòng vòng vòng vòng trong đó, hiếm khi hồ đồ mới là một loại thái độ với nhân sinh, huống chi, hôm nay biểu hiện của người này trước mặt mọi người hợp khẩu vị cậu, cần gì phải truy đuổi mấy chuyện náo loạn sau lưng y không buông chứ.

Không người nào là hoàn mỹ, cho dù sau lưng y có mấy chuyện phá hư như vậy, cho dù có một ngày mấy chuyện đó lan tới người cậu, cậu nghĩ hiện tại mình cũng không nở nhảy khỏi cái hố này.

Thôi thôi, biết mấy cái này, đủ cho mình chuẩn bị tâm lý là được rồi, người đàn ông này, vẫn cần tiếp tục trông chừng.

Người đàn ông này đang vô hình trung đào cho mình một cái hố sâu, hơn nữa còn có dấu hiệu càng ngày càng sâu, cậu nghĩ, có lẽ thật sự cả đời cũng không nhảy ra được!

“Tối chỗ tốt.” Tả Duy Đường đáp, liếc qua thấy trên mặt Hàn Vũ lộ ra nụ cười nhạt, hỏi, “Cười gì đó?”

“A? Em cười?” Hàn Vũ giật mình hoàn hồn, tự thấy mất mặt, suy nghĩ thôi mà còn ngăn người nở nụ cười?

“Ồ, cười!” Tả Duy Đường thật sự gạt đầu, cuối cùng ngấm lại, còn thêm mấy chữ, “Thật đáng khinh.”

“.....”

Xe chạy trên cao tốc ước chừng hơn hai giờ, Hàn Vũ bị biển báo giao thông bằng hướng dẫn một đường không khác gì nhau gây buồn ngủ, Tả Duy Đường thật sự nhìn không vừa mắt, bĩu môi nói cậu, “Đằng sau có chặn, lấy ra đắp rồi ngủ một lát đi.”

Hàn Vũ giật mình, thanh tỉnh hơn nữa, “Anh còn mang theo chặn, trời nóng thế này.....”

Vừa nói vừa đưa tay ra ghế sau tìm đồ, vừa lật ra đã thấy ghế sau có hai cái túi hành lý lớn, trong túi hành lý chẳng những có quần áo của đối phương, còn có của mình, thậm chí còn có vài cái quần đi biển hoa hoa hòe hòe, dưới cuối của túi còn có một tấm chăn mỏng mùa hè, còn là tấm hồi đầu năm nhân lúc siêu thị giảm giá cậu ôm về!

“Rốt cuộc là đi đâu thế?” Hàn Vũ rút chăn ra, đắp lên đùi, lấy tay nâng cằm Tả Duy Đường.

“Mang em là ngoài chơi.”

“Chơi?” Hàn Vũ không biết nên khóc hay nên cười nó túi hành lý đằng sau, “Sao đột nhiên nghĩ tới chuyện này?”

“Bạn làm ăn xây sơn trang nghỉ dưỡng ở nơi đó, đưa thiệp mời lại đây, nên thuận tiện đi chơi một chuyến, sao, em không muốn đi?” Tả Duy Đường chậm rãi giải thích, trong lòng lại nhớ tới cảnh trong phòng nghỉ, mấy cấp dưới và đám bạn không lớn không nhỏ ầm ĩ ồn ào.

[“Thủ lĩnh, anh thế mà chưa từng cùng Tiểu Ngũ hẹn hò hay ra ngoài chơi gì á?” Ngô Khởi ra vẻ trời muốn sụp tới nơi nhìn Tả Duy Đường.

Mấy người khác làm ố trong phòng nghỉ của y cũng đều dùng vẻ mặt không đồng ý nhìn y, khiến trong lòng y tức giận dị thường, bên ngoài lại rất mạnh miệng, “Đều là đàn ông đàn ang, hẹn hò cái gì, sống thế nào chẳng phải sống?”

“Không thể nói như vậy được, Tiểu Ngũ mới bao nhiêu, là đứa nhóc mới hơn hai mươi đó, anh đừng thấy cậu ấy trông như rất thành thực, còn mở được một cửa hàng không tệ.”

“Nhưng nói thế nào, tuổi này cũng là tuổi chơi đùa, anh không cho cậu ấy chơi, mỗi khi tới cuối tuần còn trối người về nấu cơm cho anh, à, thuận tiện cùng anh lăn giường, anh có chỗ nào giống người yêu? Anh đây chính là tìm bảo mẫu toàn năng!” Ngô Khởi phấn khích lên, không ngừng chỉ trích mấy điều khiến người ta giận sôi gan của Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường nghe không khỏi nhũn mày, mà những người khác vừa nghe Ngô Khởi nói, không ngừng gật đầu, đồng thời còn mỗi người thêm quan điểm của mình vào, còn thường thường cho các loại ví dụ bằng chứng về thiếu niên độ tuổi này mà họ biết.

Một buổi nghỉ trưa, vô hình trung biến thành đại hội phê bình, ngay cả Tả Duy Đường cũng nhũn chặt mày tự hỏi cuộc sống sau này của mình và Hàn Vũ.

Ngẫm lại một lượt các cảnh tượng một lần trong đầu, y vẫn không biết cuộc sống như vậy có cái gì không đúng, đi làm, về nhà, ăn cơm, làm tình, rảnh rỗi thì dính với nhau xem TV, hoặc là một người đọc sách một người xem văn kiện, một người phao trà một người chờ uống — không phải đều rất tốt sao?

Nhưng trong thoáng chốc, y lại cảm thấy, hình như mình quên cái gì đó.

Một ít ký ức rất mơ hồ, bởi vì một loại nguy cơ khó hiểu mà đột nhiên hiện lên rõ ràng. Còn nhớ mấy năm trước vài cậu trai hoặc là nam nhân đi theo bên mình, cả đám đều oán giận mình cứng nhắc không thú vị, không ngừng đưa ra các loại yêu cầu, không ngừng cưỡng chế mình làm bạn.

Nhưng y chưa từng để ý, cũng không để trong lòng, đợi khi cả đám đó đều đi rồi, y lại càng không để ý, ngược lại cảm thấy thời gian và không gian của bản thân đã trở lại!

Mà Hàn Vũ chưa từng oán giận những thứ này..... Nhưng, dù sao cậu cũng mới hai mươi, có thể cũng có một ngày.....]

Hàn Vũ bĩu môi, đã nói sao tự nhiên y lại nghĩ ra chuyện này mà, hóa ra là bạn bày trò, tuy cậu càng thích trạch trong nhà làm sâu, không quá thích hồi hải ngược xuôi, nhưng hiếm khi ra ngoài thả lỏng một chuyến cũng không tệ, mùa hè mà, cả ngày ngâm mình trong điều hòa ở nhà cũng chán! Nghĩ vậy, Hàn Vũ sinh ra chút hứng thú với chuyến du lịch lần này.

“Đó là chỗ nào? Còn bao xa?” Hàn Vũ hỏi.

Thấy Hàn Vũ không có gì không vừa ý với chuyến du lịch, tuy cũng không xuất hiện cảm xúc mừng rỡ như điên gì, nhưng Tả Duy Đường biết, chính mình ra tay sắp xếp đúng rồi, đồng thời, trong lòng ẩn ẩn lướt qua một suy nghĩ — sau này, có thời gian cùng nhau ra ngoài du lịch, thật ra cũng rất được.

“Còn một đoạn đường, mệt thì ngủ trước một lát đi!” Tả Duy Đường nói.

Hàn Vũ vui vẻ hưởng thụ săn sóc hiếm có của y, ôm chặt cọ cọ, điều chỉnh lưng ghé một chút, chuẩn bị đánh một giấc.

Tả Duy Đường lái xe, thấy đối phương không bao lâu đã hô hấp đều đều, ánh mắt ôn hòa đảo qua người cậu, hơi tăng độ ấm điều hòa trong xe lên một chút, lặng lẽ tiếp tục lái xe.

Hàn Vũ ngủ một đường, mê man mông lung, cảm thấy xe rung một chút, ý thức bắt đầu từ biển sâu mò về.

(biển ở đây là biển ý thức ấy)

“ Tỉnh?” Tả Duy Đường đưa tay sờ trán cậu.

“ Ừm, tỉnh rồi?” Hàn Vũ ngồi dậy, trong giọng nói vẫn còn chút mệt mỏi.

“ Tỉnh rồi, xuống xe đi!” Tả Duy Đường mở cửa xe, đi ra ghế sau, cầm hai túi hành lý xuống, Hàn Vũ theo sau y xuống xe, chỉ cầm theo balô và laptop lúc nãy đem từ ktx ra.

Tả Duy Đường đi phía trước, Hàn Vũ theo sau y, vừa đi vừa đánh giá chung quanh.

Chỗ bọn họ đang đứng là một khu bãi đỗ xe ngầm lớn, liếc mắt nhìn quanh, đủ loại thương hiệu và kiểu dáng xe cái gì cũng có, một đồng đông nghẹt!

Hai người đi tới chỗ cửa ra, vừa bước ra ngoài, ánh dương chói lóa khiến Hàn Vũ không mở được mắt, ánh nắng bên ngoài rất mãnh liệt, ngay khoảng một giờ trưa, là thời điểm ánh mặt trời mãnh liệt nhất trong ngày hè!

Chờ thích ứng được, Hàn Vũ lại trợn mắt nhìn lên, thấy Tả Duy Đường đưa qua một cặp kính râm, mà

trên mũi Tả Duy Đường đã đeo một cặp cùng kiểu.

Hàn Vũ muốn đón lấy, nhưng vừa động mới phản ứng được, hiện tại cậu một tay là túi của mình, một tay còn lại là laptop, không tiện đưa tay qua lấy, liền cười vô lại nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường hơi bĩu môi, đưa tay ôm đối phương qua, đeo lên cho cậu.

Hai người đều tự cầm đồ, một trước một sau tiêu sái đi ra.

Hàn Vũ theo sau Tả Duy Đường, ánh mắt xuyên qua kính râm đánh giá sơn trang nghệ dưỡng này là phong cách gì, chỉ đảo mắt qua một cái, đập vào mắt đầu tiên là một dải cát trắng tiếp giáp với biển, không lớn, nhưng hiển nhiên từng được nhân công tạo hình, rất tinh xảo, dùng một câu văn nghệ để hình dung, thì chính là xảo đoạt thiên công.

(= khéo léo tuyệt vời)

Cậu lại xoay người nhìn ra phía sau, quả nhiên nhìn thấy một loạt nhà gỗ nhỏ mang đậm phong tình ngày hè, nhưng đồng thời, bên phải nhà gỗ là một tòa phòng ở theo phương thức khách sạn cao cấp, thấy nơi này, cậu dùng khuỷu tay chọc chọc Tả Duy Đường, hỏi, “Bạn anh có hào phóng không?”

“Có ý gì?” Tả Duy Đường liếc cậu.

“À, nếu hào phóng, không phải chúng ta có thể tới nhà nhỏ kia ở? Không hào phóng, chúng ta phải chen vào phòng ở khách sạn cái nào cũng như cái đó.”

“Em thích nhà nhỏ?” Tả Duy Đường hỏi.

“Thích, chỉ là dù sao cũng là người ta mời anh tới, không tiện kén chọn, có chơi là được rồi.” Hàn Vũ nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

“Vậy ở nhà nhỏ.” Tả Duy Đường đánh nhịp.

“.....” Hàn Vũ không nói gì, cậu tin tưởng cái mình nói không phải như ý y lý giải.

Tả Duy Đường dẫn Hàn Vũ tới sảnh lớn khách sạn, để Hàn Vũ ngồi một bên nghỉ ngơi trước, còn y thì tới quầy tiếp tân thương lượng, nói xong không đợi Hàn Vũ từ chối, đưa hết đồ cho cậu, ném cậu tại sofa.

Hàn Vũ im lặng chờ một hồi, còn chưa thấy y quay lại, thậm chí giống như bắt đầu tranh chấp với bên tiếp tân, không khỏi ngưỡng cổ nghe ngóng bên kia xảy ra chuyện gì, đáng tiếc cách quá xa, chỉ có thể nhìn tình hình, không nghe được tiếng, cậu nghĩ nghĩ, bởi vì một câu vô tâm vô phẩy của mình, khiến Tả Duy Đường

và bạn y tranh chấp thì không hay rồi.

Cậu xốc túi hành lý, vẫy một nhân viên tạp vụ tới, nhờ hân trông giúp mình mấy thứ này, sau đó bước nhanh tới chỗ quầy.

Mới tới gần, đã nghe được âm thanh chỗ bọn họ truyền tới.

“Thưa ngài, thật ngại quá, vừa rồi tôi mới tra qua, biệt thự nghỉ dưỡng loại nhỏ thật sự đã được đặt hết, thật sự không còn nữa, không có cách nào đổi phòng cho ngài, cho dù thêm tiền cũng không thể, nếu không, lần sau ngài đến, tôi ưu đãi cho ngài, hơn nữa nhất định giữ phòng trước cho ngài.” Nhân viên tiếp tân cười tươi như hoa nói.

“Cô giúp tôi xem có còn cách nào khác không, hoặc là, cô gọi điện liên hệ mấy vị khách khác một chút, tôi đồng ý chịu hết chi phí ngủ nghỉ phát sinh tại đây cho bọn họ, chỉ cần bọn họ đồng ý nhường một căn nhà bên kia cho tôi.” Tả Duy Đường tạm dừng một chút, lại nói tiếp, “Tôi cùng bạn đời tới đây du lịch, nhưng trước đó tôi không biết em ấy thích nhà nhỏ, cho nên đặt phòng khách sạn.....”

Nhân viên tiếp tân vẫn cười lễ phép nói với Tả Duy Đường, “Thật sự rất xin lỗi, chúng tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc với việc này, nhưng mà, bản thân khách hàng đặt nhà gỗ yêu cầu rất nghiêm khắc với việc giữ bí mật thông tin, trừ bản thân khách hàng muốn đưa ra lời mời, khách sạn chúng tôi không thể làm trái với quy định được, bởi vậy mang tới phiền toái cho ngài, chúng tôi thật sự rất xin lỗi!”

“Cô.....” Tính tình tốt của Tả Duy Đường đã muốn khô kiệt, một đôi tay lặng lẽ duỗi tới, phủ lên bàn tay y, khiến y giật mình, quay đầu lại xem, một khuôn mặt thanh tú xuất hiện trong tầm mắt.

“Sao em lại đây? Không phải bảo em trông hành lý à?”

“Em không đi qua làm sao biết, chuyến du lịch là không phải là được bạn mời mà là cố ý sắp xếp chứ?” Hàn Vũ nghiêng đầu, cười có chút vô tâm vô phẩy với Tả Duy Đường, ngón tay từng chút từng chút mở bàn tay vì tức giận mà nắm chặt của Tả Duy Đường, nắm tay cũng như có như không gài vào lòng bàn tay của đối phương, giúp y áp chế cấu kỉnh.

Sau đó nói với cô gái tại quầy tiếp tân, “Cám ơn cô, làm phiền cô rồi, nhờ cô đưa chìa khóa căn phòng chúng tôi đã đặt trước là được rồi.”

Nhân viên tiếp tân đã sớm được huấn luyện cực kì khôn khéo, thấy sau khi Hàn Vũ xuất hiện, sắc mặt đối phương lập tức dịu đi, nhớ tới lúc này Tả Duy Đường nhắc tới bạn đời gì đó, trong đầu lập tức phản ứng được thân phận của Hàn Vũ.

Ánh mắt kinh ngạc thoáng lướt qua, tức khắc thở ra một hơi thật to, bất kể nói thế nào, sự xuất hiện của người này ít nhất dần xuống được cơn tức sắp bùng nổ của vị khách khó chơi này!

Cô lấy thẻ phòng sớm đã chuẩn bị tốt ra, đưa cho Hàn Vũ.

“Đây thưa ngài, cảm ơn ngài thông cảm, rất vui được phục vụ ngài, nếu có bất mãn hoặc nhu cầu gì, trực tiếp ấn điện thoại nội bộ trong phòng gọi cho chúng tôi là được.”

Hàn Vũ cũng học đối phương, khách khí gật đầu, từ đầu đến cuối đều không buông tay Tả Duy Đường ra, sau khi lấy thẻ phòng, cậu kéo Tả Duy Đường tới trước nhân viên tạp vụ kia, lấy bóp da từ trong túi Tả Duy Đường ra, lấy chút tiền bo cho hắn, nói tiếng cảm ơn, ra hiệu cho Tả Duy Đường cầm hành lý lên lầu.

Sắc mặt Tả Duy Đường vẫn đen như trước, nhưng đối với Hàn Vũ sai sử cũng không có vẻ mặt không bằng lòng gì, duỗi chân xuống dưới túi hành lý, hơi dùng sức hất lên, nháy mắt túi hành lý bay lên, y thuận tay đón lấy, gộp hai cái túi vào một tay, vươn tay kia tới Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn bàn tay y đưa tới, ánh mắt lại chuyển tới mắt y, trong con ngươi tối như mực còn có một chút lửa giận chưa tan cùng với phiền muộn do bị vạch trần, cậu nhét đại laptop vào trong túi mình, học đối phương, một tay cầm balô, tay kia vươn ra.

Hai tay giao lấy nhau.

“Đi thôi, bạn đời, đi xem tuần trăng mật chúng ta phải ở cái phòng gì?” Hàn Vũ vui đùa chọc Tả Duy Đường mặt liệt, tay đang nắm còn lắc lắc.

61. Chương 61

Vào phòng, Hàn Vũ đã biết mục đích Tả Duy Đường đặt gian phòng này, phòng bọn họ ở lầu bảy, tương đối cao, đối diện chính là vùng biển xanh thẳm không nói, ngoài ban công còn có một bồn tắm lớn lộ thiên, hình tròn bất quy tắc, gần như chiếm cứ hai phần ba ban công.

Hàn Vũ như cười như không nhìn thoáng qua Tả Duy Đường, đối phương còn thật sự mặt không đổi sắc tìm không chợt dạ ném túi hành lý, một phen đè cậu nhào xuống giường lớn ngay giữa phòng, “Hưởng tuần trăng mật, hửm?”

Hàn Vũ tâm tình tốt đưa tay ôm cổ y, cười hì hì hỏi lại, “Vậy anh nói lần này là gì?”

Ánh mắt Tả Duy Đường tối lại, chậm rãi dán mặt lại gần má Hàn Vũ, cho tới khi chóp mũi hai người chạm nhau mới dừng, giọng khàn khàn trả lời, “Muốn tôi nói..... Chính là tuần trăng mật!”

Tiếng vừa dứt, cánh môi đã ấn lên, Hàn Vũ cười híp mắt nhìn y, trong nháy mắt môi y dán tới, hơi mở miệng phối hợp, khiến môi lưỡi Tả Duy Đường thuận lợi tiến vào, trong lúc nhất thời, ngọn lửa giống như đã tìm được đường ra, kịch liệt bùng lên.

Chỉ là khi Tả Duy Đường thô lỗ kéo áo thun của Hàn Vũ, lại bị Hàn Vũ mạnh mẽ cản lại.

“Em đói bụng, sáng sớm tới giờ còn chưa ăn đâu!” Hàn Vũ vô tội nhìn y, cố gắng dửng ánh mắt trên mặt đối phương, tuyệt không nhìn chỗ nào đó dựng thành túp lều dưới người đối phương.

Tả Duy Đường sừng sốt, lửa dục cùng cái kính trong đầu cùng nhau lần lượt phun lửa, y cúi đầu nhìn người dưới thân, nhìn thế nào cũng cảm thấy, y càng đói hơn người dưới thân!

“Em thật đói bụng, đói rất khó chịu.” Hàn Vũ nhấn mạnh, thấy đối phương không buồn động đây, mắt híp lại, “Có lẽ một lát đói hôn mê, anh cũng chỉ có thể gian thi.” (XXX xác chết)

Tả Duy Đường bị một câu cuối cùng của cậu làm nghen, trong đầu tự dưng nhảy ra hình ảnh đối phương nằm bất động tùy ý một mình mình vận động, nản lòng cào cào tóc, đứng khỏi người cậu, cầm điện thoại trong phòng, nhấn số nội bộ bảo người ta đưa cơm lên.

Trong thời gian chờ cơm, Hàn Vũ đứng dậy, vắn vắn thắt lưng, kéo hai túi hành lý bên giường, mở ra tìm quần bơi, chỉ là dốc ngược cả túi cũng không thấy Tả Duy Đường nhét cái quần bơi trong này.

“Anh nhét quần bơi đi đâu rồi?”

“Không có.” Một mảnh vải nhỏ kia che được cái gì?

“.....” Hàn Vũ từ từ xoay đầu nhìn y, ngó y từ trên xuống dưới một vòng, mở miệng, “Anh muốn bơi khóa thân à?”

“.....” Tả Duy Đường không nói gì, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Trong chốc lát đi xuống mua.”

Ngay lúc Hàn Vũ sắp xếp xong đồ của cậu và Tả Duy Đường, phục vụ phòng đưa cơm trưa tới, bởi vì đã sớm qua giờ ăn trưa, Tả Duy Đường lại đòi vội, cho nên đưa lên đều là chút điểm tâm, Tả Duy Đường nhét tiền bo cho nhân viên phục vụ, phẩy tay để hần ra ngoài, sau đó bưng bàn ăn vào phòng, ngồi xếp bằng trên giường, ngoắc Hàn Vũ.

“Lại đây.”

Hàn Vũ nhìn đối phương vẫy tay, uy lực không thua bà ngoại sói dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ. Hàn Vũ đói bụng thật, sáng sớm chưa ăn, hiện tại đã hai giờ, bụng sớm qua giai đoạn kêu ùng ục, chỉ còn lại từng trận cảm giác đói khát, cho nên, đừng nói ngồi trên giường là người đàn ông rất có lực hấp dẫn nhà mình, cho dù là bà ngoại sói thật, cậu cũng tình nguyện đi qua.

Bàn ăn bày hai phần bánh ngọt và nước trái cây, còn có một chai rượu đỏ, Tả Duy Đường không mở, tùy tay đặt chai cùng dụng cụ mở trên tủ đầu giường.

Hàn Vũ đi qua, ngồi xếp bằng đối diện Tả Duy Đường, Tả Duy Đường mới đưa đồ ăn trên bàn cho cậu, hai người chia nhau mấy món điểm tâm ngọt trên bàn, ăn xong uống một ly nước trái cây vào bụng, cảm giác đói khát biến mất vô tung, Hàn Vũ vừa định duỗi thắt lưng thư giãn, đã bị bàn tay đối phương vươn tới ôm lấy thắt lưng, dùng sức một cái, chính mình biến thành trạng thái trước khi ăn no — bị đè xuống!

Môi lưỡi Tả Duy Đường dọc theo đường môi đối phương bắt đầu di động, mùi vị nước trái cây trộn lẫn với điểm tâm ngọt ngấy trong miệng hai người, khiến giữa mỗi hô hấp, trừ vị ngọt thì chính là vị ngọt, gần như không phân được hít vào thở ra rốt cuộc là hơi thở của ai.

Tả Duy Đường vừa dời xuống vừa cuộn áo thun của Hàn Vũ lên, hai ba cái, lột sạch nửa người trên của cậu, đường cong rắn chắc và hơi gầy thuộc về thanh niên sáng loáng hiển lộ dưới ánh nắng mặt trời.

Hàn Vũ vươn tay kéo cổ đối phương, sắp đến hôn môi, cũng giúp đối phương cởi quần áo. Tay thuận thế trượt tới phía dưới, xoa nơi cứng rắn của đối phương.

Tả Duy Đường bị trêu chọc cực kì khó chịu, đẩy tay Hàn Vũ ra, chính mình thuần thục lột sạch trơn, sau đó lại duỗi tay cởi dây lưng của Hàn Vũ, cởi quần jean của cậu, bàn tay dễ dàng với vào trong quần lót đối phương, xoa xoa nhóc Tiểu Ngũ sớm đã thức tỉnh.

“Ha.....” Hàn Vũ ngửa đầu, hơi thở dài thỏa mãn, đưa tay tới trên lưng Tả Duy Đường, hung hăng ôm lấy y.

Hàn Vũ khó nhịn cọ cọ cổ Tả Duy Đường, Tả Duy Đường lột thứ che chắn cuối cùng trên người Hàn Vũ, lại nâng mặt đối phương lên, vô cùng thân thiết hôn lên, bởi vì va chạm nhẹ nhàng như có như không này, thứ đụng đứng của hai người cũng nhẹ nhàng ma sát với nhau.

Tả Duy Đường vươn bàn tay đầy vết chai, cùng nắm lấy thứ không hề có gì che chắn giữa hai người, bàn tay thô dày cùng thứ nóng bỏng kia đụng chạm vào chỗ yếu ớt của Hàn Vũ, làm Hàn Vũ không tiếng động thở dốc vài hơi.

Giữa lúc đó, phần đỉnh đã hơi có vài hạt châu, hô hấp của Tả Duy Đường cũng nặng thêm vài phần, y vội vàng tìm môi Hàn Vũ, tay kia chuyển tới trước ngực Hàn Vũ, khi nhẹ khi nặng xoa niết, khiến Hàn Vũ lại hô hấp không theo tiết tấu, trở nên hỗn loạn.

Tay Tả Duy Đường mò vào túi hành lý mình ném một bên, sờ soạng vài cái, lấy ra dầu bôi trơn cần dùng, bóp ra một ít, xoa trong lòng bàn tay, trước hết xoa vài cái lên phía sau của Hàn Vũ, sau đó mới hơi dò xét tiến vào.

Hàn Vũ liên tiếp ba tuần không làm, đối với dị vật xâm nhập, chỉ hơi có chút cảm giác không khỏe, sau khi tay Tả Duy Đường ra vào vài lần, lập tức nói lỏng một chút.

Tả Duy Đường nhìn vị trí vẫn rất có tinh thần của Hàn Vũ, kề sát lại hôn hôn cậu, cười nói, “Có tinh thần thật đó.....”

Hàn Vũ không cam lòng yếu thế nhượng mảy đáp trả, “Không phải anh càng có tinh thần sao?”

“Đúng, anh càng có tinh thần.....” Tả Duy Đường đáp lời, lại bóp một ít dầu bôi trơn ra tay, bôi lên cậu nhóc thẳng đứng của mình, sau đó kéo Hàn Vũ, nâng một chân cậu lên, chậm rãi đâm vào huyết khẩu phía sau của cậu.

Sau khi hoàn toàn tiến vào, đôi bên đều than nhẹ một tiếng. Tả Duy Đường bắt đầu đâm rút thông thả, ban đầu Hàn Vũ không thích ứng được chậm rãi tan rã trong loạt động tác này của y.

Bên trong được ma sát từng chút không ngừng mà dâng lên khoái cảm, khiến cậu gần như không ức chế được muốn nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

Thấy Hàn Vũ khó nhịn đỏ cả mặt, thân dưới Tả Duy Đường tăng nhanh động tác, đồng thời cũng cúi người xuống hôn cậu, “Thoải mái không?”

Hàn Vũ lung tung bầu bả vai đối phương, hoàn toàn không ý thức được đối phương đang hỏi cái gì, chỉ không ngừng gật đầu theo bản năng. Khiến lửa nóng bên dưới của Tả Duy Đường càng bùng lên, sau một hồi cấp tốc đâm rút, rốt cuộc phun trào bên trong, y thoáng rời đi một chút, nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ cũng hoàn hồn, thở hổn hển, Tả Duy Đường đưa tay xoa nắn nơi còn đứng thẳng của Hàn Vũ, giúp cậu bắn ra, trong nháy mắt Hàn Vũ bắn, dưới thân y cũng hơi lấy lại sức, lại bắt đầu chậm rãi kích thích.

“Còn tới?” Hàn Vũ vừa được vuốt ve rất thoải mái, vừa sợ hãi than lực hồi phục của đối phương.

“Có thể tới một buổi chiều!” Đối phương ngạo nghễ đáp lại.

.....

Sau khi cảm xúc lắng xuống, Tả Duy Đường ngồi dậy khỏi giường trước, khóa thân tiêu sái tới ban công xả đầy nước bồn tắm mới quay lại giường, vươn tay ra, vỗ vỗ Hàn Vũ còn loì nhoi trong chăn.

“Làm gì?” Hàn Vũ nhìn y.

“Đi tắm, em không mệt?” Tả Duy Đường lạnh nhạt đáp lại.

Hàn Vũ nghi ngờ ngó y, lại không trụ được hấp dẫn của bồn tắm lớn cùng phong tình trời xanh biển xanh ngược mắt là có thể thấy bên ngoài, liền duỗi tay ra ngoài, được Tả Duy Đường túm lên, lôi kéo cùng tới bồn tắm.

Hai người đều không có thói quen cho mùi hương vào trong bồn tắm, chỉ cần một bồn nước có độ ấm thích

hợp, thư thái ngâm mình trong đó, thả lỏng toàn thân, Tả Duy Đường dựa vào mặt đá cẩm thạch, giam Hàn Vũ giữa hai chân mình.

Nước trong suốt, có thể thấy rõ ràng chân hai người quấn lấy nhau dưới nước, Hàn Vũ dựa vào lưng Tả Duy Đường, ngắm cảnh sắc trên mặt biển ngoài xa cùng với du khách dưới bãi cát, khi có khi không cùng trò chuyện.

“Chúng ta rất hủ bại, vậy mà còn không có một chút cảm giác nguy cơ! Mới vừa ra khỏi cửa nhà cha anh đã tới đây chơi. Cha anh không thể coi như xong được đúng không?” Hàn Vũ lười biếng dựa vào ngực trái Tả Duy Đường.

“Ồ, hẳn là còn có hậu chiêu.” Tả Duy Đường theo ánh mắt Hàn Vũ nhìn qua, cảnh sắc xanh thắm tràn vào mi mắt.

“Hậu chiêu? Với anh hay là với em?” Hàn Vũ quay đầu ngó y một cái.

“Khác nhau?”

“Khác.”

“Khác cái gì?”

“Nếu nhằm vào em, đại khái em có thể đoán được là cái gì, anh nói, cha anh sẽ cho em muốn làm gì thì làm đó à?” Hàn Vũ tò mò xoay người, cùng y mắt đối mắt.

Ánh mắt Tả Duy Đường từ lúc Hàn Vũ vừa nói xong lập tức ngưng tụ lửa giận, con ngươi đen láy đều sáng lên, bên trong lập lòe không phải cảm xúc tốt lành gì, Hàn Vũ lập tức thở dài, lật tay ôm cổ đối phương, rướn người chụt một cái.

“Hôm nay một câu anh cũng không cho em nói, anh phải biết rằng, cha anh hôm nay chính là chỉ tên muốn gặp em, kết quả, một cơ hội biểu hiện anh cũng không cho em, ông ấy sao có thể không tìm em nữa chứ!” Hàn Vũ nhẹ giọng nói hết, nhìn Tả Duy Đường không hề chớp mắt, để y thấy rõ suy nghĩ lúc này của mình.

“Anh ở trong lòng cha anh, cho dù làm sai một vạn điều, đó vẫn là con ông ấy, có thể vãn hồi, em lại không giống, hiện tại em trong lòng ông ấy chính là dã nam nhân câu dẫn con ông đi lên con đường sai trái!” Hàn Vũ nhận thức rất rõ ràng.

Hôm nay gặp mặt, vốn Tả Khoán muốn tiến hành sau lưng Tả Duy Đường, đáng tiếc, lại không nắm chắc cơ hội tốt, vừa vụng bị Tả Duy Đường đánh tới, quấy rầy cục diện của ông.

Dựa vào mấy giao phong ngắn ngủn giữa Tả Duy Đường và ông hôm nay, có thể nhìn ra, ông cũng không

phải loại người tùy tiện buông bỏ, nếu không cũng sẽ không dưới tình huống Tả Duy Đường đã come out nhiều năm như vậy, còn gắt gao không tiếp nhận tính hướng của y, chỉ nguyên ý nói y đang chơi đùa!

Tả Duy Đường come out nhiều năm, theo lý thuyết thu hoạch lớn nhất hẳn là người trong nhà y, ít nhiều có mấy người có lý trí tán thành vấn đề tính hướng của y, mà không phải trách nhiệm của bất kì ai khác, nhưng những người này, có thể là mẹ Tả Duy Đường, có thể là anh chị y, thậm chí có thể là người giúp việc trong nhà y, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là Tả Khoán gia trưởng.

Cho dù Tả Duy Đường thích đàn ông không phải một hai năm, cho dù bên người y qua lại bao nhiêu đàn ông, đều lần nữa chứng minh y sớm chạy vài ngàn dặm trên con đường không lối về trong lòng Tả Khoán, nhưng trong buổi gặp mặt sáng nay tất cả đều ngưng tụ thành một lần xung đột cùng mâu thuẫn bén nhọn nhất, tập hợp lên người Hàn Vũ.

Mà Hàn Vũ, ngay lúc cùng Tả Duy Đường quang minh chính đại nắm tay rời khỏi căn nhà lớn kia, đã giác ngộ, hiện tại cậu nói cũng lời này, chỉ là muốn nói với Tả Duy Đường.....

“Mặc kệ có bao nhiêu tiền và quyền, em đều sẽ không làm người rời đi trước.” Nếu anh đi trước.....

Tả Duy Đường giật mình, nhận ra ý tứ sau lời nói của Hàn Vũ, y bình tĩnh nhìn Hàn Vũ, đưa tay vỗ về hai má Hàn Vũ, nghiêng đầu tới, môi dán lên khe chạm môi cậu, “Vậy ai cũng sẽ không đi.”

Một câu, khiến Hàn Vũ thất thần trong nháy mắt.

Một hồi yên tĩnh qua đi, Tả Duy Đường đột nhiên mở miệng, “Ông già còn không có cái bản lĩnh ép em đi.”

“?” Hàn Vũ từ dưới ngược nhìn y, “Khẩu khí của anh lớn thật đó!”

“Không phải anh nói mình.” Tả Duy Đường hơi lắc đầu, “Là người anh trai kia kia.”

“Hử?” Hàn Vũ không hiểu.

Tả Duy Đường hôn nhẹ miệng Hàn Vũ, “Anh ta sẽ không để ông già ép em đi, lại càng không muốn anh có thể trở về.”

.....

Hàn Vũ nghe hiểu lời này, im lặng trầm mặc, trong lòng âm thầm thở dài: quả nhiên có chút tiền chút quyền, con người liền phức tạp!

Hàn Vũ quay đầu về, im lặng ngồi giữa hai chân Tả Duy Đường, sau lưng dính sát vào ngực đối phương,

trên tay vô thức vẩy vẩy trong nước, ánh mắt hướng về bờ cát, một đám nam nữ ngay dưới mặt trời chói chan sau giữa trưa, vui đùa ầm ĩ chạy tới chạy lui.

Ngâm nước ẩm một lát, tay khoát trên đá cẩm thạch của Tả Duy Đường đột nhiên chậm rãi chuyển xuống bụng Hàn Vũ, đè tay xuống, nói, “Anh giúp em lấy ra, nếu không chốc lát lại không thoải mái.”

Hàn Vũ oanh một cái mặt đỏ bừng, thứ bị bắn trong cơ thể còn ở đó, chỉ là so với độ ẩm của vách ruột, dị vật này hiển nhiên không đủ làm bỏng người, lúc này mới bao lâu, vậy mà cậu đã hoàn toàn quên mất chuyện này!

Tả Duy Đường sau lưng không nhìn tới vẻ mặt hiện tại của Hàn Vũ, thật lâu không thấy cậu trả lời coi như cậu đồng ý, tay từ bụng Hàn Vũ di động về phía sau, mới chạm tới lõi vào, Hàn Vũ giống như pháo trúc bị đốt, thiếu chút nữa nhảy lên.

Nhưng cậu vừa mới động, Tả Duy Đường đã nhanh tay lẹ mắt áp chế, “Làm sao vậy?”

“Anh.... anh..... anh đừng động, em tự làm.....” Hàn Vũ cúi đầu, nhẹ giọng quát.

Nhưng cậu vừa mới nói một nửa, ngón tay Tả Duy Đường bên kia đã duỗi vào, nhẹ nhàng khuấy động bên trong, để thứ bên trong theo nội vách trượt ra ngoài.

“Này có là gì, nên sờ đã sớm sờ, nên làm một bước cũng không thiếu.” Ngón trỏ cùng ngón giữa của Tả Duy Đường nhẹ nhàng khuấy động vài cái, phát hiện không còn chất lỏng chảy ra nữa, mới rút ngón tay về, thả Hàn Vũ lại trong nước.

Mặt Hàn Vũ đã muốn bốc hơi nước, tuy không lâu trước bọn họ mới ở trong phòng hoang đường lăn giường, nhưng tại nơi lộ thiên này, được người giúp đỡ làm cái này, cho dù đối phương là bạn đời, khuôn mặt già của cậu cũng thật sự chịu không nổi.

Tả Duy Đường gác cằm lên vai Hàn Vũ, thấy lỗ tai cùng má đỏ rực của cậu, cười khẽ vài tiếng, đưa tay nhéo mặt cậu, “Chúng ta ngốc ở đây thêm vài ngày đi!”

“.....” Hàn Vũ cúi đầu, ấp úng trả lời, “Tùy anh.”

Lúc chạng vạng, hai người ra khỏi phòng, vai sánh vai đi dạo quanh bờ cát.

Bởi vì Tả Duy Đường không mang quần bơi, cuối cùng hai người mặc áo thun lớn với quần lửng, mang dép kẹp của khách sạn chạy ra ngoài, mà vì bộ dạng này, hai người còn trải qua một trận đánh dài trong phòng, kết quả cuối cùng là thỏa hiệp lẫn nhau, Tả Duy Đường đồng ý mang dép kẹp, nhưng tuyệt đối không mặc cái quần đùi hoa y tiện tay nhét vào túi hành lý.

Hàn Vũ tức giận chọt bụng y một cái, không mặc, không mặc anh còn nhét vào trong làm gì.

Tả Duy Đường nhìn trời — nhiều quần áo như vậy, tiện tay nhét, ai mà nhớ nhét cái gì.

Hai người vừa ra sảnh lớn khách sạn, một luồng hơi thở hải dương ập tới, tuy mặt trời đã muốn treo tại chân trời, nhưng nhiệt độ ban ngày hiển nhiên còn lưu dưới đất chưa tan.

Hai người không nhanh không chậm đi tới bãi biển nhân tạo xa xa, thời điểm đi tới bên bờ cát, hạt cát mềm mại xuyên qua dép kẹp, nhột nhột cọ vào chân.

Trên bờ cát đã không còn náo nhiệt lúc chiều, tuy người vẫn không ít, nhưng cơ bản đều người yêu hoặc bạn bè chen chúc với nhau, hoặc ngồi hoặc đứng, đều im lặng sừng sững, dựa vào nhau, nhìn mặt trời lặn cùng ánh chiều tà trên mặt biển.

Một khắc giá trị này, Hàn Vũ bỗng nhiên thả chậm bước chân, từng chút hướng tới nơi ít người hoạt động nhất, thẳng tới gần một bãi đá ngầm nhân tạo, trừ ba năm đôi tình nhân, không còn người khác, cậu nhẹ nhàng ngoắc Tả Duy Đường lại đây, chính mình nhảy lên một tảng đá gập ghềnh phía trước.

Tả Duy Đường mặc dù không hiểu, nhưng vẫn hai ba bước nhảy lên, đứng thẳng, nhìn xuống Hàn Vũ.

Hàn Vũ kéo kéo quần y, “Ngồi.”

Tả Duy Đường nghe lời ngồi xuống, Hàn Vũ xê dịch một chút, để vai hai người có thể chạm nhau, “Cùng xem mặt trời lặn.”

Buổi tối, hai người theo một đám thanh niên thoát hoan âm ỉ, kích động khách sạn làm một bữa tiệc tối bên đồng lửa, đi theo chơi đùa một hồi, trong lúc đó vì có thể thuận lợi hôn môi, hai người tìm địa điểm bí mật vậy mà lại đụng phải một đôi người yêu đồng tính khác, hai bên hiểu rõ cười cười, thành bạn bè nửa sống không chín.*

(Gốc: không rõ lắm nó là cái gì @@ => Bạn An Jing góp ý nghĩa của nó là không thân lắm, kiểu quen nửa vời. Cảm ơn bạn)

Vài ngày sau đó, nếu đôi bên có hoạt động tương tự, sẽ kết bạn cùng đi, nhưng lịch trình đối phương sắp xếp hiển nhiên tương đối ngắn, ba ngày sau đã rời đi.

Bên Tả Duy Đường vốn đặt hành trình năm ngày sáu đêm, nhưng thấy lúc này Hàn Vũ chơi vui quá thật thoải mái hơn ở nhà, bắt tri bắt giác cứ kéo dài lại kéo dài ngày nghỉ, mỗi ngày hành trình gì cũng không có, cứ ở trên giường tiêu phí nửa ngày, sau đó tới bờ cát dạo một vòng, nhìn mặt trời lặn như nhau, phong cảnh bất động, thời gian một ngày lặng lẽ trôi qua.

Cho tới nửa tháng sau, đám người Ngô Khởi thật sự chịu không nổi, gọi một cuộc điện thoại đòi mạng tới, mới dừng chuyến du lịch này lại.

Tả Duy Đường vốn tưởng rằng đối phương sẽ thất vọng, không nghĩ tới mình vừa nói phải về, đối phương ngược lại càng tích cực hơn mình, lập tức móc tiền, chạy xuống cửa hàng dưới lầu, cầm quét một đồng thượng vàng hạ cám, chạy về lập tức đóng gói hành lý.

“Em không thích nơi này?” Vợ và muốn về như vậy? Tả Duy Đường khó hiểu trong lòng.

“Còn được!” Hàn Vũ nhét xong hai túi quần áo, ngăn người với đồng quà lưu niệm mua dưới lầu, đồng này mang về làm sao?

“Nhưng em vợ và muốn về.” Tả Duy Đường giơ chứng cứ lên án.

“Ra ngoài chơi còn có thể không về nhà?” Hàn Vũ liếc y, muốn xuống lầu hỏi khách sạn một cái hộp giấy đóng gói lại mang ra xe.

Tim Tả Duy Đường thành thịch, khóe miệng nhếch lên, ngăn cản Hàn Vũ muốn xuống lầu tìm hộp, “Anh đi tìm, em kiểm tra xem có quên cái gì không.”

Chạy một đường cao tốc, hai người từ bãi biển tách rời thế giới trở về cuộc sống nhân gian lộn xộn.

So với sinh viên năm hai khác, Hàn Vũ vốn thiếu một tháng nghỉ hè, hiện tại nửa tháng trước đã bị cậu lơ ngơ dùng xong, mới biết thời gian còn lại, chuyện phải làm có thể đề chết cậu.

Trong tiệm trước khi đi căn bản không dặn dò gì, lại liên tiếp nửa tháng không lộ diện, tuy sau hôm du lịch có gọi điện về cho Quý Ly và quản lý nói một tiếng, nhưng tóm lại vẫn là cửa tiệm của mình, phải lộ mặt, nói cho những người làm công biết, ông chủ vẫn đang nhìn mọi người.

Hàng hóa trong quầy sản phẩm dưỡng da đã hết hàng ba ngày, bởi vì Hàn Vũ ra ngoài, lại chưa thuê nhà xưởng, nguồn cung căn bản không bổ sung được, khiến đàn chị Quý Ly thiếu chút nữa giết tới nhà Tả Duy Đường và Hàn Vũ, may mà Quý Ly có chút ánh mắt, ngăn cản đàn chị của cô, quay đầu bảo Hàn Vũ chơi xong rồi thì nhanh về tăng ca.

Cho nên, chuyện đầu tiên khi Hàn Vũ trở về, không phải cảm thán cuộc sống nặng nhọc, mà là một đầu chui vào phòng thuốc của Kinh Vĩ Quốc, điều chế các loại sản phẩm.

Thật vất vả bổ sung nguồn cung bên này, Ngụy Quốc Thủ và Kinh Vĩ Quốc bên kia lại đồng thời gọi điện thoại, bảo cậu mang theo Tả Duy Đường qua ăn cơm.

Ăn cơm! Còn mang theo Tả Duy Đường!

Thế gian nào có chuyện tốt như vậy! Hàn Vũ bên này cung kính đồng ý, bên kia lập tức mở máy tính, lên mạng tra thành tích thí cuối kỳ của mình — đừng nói thi hỏng rồi, bày Hồng Môn Yến kêu mình đi nhé.

(đại khái là bữa tiệc ăn giấu bấy rập bên trong)

Nhưng vừa xem bảng thành tích — trừ mấy môn đại cương, môn chuyên ngành cơ bản đều đạt hạng ưu, điểm trung bình cũng không thấp, còn có thể xảy ra chuyện gì?

62. Chương 62

Cuối tuần Hàn Vũ kéo Tả Duy Đường tới nhà Ngụy Quốc Thủ, vừa vào cửa đã thấy hai gương mặt quen thuộc, đồng tử vô thức rụt lại mới bình ổn tâm tình đi vào trong, sau khi cung kính chào một tiếng với sư phụ trên ghế sofa, mới được cho phép ngồi xuống.

Tả Duy Đường ngược lại vẫn đi theo sau Hàn Vũ, thấy hai vị khách trên sofa, hiển nhiên hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh bày ra vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, đi qua, cung kính gọi một tiếng chú Ngụy, lại chào hai người trên ghế sofa, “Ba, mẹ.”

Tả Duy Đường gọi xong, hai người trên sofa còn chưa hoàn hồn từ kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Vũ, Ngụy Quốc Thủ ngồi trên ghế chủ vị họ hai tiếng, có chút đắc ý giới thiệu với hai người, “Lão Tả, đây là học trò bệ môn tôi mới thu, tên Hàn Vũ. Tiểu Ngũ, chào đi.”

Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn Ngụy Quốc Thủ còn đang đắc ý, dịu ngoan chào hai vị trên ghế sofa, “Chào hai bác.”*

(*gốc là Hàn Vũ gọi “Tả bá phụ, Tả bá mẫu.” nhưng nếu để vậy edit thì không xuôi lắm nên mới đổi)

Tả Khoán tức giận hừ một tiếng coi như đáp lại, mẹ Tả bên cạnh xoa cằm nở nụ cười, tay kéo kéo vạt áo Tả Khoán, bảo ông kiềm chế chút, dù sao đây cũng là nhà Ngụy Quốc Thủ.

Ngụy Quốc Thủ liếc mắt ngó thấy vẻ mặt chán ghét của Tả Khoán, miệng bĩu bĩu, cố ý tiến đến hỏi, “Lão Tả, cổ họng ông không thoải mái à, đến đến đến, tôi bắt mạch cho ông, ông phải biết, ông già rồi nha, chút bệnh vặt không để ý, nói không chừng thành bệnh lớn đó!”

Tả Khoán bị Ngụy Quốc Thủ chen ngang, cơn tức trong lòng càng sâu, nhưng rốt cuộc xem như hiểu nguyên nhân hôm nay Ngụy Quốc Thủ mời mình ăn cơm — hừ! Học trò bệ môn.

Ngoài miệng cũng lập tức không khách khí đâm lại, giao du cả đời, ông không cho tôi mặt mũi, mắc gì tôi còn cho ông? Ai còn không biết tính tình của nhau!

“Bắt cái gì mạch, tháng trước tôi mới tới bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, rất khỏe mạnh! À, đúng rồi, chính là đại đồ đệ của ông đó, cái cậu Mạc Phàm ra nước ngoài học tây y ấy, ừm, y thuật rất được.”

Lời này vừa ra, mặt Ngụy Quốc Thủ liền đen thui, Hàn Vũ thấy, trong lòng âm thầm kêu một tiếng hồng, vội vàng nhảy ra hòa giải, Mạc Phàm vẫn luôn là cái đinh trong lòng sư phụ, tuy quan hệ giữa bọn họ không như người ngoài nghĩ, nhưng bị người lấy ra nói sáng loáng loáng như vậy, cho dù là bạn già, trong lòng vẫn tức điên.

“Sư phụ, thời gian trước con cũng gặp được đại sư huynh, anh ấy còn chỉ cho con nhiều nghi hoặc trong trung y đó, không hổ là do sư phụ dạy dỗ, thiên phú mạnh hơn con nhiều!”

Hàn Vũ vừa nói vậy, sắc mặt Ngụy Quốc Thủ mới hơi dịu xuống, ngó Tả Khoán hai người ngồi bên tay trái, lại ngó Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường ngồi bên tay phải mình, trong lòng âm thầm thở một hơi, thôi thôi, lão Tả cũng không dễ dàng, có một đứa con lúc già, còn chưa từng cho ổng hết lo! So ra, vẫn là tiểu đệ tử nhà mình hiểu chuyện.

Vừa nghĩ vậy, Ngụy Quốc Thủ lập tức thư thái không ít, sắc mặt rất cuộc khôi phục lại bình thường, ngó Tả Khoán, trong lòng sáng tỏ, lão già trẻ con này còn chưa tiếp nhận được vấn đề tính hướng của Tiểu Đường.

Khẽ thở dài một cái, giọng Ngụy Quốc Thủ hòa hoãn xuống, “Không bệnh cũng có thể điều dưỡng mà, chỗ tôi vừa vặn có mấy thứ tốt, ông để tôi bắt mạch, thích hợp thì tôi lấy mấy thứ cho ông dùng.”

Tả Khoán hơi kinh ngạc nhìn Ngụy Quốc Thủ, đều là bạn bè một đời, đối phương cái đức hạnh gì đều biết rõ ràng, Ngụy Quốc Thủ càng gần tuổi xế chiều, càng không quan tâm rất nhiều chuyện bên ngoài, cũng chỉ có một hai loại dược liệu đặc biệt quý trọng mới có thể khiến ông để mắt, bình thường không có chuyện lớn, ông tuyệt đối không đào ra cho người khác, hôm nay vậy mà lại muốn đưa cho mình?

Tả Khoán không khỏi hoài nghi mình có nghe lộn không, nhưng ngoài mặt vẫn không bỏ qua, “Mấy cái thứ đó của ông ông tự cất đi, tôi cũng có.”

“Há! Đồng bát nháo của ông làm sao có thể so được với đồ của tôi.” Ngụy Quốc Thủ không vui, đầu tiên là đâm vào sườn mình, lấy Mạc Phàm ra nói chuyện, hiện tại lại đụng tới bảo bối của mình!

“Bát nháo cái gì, đó đều là thứ tốt!” Tả Khoán hung hăng dùng gậy chống gõ sàn, phản bác lời Ngụy Quốc Thủ.

“Thứ tốt, thứ tốt ông lấy ra cho tôi xem xem, còn có cái gì có thể tốt hơn đồ trong tay tôi?” Ngụy Quốc Thủ bĩu môi khinh thường.

“Ông.....”

Mắt thấy hai người muốn ganh đua giống như chơi gà, Hàn Vũ vô cùng đau đầu chột chột Tả Duy Đường, “Quản chút đi a.”

“Quản thế nào?” Tả Duy Đường liếc cậu.

“Em giữ sự phụ em, anh kéo cha anh.” Hàn Vũ nhỏ giọng nói.

Nói xong, Hàn Vũ kéo sự phụ mình, chen vào, “Sự phụ, không phải nói hôm nay sự huynh cũng tới sao? Sao còn chưa thấy tới? Người muốn gọi điện hỏi một chút không?”

Ngụy Quốc Thủ lườm cậu một cái, hiểu ý của cậu, nhưng dính tới tâm can bảo bối của ông, cũng không nguyện ý thỏa hiệp, phẩy tay với Hàn Vũ, “Tự con đi gọi điện hỏi đi, có thể nào ta cũng phải cho ông già này biết rất cuộc cái gì mới là thứ đáng để trầm trồ khen ngợi.”

Đồng thời, quay đầu nói với Tả Khoán, “Ông già, ông chờ đó, tôi đi thỉnh bảo bối của tôi ra, cho ông mở mang kiến thức.”

Tiếng vừa dứt, liền hồng học hồng học chạy lên lầu lục đồ, quăng lại bốn người xấu hổ nhìn nhau, chờ tại chỗ, trái lại mẹ Tả xem không vừa mắt, nén giận trừng Tả Khoán một cái nói, “Đâu phải ông không biết tính ông ấy, ông lại trêu vào phương diện này chọc ông ấy làm gì?”

Tả Khoán không phản ứng lại mẹ Tả, trái lại nhìn Hàn Vũ vài lần, từ lúc Hàn Vũ tiến vào chào mình một tiếng, tổng cộng chỉ nói hai câu, nhưng không thể phủ nhận, hai câu này vẫn có chút tiêu chuẩn.

Đối với Hàn Vũ, bởi vì lần gặp mặt trước căn bản không nghe thằng nhóc này lên tiếng, cơ bản đều là oắt con nhà mình bảo hộ sau người, thật ra trong lòng Tả Khoán càng chán ghét.

Vốn, ông đã cảm thấy, một người đàn ông sao cũng muốn cùng một chỗ với đàn ông rồi cuộc làm sao chứ?

Mà Hàn Vũ lại không hề hé răng, Tả Khoán thấy vậy trong lòng càng tức, một thằng nhóc yếu đuối không hiểu chuyện như vậy, kém hơn cả con gái bình thường, rồi cuộc có thể có cái gì tốt?

Mẹ Tả thấy sắc mặt ông không đúng, vợ chồng nhiều năm, trong lòng lập tức biết ông lại muốn nổi cơn, vội vàng nháy mắt với Tả Duy Đường, bảo y thức thời.

Tả Duy Đường ngồi trên sofa, kéo Hàn Vũ qua ngồi xuống, ôm vai cậu nhìn Tả Khoán, rất có ý tứ, cha có nguyện ý hay không con đều thế đấy, khiến cho Hàn Vũ và mẹ Tả đều cười khổ không thôi.

“Ba, từ lúc nào ba có đồ tốt hơn của chú Ngụy chứ, ba đâu có hứng thú với mấy cái này!” Tả Duy Đường thật sự chống không nổi hai tầng ánh nhìn chăm chăm của mẹ mình và Hàn Vũ, bất đắc dĩ mở miệng, muốn dời đi cơn tức trong lòng Tả Khoán.

Tả Khoán không nề mặt, hừ một tiếng, thản nhiên ngồi đó — dù sao cũng là nhà Ngụy Quốc Thủ, có mấy thứ khắc vào trong khung không thể làm.

Mẹ Tả thấy Tả Khoán ngồi xuống, trong lòng cũng thả lỏng, hôm nay vốn bà tưởng chỉ là tới gặp mặt bạn già, thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có một màn này, sau khi thấy Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường tiến vào, bà nghĩ hai cha con nhà này lại muốn đấu một trận rung trời chuyển đất.

Nhưng hiện tại lại thấy, tuy sắc mặt Tả Khoán vẫn thật khó coi như trước, nhưng ít nhất, còn có chút lý trí trong đó.

Giờ phút này nghe câu hỏi của Tả Duy Đường, trên mặt bà không khỏi cười, rất có thâm ý nhìn Tả Duy Đường, “Còn không phải cái hộp đầu năm con đưa tới.....”

Bên này bà còn chưa nói xong, Tả Khoán bên kia đã hung hăng ho khan vài tiếng.

Tả Duy Đường như cười như không ngó ông một cái, lại cúi đầu nhìn Hàn Vũ, Hàn Vũ cúi đầu chơi ngón tay — cậu không biết gì hết.

“Không phải con tặng.” Tả Duy Đường ngẩng đầu nói với Tả Khoán, “Con không có cái nhĩ hững kia.”

Y vừa mới nói xong câu đó, mặt Tả Khoán lập tức trầm xuống, còn rét lạnh hơn lúc nãy nhìn thấy Hàn Vũ, cũng không ngẩng đầu lên nói với mẹ Tả, “Đi về ném đồng đó.....”

“Đến đến đến, xem bảo bối của tôi này.” Tả Khoán chưa nói hết, Ngụy Quốc Thủ đã cầm bảo bối của ông hí hửng chạy xuống lầu, ôm một cái hộp bọc gấm, đưa tới trước mặt Tả Khoán.

Tả Khoán bị Ngụy Quốc Thủ chen ngang, lời còn thừa lại nghẹn trở về, nhưng ba người còn lại đại khái đều đoán được ý ông — nghĩ rằng Tả Duy Đường cố ý rút thang, làm Tả Khoán không xuống được đài, làm ông tức điên.

“Thế nào? Cái này mới gọi là bảo bối!” Ngụy Quốc Thủ cũng không chú ý nhiều như vậy, bưng hộp đặt trước mặt Tả Khoán, mở hộp ra hiển vậy quý, còn sợ người ta không biết thưởng thức, bảo Tả Khoán cầm hộp giúp ông, chính ông thật cẩn thận lấy từ trong hòm ra củ nhân sâm lúc đầu Hàn Vũ dùng để bái sư, từng chút chỉ cho đối phương xem, củ nhân sâm này tốt ở đâu.

Được liệu trong hộp trừ mấy thứ Hàn Vũ tặng, cũng có không ít thứ ông cất kỹ mấy năm, chỉ là cái hộp này đựng được liệu quả thật không tệ, cho nên cùng để vào trong.

Nói nhân sâm xong, không đợi đối phương phản ứng, lại lấy một thứ khác Hàn Vũ tặng hôm tết, liên miên cần nhần nói một lèo.

Ngược lại mẹ Tả vừa ngó một cái, cảm thấy cái hộp này nhìn quen quen, sau khi nghe Ngụ Quốc Thủ giải thích, trong lòng lại sinh nghi ngờ, lặng lẽ tới gần bên Tả Khoán, xem ánh mắt của ông, cũng thấy một tia hoang mang trong đó, không khỏi mở miệng hỏi Ngụ Quốc Thủ, “Lão Ngụ, được liệu này của ông không hiểm lạ, ông già nhà tôi cũng có.”

“Sao có thể, thứ này hiểm có cực, bà cho đây là cây cỏ có thể ra chợ tùy tiện vung chút tiền là vợ được cả mớ à?” Ngụ Quốc Thủ bĩu môi tỏ vẻ không tin.

“Thật sự, cái hộp đựng này cũng na ná, ông xem tầng vải lót bên trong này, được tôi không hiểu, nhưng vải dệt rất hiểm tôi lại biết, cũng không biết là chất liệu gì, vậy mà lại lấy đến lót....”

Nói còn chưa dứt, thấy vẻ mặt bất mãn của Ngụ Quốc Thủ, lập tức ý thức được, với ông mà nói, đừng nói cái chất liệu gì, có thể lót dưới bảo bối của ông, kia đều là đương nhiên, vì thế lập tức đổi đề tài.

“Còn có cái hộp này, chất liệu gỗ rất đặc thù.”

Ngụ Quốc Thủ gật đầu, “Đúng vậy, đây là đồ đệ tôi đưa, có thể khó coi sao?”

“Đứa nào?” Tả Khoán đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì?” Ngụ Quốc Thủ không hiểu ý ông.

“Tôi hỏi, là đồ đệ nào của ông?”

“Tiểu Ngũ đó!”

Đại sảnh bỗng nhiên im lặng, Tả Khoán giống như bị người tát vào mặt một cái, trên mặt một chốc trắng một chốc đỏ, thần thái trong ánh mắt cũng âm đạm đi rất nhiều, ông nhanh chóng trừng mắt Hàn Vũ bị Tả Duy Đường giam cầm cạnh người, lung tung đưa cái hộp trên tay cho Ngụ Quốc Thủ, đứng lên, nắm gậy chống đi ra.

Bị Tả Duy Đường nhanh tay lẹ mắt giữ chặt.

Nhưng lần này Tả Khoán nổi nóng thật, giọng tàn nhẫn nói, “Buông ra!”

“Ba!” Trong giọng Tả Duy Đường có chút bất đắc dĩ.

“Mày còn gọi ta một tiếng ba, mày liền theo ta trở về, ném mấy thứ loạn thất bát tao bên ngoài này đi!” Tả Khoán không quay đầu lại nói.

“.....” Tả Duy Đường chậm rãi buông lỏng tay.

Mẹ Tả bước nhanh đến, kéo lại hai cha con, đồng thời ý bảo Hàn Vũ lại đây.

Hàn Vũ do dự một chút, vẫn bước tới trước.

“Ông à, ông ngồi xuống trước.....”

“Bà cũng đứng về phía bọn nó?” Tả Khoán nghi ngờ nhìn mẹ Tả.

“Ông à, đây không vấn đề đứng bên nào.....”

“Là nó đó, bà đứng bên đó đúng không?”

“Ông à.....”

“Bác trai.....” Hàn Vũ thấy mẹ Tả khó xử, không khỏi nghĩ tới mẹ mình, nhin không được mở miệng.

“Cút, không phải chuyện của cậu!” Tả Khoán chịu không nổi Hàn Vũ đằng sau chen chân vào.

“Ba!” Tả Duy Đường kéo Hàn Vũ tới bên người mình, đồng thời nắm cả mẹ Tả nhìn Tả Khoán.

“Lão Tả, đây là nhà tôi, đây là đồ đệ tôi!” Ngụy Quốc Thủ rút cuộc phản ứng lại, ôm bảo bối của mình, từ phòng khách vội vã ra đây, vừa vắn nghe được Tả Khoán quát lớn tiểu đồ đệ nhà mình, lập tức không vui!

Tình cảnh đột nhiên biến thành Tả Duy Đường Hàn Vũ cùng mẹ Tả Ngụy Quốc Thủ đứng chung một chỗ, một mình Tả Khoán cô lập đứng ở cửa, Tả Khoán hung hăng hít sâu vài hơi, tay nắm gậy chống run rẩy không thôi, “Được, được, được! Bạn đời, bạn già, thằng con của tôi còn có cậu, cái thằng oắt kia, toàn bộ kết thành một phe, có phải hay không? Hiện tại tôi thành người cô độc có phải không? Tốt! Tốt!”

Liên tiếp mấy chữ “tốt” nói ra bi thương vô cùng, nói xong liền rũ đầu đi ra ngoài.

Biến thành bốn người trước cửa sừng sốt, vẫn là mẹ Tả phản ứng lại trước tiên, tránh khỏi bàn tay Tả Duy Đường nắm bên hông bà, hai ba bước đuổi theo, vươn tay kéo cổ tay đối phương, bị ông hất ra, lại nắm, lại bị hất, lại nắm.....

Vòng đi vòng lại, thẳng tới trước khi lên xe, rốt cuộc mới nắm được nhau, trong nháy mắt lên xe, mẹ Tả quay đầu lại nhìn Tả Duy Đường, lại nhìn Hàn Vũ, nhếch khóe miệng không tiếng động nói, “Không có việc gì.”

Ba người đứng ở cửa nhìn theo xe Tả Khoán lái đi, Ngụy Quốc Thủ dẫn đầu lên tiếng, “Được rồi, đều đi xa, vào đi thôi!”

Hàn Vũ bắt đắ dĩ cùng Tả Duy Đường liếc nhìn nhau, theo Ngụy Quốc Thủ vào nhà, dụng ý Ngụy Quốc Thủ làm việc này, bọn họ coi như hiểu được.

Phỏng chừng chuyện Tả Khoán lén muốn gặp Hàn Vũ bị Ngụy Quốc Thủ biết được, lấy tính cách bao che khuyết điểm của Ngụy Quốc Thủ, tự nhiên phải kéo Hàn Vũ đến dưới cánh chim của mình, hôm nay xem ra, chủ ý của Ngụy Quốc Thủ cũng chỉ là cho Tả Khoán biết chuyện này, mọi người cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm.

Bất kể nói thế nào, chuyện của con cháu Ngụy Quốc Thủ không tiện nhúng tay, nhưng ông cũng không muốn Tả Khoán không kiêng nể gì đi gây sức ép cho Hàn Vũ, có thể ngồi cùng nhau tâm bình khí hòa nói chuyện về sau là tốt nhất, thật sự không được, một lát ăn cơm xong, mọi người ai làm việc nấy, nên là bạn bè thì là bạn bè, nên là cha con thì là cha con, chỉ cần ông ta đừng nhúng tay chen ép học trò mình là được rồi.

Cũng không nghĩ tới, người tính chung quy không bằng trời tính, đủ loại chuyện phía sau căn bản con người không thể không chế. Cơm còn chưa nấu, thể cục đã tan!

Đi vào nhà, Ngụy Quốc Thủ thật cẩn thận tiếp tục đùa nghịch bảo bối trong tay mình, chỉnh chỉnh sửa sửa bọn nó thật chỉnh tề, một lần nữa đặt trong hộp, thấy Hàn Vũ và Tả Duy Đường song song bước vào, cũng không chờ hai người lên tiếng, đã nói, “Lão Tả cũng không dễ dàng, hai đứa thông cảm một chút, cho ổng thời gian.”

Hàn Vũ nghe xong, không khỏi quay đầu nhìn Tả Duy Đường, chỉ thấy vẻ mặt Tả Duy Đường thật nhạt, trong mắt lại quét qua một ít cảm xúc phức tạp, rồi lại quay về bình tĩnh, y hạ mắt nhìn Hàn Vũ, lên tiếng, “Chú Ngụy, con mang Hàn Vũ trở về.”

Ngụy Quốc Thủ ôm hộp của mình lên lầu, đưa lưng về phía bọn họ, không thềm để ý phẩy tay, “Về đi, Lưu Bang đều đi rồi, còn làm Hồng Môn Yến cái gì a! Thuận tiện gọi hai sư huynh của Tiểu Ngũ nói dừng qua đây, ông già ta hôm nay ra ngoài dạo dạo, đi gặp bạn già.”

(Lưu Bang là người được mời tới để tham dự Hồng Môn Yến, tìm hiểu thêm tại wiki)

Hàn Vũ thấy Ngụy Quốc Thủ lên lầu, nghĩ sư phụ hao hết tâm tư sắp xếp chuyện hôm nay, không khỏi mũi chua xót, mở miệng nói, “Không về, hôm nay con ở đây nấu cơm cho sư phụ.”

Ngụy Quốc Thủ dừng chân, xoay người lại xem, ngó ngó Hàn Vũ, lại ngó ngó Tả Duy Đường, vẫn là không thềm để ý phẩy tay, “Tùy mấy đứa, ta đi xem mây bảo bối khác của ta trước!”

Chờ Ngụy Quốc Thủ hoàn toàn lên lầu, nhìn không thấy bóng, Hàn Vũ mới quay sang, nghiêm túc nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường đưa tay che mắt cậu, “Tùy em.”

Chờ dì Xuân mua đồ ăn về, vừa vặn gặp xe của Mạc Phàm, cuối cùng là dì Xuân chân trước bước qua cổng, Mạc Phàm và Kinh Vĩ Quốc sau lưng cũng theo vào, vừa vào cửa chỉ thấy Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường ngồi trên sofa nói chuyện, còn hơi kinh ngạc một chút, Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường lập tức xem hiểu, hai người này phỏng chừng cũng biết chuyện hôm nay, là tới làm thuyết khách.

Mạc Phàm rất nhanh hiểu được chuyện phát triển ngoài ý muốn, bất động thanh sắc lôi kéo Kinh Vĩ Quốc vẫn ra vẻ khó hiểu.

Tuy không có long trọng như Hồng Môn Yến sớm sắp đặt, nhưng bốn tiểu bối cùng Ngụy Quốc Thủ vẫn ăn một bữa trưa đầy khẩu vị, sau khi ăn xong Mạc Phàm kéo Hàn Vũ qua, nhỏ giọng hỏi tình huống, hỏi rõ ràng xong, cũng xoa đầu Hàn Vũ nói, “Chú Tả không cần sợ, chỉ cần cho thời gian là được, sợ là sợ.....”

“Anh chị Tả Duy Đường?” Hàn Vũ dễ dàng tiếp lời.

“Em gặp rồi?” Mạc Phàm kinh ngạc nhướng mày.

“Gặp được chị, chưa gặp anh.” Hàn Vũ thật thật lắc đầu, “Là một loại cảm giác.”

“Cảm giác rất nhạy bén.” Mạc Phàm cười gật đầu, “Chỉ là, cái sợ này, không phải bọn họ đưa tay chặn đường, mà là sợ bọn họ đưa tay nâng lên!”

“Có ý gì?” Hàn Vũ nhìn y.

“Em còn không biết giá trị của Tiểu Đường với một số người đâu?” Mạc Phàm cười nói, “Tiểu Đường từ quân đội đi ra, tuy rằng đã đi vài năm, nhưng chuyện trong quân đội, có đôi khi không phải thời gian có thể cân nhắc. Chú Tả đó, vẫn đều chỉ có thể nói chuyện trên một ít phương diện, có một số việc vẫn khó nhúng tay. Duy Lãm, chính là anh Tiểu Đường ấy, đi tới hiện tại, coi như tới đỉnh, nếu muốn tiến thêm một bước còn kém chút, mà một chút này, phải nhờ Tiểu Đường bổ sung vào mới được.....”

63. Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời gian luôn trôi rất nhanh khi cuộc sống bình thản, một chuyến du lịch ngắn, hai tuần bận bịu pha chế sản phẩm dưỡng da, thêm vào giữa vài lần gặp mặt bạn bè, kì nghỉ một tháng ngay lúc Hàn Vũ chưa hề có cảm giác đã tiêu phí gần như không còn.

Trước tập huấn một ngày Hàn Vũ thu dọn ba lô quần áo đơn giản, được Tả Duy Đường chở tới trường học tập hợp, sau đó cùng nhau kéo tới địa điểm tập huấn.

Trước khi đi, Tả Duy Đường nhét một cái hộp nhỏ bằng bàn tay cho cậu, bảo cậu mang theo bên người, Hàn Vũ hỏi là cái gì, được cho biết là di động có trang bị hệ thống định vị.

Hàn Vũ nhìn chăm chăm cái hộp trong tay, tiện tay nhét vào ba lô — so với đồ cao cấp hóa, cậu càng thích món đồ chơi gần hông đặc lực hộ chủ kia hơn.

(cái đồ đập đá của thằng bé ý =))

Hai người trốn trong xe hôn môi xong mới xuống xe, vừa xuống xe, đã thấy mấy tên cùng phòng của Hàn Vũ dựa trước cổng trường, bộ dạng phát phối đón gió, cao thẳng hơn cả cây bạch dương.

Bọn họ cũng thấy người ngay lúc Hàn Vũ và Tả Duy Đường xuống xe, xa xa vẫy vẫy tay.

Hàn Vũ quay đầu lại bảo Tả Duy Đường về đi, chờ tập huấn xong còn có vài ngày nghỉ, cậu sẽ về nhà dạo một vòng, mới quay về trường.

Tả Duy Đường gật gật đầu với ba người xa xa, lại duỗi ngón tay chỉ Hàn Vũ, ý bảo bọn họ sẵn sóc một chút, vào trong xe, lái xe tới cty.

Ba người dựa ở cổng, vui cười tới gần Hàn Vũ, “Tiểu Ngũ, đại ca mang cậu tới nha?”

Hàn Vũ cảnh giác đằng sau không có ý tốt, lập tức nghiêm mặt, “Ừm.”

“Tiểu Ngũ, hắc hắc..... cậu với đại ca nghỉ hè đều đi đâu chơi thế? Sao anh nghe Quý Ly nói, hai người đi lấy giấy chứng nhận rồi?” An Húc Dương nghiêm mặt ghé sát vào.

Hai người khác cũng mang theo vẻ mặt tò mò nhìn qua, lúc Hàn Vũ nhìn qua, còn vô cùng nhất trí tỏ vẻ đều là An Húc Dương muốn hỏi, hai người họ chỉ nghe một chút thôi, Hàn Vũ dị thường đau đầu bất đắc dĩ, “Anh nghe con nhóc kia nói bậy cái gì, anh từ chỗ nào biết được quốc gia chúng ta thông qua luật hôn nhân đồng tính?”

Nói xong, Hàn Vũ đeo ba lô đi tới sân huấn luyện trong trường, ba người theo sau cậu.

An Húc Dương bị Hàn Vũ làm ghen, cũng gãi đầu đi theo sau họ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, “Không phải nói hai người đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Lời này vừa ra, Hàn Vũ lão đảo ngay tại chỗ, ba người đi theo sau cậu thấy không khỏi trao đổi ánh mắt — quả nhiên có chuyện này a!

Hàn Vũ xoa mi tâm xoay qua nhìn ba người, “Ba người từ lúc nào mọc ra cái đức hạnh này vậy?”

Ba người cùng chỉ hướng cười ngây ngô, Hàn Vũ nhìn mà vừa tức vừa buồn cười.

Cười đùa xong rồi, thời gian tập hợp cũng sắp tới, bốn người cùng vào sân huấn luyện, sinh viên quốc phòng dự bị* đều chọn ra từ các loại chuyên ngành trong trường, bình thường trừ thời gian thao luyện, rất ít có cơ hội hợp với nhau, hơn nữa Hàn Vũ vẫn luôn chạy quanh phòng học, phòng được cùng phòng ngủ, trừ mấy tên cùng phòng, gần như không có qua lại gì.

(*gốc : search google không ra cái gì, nên dựa theo tính chất trong truyện miêu tả gọi như vậy)

Ba tên cùng phòng cũng biết tình huống của cậu, cho nên khi một đám người lẫn lộn cùng một chỗ, đều có chừng mực, cho dù có người lại đây chào hỏi tán dóc, đều tận lực tiện thể kéo Hàn Vũ vào, chỉ khi thấy Hàn Vũ thật sự không có hứng thú, mới tự mình trò chuyện.

Chỉ chốc lát, đến giờ tập hợp, giáo quan* tuyết còi một cái, mọi người nhanh chóng xếp hàng tập hợp.

(*sĩ quan huấn luyện/giáo viên trong quân đội, cái từ này đó giờ QT làm tui nhầm thành ‘huấn luyện viên’ =”=)

Giáo quan nhìn nhìn bọn họ vẫn đều ăn mặc quần áo đủ mọi màu sắc, không có một đứa thay đồng phục thường mặc, hơi hơi nhúu mày, lúc há miệng chuẩn bị nói cái gì, lại đột nhiên nghĩ tới nơi đám oắt con này sắp bị đưa tới, có lòng muốn bọn họ ăn mệt, nên lười nhắc nhở bọn họ, chỉ bảo bọn họ xếp hàng chuẩn bị lên xe tới doanh địa tham gia tập huấn.

Tổng cộng gần trăm người chia thành hai nửa, ngồi hai chiếc xe buýt bị vải đen dán kín mít, lắc lắc lư lư tốn gần bảy tiếng mới tới dưới chân một núi nhỏ hẻo lánh.

Xe dừng lại, mỗi giáo quan đi cùng xe đều thối còi, dẫn bọn họ xuống xe hết, để bọn họ chờ tại chỗ, một đám người tốn mất nửa tiếng, mới nhìn thấy bên đồi núi có ba chiếc xe vận binh lái ra. (xe vận chuyển binh lính)

Từ trong xe một quân nhân quân hàm thượng úy nhảy ra, sau khi lướt mắt qua bọn Hàn Vũ, trực tiếp tìm được tổng giáo quan dẫn đội lần này, giáo quan của bọn Hàn Vũ xem có vẻ rất quen thuộc người này, cười cười chuyện phiếm vài câu, mới kêu bọn họ lên xe.

Một đoạn đường núi kế tiếp, thật sự khiến mấy đứa nhỏ đa phần lớn lên ở thành phố hảo hảo trải nghiệm một phen tư vị đường xá xóc nảy, thẳng tới khi mọi người bị lắc thiếu điều muốn ói cả ra, mới tới doanh địa bọn họ sắp gặp người một tháng.

Xe vận binh tiến vào cổng lớn doanh địa, còn chưa hoàn toàn dừng hẳn, bọn họ đã bị đuổi xuống xe không chút khách khí, một đường gây sức ép như vậy lại thêm cái đãi ngộ này, nhiều người muốn bắt đầu hùng hùng hổ hổ không kiên nhẫn, nháo lên đều bị giáo quan không khách khí đập một cước, mới hơi thu liễm.

Đám thanh niên này hiển nhiên cũng nhận ra chút biến đổi, giáo quan của bọn họ sau khi xuống xe, trở nên nghiêm khắc hơn thường ngày rất nhiều, yêu cầu chỉnh đội đề cao không nói, phàm là cái vãi người hơi chậm chút không đến vị trí kịp là thóa mạ một trận, khiến đám thanh niên càng thêm hoảng trong lòng.

Nhìn một đám thanh niên ngày thường luôn cảm thấy mình huấn luyện không tệ lắm, hiện tại vừa gặp người trong nghề liền có vẻ vụng về, một đám giáo quan ngày thường huấn luyện bọn họ, cũng cảm thấy hơi hơi mất mặt, nhưng tới chỗ này rồi, nói nhiều cũng không có ý nghĩa, đơn giản mắng một chút, để bọn họ trải nghiệm là được!

Vì thế, giáo quan cái đội chỉnh đội ngũ xong bảo bọn họ chờ, chính mình xoay người đi qua một bên cùng người trong doanh địa giao tiếp.

Một đám người lại chờ nửa tiếng, tổng giáo quan của bọn họ mới mang theo hai vị quân nhân quân hàm thiếu tá lại đây, người ta vừa tới, nhìn tới qua bộ dạng thượng vàng hạ cám của đám sinh viên, mày lập tức nhăn chặt kẹp chết ruồi.

Nhưng tốt xấu còn chút phong độ, vẫn như trước kính lễ bọn họ, sau đó mới mở miệng nói, “Từ hôm nay các cậu sẽ ở đây tiến hành huấn luyện trong một tháng, lần huấn luyện này sẽ cho các cậu cảm nhận được các cậu không giống sinh viên bình thường..... Tôi là sĩ quan huấn luyện của các cậu, tôi họ Miêu, vị bên cạnh tôi chính là chiến hữu cũng là bạn nói khổ của tôi, cũng chính là chỉ đạo viên chính trị của các cậu, Hoàng Mân có vấn đề gì về cuộc sống hay tư tưởng đều có thể tìm hắn.....”

“Hiện tại....” Sau khi đối phương nói xong lời cần nói, đề tài chuyển hướng, “Mời các cậu nộp lên thiết bị liên lạc với bên ngoài cùng các loại sản phẩm điện tử của các cậu lên, đợi sau khi huấn luyện kết thúc, chúng tôi sẽ trả lại.”

Lời này vừa nói ra, bên trong đám sinh viên liền nổ tung, nộp điện thoại còn chưa tính, nộp hết sản phẩm điện tử, vậy bọn họ bình thường chơi cái gì?

Giáo quan Miêu như cười như không nhìn mọi người một cái, “Tin tưởng tôi, một tháng kế tiếp tôi sẽ cho các cậu bận tới mức không có thời gian nghĩ tới chơi! Hiện tại, nghiêm, bên trái, quay, đi đều, bước, đi tới trước thùng nhựa đỏ bên đó, nộp hết toàn bộ sản phẩm điện tử lên.”

Một đám thanh niên ít nhiều đã từng được huấn luyện, cho dù tố chất quân sự không so được với lão chiến sĩ, nhưng chút tâm lý giác ngộ vẫn phải có, trưởng quan đã phát lệnh, bọn họ phải chấp hành, mặc kệ bọn họ có bao nhiêu không tình nguyện.

Một đám người xếp hàng tới bên cạnh thùng nhựa đỏ, dán nhãn lên điện thoại máy ảnh hoặc là thiết bị kỹ thuật số nào khác của mình, ném vào trong thùng, một đường tiến hành đều rất trôi chảy, thẳng tới chỗ Hàn Vũ, cậu lấy ra di động tiểu Phá của mình, dán nhãn, ném vào trong thùng, lúc xoay người theo người đằng trước đi về phía trái, bị binh sĩ thống kê ngăn cản.

(* : Hàn Vũ ví điện thoại của mình như nhóc (hoạt hình) này nè)

“Làm sao vậy?” Hàn Vũ khó hiểu.

Binh sĩ thống kê cười như không cười nhìn cậu, bĩu môi ý bảo cậu nhìn nhìn một đồng đồ trong thùng, lại nhìn nhìn cái đồ chơi gần mé của cậu.

Hàn Vũ bị ánh mắt trêu chọc của binh sĩ đảo vài vòng giữa cậu với công thần nhỏ nhà mình, giật mình giác ngộ — đây là hoài nghi cậu tàng trữ di động cùng sản phẩm điện tử khác, sau đó tùy tiện lấy cái này thế vào?

Hàn Vũ cười cười, đang muốn giải thích, đột nhiên nghĩ tới thứ Tả Duy Đường đưa cho mình trước khi đi, sắc mặt lập tức ảm đạm, vẻ mặt bi phẫn — cậu thật đúng là tàng trữ!

Hàn Vũ đỏ bừng mặt, lập tức chạy về, từ trong ba lô của mình lấy ra cái hộp kia, dán nhãn lên, cho vào thùng.

Binh sĩ thống kê vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu, khiến Hàn Vũ quần bách lắc đầu nói thật sự đã không còn, mới được buông tha.

Sau khi xếp hàng đi làm quen doanh địa bọn họ sẽ sống một tháng, binh sĩ kia hiển nhiên báo lại chuyện của Hàn Vũ, giáo quan họ Hoàng lập tức phê bình không chỉ tên tính nguy hại cùng tính vô kỷ luật của tác phong cùng tư tưởng này.

Khiến Hàn Vũ luôn không thích gây chuyện càng quần bách, trong lòng hung hăng đâm đâm tiểu nhân Tả Duy Đường.

Bởi vì bọn họ tới đây, trên đường đã tốn một ngày, sau khi tới, đầu tiên là nộp lên điện thoại cùng sản phẩm điện tử, sau đó lại lần lượt điểm danh báo tên, nhận nhận mặt. Cuối cùng, bị chỉ đạo viên Hoàng tẩy não kỷ luật và quy định ba mươi phút.

Cuối cùng, mọi người đều nghĩ hôm nay coi như xong, hết thấy đều nên chấm dứt, lại bị quan quân trong doanh địa ra oai phủ đầu chính một phen, trước giờ cơm còn bắt bọn họ thay đổi quân phục, chạy vác nặng 5 km. Trong lúc chạy, còn bắt bọn họ lấy lão binh làm gương — không cần nhanh, đuổi kịp là được!

Ai ngờ chỉ một cái mệnh lệnh đuổi kịp này, khiến bọn họ mệt đến mức ngay cả cơm cũng không có tâm tư đi ăn!

Đợi tới khi bọn họ trở lại ktx, cho dù một mười người một phòng, cũng không có ai có tâm tư mở miệng nói chuyện hay oán giận, đi tắm xong toàn bộ đều nằm lên giường, hừ hừ nằm thẳng cẳng.

Sáng sớm hôm sau, dưới tình huống trời còn chưa sáng tỏ, một hồi kèn lệnh to rõ vang lên, kinh động toàn bộ sinh viên trong doanh trại nhảy dựng lên, phải nói hôm qua bọn họ còn cảm thấy chỉ là tập huấn mà thôi, không có gì to tát, nhưng tối qua vừa tới đã chạy vác nặng 5 km, khiến bọn họ thật sự biết chênh lệch giữa mình và binh lính chân chính, cũng học ngoan ngoãn thu lại chút ngạo khí của mình, rời giường điểm số không đợi người hô, toàn bộ đứng lên mặc quần áo rửa mặt.

Đợi cho giáo quan của bọn họ cùng thiếu tá Miêu đi vào, thấy một đám thanh niên đã chỉnh tề quân trang, trong mắt hai vị quan quân ít nhiều nhiều có chút vừa lòng, sau đó vẫn nghiêm khắc quát lớn bọn họ nhanh ra tập thể dục buổi sáng.

Mọi người đều tê liệt băng qua hai vị giáo quan chạy ra ngoài, trên đường trong lúc Hàn Vũ cúi đầu chạy qua, tự dừng cùng thiếu tá Miêu chạm một ánh mắt, Hàn Vũ lễ phép cười cười, lại chỉ đổi lấy cái liếc mắt không quá kiên nhẫn của đối phương, Hàn Vũ tự mất mặt, chỉ quy tội cho sự kiện di động lầm lỗi của mình hôm qua.

Nhưng liên tiếp vài ngày sau đó đều bị nhầm vào, bị huấn luyện đặc thù, khiến Hàn Vũ không thể không hoài nghi bên trong có biến.

Cũng chỉ là một cái vấn đề nộp điện thoại lên, Hàn Vũ tự nhận mới đầu cậu làm không đến chốn, bị răn dạy thì răn dạy, nhưng mặc kệ là thiếu tá Miêu hay là thiếu tá Hoàng, dù sao cũng không phải người rất để ý vặt vãnh, cũng không tất yếu cần chặt chuyện này chỉnh cậu chứ!

Cậu tự giác bản thân trừ bỏ sự kiện di động lúc đó, hoàn toàn không có chỗ nào khiến người chú ý.

Cho dù là trong huấn luyện, bởi vì là thể xác trẻ tuổi này, Hàn Vũ vẫn có thể khiến chính mình ở trong đội ngũ duy trì không nổi bật, cũng tuyệt không biểu hiện tụt lại phía sau, nhưng, tập huấn cho bọn họ, mặc kệ là tiểu đội trưởng hay là liên đội trưởng, chỉ cần chọn một cái bia làm mẫu, tuyệt đối muốn chỉ rõ bảo cậu bước ra khỏi hàng.

Còn mỹ kỳ danh nói, tốt quá kém quá đều không có tính làm mẫu phổ biến, nên phải chọn người bình thường, để mọi người có thể học tập tinh túy.

Cái gọi là làm mẫu, chính là khi cầm súng giảng giải, cậu chính là tên cầm súng, nếu bài giảng tốn nửa tiếng để giải thích, cậu liền duy trì tư thế cầm súng trong sách vở, còn phải thường thường chuyển động cho mọi người thấy toàn bộ phương hướng ba trăm sáu chục độ.

Khi huấn luyện vật lộn, cậu là bên chịu đòn; khi phân tích động tác, cậu là bên bị phân tích.....

Như vậy liên tiếp vài ngày gây sức ép, cho dù là một đám thanh niên không quá thân trong doanh trại cũng không khỏi trêu ghẹo Hàn Vũ vào lúc tối, “Cậu cướp bạn gái người ta hả? Sao mà cứ nhắm vào cậu thế? Cũng không thấy cậu đẹp trai bao nhiêu mà!”

Hàn Vũ bất đắc dĩ cười cười, trong tay đón lấy rượu thuốc tan bầm An Húc Dương lấy từ phòng y tế tối, để mấy tên cùng phòng giúp mình xử lý các loại bầm dập xuất hiện trên thân mấy ngày nay.

Đồng thời trong lòng cũng không khỏi nghi ngờ, bạn gái không có cướp, nhưng con trai ai đó ngược lại có câu mất một người, hoặc là, em trai ai đó đang cùng mình hấp lửa nóng.

Bản thân quân đội là một nơi tương đối hỗn tạp, người bồi dưỡng ra, tuy cuối cùng phần lớn có thể trở thành bộ máy bạo lực trung thành của quốc gia, nhưng đấu tranh trong bộ máy đó, vĩnh viễn không bình thản như vậy.

Bên trong đó, cấp trên tỏ vẻ một chút nhỏ nhen, có thể khiến người như Hàn Vũ, té một cú lớn bên trong, còn không tìm được nơi khóc lóc kể lể.

Mà cái gọi là cấp trên này, trừ Tả Khoán và Tả Duy Lãm, Hàn Vũ tạm thời không thể nghĩ ra, còn ai vào đây có thể gây sức ép trong một đợt tập huấn nhỏ cho tiểu nhân vật như cậu.

Chút sức ép này cũng không thể khiến cậu phải trả giá lớn không thể sự đoán gì, dù sao, bọn họ chỉ tập huấn một tháng, đồng thời, cậu vẫn là sinh viên trung y dự bị quốc phòng chính quy, một tháng qua đi, bọn họ khẳng định được tiến ra hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhưng trong một tháng này, lại có thể khiến cậu ăn khổ.

Chỉ là cậu không nghĩ ra dụng ý đối phương làm như vậy, nếu là Tả Khoán, vậy quá trẻ con, Tả Khoán hôm qua rời khỏi nhà Ngụy Quốc Thủ, cảm giác mất mát cực đại trong tâm không phải Hàn Vũ chỉ chịu chút đau nhỏ là có thể vãn hồi.

Như vậy là Tả Duy Lãm? Nhưng nghe phân tích của Tả Duy Đường và Mạc Phàm, Hàn Vũ càng nghĩ không ra dụng ý hấn làm như vậy, hấn cần tài năng của Tả Duy Đường ở một vài phương diện trợ giúp hấn một tay, nhưng, hấn càng không hi vọng Tả Duy Đường thật sự trở lại cái vòng tròn của bọn hấn.

Cho nên, theo lý thuyết, đối với Tả Duy Đường và Hàn Vũ, hấn có thể càng vui vẻ tác thành, như vậy, nhúng tay vào quân doanh, gây sức ép một sinh viên như cậu là có ý gì?

Hàn Vũ nghĩ lung tung trong đầu, nửa người cởi hết, lộ ra sau lưng cho bạn cùng phòng giúp xoa vết bầm. Vài chỗ bầm trên người cậu đều là đập chổng chéo lên mà thành, lúc An Húc Dương giúp xoa ấn tan bầm, trong lòng đều là không nỡ.

“Tiểu Ngũ, giáo quan Miêu kia sao lại thế này, trong tiểu đội chúng ta tìm cậu làm mẫu, huấn luyện cả liên đội cũng tìm cậu làm mẫu, tỏ rõ nhắm vào cậu a!”

Hàn Vũ bị ấn đau, lồm bồm một tiếng, “Có lẽ là do ngày đó tôi không giao diện thoại, khiến anh ta có ấn tượng không tốt đi!”

Đối với phỏng đoán trong nhà Tả Duy Đường, cậu không muốn nói ra, có một số việc chính là của cậu, liên lụy bạn bè vào, cậu cảm thấy có lỗi.

“Chắc chắn, có bao nhiêu hẹp hòi chứ!” An Húc Dương hiển nhiên chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

“Aizz, một tuần rồi, không nghĩ tới tôi vậy mà có thể sống cuộc sống một tuần không có di động, thế mà tôi còn sống đó!” Đang nói, một bạn học bên cạnh vừa tắm xong lăn lên giường cảm thán một câu như thế.

Chung quanh chợt vang lên tiếng phụ họa, đều cảm khái trạng thái cuộc sống hiện tại của mình.

Chỉ có Hàn Vũ nghe xong, chân mày tự dưng nhảy nhót — một tuần, nộ điện thoại lên một tuần, trước khi nộ điện thoại còn chưa gọi cho Tả Duy Đường một cú, không biết hiện tại có phải y lại lên cơn rồi không.

Mang theo một đầu miên man suy nghĩ cùng với một thân bầm dập không nặng không nhẹ, Hàn Vũ bắt đầu tiến vào mộng đẹp tới tập huấn thứ tám.

Tập huấn ngắn hạn giống bọn họ, theo lý mà nói không có khả năng có ngày nghỉ, nhưng xét thấy lúc này đang giữa hè, ánh nắng bên ngoài quá độc, lúc tập huấn tới trung kỳ, các giáo quan cho nửa ngày nghỉ, không thể ra khỏi doanh địa, có thể đi dạo bên trong, cũng có thể tới chỗ cổng gác gọi điện về nhà.

Phần lớn người đều tranh thủ thời gian nghỉ nhàn tản không dễ có được này đi dạo lung tung, một phần nhỏ thanh niên có đối tượng đều như ong vỡ tổ chen tới chỗ cổng gác, dựa theo quy định một người năm phút, sắp thành hàng dài gọi điện thoại, chỉ có Hàn Vũ còn đang xoa vết bầm mới tăng thêm hôm nay trên vai, do dự có nên đi hay không.

Đợi một tiếng, chỗ cổng gác chỉ còn lại vài ba con mèo nhỏ, cuối cùng Hàn Vũ quyết định vẫn là đi gọi một cú, mặc kệ đối phương có lên cơn không, đều sắp ba tuần không gặp người, cũng không nghe thấy tiếng, cậu quả thật có chút nhớ đối phương.

“A lô....” Điện thoại vừa thông, Hàn Vũ thử thăm dò lên tiếng.

Bên đối phương hơn nửa ngày không phản ứng, chỉ nghe một trận quát to rồi loạn, giống như là “Thủ lĩnh đừng đi, còn đang họp mà” các loại, Hàn Vũ vừa nghe, đã cảm thấy mình gọi không đúng lúc, lật tay muốn cúp, bên kia đã truyền tới âm thanh.

“Di động em đâu?” Chết giọng bên kia căng thật chặt, nghe ra tâm tình không quá thoải mái.

“Nộ rồi.” Hàn Vũ thấp giọng nói.

“Anh nói cái anh đưa cho em.” Đối phương đề cao âm lượng vài phần.

“Cũng nộ rồi.”

“.....” Bên kia thấp giọng chửi thề một câu, hòa hoãn mới nói, “Cái kia em không nộ, bọn họ cũng tra không ra, bằng không em nghĩ anh đưa em làm gì?”

“.....” Hàn Vũ sững sốt, “Em..... em không biết a, anh lại không nói.....”

“Quên đi, hiện tại em ở đâu gọi cho anh, không phải đào ngũ chứ?” Nói xong, trong giọng nói nguy hiểm vài phần.

“Không, bọn em nghỉ nửa ngày.”

“Ừm, còn bao lâu thì xong, ở đâu, em đi đón em.”

“Không biết ở đâu, bọn họ em bị một cái xe đưa tới, xe đều dùng vải đen che lại.” Hàn Vũ nhớ lại, mới đột nhiên cảm thấy, hình như mình đã vào một doanh địa tương đối nghiêm mật.

“.....Thôi, anh qua trường đón em. Khi nào xong?” Đầu kia hơi thở dài.

“Chiều hai mươi bảy xong.”

“Đã biết.”

“.....”

“.....” Sau đó hai người cơ bản đều không nói chuyện.

Bên Hàn Vũ không nói chuyện, là bởi trong cổng gác còn có một binh sĩ phụ trách, lời nói hơi miễn cưỡng đều không dám nói.

Bên Tả Duyệt Đường không nói chuyện, là bởi vì y luôn không hiểu nói những lời kia.

Hai người đều duy trì bộ dạng cầm điện thoại đứng ngốc, chỉ có thể xuyên qua sóng điện thoại, nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt của đối phương, biết đối phương ngay tại đầu dây bên kia.

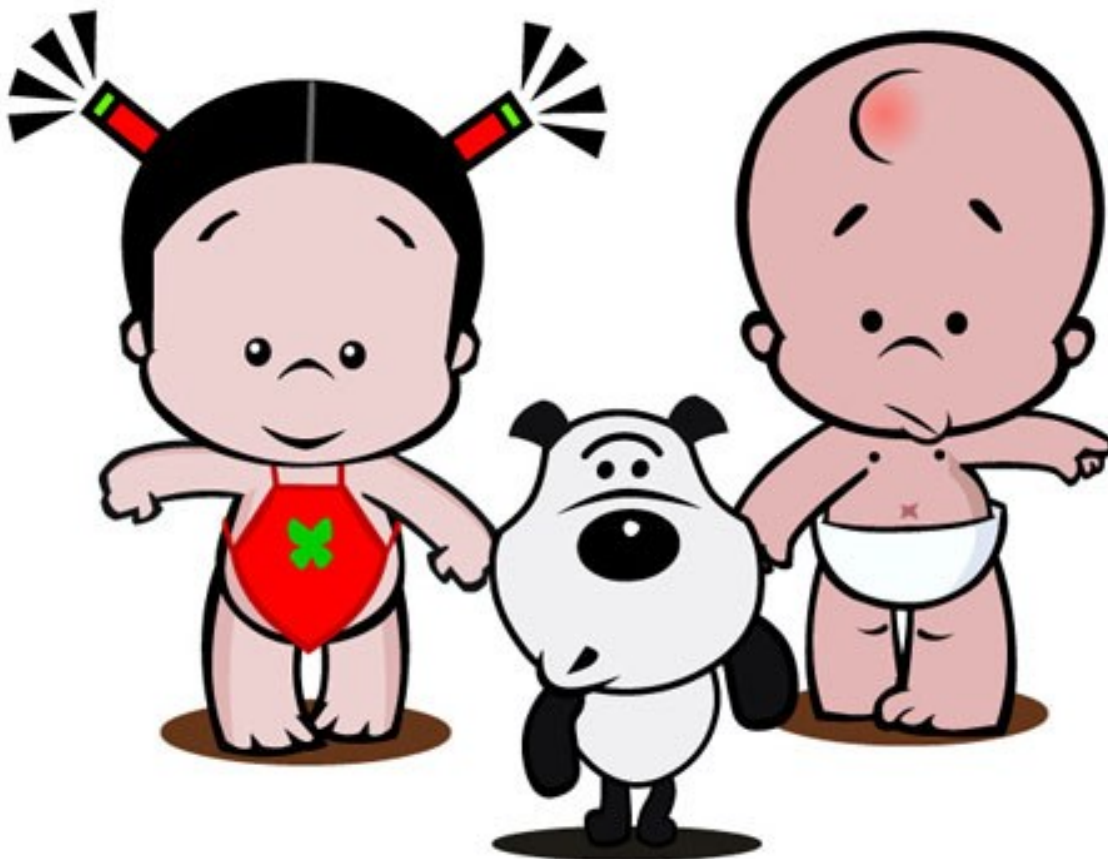
Thời gian từng phút từng giây trôi qua, binh sĩ phụ trách nhìn Hàn Vũ một cái, Hàn Vũ thật có lỗi gật gật đầu, nói với đầu bên kia, “Đã đến giờ.”

“Ừm.” Tả Duyệt Đường lên tiếng đáp.

Hàn Vũ nghe tiếng hít thở của đối phương, chờ đối phương cúp điện thoại, liền tiếp qua hơn mười giây, binh sĩ lại nhìn cậu một cái, chỉ chỉ đồng hồ trên tường, Hàn Vũ bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói, “Đã đến giờ rồi.”

“Em cúp trước.” Tả Duyệt Đường nói.

Hàn Vũ ngẩn người, khóe miệng cong lên vô cớ, đưa tay cúp điện thoại!

64. Chương 64

Nửa ngày nghỉ ngắn ngủi đến mức mọi người gần như còn không cảm nhận được tinh thần nghỉ ngơi qua đi, đám Hàn Vũ rõ ràng nhận thấy lượng huấn luyện của bọn họ lại tăng thêm vài phần, còn chưa đợi bọn họ kêu khổ, một tiểu đội lão binh triển khai thế trận bên cạnh bọn họ, cùng huấn luyện với bọn họ, mà lượng huấn luyện, chính là lượng tăng thêm của bọn họ!

Tới khi thấy ánh mắt trào phúng như cười như không của tiểu đội trưởng liên đội trưởng huấn luyện mình, đám Hàn Vũ lúc này mới hiểu được, hóa ra lượng huấn luyện tăng thêm của bọn họ, trong mắt những lão binh này, mới chân chính gọi là cơm bữa.

Trong một đám người, trừ Hàn Vũ ra thì đều là thanh niên mới hai mươi chân chính, là cái tuổi cái gì đều có thể ném thử, cũng tuyệt đối không thể chịu vũ nhục, nhìn một màn này, từng chút ghen tị cả oán hận trở về, theo một đám lão binh huấn luyện cường độ.

Trong đó, thống khổ nhất vẫn chính là Hàn Vũ, cái này không chỉ là cảm giác của mình Hàn Vũ, mà là cảm tưởng của sinh viên cả tiểu đội cả liên đội.

Càng gần tới lúc huấn luyện chấm dứt, hoa văn của mấy tiểu đội trưởng liên đội trưởng trên người Hàn Vũ càng nhiều, nói về trình độ cố gắng huấn luyện đi, tuy Hàn Vũ không phải người liều mạng nhất, nhưng tuyệt đối là đứa không lười biếng, bàn về thành tích huấn luyện, cậu cũng không phải loại ưu tú nhất, nhưng không phải đứa kém cỏi nhất.

Theo lý thuyết, người như vậy, mặc kệ ở nơi nào, đều sẽ thành người qua đường giáp ắt bính đình nào đó, nhưng tới phiên Hàn Vũ lại hoàn toàn tương phản, mặc kệ là cần tài liệu giảng dạy chính diện hay phản diện, tất cả trưởng quan huấn luyện bọn họ đều nhất chí, xách Hàn Vũ ra làm mẫu.

Bình thường làm tài liệu sống còn chưa tính, cho tới hiện tại, cư nhiên ngay cả cột gỗ trong huấn luyện vật lộn đều muốn Hàn Vũ đi đảm đương, trước kia chỉ khiến Hàn Vũ làm mô hình người, làm động tác mẫu một chút, nhưng tới sau này, gần như chính là đối tượng bị ăn đập, mà quan trọng hơn là, giáo quan ra tay đều động thật, mỗi chiêu đều có thể khiến người ăn đau, lại nhất định là nơi không có nguy hiểm gì.

Liên tiếp mấy ngày như vậy, đám An Húc Dương và Kỳ Lân xem không nổi, suy nghĩ đủ loại có muốn chịu thay Hàn Vũ, đều bị đám tiểu đội trưởng ngăn chặn!

Hàn Vũ cũng biết hiện tại bọn họ đang trong quân đội, cho dù bọn họ chỉ là dự bị, cũng phải có đủ trách nhiệm của quân nhân — phục tùng!

Cho nên, mặc kệ mỗi đêm các anh em cùng phòng và cùng ktx hiện tại hô bắt bình thay cậu thế nào, phần lớn cậu đều an ủi hòa hoãn cảm xúc của mọi người, thậm chí có đôi khi, còn có thể tự trêu chọc hai câu — được mấy trưởng qua coi trọng như thế, khiến thành tích cậu từ mức hợp cách vọt lên ưu tú, coi như lời rồi!

Cứ như vậy, nửa tháng còn lại, Hàn Vũ gần như lặn trong nước sôi lửa bỏng, từng lần bị huấn luyện ác liệt trong vật lộn hoặc là làm mẫu, tới đêm nằm mộng đều muốn tha Tả Duy Đường ra, hung hăng thế này thế

kia mới hết giận.

Hết giận thì hết giận, tới hôm chấm dứt huấn luyện, trừ bỏ cùng một đám sinh viên đeo lên nụ cười sáng lạn được giải phóng, cậu cũng đeo theo một thân bầm dập, đều là mấy vết thương không nguy hiểm tính mạng cũng không thương tổn gân cốt, nhưng quả thật có thể khiến cậu chịu khổ một đoạn thời gian.

Trong một đám sinh viên dự bị quốc phòng được huấn luyện, trong cảm xúc biệt ly, chỉ sợ cũng không phức tạp như Hàn Vũ!

Xen lẫn với đám đàn ông này, lẫn trong bùn, phơi thái dương, cùng đổ mồ hôi, cùng ăn cực khổ, tuy chỉ trong một tháng, chính là tập huấn xong rồi, tố chất thể năng cũng không thấy tăng lên được mấy bậc, nhưng rốt cuộc khiến đám thanh niên ngày thường cảm thấy bản thân dị thường ưu tú trải nghiệm một phen gian nan cực khổ chân chính.

Mà tình cảm giữa đàn ông với nhau, thường thường nảy sinh kỳ lạ và quái dị hơn bất kì sinh vật khác, trong tình cảnh bị răn dạy và thao luyện này, tới lúc gần đi, một đám người ngược lại bắt đầu lưu luyến không rời với mấy lão binh tiểu đội trưởng liên đội trưởng ngày thường hung hăng thao luyện mình.

Cho dù là Hàn Vũ bị mấy quan quân này chinh vô cùng thâm, cũng không khỏi có chút thương cảm biệt ly thật, nhưng vừa nghĩ tới đủ loại vết thương còn chưa tiêu tan trên người mình, lại cực kì thống hận cùng xem thường, một đám thú tha lăm dụng quyền lực và máy móc!

So với mấy người Hàn Vũ biểu hiện đủ loại cảm xúc, nhóm lão binh đều có vẻ lạnh nhạt rất nhiều, chuyện thể này trong mắt bọn họ gần như đều biến thành một trình tự, đừng thấy mấy sinh viên này lúc này tỏ ra có bao nhiêu thương cảm chia tay, sau khi về với chốn phồn hoa muôn màu, có mấy người có thể nhớ tình nghĩa trong một tháng với bọn họ?

Ít nhất, bọn họ biết, tới bây giờ, họ cũng không gặp được mấy người. Mà chính họ xoay người cũng tập trung vào huấn luyện và tiến bộ không hạn cuối của bản thân, mặt khác, họ cũng không nhất định có thể nhớ rõ tình nghĩa một tháng ngắn ngủi này.

Sơ giao, cùng lắm chỉ tới như vậy thôi.

(quen biết sơ sơ)

Hàn Vũ ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ, nhìn các vị cấp trên đủ loại chức vị đi qua đi lại trên bục, tuyên dương khen ngợi các loại thành quả trong lần huấn luyện này, sau khi mỗi một vị cấp trên phát biểu xong, máy móc theo một đồng người vỗ tay bộp bộp.

Suy nghĩ lại chuyển tới một đoạn hội thoại trước khi xếp hàng, vị thiếu tá họ Miêu kia ý tứ sâu xa nói với mình, “Nhóc con, ra khỏi nơi này, ánh mắt sáng một chút, có vài người cho dù rời đàn, đó cũng là sói, vẫn sẽ là sói! Đừng không có chuyện gì lại dán lấy, người ta không ném cậu, đó là không xem cậu vào mắt, nếu cậu không biết tốt xấu, lại một lần nữa rơi vào bẫy sói như lần này, sẽ không có chiêu đãi tốt thể này nữa!”

Một đoạn này nghe thật giống như đang nói cậu đắc tội với người nào — cậu dán vào người nào đó cậu đắc tội không nổi, nhưng người này không ném cậu đi, sau đó giao cho người khác tới cho cậu chút giáo huấn?

Hàn Vũ hồi tưởng lại đủ loại sinh hoạt trong mấy tháng qua, sau đó cảm thấy, nghe thế nào, hình như đối phương tìm lộn đối tượng rồi? Nghĩ vậy, Hàn Vũ càng cảm thấy trong lòng nghẹn khuất buồn bực, chẳng lẽ cực khổ cả tháng nay đều là chịu thay người khác?

Một nghi thức bế giảng trước trước sau sau tốn hai tiếng, sau khi kết thúc, đám Hàn Vũ mặc thường phục quốc phòng của mình xếp hàng lãnh lại điện thoại.

Lãnh xong rồi, lập tức bị đuổi lên xe vận binh, men đường xóc nảy gần nửa tiếng mới tới dưới chân núi nhỏ lúc trước bọn họ đổi xe, nơi đó đã có hai chiếc xe buýt đậu, mọi người đổi xe, một đường bình an trở về trường học.

Sau khi về trường, còn cách thời gian bọn họ khai giảng nhập học chỉ có năm ngày, phần lớn đều đeo ba lô, hí hí hửng hửng về ktx của mình, phòng Hàn Vũ, trừ An Húc Dương còn lại đều có chỗ đi, mà An Húc Dương cũng đơn giản quấy gánh theo tới nhà Nguyên Lăng, hai người còn lại, ai về nhà đó!

Hàn Vũ đeo ba lô, phẩy tay với ba tên cùng phòng, hướng ra ngoài trường học, vừa đi vừa tìm điện thoại, người kia nói hôm nay muốn tới đón cậu, không biết đã tới chưa.

Kết quả vừa mới lấy điện thoại ra, nó đã vang lên, vừa nhìn màn hình, Hàn Vũ nở nụ cười, ấn nút nghe, “Anh tới rồi?”

“Ừm, ở ngay dưới trường em.” Tả Duy Đường bên kia nói.

Hàn Vũ đáp lời, cúp điện thoại, xốc túi chạy ra ngoài, chạy tới chỗ cũ quả nhiên thấy chiếc xe quen thuộc đã đậu ở đó, cậu chạy tới, mở cửa sau, ném túi vào, mới ngồi vào ghế phó lái phía trước.

Nhưng vừa mới ngồi xuống, một bàn tay to đã duỗi tới, nắm cầm Hàn Vũ, nâng lên nhìn trái nhìn phải, trong mắt bốc lên tia lửa.

Hàn Vũ nhất thời ý thức được, cả cái mặt mình hiện tại toàn là hoa văn, khóe mắt trên trán còn có khóe miệng và cằm đều mang theo một ít vết thương và vết bầm!

Cậu xoa xoa bàn tay to của đối phương, “Thế nào? Ghét bỏ?”

“Sao lại biến thành như vậy? Các em ra ngoài làm nhiệm vụ?” Tả Duy Đường thật nghi ngờ, không phải y chưa từng trải qua một màn này, theo lý thuyết, dự bị quốc phòng như Hàn Vũ, cũng chỉ yêu cầu nghiêm khắc hơn sinh viên bình thường một chút thôi, có tổ chất quân sự thích hợp là được.

Cho dù là một kỳ tập huấn, cũng sẽ không giống quân nhân thật sự, huấn luyện gần chết, dù sao, quân nhân chân chính bọn họ chỉ có khi huấn luyện gần tới sinh tử, mới có thể chân chính bảo toàn cái mạng trên chiến trường!

Nghĩ, y lại động thủ kéo mở áo Hàn Vũ ra, dọa Hàn Vũ hoảng sợ, ba chân bốn cẳng chụp bay tay y, “Làm gì đó làm gì đó? Đang trong xe đó!”

Nhưng vô luận động tác Hàn Vũ nhanh nhẹn bao nhiêu, cũng không tránh khỏi tay chân mau lẹ của Tả Duy Đường, kéo hai ba cái, thường phục nửa người trên của Hàn Vũ đã bung ra hơn phân nửa, trên vai, sau lưng, trước ngực, vết bầm cùng tróc da toàn bộ bị Tả Duy Đường thấy hết.

Khi nhìn thấy những vết thương này, sắc mặt Tả Duy Đường lập tức đen vài phần, y trầm mặc một hồi, mới im lặng giúp Hàn Vũ kéo quần áo lên, cài xong từng cúc áo, mới nhìn Hàn Vũ hỏi, “Bị người ám hại?”

Hàn Vũ ngẩn ra, khó hiểu sao y chỉ dựa vào một thân thương tích là nhìn ra điểm này, thay đổi vừa chuyển, lại đột nhiên hiểu ra, y cũng từng ném qua bữa cơm này.

“Là ai?” Tả Duy Đường nhìn biểu tình giật mình của Hàn Vũ, ngọn lửa trong lòng bị cổ vũ thành đại hỏa cháy lan đồng cỏ.

“Sao anh biết là bị người ám hại, có lẽ chỉ là tự em học không tới nơi tới chốn?” Hàn Vũ cúi đầu lừa gạt, bị người vô ích chính một tháng cũng không phải chuyện vinh quang, có thể không nói thì không nói đi, mấu chốt là, ban đầu cậu tưởng là nguyên nhân do Tả Duy Đường, hằng đêm đều mắng y trong lòng mà sống qua ngày a, hiện tại ngẫm lại thật sự mất bản mặt già mà!

“Cả người bị thương, còn đều là loại sinh đau, không chết người, trừ tay lão luyện, ai có thể làm được. Nói, rốt cuộc sao lại thế này? Ai làm?” Tả Duy Đường nhếch khóe miệng nói, nhìn như thoải mái không có gì, chỉ tiếc, trong mắt không có ý cười, thậm chí đều là hàn ý chân thật.

Hàn Vũ rụt cổ, nhỏ giọng nói thầm, “Đối phương hình như tìm sai người, em thay người khác chịu khổ một tháng.”

“?” Tả Duy Đường cúi đầu nhìn cậu, “Không có khả năng, loại chuyện này, tìm sai, còn có thể tìm sai cả một tháng, em mau nói thủ lĩnh tập huấn của các em lần này là ai đi!”

“Hắn không nói tên.....” Tới hiện tại, Hàn Vũ bị Tả Duy Đường hỏi mới chú ý tới, thiếu tá Miêu kia vậy mà chưa từng giới thiệu bản thân, chỉ nói mình họ Miêu, bắt quá, cơ hội bọn họ dùng tới tên thật sự rất ít, trộm mắng sau lưng cũng là gọi loạn Miêu đầu heo Miêu đầu heo, mà tới gần chỗ đông người, sẽ cung kính gọi thủ trưởng.

“Hắn họ Miêu, một vị khác làm công tác chính trị kêu Hoàng Mân.” Hàn Vũ nói tiếp, cậu cũng muốn biết, nếu chuyện này không tìm sai người, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng cậu vừa mới nói tên ra, Tả Duy Đường liền xuất thần, ba giây sau, lấy điện thoại, bấm số gọi đi.

“Khởi Tử, Miêu Thúy Hoa hiện tại ở đâu?” Điện thoại vừa thông, Tả Duy Đường lập tức mở miệng.

Y vừa hỏi ra lời này, Hàn Vũ liền ngây người, lúc đó, cậu cũng tin tưởng, đầu dây đối diện cũng nhất định ngây người, bởi vì Tả Duy Đường đợi nửa ngày không thấy phản ứng, lại hỏi một lần.

Một lần nữa hỏi xong, Hàn Vũ mới tin tưởng tại mình không có hỏng, thật sự còn có người tên là Miêu Thúy Hoa*, mà quan trọng hơn là, trực giác của Hàn Vũ nói cho cậu biết, đó là tên của đàn ông, hơn nữa đây là tên của thiếu tá Miêu kia, này cũng là nguyên nhân thiếu tá Miêu kia không nói tên chỉ báo họ.

(* = Miêu Thúy Hoa, thúy trong phỉ thúy, bông hoa ngọc bích =)))))

Ngô Khởi bên kia điện thoại đại khái cũng không dự đoán được Tả Duy Đường lại hỏi tới chuyện này, phỏng chừng rón rén một hồi mới sắp xếp lại tin tức cho Tả Duy Đường, Tả Duy Đường nghiêng tai, nghiêm túc nghe đối phương báo cáo các loại thông tin, cuối cùng mới đáp lại một câu.

“Ừm, đã biết.” Tả Duy Đường gật đầu, đang muốn cúp điện thoại, bên kia dường như hỏi lại gì đó.

“Bởi vì hắn trong quân đội ám hại Hàn Vũ.”

“Cái gì?! Thúy Hoa động vào Hàn Vũ, anh ta chán sống rồi hả? Tên kia phải hảo hảo nghiêm trị một phen, vợ đại ca cũng dám hại, có biết mắc cỡ hay không a, thủ lĩnh, em đi giúp anh ngược chết anh ta!”

Một câu này Ngô Khởi hô rất lớn, chấn cho Tả Duy Đường phải đưa điện thoại cách xa tai mấy phần, cũng khiến Hàn Vũ nghe được đối phương phun trào, trong lòng càng hoang mang — ngữ khí của Ngô Khởi này nghe ra, sao giống như Miêu Thúy Hoa này hình như hắn phải cùng một chiến tuyến với bọn họ?

“Không cần, tôi tự làm, này không phải nhắm vào Hàn Vũ, là nhắm vào tôi, Hàn Vũ cùng Thúy Hoa đều bị hại!” Nói xong, Tả Duy Đường không cho bên kia cơ hội nói chuyện, cúp điện thoại.

Hàn Vũ ngó ngó sắc mặt y — đen thùi lùi, phỏng chừng sắp có cuồng phong bão táp!

“Rốt cuộc là sao vậy?” Hàn Vũ hỏi.

“Có người muốn nói cho anh biết, tay người đó đã có thể đuổi tới trên người anh, muốn anh nhanh ra quyết định!” Tả Duy Đường mang theo lửa giận nói.

Hàn Vũ nhú mày, không quá hiểu được ý tứ trong đó.

Nhưng nếu hết thấy chuyện này đều không làm sai, chính mình chịu tội một tháng chính là nhằm vào mình mà tới, Miêu Thúy Hoa lại thật sự là bạn cũ của Tả Duy Đường, thậm chí nếu là cấp dưới cũ, lại kết hợp với lời này của Tả Duy Đường, vậy làm ra những chuyện này — chỉ có thể là anh trai hoặc chị gái Tả Duy Đường.

“Anh hay chị của anh?” Hàn Vũ nghĩ tới liền hỏi.

Tả Duy Đường kinh ngạc nhìn cậu nhướng nhướng mày, ghen một hồi, vẫn trả lời, “Tả Duy Lãm làm.”

“Anh ta mưu đồ cái gì?” Căn cứ lời Mạc Phàm, không phải gã nên nâng lên một phen sao?

“Thức giục.” Tả Duy Đường mắt nhìn đằng trước, hộc ra hai chữ.

“Cái gì?” Bọn họ lý giải không giống nhau à? Cậu cảm thấy Tả Duy Lãm làm vậy ý đồ càng như muốn đẩy Tả Duy Đường ra ngoài! Như thế nào còn có thể là thức giục?

Tả Duy Đường liếc Hàn Vũ một cái, chủ ý không muốn kéo cậu vào chuyện này đã bị thủ đoạn của một số người triệt để đánh nát, cậu chẳng những bị kéo vào, còn dưới tình huống mình không biết bị người ám hại, càng khiêu chiến giới hạn của y chính là, cùng với việc hại Hàn Vũ, còn lôi kéo anh em từng vào sinh ra tử với y xuống nước.

Nếu để Miêu Thúy Hoa biết y từng phạm vào chuyện ngu xuẩn gì, có lẽ không cần đến y ra tay, chính mình đều tự chỉnh bản thân nữa tàn phế tới thỉnh tội!

Tả Duy Đường nhíu chặt mày, trong lòng phiền não lên tới điểm giới hạn, tức giận nện lên tay lái một phen, thì thào tự nói, “Anh thật đúng là cái gì cũng muốn đúng không? Tôi chờ xem rốt cuộc anh có thể lấy được bao nhiêu!”

Hàn Vũ lấp bắp kinh hãi với động tác cùng trạng thái cảm xúc hóa biểu lộ ra ngoài hiếm có của Tả Duy Đường, cho tới này Tả Duy Đường đều quen đeo lên mặt nạ tự kiềm chế, cho dù lửa giận của y có lớn, cũng chỉ có thể đọc được một ít từ cái trong mắt, cũng chính vì thế, Tả Duy Đường giờ phút này khiến Hàn Vũ giật mình, đồng thời cũng ý thức được, có một số việc, đại khái đã không còn trong phạm vi cậu hiểu biết nữa.

Hàn Vũ đưa tay phủ lên bàn tay siết thành nắm của đối phương, nhẹ nhàng xoa vài cái, mới mở miệng nói, “Em không sao.”

Tả Duy Đường nhìn cậu, hít sau vài cái, cuối cùng khôi phục thái độ bình thường, nhìn Hàn Vũ nói, “Lần này anh không biết, sẽ không có lần sau.”

“!” Hàn Vũ mở to mắt nhìn y, không hiểu.

Tả Duy Đường khẽ cười một chút, cúi người giúp cậu thắt dây an toàn, sau đó lái xe về nhà bọn họ.

Đợi tới đêm, một màn Hàn Vũ trước đây chưa bao giờ trải nghiệm, được Tả Duy Đường đối đãi như đậu hũ dễ vỡ thật cẩn thận vận động trên giường xong, cậu khôn ngoan ý thức được, cảm xúc cùng lời nói trước đó của Tả Duy Đường, cùng với ôn nhu ôn hòa mới vừa nãy mà y chưa từng học được, thật ra là một loại biến tướng của áy náy và hứa hẹn.

Hàn Vũ nằm sấp xuống cạnh Tả Duy Đường, chân hai người quấn với nhau trong chăn, cậu cảm nhận được sức mạnh truyền tới từ khối thân thể bên cạnh, giọng hòa hoãn nói, “Tả Duy Đường, có phải anh muốn trở lại?”

Trở lại. Trở lại đâu, hai người đều biết.

“Sẽ không.” Tả Duy Đường nghiêng người chống đầu, đưa tay vuốt ve trên lưng Hàn Vũ, trên lưng miệng vết thương mới vết bầm cũ chẳng ngang chẳng chéo, vừa thấy, ngiệt hỏa trong lòng Tả Duy Đường rất khó dập xuống.

(ngọn lửa tộc ác)

“Vậy anh muốn làm gì?” Hàn Vũ lộ đầu từ trên gối, nhìn y.

“Mất đèn mất, răng đèn răng.” Tả Duy Đường hàm ý sâu xa nói một câu, rồi bày vẻ không muốn nhiều lời nữa.

(*gốc : dịch word by word là ‘lấy đạo đức một người trừng trị lên thân một người’, ý chỉ dùng chính thái độ người nào đó đối xử với mình đối xử với họ lại như vậy)

“.....” Hàn Vũ đợi nửa ngày không đợi được câu tiếp theo, mới biết người này còn bày đặt chơi trò giữ bí mật với mình, không khỏi ghen khí, lại chôn đầu trong gối.

“Ghen chết làm sao giờ?” Tả Duy Đường bật cười kéo đầu đối phương ra.

“Chết thì chết, lòng hiếu kỳ cũng có thể hại chết người!” Hàn Vũ lằm bằm một câu, kéo Tả Duy Đường nằm xuống, sấp sấp bên cạnh y.

Cuối cùng trước khi Hàn Vũ ngủ, trong đầu cậu đột nhiên lướt qua lời cảnh cáo sáng sớm hôm nay Miêu Thúy Hoa nói với cậu, trong đầu cậu chợt lóe linh quang, không biết vì cái gì, cậu cảm thấy mình nhất định phải nói ra, liền chống lại buồn ngủ, mở mắt nhìn Tả Duy Đường nói:

“Miêu Thúy Hoa kia hôm nay nói với em một đoạn, lúc ấy em không nghĩ cẩn thận, còn hiểu lầm hấn tìm nhầm người, nếu không tìm nhầm người, vậy hấn là bị người hấn hại, chuyện có lẽ không đến nông nổi như

anh nghĩ!”

Nói xong, Hàn Vũ thuật lại một lần lời Miêu Thúy Hoa cảnh cáo mình lúc sáng cho Tả Duy Đường, nói xong, trong lòng đều sáng lên vài phần, hiển nhiên, có vài người, chỉ cao siêu lợi dụng nền tảng tình cảm không tệ lúc trước mà hiện tại lại hơi ít liên hệ giữa Miêu Thúy Hoa và Tả Duy Đường.

Sau đó giả truyền thánh chỉ, hoặc căn bản là nói vớ nói vẩn về quan hệ giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường, mượn tay đối phương chính Hàn Vũ một chút.

Hết thấy chuyện này, hẳn chỉ là vì lung lay Tả Duy Đường, thúc giục y lập tức lựa chọn, đồng thời cũng cố ý bày trận nghi binh, khiến Tả Duy Đường không thấy rõ thế lực của Tả Duy Lãm đã tới đâu, rốt cuộc, chuyện trong quân đội, có phải gã đã có thể nhúng tay vào không!

Hàn Vũ nói cho Tả Duy Đường các loại phỏng đoán của mình, nói xong, ánh mắt sáng quắc chờ khen thưởng, cảm thấy đây là lần đầu tiên mình hao tốn tư duy làm rõ một việc từ khi sống lại tới nay.

Tả Duy Đường bị bộ dạng tích cực của Hàn Vũ chọc cười, dần tới hôn hôn, không nói cậu có đoán đúng không, chỉ bảo cậu nhanh nghĩ ngơi.

Hai người nhẹ nhàng ôm nhau, Hàn Vũ lại nhắm hai mắt, một lát sau, ý thức thanh tỉnh chậm rãi tan đi, một câu từ miệng Tả Duy Đường cũng tan ra trong phòng.

“Mặc kệ thế nào, cũng sẽ không có lần sau.....”

65. Chương 65

Thời gian hơn bốn ngày đối với hai người tiểu biệt trùng phùng* mà nói, thật sự là chẳng mấy thì qua, vốn hơn nửa thời gian đã nằm trên giường, thời gian còn thừa lại, hai người cũng không thể dính lấy nhau bất kể mọi thời tiết, cho nên chút thời gian có thể dính lấy nhau ấy càng thêm trân quý.

(*cách biệt một thời gian ngắn rồi được gặp lại)

Chớp mắt, cho dù thời gian được hai người quý trọng cực kì, cũng như trước vô tình trôi mất không còn, Hàn Vũ lại về trường học, sống cuộc sống vô cùng quy luật, chương trình học đại cương cơ bản đều đã xong, chương trình chuyên ngành cũng nặng thêm một cấp độ.

Trên phương diện huấn luyện, Hàn Vũ đánh giá, có thể là tập huấn một tháng trong kỳ nghỉ hè đã có chút tác dụng, không chỉ giáo quan tăng mạnh cường độ huấn luyện, ngay cả một đám người ôm tâm lý ứng phó cho qua cũng không có một câu oán giận, tự giác hoàn thành từng hạng mục dựa theo kế hoạch huấn luyện giáo quan đặt ra.

Khai giảng bắt đầu, bài vở tăng thêm, huấn luyện tăng thêm cùng với sự nghiệp vừa khởi bước, đều hóa thành từng ngọn núi lớn, đặt lên người Hàn Vũ, khiến cậu mệt mỏi ứng phó.

Một khoảng thời gian rất lâu sau khai giảng, cậu đều cố gắng điều chỉnh bản thân, cố gắng hết sức có thể xử lý thỏa đáng việc học hành, huấn luyện cùng với sự nghiệp nhỏ mình vừa mới khởi sắc.

Một đường thích ứng cùng bận rộn, đợi tới khi Hàn Vũ rốt cuộc sắp xếp mọi thứ thỏa đáng, có tinh lực và tâm tư chú ý chuyện Tả Duy Đường chống lại Tả Duy Lãm, đã là một tháng rưỡi sau.

Hàn Vũ thừa dịp cuối tuần này hiếm khi không cần huấn luyện, cũng không cần chôn trong phòng được chế biến sản phẩm dưỡng da, đặc biệt dậy thật sớm, chạy tới một khu chợ gần trường, lắc lư một vòng, dạo quanh khu thủy sản.

Thấy nhà nhà hộ hộ đều trưng ra biển hiệu của cà ra hồ Dương Trì^{*}, mới đột nhiên ý thức được, mùa thu một năm lại tới!

(*Chính là cái con hay được gọi là cua đại áp á, tra Wiki thì thấy gọi là cua cà ra, một loại cua đồng của TQ. Hồ Dương Trì là một hồ nước ngọt thuộc tỉnh Giang Tô, cách khá gần Tô Châu, đặc sản hồ này là cua cà ra, mùa giao phối và sinh sản, cũng là mùa đánh bắt tụi nó, vào khoảng tháng 9 tháng 10)

Thời gian đang trôi đi, từng ngày cũng hao mòn, mà cậu lại luôn bận tới bận lui, ngay cả mấy ngày quốc khánh cũng không nghỉ ngơi đàng hoàng, toàn cùng Quý Ly vui đùa vào tiệm được thiện, thống kê tài chính thuận tiện lập kế hoạch thực đơn hai quý thu đông cuối năm.

Thậm chí lễ Trung thu cũng không để ý, lại nói, hai người đều là đàn ông, một đời này Hàn Vũ lại không thân không thích, thật đúng là không có thói quen mừng lễ.

Nếu không phải hôm Trung thu Ngụy Quốc Thủ gọi điện tới kêu bọn họ qua ăn cơm, nói không chừng ngày lễ này hai người đều hồ đồ bỏ qua, có Ngụy Quốc Thủ nhắc nhở, Hàn Vũ cũng tượng trưng chuẩn bị vài phần quà Trung thu, Ngụy Quốc Thủ, Kinh Vĩ Quốc cùng với Mạc Phàm đều do cậu tự mình đi tặng.

Mà cha Tả Duy Đường — bên Tả Khoán, từ ngày ấy tạm biệt tại nhà Ngụy Quốc Thủ, không nghe được tin tức nào nữa, cũng không biết có phải chuyện hôm đó chân chính khiến Tả Khoán nhận ra Tả Duy Đường đã không thể quay về con đường ông ta hy vọng, đã kích ông quá lớn, tâm có thừa lực không đủ (*đồng nghĩa hữu tâm vô lực*), không muốn phản ứng chuyện Tả Duy Đường nữa; hay đây là sự yên lặng trước cơn bão, đang tích tụ sức mạnh, chỉ đợi một kích đánh vỡ quan hệ giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường.

Nhưng mặc kệ là loại tình huống nào, Hàn Vũ biết, nếu mình thật sự hoàn toàn quên ngày lễ này thì thôi, nhưng nếu hiện tại đã nhớ ra, tuyệt không thể thiếu phần quà cáp bên Tả Khoán.

Tả Khoán nhận hay không Hàn Vũ không thể can dự vào, nhưng Hàn Vũ tặng hay không, lại đại biểu cho cậu có cố gắng hay không, cố gắng vì chuyện của mình và Tả Duy Đường mà biểu hiện trước mặt Tả Khoán!

Chỉ là tặng thì tặng, tên lại không dám điền tên Tả Khoán, suy nghĩ nửa ngày, Hàn Vũ vẫn lên mạng nói yêu cầu tương quan của mình, trả tiền, điền tên mẹ Tả Duy Đường, người tặng quà thì viết song song tên mình và Tả Duy Đường.

Sau lễ cũng không nghe thấy bên mẹ Tả trả lại đồ, Hàn Vũ biết, một cửa bên mẹ Tả coi như đã qua, đồng thời, cũng để Hàn Vũ biết được một tin tức, tuy Tả Khoán rất ngang ngạnh, nhưng vô quyết dày có móng tay nhọn*, có lẽ mẹ Tả thật sự có thể làm một cửa đột phá.

(*gốc : một người cho dù mạnh thì vẫn luôn có người mạnh hơn)

Hàn Vũ đi một vòng trong khu thủy sản, thấy nhà nhà quảng cáo rêu rao nhà mình bán cua cà ra hồ Dương Trừng chính tông, trong lòng cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng biết không thể thật sự đi khảo sát và so đo, cua cà ra hồ Dương Trừng, hàng năm có thể sản xuất ra bao nhiêu, chỉ cung ứng cho các bên liên quan đã rất khan hiếm, còn có thể cung ứng cho mỗi hộ ở khu thủy sản này sao?

Hàn Vũ tự nhiên cũng hiểu, bằng nhân lực chân chính của mình không phải có thể chọn ra ai thật ai giả, mà là trong một đồng giả này chọn ra một vài con tốt là đủ rồi!

Đạo một vòng, Hàn Vũ xách một thùng cua về — trừ bản thân ăn, còn phải tặng mấy con cho sư phụ, bên nhà Tả Duy Đường cũng tặng một chút như trước đi, tuy rằng nói không chừng bên người ta vốn có cua hồ Dương Trừng chính tông.

Đặt hết cua đem tặng vào trong thùng, chọn chuyển phát nhanh đưa đi, Hàn Vũ chuyển đường về nhà, thuận tiện gọi cho Tả Duy Đường, bảo hôm nay y về sớm chút ăn đồ ngon.

Hàn Vũ huyết sáo xoay quanh bận rộn trong bếp, trong đầu cũng xoay chuyển tốc độ cao, một lát ăn cơm xong phải moi chuyện bên Tả Duy Đường thế nào.

Khoảng thời gian này Tả Duy Đường cũng bận vô cùng, bằng chứng là trong một tháng rưỡi này Hàn Vũ tổng cộng chỉ về có ba lần cũng không thấy y oán giận, mà y bận cái gì, tuy Hàn Vũ không hiểu rõ ràng, nhưng ít nhiều cũng đoán được một ít.

Có lẽ ngay từ đầu Hàn Vũ sẽ lựa chọn bằng quan, này có thể cũng là thái độ lúc đầu của Tả Duy Đường, nhưng đáng tiếc, mặc kệ là sự tình phát triển thế nào, bên Tả Duy Lãm cũng không cho y cơ hội này.

Cho nên, mặc kệ Hàn Vũ có bằng lòng hay không, cậu đều đã bị kéo vào, nếu đã vậy, không thể hoàn toàn không biết gì cả nữa.

Trong đầu suy nghĩ, trên tay Hàn Vũ cũng không nhàn rỗi, bốn con cua bò tới bò lui đã được Hàn Vũ rửa sạch, thuận tiện buộc chặt, dùng dây cổ xách lên bỏ vào trong nồi, chờ Tả Duy Đường trở về, bắt lửa hấp chín là được.

Hàn Vũ lật nguyên liệu còn lại, bởi vì muốn ăn cua, các thứ khác Hàn Vũ không mua nhiều, nhưng trước kia Tả Duy Đường hành quân hàng năm, nhất là lúc làm nhiệm vụ, ba bữa không đúng giờ, lúc đánh nhau chết sống, càng không đủ ba bữa, dạ dày hoặc nhiều hoặc ít vẫn có chút vấn đề.

Ngày thường, Hàn Vũ quan tâm chú ý điều dưỡng phổi y, hiện tại bởi vì đã cai thuốc, lại thêm mỗi bữa được thiện bổ dưỡng không dứt, phổi cũng coi như tốt hơn nhiều.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất này vừa đi, mới phát hiện, thuyết mâu thuẫn quả nhiên có thể vận dụng vạn vật, mâu thuẫn chủ yếu được giải quyết, mâu thuẫn thứ yếu sẽ nhảy lên làm mâu thuẫn chủ yếu.

Phổi Tả Duy Đường dưỡng hơi hơi tốt lên, các ‘mâu thuẫn’ thứ yếu khác trên người y đều hiển lộ hết ra, dạ dày không tốt, tuy không có bệnh tật lớn gì, nhưng thường thường sẽ hơi trướng bụng, hiển nhiên chức năng theo không kịp, chân cẳng cũng vậy, thời điểm mưa dầm rét lạnh, ít nhiều hơi đau nhức.

Tất cả đều là giai đoạn kia lưu lại cho y, y từ cuộc sống đó mang đi cái gì, Hàn Vũ không biết, nhưng Hàn Vũ lại biết, mặc kệ y mang theo cái gì, đó đều thuộc về y, giống như vết thương xuyên thủng nho nhỏ trên cánh tay y do đạn bắn lưu lại, đều là một dấu vết không thể xóa đi tạo nên Tả Duy Đường hiện tại.

Cũng là một bộ phận y không thể tách rời, cậu không thể lấy đi, cũng cướp đoạt không được, Tả Duy Lãm càng không có tư cách lợi dụng hay cướp đoạt.

Suy nghĩ của Hàn Vũ bay loạn, ngoài cửa truyền đến tiếng vang — Tả Duy Đường về rồi.

Động tác trên tay cậu lập tức nhanh hơn, vừa tìm hành gừng tỏi chuẩn bị cho vào, vừa lấy hắc xì dầu trong tủ, đặt nồi lên bếp, thêm dầu vừng, dùng hành gừng tỏi tạo hương, lập tức cho hắc xì dầu, dấm chua, rượu gia vị vào, dùng lửa nhỏ đảo trong nồi, đổ ra một chén nhỏ — tương ăn cua đã chuẩn bị xong.

Sau đó lót một tầng gừng băm vào dưới nồi hấp, bỏ thêm nước, xếp cua bị trói vào nồi hấp. Xong việc quay đầu lại hô ra ngoài, “Anh mở tủ rượu, xem trong nhà có Hoàng Tửu* hay rượu nho không.”

(*Hoàng Tửu Triệu Hưng, có tên gọi khác là Nữ Nhi Hồng, một trong những loại rượu cổ truyền hàng đầu Trung Quốc)

Tiếng bước chân vốn đã tới gần cửa dừng lại, chuyển về hướng tủ rượu trong phòng khách, chốc lát, Tả Duy Đường hỏi lại, “Đều có, lấy cái nào?”

“Hoàng Tửu đi, lấy vào làm ấm một chút, vừa vặn có thể trừ tính hàn.” Hàn Vũ xoa cằm nghĩ nghĩ.

Chờ khi nồi bốc hơi nước, Tả Duy Đường mới cầm Hoàng Tửu đi vào, cái mũi nhạy bén ngửi ngửi, đi tới sau Hàn Vũ, đưa tay từ đằng sau cậu đưa Hoàng Tửu tới trước, tay cũng thuận tiện duy trì tư thế vòng lấy Hàn Vũ, đầu nhẹ nhàng kê lên vai Hàn Vũ.

Hàn Vũ đón lấy rượu, muốn vươn tay lấy nồi nhỏ tử sa trên tủ, bị Tả Duy Đường đề như vậy, tay đều nâng không được.

Chộc cho Hàn Vũ ghét bỏ y vương vớ, đẩy đầu đối phương ra, mới lấy được công cụ ninh rượu cầm dùm.

“Hôm nay thế nào rồi?” Hàn Vũ rót rượu vào một bát sứ, sau đó bỏ vào trong nồi nhỏ, lại rót nước vào trong, bắc lên bếp đun lửa nhỏ, mới xoay qua nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường lười nhác tựa vào tường men sứ trong bếp, nâng mắt nhìn nhìn Hàn Vũ, không thú vị nói, “Không có việc gì, đợi qua hai tháng nữa sẽ có kết quả.”

“?” Hàn Vũ sững sốt, sau đó mới phản ứng được đối phương đang nói cái gì, mày nhíu lại, “Nhanh như vậy?”

“Nhanh?” Tả Duy Đường ngó Hàn Vũ, giống như không biết cậu đang nghĩ gì, “Thế này còn nhanh?”

“Vậy còn không nhanh?” Hàn Vũ kêu lên, “Không phải anh muốn lật đổ anh trai anh sao?”

“Lật đổ?” Lần này đổi thành Tả Duy Đường ngắt ra, sau đó bật cười, “Em nghĩ đi đâu vậy, anh ta không dễ lật như thế, anh muốn, ông già cũng sẽ không đồng ý, chỉ là hung hăng dạy dỗ hấn một lần, để về sau cách xa chúng ta một chút thôi! Đừng cứ nhớ thương mấy thứ không thuộc về mình, hấn lấy đủ nhiều rồi!”

“Anh làm gì?” Hàn Vũ tò mò, nhìn nước trong nồi hấp cua bốc đầy hơi nước, điều chỉnh lửa nhỏ lại một chút.

“Rất nhiều.” Tả Duy Đường hơi mệt mỏi xoa xoa mày, “Đợi lát nữa ăn cơm nói rõ cho em nghe.”

Hàn Vũ gạt đầu, xoay người ném hai loại rau vào nồi, đảo vài lần với lửa lớn, lại mở nắp xem độ ẩm của Hoàng Tửu, kha khá rồi liền tắt lửa, chuẩn bị bùng lên.

Thời điểm Hàn Vũ làm ra một loạt động tác này, Tả Duy Đường vẫn duy trì tư thế nửa dựa vào tường, không hề chớp mắt nhìn Hàn Vũ, càng nhìn càng cảm nhận được một luồng khí bị kích phát trong lòng, không thể đè nén được nữa.

Hai người ngồi đối diện, đều tự động thủ lấy hai con cua vào chén mình, thuận tiện kể lại những việc Tả Duy Đường làm trong thời gian này.

Không nghe thì không biết, nghe rồi lại thật sự phá vỡ hình tượng thường xuyên động kinh của Tả Duy Đường trong lòng Hàn Vũ.

Tả Duy Đường giao chuyện công ty cho Tần Miểu toàn quyền xử lý, rút ra một phần tài chính, mang theo đám Ngô Khởi khai thông quan hệ lúc trước bản thân để lại trong quân đội, tuy thực tế tình huống người đi trà lạnh tương đối nhiều, trung tâm tập quyền trong quân đội Tả Duy Đường đã vào không được.

Nhưng một đám nhân viên đi theo Tả Duy Đường trước kia, hiện tại trên cơ bản đều đã chuyển khỏi đơn vị trước đó. Dựa vào quân công năm đó tích lũy được, đều đi làm mưa làm gió các nơi, tuy không phải trung tâm quyền lực chân chính, nhưng mấy nhánh phân tán này cũng không thể coi thường.

Có đôi khi, những nhánh bị chôn trong đất này mới có thể có tác dụng vào thời khắc mấu chốt.

Thông qua từng tầng quan hệ chằng chéo này, Tả Duy Đường lần được hoạt động thường xuyên mấy ngày nay của Tả Duy Lãm, nhất là khi Tả Duy Đường đã buông tay không để ý tới bọn họ nhiều năm, sau khi Hàn Vũ xuất hiện, một khắc cũng không chờ được, chọn dùng thủ đoạn này thúc giục thậm chí hiếp bức Tả Duy Đường, rốt cuộc là vì thứ gì.

Hóa ra là Tả Duy Lãm đã đứng tại chức vị hiện tại quá lâu, lâu như vậy còn không thấy lên chức, nếu làn sóng thay đổi nhân sự tiếp theo gã theo không kịp, về sau cơ bản sẽ không còn đất diễn cho gã nữa.

Cho nên, gã cần cơ hội, mà cơ hội tốt nhất trước mắt chính là điều tới tỉnh thành phụ cận nắp hai năm, tốt nhất có thể làm ra chút thành tích trong một hai năm này, sau khi trở về tự nhiên sẽ có cơ hội rồi.

Thành tích là sao có? Thật sự phải trông cậy vào người của cơ sở gã chưa từng đi tới, tới cái gọi là ‘cơ sở’ kia một hai năm rồi có thành tích, vẫn phải dựa vào những nhánh Tả Duy Đường từng chôn dưới đất để hoàn thành.

Mà điều Tả Duy Lãm chân chính lo lắng không phải là gã không được điều tới nơi có nhánh của Tả Duy Đường, mà là sau khi điều tới, nhánh đó có thể đồng ý giao toàn bộ chiến tích cho gã không, trong hai ba năm lại có thể được điều trở lại thậm chí một bước lên mây hay không.

Toàn bộ những thứ này không phải nhân mạch và quan hệ trên tay gã có thể giải quyết.

Một bộ phận nhân mạch trên tay Tả Duy Lãm là Tả Khoán để lại, một bộ phận khác là chính gã tiến hành vài năm, phần lớn đều tập trung ở thủ đô, điều này cũng khiến ngày thường gã ở thủ đô nói chuyện làm việc, đều trôi chảy được việc. Nhưng rời khỏi nơi này, hết thấy đều khó nói.

Càng không nói tới, dăm ba năm gã vừa đi, tình hình chính trị biến hóa hàng vạn hàng nghìn, ai cũng không biết chén đĩa gã lưu lại có thể giữ được bao nhiêu, cho nên, gã mới khẩn cấp muốn Tả Duy Đường về tọa trấn — chỉ là tọa trấn, người quản lý có tiếng không có quyền!

Đồng thời, càng càng muốn quyền lên tuyền của của quân sự và những nhánh Tả Duy Đường ngấm để lại, đây mới là thứ căn bản nhất để gã có thể lên chức.

Tả Duy Đường hiểu rõ ý đồ của Tả Duy Lãm, ngược lại chẳng gấp gáp gì.

Y biết toàn bộ quyền chủ động nằm trong tay mình, gã có thể làm hay không, toàn bộ đều phải xem y có vui lòng hay không. Vốn, y không chuẩn bị có động thái gì, chỉ là, có vài người luôn xem việc bạn không để ý thành sự nhún nhường.

Hiện tại.....

“Anh muốn chuẩn bị làm gì?” Hàn Vũ giờ càng cúa hỏi y.

“Không làm gì hết.” Tả Duy Đường nhìn cậu nói.

Hàn Vũ, “?”

“Không làm gì hết đã có thể nhảy chết hấn.” Tả Duy Đường chậm rãi bổ sung.

Hàn Vũ gật đầu, gật một nửa thì dừng, nghi ngờ nhìn y, “Nếu nói lúc trước anh không làm gì hết em còn tin, anh bận hơn một tháng còn nói với em anh chuẩn bị không làm gì hết?”

Mặt Tả Duy Đường không chút thay đổi nhìn cậu, rút khăn giấy trên bàn lau tay, nói tiếp, “Mất đèn mắt, răng đèn răng, không phải đã nói với em rồi sao?”

“.....” Vậy cũng có thể kêu là đã nói?

“Gã duỗi tay tới nơi không nên duỗi, anh càng muốn trực tiếp chặt đôi tay kia, nhưng hiển nhiên.....” Trực tiếp chặt tay cũng không nhất định có thể khiến đối phương yên phận. Tả Duy Đường dừng một chút, lại nói tiếp, “Vậy đành phải vươn tay qua bên đó khuấy đục nước, xem rốt cuộc hấn có thể từ một hồ nước đục chạm được thứ mình muốn không, ai cũng không thể cam đoan, thứ này nhất định sẽ không bị những người khác rờ tới.....”

Hàn Vũ cắn chân cúa nhìn Tả Duy Đường, mấy câu này nghe ra cũng thường thường, nhưng thật sự đi làm lại khó khăn rất nhiều, Hàn Vũ có thể hơi hơi đoán được một ít.

Giống như Nhạc Song Bân từng nói, tuy phần lớn thời điểm hấn nói chuyện nghe thú vị lắm, nhưng không thể phủ nhận, hấn cũng đại biểu cho cái nhìn của phần lớn người trong cái vòng kia.

Thanh danh cùng tình trạng Tả Duy Đường đeo trên lưng, khiến y căn bản không có khả năng dễ dàng quay lại cái vòng đó, hướng chi, y còn không tính phải sạch bản thân quay trở về, chỉ là đi qua bên kia khuấy loạn nước ao rồi rút.

Vị trí của bản thân Tả Duy Đường trong một loạt chuyện này có xấu hổ hay không, những cái gọi là tài nguyên nhân mạch, có bao nhiêu có thể dùng, bao nhiêu là hàng xài một lần, bao nhiêu đã quá hạn, đều cần Tả Duy Đường từng chút lần mò rõ ràng sau đó mới có thể bày bố.

“Thật ra, anh không làm gì cả, đối với anh của anh cũng đã đủ đả kích.....” Hàn Vũ chần chờ mở miệng, không phải vì khuyen y bớt giận, mà là cảm thấy không cần thiết.

Tả Duy Đường cầm ly rượu nhấp một ngụm, “Bàn tay hần đủ dài rồi, không cho hần biết có vài người vài nơi hần không nên vươn tay, hần sẽ không thu tay về.”

Mà một vài người, hần thật sự không nên vươn tay loạn! Tả Duy Đường híp híp mắt nuốt rượu.

“Anh muốn làm mấy cái đó..... Giữa hai anh em anh.....” Hàn Vũ nghĩ nghĩ, tuy rằng trước mắt cậu cũng không cảm nhận được giữa bọn họ còn có cái gì tình nghĩa anh em, nhưng chung quy vào lúc có thể nhắc nhở thì nhắc một chút.

“Hần phải nhớ rõ những việc này mới không nên vươn tay về phía em.” Tả Duy Đường gắp cua của mình xong, thấy bên Hàn Vũ còn hơn nửa con, trực tiếp cướp qua, Hàn Vũ thấy muốn cướp về, lại bị đối phương nhét thịt cua vào miệng.

Hàn Vũ nhấm nháp đồ ăn đối phương dứt, cũng thông minh ngậm miệng, đối với Tả Duy Lãm chưa từng gặp, thật ra Hàn Vũ cũng không có nhiều hảo cảm, cậu khuyen thật ra còn là vì thấy không đáng cho Tả Duy Đường.

Y đã sớm rời khỏi cái vòng thị phi kia, lần này lại muốn chen chân vào trong, còn muốn lấy hết tài nguyên nhân mạch bản thân tích lũy ra dùng, cũng không phải vì muốn xây dựng mà là phá hỏng, bị Tả Khoán biết không chắc sẽ thế nào, nhưng xem hành động đối phương cho mình đồ ăn, Hàn Vũ liền hiểu, y đã quyết định, nhiều lời vô ích.

Hàn Vũ hơi than thở trong lòng, tính cách này của Tả Duy Đường, thật không thể nói là tốt, có thù tất báo!

66. Chương 66

“Lạnh quá.....” Hàn Vũ dùng tay vốc nước, vỗ nhẹ lên mặt.

Tối tháng mười một rồi, thời tiết chuyển lạnh rất nhanh, mới sáng sớm vốc nước lạnh vỗ lên mặt, người lập tức thanh tỉnh vài phần, cậu ngẩng đầu xuyên qua gương nhìn Tả Duy Đường đang đứng bên người mình đánh răng.

“Hôm nay đi siêu thị mua đồ, đồ dùng trong nhà gần hết cả rồi, thuận tiện mua hai bộ đồ thu đông, anh có đi không?”

Tả Duy Đường nửa khép mắt, vô lực ngó ngó cậu, gần đây y giống như cây nến đốt hai đầu, việc bên công ty đọng lại thời gian trước quá nhiều, nhiều chuyện Tần Miểu ra mặt không được, y không thể không thường thường tới công ty một chút, mà chiếc lưới nhắm vào Tả Duy Lãm vừa mới kết xong, chỉ chờ thu lưới, không thể mắc lỗi vào lúc mấu chốt này.

Cho nên mệt y một lèo mấy ngày hiếm được nghỉ ngơi, hôm qua thật vất vả sắp xếp thỏa đáng hết mọi chuyện, vốn tối qua đã chuẩn bị nghỉ ngơi một phen, Hàn Vũ lại phong trần mệt mỏi từ trường chạy về, tuy nói cậu cũng không có trêu chọc y.

Nhưng dù sao đã thật lâu không làm, Tả Duy Đường không nhịn được, kéo đối phương lên giường lăn vài vòng, nếu không phải đồng hồ sinh học sớm đã định hình hơn mười năm, sáng nay không nhất định có thể dậy nổi.

Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường mơ mơ màng màng, giống như chưa tỉnh, vắt khăn mặt trong bồn nước lạnh của mình, bộp một tiếng, đập lên trán Tả Duy Đường.

Tới khi lấy ra, mặt mày Tả Duy Đường hiển nhiên thanh tỉnh hơn, Hàn Vũ lại hỏi một lần, Tả Duy Đường nghĩ nghĩ, không có chuyện lớn gì, nên gật đầu đồng ý.

Hai người ăn sáng xong liền ra cửa, lái chiếc xe của Tả Duy Đường, chen vào đường lớn vĩnh viễn không thông thoáng, quẹo trái rẽ phải, tới một khu thương mại.

Mới sáng sớm tám giờ rưỡi, phần lớn cửa hàng trong khu thương mại còn chưa mở cửa, để không ôm một đồng đồ đi dạo, hai người vẫn lựa chọn dạo qua chỗ bán quần áo trước.

Dạo hai vòng, phần lớn cửa hàng đã mở cửa, hai người cũng không lảng nhãng, chạy tới một tiệm nhìn vừa mắt, vừa vào cửa, nhân viên phục vụ hiển nhiên cũng ngáy người một chút, sớm như vậy mà còn có khách!

Nhưng cũng chỉ một chút, gần như ngay lập tức đã phản ứng lại, treo lên nụ cười nhiệt tình tiếp đón, hỏi hai người cần gì.

Hàn Vũ ngó ngó Tả Duy Đường, ý bảo y chọn, bọn họ ra ngoài chủ yếu vẫn là mua đồ mùa đông cho y, Hàn Vũ ở trường, tình huống mặc đồ bên ngoài rất ít, phần lớn thời gian, cậu đều mặc đồng phục trường phát, dày ấm chịu ma sát, còn dễ giặt.

Cho nên, hôm nay tới, mua vài cái áo lông dê thích hợp là được.

Tả Duy Đường lướt qua chung quanh vài lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên hai ma nơ canh nam trong tủ kính, nghĩ nghĩ, chỉ vào áo khoác lớn mặc trên người hai ma nơ canh bày trong tủ kính, ý bảo Hàn Vũ xem.

Hàn Vũ đứng sau Tả Duy Đường, nhìn lướt qua, trên mặt lập tức — nơi này vốn là tiệm quần áo nam, mấy ma nơ canh trong tủ đều là loại ma nơ canh nhựa có khớp cao lớn nam tính, này vốn không có gì.

Nhưng có hai ma nơ canh mặc áo khoác trong đó không biết vì cái gì lại bị xếp thành tạo hình mờ ám nhất — một cao một thấp, đứng mặt đối mặt, còn bày ra động tác một tên giúp tên còn lại sưởi ấm.

Bản thân quần áo nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, chẳng qua chỉ cần không đi theo con đường thiết kế yêu nghiệt, đồ nam vốn không có khác biệt gì lớn, đàn ông cẩn thận có thể lưu ý một chút đường cắt và tính chất.

Mà người sơ ý, giống như Tả Duy Đường, ngày thường mua quần áo đều là một kiểu quần áo mua hai cái. Tuyệt đối không có khả năng chú ý một cái áo khoác đen cùng một cái áo khoác đen khác nhau chỗ nào.

Lúc này trong lòng Hàn Vũ dám cá, lần này Tả Duy Đường nhanh mạnh chuẩn như vậy, trong một đám màu sắc trắng đen xám xanh chọn được hai món đồ này, khẳng định không phải xuất phát từ đường cắt và tính chất quần áo rất tốt gì đó, tuyệt đối là do động tác của ma nơ canh khiến y hiểu lầm gì đó.

Nhân viên nữ vẫn theo sau Hàn Vũ và Tả Duy Đường nửa bước, cũng từ ngón tay của Tả Duy Đường nhìn qua, lại quay đầu hơi ngó qua vẻ mặt Hàn Vũ, lập tức hiểu lầm, đỏ mặt lên, lắp bắp giải thích, “Thật có lỗi, thưa ngài, ma nơ canh kia là do hôm qua lúc khóa cửa, nhân viên mới trong tiệm bày ra chơi, chúng tôi còn chưa sửa lại, tôi lập tức.....”

Tả Duy Đường bị thái độ kinh sợ của nữ nhân viên làm cho ngớ ra, nhìn nhìn Hàn Vũ, quả nhiên thấy được ý cười trong mắt Hàn Vũ, hơi có cảm giác thâm cứu kính, lên tiếng, “Hai cái áo khoác kia cô đi lấy mỗi mẫu một cái trước đi, màu đen số 185, màu xám số 175.”

Trong đầu nữ nhân viên truyền tới một tiếng “đỉnh”, giống như đột nhiên bị người gảy một cái, phát ra một tiếng vang.

Cô nghi ngờ nhưng rất nhanh lại liếc mắt qua Tả Duy Đường cùng Hàn Vũ, sau đó giống như hiểu được cái gì, cười càng thêm xán lạn*, miệng ngọt ngào đáp lại, “Được, xin hai vị chờ.”

Hàn Vũ cười dài đứng một bên góc Tả Duy Đường, thấy câu kính trong bụng y nhảy lên từng tầng, nhưng hiện tại vẫn biết đây là trường hợp công cộng, quả thật không tiện trút giận, nên chỉ chịu đựng.

Nhưng ánh mắt lại như có như không đánh giá hoàn cảnh chung quanh, ngay lúc nhãn tình y sáng lên, nữ nhân viên cầm hai cái áo khoác lại đây.

“Thưa ngài, phòng thử đồ bên kia, hai người có thể vào thử xem.” Nữ nhân viên phương hướng chỉ vào, cùng một hướng với chỗ lúc này khiến mắt Tả Duy Đường sáng lên.

Hàn Vũ đón lấy quần áo, lễ phép cười cười, xoay mặt nhìn Tả Duy Đường, lại bị một tia khác thường xuất hiện trong mắt y làm cho hồ đồ, không đợi Hàn Vũ đọc hiểu đó là cảm xúc gì, Tả Duy Đường đã kéo cậu cùng vào phòng thử đồ — phòng thử đồ?!

Một loạt phòng thử đồ thiết kế theo kiểu tử thất, tổng cộng năm gian, nhưng không gian mỗi gian đều cực lớn — hoàn toàn có thể chứa hai người.

Hàn Vũ bị kẹp giữa cánh tay Tả Duy Đường và cửa phòng, hơi ngẩng mặt, ngượng ngùng cười cười với Tả Duy Đường, “Thật ra phòng bên cạnh cũng không có ai.....”

Lời còn chưa dứt, môi đã bị người chặn lại, Hàn Vũ cứng đờ, miệng đã bị đối phương xâm chiếm triệt để, áo khoác cậu ôm trong tay chậm rãi rơi xuống đất, vươn tay vòng qua cổ đối phương, nụ hôn chấm dứt, Tả Duy Đường dán trên cánh môi Hàn Vũ nói, “Lần sau nhớ kĩ, muốn cười nhạo cũng phải đặt trong lòng.”

Hàn Vũ bị cánh môi lúc mở lúc ngậm của y vuốt ve cảm thấy môi ngứa, bất đắc dĩ phui phui, nhìn vách tường phòng thử đồ sáng trưng, đột nhiên hỏi, “Anh nói chúng ta vào một gian phòng thử đồ có thể rất kỳ quái hay không.”

Tả Duy Đường lại ấn lên hôn hôn, trấn an, “Thay quần áo, nghĩ nhiều quá!”

Hai người thay áo khoác, ở trong phòng thử đồ xem đối phương, không khỏi cùng gật đầu, lại cúi xuống, nhìn nhau cười cười, để Hàn Vũ cảm ra ngoài trước, ném cho nhân viên cửa hàng gói lại, lại đi xem cái khác.

Nhân viên cửa hàng vốn chờ bên ngoài vênh tai ngược mắt, thấy Hàn Vũ mặc quần áo ban đầu đi ra, lại ôm áo khoác, còn tưởng rằng kích cỡ không hợp, đang muốn tích cực tiến tới nói đổi số, đối phương lại nói thẳng gói lại, nghe xong lời này, nhân viên lập tức đoán được đối phương đứng bên trong mặc thấy hợp, trực tiếp đóng gói, không cần ra ngoài soi gương, cho mình cơ hội khoe khoang.

Nhất thời vừa hạnh phúc vừa thất vọng, đơn hàng này dễ như vậy, bớt việc cho cô a! Chỉ là không thấy được phiên bản người thật của ma nơ canh trong tủ.....

Hàn Vũ thấy nhân viên còn đang sững sờ, lên tiếng nhắc nhở, sau đó mới tiếp tục đi dạo trong tiệm, thuận tiện ngắm tử kính một cái, phát hiện hai ma nơ canh nam trong tủ đã được đặt lại tư thế bình thường, trong lòng cậu im lặng cười cười, chuyển tới khu áo lông.

Cuối cùng trừ mỗi người một cái áo khoác, hai người còn cùng coi trọng áo lông dê và sơ mi cùng kiểu, quần và giày ngược lại không thể thống nhất, Hàn Vũ mua giày luôn chú trọng thoải mái, Tả Duy Đường muốn nhất định phải hợp với đồ tây của y.

Lúc tính tiền, nhân viên vẫn luôn tiếp đón bọn họ cực kỳ ân cần chiết khấu cao nhất cho hai người, cũng tặng một tấm thẻ VIP, mong chờ về sau hai người có thể thường xuyên ghé thăm.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường ôm đồ ra bãi đỗ xe trước, ném quần áo vào ghế sau, rồi mới cùng nhau vào siêu thị, bắt đầu đẩy xe càn quét đồ ở nhà còn thiếu, thuận tiện quơ một ít đồ ăn về dự trữ, tối hôm qua Hàn Vũ về mới phát hiện, tập tính tốt Tả Duy Đường vẫn luôn duy trì — dự trữ lương thực — đã bị tạm dừng, đủ biết gần đây thật sự y rất bận!

Khiến cho tối qua Hàn Vũ chỉ có thể làm mì, đúng hai chén mì trứng lấp đầy dạ dày trống, rồi lại bị người nào đó kéo thẳng lên giường — tiếp tục lấp đầy chỗ nào đó còn trống!

Hai người lượn một vòng siêu thị, ôm một đồng đồ về bãi đỗ xe, đến gần, Tả Duy Đường mới vừa mở cửa xe, điện thoại y để trong xe vang không ngừng, Tả Duy Đường bỏ đồ vào băng ghế sau, kêu Hàn Vũ nhận điện thoại giúp y.

Hàn Vũ lấy điện thoại ra xem màn hình — Trương Bằng, hàng mày nhướng nhướng, nhấn nút nghe.

“Tiểu Đường, cậu ở đâu? Mau trở về, lão già ở trước cửa nhà cậu đợi hơn nửa ngày rồi!” Bên kia nói chuyện rất gấp, căn bản không cho Hàn Vũ cơ hội lên tiếng đã nói một lèo, ý chính đều là phê phán, Hàn Vũ nghe mà trong lòng sinh ra một ít phản cảm — lão gia đến đây thì sao, anh lại không nói trước một tiếng là anh đến, hiện tại thì đổ lỗi trách tội hết lên người khác!

Còn nữa, hần đây là cái ngữ khí gì? Trong lòng Hàn Vũ có cảm giác quái dị, Trương Bằng này so với Tiểu Địch kia, tuy đều là người của Tả Khoán, nhưng trong cú điện thoại này, địa vị Trương Bằng này tự cấp cho bản thân dường như càng giống muốn đứng ở vai trưởng bối của Tả Duy Đường, ngôn ngữ lời lẽ, đều mượn thân phận Tả Khoán rầy la Tả Duy Đường.

Căn bản không giống người cùng thế hệ, nhưng trước giờ Tả Duy Đường vẫn theo mọi người gọi hần là ‘anh’.

“Ai vậy?” Tả Duy Đường dọn đồ xong, thấy Hàn Vũ cầm điện thoại giả ngốc bên cạnh, vươn tay đón lấy điện thoại.

Hàn Vũ ngó y một cái, nói một tiếng với điện thoại, “Tôi là Hàn Vũ, anh ấy ở bên cạnh, tôi đưa điện thoại cho anh ấy, anh nói lại một lần mấy câu vừa nói cho anh ấy nghe!”

Đầu kia điện thoại cứng ngắc thấy rõ, Hàn Vũ sâu sắc phát hiện, sau đó nhếch khóe miệng cười trào phúng, rồi mới đưa điện thoại cho Tả Duy Đường, môi không tiếng động nói, “Cha anh tới trước cửa nhà chúng ta, bảo anh chạy về gấp.”

Tả Duy Đường gật gật đầu, đón lấy điện thoại, chỉ nói một tiếng, “Tôi đã biết, lập tức về nhà.”

Cạch một tiếng cúp điện thoại, sau đó nhìn Hàn Vũ, “Anh ta nói cái gì đắc tội em?”

Về mặt rất nhỏ trong nháy mắt lúc Hàn Vũ đưa điện thoại, vẫn bị Tả Duy Đường bắt được.

Hàn Vũ lắc đầu, “Không có gì, về nhà trước.”

Hai người lái xe trở lại dưới nhà, Tả Duy Đường đi đỗ xe, Hàn Vũ lên lầu trước, đỡ cho ông cụ thật sự đứng ngoài cửa chờ tới giờ.

Hàn Vũ ôm một đồng hồ theo thang máy lên lầu, tới tầng nhà bọn họ, cửa thang vừa mở, liền thấy Tả Khoán đứng trước cửa nhà mình.

Tả Khoán hiển nhiên cũng nghe được tiếng thang máy mở cửa, theo bản năng tưởng là Tả Duy Đường đã về, dù sao tòa nhà này là kiểu hai hộ một lầu, Tả Duy Đường lại mua cả hai thông làm một hộ, cho nên dừng ở tầng này, trừ Tả Duy Đường, nhất thời ông không nghĩ tới ai khác.

Cũng chính là bản năng vô thức trong nháy mắt này, khiến ngay khoảnh khắc ông thấy được Hàn Vũ, biểu cảm trên mặt trở nên cực cứng ngắc, đợi mười giây sau, Hàn Vũ tới gần vài bước, ông mới phản ứng được, trên mặt hiện lên chán ghét dày đặc, cũng không lên tiếng, chỉ dời mắt đi.

Hàn Vũ chưa sót chép miệng, sống lại tới giờ, tuy nói cũng từng bị người ghét, nhưng bị cha của Tả Duy Đường ghét bởi vì liên quan tới tính hướng, vẫn khiến trong lòng không dễ chịu!

Cậu mở cửa, chất đồ ra một góc huyền quan, sau đó cung kính, nghiêng mình tiếp đón Tả Khoán cùng Trương Bằng và Tiểu Dịch sau người ông, đồng thời lên tiếng giải thích, “Tả Duy Đường đang đỗ xe, sẽ lên rất nhanh!”

Ánh mắt Tả Khoán mơ hồ nhìn cậu một cái, thản nhiên đi vào trong, đi một nửa, bị Tiểu Dịch giữ lại, bảo ông đổi giày.

Ông cúi đầu xem, phát hiện Hàn Vũ lấy dép lê trong tủ giày ra để mọi người thay.

Trên mặt Tả Khoán hiện lên cảm xúc phức tạp, ngược lại đều hóa thành căm phẫn, “Đổi cái gì mà đổi, đây là nhà con ta, chính là nhà của ta, ta vào nhà mình, còn phải nghe lời người ngoài? Người ngoài kia..... Đúng! Chính là cậu đó, cậu là ai, sao lại ở chỗ này? Chỗ này cũng không phải địa bàn Ngụy Quốc Thủ!”

Ngụ ý, bảo Hàn Vũ thúc thời tự đi ra ngoài.

Trong nháy mắt Hàn Vũ cảm thấy rất khó chịu, từ lúc cậu sống lại tới giờ, quả thật chưa từng bị nhục mạ như vậy, cậu giận dữ nhìn Tả Khoán, mở miệng muốn nói, nhưng đột nhiên nghĩ, ông cụ trước mặt cậu, trừ bỏ là một ông cụ ngang ngược mà cố chấp đáng ghét thì vẫn là cha Tả Duy Đường — mặt ông đã nhăn nhoe, nhưng vẫn có thể nhìn ra một ít bóng dáng của Tả Duy Đường — ông ta là cha Tả Duy Đường!

Hàn Vũ trầm mặc một hồi, trong mắt mang theo chút trào phúng, lướt qua ba người trong phòng, lấy chìa khóa trong túi tiền ra, ném lên hộp đựng đồ cạnh tủ giày, mang vào đôi giày đã cởi một nửa, chuẩn bị ra ngoài.

Mới bước ra cửa, đã bị Tả Duy Đường chặn lại.

“Làm sao vậy? Muốn đi đâu?”

Hàn Vũ chống lại ánh mắt Tả Duy Đường, không tiếng động nhếch miệng muốn cười cười, lại phát hiện trong tình trạng thế này, cậu quả thật rất khó cười ra.

Tả Duy Đường thấy bộ dạng này của Hàn Vũ, không khỏi nhú chặt mày, cường ngạnh kéo cậu vào cửa, thấy Tả Khoán mang giày vào phòng khách ngồi, lại nhìn Tiểu Dịch và Trương Bằng đứng hai bên, lớn tiếng hỏi, “Các người muốn em ấy đi đâu?”

“Rồng cái gì? Rồng cái gì?” Tả Khoán bắt mãi gõ gây chống, “Ta bảo nó ra ngoài, từ đâu tới thì về đó, đứng ở trong này làm chi?”

Tả Duy Đường nghe lời này xong, đầu tiên là đen mặt, mắt thấy muốn nổi giận, rồi đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, nhướng mày nhìn Tả Khoán, “Em ấy là chủ nhân nhà này, ba nói em ấy đứng trong này làm gì?”

Tả Khoán nghe xong, mới đầu trên mặt có chút không nhận được, sau đó đột nhiên chuyển thành vui vẻ, “À, cũng phải, dù sao cũng phải tham cái gì đó.”

Lúc Hàn Vũ nghe Tả Duy Đường lên tiếng nói nhà này là của mình, trên mặt cũng không dễ coi, lại nghe Tả Khoán đáp lại ý tứ sâu xa, cùng với ánh mắt càng khinh miệt kia, đột nhiên đáy lòng dâng lên chán ghét nồng đậm, nhưng không đợi cậu phát tác, đã nghe Tả Duy Đường nhàn nhạt liếc Tả Khoán dương dương tự đắc một cái, nói, “Ba chờ.”

Nói xong, nắm tay Hàn Vũ vào phòng sách, vừa kéo ngăn kéo dưới giá sách trong phòng, bên kia, không hề thả lỏng bàn tay kéo Hàn Vũ.

Hàn Vũ thấy y như vậy, chút phẫn nộ trong lòng giảm vài phần, tránh tránh, nói với y, “Tìm cái gì, anh buông ra, em tìm cho.”

Tả Duy Đường ngó cậu một cái, không hé răng, tay vẫn tiếp tục khóa chặt cậu, tự mình tìm tiếp, ba ngăn kéo mở ra, rốt cuộc tìm được văn kiện y muốn tìm — giấy chứng nhận quyền sở hữu!

Mi tâm Hàn Vũ nhảy mạnh một chút, khó hiểu nhìn về phía Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường vẫn không để ý tới cậu, kéo cậu ra ngoài, ném giấy tờ nhà lên bàn trà cho Tả Khoán tự mình xem.

Tả Khoán không chút để ý ngó qua, sau đó, lập tức cầm giấy lên xem kỹ, nhất thời, tức giận đến mức tay

cầm giấy đều run lên.

“Mày..... mày.....” Ông hung hăng ném giấy tờ nhà qua một bên, chỉ chỉ Tả Duy Đường nói không nên lời, lại chuyển sang chỉ Hàn Vũ, như trước không biết nói gì.

Hàn Vũ khó hiểu, một tờ giấy thôi, có cái gì có thể khiến Tả Khoán..... Tên!

Hàn Vũ liếc qua phần tên trên giấy chứng nhận lập tức sửng sốt tại chỗ — trên giấy chứng nhận quyền sở hữu có hai cái tên song song — Tả Duy Đường, Hàn Vũ.

Một tờ giấy chứng nhận, nếu chỉ có tên Tả Duy Đường hoặc là tên cậu, Hàn Vũ cũng không thấy kỳ quái, nếu là tên Tả Duy Đường, vậy hôm nay cậu chịu nhục oan uống rồi, nếu là tên cậu, vậy giống như Tả Khoán nói, hết thấy hành vi của cậu biến thành trò cười — sự tình biến thành giao dịch, nói cái gì đều rẻ mạt.

Nhưng hiện tại..... đây là một tờ giấy chứng nhận có tên hai người đặt song song, không phải một người nào, mà là đồng sở hữu — một loại đồng sở hữu tài sản!

Nhất thời Hàn Vũ không cảm thấy vừa nãy bị Tả Khoán vũ nhục có gì to tát, biểu cảm cứng ngắc trên mặt hơi hơi dịu xuống. Trong lòng cậu giống như đột nhiên có một miệng giếng, mà miệng giếng này, ngay vừa rồi, bị nước suối phun trào từ lòng đất lấp đầy, thậm chí còn đang từng chút tràn ra ngoài.

Tả Duy Đường ngó Hàn Vũ, lúc này mới buông cổ tay cậu ra, Hàn Vũ nhéo nhéo ngón tay mình, trộm ngó tờ giấy chứng nhận bị Tả Khoán hung hăng ném đi, muốn đi nhặt về.

Tả Duy Đường kéo cậu, ý bảo cậu đừng trêu chọc ông cụ nữa, đã tức giận không nhẹ, đoán chừng lát nữa còn tức tiếp.

Tả Duy Đường kéo Hàn Vũ ngồi xuống sofa, nhìn Tả Khoán, hòa hoãn nói, “Ba, hôm nay ba đến khẳng định không phải vì tờ giấy này, đợi nửa buổi, nếu ngài còn tiếp tục nổi giận, lại mất nhiều hơn được!”

Tả Duy Đường vừa nói ra miệng, Tả Khoán liền mặt mày phức tạp quay đầu nhìn y.

Thật lâu sau, mới nhìn xuống được không vui, ho khan vài tiếng, Tiểu Dịch và Trương Bằng hiểu ý muốn ra ngoài, lúc đi còn ném ánh mắt cho Hàn Vũ ý bảo cậu đi ra.

Hàn Vũ nhìn bọn họ một cái, lại nhìn Tả Duy Đường, Tả Duy Đường dè tay cậu, bảo cậu ngồi yên không được nhúc nhích, Hàn Vũ cũng bất động!

Tả Khoán nhìn một màn này, cau mày, vừa muốn lên tiếng, Tả Duy Đường đã chặn họng ông, “Ba, con không có gì không thể nói với em ấy, ba nói đi.”

Tả Khoán bị câu này ghen thật sự ho khan vài tiếng, nhìn nhìn Hàn Vũ, trong ánh mắt mang theo thứ gì đó ngoài chán ghét, thật lâu sau, ông mới nói, “Con ép Duy Lãm quá độc ác!”

Một câu vừa ra, không nói thêm nữa, nhìn chăm chăm Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường nhướng mày nhìn ông, cũng trầm mặc, không lên tiếng.

Tả Khoán đợi nửa ngày, không thấy được đáp lại, mới thở dài thật sâu, nhưng khi ngó tới Hàn Vũ, lại lập tức thẳng sống lưng, tiếp tục mù mờ nói, “Dù sao nó cũng là anh con, hơn nữa, nó cũng không làm cái gì, việc nó làm chẳng qua là việc con không muốn làm, nếu con nguyện ý trở về, ta sẽ không nhúng tay, nhưng con lại không muốn về, tại sao lại không dứt khoát cho anh con?”

“Có một số việc có một số người, nếu thời gian dài con không cần, sau này cho dù con muốn dùng cũng quá hạn, sao không.....”

“Ba!” Tả Duy Đường ngắt lời Tả Khoán.

67. Chương 67: Lựa Chọn

“Ba biết anh ta làm gì không?” Tả Duy Đường nhìn thẳng mắt Tả Khoán mà hỏi.

Tả Khoán theo bản năng ngó qua Hàn Vũ, trước khi Tả Duy Đường lấy ra giấy chứng nhận quyền sở hữu viết tên hai người, ông thật sự không cảm thấy Tả Duy Lãm làm chuyện gì quá đáng, nhưng khi nhìn thấy tờ giấy chứng nhận kia, lại thấy loại tình trạng chuyện gì Tả Duy Đường cũng không kiêng dè Hàn Vũ, ông thật sự không thể nói ra câu “Có gì to tát đâu.”

Bàn tay Tả Khoán vuốt ve đầu gậy chống, trầm ngâm thật lâu, mới yên lặng nhìn Tả Duy Đường, “Dù sao hai đứa cũng là anh em.”

Tả Duy Đường thu lại ánh mắt, chuyển sang nhìn Hàn Vũ, trong mắt lướt qua một chút cảm xúc dịu dàng, “Cho nên con không làm triệt để, nếu hiện tại anh ta thu tay lại, sẽ không có chuyện gì hết.”

Tả Khoán cứng lại, không tiếp lời nữa.

Tả Duy Đường im lặng ngồi trên sofa, tay vô thức vân vê tay Hàn Vũ đặt bên người, một lúc lâu sau, y mới tiếp tục mở miệng, tiếng nói thông thả mà rõ ràng, “Ba, nhiều năm qua vẫn đau khổ dằn vặt không phải con, tất cả những chuyện mẹ con làm, thật sự đều là lỗi của bà?”

“Từ lúc con rời nhà đi, con đã không cảm thấy con thiếu cái gì nữa, mặc kệ mẹ con từng làm gì, con có thể

giúp trả lại đều đã trả lại, vài thứ còn lại là của con, con muốn cho thì cho. Không muốn cho thì ai cũng không miễn cưỡng được. Mà lúc này, tay Tả Duy Lãm thật sự duỗi ra quá dài, con không trực tiếp chặt tay, ngài nên biết, đó là con đã chừa lại cho anh ta rồi.”

“Hiện tại, chỉ cần chính anh ta có thể dứt ra được, vậy mọi chuyện đều xem như không có, ba tới khuyên con, còn không bằng đi khuyên anh ta, vị trí lên tới đỉnh thì tới đỉnh rồi, tích lũy ba đời, có thể ngồi lên vị trí đó đã tính là không tồi, dù sao, nhà chúng ta vốn cũng không có xuất thân vững chắc! Thay vì liêu với những thứ nhìn không thấy, còn không bằng chừa lại một chút cho cháu trai. Ba, có đôi khi, người không có khả năng nắm hết mọi thứ trong tay, vẫn phải lựa chọn, giống như ba, giống như con……”

Tả Khoán cần lựa chọn giữa quyền thế gia tộc và tình thân cha con, y lại cần lựa chọn giữa tự tại tùy ý và trói buộc danh lợi, mà y, đã sớm chọn được đáp án của mình, nhưng cha cùng anh y lại cứ không thuận theo không buông tha như trước.

Tả Duy Đường lấy ra nhẫn nại khó có được, nói một đoạn thật dài, nói xong không hé răng nữa, ngồi trên sofa không vui không lo nhìn Tả Khoán.

Y đã nói đủ rõ ràng, việc y có thể làm là không lùi bước.

Nhưng y đã để lại đường lui cho Tả Duy Lãm, nếu đợi tới khi y kéo lưới cuối cùng, Tả Duy Lãm vẫn không chịu lui ra sau một bước, vậy không trách được y!

Tả Khoán nghe xong, môi mím chặt, nửa ngày không nghe được một câu, thật lâu sau, mới thở ra một hơi thật mạnh, nắn lòng nhìn Tả Duy Đường một cái, âm ờ nói, “Đúng, năm đó thật ra là lỗi của ta, cục diện hiện tại cũng là trách nhiệm của ta……”

Nói xong, ông mệt mỏi đứng lên, run rẩy muốn ra ngoài.

Hàn Vũ nhìn thấy, không hiểu sao lại cảm thấy bóng người rời khỏi thật thê lương, đang do dự có cần tiến lên đỡ một chút hay không, bị Tả Duy Đường đè lại, nhẹ nhàng lắc đầu với cậu — đừng đi, đây là chiều cuối cùng của ông, em đỡ liền thật sự sụp đổ hết.

Đi tới trước cửa, mở cửa, Tả Khoán nửa nghiêng mặt nhìn lại, đảo qua Tả Duy Đường và Hàn Vũ, cuối cùng ánh mắt kinh ngạc dừng tại tay hai người nắm chặt mười giây, không quay đầu lại tiêu sái ra ngoài.

Hai người vẫn chờ ở cửa thấy Tả Khoán đi ra, vội vàng nhìn lướt vào trong, rồi lập tức đi theo.

Trong lúc nhất thời, không khí vốn nặng nề từ lúc Tả Khoán rời đi liền tiêu tan sạch sẽ, Hàn Vũ lập tức nhảy qua một bên, nhặt tờ giấy chứng nhận kia, ngây ngốc nhìn rõ một hồi, không biết nên cười hay nên làm sao, lại nhìn Tả Duy Đường.

“Anh làm hồi nào?”

Tả Duy Đường hơi dời tầm mắt, thản nhiên nói, “Em vừa đi tập huấn về thì làm?”

“Sao không nói với em?”

“Chút chuyện đó có gì đâu.” Nói xong Tả Duy Đường đứng dậy vào bếp tìm đồ uống, đi một buổi sáng còn chưa uống được một ngụm nước nữa.

Hàn Vũ đứng tại chỗ, trong đầu suy nghĩ từng chuyện, lại nhìn thoáng qua giấy chứng nhận, khóe miệng không khống chế được nhếch thành một độ cong, cậu thu lại giấy chứng nhận, chuẩn bị bỏ vào trong phòng sách, thấy cửa ngoài huyền quan vẫn mở ra, chuyển hướng muốn đi đóng cửa, lại bị Tả Duy Đường từ bếp đi ra cản lại.

“Để mở đi, còn có người muốn tới.”

“Ai?”

“Tới rồi em sẽ biết.”

Hàn Vũ nhún vai, kệ y, cầm giấy chứng nhận vui vẻ chạy vào phòng sách.

Bên này cậu vừa mới cất đồ xong, trong phòng khách lại có tiếng động — xem ra khách đã đến.

Hàn Vũ thò đầu ra nhìn lướt qua — Trương Bằng?! Hàn Vũ kinh ngạc.

Cậu đi tới đứng trước cửa phòng sách, Trương Bằng vốn đang muốn nói cái gì lập tức ngậm miệng, vô cùng kiêng dè liếc Hàn Vũ một cái, Tả Duy Đường nhếch khóe miệng, ngoắc Hàn Vũ.

Hàn Vũ do dự một chút, vẫn đi qua, ngồi xuống, nhẹ nhẹ liếc y — gì thế này?

Nghe là được. — Tả Duy Đường trấn an nhìn Hàn Vũ một cái, lại quay đầu nhìn thẳng Trương Bằng.

“Nói đi.”

Về mặt Trương Bằng phức tạp nhìn Hàn Vũ, lại nhìn nhìn về mặt Tả Duy Đường, rốt cuộc đọc hiểu ý tứ “tùy anh có thích nói hay không” trên mặt y, hít thật sâu một hơi, như đè nén cái gì, sau đó xem nhẹ Hàn Vũ, nói với Tả Duy Đường, “Tiểu Đường, cậu thật sự muốn ép Duy Lãm tới hoàn cảnh kia sao?”

Tả Duy Đường nghe xong câu hỏi không đầu không đuôi này, không khỏi như cười như không liếc Trương Bằng một cái, lập tức khiến mặt Trương Bằng nóng lên.

Trương Bằng cúi đầu, sức nặng trong lời nói bay đi hơn nửa, “Thật ra cậu đã sớm biết anh đứng về phía Duy Lãm, đúng không?”

“Biết.” Tả Duy Đường ngó ngó hắn, gật đầu không chút do dự, “Chỉ là tôi không nghĩ ra, hắn cho anh cái gì, theo bên người ông già còn chưa đủ tốt sao, tại sao còn hai lòng?”

“A.....” Trương Bằng cười tự giễu, sau đó chưa sót mở miệng, “Tiểu Đường, đại khái cậu chưa từng trải qua tâm tình cầu mà không được, đại khái cũng chưa từng có tình huống muốn mà không chiếm được, đây không phải nói mấy thứ cậu dựa vào lão gia hoặc những người khác mà có được, nhưng chính vì thế mới khiến người sinh buồn.....”

“Cậu xem lại mình đi, cậu muốn làm gì, muốn có gì, chỉ cần nỗ lực, cuối cùng đều có thể đổi được thứ tương ứng, nhưng mà, các cậu có thể không biết trên đời này còn có một loại người, hắn đã không có cha như lão gia, thực lực của mình cũng không đủ, những thứ muốn, cho dù trả giá mười vạn phần cố gắng, cũng không nhất định có thể lấy được thứ tương đương, nhưng, hắn cũng không phải không cố gắng, không trả giá, cậu bảo hắn làm sao cam tâm? Tâm quá lớn, cho dù biết một vài chuyện có cố gắng cũng không đổi được, cũng vẫn muốn như trước, nên chỉ có thể đi con đường khác.....”

Tả Duy Đường nghe xong, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích một cái, chỉ trầm mặc đến gần như ác nghiệt, không hề chớp mắt nhìn hắn.

Ngược lại Hàn Vũ có chút không vui, trong lòng suy nghĩ lời đối phương nói, phát hiện đối phương nói rất thú vị, đây là diễn vai khổ tình?

Trên đời này có một loại người, cho dù cố gắng cũng không có báo đáp, nhưng phần lớn đều không cảm thấy quá trình này phí công, bởi vì tuy nền tảng và mục tiêu của quần chúng đều không giống nhau, nhưng nền tảng kỳ vọng của mỗi người đều thành lập trên nền tảng của bản thân.

Có vài người hiểu rõ bản thân, suy nghĩ của hắn về nỗ lực và báo đáp sẽ không vượt qua hiện thực quá nhiều, mà có vài người vĩnh viễn không thấy rõ bản thân ở chỗ nào, luôn tự tin với bản thân tới mức tự phụ, mới có thể bị cầu mà không được tra tấn.

Thực hiển nhiên Trương Bằng chính là loại người sau, không thấy rõ nền tảng của bản thân tới đâu, cứ luôn tạo cho mình mục tiêu không thực tế, chỉ có thể tự mình tra tấn mình. Cuối cùng, còn muốn đổ lỗi hết cho ông trời bất công, nghĩ vậy, Hàn Vũ không khỏi cười nhạo một tiếng.

(đoạn này nói quá chí lý luôn)

Trương Bằng thấy mình kể lể một đoạn dài, không có hiệu quả như dự đoán, ngược lại khiến người xem chuyện cười, không khỏi xấu hổ hơi đỏ mặt, trong lòng hắn đã biết đoạn thoại này của hắn không thuyết phục được Tả Duy Đường, thiên chi kiêu tử, vĩnh viễn không có khả năng hiểu giấy dựa và phần đầu của nhân vật nhỏ như bọn họ.

Nhưng hắn không biết vì cái gì ngay cả Hàn Vũ vốn là trẻ mồ côi ngồi cạnh Tả Duy Đường cũng không có động thái gì, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt này.

Theo hắn lý giải, ít nhất cùng là trẻ mồ côi, dựa vào phần đầu của mình, chẳng tới khi gặp được Tả Duy Đường, đạt được chỗ dựa và thế lực vững chắc mới sống tốt như Hàn Vũ, hắn sẽ hưởng ứng cũng như hòa theo lời hắn nói mới đúng.

Tâm tư hắn hơi đổi, biết bất kể là nguyên nhân gì, chiêu đầu của hắn đã không dùng được, trong lòng khẽ thở dài một cái, thật sự cảm thấy bất đắc dĩ với mình, cũng bất đắc dĩ với việc Tả Duy Lãm nhờ vả.

“Tiểu Đường, anh là được lão gia thu dưỡng, vốn là bồi dưỡng cho Duy Lãm, chỉ là về sau cậu chướng mắt Tiểu Dịch, lão gia không tiện nhét anh qua chỗ Duy Lãm, sợ phu nhân buồn bực trong lòng, cũng sợ cậu suy nghĩ. Anh biết người giống anh, năng khiếu không cao, bỏ ra sức lực hơn gấp đôi cậu và Duy Lãm cũng không nhất định có thể đổi được một nửa thành tích của hai người.”

“Anh cũng biết, nếu anh bị giữ lại bên cạnh lão gia, thì không nên nghĩ tới chuyện khác, thật ra, Tiểu Đường, anh đã hơn bốn mươi, nếu thật sự nói có ý tưởng gì, cũng đã sớm qua khỏi tuổi đó, không có tâm tư sức lực nữa, nhưng mà, nhưng mặc kệ nói thế nào..... Anh cũng cùng lớn lên với Duy Lãm, lúc này anh thật sự không đành lòng để hắn ngã xuống, cậu không thể.....”

“Không thể.” Tả Duy Đường không đợi đối phương nói xong mấy lời tha thiết, thản nhiên phẩy phẩy tay.

“Tôi đã nói với ông già, đây không phải vấn đề tôi thu tay lại hay không, mà là vấn đề hắn có thu tay hay không, chỉ cần hắn thu tay, lấy lý lịch của hắn, vẫn có thể an ổn đứng ở vị trí đó tới khi về hưu.”

Mặt Trương Bằng trắng bệch, bất đắc dĩ nhìn Tả Duy Đường, miệng mấp máy vài cái, cuối cùng vẫn tiếp tục nói, “Cậu biết rõ hắn không có khả năng thu tay, cậu bảo hiện tại hắn thu tay không phải muốn mạng hắn sao? Hắn chấp nhất với mấy thứ kia bao nhiêu không phải cậu không biết?”

“Đó không phải chuyện tôi có thể quản, anh em hơn ba mươi năm, tôi không hiểu hắn trước không nói, hắn lại không hiểu tôi? Nếu hắn thật sự hiểu tôi thì nên biết, là đồ của tôi, trừ phi tôi từ bỏ, bằng không đừng đưa tay tới, hướng chỉ, hắn chẳng những đưa tay ra, còn chạm thứ không nên chạm. Mà việc tôi làm, chẳng qua là khiến hắn lựa chọn mà thôi!”

“Anh về đi, nhớ rõ nói hết cho hắn mấy lời lão gia không chịu nói.” Tả Duy Đường đứng lên, hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn, “Về sau đừng tới trước mặt tôi lắc lư, lười phản ứng mà thôi, đừng nghĩ cái gì tôi cũng không biết. Còn có lần sau..... tôi nghĩ anh nên hiểu tôi.”

Trương Bằng nhất thời trắng bệch cả mặt, chặt vật lão đảo đứng lên, cánh môi run lên nhìn Tả Duy Đường một lần cuối, mới xoay người rời khỏi.

Lần này lúc Hàn Vũ đi đóng cửa, Tả Duy Đường không ngăn cản nữa.

“Rốt cuộc anh làm gì Tả Duy Lãm?” Khi Hàn Vũ trở vào, đối phương đang đứng ngoài ban công nhìn ra xa.

“Cho hần câu hỏi lựa chọn.” Tả Duy Đường ngoái nhìn Hàn Vũ.

“Câu hỏi lựa chọn gì?”

Tả Duy Đường trầm ngâm một phen, vẫn là triển lãm cho Hàn Vũ xem cái lưới mình giăng.

Hàn Vũ thế mới biết Tả Duy Đường đã làm gì.

Thật ra nói đi nói lại cũng không cảm thấy cái gì, mà đối với Hàn Vũ hay những người khác, cái lưới này có lẽ căn bản không có một chút tác dụng, nhưng cố tình nhằm ngay Tả Duy Lãm, trong tám lưới này đều là thứ gã muốn, nhưng tại một khắc cuối cùng khi kéo lưới lại nói với hần, đây đều là mồi.

Nếu anh ăn, sẽ bị lưới vây lại, vây lại rồi, thứ tốt có ăn được vào miệng không khó nói, nhưng người nhất định ngã ngựa.

Nếu không ăn..... theo hiểu biết của Tả Duy Đường về Tả Duy Lãm, Tả Duy Lãm sao có thể chịu được không ăn?

Tả Duy Đường lợi dụng tất cả tài nguyên trên tay mình, đâm vọt vào một khối của Tả Duy Lãm, thật ra y có thể động tới rất ít, dù sao y sớm không phải một phần trong đó, nhưng chỉ nhằm vào Tả Duy Lãm cũng đủ rồi.

Hơn nữa trong đó, còn có một ít đối thủ của Tả Duy Lãm hoặc Tả Khoán mở cửa cho y, một hồi thay đổi nhân sự nhắm vào Tả Duy Lãm cùng cấp dưới gã mà ra, đây là một hồi thay đổi nhân sự cuối cùng cũng là duy nhất mà Tả Duy Lãm có thể tự quyết định.

Hơn nữa quyền chủ động thay đổi nhân sự lại nằm trong tay Tả Duy Lãm, đây lại không phải Tả Duy Đường cố ý sắp xếp, y còn không có quyền lớn như vậy, có thể động vào chuyện này, cho nên y chỉ có thể đặt mồi dụ bên trong, để Tả Duy Lãm tự mình quyết định, rốt cuộc muốn điều động ai, sau khi điều động có thể như ý hay không, toàn bộ đều là một ván bài.

Hiển nhiên, tới khắc cuối cùng, trực giác sâu sắc từ nhiều năm lẫn lộn nơi chính trị của Tả Duy Lãm, khiến gã phát hiện Tả Duy Đường vươn tay sau lưng.

Nhưng càng hiển nhiên là, gã đã biết rõ bàn tay vươn ra hoàn toàn là để lúc gã đang do dự có ăn mồi hay không mà đẩy một phen, vậy mà còn nghĩ, có thể biến bàn tay vốn để hại gã thành bàn tay trợ lực, nếu hiện tại Tả Duy Đường thu tay lại, chẳng những khiến thế cục y bày ra trở thành vô dụng, ngay cả thế cục vốn muốn giăng lưới gã, đều sẽ biến thành lực đẩy cho gã!

Dưới tình huống như vậy, đừng nói tính tình Tả Duy Đường không có khả năng thu tay, cho dù là dùng ánh mắt người thường của Hàn Vũ, cũng không có khả năng, Tả Duy Đường hiện tại thu tay, tài nguyên y hao phí hết đều dâng tặng ra không nói, những người vốn thấy y muốn ngáng chân Tả Duy Lãm nên mới đưa tay ra cản bản sẽ không bỏ qua.

Nghe Tả Duy Đường tự thuật, tuy nguyên nhân quy luật trong đó Hàn Vũ vẫn không thể hiểu quá rõ, nhưng ít nhất Hàn Vũ nghe hiểu một chuyện, cho Tả Duy Lãm một câu hỏi lựa chọn, có thể xem như là câu hỏi khó nhất cả đời gã, mặc kệ chọn thế nào, tiếc nuối và nản lòng có lẽ sẽ đi theo đối phương cả đời!

Cậu đi qua, từ sau lưng ôm lấy thất lưng Tả Duy Đường — người đàn ông nhà cậu lớn lên thật không dễ dàng, có thể lớn tới trình độ hôm nay, chỉ ngẫu nhiên lên cơn một chút, đã là hiếm có rồi!

Sau lần này, Hàn Vũ hoàn toàn ném chuyện này sau đầu, tâm rộng luôn luôn là một trong những ưu điểm của cậu, đối với chuyện Tả Duy Đường muốn làm, cậu biết lý do tuyệt đối không chỉ vì cậu, nhưng cậu cũng tuyệt đối là người nổ quan trọng nhất. Mà nguyên nhân bản chất lại chỉ có thể nói là do các loại lý do sự việc đè nén lâu ngày.

Những thứ này, chỉ cần có thể tự mình mang vác, Hàn Vũ cũng không để ý làm người đàn ông sau lưng y một phen.

Lại một tuần kết thúc, Hàn Vũ ôm tay về ktx, mới bước vào cửa, di động Tiểu Phá* của mình lại run lên — là cái vẫn yên lặng trong hộp Tả Duy Đường nhét cho cậu.

(*ây da đó giờ tui cứ nhầm, Hàn Vũ gọi điện thoại của mình là , chữ Tiểu Phá là tên 1 nhân vật hoạt hình của TQ mà đó giờ cứ ghi thành ‘di động sắp hư’ =”=. Sr mọi người, để sửa lại.)

Hàn Vũ tiếp điện thoại, đầu kia là Ngô Khởi, “Tiểu Ngũ, tuần này cậu có huấn luyện thêm không?”

Hàn Vũ cười, “Không có, nghỉ ngơi. Sao vậy, có việc?”

“Ừm, có một việc không quan trọng..... Vậy cậu có thể ra ngoài trường không?” Ngô Khởi áp ứng.

Hàn Vũ hơi hoang mang, chuyện gì có thể khiến Ngô Khởi khó xử như vậy, trong lòng khó hiểu, nhưng chân vẫn không chậm nửa bước, nhắc bàn chân đã bước ra cửa phòng ngủ ra ngoài, vừa đi vừa hỏi, “Hiện tại tôi ra liền, anh đang ở đâu?”

“.....” Đầu kia bỗng nhiên trầm mặc, mới truyền tới hai tiếng cười ngây ngô, “Bọn tôi đang ở ngoài cổng trường cậu.”

“Bọn tôi?” Hàn Vũ lặp lại, sao lại số nhiều.

“Ầy..... Cậu ra trước đi, ra rồi sẽ biết.” Nói xong không cho Hàn Vũ cơ hội hỏi tiếp, cúp máy.

Hàn Vũ không nghĩ ra có chuyện gì, vẫn đi xuống lầu ra ngoài cổng trường.

Mãi tới khi ra khỏi cổng nhìn xung quanh vài vòng cũng không thấy người, Hàn Vũ đang tính gọi điện qua hỏi, bả vai bị người vỗ một cái, là Ngô Khởi.

“Khởi Tử, làm sao vậy?” Hàn Vũ quay đầu lại cười hỏi hắn.

Ngô Khởi cười cười với Hàn Vũ, dịch qua bên cạnh một bước, lộ ra người đàn ông cao lớn sau hắn, Hàn Vũ vừa thấy, mắt trừng thẳng — Miêu Thúy Hoa!

Chỉ là hắn xuất hiện ở đây..... là có ý gì?

Hàn Vũ rất nhanh đánh giá đối phương một phen, đối phương không còn diện mạo giáo quan ác ma trong doanh địa nữa, dưới ánh mắt Hàn Vũ, ngược lại có vẻ rất mất tự nhiên, hơi cúi đầu, chỉ thỉnh thoảng nâng mắt nhìn Hàn Vũ, bộ dạng kia cứ y như cô vợ nhỏ, Hàn Vũ xem mà nổi da gà một hồi.

“Thiếu tá Miêu..... sao anh lại tới đây?” Hàn Vũ vỗ rớt một mảng da gà, lễ phép cười cười, ánh mắt liếc về Ngô Khởi, hỏi ý hắn.

Ngô Khởi ngượng ngừng cười cười, xấu hổ đưa tay sờ sờ mũi, sau đó kéo Hàn Vũ qua một bên, nhỏ giọng nói:

“Cái kia, Tiểu Ngũ, đây là người trước kia cùng anh đi theo thủ lĩnh, tên Miêu Thôi Hoa*, cậu đừng cười... là ý tứ óng ánh hoa mỹ, không phải Thúy Hoa.... cái đó, không phải hắn bị người đâm một cái sao? Anh trai thủ lĩnh mượn danh nghĩa thủ lĩnh truyền tin tức vào doanh địa, người truyền tin còn là một anh em không quá thân trong bộ đội, cho nên Thúy Hoa..... Thôi Hoa mới tin, cái tên đó lỗ mãng một chút, ngay thẳng một chút, làm việc không suy tính nhiều, nếu không cũng không đến mức hơn mười năm rồi, có nhiều quân công như vậy mà chỉ mới đi tới vị trí này.....”

(Chữ ở giữa của tên ảnh là nghĩa là ánh sáng lóng lánh của châu báu, chắc tên sến quá nên mới đọc trại sang Thúy, hai chữ này âm đọc không khác nhau mấy)

“Sự kiện kia, cũng là sau khi cậu huấn luyện xong nửa tháng, anh liên lạc với hắn, hắn mới biết mình bị hại. Cho nên gần đây hắn có nửa tháng nghỉ ngơi, chạy lại đây thỉnh tội với cậu! Cậu xem rồi đánh hắn một chút, nếu cậu sợ tổn công, anh ra tay cho cậu cũng được, việc này quả thật là hắn làm không tốt. Chỉ là..... anh đánh xong rồi, vẫn làm anh em được không? Ngần vắn lần đừng để chuyện lúc trước vào lòng.”

Hàn Vũ nghe xong, nghi ngờ nhìn Ngô Khởi, Ngô Khởi vỗ ngực cam đoan với cậu, đánh đi tuyệt đối không sao hết. Cậu quay mặt lại nhìn Miêu Thúy Hoa..... Miêu Thôi Hoa, mặt đối phương vẫn là khuôn mặt kia, chỉ là thiếu đi phần hăng hái khi ở doanh địa, có chút phờ phạc, nhìn qua thật sự là rất áy náy, Hàn Vũ lại

chuyện về nhìn Ngô Khởi:

“Thật sự có thể đánh hấn?”

“Có thể!” Ngô Khởi gật đầu khẳng định.

Hàn Vũ gật đầu, hai ba bước tiến lên, một quyền đánh thẳng hung hăng vung tới, đánh vào bụng đối phương, tuy đối phương không phòng bị, nhưng khi tay Hàn Vũ tới gần, bản năng muốn phản ứng, lại bị một trận ho khan thật mạnh của Ngô Khởi nhắc nhở, lập tức gồng mình đứng đó, cứng rần lãnh một cú này.

Thậm chí bị một cú này đánh gập thắt lưng, ôm bụng kêu rên một tiếng, Hàn Vũ thu tay, lắc lắc, nhìn Ngô Khởi và Miêu Thôi Hoa, “Được rồi, hết giận! Vẫn là anh em!”

Miêu Thôi Hoa ngẩn ra, một kích này dù chịu đau, nhưng so với một tháng Hàn Vũ ăn khổ, ngay cả cái rầm cũng không bằng, hấn lập tức thẳng người, nhìn Hàn Vũ, “Lại đến!”

68. Chương 68

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ nhìn người đàn ông đứng đối diện mình, áy náy vốn giăng đầy trên mặt bị mình đánh một quyền mà hơi tiêu tan, Hàn Vũ trầm ngâm một chút, đột nhiên lại ra tay, một quyền đánh móc lên, đánh cho đối phương lệch cả mặt.

“Lại đến!” Miêu Thôi Hoa phun ra một ngụm nước bọt, trầm giọng nói.

Hàn Vũ nhướn mày, thật sự không khách khí, nhào lên đánh Miêu Thôi Hoa một trận, uất ức chịu một tháng không phải cậu không nhớ rõ, nếu thật sự đã dâng tới cửa, bất kể thế nào cũng phải xả hết giận! Từng đám từng đám vung lên người, xúc cảm không giống ngày thường đánh bao cát, năm sáu phút sau, Hàn Vũ thu tay.

“Được rồi, lần này thật sự hết giận!” Hàn Vũ đứng thẳng người dậy, thở ra một hơi dài, vươn tay với Miêu Thôi Hoa tê liệt ngồi dưới đất, muốn dìu hấn dậy.

Miêu Thôi Hoa há to mồm thở phì phò, ngồi dưới đất nhìn tay Hàn Vũ duỗi tới, cũng muốn nhếch miệng cười, không cẩn thận kéo căng vết thương ở khoeo miệng, hít một ngụm khí lạnh, Hàn Vũ thấy lập tức vui vẻ!

Cậu dùng lực đỡ đối phương dậy, “Biết không dễ chịu rồi chứ?”

Thân hình Miêu Thôi Hoa không quá cách biệt với Hàn Vũ, nhưng hình thể thì lại là dạng vai rộng eo tròn (?), bị Hàn Vũ đỡ như vậy, ngược lại có vài phần hỉ cảm.

(gốc , chữ mang nghĩa là tròn, nhưng search hình ảnh từ này sao thấy ra toàn người mẫu??)

Cánh tay Miêu Thôi Hoa khoát trên vai Hàn Vũ, lúc này mới nghiêm túc nhìn thẳng Hàn Vũ, Hàn Vũ bị nhìn cả người không được tự nhiên, trừng lại y, “Lại tới?”

Miêu Thôi Hoa liên tục xua tay, cười mỉa, lên tiếng lấy lòng, “Quả nhiên vẫn là thủ lĩnh tinh mắt, tuổi còn nhỏ đã rất quyết đoán rồi!”

Ngô Khởi đứng một bên im lặng xem, thẳng tới khi hai người đánh xong, hoặc nên nói Hàn Vũ đánh bao cát xong, hẳn mới tiến tới, đưa tay kéo rút Miêu Thôi Hoa khỏi người Hàn Vũ.

“Chút thương tích này còn muốn đỡ cái gì mà đỡ, chiếm tiện nghi của Tiểu Ngũ hả!” Ngô Khởi vươn tay hung hăng đánh vào ngực Miêu Thôi Hoa một cú, “Lần sau mở mắt to chút, may mắn là Tiểu Ngũ, nếu là bất luận kẻ nào khác, chuyện của cậu liền khó rồi.”

Miêu Thôi Hoa sờ mũi, gật đầu đồng ý với câu này của Ngô Khởi, may mắn là Tiểu Ngũ, chứ nếu là bất kỳ kẻ nào khác, có lẽ sẽ không như vậy được đâu.

Thật ra trong lúc tập huấn, ẩn nhẫn cùng nghị lực của Hàn Vũ đã khiến hắn bội phục, chỉ tiếc, lúc ấy hắn bị che mờ mắt, thật sự cho rằng Hàn Vũ là một cái gai của thủ lĩnh, ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi một tiếng, còn một lòng một dạ nghĩ, làm tốt chuyện này rồi, về sau tới trước mặt thủ lĩnh tranh công, ai có thể nghĩ muốn tranh công cuối cùng biến thành ăn đòn nhận tội!

Nghĩ tới đây, Miêu Thôi Hoa không khỏi cảm thán trong lòng mình may mắn, may mắn đối tượng của thủ lĩnh là Hàn Vũ, nếu lần này gặp phải một tên cho dù là tốt nhất trong đám người bên cạnh thủ lĩnh mấy năm trước, có lẽ tình cảm giữa mình và thủ lĩnh có thể đã kết thúc, cho dù thủ lĩnh không nói gì, có vài thứ lại cắt vào lòng người, liền không vượt qua được.

Cho nên, Hàn Vũ không chút giả tạo đánh hắn một trận ngược lại hợp tâm ý Miêu Thôi Hoa, chút đau đớn da thịt đó, chịu rất giá trị.

Ba người kết bạn đi tới bãi đỗ xe bên cạnh trường, vừa đi vừa tán gẫu, mà bận rộn nhất trong việc này chính là Ngô Khởi, vừa phải ôn chuyện cũ với Miêu Thôi Hoa, vừa phải tám với Hàn Vũ tình trạng thân thể gần đây của Tả Duy Đường, sau đó khen ngợi mấy công thức được thiện điều dưỡng trời có đất không có* của Hàn Vũ, khiến Hàn Vũ có chút dở khóc dở cười.

(gốc = thứ chỉ có trên trời (thiên giới) chứ nhân gian không có)

Ngược lại Miêu Thôi Hoa không vội mà cùng Ngô Khởi ôn chuyện cũ, thời điểm ở bên cạnh nghe nhiều hơn, chỉ cần Ngô Khởi nói chuyện với Hàn Vũ, liền vênh tai nghe, nghe thấy Hàn Vũ còn chưa tốt nghiệp chỉ bằng năng lực bản thân mở cửa tiệm, còn làm ra hình ra dạng, nghe nói còn là làm vì Tả Duy Đường, không khỏi thán phục.

Ba người tới bãi đỗ xe, lên xe việt dã của Ngô Khởi, lái tới nhà Tả Duy Đường. Trên đường Hàn Vũ mới nhớ ra hỏi bọn họ, Tả Duy Đường có biết chuyện Miêu Thôi Hoa tới không.

Ngô Khởi lườm Miêu Thôi Hoa một cái, bĩu môi nói, “Cậu tự hỏi hắn.”

Miêu Thôi Hoa xấu hổ gãi đầu, trừng Ngô Khởi một cái.

“Trừng cái gì mà trừng? Thúy Hoa, không phải anh em đây hất bản cậu, tôi muốn trực tiếp mang cậu đi gặp thủ lĩnh, anh có thể vật cánh cậu đẩy cậu tin không?” Ngô Khởi đung tới ánh mắt đối phương trừng tới từ ghê phụ lập tức không khách khí trừng về.

Hàn Vũ ngồi ghé sau thấy hai người cậu một câu tôi một lời, sau mấy câu liền hiểu, Miêu Thôi Hoa vừa nghĩ đã đuổi tới đây, nhưng cảm thấy không có mặt mũi gặp Tả Duy Đường, nên cọ qua chỗ Ngô Khởi, nhờ hắn giúp mình nghĩ biện pháp.

Tuy Ngô Khởi cũng tức hắn không đầu óc, nhưng so với cái người đứng về phía Tả Duy Lâm truyền tin cho Miêu Thôi Hoa — đồng nghiệp cũ kia tuy không thân thuộc, nhưng tốt xấu cũng từng cùng đổ mồ hôi đổ máu, hẳn càng có thể thông cảm người anh em này, cũng đau lòng người anh em này.

Cho nên trông mắt đảo đảo, chống lại sát khí của Tả Duy Đường, trước mắt hắn cũng chỉ có thể nghĩ tới cái bình chữa cháy Hàn Vũ!

Cho nên, ngay cả bên Tả Duy Đường cũng không chút một tiếng, liền kéo Miêu Thôi Hoa qua đây!

Hàn Vũ nghe xong gật đầu trong lòng, ba người lên xe nói hết ra, cũng không thấy có gì khúc mắc, lúc đi ngang qua siêu thị, Hàn Vũ bảo đối phương ngừng xe, lên lầu nhanh chóng càn quét chút thịt cá mới chạy về nhà.

Lên xe thấy ánh mắt khó hiểu của Miêu Thôi Hoa, cười giải thích, “Trong nhà chỉ chuẩn bị một ít rau quả, buổi tối bốn người cùng ăn cơm có thể không đủ.”

Miêu Thôi Hoa nghe xong, không khỏi lặng lẽ đưa tay kéo vạt áo Ngô Khởi, ý tứ đang nói — vị này còn nấu cơm cho chúng ta hở?

Ngô Khởi tức giận cho ánh mắt xem thường — bằng không cậu cho rằng thủ lĩnh bị thu phục thế nào?

Một đường tới dưới lầu nhà họ, Hàn Vũ mới nhớ ra phải báo một tiếng với Tả Duy Đường, ở dưới lầu gọi một cú, “Tối nay em mang khách về.”

“Ồ, ai?”

“Miêu Thúy Hoa.”

“.....Khi nào tới.” Hàn Vũ tin mình nghe ra được một loại nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Ở dưới lầu rồi.”

“Tốt.”

Tốt? Tốt cái gì? Hàn Vũ chưa kịp hỏi, đối phương đã cúp máy. Cậu nhún vai, mang theo hai người vào thang máy lên nhà, trong thang máy, để làm dịu cảm xúc khẩn trương của Miêu Thôi Hoa do sắp gặp Tả Duy Đường, Hàn Vũ tận lực tìm đủ đề tài dời lực chú ý của hắn, không tới một phút, Hàn Vũ chỉ có thể nghĩ tới đề tài có sẵn, “Hai nhà ở lầu này được.....”

Ding —

Thang máy tới nơi, cửa chậm rãi mở ra.

Hàn Vũ nghiêng mình, đang muốn xoay người, thấy Miêu Thôi Hoa trắng bệch cả mặt, run rẩy cười ngu với mình — sau lưng có người!

Hàn Vũ nhanh chóng quay lại, quả nhiên thấy Tả Duy Đường mặt mày lạnh tanh, chờ trước cửa thang máy.

Trong nháy mắt cửa thang máy hoàn toàn mở ra, y mạnh mẽ len vào trong thang, kéo Hàn Vũ ra, quét Miêu Thôi Hoa từ trên xuống dưới, nói với Ngô Khởi, “Cậu làm?”

Ngô Khởi lắc đầu, chỉ chỉ Hàn Vũ.

Hàn Vũ cũng thuận thế vỗ vỗ vai Tả Duy Đường, đưa tay chỉ vào mũi mình, “Em trả thù rồi, thù riêng đã xong.”

Miêu Thôi Hoa bị ép vào góc thang máy thở một hơi thật to, chỉ là hơi này còn chưa thở xong, chợt nghe Hàn Vũ nói tiếp, “Nhưng nếu anh có thù riêng gì không, em sẽ không quản!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Tả Duy Đường, ngay cả Ngô Khởi cũng kinh ngạc nhướng mày, ngược lại Tả Duy Đường rất nhanh hiểu được ý Hàn Vũ, sau một giây giác ngộ, túm lấy Ngô Khởi, thừa dịp nháy mắt cửa thang máy muốn đóng lại thì đẩy ra ngoài.

Sau khi cửa thang đóng lại, Hàn Vũ đứng trước cửa, ngẩng đầu xem, thấy trên bảng hiển thị thang máy đã chạy xuống lầu, mới xoay người nhún nhún vai với Ngô Khởi, ý bảo hắn theo mình vào nhà.

Ngô Khởi nhìn Hàn Vũ, lẩm bẩm, “Thật nhìn không ra, Tiểu Ngũ cậu còn giấu hậu chiêu đấy! Lần này Thúy Hoa thảm rồi, cả kì nghỉ đoán chừng đều phải dưỡng thương!”

Hàn Vũ cười như không cười liếc hắn, sao nghe thế nào cũng thấy trong lời này nồng nặc ý tứ vui sướng khi người gặp họa vậy.

Hai người vào cửa, bỏ một túi nguyên liệu nấu ăn to vào bếp, phần còn lại chỉ có thể chờ Tả Duy Đường xử lý ân oán với Thúy Hoa xong, nhớ mang về.

Ngô Khởi quen thuộc mò tới nơi để đồ ăn, lục mấy túi đồ ăn vặt ra làm ổ trên sofa, mở TV, vừa nhàm chán tiết mục xem mắt phát lại trên TV, vừa nhét đồ ăn vào miệng.

Hàn Vũ nhìn bộ dạng của hắn, không khỏi buồn cười, đưa tay vỗ hắn, “Vẫn chưa hỏi anh, Khởi Tử, anh bao nhiêu rồi?”

Ngô Khởi liếc cậu, “Hai chín.”

“!” Hàn Vũ cả kinh, “Thiệt hay giả?”

“Không giống hở?” Ngô Khởi gãi gãi cằm, giống như cực kì rầu, “Chỉ là mặt hơi non, khuê nữ tốt đều không phản ứng anh, chỉ có mấy thím kì quái bằng lòng để ý anh.”

Hàn Vũ phụt cười, Ngô Khởi vờ giận, hai người cười một hồi, ngồi xuống trước sofa, Ngô Khởi đột nhiên mắt nhìn TV nói tiếng “Cám ơn.”

Hàn Vũ ngẩn ra, lại không thấy Ngô Khởi quay lại, Ngô Khởi vẫn nhìn thẳng TV, nhẹ giọng nói, “Chuyện lần này tuy rằng không phải Thúy Hoa chủ mưu, nhưng trong đám người bọn anh năm đó quả thật có người để trong lòng. Bất kể nói thế nào, bọn họ quả thật không nên kéo cậu xuống nước.”

“Chuyện của Thúy Hoa.....” Ngô Khởi quay sang nhìn thẳng Hàn Vũ, “Quả thật phải cảm ơn cậu, nếu không dựa theo tính cách của thủ lĩnh, còn rất khó nói.....”

Hàn Vũ cười khê ra tiếng, muốn đưa tay ấn đầu Ngô Khởi, bị Ngô Khởi vỗ rớt, “Nhóc thúi, đầu anh trai cậu cũng dám sờ?”

“Ừm..... Anh trai.....” Hàn Vũ mập mờ lặp lại lời đối phương, cười vào cái bản mặt đen vô cùng non của hắn, đối phương bỗng chốc hiểu cậu đang cười mình không uy vũ! Lập tức nổi giận, nhảy dựng lên, muốn nhào lên người Hàn Vũ.

Đúng lúc này, chỗ huyền quan truyền tới tiếng bước chân, Tả Duy Đường đi tới, thấy hai người trong phòng khác lập tức sững sờ.

Miêu Thôi Hoa mặt mũi bầm dập lợi hại theo sau y cũng tới, thấy tạo hình hai người duy trì trên sofa trong phòng khách, lập tức hít một ngụm khí lạnh, hô với Ngô Khởi, “Khởi Tử, cậu không muốn sống nữa hả, vợ của thủ lĩnh cũng dám đùa giỡn?”

“.....” Đây là Hàn Vũ bị đặt trên sofa.

“.....” Đây là Tả Duy Đường liếc ra sau một cái.

“.....” Đây là Ngô Khởi đè trên người Hàn Vũ, giật mình một cái, Ngô Khởi nhảy dựng lên, tay chân luống cuống ngó ngó Tả Duy Đường, lại ngó ngó Hàn Vũ — hắn còn không có cái ý niệm đó đâu!

Da mặt Hàn Vũ co giật, ngồi dậy, nhìn Thúy Hoa bộ dạng càng thêm thê thảm, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường, lên tiếng, “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Tả Duy Đường im lặng thật lâu, mới nói, “Tùy em.”

Hàn Vũ gật đầu, nhẹ nhàng bay vào bếp, Tả Duy Đường tiếp tục đứng ở huyền quan trong chốc lát, mới dời bước vào phòng khách, lúc đi ngang qua Ngô Khởi, nhẹ người liếc hắn một cái, sau đó ngồi xuống sofa.

Ngô Khởi bị y liếc một cái, cảm thấy da gà đều nổi lên mấy tầng, hắn run run một chút, mặt mày nhăn nhó dán tới, “Thủ lĩnh, uống nước không, Em rót cho anh nhé?”

.....

Hàn Vũ trong phòng bếp, trước sau bận rộn hơn một tiếng, mới làm ra một bàn đồ ăn gia đình — tôm muối tiêu cháy bơ mặn, thịt thắng bò chiên giòn mọng nước ngon miệng, gà hạt dẻ thơm nức mũi, còn có một đĩa thịt đông pha miếng lớn*, lại thêm mấy món rau xào thanh đạm, một bàn đồ ăn này, xem màu sắc thì cũng bình thường nhưng lại hợp tính mấy người — đều là món có thể ăn ngụm lớn không cần phun xương lột da, tiện mà không rắc rối, vừa vặn đủ cho mấy tên đàn ông bọn họ vừa ăn vừa tán dóc!

Ngô Khởi đã sớm thưởng thức qua tay nghề của Hàn Vũ, đối với một bàn đồ ăn không có gì lo lắng, ngược lại Miêu Thôi Hoa ở bên cạnh xem xét, ánh mắt không khỏi có chút đăm chiêu, xem người ta hiện thực thế nào, khó trách Ngô Khởi lén lút nói với mình, lần này thủ lĩnh động tâm thật!

Có một người tình nguyện mỗi bữa nấu đồ ăn nóng cho mình, thật ra nam nữ đều không quan trọng. Miêu Thôi Hoa yên lặng cảm thán trong lòng.

Bốn người hợp lại cùng ăn bữa cơm, thuận tiện tán dóc mấy chuyện đã xảy ra và sắp xảy ra gần đây, tới cuối cùng, vẫn không thể tránh khỏi nói tới Tả Duy Lãm.

Thái độ của Tả Duy Đường và Hàn Vũ đối với Tả Duy Lãm, đã không còn quá phản cảm như trước, dù sao việc hai người nên làm đều đã làm, nên xả giận cũng đã xả không ít, có vài người vài việc, nếu khiến bạn sốt ruột, thì nên sớm quẳng ra sau đầu.

Nhưng hiển nhiên, Thúy Hoa bị hại nặng nề còn chưa thể làm tới mức này, vừa nghe gần đây Tả Duy Đường bày trận ngang đường Tả Duy Lãm, lập tức lấy hơi, cơm cũng không có tâm tư ăn, xin Tả Duy Đường muốn chen vào cùng.

Cuối cùng vẫn là Ngô Khởi thức thời, đánh trống lãng dời chủ đề — bất kể nói thế nào, chung quy Tả Duy Lãm vẫn coi như là anh trai Tả Duy Đường, Tả Duy Đường muốn làm gì, những người khác không can thiệp được, cũng không thể để Thúy Hoa chen vào cùng.

Ba người Tả Duy Đường Ngô Khởi Miêu Thôi Hoa tụ tập ngẩn ngui, sau khi hẹn thời gian lần sau gặp mặt, Ngô Khởi liền mang Miêu Thôi Hoa rời đi, chen qua chỗ hắc là được rồi, ở lại chỗ này, khó tránh hôm sau bị thủ lĩnh đánh ngay cả hài cốt cũng không còn.

Tiến bước hai ông bạn thức thời, Tả Duy Đường hiếm khi bắt đầu phát ngôn, Hàn Vũ dọn dẹp bếp xong ra phòng khách, thấy Tả Duy Đường vẫn còn đang lâm vào trạng thái kỳ quái.

“Làm sao vậy?” Hàn Vũ đi qua, chọt chọt má y.

Tả Duy Đường hoàn hồn, nhìn vào mắt Hàn Vũ, chộp eo kéo cậu ngồi bên cạnh, “Không có gì, nhớ lại lúc trước.”

“Người đứng về phía Tả Duy Lãm tên gì?” Hàn Vũ hỏi.

“Chu Hồng.” Giống như phản xạ có điều kiện, Tả Duy Đường lập tức đáp.

Hàn Vũ hiểu rõ, đưa tay vỗ vỗ vai y, “Anh không có khả năng bắt mọi người vĩnh viễn không thay đổi.”

Nếu không phải thật sự từng cùng nhau đổ mồ hôi đổ máu, Tả Duy Đường không có khả năng nhớ rõ như vậy, nếu không phải vẫn luôn giống như cái gai đâm vào tim, Tả Duy Đường không có khả năng không hề nghĩ ngợi đã nhớ ra được tên này.

Miêu Thôi Hoa là bị hại, nhưng người này không phải, cho dù tình nghĩa giữa bọn họ có thể không sâu bằng giữa y với Miêu Thôi Hoa, nhưng dù sao vẫn từng là chiến hữu có thể yên tâm giao phó sau lưng.

Tả Duy Đường khẽ liếc y một cái, mím mím môi, nâng cổ Hàn Vũ, hôn cậu.

Đồng tử Hàn Vũ hơi hơi co rút lại một chút, sau khi phải ứng lại, trong lòng hơi thở dài, đưa tay ôm lấy cổ đối phương, mở miệng để đầu lưỡi đối phương tùy ý với vào.

Trao đổi nước bọt xong, Tả Duy Đường mới híp mắt nhìn gương mặt đối diện, cho dù đã hơn một năm, vẫn là bản mặt rất non nớt, người này mới hai mươi tuổi.....

“Em không thay đổi là được.”

Hàn Vũ ngạc nhiên, đột nhiên hiểu ra, khóe miệng cong lên, nhìn y, “Em rất già rồi, đã định hình, sẽ không thay đổi nữa!”

“.....” Tả Duy Đường nghe xong nửa ngày, mới đưa tay nhéo mặt Hàn Vũ, “Em đang châm chọc anh già đúng không?”

“.....” Hàn Vũ bị nhéo mặt biến hình không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, hai người ôm nhau trên giường bị một hồi tiếng chuông điện thoại kịch liệt đánh thức.

Hàn Vũ híp mắt đẩy Tả Duy Đường, “Điện thoại của anh, nghe đi.”

Tả Duy Đường nâng tay xoa xoa trán, sau đó mới đưa tay ra sờ di động, chờ khi đụng tay tới, nhạc chuông vừa vãn chấm dứt, Tả Duy Đường không hề nghĩ ngợi, ném qua một bên, túm Hàn Vũ vào lòng chuẩn bị ngủ tiếp.

Tư thế chuẩn bị này bày ra chưa tới ba giây, điện thoại lại vang lên giống như không muốn sống, Tả Duy Đường tức giận ngồi lên, vớ điện thoại qua, vừa xem một cái, môi mím chặt vài giây, nhấn nút nghe, không hề một tiếng đặt bên tai.

Tả Duy Đường duy trì tư thế cầm điện thoại, không hề răng trả lời, trước khi cúp máy mới đáp một câu, “Vay gấp rồi nói đi!”

Cúp điện thoại, lại ném điện thoại qua một bên chui vào chăn, đầu mới chạm gối, đã thấy Hàn Vũ đối diện đang dùng ánh mắt cực kì thanh tỉnh ngó y.

“Ai đó?” Hàn Vũ hỏi y.

“Tả Duy Lãm.”

“Hắn?” Hàn Vũ kinh ngạc, “Hắn muốn gặp anh?”

“Ồ.” Tả Duy Đường đưa tay kéo đối phương tới gần mình, hai người gần như mũi chạm mũi.

“Tại sao?” Hàn Vũ nhú mày.

Đối với kế hoạch của Tả Duy Đường, tuy cậu không hiểu hết toàn bộ, nhưng phương hướng đại khái vẫn hiểu được, Tả Duy Đường đã làm xong chuyện y nên làm, phần còn lại phải xem chính Tả Duy Lãm, một đường này của gã khẳng định phải ngã, nhưng rốt cuộc làm sao mới có thể khiến tổn thất giảm tới mức thấp nhất, bằng vào bản lĩnh của Tả Khoán và Tả Duy Lãm, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nguyện vọng ban đầu của Tả Duy Đường, cũng chỉ để gã thu lại móng vuốt, ăn chút mệt, đừng can thiệp vào chuyện của y mà thôi.

Mà trong hơn một tháng sau khi Tả Khoán hay là Trương Bằng khuyên bảo đều vô dụng, bởi vì vẫn không thấy đối phương lại có bước tiếp theo, Hàn Vũ còn tưởng rằng bên Tả Duy Lãm đã rơi vào cục diện bế tắc, đang tự mình đấu với mình, cũng không nghĩ tới, hôm nay lại đột nhiên gọi điện kêu Tả Duy Đường ra ngoài gặp mặt.

“Không biết chuyện gì, nhưng đại khái chính là mấy việc kia.” Tả Duy Đường không chút để ý.

“Anh cả anh rốt cuộc là loại người gì?” Hàn Vũ nhú mày hỏi.

“Hắn à.....” Tả Duy Đường ngẩng đầu nhìn trần nhà, nghĩ nửa ngày, giống như không tìm được từ hình dung thích hợp, nhưng vẫn chậm rãi dùng ngôn ngữ của mình mở miệng.

“Lúc anh có kí ức, hắn đều sắp tốt nghiệp đại học, hắn không hay ngốc trong nhà, về cũng không phản ứng anh, bình thường đều có việc cần thương lượng với ông già mới về nhà, chẳng qua, có việc đúng là nợ hắn, chính là hắn răn dạy thái độ của chị anh đối với mẹ anh. Lúc mẹ anh vào nhà, chị ta hình như mười lăm mười sáu, cụ thể bao nhiêu không nhớ rõ, ôm thù hắn rất lớn với mẹ anh, ở nhà cũng thường xuyên khiến mẹ anh không xuống đài được, ông già chưa bao giờ quản chuyện này.....”

“Tuy không biết lúc trước hắn làm vậy với mục đích gì, có lẽ mục đích đã đắc thủ được từ chỗ mẹ anh mà anh không biết, dù sao lời hắn nói, chị anh coi như nghe lọt, về sau ở nhà, mẹ anh sống tốt hơn nhiều. Chỉ là, hắn vẫn không để ý tới bọn anh, nhưng trong ấn tượng hình như cũng không làm gì với bọn anh.”

“..... Anh nhớ rõ lúc anh tòng quân, ông già một vạn phần không đồng ý, nhưng hắn ngược lại đẩy anh một phen, lúc anh vào bộ đội tác chiến cũng là hắn ở sau chiếu cố, trước kia anh cũng nghĩ hắn muốn giết anh trên chiến trường, sau mới biết, hắn căn bản không đuổi tới được nơi này.....”

Tả Duy Đường vừa nhớ lại vừa nói, bên trong rải rác pha lẫn một ít chuyện khi còn bé, đợi khi Tả Duy Đường nói xong, Hàn Vũ mở to mắt nhìn y, trong đó tràn đầy bất đắc dĩ và đau lòng.

Tả Duy Đường nhìn cậu bật cười, đưa tay búng cậu một cái, “Nếu thật phải nói, anh ngược lại cảm thấy, Tả Duy Lãm là người có mục đích cùng dục vọng rất mạnh, tâm đủ ác cũng đủ nhẫn nhịn, muốn thứ gì, đều phải từng bước vạch kế hoạch trong tay.”

—
Chú thích:

— = tôm muối tiêu

— = thịt thăn bò (thịt lưng bò) chiên giòn

— = gà hạt dẻ

— = thịt đông pha miếng lớn (thịt kho nguyên miếng lớn thôi)

ảnh trước khi cắt

ảnh sau khi cắt

69. Chương 69

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn Vũ xoa xoa trán bị búng, tiếp tục hỏi y, “Hắn hẹn anh khi nào gặp?”

“Hai giờ chiều nay.” Tả Duy Đường nhìn trần nhà miễn cưỡng nói.

“Em cũng đi.” Hàn Vũ nói.

“Em đi làm gì?” Tả Duy Đường khó hiểu nhìn cậu.

Hàn Vũ không vui híp mắt, “Tại sao em không thể đi?”

Bởi vì đột nhiên Tả Duy Lãm đòi gặp mặt, mới sáng sớm, không khí trong phòng đã không có cái loại nhàn rỗi nghỉ ngơi cuối tuần như xưa.

Tả Duy Đường còn tốt, vẫn như cũ lật xem một ít văn kiện mang từ công ty về, thỉnh thoảng ra phòng khách xem TV, ngược lại Hàn Vũ vẫn mang theo một loại cảm xúc phiền chán, vô thức đi qua đi lại phòng khách và phòng sách.

Thẳng tới khi Tả Duy Đường thật sự nhìn choáng váng, mới túm cậu một phen ngồi lên đùi mình, “Từ sáng em đã bắt đầu xoay, nghĩ gì đó?”

“Cứ cảm thấy anh trai anh không thể yên tâm.” Hàn Vũ buồn bực nói.

Tả Duy Đường ra vẻ đương nhiên gật đầu, “Khẳng định.”

“Anh nói coi rốt cuộc hần còn muốn làm gì?” Hàn Vũ nhìn Tả Duy Đường hỏi.

Tả Duy Đường nhìn nhìn trần nhà, cuối cùng đối diện Hàn Vũ, “Em đang lo lắng cái gì?”

“Em.....” Hàn Vũ nhất thời nghẹn lời, cậu đang lo cái gì? Chính cậu cũng không biết cậu đang lo cái gì, chính là biết Tả Duy Lãm không phải thứ gì tốt, nên cứ nôn nóng khó hiểu.

Cảm giác này, trừ nhiều năm trước ở bệnh viện cả nhà chờ kết quả chuẩn đoán ung thư của cha cậu thì từng xuất hiện ra, chưa từng gặp qua lần nữa — một loại nôn nóng cào tìm cào phổi — bởi vì người này bất tri bất giác được đặt vào vị trí rất nặng, nên tim không nghe lời nữa, tự nảy mầm theo ý nó.

“Mặc kệ hần muốn làm gì, thật ra chúng ta sớm nên gặp mặt một lần rồi.” Tả Duy Đường dè dặt Hàn Vũ lại, hôn lên, cánh môi chạm nhau lại tiếp lời, “Mặc kệ hần muốn gì, cũng không gấp.”

Hàn Vũ nhìn vào cặp mắt tối đen kia, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vẫn luôn kiêu ngạo như thế, mà y, có khả năng và bản lĩnh để kiêu ngạo.

Cậu cong khoe miệng, trong lòng thoáng yên tĩnh lại.

Tối giữa trưa, Hàn Vũ vào bếp chuẩn bị cơm, chờ tới khi nguyên liệu và dụng cụ đều cầm trên tay, đột nhiên cảm thấy an tâm cực kì.

Một con cá rô vừa mới làm thịt, cùng với một nắm bạch truật (1 loại dược liệu) cỡ hai mươi gram, bạch truật kiện tì táo thấp, lợi thủy chỉ hãn (bổ lá lách, táo thấp lợi thủy là gì ko biết luôn, cầm mồ hôi), cá rô lợi tính khí, bổ gan thận, kiện gân cốt, hai thứ kết hợp, lợi khí vững biểu (bề ngoài, xác ngoài), kiện lá lách dưỡng dạ dày..... Đủ loại tri thức dược lý liên quan tới hai thứ trong tay lướt qua đầu Hàn Vũ.

Không biết từ khi nào, cậu đã từ một ông già không có nửa phần hứng thú với trung y, biến thành chuyên gia dược thiện nửa mùa! Mà hết thấy, không đơn giản chỉ dựa vào một mình cậu.

Có một người, có một việc, vô hình trung, biến thành một động lực thúc đẩy sau cậu, khiến cậu từng chút tiến xa hơn — có thể đi bao xa, không phải dậm chân tại chỗ có thể biết được.

Tâm tình Hàn Vũ rơi vào một hoàn cảnh bất đồng, mà đây là thứ trước khi cậu sống lại chưa bao giờ nhìn thấy — tiến bước, sóng vai đi cùng tiến bước, không biết cuối đường ở đâu, không thể cũng không cần sợ hãi bụi gai ven đường.

‘Kẹt’ một tiếng, cửa phòng bếp bị đẩy ra, Hàn Vũ vẫn duy trì động tác một tay cầm cá một tay cầm bạch truật quay đầu xem.

Tả Duy Đường hai tay đút túi, thấy Hàn Vũ quần tạp dề đứng trước kệ bếp, chờ khi ánh mắt hai người chạm nhau, Tả Duy Đường không khỏi ngẩn người, cảm xúc nôn nóng cả buổi sáng của em ấy vậy mà đứng trong bếp chưa tới mười phút ngẩn ngủ đã tan hết?

Y có chút kinh ngạc, đồng thời càng cảm thấy Hàn Vũ giờ phút này quần tạp dề cầm đồ ăn, dùng ánh mắt trong trẻo như vậy nhìn mình hết sức mê người, y tiến tới trước, hơi khom lưng cúi đầu, chớp mũi chạm nhau.

“Em đang câu dẫn anh?” Hơi thở sinh ra khi nói chuyện đèn phun hết lên mặt đối phương, khiến bản mặt già nua của Hàn Vũ vô duyên vô cớ đỏ lên.

“Tào lao! Ra ngoài, đang nấu cơm đó!” Hàn Vũ hơi quần bách xoay đầu đi.

“Trưa ăn cái gì?” Tả Duy Đường thẳng lưng nhìn nhìn nguyên liệu rau củ đặt trên kệ bếp.

“Bạch truật hấp cá rô, cánh gà coca, đậu hũ cô-ve, còn có..... bữa trưa anh có uống canh không?” Hàn Vũ điểm qua nguyên liệu trên bàn một lần, cuối cùng hỏi lại Tả Duy Đường.

“Lại là được thiện?” Tả Duy Đường dựa vào tường bếp, khoảng thời gian gần một năm, tuy không có nghiêm túc tìm hiểu, nhưng không thể phủ nhận, được thiện Hàn Vũ mê y được lợi nhiều nhất, cho nên ít ít nhiều nhiều vẫn hơi hiểu được.

“Chính là canh cà chua trứng.” Hàn Vũ lắc đầu, nói tiếp, “Được thiện có bạch truật hấp cá rô với đậu hũ cô-ve rồi.”

“Ừm..... Vậy đủ rồi.” Tả Duy Đường lười biếng đáp, trông mắt đều dừng trên người Hàn Vũ đi qua đi lại trước kệ bếp.

Hàn Vũ cắt lên lưng cá rô, ướp một tầng muối mỏng, lại tưới chút rượu đế, thêm vài giọt dấm chua, dao sắc cắt sợi gừng tỏi băm, nhét một phần vào trong bụng cá, cuối cùng lột một chút bạch truật lên một cái đĩa mỏng, lại vẩy hỗn hợp sợi gừng tỏi băm còn lại cùng với sợi hành lên người cá rô, đặt lên đĩa, đặt vào nồi hấp.

Lúc xoay người lại không cẩn thận bốn mắt giao nhau với Tả Duy Đường, một khắc sau đó, hoàn toàn quên mất mình muốn làm gì.

Đợi tới khi tăng hơi nước đầu tiên bốc lên từ nồi hấp, hai người mới đều như không có việc gì tự dời mắt đi, Hàn Vũ bận rộn cầm cánh gà đã rửa sạch, lại ném vào bồn nước rửa, Tả Duy Đường hứng thú đứng sau nhìn, rửa một nửa, y khẽ bước tới, đứng sau lưng Hàn Vũ, đưa tay từ sau lưng ôm lấy Hàn Vũ, giúp cậu cùng rửa.

Đầu Tả Duy Đường nhẹ nhàng kê lên vai Hàn Vũ, lúc rửa cánh gà, tay cứ thích phủ lên mu bàn tay Hàn Vũ, hơi thở nóng rực phun ra đều như có như không thổi vào giữa cổ Hàn Vũ.

Động tác trên tay Hàn Vũ nhiều lần khựng lại, vô căn cứ vì mấy hành động này của y mà cảm thấy rung động mãnh liệt trong lòng, quả thật mấy việc y ép buộc cậu trên giường vẫn còn khiến người ta nhũn cả chân.

Bốn bàn tay quần quýt lung tung dưới dòng nước, một vòng lại một vòng rửa sạch cánh gà, đợi khi cánh gà bị rửa tới trắng bệch, Hàn Vũ mới giặt mình, đột nhiên ngộ ra, tên đàn ông này vào bếp là để quấy rối!

Cậu dùng cả tay chân đuổi Tả Duy Đường ra ngoài, lại xem cá rô đã hấp xong, Hàn Vũ nhanh chóng vớt cánh gà khỏi nước, hai ba cái dọn ra tất cả nguyên liệu nấu cùng, xé cánh gà, trộn với gia vị muốn ăn để một bên, xoay người thừa dịp này lấy luôn gia vị cho món đậu hũ cô-ve còn lại.

Chờ hết thấy đều chuẩn bị xong, mấy miếng đều đã được ướp muối tương đối, Hàn Vũ mới lấy nồi, bật lửa, đặt bếp, cho dầu, cho gừng miếng vào nồi, lại ngắt mấy miếng đường phèn bỏ vào, nấu thành nước, sau đó bỏ cánh gà vào, thêm nước tương, đợi đến khi đổi màu, đổ Coca vào, nấu lửa nhỏ tới khi chắt nước, lại đảo vài cái, ra đĩa.

Nhanh lẹ cầm nồi đi tráng một phen, lại tốn không tới năm phút, đậu hũ cô-ve ra đĩa, mới kêu Tả Duy Đường tới dọn bàn ăn cơm.

Hai người cơm nước xong, đều tự cầm một tách Phở Nhĩ ngồi ngoài ban công phơi nắng mùa thu, thỉnh thoảng nhìn thoáng qua nhau, lại không chút để ý dời tầm mắt, thẳng tới cỡ một giờ, mới không hẹn mà cùng đứng dậy đuổi người.

“Em không đi nữa.” Hàn Vũ nhìn mấy tòa cao ốc xa xa, đột nhiên lên tiếng, nói với Tả Duy Đường.

“Làm sao vậy?” Tả Duy Đường nhíu mày khó hiểu.

“Không.” Hàn Vũ quay sang, mặt cười cong cong nhìn y, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, hẳn anh sẽ không gặp chuyện, em đi hay không đều như nhau.”

Tim Tả Duy Đường đập mạnh một cái, thất thần đưa tay ra muốn chạm má cậu, chờ đựng tới một mảng da thịt ấm mềm trong tay, mới hoàn hồn, nói, “Nhưng hiện tại, anh muốn em có thể đi cùng.”

Nhất thời Hàn Vũ không phản ứng lại, đợi khi cung phản xạ trong đầu rồi cuộc truyền ý tứ những lời này tới khu đọc hiểu trong đại não, cậu tin tưởng, mặt mình đã không thể chỉ dùng chữ “cười” để hình dung được nữa — này xem như một câu lời ngon tiếng ngọt đúng không? Hàn Vũ ngó Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường đưa tay nhẹ nhàng捏捏 hai má Hàn Vũ, “Đi thôi, đọc đường còn không biết có kẹt xe không nữa!”

Hàn Vũ lái xe, một đường queo trái rẽ phải mới tới trước một tiệm cafe trong nội thành, lúc đợi Tả Duy Đường đi đỗ xe, Hàn Vũ oán thầm trong lòng, hẹn đâu không hẹn, hẹn ngay chỗ này, không tiện đường với chỗ ở của hai người gì hết.

Sau đó khi theo bên cạnh Tả Duy Đường vào tiệm cafe, lại rõ ràng cảm nhận được Tả Duy Đường bên cạnh giật mình trong nháy mắt, nhưng khôi phục rất nhanh, Hàn Vũ tỉnh táo lại đánh giá chung quanh một vòng, không cảm thấy có cái gì khác thường.

Ngược lại, đột nhiên nghĩ tới, Tả Duy Đường từng nói, lúc y muốn nhập ngũ Tả Khoán, không đồng ý, là Tả Duy Lãm giúp y, cũng là hẹn tại một tiệm cafe, lén dạy Tả Duy Đường vài chiêu đối phó Tả Khoán.

Nghĩ tới đây, Hàn Vũ có hơi hiểu ra, tiệm cafe này tám chín phần là chỗ năm đó, chỉ là có thể bên trong tân trang lại, hoặc là Tả Duy Đường nhất thời không nhớ ra, vào trong tiệm mới ý thức được.

Mà Tả Duy Lãm hôm nay lại muốn hẹn trong này là muốn..... đánh động nhân tình hoặc là ám chỉ muốn tại đây thu hồi lại nhân tình của mình năm đó?

Hàn Vũ có chút phiền não, mặc dù trong lòng cậu, đã sớm đánh đồng Tả Duy Lãm thành sinh vật không tốt nào đó, nhưng một hồi tính kế chói lóa như vậy, một hồi tính kế bao quát cả nhân tình lòng người còn có ích lợi cùng quyền thế, càng khiến trong lòng người khác chán ghét gã hơn.

Tả Duy Đường đứng giữa tiệm, trước khi nhân viên cửa hàng tiến lên chào hỏi đã tìm được mục tiêu hôm nay, sau một gốc cây cao lớn, y nghiêng mặt nhìn nhìn Hàn Vũ, ý bảo cậu đuổi kịp mình.

Hai người đi tới sau gốc cây kia, quả nhiên thấy một người đàn ông không tới năm mươi đang ngồi đó, trên mặt đeo một cái kính gọng vàng, dáng người được bảo dưỡng không tồi, hơi phát phì, đột nhiên thấy, có ba phần tương tự Tả Duy Đường, chỉ là không có góc cạnh cạnh như Tả Duy Đường.

Ánh mắt sau thấu kính ngược lại rất bình thản thâm thúy, cả người cũng không xuất sắc, nhưng không phải loại khiến người nhìn là quên. Nếu thật phải nói, Hàn Vũ chỉ có thể lấy một câu hình dung — gã là một vị chính khách.

Trước mặt gã đặt một ly cà phê đen còn đang tỏa khói, hiển nhiên cũng vừa tới không bao lâu. Cầm báo trên tay lật xem, thấy Tả Duy Đường mang theo Hàn Vũ rẽ vào sau gốc cây, một chút vẻ kinh ngạc cũng không có, giống như sớm đoán được sẽ như vậy, lạnh nhạt gấp báo, hòa hoãn cười với hai người, ý bảo hai người ngồi xuống, gọi đồ uống.

Hàn Vũ thấy vẻ mặt nhẹ nhàng bình thản này của gã, nhất thời không chắc lắm thái độ của đối phương, nhìn Tả Duy Đường, Tả Duy Đường ngược lại rất thoải mái kéo Hàn Vũ ngồi xuống, ngồi rồi, lúc chờ đồ uống, giới thiệu cho hai người.

“Hàn Vũ, em dâu anh.” Tả Duy Đường nói thế với Tả Duy Lãm, khoe miệng Hàn Vũ hung hăng giật một cái, “Anh cả anh, Tả Duy Lãm.”

Hàn Vũ khẽ gật đầu mỉm cười ý chào, cảm giác chán ghét trong lòng không tan, một tiếng anh cả trái lương tâm không gọi ra miệng được, ngược lại Tả Duy Lãm rất đạo mạo khôn khéo đánh giá Hàn Vũ một chút, sau đó nói, “Ánh mắt không tồi.”

Tả Duy Đường đương nhiên gật đầu, sau một lát trầm mặc, phục vụ mang đồ uống tới, Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường không hẹn mà cùng bưng tách lên nhấp một chút.

Tả Duy Lãm hứng thú nhìn động tác hai người như nhau, sau một lúc lâu, mới đột nhiên lên tiếng, “Lúc trước anh không biết.”

“?” Hai người đồng dạng khó hiểu nhìn gã.

Tả Duy Lãm lấy mắt kính xuống, rút khăn lau kính từ túi áo ra, lau lau, nói, “Anh không nghĩ tới mới chưa tới một năm, Tiểu Đường cậu thật sự đã thay đổi nhiều vậy, vật mà lại đem một..... thanh niên đặt vào..... anh cho rằng..... thôi, thôi, hiện tại nói chuyện này cũng đã muộn.”

Hàn Vũ vẫn không hiểu gì, ngược lại Tả Duy Đường nghe hiểu, lúc trước gã không biết sức nặng của Hàn Vũ, đi nhầm bước, dẫn tới nông nổi ngày hôm nay.

Tả Duy Đường vẫn im lặng bưng ly lên vuốt miệng ly, không hé răng, chỉ khi thường thường nhìn về phía Hàn Vũ, trong mắt mới mang theo chút cảm xúc, Tả Duy Lãm cũng là thái độ không nóng không vội, nhưng thấy hai người đối diện giống như không cảm nhận được sự tồn tại của người ngoài, khiến gã xấu hổ thương cảm ho khan, hấp dẫn hai người cùng nhìn qua.

“Tiểu Đường..... còn nhớ nơi này không?” Tả Duy Lãm cười hỏi.

Tới rồi! Trong đầu Hàn Vũ lóe ánh sáng, cảm giác nguy cơ nổi lên.

Tả Duy Đường đảo qua chung quanh, vẫn lãnh đạm gật đầu tỏ vẻ còn nhớ.

Tươi cười của Tả Duy Lãm thêm vài phần chân thành, tự thuật trong miệng cũng thêm phần xúc động, “Lúc ấy ba không đồng ý cậu tòng quân, vẫn là anh.....”

Tả Duy Đường im lặng nghe đối phương nói xong, mới từ từ mở miệng, “Đúng, cho nên khi tôi biết ông già cố ý muốn đem một vài thứ trong tay ông cho tôi, tôi liền come out rồi khỏi nhà, tôi nghĩ, so với ai khác anh càng rõ điểm này là vì cái gì.”

Hàn Vũ kinh ngạc mở to mắt, nhìn Tả Duy Đường — quả nhiên chuyện năm đó cũng có liên quan tới Tả Duy Lãm!

Cậu giật giật cánh môi muốn nói, bị Tả Duy Đường nắm chặt tay trên bàn — em xem là được rồi, không cần em ra tay.

Tả Duy Lãm bị một câu không chút khách khí của Tả Duy Đường nghẹn lời, ánh mắt ẩn sau thấu kính của gã từ cảm xúc trên mặt Tả Duy Đường, chậm rãi chuyển qua bàn tay hai người quang minh chính đại giao nhau trên bàn, ánh mắt lóe lên, trên mặt không giận.

“Tiểu Đường..... Cậu có biết anh vẫn muốn cái gì.....”

“Tôi biết.” Tả Duy Đường gật đầu.

“Tại sao không thể cho anh, cậu như vậy.....” Ánh mắt Tả Duy Lãm bình tĩnh chuyển qua trên tay của y và Hàn Vũ nắm chặt nhau, nhẹ nhàng hỏi, giống như sợ dọa tới ai, “Là nhất định không thể quay trở về cái vòng đó, kỳ vọng của ba, cậu cũng cô phụ, quan hệ cùng ích lợi rắc rối khó gỡ trong nhà, cậu cũng chưa bao giờ để trong lòng, mấy thứ kia đối với cậu chỉ là một câu nói, tại sao không thể cho anh?”

Tả Duy Đường nghiêng nghiêng đầu như có chút trào phúng, lại có chút buồn cười nhìn gã, “Thật ra trước kia đúng là không quan trọng, chỉ là không nghĩ tới người từng là anh em của tôi lại dính vào một số chuyện, phần lớn bọn họ thật ra không dính vào có thể sống càng tốt, nếu anh ngay lúc đó đòi tôi, ông già lại nói một chút, cho thì cũng cho, nhưng hiện tại..... Sau khi tay anh duỗi vào chỗ không nên duỗi, thì — tuyệt đối không được!”

Hàn Vũ vẫn đang cầm tách, im lặng giảm nhỏ cảm giác tồn tại của mình, nghe tới một câu cuối của Tả Duy Đường, không khỏi ngẩng đầu nhìn Tả Duy Lãm, trong nháy mắt đó, cậu cho rằng mình nhìn nhầm — về mặt dữ tợn vận vẹo cực kì đáng sợ, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Khi nhìn kỹ lại, Tả Duy Lãm vẫn là Tả Duy Lãm mang theo ý cười nhìn không thấu nội tâm.

“Vật cho dù là hiện tại, anh nói cậu anh đã nuốt mồi rồi, nếu cậu không rút lại lưới, anh sẽ kẹt chết bên trong, cậu cũng nhất định sẽ không lùi bước?” Tả Duy Lãm bưng tách cà phê đen lên nhấp một ngụm.

Tả Duy Đường lạnh lùng nhìn gã một cái, “Tôi nghĩ ông già đã nói lại với anh.”

“Ừm, nói thì nói rồi, nhưng con mồi lớn như vậy, không ăn thật sự không còn lần sau, này có thể khiến anh hối hận cả đời.” Tả Duy Lãm híp mắt nhìn Tả Duy Đường, “Cứ như vậy, cậu không rút lại lưới, anh sẽ chết, cậu vẫn không rút?”

Hàn Vũ ngồi một bên nghe đã có chút ngốc lảng, Tả Duy Lãm này ép chính mình tới vách núi đen, đứng cạnh vách núi hỏi Tả Duy Đường cuối cùng có thu lưới hay không? Không, có lẽ này căn bản không phải hỏi, gã đang ép bức, dùng tuyệt cảnh của mình ép Tả Duy Đường, nếu Tả Duy Đường còn bận tâm một chút tới Tả Khoán mẹ Tả cùng với chuyện khác, thì không thể không thu lại lưới.

Bởi vì ban đầu, lưới của Tả Duy Đường, thật ra cũng chỉ muốn Tả Duy Lãm ăn thiệt lớn, chém một phần ba thế lực gã xây dựng ở thủ đô, đồng thời khiến gã buồn bực cả đời vì con mồi mình không dám ăn, mà một chiêu hiện tại của Tả Duy Lãm, là muốn đặt kẻ sống trong chỗ chết*?

(* = đặt một người vào hoàn cảnh hung hiểm để anh ta chiến đấu hết mình vì sự sống)

Tả Duy Đường từ cái ly trong tay nâng mắt nhìn nhìn Tả Duy Lãm, nghiền ngẫm nở nụ cười, “Anh sẽ không.”

“Cái gì?”

“Anh sẽ không làm vậy, tính cách anh thế nào người khác không biết, nhưng ông già không có khả năng không biết, nếu anh thật sự chết ở đây, ông già đã vào bệnh viện, còn có thể chờ anh mời tôi đi uống cà phê?” Tả Duy Lãm thanh thản bưng ly nhìn Hàn Vũ một cái, bị bộ dạng ngốc lảng của Hàn Vũ chọc cười, đưa tay gãi cằm Hàn Vũ.

“Thế cục lần này, cái gì anh cũng không ăn, chỉ sẽ gây mất một cánh tay và cái chân quan trọng của anh, nhưng chỉ cần anh còn có thể đứng tại vị trí hiện tại, thời gian ba năm năm, anh vẫn có thể vá trở lại. Quan trọng nhất là, anh đủ điên đủ ích kỷ, một cánh tay đối với anh mà nói, lúc nào cũng có thể bồi dưỡng. Tại một điểm này, anh càng hơn ông già một bậc, phạm là có chút phiêu lưu, anh đều không thể mạo hiểm, này cũng là vì sao anh vẫn kiêng kị tôi, tôi có vài thứ, anh có muốn lấy cũng lấy không được!” Tả Duy Đường nói xong, buông ly xuống, mắt nhìn thẳng Tả Duy Lãm.

“Chẳng qua, cho dù anh thật sự nuốt mồi rồi, tôi cũng sẽ không thu lại lưới, anh có thể đánh cược một lần, có lẽ gãy rồi, anh chỉ biết có vài thứ, anh vĩnh viễn không lấy được!”

Tả Duy Lãm hơi dời tầm mắt, nhìn chằm chằm lá cây xanh biếc một bên xuất thần, hơn mười giây sau, gã lại treo lên bản mặt tươi cười quay lại, không nhìn Tả Duy Đường, ngược lại nhiệt tình nhìn Hàn Vũ.

“Tiểu Đường bình thường không dễ ở chung nhỉ?”

Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường đều sửng sốt, không hiểu gã lại muốn giở trò gì.

Hàn Vũ ngược lại phản ứng rất nhanh, nhìn Tả Duy Lãm, lễ phép nhưng cứng rắn trả lời, “Rất tốt.”

Tả Duy Lãm cười càng thêm thấy mi không thấy mắt, nói tiếp, “Tiểu Đường lúc trước tính tình cũng không tốt, mỗi khi mẹ nhỏ ở nhà chịu thiệt, nó sẽ giống như pháo trúc vậy, xông lên muốn xả giận, nhưng Duy Tình dù sao cũng lớn hơn nó nhiều, người ông ngoại anh bên kia để lại cho Duy Tình cũng không phải người tốt lành gì, nhiều lần vẫn là Tiểu Đường chịu thiệt hơn....”

Hàn Vũ nhú mày, khó hiểu đối phương vòng vo thế này là có ý gì, cậu lặng lẽ ngó Tả Duy Đường một cái, phát hiện hàm dưới y nghiền càng chặt.

“Về sau, Tiểu Đường liền tự mình học ác, một lần lại một lần học được hóa trang vỏ ngoài của mình, tuy không thành công, nhưng tốt xấu không dễ chịu thiệt ngã đau nữa, lúc trước, anh chưa từng đặt Tiểu Đường trong lòng..... Nhưng lúc nó bảy tuổi, anh mới biết, có vài thứ trên người Tiểu Đường, quả thật không phải thứ anh có thể lấy đi, có lẽ, anh nên kể cho em nghe, coi như nhắc tỉnh em.....”

Nói xong, Tả Duy Lãm cười càng thêm thoải mái nhìn Tả Duy Đường, ánh sáng lộ ra trong mắt dường như còn có thêm một tia uy hiếp và đắc ý, thế này, giống như nói với Tả Duy Đường — hiện tại mày mau lên tiếng chấp thuận, hết thấy đều còn kịp.

—
Chú thích: mấy món ăn ở nửa đầu chương

— = bạch truyệt hấp cá rô (cái hình dưới là hình cá rô hấp thôi)

— = cánh gà Coca

— = Đậu hủ bốn mùa

70. Chương 70

Chống lại uy hiếp rõ ràng như vậy của Tả Duy Lãm, Tả Duy Đường vẫn nghiêm mặt như trước, cái gì cũng không nói, cũng không động, ngay cả ánh mắt cũng không cho Hàn Vũ.

Tầm mắt chuyển tới chuyển lui giữa Tả Duy Đường và Tả Duy Lãm nửa ngày, cuối cùng ngừng lại trên ly cà phê trước mặt mình, cậu bưng cà phê nhấp một ngụm, buông xuống, nói:

“Cà phê nhà này thật sự không ra sao! Tả đại ca không cần nhắc nhở, Tả Duy Đường không phải thứ tốt, tôi có thể hiểu càng triệt để hơn ngài, chỉ là, trong mắt tôi, y vẫn rất tốt! Hôm nay còn có việc, cảm ơn Tả đại ca chiêu đãi!”

Nói xong, không để ý ngạc nhiên cùng khó hiểu trong mắt Tả Duy Lãm, đứng lên kéo Tả Duy Đường đã cứng ngắc ngồi bên trong cùng về, trong mắt Hàn Vũ, Tả Duy Lãm đối diện hôm nay đã hoàn toàn thua rồi, không tất yếu phải phản ứng tiếp, về phần gã muốn nói chuyện gì đó có liên quan tới Tả Duy Đường, cậu càng thích nghe chính mình Tả Duy Đường nói hơn.

Nhưng Tả Duy Đường lại trở tay kéo Hàn Vũ lại, ý bảo cậu tiếp tục ngồi xuống, Hàn Vũ khó hiểu, nhưng thấy ánh mắt kiên trì của đối phương, vẫn ngồi về.

“Nghe anh ta nói xong.” Tả Duy Đường khàn giọng nói.

Tả Duy Lãm sững sốt, đối mặt với Tả Duy Đường cùng Hàn Vũ như vậy, gã ngược lại không biết nên nói thế nào.

Hàn Vũ dùng khóe mắt nhìn Tả Duy Đường một cái, cũng an tĩnh lại, xem rớt cuộc Tả Duy Lãm còn muốn nói gì.

Tả Duy Lãm nhìn hai người đối diện, giống như đã thống nhất thành hai mặt của cùng một thể, không khỏi cảm thấy lời tiếp theo của mình, cho dù có nói mê hoặc lòng người, cũng không nhất định có thể tạo thành hiệu quả như mong đợi, hướng chỉ, ý tưởng ban đầu của gã không phải nói ra lời tiếp theo, mà là muốn mượn nội dung trong đó làm thủ đoạn cuối cùng, nhưng hiện tại.....

Tả Duy Lãm trầm mặc, bưng tách cà phê đen không còn nóng trước mặt, nhấp một ngụm, vào miệng tràn đầy đắng chát, đắng tới mức mày gã đều hiện lên một ít nếp nhăn.

Tả Duy Đường thấy đối phương không muốn mở miệng, hắt hắt cằm, mặt không chút thay đổi nhìn Tả Duy Lãm tự mình nói, “Lúc anh bảy tuổi, hôm sinh nhật anh ông già mang theo hai mẹ con ra ngoài chơi một chuyến, khi trở về còn mua cho anh con chó, không tới hai ngày đã bị Tả Duy Tình nhớ thương, anh biết thật ra chị ta không xem trọng, nhưng chị ta muốn anh khổ sở.....”

Tả Duy Đường hơi tạm dừng một chút, cảm xúc trong mắt thu lại toàn bộ, thẳng tắp đối diện ánh mắt Hàn Vũ, “Đồ của anh chính là đồ của anh, cho dù anh bảo vệ không được, đó cũng là của anh, không có khả năng cho người khác..... cho nên, anh bóp chết nó, anh giữ không được, cũng không thể cho người khiến anh khó chịu..... từ đó về sau, chỉ cần là có người nhìn trúng đồ của anh, anh cũng chỉ có thể dựa vào chính mình liều mạng giữ lại, giữ không được, thì dứt khoát tự tay hủy.....”

Một thoáng như thế, hơn hai mươi năm qua đi, người và vật hủy trong tay anh nhiều tới mức đếm không được! Tôi nghĩ chắc là anh cả muốn đặc biệt nhấn mạnh người kia, người tên Lý Kỳ ông già sắp xếp theo tôi tới khi mười tám lại bị anh nhìn trúng, lúc đó tôi còn đang trong trường quân đội, người này căn bản giữ không được, vì muốn tốt cho người này, tự nhiên là khuyên hắn đi theo anh, tốt xấu có thể có một mảnh thiên địa cũng bị một tay tôi hủy, hiện tại đang ở đâu ấy nhỉ.....”

Ánh mắt Tả Duy Lãm lóe sáng nhìn Tả Duy Đường, khó hiểu tự vạch trần chuyện ghê tởm của mình, tại sao y lại nói lưu loát như vậy, hơn nữa là, đây là đang nói ngay trước mặt người y để ý.

“Tả Duy Lãm đại khái muốn nhắc nhở em, nếu có một ngày em..... anh không thể cam đoan anh sẽ không.....” Giọng Tả Duy Đường trầm thấp sắp hóa thành âm gió, Hàn Vũ bị một câu chưa nói hết này và thứ không nhìn tới được làm chết cứng tại đó, trong lòng dâng lên sóng cuộn gió rền..... cậu vô thức mở miệng thở dốc, muốn nói chuyện.....

Lại bị động tác đột nhiên chuyển hướng sang Tả Duy Lãm của Tả Duy Đường chặn lại, “Cũng là từ lần đó, anh mới nói với Tả Duy Tình gì đó, từ đó về sau chị ta thu liễm lại, hơn nữa, sau khi tôi rời nhà, ngược lại còn thân thiết với mẹ tôi. Cũng từ lần đó, anh bắt đầu đề phòng tôi khắp nơi.....”

Tả Duy Lãm nhìn Tả Duy Đường, môi khép mở vài lần, nhưng không có lời nào phun ra.

Trong lúc nhất thời, ba người trên bàn đều lâm vào một loại trầm mặc quỷ dị, một lúc lâu sau, Tả Duy Đường nhìn về phía Hàn Vũ, ” Em sợ.”

Hàn Vũ sửng sốt một chút mới nhận ra câu này là câu trần thuật không phải câu nghi vấn, không khỏi bĩu môi, đột nhiên nghe chuyện này, Hàn Vũ quả thật có chút ăn không tiêu, tuy hồi nhỏ đứa trẻ nào chẳng từng giúp cái gì hoa cỏ sâu cá, nhưng tính chất lại hoàn toàn không giống với những gì Tả Duy Đường làm, y vươn tay chấm dứt sinh mệnh của động vật mình yêu thích, vết nứt tính cách lộ ra trong đó khó có thể đánh giá.

Có thể giống như Tả Duy Đường tự mình nói, chính y cũng không biết y có thể làm gì mình không, này không phải một cái nhắc nhở hay cảnh cáo, mà là một khảo nghiệm trên chọc lòng người!

Hàn Vũ bình tĩnh suy nghĩ một câu chưa nói xong của Tả Duy Đường, lại liên tưởng dụng ý Tả Duy Lãm nói chuyện này, trong lòng nhất thời sáng lên.

Nói lòng cậu hoàn toàn bình yên không sao cả là không có khả năng, chỉ là, trừ khiếp sợ đến khó có thể chấp nhận ban đầu, chậm rãi tiêu hóa được chuyện này.

Tính tình Tả Duy Đường không tốt, người cũng không tốt, cá tính bướng bỉnh hơn nữa còn thỉnh thoảng động kinh, bản chất ngây thơ, bây giờ còn nhiều ra một thứ, lúc cái kình tới cực điểm sẽ tùy tiện mưu hại tính mạng, hoặc là hủy tiền đồ người ta, cho dù người kia từng rất thân cận với y.....

Tất cả của tất cả đều tỏ rõ thói hư tật xấu từ trong khung của Tả Duy Đường, nhưng lại đều là do hoàn cảnh sinh trưởng của Tả Duy Đường gây ra cho y, Hàn Vũ tự nhận, có lẽ cả đời cũng không thể loại bỏ một đống tật xấu này của y, chỉ là.....

“Tại sao em lại sợ?” Hàn Vũ trừng y, “Em chưa bao giờ cho rằng em sẽ là người đi trước!”

Hàn Vũ nói cực kỳ có sức nặng, cậu không sợ, chuyện gì xảy ra đều sẽ không vô duyên vô cớ, có vài chuyện, bạn biết nguồn gốc, thì bắt đầu ngăn chặn từ nguồn gốc, lo lắng và e ngại, một chút cũng không làm nên chuyện gì.

Còn nữa, cậu không tin! Có lẽ hiện tại Tả Duy Đường quả thật sẽ đôi lúc làm một ít chuyện khiến người ta giận sôi gan, nhưng, vô cớ, cậu không tin có một ngày y sẽ làm gì mình.

Tim Tả Duy Đường lỡ một nhịp, đột nhiên phản ứng lại, khóe miệng nhếch lên, từ khóe mắt liếc về phía

Tả Duy Lãm, ánh mắt lạnh lẽo.

“Lần này, đi được rồi chứ?” Hàn Vũ đứng lên, một ánh mắt cũng không thêm cho người nào đó, chỉ nhìn Tả Duy Đường nói.

Tả Duy Đường thuận thế đứng lên, hai người một trước một sau ra ngoài.

“Tiểu Đường.” Tả Duy Lãm đột nhiên gọi.

Tả Duy Đường dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Cậu thắng!” Tả Duy Lãm nói, trong giọng nói mang theo một loại không cam chịu và bất đắc dĩ, càng nhiều hơn chính là một loại phẫn hận.

Tả Duy Đường một biểu cảm cũng không có, nghe lại giống như không nghe, tiếp tục cùng Hàn Vũ ra khỏi tiệm cafe.

Trên đường về nhà, Hàn Vũ chấp hai tay, đặt dưới cằm mình, mắt chớp cũng không chớp nhìn Tả Duy Đường nghiêm túc lái xe.

Tả Duy Đường bị cậu nhìn trong lòng phiền não, liếc mắt qua cậu một cái, nói, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

“Chuyện này đến đây coi như xong? Bên anh trai anh rồi cuộc tính sao?”

“Còn có thể thế nào, đường đều ở ngay trước mắt hần, để hần đi thôi, dù sao giáo huấn đủ rồi, về sau đừng chọc tới anh là được!” Tả Duy Đường trả lời không sao cả.

Hàn Vũ nghẹn lời, nhưng nghĩ lại thì quả thật là vậy, bất kể nói thế nào, chuyện bên phía đối phương, Tả Duy Đường cũng không thật sự phá hỏng tất cả con đường, tốt xấu vẫn có đường sống, chỉ xem hần có đi hay không, mà một câu “Cậu thắng” cuối cùng của đối phương hần là không có ý tứ sinh sự nữa!

Nghĩ thông suốt, Hàn Vũ lại tiếp tục chống cằm nhìn chăm chăm Tả Duy Đường, nhưng hiện tại, trong mắt lại hiện lên toàn thú vui ác.

“Nhìn cái gì?” Tả Duy Đường bị ánh mắt như vậy nhìn, trong lòng tự dừng lại dâng lên cảm giác vô lực.

“Tả Duy Đường, từ sau khi anh come out, trước sau tổng cộng tìm mấy người rồi?” Thấy Tả Duy Đường hỏi ra tiếng, Hàn Vũ cũng liền gãi gãi cằm, hỏi ra miệng vấn đề trong lòng mình.

Tả Duy Đường cứng lại, lườm cậu, “Hỏi cái này làm gì?”

“Em tính toán cho anh, đến nay anh đã mưu hại bao nhiêu tính mạng, em có cần suy nghĩ con đường lưu vong không nha!” Hàn Vũ cười tủm tỉm nhìn y.

“Không có.” Tả Duy Đường tròng cậu một cái.

“Cái gì không có?”

“Em tưởng anh là cuồng sát nhân hả? Đương nhiên không có mưu hại ai hết!” Tả Duy Đường thấp giọng chửi thề một tiếng.

“Vậy làm sao anh buông tay? Không phải anh nói anh thích rồi sẽ không thả ra à?” Hàn Vũ hứng thú hỏi tiếp.

“.....” Tả Duy Đường giống như có chút hiểu được ý Hàn Vũ, bắt đắ dĩ ngó cậu, thừa diệp chờ đèn đỏ, kéo vạt áo Hàn Vũ lại trước mặt mình, hung hăng cắn môi cậu, “Vốn không để trong lòng, không để ý, ai muốn lấy thì lấy đi!”

Hàn Vũ xoa môi bị đau, liếc Tả Duy Đường, “Là người ta chịu không nổi anh, tự mình bỏ chạy đúng không?”

“Đó cũng là người ta, em dám thì thử xem!” Tả Duy Đường không chút để ý lườm cậu, đèn đỏ chuyển xanh, có thể đi rồi!

Hàn Vũ cười mỉa hai tiếng, tiếp tục chống tay nhằm chán nhìn Tả Duy Đường, Tả Duy Đường ngó cậu một cái rồi mặc cậu.

Buổi tối hai người về tới nhà, thuận tiện rẽ vào siêu thị mua nguyên liệu bữa tối cùng cả ngày mai về, chuẩn bị làm ổ trong hang ngày ngốc cả ngày.

Buổi tối hai người cùng vào bếp làm cơm, ăn uống no đủ xong, cùng dắt tay ra phòng khách coi TV tiêu khiển, kết quả xem xem một hồi liền lăn vào nhau, trên sofa ôm nhau quấn quít.

Đêm nay Tả Duy Đường càng hấp tấp, áo cũng không cởi hết, đã muốn tuột quần Hàn Vũ, hơi thở của Hàn Vũ cũng thay đổi, vươn tay kéo áo Tả Duy Đường, bàn tay phủ lên ngực đối phương.

“Tả Duy Đường..... chậm một chút, em lại không có chạy.....” Hàn Vũ than thở, tay mình cũng không chậm lại thuận thể cũng trượt tới nửa người dưới đối phương.

Trong nửa phút hai người đều lột sạch trơn đối phương, trong thời tiết cuối tháng mười một, nhiệt độ thấp chung quanh khiến hai người không thể ứ chế nổi lên da gà, nhưng không ai để ý.

Tả Duy Đường nửa ôm lấy Hàn Vũ, cúi đầu hôn môi cậu, đợi khi hơi thở hai người quanh quẩn lấy đối phương, Tả Duy Đường từ cổ đối phương trượt tới ngực, tùy ý khiêu khích hai quả đả trước ngực Hàn Vũ.

Sau một hồi tình sự kịch liệt kết thúc (*khỏe ghê =))))))*), Tả Duy Đường nhẹ nhàng nằm trên người Hàn Vũ hòa hoãn một chút rồi mới đứng lên, rút giấy trên bàn trà, lau sạch dịch bắn dính từ bụng Hàn Vũ lên người mình, xoay người muốn ôm Hàn Vũ.

“Em tự làm.” Hàn Vũ không vui phẩy tay đối phương, muốn đứng lên.

Tả Duy Đường dè cậu lại, “Em vừa đứng lên, thứ trong cơ thể đều chảy hết ra, dính vào sofa sàn nhà, cuối cùng vẫn là do em dọn, anh ôm em đi phòng tắm.”

Nói xong không cho Hàn Vũ cơ hội từ chối, ngồi xuống ôm lên, đi vào phòng tắm.

Tới phòng tắm rồi, Tả Duy Đường thả Hàn Vũ, mở vòi sen ra, kéo cậu đứng dưới vòi nước, nước ấm áp xối lên người cả hai, hai người cùng tắm sơ, rồi thả nước đầy bồn, cùng ngâm mình bên trong, câu được câu không bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Sáng mai ăn cháo bách hợp, đợi lát nữa trước khi ngủ nhớ nhắc em ngâm gạo.” Hàn Vũ dựa vào ngực Tả Duy Đường, nghịch nước.

“Ồ.” Tả Duy Đường đưa tay vén tóc Hàn Vũ.

“Duy Đường.”

“Ừm?”

“Không có gì, chỉ kêu một tiếng.” Hàn Vũ thoải mái ngưỡng mặt nhìn Tả Duy Đường sau lưng mình.

Tả Duy Đường cúi đầu hôn lên trán cậu, nhếch miệng cười.

Trong không khí được nước ấm cùng người yêu ôn nhu ôm lấy, ý thức Hàn Vũ chậm rãi bay vào mộng. Đợi khi nhiệt độ nước bắt đầu giảm xuống, Tả Duy Đường mới đứng lên, tiện tay khoác áo tắm.

Cầm khăn lông lớn, vớt Hàn Vũ ra khỏi bồn, lau khô nước trên người, mặc áo ngủ dày ấm cho cậu, ném tới giường lớn, lại lấy chăn bọc cậu thành kén, mới yên tâm rời đi, trước tiên vào phòng tắm xả hết nước, rửa sạch phòng tắm, lại vòng vào bếp mở tủ gạo ra, thấy vài loại gạo không giống nhau, chống cằm nhìn

nửa ngày, mỗi loại đều bốc một nắm nhỏ trộn với nhau, ném vào bồn nước ngâm.

(mai ăn chứ nè =)))))

Cuối cùng trở lại phòng ngủ nhìn khuôn mặt đã ngủ vô cùng yên tĩnh và bình thản, nhẹ nhàng xốc chăn lên, chui vào, nhẹ nhàng chậm chạp kéo Hàn Vũ tới bên cạnh mình, đưa tay khoác lên thắt lưng nhỏ của cậu, nhếch khóe miệng đi ngủ.

Hôm sau trong phòng bếp, Hàn Vũ giận dữ gầm lên mở đầu một ngày mới, “Tả Duy Đường, anh xem anh làm chuyện tốt gì? Vậy mà lại trộn hạt bo bo với gạo, cái này ăn sẽ tăng hàn khí anh không biết hả?”

“.....” Tả Duy Đường ngồi trên sofa phòng ngoài nghiêm mặt — tại sao y phải biết chuyện này?

Những ngày không bị quấy nhiễu trở nên yên bình, nhưng có đôi khi, yên bình lâu dễ trở nên không thú vị, cho nên, nhân loại vì tránh loại cảm giác không thú vị này, tìm các loại lý do tăng thêm lạc thú cuộc sống, giao cho mỗi một ngày không đặc thù một ý nghĩa đặc thù, sau đó, cả đám chúc mừng.

Ví dụ như, Trung thu cùng Tết Âm lịch của TQ, lại ví dụ như, lễ Giáng Sinh của phương Tây!

Một tuần trước Giáng Sinh, Hàn Vũ nhận thấy ba con trong phòng ngủ hưng phấn dị thường mà giật nảy mình, trừ bỏ nghi ngờ mùa xuân còn chưa tới, Hàn Vũ vẫn không thể hiểu nổi cảm xúc hưng phấn của ba người này từ đâu ra, chẳng tới hôm nay bị chặn trong phòng ngủ.

“Tiểu Ngũ!” An Húc Dương bày tư thế, ngồi trên “ghế bành” cao cao tại thượng xếp từ bốn cái ghế dựa, rất có khí thế phẩy tay bảo Kỳ Lân và Nguyên Lăng tách ra đứng sau anh ta.

Hàn Vũ giật giật khóe miệng, bản mặt chất phác nhìn mấy tên trong phòng muốn làm cái quái gì.

“Lại làm sao?” Hàn Vũ hỏi, đồng thời đỡ trán, “Lão đại, anh xuống trước đi, nhìn rất khó coi, dọa người!”

An Húc Dương bị lời này ghen, không khỏi nhìn hai “đàn em” bên cạnh, “Thật?”

Hai người không khỏi lui ra sau nửa bước, xoạt xoạt gật đầu.

“.....” An Húc Dương khựng một lát, đột nhiên nhảy xuống ghế, “Được, tụi bay không sớm nói với anh, còn để cho anh làm! Đều chờ xem anh xấu mặt đúng không, chán sống hết rồi?”

Kỳ Lân Nguyên Lăng linh hoạt lách mình, trốn sau lưng Hàn Vũ, đồng loạt hô, “Nói chính sự, nói chính sự, đừng âm ỉ!”

An Húc Dương đề một bụng không vui, trừng hai người phía sau Hàn Vũ một cái, ngấm lại gần đây Hàn Vũ thật sự rất bận, quả thật nên nói chính sự trước.

“Tiểu Ngũ, anh nói cậu nghe, cái đó, không phải sắp Giáng Sinh à? Ba người bọn anh nghĩ, hai kì sinh nhật trước, cậu cũng không nói với bọn anh, lần này nói thế nào cũng phải tụ tập náo nhiệt một chút chứ! Anh biết hôm đó bên Tả đại ca khẳng định đã sắp xếp, bọn anh cũng không chiếm hết toàn bộ thời gian của cậu, trước sinh nhật cậu một ngày, cả đám cùng nhau tụ tập, coi như mừng sinh nhật cho cậu!”

“Sinh nhật tôi?” Hàn Vũ kinh ngạc kêu lên, “Ngày nào vậy?”

“.....” Ba người trầm mặc một chút, cùng hô lên, “Hai sáu tháng mười hai a! Sau Giáng Sinh một ngày!”

“À.....” Hàn Vũ vô thức há to miệng, à một tiếng, đột nhiên nhớ ra, trên CMND của thân thể này hình như viết ngày sinh là hai sáu tháng mười hai!

Mà cậu đời trước, sinh vào lúc nghỉ hè, đi học chưa từng có cơ hội mừng sinh nhật với bạn bè, sau khi đi làm, ngay cả bạn bè tri kỉ cũng không có, ngày đó trừ bỏ cha mẹ sẽ gọi điện cho cậu, không hề khác gì với ngày thường!

Cho nên, đó giờ cậu đã sớm không có cái quan niệm mừng sinh nhật này!

Vả lại, cậu với Tả Duy Đường sống chung gần một năm, cũng không cảm thấy Tả Duy Đường sẽ tình cảm nhớ một ngày này, cho nên, hôm nay bị ba tên cùng phòng đột nhiên nhắc nhở mới có thể kinh ngạc như vậy, kinh ngạc xong, đột nhiên ý thức được, ba tên này nói trước sinh nhật tụ tập, đó không phải là — ngay Giáng Sinh!

Nghĩ tới ngày đó, Hàn Vũ không khỏi nheo mắt nhìn ba tên kia.

Ba người bị ánh mắt Hàn Vũ liếc một cái, không khỏi ngoan ngoãn đứng thẳng người, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, một bộ bé con ngoan nhu thuận yên tĩnh.

“Được rồi, muốn chơi thì cứ nói, dù sao hôm đó cũng không có việc gì!” Hàn Vũ bị bộ dạng ba người chọc cho vừa tức vừa buồn cười, tuy biết thật ra ba người vẫn muốn thật tâm thật lòng mừng sinh nhật cho mình, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha cho họ.

Ba người cười hì hì vài cái, gãi đầu nhìn cậu, “Vậy..... Hôm Giáng Sinh nghe bọn tôi sắp xếp?”

“Ừm, được!”

“Vậy..... Cậu nói với anh Tả một tiếng, cùng tới đi!”

Hàn Vũ gật đầu, mặc dù trong mắt cậu, Giáng Sinh đối với cậu và Tả Duy Đường đều không có ý nghĩa quá lớn, nhưng nếu muốn chơi, cùng nhau chơi cũng như nhau, hơn nữa mấy ngày nay quả thật sống có hơi thiếu thốn.

Buổi tối tranh thủ khoản trống giờ tự học, Hàn Vũ gọi điện cho Tả Duy Đường, nói trước một tiếng.

“Hôm Giáng Sinh em đi chơi với bạn cùng phòng, nói là mừng sinh nhật cho em, anh tới không?”

“Sinh nhật, không phải hôm hai sáu à?” Tả Duy Đường hỏi lại.

“Ặc.....” Hàn Vũ hơi chột dạ, Tả Duy Đường vậy mà thật sự nhớ sinh nhật mình nha, chỉ là cậu lại không biết sinh nhật của Tả Duy Đường, “Nói là chúc mừng trước, thật sự chỉ là vừa vặn tới Giáng Sinh, tìm cái cơ ra ngoài chơi thôi, anh đi không?”

“Đi đâu?” Tả Duy Đường hỏi.

“Còn chưa biết, bọn lão đại nói bọn họ sắp xếp.”

“Được rồi, đến lúc đó anh kêu bọn Khởi Tử nữa, đã một thời gian không gặp ba nhóc cùng phòng đỡ hơi của em rồi, cùng nhau thả lỏng một phen đi!

71. Chương 71

Hôm Giáng Sinh là thứ tư, tuy cả sân trường cả ngã tư, thậm chí cả thành phố đều đắm chìm trong không khí ngày lễ rực sắc đỏ, nhưng trên thực tế, bất luận là chế độ nghỉ lễ quốc gia ban hành, hay là chế độ nhân đạo của bất kì công ty trường học nào, hiển nhiên đều không có ý cho người ta nghỉ đi chơi.

Nhưng tốt xấu gì thầy cô giảng dạy, thậm chí giáo quan phụ trách thao luyện của đám Hàn Vũ vẫn có chút hiểu biết đám thanh niên, đều cố ý vô tình giảng xong chương trình học trước một ngày này hoặc là giảm nửa lượng huấn luyện, đợi khi chạy vượt rào lúc chạng vạng chấm dứt, một đám nhóc con như ong vỡ tổ vọt vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, động tác nhanh chóng cởi tuột đồng phục huấn luyện.

Mỗi người chỉnh chu bản thân ra hình ra dạng, tới khi lại bước ra cửa, hoàn toàn chính là soái ca tiến hóa hoàn toàn, căn bản nhìn không ra một khắc trước vẫn là con khỉ bùn.

Hàn Vũ cũng không ngoại lệ đứng trước gương chỉnh chu bản thân một phen, nói là chỉnh chu, thật ra cũng chỉ là khoác lên áo khoác lông dê lúc trước mua cùng Tả Duy Đường, ngày thường cơ hội ăn mặc không nhiều lắm, hiện tại hiếm khi ra ngoài đón lễ, hơn nữa, còn là trước sinh nhật mình, cũng không tiện quá khó coi.

Sửa soạn xong, Hàn Vũ mới quay đầu lại hỏi ba tên khác đang bận rộn trong phòng, “Hôm nay đi đâu? Máy người đặt chỗ chưa? Đám Khởi Tử nói cũng cùng tới đây!”

“Đặt sớm rồi, tới quán chúng ta thường đi!” Kỳ Lâm phẩy tay bảo Hàn Vũ yên tâm.

Hàn Vũ nâng cằm buồn bực, quán thường đi? Là quán nào?

An Húc Dương chuẩn bị xong trước hết, móc điện thoại ra chuẩn bị gọi điện, thấy Hàn Vũ khó hiểu, mở miệng nói, “Chính là quán lúc trước Kỳ Lâm mang chúng ta đi mở mang kiến thức đó!”

À! Là quán đó! Hàn Vũ bình tĩnh đại ngộ, xem ra bởi vì mình không thường xuyên cùng mấy tên này nhảy nhót, đều không quá hiểu thuật ngữ giữa bọn họ!

An Húc Dương thấy Hàn Vũ đã hiểu ra, tay liền bấm gọi đi, điện thoại vừa thông, giọng An Húc Dương đã ngọt tới mức xém xiu ngáy chết Hàn Vũ.

“A lô, Tiểu Dĩnh, em xong rồi à? Vậy được, em tới trước cổng trường, bọn anh lập tức đi ra.” Nói xong còn ngọt ngào cưng chiều nở nụ cười với điện thoại, giống như hoàn toàn quên người bên kia điện thoại căn bản nhìn không thấy hình ảnh bên này.

Hàn Vũ phỉ rớt da gà trên cánh tay, mang ý hỏi nhìn về phía Nguyên Lăng, lại thấy trên mặt Nguyên Lăng vài phần sắc mặt không tốt, không khỏi càng kinh ngạc, đi qua, dùng khuỷu tay chọc chọc hắn, “Chuyện gì vậy, Tiểu Dĩnh là ai? Bạn gái lão đại?”

Nguyên Lăng nhìn Hàn Vũ một cái, “Hàn Dĩnh.”

Hàn Vũ lập lại hai chữ Hàn Dĩnh một lần, mới đột nhiên nhớ ra người đẹp trước kia! Không phải bạn gái ai ai đó sao? Sao lại cấp vào lão đại?

Nguyên Lăng thấy vẻ mặt hoang mang của Hàn Vũ, cười khổ một chút, lặng lẽ chỉ chỉ An Húc Dương, “Một thằng ngốc.”

Hàn Vũ đang muốn hỏi tiếp, An Húc Dương đã cắt điện thoại, nhìn Hàn Vũ và Nguyên Lăng đã chuẩn bị xong đứng một bên, ngược lại thúc giục Kỳ Lâm còn đang chải tóc, “Được rồi, cái đầu ngắn củn của cậu còn muốn chải thế nào, được rồi chúng ta xuống thôi!”

Kỳ Lâm bĩu môi, chậm rì rì nói, “Rồi rồi rồi, người đẹp của anh đang chờ trong gió sương giá lạnh, chịu không nổi rét.”

Nói xong, hai ba cái làm xong, quay đầu bí ẩn trao đổi ánh mắt “anh ta ngốc max cấp rồi” với Nguyên Lăng, đi theo.

Hàn Vũ không hiểu chi mô, không rõ chuyện gì xảy ra, lúc xuống lầu cố ý kéo Nguyên Lăng ra sau Kỳ Lân và An Húc Dương hai bước, nhỏ giọng hỏi Nguyên Lăng.

Nguyên Lăng bắt đầu dĩ thử dài, cũng nói mình không phải rõ ràng rành, chính là hai tuần trước Giáng Sinh, lúc bọn họ còn chưa bàn xong chuyện mừng sinh nhật cho Hàn Vũ, có một hôm cuối tuần An Húc Dương trở về, mặt mày hạnh phúc nói với đám Nguyên Lăng mình cũng là người có bà xã rồi!

Lúc đó Hàn Vũ không có trong phòng ngủ, Kỳ Lân và Nguyên Lăng ngồi một lúc lâu, lúc đó trong đầu còn hiện lên hình ảnh cô nhóc Quý Ly kia, trong một năm chung đụng đứt quãng, trong phòng ngủ trừ An Húc Dương, hai người khác đều nhìn ra tâm tư của Quý Ly, mà rốt cuộc An Húc Dương là biết nhưng giả ngu hay là không biết thật, hai người cũng không rõ lắm.

Nhưng ngẫm lại, bất kể nói thế nào, chuyện cũng là giữa trai gái người ta, không tiện nhúng tay, nên vẫn vui vẻ ở một bên xem náo nhiệt, cho nên, lúc đó An Húc Dương nói vậy, mọi người đều cảm thấy rốt cuộc anh ta với Quý Ly đã tốt rồi.

Nhưng ai biết An Húc Dương vừa nói tên bà xã anh ta ra, hai người liền choáng váng!

Vậy mà lại là Hàn Dĩnh!

Đừng nói là Nguyên Lăng và Kỳ Lân lúc đó, cho dù là Hàn Vũ hiện tại cũng có chút ngốc, đây là chuyện gì đây?

Hàn Dĩnh rốt cuộc là cái dạng người gì, mấy người đều là đàn ông đàn anh, không tiện đàm tiếu hay chê trách, nhưng dựa vào vài lần gặp mặt có hạn, cô nàng này không phải không tốt hay đèn cạn dầu gì, tâm rất lớn, người bình thường, cô ả nhất định chướng mắt, người theo đuổi cô quả thực như cá vàng vượt sông, nhưng nhìn xem, khắp trường học, cũng chỉ nghe nói cô nàng cấp vào nhân vật quý công tử tên Khâu Minh kia.

Tất cả của tất cả, tuy bọn họ là những người đứng xem, nhưng cũng không phải thường nói ngoài cuộc tính tào trong cuộc u mê à? Trong lòng Hàn Dĩnh này nghĩ thế nào, bọn họ không rõ, nhưng các loại hành vi của cô ta ba người đều thấy trong mắt.

Cho nên, lúc ban đầu, An Húc Dương nhiệt tình như vậy, ba người luân phiên hắt nước lạnh, đến sau này, không thấy An Húc Dương hay nhắc tới Hàn Dĩnh nữa, mọi người mới cho là tình yêu còn chưa chớm nở đã héo tàn đó!

Cũng không nghĩ tới, đều đã hơn một năm, vật mà còn để hai người bọn họ đụng phải nhau, chẳng qua, nếu Hàn Dĩnh hoàn toàn tỉnh ngộ hay gì đó, cũng không phải không thể.....

“Nếu thật là vậy thì tốt rồi! Sợ là sợ lão đại bị sắc đẹp che mờ mắt, cái cô Hàn Dĩnh kia trước khi cặp với lão đại, còn từng bị người bắt gặp vào nhà nghỉ với Khâu Minh kia đấy!” Nguyên Lăng cười nhạo một tiếng, khẽ giải thích với Hàn Vũ.

Hàn Vũ hồi thần, không khỏi cảm thấy cô gái tên Hàn Dĩnh này thật đúng là có chút tâm kế, nếu thật sự như Nguyên Lăng nói, Hàn Dĩnh này không phải để dành lão đại thì chính là có ý dùng lão đại kích thích người, tóm lại, không có thật tình nào trong đó.

Hàn Vũ trầm mặc, Nguyên Lăng thấy Hàn Vũ thế này, biết cậu suy nghĩ gì, nhẹ nhàng đung đung cậu, “Trước đừng tỏ vẻ, nhìn kỹ hẳn nói, thật sự không được, đập cũng phải đập tỉnh lão đại.”

Hàn Vũ bật cười, vì phần thanh tỉnh này của Nguyên Lăng, cũng bị phần tình nghĩa này của hẳn, nhẹ nhàng xoa cằm.

Khi nói chuyện, mấy người đã tới trước cổng trường, chú bảo vệ nhìn một đám thanh niên, cũng biết hôm nay đám nhóc con chạy ra ngoài nhiều, quản được một đứa không nhất định quản được một đám, đơn giản bảo đám nhóc tự kí tên và số sinh viên tại đây, sau đó nói trước mười một giờ nhất định phải quay về trường, nếu không sẽ ghi tên vi phạm, sau đó thả một đám người ra ngoài.

Trước cổng trừ ba người Hàn Vũ, còn có rất nhiều sinh viên quốc phòng, vừa nghe bảo vệ nói những lời này, lại thấy ông lấy bảng ra, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, một đám đều thông minh kí tên và số sinh viên, còn vỗ ngực cam đoan nhất định về trường đúng giờ.

Chờ khi ra khỏi cổng, một đám đều giống như chim chóc xổ lồng, Hàn Vũ từ phía sau bước ra cổng, thấy một màn này, vô cùng nghi ngờ đám thanh niên này có thật sự nói lời mình vừa nói không.

Chẳng qua..... Hàn Vũ nghĩ lại, đừng nói đám thanh niên này, cho dù là cậu, đêm nay điên rồi, cũng không dám cam đoan có thể trở về đúng giờ, nhất là.....

Tầm mắt Hàn Vũ chuyển sang chiếc xe đỗ cách đó không xa, vẻ mặt hiện lên dịu dàng, bị Nguyên Lăng bên cạnh vỗ vai mới hoàn hồn, nhìn thoáng qua Hàn Dĩnh đứng bên cạnh An Húc Dương, vẻ mặt điềm tĩnh bộ dạng thực nữ ôn nhu.

Hàn Dĩnh cũng nhìn cậu một cái, thần thái thản nhiên, không lẫn chút gì bên trong, chỉ có khi đối diện An Húc Dương, mới có thể bày ra một chút tươi cười ôn nhu và ấm áp.

An Húc Dương hiển nhiên cực kì hưởng thụ, từ lúc ra khỏi cổng, đã dính với người đẹp này thật lâu, vẫn là Kỳ Lân ho khan như muốn ho cả phổi ra, mới khiến An Húc Dương bỏ ra khỏi hương mỹ nhân.

Anh ta bưng tỉnh đại ngộ nhìn ba người một cái, sau đó ôm Hàn Dĩnh, giới thiệu cho cô ba người cùng phòng với mình.

Hàn Vũ và Nguyên Lăng đều không bỏ qua lúc An Húc Dương đưa tay ôm Hàn Dĩnh, trên mặt cô ta hiển lên một tia khác thường, hai người không tiếng động nhìn nhau một cái, sau đó cũng treo lên mặt cười nhìn cô ta.

“Đây là Tiểu Dĩnh, là bà xã anh, về sau thấy phải gọi chị dâu!” An Húc Dương kiêu ngạo nói xong, sau đó lại cười ngậy ngô vài cái, nhìn Hàn Vũ, ” Tiểu Ngũ, dù sao hôm nay cũng nhiều người tụ lại chơi chung, vốn lại là lễ phương Tây, anh mang Tiểu Dĩnh đi cùng, không sao chứ?”

Hàn Vũ ôn hòa cười lắc đầu, “Đều là bạn bè, cùng chơi có gì đâu.”

Cũng không có dựa theo ý An Húc Dương gọi chị dâu, Nguyên Lăng và Kỳ Lâm trong mắt đều ra vẻ thấy hiểu, cười hòa theo lời Hàn Vũ.

An Húc Dương thấy mọi người nể tình như vậy, không khỏi cảm thấy mấy anh em cùng phòng không tồi, lại thêm người đẹp bên cạnh, tự nhiên cảm thấy cực kì hài lòng, lại thoải mái cười ra vài tiếng.

Ba người cùng phòng thấy bộ dạng An Húc Dương cười ngậy ngô, không khỏi có chút đau đầu, hiện tại lão đại thế này, nhìn không giống như tùy tiện là có thể khuyên được.

Ngay khi mấy người treo mặt cười tự chìm trong tâm tư của mình, bên kia Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ đã sớm ra khỏi cổng nhưng vẫn không chịu đi qua dĩ nhiên chờ không được, xuống xe đi tới, chào mọi người.

Hàn Vũ nghe tiếng Tả Duy Đường, không khỏi xoay người nhìn y một cái, vừa liếc nhìn, lập tức cảm thấy bản mặt già nua có chút đỏ lên, đơn giản chỉ là hôm nay Tả Duy Đường cũng vừa vặn mặc cái áo khoác lông dê cùng kiểu mua hôm đó.

Ba tên cùng phòng thấy một màn này, trong mắt hiện lên trêu chọc và ý cười che giấu, cohcj cho mặt Hàn Vũ càng phát sốt.

An Húc Dương vừa thấy Tả Duy Đường đi qua, thẳng thắn sang sảng giúp Hàn Dĩnh và Tả Duy Đường giới thiệu, chỉ là, tuy hiện tại An Húc Dương bị mỹ nhân mê hoặc thần hồn điên đảo, nhưng tốt xấu còn có chút đầu óc, lược bỏ quan hệ giữa Tả Duy Đường và Hàn Vũ, chỉ nói là anh trai vẫn luôn rất quan tâm mấy người, có quan hệ tốt với Hàn Vũ, hôm nay cũng tới mừng sinh nhật sớm cho Hàn Vũ.

Tả Duy Đường chỉ liếc qua đối phương một cái, liền dời mắt sang Hàn Vũ, ý là hỏi — sao còn chưa đi?

Hàn Vũ cười trấn an y, nói, “Chỉ đang nói đâu đâu, có thể đi rồi!”

Trong nháy mắt Tả Duy Đường xuất hiện, trong mắt Hàn Dĩnh cũng thoáng lóe lên tia khác thường, lại nghe An Húc Dương giới thiệu, trong mắt không khỏi mang theo tia khác thường, nhẹ nhàng xoay chuyển giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường, rồi sau đó dịu dàng ngọt ngào cười một cái.

Hàn Vũ bị cái ánh mắt tự nhận là “tôi biết hết” của Hàn Dĩnh làm chán ghét, nhưng vẫn không nói cái gì, cho dù thật sự nói gì đó, cũng không phải lúc này.

Hàn Vũ đi theo Tả Duy Đường lên xe y, Nguyên Lăng Kỳ Lân An Húc Dương cùng Hàn Đình cùng đi xe Kỳ Lân.

Đợi khi đều lên xe, Hàn Vũ mới chống cằm nhìn xe Kỳ Lân phía trước ngẩn người, khiến Tả Duy Đường nhìn qua.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Hàn Vũ đổi tư thế, bắt đầu nhìn chăm chăm Tả Duy Đường nghiêm túc lái xe.

“Có phải tại cô gái kia không?” Tả Duy Đường hất hất cằm, ý bảo Hàn Đình trong xe Kỳ Lân.

“Làm sao nhìn ra được?” Hàn Vũ tò mò.

“Ánh mắt.” Tả Duy Đường liếc cậu một cái.

Hàn Vũ hiểu ý gật đầu, xem ra một cái liếc mắt vừa rồi không phải lỗi giác của mình, trong cái liếc mắt đó, cậu tin tưởng mình nhìn thấy một ít khinh thường và ghen ghét, khinh thường thì cậu hiểu, dù sao tính hướng không bình thường của cậu bày ra đó, không có khả năng yêu cầu mọi người chấp nhận, người rêu rĩa tự nhiên sẽ mặc kệ cậu.

Nhưng mà, ghen ghét..... Hàn Vũ không biết cái này ở đâu ra, hoặc là, cậu đọc nhầm ánh mắt cô ta?

“Nghĩ nhiều quá!” Khoảng cách dừng chờ đèn đỏ, Tả Duy Đường vươn tay búng trán Hàn Vũ một cái, “Một người đàn bà mà thôi.”

Hàn Vũ xoa đầu mình, cũng hiểu mình đa tâm rồi, có thể cảm thấy trong phòng ngủ vẫn coi như hòa thuận, nhất là lão đại, thật đúng là người không tồi, cho nên thấy con gái có ý đồ khác tiếp cận anh ta, không khỏi có chút quan tâm, liền tăng lòng nghi ngờ.

Thật ra, nếu phải nói tiếp, các loại biểu hiện hôm nay của Hàn Đình này, lấy thân phận bạn gái mới gặp bạn bè của bạn trai mình mà nói, vẫn rất thỏa đáng, mặt này không thể gạt bỏ, là ấn tượng ban đầu của cậu và bọn Nguyên Lăng tác quái, cho nên không ngừng dựa theo ý mình phân tích các loại hành vi của đối phương.

Nghĩ vậy, Hàn Vũ lập tức điều chỉnh tâm tình mình, cười dài muốn trò chuyện phiếm với Tả Duy Đường, lại bị một câu đột nhiên nhảy ra của Tả Duy Đường khiến cho hoàn toàn ngu người!

“Con nhóc Quý Ly kia đêm nay cũng đến nhỉ?”

Quý Ly!!

Hàn Vũ nhất thời sửng sốt, quên mất con nhóc kia, cô bé chắc còn chưa biết chuyện này, đã hơn một năm, tình yêu thiếu nữ của cô nhóc với An Húc Dương chẳng những không giảm, ngược lại thật sự có xu hướng chuyển hóa thành cảm tình càng sâu, nhưng nếu hôm nay một đôi An Húc Dương và Hàn Dĩnh này.....

“Hiện tại làm sao giờ?” Hàn Vũ cau mày nhìn Tả Duy Đường.

“Cái gì làm sao giờ?” Tả Duy Đường liếc cậu, “Nên làm gì thì làm đó, còn có thể cưỡng cầu?”

Hàn Vũ nghe xong lời này, có chút buồn cười tròng Tả Duy Đường — anh cũng không biết xấu hổ nói câu này, không cưỡng cầu, lúc trước sao anh không làm vậy!

Tả Duy Đường bị Hàn Vũ nhìn ghen lời, nghĩ không ra câu nào đáp lại ánh mắt cậu, đơn giản không phản ứng cậu nữa, lái xe theo sát sau xe Kỳ Lân.

Thời điểm tới chỗ đỗ xe, Hàn Vũ nhảy khỏi xe trước, nghĩ có cần gọi điện cho Quý Ly tới trước không, báo trước, tốt xấu để nhóc con kia có chút chuẩn bị, chỉ là bên này cậu còn chưa kịp động, bên kia đã truyền tới tiếng gọi.

“Anh Ngũ!”

Hàn Vũ nhất thời choáng váng, chẳng qua cũng chỉ một giây, sau khi hoàn hồn, lập tức nhìn qua nơi phát ra tiếng, một chiếc xe việt dã quen mắt đang đỗ cách xe bọn Hàn Vũ không xa.

Từ trên Quý Ly và đám Ngô Khởi đang đi xuống, vừa thấy thế trận này, Hàn Vũ liền biết đám Kỳ Lân đã sớm nói trước, không cần thông báo nào khác, tự mình tới đây, mà Quý Ly, rất có thể là gặp giữa đường, trực tiếp đi nhờ xe qua đây.

Cô nhóc thấy đám người Hàn Vũ cũng đỗ xe, hiển nhiên rất hưng phấn, nói một tiếng với đám người Ngô Khởi Tần Miếu, liền chạy tới chỗ Hàn Vũ.

Đi một nửa đột nhiên chậm lại, ánh mắt không hề chớp nhìn một cặp đẹp đôi bên cạnh Hàn Vũ, Hàn Vũ hiểu rõ cười một chút, chủ động đi tới trước nắm cánh tay Quý Ly.

“Nhị Nữu, đến, giới thiệu cho em bạn mới của chúng ta, Hàn Dĩnh.” Nói xong kéo Quý Ly đến trước mặt An Húc Dương và Hàn Dĩnh.

An Húc Dương vừa thấy Quý Ly tới đây, hiển nhiên càng vui vẻ, vốn một đám đàn ông chơi với nhau, lo lắng một nữ sinh như Hàn Dĩnh chịu không nổi, hiện tại thêm Quý Ly, hẳn là có thể nói chuyện, vì thế, anh ta ôm Hàn Dĩnh qua giới thiệu, tích cực giới thiệu hai người với nhau.

Người ngoài còn không cảm nhận được, nhưng Hàn Vũ vẫn để ý Quý Ly đã nhận ra không khí không thích hợp, Quý Ly nhìn thấy An Húc Dương dắt theo Hàn Dĩnh xuất hiện, cảm xúc không quá cao, thấy An Húc Dương giới thiệu cũng chỉ miễn cưỡng đáp lời, nhưng ý tứ của Hàn Dĩnh lại rất đáng nghiền ngẫm.

Vốn lúc Hàn Vũ mở miệng giới thiệu bọn họ, cô ta còn không có vẻ mặt gì, vẫn là bộ dạng tiến lùi khéo léo như trước, ngược lại đổi thành An Húc Dương giới thiệu, nhất là khi An Húc Dương thấy Quý Ly trong mắt tràn ra cao hứng cực kì, ngược lại khiến Hàn Dĩnh kiêng kị nhìn kĩ đối phương, sau đó càng thân mật dựa sát vào bên người An Húc Dương.

Sắc mặt Quý Ly tối đen vài phần, nhưng chung quy vẫn treo lên khuôn mặt cười đáp lời An Húc Dương.

Một đám người chạm mặt dưới bãi đỗ xe, vừa vặn bớt việc, tốp năm tốp ba chào hỏi, cũng không ai tỏ vẻ hứng thú khác thường hay là không hoan nghênh với Hàn Dĩnh tự nhiên lời ra, dù sao cùng nhau chơi, hợp thì chơi hai phen, không hợp thì thôi, một đám người vô cùng náo nhiệt vây quanh Hàn Vũ vào quán bar, khi vào cửa, Kỳ Lâm trực tiếp báo số phòng riêng đã đặt trước cho nhân viên phục vụ dẫn đường cho bọn họ, được lễ phép dẫn tới phòng riêng trên lầu ba.

Bởi vì hôm nay là Giáng Sinh, trong tiệm trang trí tương đối có không khí ngày lễ, trên sàn nhảy trước quầy bar đều là thiếu nam thiếu nữ lác lác, ăn mặc đủ mọi màu sắc, sàn nhảy lúc trước từng diễn múa thoát y cũng là phong cách tươi mát, một nhóm nhạc đang nhẹ nhàng chơi nhạc hát bên trên.

Khi một đám người lên lầu, lại gặp phải người quen — Nick!

Cậu ta đang dựa vào lan can lầu hai hút thuốc, thấy đám người Hàn Vũ lên lầu, còn đặc biệt nghiêng người, chừa ra không gian cho bọn họ, kết quả lúc nhìn thấy Tả Duy Đường trong đám người, vô cùng kinh ngạc kêu một tiếng, “Tả thiếu?”

Tả Duy Đường cùng Hàn Vũ đồng thời dừng bước, Hàn Vũ thấy Nick, liền dòm dòm Tả Duy Đường, ý bảo, người tình cũ của anh kìa.

Tả Duy Đường bắt đầu gõ đầu Hàn Vũ, xoay mặt nhìn Nick, lãnh đạm gật gật đầu, coi như chào hỏi, muốn tiếp tục lên trên.

Kết quả, một bước chân còn chưa bước ra, đã bị lời Nick ngăn cản.

“Tả thiếu lãnh đạm nha, nếu tới chơi, sao còn không để ý người ta, phải biết, đây là địa bàn tôi đó!”

Mọi người dừng chân, đây là ý gì?

72. Chương 72

Nick thấy phản ứng của đám người này, không khỏi mừng rỡ cười ha ha, “Quán này chính là của tôi, mấy người các vị rất quen mắt đấy.....”

Nick lướt qua đám Kỳ Lân một cái, chậm rãi phun một ngụm khói, “Thường tới chơi cũng không biết chủ quán là ai, không nên nha!”

Đám người Kỳ Lân thật đúng là bị một màn này làm cho ngây ngốc, tuy bọn họ thường tới chơi, nhưng cũng là chuyện hai bên ra bạc ra hàng, lại không mua chịu cũng không kiếm chuyện, hơn nữa từ lúc Tiểu Ngũ mê mê các tiệm được thiện kia, số lần mấy người bọn họ tới liền giảm rất nhiều, không có việc gì đều chạy qua bên Tiểu Ngũ.

Tuy tiệm là của Tiểu Ngũ, nhưng mặc kệ thế nào cũng có tâm sức của bọn họ bên trong, đây là nhảy tới nhảy lui, còn có một loại hương vị nhìn xem thành tích và mồ hôi của mình.

Cũng bởi vậy, mấy tháng gần đây, bọn họ tới đây càng ít, ai mà chú ý ông chủ một chốn vui chơi là ai chứ!

Nhưng thế trận hôm nay xem thế nào thì đáng ghét thế đó, đừng có ném cả kế hoạch hôm nay xuống nước nha! Ba người Kỳ Lân do dự nhìn thoáng qua nhau, đều thấy được lo lắng cùng tự trách trong mắt đối phương.

Nick một bên ngược lại cũng thấy vẻ mặt của ba người, cười phẩy tay với bọn họ, “Được rồi, làm ông chủ, còn có thể đuổi chuyện làm ăn ra ngoài à, mặc kệ mấy người có biết tôi không, nhưng tốt xấu gì đều là khách quen, lại là bạn của anh bạn nhỏ của Tả thiếu bọn tôi, đêm nay giảm giá 20% cho mấy người, chơi cho đã đi!”

Nói xong ánh mắt bay qua bên Tả Duy Đường, sau đó lại chuyển sang người Hàn Vũ đứng bên cạnh Tả Duy Đường, nhìn cách hai người ăn mặc, trong mắt quét qua một tia khó hiểu, sau đó như cười như không nhìn Tả Duy Đường một cái, dứt tay vào túi đi vào gian phòng thủ tinh tận cuối tầng hai.

Một đám người bị Nick nhảy ra làm cho có chút chả hiểu ra sao, khó hiểu cậu ta nói một đồng chẳng lẽ chỉ là mời chào làm ăn buôn bán cho mình, còn chiết khấu cho bọn họ?

Ngược lại nhân viên phục vụ dẫn đường vẫn luôn im lặng đứng một bên mở miệng, “Thật ra ông chủ rất tốt, trừ có đôi khi tương đối xằng bậy, dưới đa số tình huống, vẫn rất thích kết bạn bè, cũng rất trọng nghĩa.”

Mọi người nhìn cậu phục vụ, không hèn mà cùng nhún vai tỏ vẻ không thêm để ý, tiếp tục dẫn đường nào!

Mọi người vào phòng riêng, mới hoàn toàn loại bỏ đủ thứ mặt nạ hoặc đứng đắn hoặc ngoan ngoãn, trong đó Quý Ly hùng hực nhất, nâng chân nhỏ dài của mình nhỏ lên sofa, “Đến đến, mở bài, hôm nay chạy đây nhất định đồ sát bốn phương!”

Hàn Vũ nhìn nhìn cách ăn mặc của cô hôm nay, áo len cao cổ màu trắng thêm chân váy, khoác một cái áo màu đỏ, thêm một đôi giày cao gót nhỏ nhỏ, cả người thực nữ, nhưng xem động tác vừa vào cửa của cô, nghe lời cô vừa mở miệng.....

Trong một đồng người này, cô nhỏ tuổi nhất, còn tự xưng chị..... Đây là tự biết tình yêu vô vọng, ngay cả nguyệt trang cũng không thêm nguyệt trang nữa? Hàn Vũ bất đắc dĩ nghĩ, nhìn cô nhóc tuy ra vẻ hơn hờ, nhưng ánh mắt căn bản không dám bay về phía An Húc Dương và Hàn Đình bên kia.

Cậu ra một ánh mắt cho đám Kỳ Lâm Ngô Khởi, một đồng người cũng vô cùng có mắt phối hợp lời Quý Ly, dọn cái bàn, bảo phục vụ mang bộ mặt chực tới, thuận tiện cho bia đồ uống gì đó lên đánh trước mấy ván rồi nói.

Đợi phục vụ đưa đồ uống và một ít điểm tâm lên xong, cả đám đều tự bưng đồ uống bưng đồ ăn, thân nhiên tìm bạn bắt đầu chơi.

Hàn Vũ bên này kết đôi với Tả Duy Đường, chạy tới đám Tần Miểu bên kia đấu địa chủ, Tả Duy Đường kêu người kê ghế dựa lớn, chính mình ngồi bên trong, để Hàn Vũ ngồi bên cạnh mình, cùng ba người khác chơi bài.

Hàn Vũ thường thường ở một bên muốn khoe khoang bản thân, chỉ đạo thế này thế kia cho Tả Duy Đường một phen, bình thường chỉ đạo xong, xác định ván đó thua không còn mảnh vụn.

Hàn Vũ buồn bực nghĩ, lúc một mình mình lên mạng chơi với người ta, rất có tiêu chuẩn, sao tới đây rồi lại thành cặn bã vậy!

Cuối cùng, vẫn là trong ánh mắt chờ mong Hàn Vũ tiếp tục chỉ Tả Duy Đường của ba người khác, bỏ chạy trước, tuy Tả Duy Đường hiện tại mặc kệ mình làm càn, ngay cả thua mấy ván cũng không nói gì, nhưng nếu thật sự thua ác quá, về nhà nhất định không hay ho.

Hàn Vũ chuẩn đi mất, lại chạy tới bên Quý Ly lắc lư, thấy cô nhóc hôm nay đúng là mở vận may phát tài, từ lúc mở bàn tới giờ, căn bản cô hồ (tới, ăn bài?) nhiều nhất, Hàn Vũ không khỏi quăng mấy ánh mắt cho đám Kỳ Lâm — chúng anh em đều không tệ nha, sẵn sóc cô nhóc như vậy, thả nước (nhường) thả rất có tiêu chuẩn nha.

Ai ngờ, mấy người kia đều mặt mày đau khổ nhìn Hàn Vũ một cái — ai thả nước, con nhóc này hôm nay vận khí tốt lắm!

Chẳng lẽ thật sự là đen tình đỏ bạc? Hàn Vũ buồn bực, cũng không nhắc tới, bình tĩnh không biến sắc tiêu sái bay đi, lại vòng về thêm rượu thêm nước cho đám Tả Duy Đường, rồi tự mình mò tới trước máy chọn nhạc.

Bên này liên tiếp lật vài tờ, còn chưa tìm ra một bài cậu biết hát, phục vụ lại gõ cửa tiến vào, đưa một đồng đồ ăn và rượu xa hoa vào, còn đẩy một cái bánh kem ba tầng cắm nến vào, đồng thời lấy ra hộp nhỏ

vô cùng tinh xảo, nói là quà quán tặng.

Hàn Vũ kiểm nhận từng cái, cảm ơn nhân viên phục vụ.

Mọi người đang tự chơi một bên thấy vậy, cũng ném hết đồ chơi trong tay, vây lại đây, tất cả đều nhìn Hàn Vũ cười ha ha.

Hàn Vũ dưới ngọn đèn vàng trong phòng nhìn lướt qua một vòng, trên mặt mọi người vây quanh mình đều tràn đầy ý cười, ý cười nhiệt tình bất giác cuốn hút Hàn Vũ, khiến cậu cũng mỉm cười dựa vào trong lòng Tả Duy Đường đứng sau.

Kỳ lân nhảy qua một bên, mở dàn loa, chọn nhạc đệm hát mừng sinh nhật, một đám ông chú ba mươi lẫn với mấy nhóc tí hai mươi, cùng hát Happy Birthday với đủ loại sai nhịp hoang đường, một khúc xong, lại ồn ào đòi Hàn Vũ cầu nguyện trước mặt mọi người, Hàn Vũ bị ép, làm bộ làm tịch ước mấy cái nguyện vọng hòa bình thế giới, chọc cho một đám khinh bỉ nhìn cậu.

Nháo ầm ĩ nháo tới nên muốn tắt, mới để Hàn Vũ thổi nến.

Nến vừa tắt, cũng không vội ăn bánh kem, mọi người đều lấy ra quà mình chuẩn bị, đưa cho Hàn Vũ, trong đó trừ mấy tên cùng phòng và Quý Ly Hàn Đình đều là tốn tâm tư chọn lựa quà tặng thể hiện tâm ý ra, mấy người bạn của Tả Duy Đường bên kia, gồm cả Khởi Tử trong đó, đều cho bao lì xì.

Tuy số tiền đều rất xuất lực, nhưng vẫn khiến Hàn Vũ không còn gì để nói, đồng thời lại cảm thấy vô cùng thực dụng, ca ngợi một phen, bảo bọn họ về sao cứ chiếu theo mà làm

Sau khi mọi người tặng quà xong, chỉ còn lại Tả Duy Đường không lấy đồ ra, xem chừng, dường như cũng không có vẻ là chuẩn bị cái gì, Hàn Vũ ngược lại không cảm thấy gì, người đàn ông này đều là của mình, còn cần quà gì! Cho nên đối với Tả Duy Đường đêm nay không biểu hiện bất luận cái gì, cũng không để ý, nhét hết mấy hộp quà vào trong túi mình mang theo, lại xếp mấy bao lì xì chung với nhau.

Đám người còn lại cũng hiểu đại khái là tình thú nào đó giữa đôi tình nhân nhỏ người ta, đều xoay xoay nhảy đi, chuẩn bị tiếp tục làm loạn, ngược lại Hàn Đình vẫn ngoan ngoãn rúc bên cạnh An Húc Dương lại lộ vẻ kinh ngạc nhắc nhở một tiếng, “Tả thiết còn chưa tặng quà mà! Có phải là đặc biệt quý báu không, lấy ra cho mọi người mở mang kiến thức đi!”

Lời này vừa chấm dứt, đám người vốn đang ầm ĩ đều tắt tiếng trong nháy mắt, đồng loạt liếc Hàn Đình một cái, Hàn Đình bị nhìn không khỏi co rúm lại, thật cẩn thận nhìn An Húc Dương hỏi, “Em nói sai cái gì rồi sao?”

An Húc Dương xấu hổ gãi gãi ót, nhìn Hàn Đình, há miệng muốn nói với cô không có gì, nhưng lại không mở miệng được. Thật ra anh ta cũng không nói được, theo lý thuyết, Hàn Đình hình như cũng không nói bậy cái gì, nhưng không biết tại sao, anh ta cũng giống mọi người, trong nháy mắt đó, chỉ cảm thấy Hàn Đình không nên hỏi như vậy.

Bất kể nói thế nào, đây là chuyện giữa chồng chồng Hàn Vũ và Tả Duy Đường người ta, hình như không nên hỏi trong trường hợp này, nếu thật là Tả Duy Đường quên chuẩn bị, cô hỏi vậy khẳng định không ổn, nếu không phải, thì rõ ràng đó là tiết mục giữa chồng chồng người ta, hỏi ra ngược lại hơi có ý dò xét chuyện riêng tư.

Nhưng nghĩ lại, chính mình cũng không nói với Hàn Đình Hàn Vũ thích nam, giữa cậu và Tả Duy Đường giống như mình cùng cô vậy, trong tình huống không biết chuyện, hỏi vậy, hình như thật sự chỉ là cử chỉ vô tâm, suy nghĩ nửa ngày, An Húc Dương chỉ có thể xấu hổ pha trò, nói cô ta không sai, mọi người tiếp tục chơi.

Nhưng Tả Duy Đường lên tiếng, “Cô muốn biết tôi tặng gì?”

Tả Duy Đường nhìn Hàn Đình, ánh mắt rất bình tĩnh, không có gì mất hứng, cũng không có cao hứng.

Hàn Đình e lệ rụt lui ra sau An Húc Dương, “Không tiện thì thôi.”

Ngữ khí kia, giống như đột nhiên ý thức được có lẽ Tả Duy Đường căn bản không có chuẩn bị quà, bị cô ta vạch trần, hiện tại cô ta ý thức được, cảm thấy mình đâm vào cái sọt.

Hàn Vũ khó hiểu nhưng chán ghét liếc Hàn Đình một cái, từ đầu cậu đã không có thiện cảm gì với cô nàng này, nhưng không tới mức chán ghét hay gì khác, nhưng hiện tại, thấy bộ dạng này của cô ta, nhất là trước mặt Tả Duy Đường đùa nghịch tâm kế vụng về và bộ dạng muốn tính kế Tả Duy Đường, khiến cậu cực kỳ đáng ghét.

Nhưng ngại hôm nay mọi người đều ở, nhìn lão đại giống như rất dễ bụng cô ta, không tiện phát tác mà thôi!

Tả Duy Đường ngược lại đối với hành vi của Hàn Đình tỏ vẻ không sao cả, nhếch khóe miệng như cười như không lướt qua cô ả một cái, nâng cổ Hàn Vũ, trước mặt mọi người kéo đến bên người mình hôn nồng nhiệt.

Một nụ hôn này, một đám bạn bè vây quanh lập tức giống như bị châm pháo, toàn bộ vỗ bàn hưng phấn ồn ào gào rú quái dị, trong đó giọng Ngô Khởi và Quý Ly là hùng hồn nhất.

Hàn Vũ bị hôn choáng váng, đồng thời khóe mắt còn không quên liếc Hàn Đình một cái.

Lại chỉ thấy cô nàng treo lên vẻ mặt kinh ngạc thậm chí là kinh hoảng hoàn mỹ, mà An Húc Dương thấy cô ta như vậy, lập tức nói rõ mọi chuyện một lần.

Nụ hôn chấm dứt, lúc lại muốn xem vẻ mặt Hàn Đình, thì đã đổi thành bộ dạng thấu hiểu và thông cảm.

“Tiếp theo còn muốn tặng cái gì, có cần báo cáo cho cô không?” Tả Duy Đường trào phúng nhìn thoáng

qua Hàn Dĩnh, hoàn toàn không thèm nhìn cái vẻ thấu hiểu và thông cảm khó hiểu cô ta thể hiện ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Dĩnh cứng đờ, có chút không nhịn được, há mồm muốn nói, Tả Duy Đường căn bản không phản ứng, ôm vai Hàn Vũ đi qua một bên, cầm một đồng đồ ăn trên bàn, hai người qua một góc ngồi ăn.

Về mặt Hàn Dĩnh lập tức ủ dột, An Húc Dương bên cạnh trái phải an ủi, mặc dù hơi cảm thấy anh Tả rất không nể mặt bà xã mình, nhưng chung quy trách người ta không nổi, dù sao tính cách Tả đại ca, anh ta cũng ít nhiều nghe Hàn Vũ kể, ngược lại cảm thấy, y không trực tiếp đi tới tát Hàn Dĩnh đã là nể tình.

Cho nên, tuy biết lúc này trong lòng Hàn Dĩnh mất hứng, nhưng cũng chỉ có thể do anh ta an ủi Hàn Dĩnh, chỉ hy vọng cô ngàn vạn lần đừng cẩu kính ngay chỗ này, nếu không mặt mũi anh ta đều không có!

Mà Tả Duy Đường làm ở một góc lại ngọt ngào cùng Hàn Vũ anh một ngụm em một ngụm chia đồ ăn, cho dù Tần Miếu bọn họ vỗ bàn kêu gào muốn Tả Duy Đường lại đi ra đấu một trận, Tả Duy Đường cũng phẩy tay bảo bọn họ tự chơi.

Hàn Vũ nửa dựa vào người Tả Duy Đường, nhìn Quý Ly cũng rời cuộc chiến bên bàn mặt chực, đang dính ở máy chọn bài hát chọn nhạc, ngoài việc ăn đồ ăn Tả Duy Đường thường thường dứt tời, bắt đầu cùng Tả Duy Đường nói chuyện phiếm.

“Anh không vừa mắt cô gái kia?” Hàn Vũ dùng ánh mắt chỉ chỉ Hàn Dĩnh.

“Không có không vừa mắt hay không, thấy nhiều rồi, nhảy nhót diễn hề mà thôi! Sao An Húc Dương lại cáp vào nhỏ này, cậu ta không phải đàn ông của Quý Ly à?” Tả Duy Đường nhét một miếng đồ ăn vào miệng Hàn Vũ.

“Khụ khụ.....” Hàn Vũ mãnh liệt ho khan vài tiếng, thấy Quý Ly bên kia giống như nghe được, quay đầu nhìn Tả Duy Đường một cái, lại tiếp tục làm như không có gì xoay người sang chỗ khác chọn bài hát.

“Anh từ chỗ nào cho ra kết luận này?” Hàn Vũ lườm y.

“Nhìn ra.” Tả Duy Đường trầm ngâm một chút, trả lời khẳng định.

Hàn Vũ không nói gì, một lúc lâu sau mới nói, ” Về sau đừng nhắc cái này trước mặt Quý Ly nữa, chuyện giữa cô nàng kia và lão đại vẫn còn khó nói, thấy rõ rồi lại nói, em cũng không cảm thấy cô ta thật tình.”

“Chẳng qua người này thật đúng là khiến người chán ghét!” Hàn Vũ nghĩ tới một màn lúc trước Hàn Dĩnh làm, không khỏi bỏ thêm một câu.

Tả Duy Đường tán đồng gật đầu, bên kia Quý Ly đã chọn xong mấy bài muốn hát, kêu gọi Hàn Vũ và Tả Duy Đường đến hát, Hàn Vũ đi đến nhìn lướt qua, thật đúng là không có mấy bài cậu biết hát, không khỏi

lắc đầu, bảo Quý Ly tự hát là được, cậu làm khán giả.

Tả Duyệt Đường cũng đi tới đảo qua một cái, kéo tới cuối mục lục, cũng không có mấy bài biết hát, ngược lại nhìn nhìn Hàn Vũ ngồi trên sofa, hỏi cậu, “Em biết hát bài nào, hát cho anh một khúc đi!”

Hàn Vũ buồn bực nhìn y, hôm nay không phải sinh nhật cậu hử? Người này biết đòi hỏi thật đó, sao không phải y hát, còn yêu cầu cậu tới hát?

Chỉ là cùng Tả Duyệt Đường nhìn nhau một cái, lại cảm thấy hơi khó có thể từ chối yêu cầu, liền đi tới bên người y, hơi ngửa mặt nhìn y, “Vậy lúc sinh nhật anh cũng hát cho em một bài?”

“Em nhớ ra sinh nhật anh rồi nói!” Tả Duyệt Đường như có như không nhún vai.

!“” Đây thật đúng là tử huyết của Hàn Vũ, cậu đúng là không để ý cái này, trong lòng không khỏi càng trống rỗng vài phần, cũng không thể không biết xấu hổ từ chối yêu cầu của Tả Duyệt Đường, ngồi xuống máy chọn nhạc, lật vài cái, không tìm được bài cậu có thể hát trọn vẹn, đành phải lọc lại một lần mấy bài mình biết hát, cuối cùng nghĩ tới một bài, dùng pinyin tìm ra bài hát.

Quý Ly thò đầu qua nhìn tên bài hát, không khỏi rú lên một tiếng, kêu gọi mọi người đang chơi đùa lại đây nghe!

Một đám người tò mò vây tới trước sofa, nhìn màn hình thay đổi liên tục trên sân khấu, lại nhìn nhìn Hàn Vũ ngồi trước máy chọn nhạc, đột nhiên mang theo ánh mắt hiểu rõ chuyển chuyển giữa cậu và Tả Duyệt Đường.

Khiến cho Hàn Vũ vốn chuẩn bị khiêm tốn hừ hừ hai tiếng rồi bỏ càn ngại mở miệng, đợi khi bài hát vang lên, cậu còn nghĩ muốn từ bỏ.

Ngược lại Tả Duyệt Đường đứng dậy ngồi xuống bên người cậu, vươn tay cùng cậu mười ngón giao nhau, cùng nhìn chăm chăm tên bài hát trên màn hình máy tính trước mặt – Điều lãng mạn nhất.

Khi nhạc đệm vang lên, Hàn Vũ quay đầu không được tự nhiên nhìn Tả Duyệt Đường một cái, ý là nói, chuyện mất mặt như vậy, hay là thôi đi. Chỉ là Tả Duyệt Đường một ánh nhìn cũng không đáp lại cậu, nhìn chăm chăm màn ảnh, đợi bên trên hiện lên phụ đề, liền dùng tay chọt cậu, thúc giục cậu hát.

“Dựa vào lưng nhau ngồi trên thảm.....” Hàn Vũ ngâm âm trong miệng, mơ hồ lầm bầm theo nhạc, Tả Duyệt Đường bất mãn, nhéo nhéo lưng đối phương.

Hàn Vũ tức giận trừng lại, mọi người bên dưới chờ nghe hát lập tức bất mãn, “Tui nói hai người nha, chuyên nghiệp chút đi! Liếc mắt đưa tình cũng tìm chỗ không người ấy, được không? Nếu đã chuẩn bị hát, tốt xấu cũng cho chút đạo đức nghề nghiệp coi! Lầm bầm như muỗi kêu, thật đúng là chỉ hát cho thủ lĩnh nghe ha!”

“Đúng đó đúng đó..... hát ra tiếng coi, cho tui tui dính chút hơi, về nhà lại tìm được vợ tốt!”

Hàn Vũ bắt đầu nhìn mọi người trên sofa xem xiếc khỉ, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường, vẫn là cái dạng không để ý bao nhiêu người nhìn, chỉ nghiêm túc chờ Hàn Vũ hát, trong lòng thả lỏng vài phần, ngược lại không còn quá mất tự nhiên, giọng chậm rãi lớn lên.

“Cám ơn anh dẫn em tìm được thiên đường, cho dù dùng cả đời mới có thể hoàn thành, chỉ cần em nói anh đều nhớ rõ không quên, điều lãng mạn nhất em có thể nghĩ tới, chính là cùng anh chậm rãi già đi.....”

(vì bài gốc là ca sĩ nữ hát, nên mới để xưng hô này luôn)

Hát hát, Hàn Vũ ngẩn ngơ cảm thấy rất nhiều chuyện Tả Duy Đường làm vì mình, ca khúc hiện tại hoàn toàn có thể dùng để miêu tả tiếng lòng của cậu.

Tuy ca khúc rất cũ, ca từ cũng rất thẳng, không có các loại kiểu cách thanh niên hiện tại yêu thích, nhưng đôi khi Hàn Vũ chân chính hát lên, giọng nam trong trẻo quanh quẩn trong phòng, mọi người phía dưới cũng chậm rãi không ồn ào nữa, trong phòng riêng trang trí đủ dạng đủ kiểu hiện đại, bởi vì một khúc ca cũ mà phẳng phất như cùng trở về một loại thời gian yên tĩnh.

Đôi khi một khúc hát xong, phía dưới mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Hàn Vũ vừa đỏ mặt cười đáp lại mọi người, vừa kéo Tả Duy Đường về là trong góc, nhẹ giọng oán giận, lần này dọa người quá rồi.

Cũng không nghĩ tới, Tả Duy Đường cúi đầu xuống bên tai Hàn Vũ, nhẹ nhàng liếm vành tai đối phương một cái, nhỏ giọng nói, “Đây là bài hay nhất anh từng nghe!”

Hàn Vũ hí mắt nhìn y, sau đó nói, “Anh dám nói không dễ nghe sao?”

Hai người bên này anh ngọt em ngọt, bên kia một vòng tranh cướp micro mới bắt đầu, mọi người ném thứ mình đang chơi, đột nhiên đều cảm thấy hứng thú với micro, thay phiên chọn bài muốn lên mở giọng hát.

Lúc bài hát tới khúc ca trào nhát, cửa phòng đột nhiên bị đá mở, một thanh niên xinh đẹp lỗ mãng xông vào, bộ dạng hai lăm hai sáu, trông rất đẹp mắt, cho dù trong phòng tối mờ cùng màu sắc rực rỡ cũng có thể nhìn ra bề ngoài không tồi, chỉ là hình như uống không ít rượu, thất tha thất thểu đi cũng không vững, đám Hàn Vũ đều nghĩ hẳn là đi nhầm phòng, đang muốn hỏi một chút, thanh niên đột nhiên kêu la.

“Tả Duy Đường, anh ở đâu? Tả Duy Đường! Anh ra đây!” Thanh niên cao giọng la lên, đồng thời cũng loạng choạng đi vào trong.

Hàn Vũ ngẩn người, khó hiểu nhìn Tả Duy Đường bên cạnh, lại phát hiện Tả Duy Đường cũng khó hiểu nhìn tên nhóc đang đi vào, giống như đang nhớ lại đây là vị nào!

Hàn Vũ vừa thấy y như vậy là biết, không phải quý nhân hay quên, mà là người này không quan trọng, căn bản chưa đi vào bộ nhớ của Tả Duy Đường, nhưng chung quy nhằm vào Tả Duy Đường mà tới, không tiện ngó lơ, vì thế chột chột y, ý bảo y nhanh giải quyết, chẳng lẽ là bạn làm ăn gì đó hay là bạn cũ nhiều năm trước.

Tả Duy Đường cũng cảm thấy đêm nay cứ hết chuyện này tới chuyện kia, vốn đang rất hăng hái cũng tiêu tan gần hết, vì thế đứng dậy đi tới trước mặt thanh niên xinh đẹp kia, căn bản không cho sắc mặt hòa nhã, trực tiếp xách cổ áo người ta hỏi, “Cậu là ai? Tìm tôi có việc gì?”

Ánh mắt thanh niên mờ mịt nhìn thoáng qua Tả Duy Đường, đưa tay muốn sờ mặt y, bị Tả Duy Đường không khách khí đập rớt, đang chuẩn bị bảo Ngô Khởi ra ngoài gọi người tha tên say này đi, lại thêm một bóng người hoang mang rối loạn chạy vào, kéo thanh niên say kêu lên, “Mạc Mạc, không phải đã bảo cậu đừng tới đây sao!”

73. Chương 73

Thanh niên xinh đẹp tên Mạc Mạc rốt cuộc bị Nick khuyên đi mất, mà Nick, ngay lúc nửa ôm nửa kéo Mạc Mạc ra ngoài, còn tặng cho Tả Duy Đường và Hàn Vũ một cái liếc mắt hàm xúc sâu xa, Hàn Vũ nhìn vào mắt, khó hiểu gãi gãi cằm, đối với Nick, cậu vẫn không hiểu thái độ của người này.

Lại nói, bọn họ hoàn toàn là hai người không liên quan, nhưng bởi vì cậu quen Tả Duy Đường, trước sau chạm mặt ba lần, mà mỗi lần, thái độ của Nick đối với Tả Duy Đường đều cực kì đáng suy ngẫm.

Nếu nói là chán ghét, lại không tới mức đó, dù sao, giữa cậu ta với Tả Duy Đường còn cách một người tên Mạc Mạc mới có chút giao tình. Nếu nói là quan tâm, cậu lại cảm thấy tuy hơi thờ trên người Nick không thuần khiết, nhưng nhìn ra không phải người bỏ không được, khẳng định không phải quan tâm một người không thú vị như Tả Duy Đường.

(cho những ai không nhớ, ở chương 57, Nick từng chạm mặt Tả Duy Đường, thấy ông không nhớ mình là ai nên đã giới thiệu bản thân là bạn Mạc Mạc)

Nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại cảm thấy đối phương hai ba lần đều dùng một loại thái độ chỉ điểm* đối đãi với mình và Tả Duy Đường.

(không biết dùng từ nào cho hợp, ý là nhắc người ta ‘hãy thức tỉnh đi’ ấy)

Nhất là sau khi thanh niên tên Mạc Mạc này xông vào đây, mấy câu Nick dùng để dỗ cậu ta rời đi, nghe cực kì chói tai, nhưng lại lộ ra chút thông tin trong đó.

“Mạc Mạc ngoan, chúng ta phải có khí phách, không được mặt dày như vậy.”

Hoặc là, “Mặc Mặc theo tớ về trước, có vài người đáng để chờ đợi, có vài người không đáng chờ.”

Sau khi Nick mang người rời đi, mấy người trong phòng nhất thời không biết phản ứng thế nào, hai mặt nhìn nhau, hát cũng không còn hứng thú, bài cũng không có tâm tư đánh, mọi người đều mang theo vài phần trách cứ nhìn Tả Duy Đường, mà đối với Hàn Vũ, mỗi người đều mang theo vài phần tự trách, trong đó ba tên cùng phòng với Hàn Vũ tự trách nhất.

Một buổi tụ tập vui vẻ, từ lúc bước vào đã không thuận lợi, vốn đã nói là tổ chức cho Hàn Vũ, hiện tại lại giống như chỉ khiến Hàn Vũ chán ghét vậy, mà hiển nhiên, địa điểm thời gian đều là ba người bọn họ chọn, không thu xếp mọi chuyện cho tốt, ba người đều có trách nhiệm.

Tả Duy Đường làm như không thấy ánh mắt khiển trách của mọi người, lập tức ngồi xuống bên người Hàn Vũ, lấy khuỷu tay đụng đụng Hàn Vũ, bảo Hàn Vũ giúp y bưng rượu tới.

Hàn Vũ tức giận lườm y, vẫn bưng rượu bên trái mình cho Tả Duy Đường, thuận thế nằm úp sấp lên người Tả Duy Đường, cầm túi của mình đặt bên phải Tả Duy Đường qua, tìm đồ.

Mọi người vừa thấy hai người như vậy, giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đều đồng loạt thở phào, không khí yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, thanh âm chấn ngứa cả tai lại lần nữa vang khắp phòng.

Hàn Vũ tìm nửa ngày, không tìm được thứ mình muốn, không khỏi nhìn Tả Duy Đường, “Mượn điện thoại dùng một chút.” Nói xong liền vươn tay vào trong người đối phương lục tìm, ba hai cái mò được di động, mở màn hình khóa xem thời gian, mười giờ, nhét về cho Tả Duy Đường.

“Nói đi, nhớ tiểu soái ca vừa rồi là ai không?” Hàn Vũ khoanh tay, cười hì hì nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường nhấp rượu, nhìn trần nhà nghĩ nghĩ mới nói, “Có chút ấn tượng, chắc là đối tượng trước đó hoặc là trước trước đó!”

Hàn Vũ nghe buồn cười đậm đậm ngực y, đầy mặt khó hiểu, “Có biết thẹn với lương tâm không nha, người ta đều nhớ rõ anh, vậy mà anh quên sạch con người ta rồi?”

Tả Duy Đường chụp ngón tay Hàn Vũ, nhéo nhéo, nói, “Cậu ta thay đổi rất lớn, nếu không phải ông chủ quán này chạy vào gọi tên một cái, nói không chừng còn nghĩ không ra đó.”

“Ồ?” Hàn Vũ nhếch cằm híp mắt nhìn y.

Tả Duy Đường bưng ly rượu nhìn bộ dạng Hàn Vũ lúc này, không khỏi cảm thấy tâm ngứa, tuy cảm thấy hành động lúc này của Hàn Vũ không có gì kì quái, nhưng cái kiểu chua chua này, khiến Tả Duy Đường rất hưởng thụ.

Y đổ hết rượu trong ly vào miệng, sau đó nghiêng người ra trước, ngậm môi Hàn Vũ, từng chút truyền hết rượu vào miệng Hàn Vũ.

Đợi đến khi Hàn Vũ thở hổn hển đẩy cậu ra, y mới cười cười nhìn Hàn Vũ, “Còn muốn biết cái gì, hôm nay hỏi hết đi, tuy anh không cam đoan đều nhớ hết, nhưng nhất định tri vô bất ngôn!” (*biết gì nói hết, không giấu diếm*)

Hàn Vũ trừng y, dời tầm mắt, sờ sờ mũi, đột nhiên hiểu ra một cỗ khí nghẹn không lên không xuống được trong lòng mình là cái gì!

Độ cong trên khóe miệng Tả Duy Đường càng cong lên khó hiểu, vươn tay ôm vai Hàn Vũ, áp lên, hôn hôn tai Hàn Vũ.

Tuy một buổi tụ tập, giữa chừng liên tiếp nhảy ra mấy chuyện loạn thất bát tao, nhưng dù sao cũng phải nói, khi mọi người có lòng cố gắng, mỗi người một khúc nhạc chúc mừng làm nền, trong nháy mắt tiếng chuông nửa đêm vang lên, không khí đạt tới cao trào — mọi người đều không hẹn mà dừng đồ chơi trong tay, mỗi tay cầm ống pháo không biết lấy đâu ra, cùng bung loạn vào Hàn Vũ và Tả Duy Đường, với bản gốc Happy Birthday làm nền.

Hàn Vũ vốn đã hơi buồn ngủ, đột nhiên bừng tỉnh, thấy cảnh tượng rối loạn trước mắt, còn có bánh kem đặt ở đó căn bản chưa ai động vào vậy mà lại bị đốt nền lần nữa, đẩy ra trước mặt cậu.

Lần này cầu nguyện thoải nển, mọi người không ồn ào nữa, trong không khí này, ông chú trong lòng Hàn Vũ lần đầu tiên tin tưởng cái gọi là nguyện vọng và ước mơ, cũng nghiêm túc thầm ước một điều ước chỉ có cậu biết, ước xong, một hơi thổi tắt nến, bảo mọi người chia ăn.

Ầm ỉ tới cuối cùng, liên tục tới rạng sáng mới tan.

Bên trường học đương nhiên quá muộn, căn bản không về được, nhớ tới cái bảng chú bảo vệ bảo mọi người kí tên ở cổng, đám Hàn Vũ không quá e ngại, thời khắc mấu chốt, cậu tin tưởng Kinh Vĩ Quốc có thể giúp một tay. Chỉ là, một đám người thế này nghỉ ở đâu lại là vấn đề.

Còn có Quý Ly, một cô bé cũng không thể lẫn với một đám đàn ông, suy nghĩ nửa ngày còn chưa ra kết quả, Ngô Khởi đã nhảy ra, vỗ vỗ vai Hàn Vũ.

“Cậu với thủ lĩnh về trước đi, anh mang đám nhóc này đi đặt phòng khách sạn, yên tâm, anh khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho hai cô bé!” Nói xong, còn dùng ánh mắt rất “đáng khinh” nhìn Hàn Vũ, ý bảo cậu về bóc quà của Tả Duy Đường đi.

Hàn Vũ dở khóc dở cười nhìn một loạt động tác của Ngô Khởi, buông xuống lo lắng trong lòng, vẫy tay với mọi người, theo Tả Duy Đường về nhà.

Vừa vào cửa, Hàn Vũ đã làm ồ trên sofa lười nhúc nhích, tắm cũng không muốn tắm, đường cũng không muốn đi, chỉ muốn nằm ngủ thế này.

Đợi khi Tả Duy Đường khóa cửa xong đi vào thấy Hàn Vũ nằm ngay đơ trên sofa, y dừng bước một chút, vẫn đi tới trước sofa, nhắc tay trái đối phương lên xem xem, lại ngắt bên này nhéo bên kia một phen, vẫn không thấy Hàn Vũ có động tĩnh gì, y vươn tay gõ trán đối phương.

Lấy đồ từ trong túi áo khoác ra, chậm rãi đeo vào ngón tay Hàn Vũ, rồi đứng lên chuẩn bị vào phòng tắm tắm một cái.

Nhưng vừa mới đứng dậy, đã cảm thấy có người níu vạt áo khoác của mình, Tả Duy Đường quay đầu nhìn người nào đó trên sofa, mắt vẫn nhắm, nhìn như một chết muốn ngủ, nhưng tay trái đeo trang sức nào đó vẫn níu níu vạt áo đối phương, không hề muốn buông lỏng.

Tả Duy Đường sờ sờ cằm, cúi người xuống bên tai Hàn Vũ, “Ôm em đi tắm?”

Hàn Vũ nhắm mắt gật gật đầu, đưa tay cho y ôm.

Vào phòng tắm, Tả Duy Đường thành thạo lột sạch hai người, đứng dưới vòi sen tắm nước ấm, quần áo tắm đi ra, thay áo ngủ, cùng nhau cuộn người trong giường lớn.

Hệ thống sưởi trong phòng mở từ trước khi vào phòng tắm, hai người lủi trong chăn ấm áp dễ chịu quần lấy nhau, trán đụng trán, chóp mũi chạm chóp mũi.

“Của anh đâu?” Hàn Vũ sờ soạng mười ngón tay của Tả Duy Đường, không đụng tới cái gì, không khỏi mở mắt hỏi y.

Tả Duy Đường mở con ngươi đen như mực nhìn cậu, “Còn trong túi áo khoác.”

Hàn Vũ nhìn thẳng y một hồi, lăn một vòng đứng lên, vội vàng chạy tới cửa phòng tắm, nhặt áo khoác của Tả Duy Đường, duỗi tay vào túi lục một vòng, đụng tới một cái hộp, nắm trong tay, lại vội vàng chạy về giường, chui vào chăn, lộ ra cái đầu đối diện Tả Duy Đường.

“Mua lúc nào đó?” Hàn Vũ vừa hỏi, vừa mở hộp, bên trong chỉ còn có một chiếc nhẫn bạch kim lẻ loi nhét ở trong, một chiếc nhẫn khác vốn làm bạn với nó giờ phút này đang an ổn nằm trên ngón áp út tay trái của Hàn Vũ.

Cậu lấy nhẫn ra, giơ lên trước mắt đánh giá, lại so sánh với cái trên tay mình, không phải là một cặp nhẫn nam nữ, mà là một cặp nhẫn nam trừ độ lớn thì giống nhau như đúc, chung quanh bạch kim, ở giữa vấy một sợi tơ màu hồng ánh kim, rất trang nhã.

(màu hồng ánh kim là màu gì, xin mời cái bạn tham khảo Iphone 6S)

“Buổi tối đi ngang qua tiệm vàng, tiện tay mua.” Tả Duy Đường thoải mái trả lời.

Hàn Vũ híp mắt, không tin cách nói này, cặp nhẫn này hiển nhiên là đặt theo yêu cầu, cậu không tin tiệm vàng hiện tại đã nhìn xa trông rộng, cho rằng cặp đôi đồng tính cũng sẽ mua nhẫn đôi nên sớm đã chuẩn bị nhẫn chờ Tả Duy Đường tới “tiện tay” mua.

Mà bất luận tin hay không, Hàn Vũ đều cảm thấy vào lúc này, nguồn gốc của nhẫn đã không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là.....

Hàn Vũ lấy ra chiếc nhẫn còn lại, kéo tay trái Tả Duy Đường trong chăn ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tả Duy Đường, “Anh đang cầu hôn em?”

Tả Duy Đường ngẩn ra, giống như không biết cậu nhảy từ đâu ra câu này, nhưng không có chút không kiên nhẫn hay phản cảm, ngược lại cảm thấy đây là một đề nghị rất hợp lòng ý, nhanh chóng phản ứng lại, hỏi lại cậu, “Có gì không thể?”

Khóe miệng Hàn Vũ cong cong, “Không có gì không thể.”

Sau đó đeo chiếc nhẫn trong tay vào ngón áp út tay trái của đối phương, lại kéo tay trái hai người ra trước mắt, chiếc nhẫn đeo trên hai ngón tay đàn ông thô ráp một lớn một nhỏ, dưới ánh đèn bàn rực rỡ, cùng lóe lên ánh sáng mỏng mang và vĩnh cửu.

Tay bao lấy tay, chuyển xuống dưới ổ chăn, mười ngón giao nhau, hai chiếc nhẫn kim loại giữa ngón áp út cũng nhẹ nhàng chạm nhau, tiếng va chạm rất nhỏ tai người không nghe được vang lên từ trong ổ chăn.

Mà hai người trong phòng lại nhẹ nhàng trán chạm trán, hô hấp của mình chính là hô hấp của đối phương, hơi thở giao hòa, ngay cả trong mộng cũng đều là bóng hình đối phương.

Do hôm sau là sinh nhật chính thức của Hàn Vũ, Hàn Vũ lại lần nữa trườn da mặt bảo Kinh Vĩ Quốc che giấu cho mình một lần, để mình có thể tiêu dao một bữa.

Mà Kinh Vĩ Quốc vẫn luôn cứng nhắc nghiêm cẩn cũng thật sự bị tiểu sư đệ này của mình nhây cho không còn cứng nhắc nổi, tuy Hàn Vũ trên con đường trung y khuyết thiếu thiên phú nhất định, nhưng cho tới nay dựa vào chăm chỉ, thành tích coi như không tệ, hiếm khi tới sinh nhật đối phương, liền mở một con mắt nhắm một con mắt đồng ý hành vi trốn học trốn huấn luyện của cậu.

Sau khi xoay người, còn đặc biệt thông báo cho Ngụy Quốc Thủ và Mạc Phạm một tiếng, hôm nay là sinh nhật Hàn Vũ, trong lòng mấy người đều là khê động, lật tay liền đặt mua mấy món quà kêu người mang tới nhà Tả Duy Đường.

Hàn Vũ đã xin nghỉ xong đang vui sướng hài lòng chạy vào phòng sách nghịch máy tính, chuẩn bị bắt đầu một ngày sinh nhật sa đọa, lại bị Tả Duy Đường kéo tới trước phòng ngủ, lấy mấy bộ trang phục ra ngoài trong tủ ra bảo cậu thay.

Hàn Vũ chỉ ngây ngốc nhìn y, rất không hiểu ý y.

“Ra ngoài chơi một ngày, mau lên, hôm nay anh không tới công ty.” Tả Duy Đường khoanh tay đứng trước mặt Hàn Vũ, giục cậu đi thay quần áo.

Hàn Vũ ngó quần áo trên giường, giỏi lắm, từ lúc nào lại ra một bộ này cậu cũng không biết — áo lông dày màu xám thêm áo len lông cừu, kiểu dáng giống hệt bộ trên người Tả Duy Đường!

Người này mặc đồ đôi mắt tới nghiện rồi? Hàn Vũ giật giật khóe miệng, nhin không được muốn thổ tào (*chế nhạo*), ôm đồ vào phòng tắm thay.

Chờ tới lúc Hàn Vũ sửa soạn xong, hai người chuẩn bị ra ngoài, quà sinh nhật của Ngụy Quốc Thủ với hai sư huynh của Hàn Vũ cũng vừa vận tới nơi, Hàn Vũ vui vẻ hơn hờ nhận, khách sáo vài câu với mấy người tới đưa đồ, nhét quà vô túi, tiếp tục theo Tả Duy Đường ra ngoài.

Xuống lầu vào xe của Tả Duy Đường, Hàn Vũ mới nhớ tới việc hỏi đối phương đi đâu?

Tả Duy Đường gõ gõ tay lái nói, “Không đi được chỗ xa nên tới một nông trại gần đây chơi một chuyến, tới tới lại về.”

Hàn Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tối nay cậu cũng phải chạy về, nếu không Kinh Vĩ Quốc sẽ đánh chết cậu, có thể một không thể hai, nói tới đâu làm tới đó, lần sau mới có cơ hội tiếp tục nhảy nhót ra ngoài ngủ đêm tiếp, điểm này, Hàn Vũ rất rõ ràng.

Xe vào đường cao tốc, không tới một tiếng, xuống khỏi đường cao tốc, rẽ vào đường nhỏ liền vào một thôn trang cực kì có hơi thở thôn quê.

Thôn trang như vật vừa nhìn là biết không phải nơi tự nhiên hình thành, hiển nhiên là nỗ lực xây dựng để đón ý hòa theo xu hướng du lịch thành phố mấy năm nay, tuy thiếu chút vị chính gốc, nhưng dù sao, trong thời gian một ngày, muốn tìm một khu vực nông thôn gần thủ đô, thời gian đi lại còn không đủ, càng đừng nói tới chơi một chuyến.

Cho nên, cho dù biết thôn trang nhỏ này thật ra cũng không thể cung cấp lạc thú nông thôn chân chính, nhưng đối với Hàn Vũ ghen trong thành phố đã lâu mà nói, vẫn có một loại hương vị nếm được thứ tươi mới, nhất là khi nghe Tả Duy Đường nói, tuy dấu vết xây dựng nhân tạo ở đây rất đậm, nhưng đồ ăn bên trong thật sự đều là từ nông thôn chuyển tới, đều là thứ tự nhiên, Hàn Vũ không khỏi càng thêm chờ mong.

Đồng thời cũng có chút tán thưởng nhìn Tả Duy Đường một cái, quả thật là sống lâu rồi, tất cả thói quen

đều vô thức lộ rõ, chỉ một điểm ăn được đồ chính tông này, Hàn Vũ đã cảm thấy tiệc sinh nhật du lịch này nhất định đáng chờ mong!

Đối với vẻ mặt này của Hàn Vũ, Tả Duy Đường dở khóc dở cười nhếch khóe miệng, đỗ xe vào sân lớn xong liền lôi kéo Hàn Vũ xuống xe, vào trong thôn trang.

Vừa vào thôn trang đã phát hiện, người bên trong quả thật không ít, phần lớn đều là thiếu gia tiểu thư nhà giàu kết bạn tới đây chơi, đang chen chúc nhốn nháo trước mặt người phụ trách giống như đang lãnh đồ gì đó.

Hàn Vũ nhìn vài lần mới phát hiện, là đang lấy giỏ rau hay là câu cá thùng nước v.v..., dừng chân nghe một hồi, mới hiểu được, hóa ra ở đây còn có hoạt động tự tay hái hoặc đánh bắt nguyên liệu nấu ăn.

Nguyên tắc của hoạt động này cơ bản đều dán hai bên sảnh lớn, muốn tham gia phải đọc một chút quy tắc, không giá trị thì trả phí lấy đồ, Hàn Vũ đi qua nhìn thoáng qua, phát hiện cái gọi là quy tắc chẳng qua chỉ là quy định số lượng thành tiền thôi!

Tiền tự hái còn đắt hơn cả ngồi trong sảnh lớn gọi đồ ăn, chẳng qua đại khái cũng có thể hiểu được, người tới nơi này ai còn thật sự vì cái ăn chứ, phần lớn đều là đang hưởng thụ cảm giác mới mẻ trong quá trình tự động thủ, cùng cảm giác thành tựu và thỏa mãn quý giá.

Hiển nhiên, trong cái thời đại vật chất hóa này, cảm thụ đó muốn hưởng phải trả một lượng tiền nhất định. Hàn Vũ nhìn lướt qua cái quy tắc liệt kê bên trong, nghĩ nghĩ, hôm nay mình đi chơi cũng là vì hưởng thụ, trả tiền hưởng thụ một phen hình như cũng không có gì, vì thế dùng khuỷu tay đụng Tả Duy Đường ý bảo y cũng phải hưởng thụ một phen lạc thú nhà nông này.

Tả Duy Đường vỗ vỗ trán cậu, cũng hòa vào một đám người xếp hàng, đi trả phí lãnh trang bị tương quan.

Hàn Vũ thì lại không có việc gì ngồi một bên chờ, nhìn chung quanh, đột nhiên thấy trong một đám người bên ngoài hình như có gương mặt quen quen, nhưng nhóm người này vừa vắn đi vào một ngã rẽ, lóe một cái không thấy tung tích, cũng không xem rõ được.

Hàn Vũ không so đo, người giống người, hoa giống hoa, xoay người chờ Tả Duy Đường cầm đồ tới, liền hoàn toàn quên mất chuyện này.

Hai người kiểm kê mấy thứ lấy được, giỏ rau nhỏ, không cần nói, dùng để ngắt rau quả, đồ câu cá và xô nhỏ, dùng để câu tôm cá, trừ cái đó ra, vật mà còn có một cây nỏ loại nhỏ, không gây thương tổn người, nhưng vẫn có thể làm bị thương một vài gà rừng nhỏ không để chúng nó chạy, cuối cùng còn có một tờ giấy hướng dẫn sử dụng.

Hàn Vũ mở giấy hướng dẫn, xem qua từ đầu tới cuối, lướt qua cái gọi là phương pháp sử dụng công cụ, chỉ lọc ra các khu câu cá, khu đồng ruộng, khu săn bắn đưa cho Tả Duy Đường xem.

“Đi đâu trước?”

Tả Duy Đường xem qua nói, “Đi khu săn bắn, bắt hai con gà rừng thả hoang lại nói.”

Nói xong, điều chỉnh cây nỏ được phát, tuy độ chính xác và tầm bắn đều rất bình thường, nhưng ngẫm lại cũng biết, cái gọi là gà rừng thả hoang hơn phân nửa đều là nuôi trong nhà, không có độ tinh ranh hoang dã thật, để Tả Duy Đường ra tay, bắt một hai con hẳn không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, Hàn Vũ cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Hai người đi bộ tới khu săn bắn được vẽ trong bản hướng dẫn, kết quả vừa mới bước vào phiến rừng nhân tạo này, đã nghe thấy phía trước truyền tới tiếng ồn ào, hai người nhìn nhau, nhanh chân bước qua.

Tới nơi, phát hiện nhiều người vây thành cái vòng lớn, hai người ngưỡng cổ nhìn vào, liền hiểu được phần nào.

Trên đùi một người bị mũi tên từ nỏ vạch ra một cái lỗ, mà trên thực tế, một vết này chỉ dừng trên quần, bên trong chỉ bị trầy da một chút mùa đông mọi người vốn mặc nhiều, nỏ này lại đã bị điều chỉnh, mặc kệ là lực sát thương hay độ chính xác đều là rác rưởi, đại khái là để phòng ngừa chuyện đả thương người khác.

Nhưng vị nhân huynh bị “thương” kia hiển nhiên không nghĩ như vậy, chỉ vào “vết thương” trên đùi mình đẩy đẩy kéo kéo muốn đối phương bồi thường.

Đối phương là một người đàn ông cỡ ba mươi, diện mạo bình thường, ăn mặc đẹp đẽ, trong tay còn đang cầm cây nỏ làm người ta bị thương, thái độ coi như không tệ lắm, dù sao cũng là bên làm sai trước, cho nên cũng khách sáo nói nguyện ý bỏ tiền đền quần trả tiền thuốc men, ai ngờ càng nói vậy, người ta càng la lối người này xem thường người khác, có tiền thì ngang ngược, bọn họ không có tiền thì thế nào.

Hàn Vũ cùng Tả Duy Đường vừa thấy thế là biết không phải chuyện lớn, chuẩn bị rời khỏi đám người, vào sâu trong rừng nhân tạo tìm một ít gà thả không bị người dọa sợ.

Chỉ là, chân còn chưa bước được, bên kia đã truyền tới một tiếng gọi không xác định, “Tả Duy Đường?”

Hai người dừng bước, không hẹn cùng cảm thấy giọng này quen quen, vì thế đồng loạt quay người.

Lại là người này?!

74. Chương 74

Người lên tiếng gọi Tả Duy Đường, không ai khác chính là người tên Mạc Mạc đi qua uống say xông vào phòng, cũng là bóng người lúc này Hàn Vũ thấy quen mắt, lúc này người này đang dùng một loại ánh mắt kinh hãi khó hiểu, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tả Duy Đường dùng bước quay đầu lại.

Hàn Vũ không vui híp híp mắt, lặng lẽ đánh giá đối phương một phen, phát hiện người này ban ngày nhìn không đẹp như tối qua, Hàn Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như là vấn đề ăn mặc, tối qua dưới ngọc đèn sắc sỡ trong quán bar, trên mặt người này đầy phong cách diêm dúa lăng lợ, hình như là trang điểm.

Mà hiện tại lại bình thường hơn rất nhiều, nhưng giờ tay nhắc chân vẫn cho người ta cảm giác tương đối không được tự nhiên.

Đánh giá xong, Hàn Vũ quay đầu qua nhìn Tả Duy Đường, lại phát hiện Tả Duy Đường cũng không đặt tầm mắt vào Mạc Mạc đối diện, cũng không nhìn Hàn Vũ, ngược lại đang híp mắt đánh giá người đàn ông dùng nỗ lực thương người khác.

“Làm sao đó?” Hàn Vũ kéo kéo vạt áo Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường cúi đầu nhìn Hàn Vũ một cái, khẽ gật đầu, lại nhìn về hướng thanh niên xinh đẹp tên Mạc Mạc, lễ phép gật gật đầu với cậu ta tỏ vẻ đã thấy, liền lôi kéo Hàn Vũ xoay người muốn đi.

“Từ từ!” Phía sau lại vang lên một tiếng.

Hai người bắt đầu dĩ lại xoay người, lần này người lên tiếng biến thành người đàn ông dùng nỗ lực thương người khác.

“Quả nhiên là Tả thiếu, thật sự là đã lâu không gặp, cũng phải bốn năm năm rồi nhỉ! Thật không ngờ lại có thể đụng mặt anh ở chỗ này!” Trên mặt đối phương treo lên ý cười dày đặc muốn tiến lên chào hỏi Tả Duy Đường.

Người bị nỗ lực thương cũng bị mấy lời nói đột nhiên nhảy ra của gã làm ngây người chốc lát, tới khi tỉnh lại, vươn tay ngăn cản đối phương, “Chuyện còn chưa xong đâu, giả bộ nhận người quen cái gì? Nhanh nói chuyện này mày tính sao?”

Trên mặt người đàn ông bị ngăn cản lướt qua một ít bức bối, từ khóe mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nhưng không biết đang ngại cái gì, chung quy cũng không nổi giận, kéo cái vị tên Mạc Mạc kia qua, nói với cậu ta và vài nam nữ hai lăm hai sáu khác chung quanh, “Các em đi chung với Tả thiếu trước đi, anh xử lý xong rồi sẽ tìm mấy đứa.”

Sau đó lại cười nói với Tả Duy Đường, “Tả thiếu không ngại chứ?”

Tả Duy Đường nhìn gã thật sâu, rất không nể tình phản bác, “Ngai.”

Nói xong, hoàn toàn không cho mặt mũi ôm Hàn Vũ xoay người rời đi.

Bên kia lập tức vang lên một trận cười bốn cột, người bị ngộ thương lập tức không khách khí hếch mũi lên mặt, càng thêm tùy ý trào phúng.

Bên này, đi vào sâu trong rừng, không nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài nữa, Hàn Vũ mới bước đến trước mặt Tả Duy Đường, vừa nhìn mắt y, vừa bước lùi ra sau.

“Người kia là ai vậy?”

“Ai?” Tả Duy Đường giương mắt nhìn cậu một cái, giúp cậu lưu ý đường sau lưng.

“Cái người tương đối già.”

“Một cộng sự làm ăn trước kia, Tưởng Tục.” Tả Duy Đường vươn tay kéo Hàn Vũ một phen, ý bảo cậu xoay lại, đằng sau có nhánh cây, dễ sẩy chân.

Hàn Vũ vẫn cứ bước thụt lùi, như vậy mới có thể bắt giữ được hết cảm xúc của Tả Duy Đường, “Cộng sự? Sau đó thì sao? Biến thành thân phận gì?”

“Kẻ phản bội.” Tả Duy Đường lạnh lùng phun ra ba chữ, nghiêng về trước một chút, một phen ôm lấy thắt lưng Hàn Vũ, phòng ngừa cậu bị hòn đá phía sau làm trượt chân, “Đi đằng hoàng!”

Hàn Vũ bị ôm tới bên cạnh Tả Duy Đường, hai người đi dọc theo một con suối, Hàn Vũ điều chỉnh bước đi theo Tả Duy Đường, sau đó tiếp tục hỏi, “Sao lại vậy?”

“Lúc mới đầu, trong tay không người không tiền, mang mấy tên gốc theo người ta học kinh doanh, lúc ấy bất động sản không tồi, chỉ là trên tay bọn anh gom gom góp góp cũng chỉ có mấy đồng, không nhân mạch không bản lĩnh, vừa vặn gã ta xuất thân thiết kế, hiểu biết về phương diện này tương đối nhiều hơn bọn anh, đôi bên bắt nhịp với nhau, chậm rãi cũng làm ra được chút hình dạng, sau lại có một đợt quy hoạch quy mô lớn của chính phủ, tới lúc cạnh tranh gắt gao, người nọ mang bằng giá và bằng thiết kế bên bọn anh chạy qua trận doanh của người khác.”

Tả Duy Đường nghiêng mặt thản nhiên nhìn Hàn Vũ một cái, đủ loại phức tạp và gian khổ lúc đó, tới trong miệng Tả Duy Đường lúc này lại vẫn hời hợt qua loa như vậy.

Mà Hàn Vũ nghe xong trong lòng lại sinh ra lửa giận, có thể là do càng ngày càng đặt một người trong lòng, tới khi các loại gian khổ người này từng trải qua mà bạn không kịp tham gia được đặt trước mắt bạn, liền không tự giác thương cho y giận thay y.

Hàn Vũ hung hăng cười lạnh một tiếng trong lòng, thật đúng là nhìn không ra, cứ như vậy, vừa này còn không biết xấu hổ chường bản mặt tươi cười ra chào hỏi! Nghĩ, lại nhin không được thấp giọng nguyên rửa người nọ từ đầu tới chân.

Mới vừa nguyên rửa xong, đột nhiên lại nhớ ra, “Cái tên Mạc Mạc kia lại có quan hệ gì với gã?”

Tả Duyệt Đường ngó cậu, “Em nói Mạc Thiếu Phong?”

“Không rõ lắm, ba năm trước có một ngày tự nhiên cậu ta chạy tới trước mặt anh nói chia tay, sau đó thì tan, cũng không để ý nữa.” Tả Duyệt Đường nghĩ nghĩ nói tiếp, “Chẳng qua cứ cảm thấy bộ dạng cậu ta hình như thay đổi không ít, nếu không anh không có khả năng không nhận ra từ lần gặp đầu tiên.”

Chung quy từng đi điều tra cũng không phải làm không công.

Hàn Vũ có chút dăm chiêu chống cằm nghĩ nghĩ, đang muốn lên tiếng tiếp, bị Tả Duyệt Đường dùng động tác chó có lên tiếng ngăn lại, “Suyt!”

Tả Duyệt Đường ý bảo Hàn Vũ đừng nhúc nhích đừng lên tiếng, chính mình cầm nỏ, thoảng điều chỉnh một phen, nhắm vào một lùm cây lay động, thân mình hơi cong xuống, hạ thấp trọng tâm, thân dưới vững chắc hình thành thế đứng trung bình tấn.

“Vụt” một tiếng, tên bắn ra ngoài, một tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt vang lên, Hàn Vũ vui mừng bổ nhào lên lưng Tả Duyệt Đường, hung hăng vỗ vai y một cái, “Săn được rồi, mau đi xem, đừng để chạy.”

Tả Duyệt Đường thuận theo tư thế Hàn Vũ nhào lên, xóc xóc cậu lên lưng mình, thuận tiện công cậu tới bụi cây.

Đi tới bụi rậm, đẩy ra, quả nhiên nhìn thấy một con thỏ chân bị thương đang vừa nhảy vừa dùng vuốt chạy trốn.

Tả Duyệt Đường vẫn công Hàn Vũ trên lưng, mau lẹ vượt trội nhảy vọt lên, vỗ tay chụp con thỏ thất tha thất thểu chạy đi, quăng ngược một cái, đánh choáng con thỏ còn muốn tiếp tục giãy dụa.

Hàn Vũ thấy hứng thú dạt dào, bảo Tả Duyệt Đường thả mình xuống, đoạt nỏ trong tay Tả Duyệt Đường, thề thốt với Tả Duyệt Đường, mình nhất định cũng có thể bắt được một con thêm cơm cho bọn họ, cho Tả Duyệt Đường thưởng thức con mỗi người yêu tự săn được là cảm thụ ngọt ngào thế nào.

Chỉ là, cuối cùng không biết là may mắn không tới hay là sao, hai người một đường dạo khắp cánh rừng nhỏ nhân tạo cũng không thể con thú hoang nào nữa, Hàn Vũ xụ mặt, không muốn hết hy vọng cũng không có biện pháp nào, cuối cùng đành phải cùng Tả Duyệt Đường mang theo chiến lợi phẩm duy nhất — con thỏ, hứng thú rãi rời trở về.

Quay lại chỗ khi nãy, Hàn Vũ lấy bản giới thiệu ra xem, ngấm trúng khu câu cá ngay cạnh rừng nhỏ, lập tức quyết định, tới khu câu cá một vòng, xem có thể lấy về chút mặt mũi trước mặt Tả Duy Đường không.

Chờ hai người tay nắm tay, đi tắt tới khu câu cá, mới vừa bước khỏi cánh rừng, lại đụng mặt đoàn người Tưởng Tục, Mạc Thiếu Phong, đám người Tưởng Tục thấy Hàn Vũ và Tả Duy Đường mang theo con thỏ hiến nhiên cũng sững sốt, nhất là vị Tưởng Tục kia, sắc mặt vô cùng phấn khích, buồn bực, cảm phần, trào phúng, e ngại đủ loại cảm xúc, khi khéo mắt gã lướt qua Hàn Vũ cùng với tay hai người nắm cùng nhau, toàn bộ đều hóa thành nụ cười bốn cợt.

Hàn Vũ khinh thường không tiếng động liếc đối phương một cái, tới lúc nhìn Mạc Thiếu Phong, cũng không có sắc mặt hòa nhã gì, trong mắt tràn ngập quyền uy và tưởng nhớ trắng trợn kia là có ý gì?

Hàn Vũ lườm Tả Duy Đường một cái — xem xem đều là loại người nào, thật chán ghét chết người khác!

Tả Duy Đường trấn an nhéo nhéo lòng bàn tay cậu, một tay cầm con thỏ, một tay dắt Hàn Vũ xoay người hướng về khu câu cá trước mặt, đối với đoàn người kia tiếp tục nhìn như không thấy.

Trong khoảng cách lướt qua bên cạnh đám người kia, Hàn Vũ chú ý thấy sắc mặt Tưởng Tục trầm xuống, giống như rất bất mãn loại thái độ này của Tả Duy Đường vậy, mà vẻ mặt Mạc Thiếu Phong lại rất đáng suy ngẫm!

Hai người đều không hiểu mấy chuyện câu cá, tới chỗ này, phát hiện địa điểm tốt chân chính đều sớm bị một vài cụ ông chiếm mất, mà chỗ này cũng không phải ao hồ hoang dã chân chính, chủng cá bên trong phong phú, số lượng cũng rất nhiều, mặc dù không có chỗ tốt, chỉ cần thả câu xuống, câu mấy con cá thêm món cho bữa trưa vẫn không thành vấn đề.

Hai người bày tư thế, lấy cần câu cùng mồi trong xô nhỏ ra, loay hoay mấy cái, dùng sức quăng câu ra, sau đó cùng dựa vào nhau ngồi trên hòn đá bên bờ.

Thả câu rồi, việc còn lại là chậm rãi chờ tin tốt, thôn trang ngoại ô, mặc dù là thôn trang nhân tạo, vẫn hơn trong thành phố, vẫn có thêm vài phần trong lành thiên nhiên, thời gian gần trưa, đúng lúc mặt trời cao nhất trong ngày đông, tuy ánh mặt trời không quá sáng rọi, nhưng bên bờ hồ gió thổi dập chồn vẫn mang cho Hàn Vũ một ít ấm áp.

Dưới gió êm nắng ấm, không đợi tới khi cá mắc câu, Hàn Vũ đã có vài phần buồn ngủ.

Thời gian chờ đợi trôi qua, Hàn Vũ đã lệch vào lòng Tả Duy Đường, Tả Duy Đường duỗi thẳng chân, để đầu và vai Hàn Vũ có thể vùi giữa chân và bụng mình, sau đó lại co chân lên, không để người lọt xuống ao.

Một loạt động tác lơ đãng của y, cũng lơ đãng rơi vào mắt một người có tâm đang thả câu trong góc bên phải ao.

Trong mắt Mạc Thiếu Phong đều là kinh ngạc nhiều hơn nghi ngờ, khó tin nhiều hơn phần hận, giống như không thể tiếp nhận, Tả Duy Đường vậy mà còn có ngày có thể vì một người làm ra một loạt hành động thả lỏng lơ đãng như vậy.

Mà mặc kệ người ngoài nhìn thế nào nghĩ ra sao, Tả Duy Đường khiến Hàn Vũ an toàn thoải mái vụn phần xong, liền để mặc cậu ngủ đến say sưa, chính mình thì không chớp mắt nhìn chăm chăm phao câu, chỉ cần có một chút di động sẽ kéo kéo cần xem thử có phải có cá mắc câu không.

Kết quả một trận gió thổi ngẫu nhiên hoặc cá dưới nước bơi ngang qua lay động phao câu cũng bị y cho rằng là có cá cắn câu, ba lần bốn lượt đều thất bại, cho dù ngẫu nhiên thật sự có cá cắn câu, cũng bởi vì y kéo quá sớm, đều giữa chừng bỏ mồi chạy mất. Thật vất vả, hơn một tiếng sau, phao câu lại có động tĩnh lớn, Tả Duy Đường tiếp thu kinh nghiệm vài lần trước, thử kéo kéo cần, phát hiện quả thật là con mồi lớn, càng tỉnh tâm, từng chút thử thăm dò, cuối cùng kéo cá lên mặt nước, theo mặt nước kéo lên bờ.

Một loạt động tác trên diện rộng này của y, đánh thức Hàn Vũ nằm trên đùi y ngủ say sưa.

Hàn Vũ ngồi dậy, ngáp một cái, gãi gãi đầu, xoay mặt liền thấy Tả Duy Đường đang chiến đấu với một con cá cắn câu, lập tức hưng phấn, thấp giọng ở bên cạnh cổ vũ Tả Duy Đường.

Chờ khi con cá vào xô, Hàn Vũ mừng rỡ không kiềm được bổ nhào lên người Tả Duy Đường cọ cọ, sau đó mới ngồi xổm xuống đánh giá con cá đã bị ném vào xô — chiến lợi phẩm thứ hai của bọn họ hôm nay, nói lớn thật ra cũng không lớn bao nhiêu, chỉ là một con cá chép hơn nửa kí mà thôi!

Nhưng tốt xấu gì cũng có thể nấu lên, vì thế hai người thỏa mãn chưa từng có, mang theo xô nhỏ, kéo con thỏ nhỏ vui vẻ trở về.

(Tui thấy tội cho con thỏ ấy quá)

Đi ngang qua vườn rau, Hàn Vũ tiện đường ngắt hai bó cải thìa, nhổ mấy củ cải trắng nhét vào giỏ rau, mới cảm thấy chuyến này viên mãn!

Trở về thôn trang phía trước, ném hết nguyên liệu cho nhân viên phục vụ, khí phách phẩy tay bảo đối phương làm mấy món ăn nông thôn đem lên.

Phục vụ đón lấy đồ Hàn Vũ đưa tới, chuyển giao cho mấy người chờ trong bếp, nói một tiếng, mang Hàn Vũ và Tả Duy Đường vào phòng riêng, bảo hai người đợi một chút.

Hai người trước mặt phục vụ còn nghiêm trang biểu hiện là hai người bạn hẹn nhau đi chơi, chờ phục vụ vừa rời khỏi phòng, liền dính vào với nhau.

Tả Duy Đường chủ động kéo Hàn Vũ tới trên người mình ngồi, sờ sờ mặt nhéo nhéo tai, chọc Hàn Vũ cười liên tiếp, hỏi y đang làm gì đó.

Tả Duyệt Đường nghiêm túc đứng đắn nhìn nhìn cậu, tiếp tục niết vành tai sờ sờ cổ nói, “Buổi sáng ngủ một giấc, cũng không mang chăn theo, đừng để bị cảm!”

Hàn Vũ nghe, vui vẻ dùng trán chạm vào trán Tả Duyệt Đường, cười nói, “Muốn đo nhiệt độ cơ thể phải làm vậy nè. Chỉ là, cho dù bị cảm, cũng còn một thời gian ủ bệnh nữa, đâu có nhanh vậy đã phát bệnh. Một lát bảo phục vụ bưng trà gừng tới, uống vào là được rồi!”

Tả Duyệt Đường gật đầu, hơi nghiêng về trước, hôn lên cánh môi cong cong của Hàn Vũ, “Coi như vừa lòng?”

Hàn Vũ ngẩn ra, suy nghĩ một lát mới biết y đang hỏi gì, lập tức gật đầu khen ngợi, “Vừa lòng, sinh nhật này qua không tệ, về sau cứ thế mà làm, cho phép anh nâng cao cách thức, tranh thủ làm càng tốt hơn!”

Tả Duyệt Đường nghe xong mắt không khỏi tỏa sáng, khóe miệng cong lên, đè ót Hàn Vũ, hôn lên.

Bởi vì mặc kệ là thỏ hay là cá đều là mới bắt, gia công nấu nướng còn cần chút thời gian, chờ hai người ngọt ngào đủ, đồ ăn còn chưa lên, Hàn Vũ liền muốn đi vệ sinh trước, để Tả Duyệt Đường tiếp tục chờ, tự mình ra khỏi phòng.

Quẹo trái quẹo phải theo bảng chỉ dẫn trên hành lang, rốt cuộc tìm được WC, đi vào thả nước xong trở lại chỗ rửa tay lại phát hiện có người ở sau nhìn mình chằm chằm, cậu ngẩng đầu nhìn qua gương — là Mạc Thiếu Phong.

Hàn Vũ nhú mày, không biết ánh mắt của người kia có ý gì nghĩ nghĩ, quyết định xem như không thấy, rửa tay xong chuẩn bị chạy lấy người.

“Lúc trước anh cũng giống như em……” Đối phương đột nhiên mở miệng, ý tứ trong lời nói rất thú vị, làm Hàn Vũ không khỏi dừng bước thắc mắc nhìn cậu ta.

Đối phương cười cười bất đắc dĩ với Hàn Vũ, “Em bao nhiêu, hai mươi chưa?”

Hàn Vũ giật giật khóe miệng, tâm nói, nói tuổi ra hù chết cậu, bên ngoài thì lại không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn đối phương, người này không biết xuất hiện từ khi nào, nhưng nếu đã xuất hiện, lại đã mở miệng, xác định là có chuyện muốn nói.

Mạc Thiếu Phong đánh giá Hàn Vũ từ trên xuống dưới, thì thào tự nói, “Khó trách Nick nói giống, còn là rất giống, chẳng qua nhỏ hơn mình khi đó!”

“Em theo Tả Duyệt Đường bao lâu rồi?” Đối phương vuốt vuốt tóc hỏi Hàn Vũ.

Hàn Vũ nghe khẩu khí đặt câu hỏi của đối phương, mày nhăn lại, vẫn lười phản ứng cậu ta, thấy cậu ta lăm bằm lăm nhai, giống như bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì, không khỏi có hơi mất hứng,

vốn còn tưởng cậu ta cản đường mình, là muốn vạch trần nhược điểm của Tả Duy Đường bảo mình về sau nắm chặt nhược điểm của Tả Duy Đường chứ!

Nhưng hiển nhiên, vị này hoàn toàn chìm trong thế giới tinh thần của bản thân!

Nghĩ, cậu liền nhấc chân muốn đi.

“Em có biết vì sao anh ấy tìm em không?” Đối phương lại nói, Hàn Vũ lại dừng bước, nhìn cậu ta.

“À.....” Đối phương sờ khóe mắt cười khẽ một tiếng, “Về mặt này thật đúng là giống, rất giống anh năm đó.....”

Hàn Vũ lập tức chán ghét, giống như nuốt phải bữa tối mốc meo còn thừa đêm qua vậy, “Có ý gì?”

“Em thật trẻ, còn rất nhỏ, nên sớm rút lui đi, càng lún sâu càng không tốt đâu, trong lòng người kia sâu không đáy, ai cũng không lấp đầy được, cứ luôn nhớ về lúc trước.” Mạc Thiếu Phong tiến lên hai bước nhìn Hàn Vũ.

“Lúc trước anh không hiểu, sau này mới hiểu, bước đi sớm mới có thể thỏa mãn được mong muốn, có vài người, em muốn lưu lại dấu vết trong lòng đối phương, thì hung hăng cho hắn một dao, như vậy hắn mới nhớ rõ em, em xem, anh chính là ví dụ, tuổi của em, về mặt này, khí chất này, chính là ba phần tương tự anh trong quá khứ mà!”

(trời đêm, cười chết tui mất)

Hàn Vũ bị nguyên đồng này ghen, có vài thứ hỗn loạn vòng vo trong não, cuối cùng hiểu được ý đối phương, đây là đang nói với cậu, Tả Duy Đường coi trọng mình bởi vì mình giống người trước mặt?

Vừa nghĩ vậy, Hàn Vũ mới hiểu được Nick nhiều lần không thích hợp là ở đâu ra, xem ra đối với bản thân Nick mà nói, không chừng, người ta cảm thấy đó là đang thức tỉnh mình cái gì đó, chính là bởi vì có vết xe đổ của Mạc Thiếu Phong, ngược lại có chút đồng tình với cậu, bảo cậu thoát thân cho sớm? Hàn Vũ suy đoán trong lòng, đồng thời, cũng ước lượng được Mạc Thiếu Phong trước mặt cậu.....

Cậu không biết người này và Tả Duy Đường rốt cuộc bắt đầu thế nào lại kết thúc ra sao, ở giữa lại từng có cái gì. Chỉ là có một số việc không phải chỉ xem người ta nói, mà phải tự mình trải nghiệm, nếu cậu sống với Tả Duy Đường gần một năm, còn nhìn không ra một vài thứ thuộc về y, vậy không bằng cậu nhét ngược về bụng mẹ rồi chui ra thêm lần nữa cho rồi.

Có một điểm cậu rất khẳng định, người này là tự mình đi, đi trước khi lưu lại hình bóng trong lòng Tả Duy Đường.

Cho nên khi cậu ta nhìn thấy Tả Duy Đường vẫn là Tả Duy Đường thuần túy, là Tả Duy Đường tiêu sái bước ra từ Tả gia tàn ác, nếu giữa chừng có bất luận kẻ nào xâm nhập vào trong sinh mệnh của y, y hẳn sẽ không còn thuần túy nguyên vẹn như vậy, tính tình ác liệt từ trong khung này, toàn bộ đều là từ Tả gia mang ra.

Mà hiện tại, một người chưa từng để lại dấu vết gì lại chạy tới nói với mình cậu là thể thân của người này? Rốt cuộc cậu nên nói cậu ta suy nghĩ quá nhiều, hay là nên nói, đi về tỉnh ngủ rồi lại tới?

Nếu không phải hoàn cảnh không đúng, Hàn Vũ có thể đã cười ra tiếng, cậu che miệng cúi đầu ho hai tiếng, trong nháy mắt cúi đầu, chiếc nhẫn vừa mới đeo vào tối qua, dường như còn mang theo độ ấm của người nào đó không hề che giấu ánh vào mắt Hàn Vũ, vô cớ khiến ý cười trong lòng Hàn Vũ càng sâu.

Cậu hòa tan ý cười vào tiếng ho sau đó tiếp tục nghiêm túc chuyên chú nhìn Mạc Thiếu Phong trước mặt.

“Anh đang nói cho tôi biết, tôi đối với Tả Duy Đường mà nói, chỉ là thể thân của anh, phải không?” Hàn Vũ hỏi, trên mặt hiện lên vẻ tìm kiếm và cười như không cười.

Mạc Thiếu Phong bị vẻ mặt Hàn Vũ khiến thần sắc thay đổi vài lượt, không trả lời thẳng, “Đây là kết luận của em.”

“Tôi có thể hỏi anh một câu không?” Hàn Vũ nhìn Mạc Thiếu Phong như vậy, nhất thời tò mò.

Lần này đổi thành Mạc Thiếu Phong khó hiểu, thật ra khi cậu ta ngăn cản Hàn Vũ này lại để thức tỉnh thiếu niên không tới hai mươi này, cậu ta nghĩ tới các loại khả năng, cũng suy đoán cái loại biểu hiện của cậu, thậm chí dùng bản thân lúc trước để suy luận tất cả tâm tính ở tuổi này của Hàn Vũ.

Nhưng khi chân chính cản người lại, cậu ta mới đột nhiên ý thức được, hình như có cái gì sai sai, tại sao tới tình trạng này rồi, Hàn Vũ này vẫn là một loại thái độ và biểu cảm như vậy, tại sao dưới tình huống này còn thần nhiên như vậy, trên mặt không có một tia biến sắc nào.

“Mục đích hôm nay anh nói với tôi những chuyện này là muốn tôi thức thời rút lui, tôi rút lui rồi, không phải anh cảm thấy anh còn có cơ hội chứ?” Tuy đối phương không trả lời, nhưng Hàn Vũ vẫn hỏi ra câu hỏi của cậu.

Ý tưởng lộ ra một loại ngây thơ tới ngu xuẩn từ trong khung, nhưng Hàn Vũ vẫn rất nguyện ý tin tưởng, có đôi khi IQ một người, cũng có thể trượt xuống mức người khác khó có thể tin vào một vài thời điểm không thích hợp.

Thần sắc Mạc Thiếu Phong đột biến, không trả lời.

Hàn Vũ thấy, hỏi tiếp, “Quả thật là vậy, như vậy, anh cảm thấy tôi từ chỗ nào biểu hiện ra IQ mình không cao bằng anh, nhìn không ra điểm tốt của Tả Duy Đường mà anh đều có thể thấy. Chẳng lẽ cần phải đợi

tôi hao mòn năm sáu năm rồi mới ngộ đạo ra, hóa ra cộng rơm khô tốt nhất chính là cộng năm đó bị khinh thường?”

(đang nói kháy thẳng kia đấy)

Giống như anh hiện tại, tốn hơn bốn năm năm mới phát hiện cây ngô tốt nhất chính là cây bị anh ném đi sớm nhất!

Mạc Thiếu Phong ngơ ngác, giống như không hiểu lời Hàn Vũ nói, hoặc như không tin lời Hàn Vũ nói, dừng nửa ngày, cậu ta như tỉnh ngộ nhìn Hàn Vũ, “Có phải em hiểu lầm gì không, nguồn gốc vấn đề trong chuyện này không phải anh, cũng không phải em, mà là Duy Đường, em từng hỏi anh ta tại sao coi trọng em chưa? Em cảm thấy em có thể cùng một người đàn ông không thú vị hơn em mười tuổi đi bao xa? Hướng chi..... em come out chưa? Thầy cô bạn bè thậm chí cha mẹ em biết không?”

Nghe đối phương liên tiếp đặt ra mấy câu hỏi dõng dạc như đúng mà lại sai, Hàn Vũ đột nhiên nhận ra, sóng điện não của bọn họ không cùng tần số.

Hàn Vũ cười cười với Mạc Thiếu Phong, cảm thấy mình hơi tích cực, anh lấy được thứ tốt, không tự mình giấu đi, bị người khác phát hiện, lại bắt đầu nhớ thương, thời khắc này, anh phải làm không phải là tới chất vấn hoặc nhây nhưa, điều anh nên làm nhất, là tự mình giữ cho tốt, giấu đi bảo bối của mình.

“Ừm, anh cứ tiếp tục, tôi đi về ăn cơm trước.” Hàn Vũ cười khẽ xoay người, còn chưa kịp động, đối phương đột nhiên vỗ tay tới cản lại, Hàn Vũ theo bản năng mượn lực dùng lực, khóa chặt cổ tay đối phương, kéo tới trước lại nhẹ nhàng dùng bả vai hất một cái, hất đối phương ra ngoài.

Chờ Mạc Thiếu Phong đỡ vai chuẩn bị đứng lên khỏi đất, Hàn Vũ mới ý thức được mình làm gì, thật sự là..... tiếp xúc với người nào đó lâu, thói quen đều bị đồng hóa gián tiếp.

Hàn Vũ xin lỗi muốn tới kéo đối phương, lại bị một giọng nói đằng sau cản lại, “Làm sao đó?”

75. Chương 75

Hàn Vũ chìa tay quay đầu, thấy Tả Duy Đường đang dứt tay vào túi nhàn hạ đi tới, chờ tới khi Tả Duy Đường đến gần, Mạc Thiếu Phong bên này đã tự đỡ vai đứng lên, Hàn Vũ thấy, chỉ có thể xin lỗi đối phương một tiếng, dù sao động tác theo bản năng của cậu làm bị thương người ta.

Tả Duy Đường đi tới, nhìn nhìn Hàn Vũ, lại nhìn nhìn Mạc Thiếu Phong đỡ vai mà đứng, khi ánh mắt Mạc Thiếu Phong lóe hy vọng nhìn về phía y, lại khóa tầm mắt trên người Hàn Vũ, đưa tay niết tai Hàn Vũ, “Sao vậy? Chẳng lẽ chỗ đi vệ sinh không đủ nên hai người cướp?”

Hàn Vũ vỗ rớt tay Tả Duy Đường, “Vô nghĩa! Chẳng qua là gặp người…… người, nói chuyện không cần thận đụng tay chân, em vừa mới xin lỗi thì anh tới.”

Vốn định nói người yêu cũ của y, nhưng nghĩ nghĩ lời này mà nói ra, không chừng một lát vào phòng đối phương sẽ gây sức ép mình thế này thế nào, lời đến bên miệng vẫn là hàm hồ cho qua.

Tả Duy Đường liếc qua Mạc Thiếu Phong một cái, phát hiện cậu ta đứng đờ vai, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào như trước, hoàn toàn không bị gì, nhìn Hàn Vũ nói, “Thụt lùi rồi, đi về phải luyện thêm, về trước đi, đồ ăn lên rồi!”

Nói xong, vẫn như trước lễ phép gật đầu khách sáo với Mạc Thiếu Phong một phen, “Em ấy nhanh tay, đặc tội, lần sau mời cậu ăn cơm nhận lỗi, hôm nay có việc.”

Nói xong, cũng mặc kệ đối phương há mồm muốn nói, trực tiếp ôm vai Hàn Vũ vào phòng riêng.

Khi tới chỗ rẽ ở hành lang, Hàn Vũ không hề lảng tránh lại nhìn thoáng qua Mạc Thiếu Phong đờ vai đứng đó, người cúi đầu, không thấy rõ nét mặt, cũng không đoán được suy nghĩ, nhưng cảm giác cổ quái cứ tăng lên.

Hàn Vũ theo Tả Duy Đường vào phòng, nhìn trên bàn đã dọn ra thịt thỏ nấu tương và canh sữa cá chép, cùng với mấy món xào nhà nông thượng vàng hạ cám, lúc này mới ý thức được mình và Mạc Thiếu Phong quả thật chậm trễ không ít thời gian, lập tức bất chấp mấy lời vô nghĩa, ngồi vào chỗ bắt đầu múa đũa.

Một miếng thịt thỏ nấu tương vào miệng, nuốt tươi xuống bụng, lập tức mở miệng hỏi Tả Duy Đường, “Nước sốt bọn họ dùng nấu thỏ có bán không?”

Tả Duy Đường dừng đũa nhìn cậu một cái, “Chắc có.”

“Vậy lúc về mang mấy bình về, món thỏ này cách nấu bình thường, nhưng tương pha chế ngon lắm.” Hàn Vũ nghiêm túc nói, tay lại múc một muỗng canh uống, mắt không khỏi sáng lên, lúc cậu cá Hàn Vũ vẫn cảm thấy con này hẳn là được người nuôi, nhưng canh uống vào miệng mới biết là hoang dã.

Đặc biệt tươi ngon thơm ngọt không nói, một chút mùi đất cũng không có, tiếp đó cũng không cùng Tả Duy Đường chuyện phiếm, thần nhiên vung tay bắt đầu ăn.

Đến khi ăn no sáu phần động tác của Hàn Vũ mới chậm lại, vừa chọn đồ mình thích cho vào miệng, vừa róc xương thỏ cho Tả Duy Đường vẫn luôn ăn đến là hưng tàn, ném thịt vào trong chén y.

“Mạc Thiếu Phong vừa rồi nói với em một chuyện……” Hàn Vũ chớp mắt nhìn Tả Duy Đường.

“?” Tả Duy Đường bưng chén nhìn cậu, đũa trong tay dừng giữa không chung.

“Anh ta nói em là thể thân anh tìm.....” Hàn Vũ đẩy ý cười nói tiếp.

Tả Duy Đường nhíu mày, hứng thú thiếu thiếu ngó Hàn Vũ một cái, ý như đang nói — nhàm chán!

Sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cơm, thuận tiện còn ném mấy miếng thịt thỏ cần gỡ xương và thịt bò vào chén Hàn Vũ, bảo cậu đừng nhàn rỗi, tiếp tục giúp gỡ xương đi.

Hàn Vũ nhin không được giật giật khóe miệng — chỉ phản ứng thế này?

Cuối cùng vẫn là tự làm mất mặt sờ sờ mũi, vốn tưởng có thể thấy một ít phản ứng khác thường của Tả Duy Đường, không nghĩ tới phản ứng còn lãnh đạm hơn mình, tiếp tục động tác gỡ xương trong tay, đề tài trong miệng đổi hướng, bắt đầu cùng Tả Duy Đường thảo luận các vấn đề gần đây trong tiệm dược thiện của mình.

Cơm nước xong, hai người lười biếng ngồi một lát ở một chỗ nhỏ trong ghé lô mà nắng chiếu tới, rồi cùng nắm tay ra ngoài tản bộ, buổi chiều lại chuyển ra sau thôn trang ngâm trong suối nước nóng nhỏ, trước bữa tối, hai người mới chạy về thành phố.

Một buổi chiều này, không thấy Mạc Thiếu Phong hay là một đám người Tưởng Tục kia nữa, ban đầu Hàn Vũ còn có chút buồn bực.

Nhưng tới khi vào suối nước nóng dựa lưng vào người Tả Duy Đường lại bị lấn qua lấn lại một phen, đầu óc và thân thể đều lười, không nhớ tới chuyện này nữa.

Hàn Vũ về trường chỉ cần gốc một ngày thứ sáu, buổi tối chân lại giống như bôi dầu chuẩn bị chuẩn về xem người đàn ông nhà mình, lại bị trận thế trong phòng ngủ làm cho gốc sưng.

Nguyên Lăng Kỳ Lân kéo Hàn Vũ muốn đi “thảo phạt” hoặc là “cứu vớt” thanh niên An Húc Dương sa ngã.

Hàn Vũ gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ ra chuyện Hàn Đình, chủ yếu là hôm thứ năm sinh nhật Tả Duy Đường để mình chơi một buổi thoải mái quá, đến nỗi đủ loại người với chuyện chán ghét trước đó đều Hàn Vũ ném sau đầu.

Nhưng hiện tại bị Nguyên Lăng và Kỳ Lân nhắc tỉnh, nhớ tới chuyện này, cũng hiểu được cứu vớt thanh niên sa ngã phải gấp không thì trễ, càng muộn lại càng lún sâu! Vì thế cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc, cùng Nguyên Lăng và Kỳ Lân trốn vào phòng tắm, như vậy như vậy trao đổi một chút thông tin mình nắm được, cùng sắp xếp thủ đoạn áp dụng.

Trao đổi một lát, Hàn Vũ mới biết tính nghiêm trọng của sự việc, cái cô Hàn Đình kia căn bản không dứt sạch sẽ với quý công tử Khâu gia, ngay đêm hôm sau Giáng Sinh, lại bị một người bạn quen với Nguyên Lăng bắt gặp đang dây dưa không rõ với Khâu Minh ngay trước cửa khách sạn gần trường.

Chỉ bằng biểu hiện của Hàn Dĩnh vào hôm sinh nhật của Hàn Vũ, tin tưởng trừ Hàn Vũ và Tả Duy Đường trong lòng có chút không thoải mái ra, người ngoài đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, dù sao, cô ta là bạn gái của anh em, mà không người nào hoàn mỹ, coi như anh em vận khí không tốt, chọn trúng đồ ngốc vậy!

Nói cách khác, cho dù cô gái này không tốt, chỉ cần cô ta thật tâm với An Húc Dương, tin tưởng làm anh em, có thể nhịn thì nhịn, dù sao mấy người cũng không sống chung với nhau, cuối cùng có thể đi bao xa, còn tùy An Húc Dương và cô ta.

Nhưng tới tình trạng này, biết cô nàng kia có vấn đề, nếu còn không nhúng tay vào, làm anh em hiển nhiên đều là thứ vô dụng.

Hàn Vũ nghe Nguyên Lăng và Kỳ Lân cậu một câu tôi một lời nói hết, không khỏi xoa cằm trầm ngâm, vẫn là Nguyên Lăng và Kỳ Lân nói nửa ngày vẫn không nghe tiếng đáp cảm thấy khác thường, mới dừng lại nhìn Hàn Vũ.

“Sao vậy, Tiểu Ngũ?”

“Hừm..... Cứ cảm thấy hình như có chút vấn đề.....” Hàn Vũ lọc một lượt tin tức bọn họ đã có, càng nghĩ càng thấy có vấn đề, “Các cậu nói xem, Hàn Dĩnh này trước kia cùng Khâu Minh ở trường học rất cao ngạo, phần lớn mọi người đều thấy, hiện tại cô ta cùng lão đại cũng rất ngang nhiên, còn nhiệt tình xen vào vòng xã giao của chúng ta, hiển nhiên không phải có ý chơi chơi rồi bỏ.”

Hàn Vũ nói xong, phát hiện Nguyên Lăng Kỳ Lân cũng rơi vào trầm tư, “Nếu như vậy, có hai điểm hiển nhiên có vấn đề, thứ nhất, chuyện cô ta quen lão đại, Khâu Minh kia hiển nhiên cũng biết, nếu vậy, sao còn có thể dây dưa với Hàn Dĩnh? Mặc kệ là xuất phát từ mặt mũi đàn ông hay cái khác, hẳn không có khả năng quá lớn đúng không?”

Nguyên Lăng và Kỳ Lân liếc nhau, không khỏi đồng loạt gật đầu, Hàn Vũ nhìn bọn họ một cái, lại nói tiếp, “Thứ hai là thái độ của Hàn Dĩnh, cô ta tích cực dính lấy lão đại như vậy cũng rất quái lạ, không giống cảm giác cô ta mang lại cho người khác, dù sao, trong mắt cô ta, lão đại so với quý công tử Khâu Minh kia vẫn kém một đoạn rất lớn, theo lý thuyết, cho dù cô ta quen lão đại, cũng là làm bộ làm tịch nhiều hơn mới đúng.....”

Này thật sự không phải đang hạ thấp An Húc Dương, mà là thực tế, nhân phẩm và phong thái chính là tiềm lực của cá nhân, rất khó nói ai tốt ai kém, chỉ có thể nói mỗi người xem một kiểu, nhưng Hàn Vũ tin tưởng, trong mắt Hàn Dĩnh, nhìn một người tuyệt đối không đơn giản chỉ nhìn thứ người đó biểu hiện ra, còn có thể nhìn ra các loại thuộc tính phụ.

Chính vì vậy, trong mắt Hàn Dĩnh, An Húc Dương nhất định thua xa Khâu Minh, nếu Khâu Minh còn cùng cô ta dây dưa không rõ, cô ta nhất định sẽ không cùng An Húc Dương thành một đôi xuất hiện trước mặt mọi người. Cô ta càng tình nguyện dính chặt lấy Khâu Minh, phóng đại cơ hội hữu hạn thành vô hạn.

Nhưng, tình huống hiện tại quả thật rất quý giá, nếu Khâu Minh còn tiếp tục cùng cô ta dây dưa, vì cái gì

còn muốn trêu tới An Húc Dương? Có phải muốn An Húc Dương cung cấp thứ gì đó mà Khâu Minh không thể cho không?

Ba người không khỏi ngồi trong phòng tắm trầm mặc, bên này còn chưa lý giải ra được cái gì, An Húc Dương bên kia đã đá văng cửa phòng ngủ đi vào, thấy cả phòng không một bóng người, không khỏi xả giọng rống một tiếng, “Mấy đứa đâu? Mau, mang đồ ăn cho tụi bây nè!”

Ba người trong phòng tắm hai mặt nhìn nhau, tới lúc này, ngược lại đều có chút không biết mở miệng thế nào, ngay khi ba người còn chưa nghĩ ta phải làm sao cứu vớt An Húc Dương, cửa phòng tắm đã bị đá ra!

“Hè! Ba đứa chen trong này làm gì? Chuẩn bị mở party khỏa thân hả?” An Húc Dương hiển nhiên biết trong phòng tắm có người, nhưng không nghĩ tới ba người đều chen trong này.

Ba người đều cùng giật giật đầu mày, trừng anh ta — xem cái miệng thú vị của anh kia!

An Húc Dương cũng không để ý, đuổi ba người ra, trưng dụng bồn cầu.

Đợi khi anh ta xong việc đi ra, lại bị dọa sợ, ba người đồng loạt bày ghế dài, ngồi thành hình tam giác, còn đặc biệt chừa ra trung tâm tam giác.

“Đang làm cái gì vậy?” An Húc Dương gãi gãi mũi hỏi họ.

“Ngồi xuống nói!” Nguyên Lăng lừ mắt, để Hàn Vũ nghiêm mặt mở miệng.

An Húc Dương vừa thấy tình cảnh không đúng, nơm nớp lo sợ ngồi vô giữa, còn rất phối hợp bày tư thế cô vợ nhỏ, không nói gì rống trước hai tiếng, “Đại nhân, tiểu nhân oan uống quá!”

Ba người bị bộ dạng này chọc dở khóc dở cười, rồi lại không thể không tiếp tục nghiêm mặt, “Ồn ào cái gì? Im lặng, còn chưa có định tội anh đâu!”

An Húc Dương im lặng lại, thấy ba người tới lúc này còn duy trì nghiêm túc, hiển nhiên thật sự có việc cần nói.

Hàn Vũ nhìn An Húc Dương trầm tĩnh lại, tuy An Húc Dương vẫn là hình tượng cao lớn thô kệch đó, nhưng nhìn kỹ khuôn mặt, trên mặt vẫn có thần thái thanh niên đặc biệt có sức sống không sợ hãi thứ gì, cậu dừng một lát, vẫn dùng mắt ý bảo Nguyên Lăng đưa tấm hình bạn hán dùng điện thoại chụp được cho An Húc Dương xem.

Nguyên Lăng nghĩ nghĩ, nhìn Hàn Vũ — từ đầu đã xuất chiêu nặng vậy?

Hàn Vũ bắt đầu dĩ nhiên hấn — không nặng chỉ sợ không kéo về được anh ngốc này, Nguyên Lăng nghĩ nghĩ cũng hiểu, lấy ra điện thoại, mở tấm ảnh người bạn gửi qua lúc trước, điều chỉnh phương hướng, đưa điện thoại cho An Húc Dương.

An Húc Dương nhận lấy điện thoại vừa nhìn liền ngơ ngẩn tại chỗ, một lúc lâu sau không có phản ứng, Nguyên Lăng và Kỳ Lân thấy trong lòng nôn nóng không thôi, cuối cùng vẫn là Kỳ Lân thiếu kiên nhẫn, mở miệng nói, “Không có việc gì, lão đại, coi như bị chó cắn một cái, đau hai ngày rồi thôi. Còn có một rừng cây chờ anh đó....”

Nói còn chưa dứt, đã bị Nguyên Lăng hung hăng đập một cái, ý bảo miệng chó không phun được ngà voi, sau đó đưa tay muốn lấy điện thoại lại, kết quả cầm được điện thoại, nhưng không cách nào rút khỏi tay An Húc Dương, hấn dừng một chút, thả tay.

Hàn Vũ thấy, không khỏi khẽ thở dài, đứng dậy đi tới sau An Húc Dương, vỗ vỗ vai anh ta, dùng ánh mắt ý bảo Kỳ Lân và Nguyên Lăng cùng mình ra ngoài, chừa không gian trong phòng lại cho mình An Húc Dương.

Ba người vừa ra khỏi phòng, còn chưa nói mấy câu, điện thoại Hàn Vũ đã vang lên, Hàn Vũ lấy ra xem, là Quý Ly.

“A lô.....”

“Anh Ngũ mau tới đây, trong tiệm xảy ra chuyện!” Quý Ly bên kia rống một câu này, rồi không có thời gian để ý Hàn Vũ nữa, bên kia điện thoại rất ồn ào, giống như loạn thành một đồng.

Hàn Vũ cắt điện thoại chạy đi, tuy Quý Ly nhìn qua còn nhỏ, nhưng bởi vì bình thường thời gian của Hàn Vũ có hạn, tiệm này từ lúc đi vào quỹ đạo, công việc kinh doanh bình thường cơ bản đều do cô và quản lý cửa hàng để ý.

Cho tới nay vẫn rất vững vàng, ngẫu nhiên xuất hiện vấn đề nhập hàng, trừ mấy lần đầu không có biện pháp, về sau Hàn Vũ mang đi bán rộn vài lần, đã thuần thục toàn bộ.

Không phải chuyện lớn, cơ bản sẽ không gọi điện cho Hàn Vũ vì chuyện trong tiệm, mà mỗi thứ bảy Hàn Vũ đều sẽ tới một chuyến, tuần tra một chút, có vấn đề lớn gì, bình thường không gấp thì đều để tới đó cùng giải quyết, mà hiện tại bị giục tới tiệm vẫn là lần đầu, cậu không thể không nóng nảy.

Nguyên Lăng và Kỳ Lân vừa thấy vẻ mặt Hàn Vũ không đúng, cũng lập tức chạy theo sau cậu.

Khi ba người tới tiệm, đúng lúc giờ cao điểm ăn cơm chiều, nhưng ngoài cửa lại có một vòng người chỉ trở, trên cửa cũng treo biển tạm dừng buôn bán, trong lòng ba người lộ bộp một tiếng, vội vàng đẩy đám người ra chen vào trong.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Quý Ly và quản lý sắc mặt vô cùng khó coi ngồi một góc, đồng thời ngồi đối diện bọn họ là hai nhân viên mặc đồng phục của chính phủ, Hàn Vũ nhìn lướt qua, chỉ bằng đồng phục nhất thời không đoán ra thân phận đối phương.

Quý Ly vừa thấy Hàn Vũ đến, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đón Hàn Vũ lại đây.

Hàn Vũ vừa tới gần, hai vị công chức đang ngồi đều đứng lên, liếc nhìn lẫn nhau, giống như đều không ngờ chủ tiệm này lại trẻ như vậy.

“Ngài là Hàn Vũ?” Một trong hai người nghi ngờ hỏi.

Hàn Vũ lễ phép gật đầu, “Là tôi, xin hỏi các anh là?”

“Tôi họ Vương, Vương Thanh Việt, vị bên cạnh là Lý Hiệu đồng nghiệp của tôi, chúng tôi là nhân viên của Cục kiểm dịch vệ sinh, tiệm các cậu từ tối hôm qua tới giữa trưa hôm nay xảy ra nhiều đơn khiếu nại ngộ độc thức ăn, cấp trên bảo bọn tôi tới tìm chủ tiệm về hợp tác điều tra, đồng thời, giấy phép vệ sinh trong tiệm các cậu cũng phải thu hồi, nếu muốn tiếp tục kinh doanh phải làm kiểm tra vệ sinh lần nữa, sau khi đủ tư cách mới làm lại.”

Khi Hàn Vũ nghe đối phương nói ra vấn đề, ngây ngốc trong nháy mắt, tiệm kinh doanh ẩm thực sợ nhất chính là chuyện này, ngộ độc thức ăn? Kiểm tra vệ sinh lại lần nữa?

Tuy giấy chứng nhận của cậu không phải thật sự được xét duyệt từng vòng mà có, nhưng từ khi khai trương tới nay cậu biết tầm quan trọng của vấn đề này, càng không nói tới bản thân cậu còn tự mãn mê đông y, luôn đặt trong lòng tác dụng điều dưỡng hỗ trợ lẫn nhau của đồ ăn và dược liệu.

Cho nên, khi chọn đầu bếp, sợ dĩ cậu liếc mắt một cái nhìn trúng đầu bếp Vương, trừ năng lực chuyên môn của anh ta vượt qua thử thách, còn là vì một loại chấp nhất với mọi chuyện trong bếp của bản thân anh ta.

Cậu cũng tin tưởng chỉ cần có đầu bếp Vương trấn thủ trong bếp, vấn đề vệ sinh và thức ăn mỹ vị trong bếp căn bản không cần cậu lo lắng, cũng không nghĩ tới, hơn nửa năm kinh doanh những mặt khác đều xuất hiện vấn đề nhỏ nhưng phòng bếp chưa từng có vấn đề, vậy mà vừa có vấn đề lại là vấn đề lớn.

Hàn Vũ hoang mang nhìn về phía đám người đầu bếp Vương, phát hiện bọn họ đều là vẻ mặt bị sỉ nhục không thể lý giải, trong đó của đầu bếp Vương là nặng nhất, trong lòng Hàn Vũ có chút khó hiểu.

Cậu gật đầu với Vương Thanh Việt, “Tôi đã biết, trước tiên để tôi tìm hiểu tình huống một chút, có thể chứ? Rất nhanh, sẽ không chậm trễ quá nhiều thời gian của các anh.”

Vương Thanh Việt gật gù đầu.

Hàn Vũ lôi kéo Quý Ly và hai tên cùng phòng cùng qua chỗ đầu bếp Vương, nòng cốt trong tiệm cùng tụ lại một chỗ, bắt đầu giải thích, rốt cuộc chuyện hôm nay là sao.

Qua vài ba câu của đầu bếp Vương và chủ tiệm, Hàn Vũ nghe ra mùi âm mưu, mình đây giống như căn đường ai hoặc sao đó, càng nghe càng giống bị người ngoài giá họa.

Hóa ra, khoảng thời gian này bởi vì tiệm đã kinh doanh nửa năm, nhiều khách hàng quen ăn ra được chỗ tốt của được thiện, bắt đầu từ mình làm môi giới, bắt đầu dẫn một lượng khách mới vào, doanh thu mỗi tháng của tiệm đều không ngừng tăng lên, nhưng bởi vì diện tích tiệm thật sự hơi nhỏ, cho nên bắt đầu hoàn thiện chức năng mua về.

Đối với cơ hội phát triển tốt như vậy, quản lý càng thêm dụng tâm kinh doanh, nhất là sắp tới cuối năm, trong điểm phải tiếp đón các hạng mục kiểm tra theo thông lệ như vệ sinh kiểm dịch, về phương diện vệ sinh, theo lý thuyết, phải càng nghiêm ngặt hơn bình thường mới đúng, nếu nói phục vụ không thỏa đáng còn có thể, nhưng vệ sinh không đạt chuẩn dẫn tới ngộ độc thức ăn quả thật không có khả năng.

Hơn nữa, chuyện lần này xảy ra rất đột ngột, những người lục tục đi khiếu nại, tổng cộng có chín người, có khách hàng tối qua, cũng có khách hàng trưa nay, nhưng không ai là khách quen của tiệm, cũng không phải dân văn phòng, cách nói của bọn họ đều là nghe danh vào nếm thử món mới, nhưng ăn một lần đã trúng chiêu, bị thổ tả, tới bệnh viện, đều nói là bị ngộ độc thức ăn.

Hàn Vũ nghe tin này, trong lòng nắm chắc, trấn an mọi người một phen, đi theo Vương Thanh Việt trở về hỗ trợ điều tra, thuận tiện, cậu cũng muốn biết, rốt cuộc ai ở sau gở thủ đoạn.

Cậu vừa đi, Nguyên Lăng và Kỳ Lân cũng giúp ra ngoài tiệm xua mọi người đi, trở về giúp mọi người sắp xếp lại trong tiệm, sau đó thấy Quý Ly và quản lý dựa theo Hàn Vũ dẫn dò, để nhân viên trong tiệm nghỉ nửa tháng có lương, một phần nhỏ được tiện nghi hưởng phần bỏ đi, phần lớn đều lo lắng nhìn lại nhìn, cuối cùng mới thay đồ đi về.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Quý Ly nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện cho Tả Duy Đường.

Bên này Quý Ly vừa cúp máy, Hàn Vũ bên kia vừa vặn theo Vương Thanh Việt vào văn phòng, tay cầm tách trà, nói còn chưa nói xong một câu, Vương Thanh Việt đã bị người kêu ra ngoài, không tới năm phút sau đã quay lại, dùng một loại ánh mắt dò xét và hơi bốn cột nhìn nhìn Hàn Vũ, đưa một phần văn kiện tới trước mặt cậu.

“Ngài Hàn, ký cái này đi, ký xong cậu có thể đi rồi!”

“!” Hàn Vũ ngẩn ra, khó hiểu nhìn hẩn.

“Nhanh ký đi, ký rồi xong việc thì cậu đi đi, bên ngoài còn có người chờ, bọn tôi còn nhiều việc lắm!” Đối phương hiển nhiên không kiên nhẫn.

Hàn Vũ cầm văn kiện lên xem, là hiệp nghị hủy bỏ sự can thiệp của cơ quan NN, đôi bên tự giải quyết, hai bên A B đều còn trống, hiển nhiên bên khiếu nại còn chưa kí tên, lại liên tưởng một chút, cậu xảy ra chuyện, bên ngoài có người chờ, chờ cậu trừ người kia, cậu không thể nghĩ ra còn ai khác.

Cậu cũng không để ý ánh mắt Vương Thanh Việt, cầm bút xoẹt xoẹt ký tên mình, rồi theo hần ra ngoài, quả nhiên trong một phòng tiếp khách khác nhìn thấy được người chờ cậu, đang chuyện phiếm với một người đàn ông trung niên ưỡn bụng.

Hàn Vũ chậm rãi đi qua, Tả Duy Đường đứng lên, cao thấp đánh giá cậu một chút, hỏi, “Không sao chứ?”

Hàn Vũ gật đầu, Tả Duy Đường cười cười nói người trung niên kia, “Chuyện hôm nay làm phiền anh rồi.”

Đối phương xoa bụng hớn hở xua tay nói không có gì, lại khách sáo vài câu, Tả Duy Đường mới mang theo Hàn Vũ một trước một sau rời đi.

Vừa bước khỏi cửa lớn của Cục kiểm dịch vệ sinh, Hàn Vũ không khỏi bước lên hai bước sóng vai với Tả Duy Đường, bàn tay lạnh lẽo chụp lấy bàn tay ngoài áo khoác của Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường cúi đầu nhìn cậu, cổ khăn quàng cổ của mình quấn kín cho Hàn Vũ, lại nắm tay cậu nhét vào túi áo mình, “Có biết là chuyện gì không?”

Hàn Vũ từ ktx chạy ra quá nhanh, không mang gì hết, sau lại biết trong tiệm xảy ra chuyện như vậy, cảm giác buồn bực trong lòng lẫn át cả rét lạnh sinh lý, một loạt động tác của Tả Duy Đường lúc này mới khiến Hàn Vũ nhận thấy ngoài trời thật sự đủ lạnh.

Nhưng nghe câu hỏi của Tả Duy Đường, tự nhiên lại cảm thấy buồn cười, lắc đầu nhìn y, “Chân trước em mới vào, chân sau anh đã tới, còn chưa nói được hai câu, khổ chủ cũng không thấy, làm sao biết được!”

“Chắc là nhà nào khu đó chỉnh đốn, chơi một cú này, còn không biết đợi tới khi nào nguyên khí trong tiệm mới có thể khôi phục đâu, cho dù cầm lại được chứng nhận vệ sinh thực phẩm, trong hai ba tháng phần lớn khách hàng đều sẽ tương đối e ngại! Chiều này coi như cao tay đấy, mặc kệ thiệt giả, lần này em vẫn ngã đau mà!” Hàn Vũ ngắt ngắt mũi, buồn phiền nói.

Thủ đoạn này nhìn qua tuy không tính là cao siêu, nhưng đặt trong thời đại tin tức này, chỉ cần tiệm Hàn Vũ xảy ra sự kiện ngộ độc thức ăn, rồi tìm vài kênh truyền thông vào giúp vui đưa tin một phen, tiệm này coi như xong rồi, cứu cũng cứu không được!

Tả Duy Đường nghe cách nói của Hàn Vũ, mắt lóe lên, rất có thâm ý nhìn xa xa, sau đó nhéo nhéo tay Hàn Vũ đút trong túi áo khoác của mình, “Dù sao anh cũng nuôi được, thật sự ngã thì thôi!”

Hàn Vũ nghe xong, tim xúc động, chớp chớp mắt, nhìn y, như thật như giả nói, “Vậy không được, em phải tích góp chút tiền, hiện tại anh nuôi em, chờ anh già rồi, làm không nổi nữa, em lại nuôi anh!”

Vừa nghe chữ “già”, mặt Tả Duy Đường đen thui, lực nắm tay Hàn Vũ đột nhiên tăng mạnh!

76. Chương 76

Hàn Vũ từ Cục kiểm dịch vệ sinh đi ra, theo Tả Duy Đường tìm quán ăn giải quyết cơm tối, lại gọi điện cho Quý Ly và mấy tên cùng phòng, mới cùng Tả Duy Đường về nhà.

Vừa vào cửa, Hàn Vũ đã bị Tả Duy Đường đẩy mạnh vào phòng tắm, dùng nước nóng rửa sạch trong trong ngoài ngoài, làm người ảm lạnh, mới bọc chăn chạy vào phòng sách chuẩn bị mở máy tính, bắt đầu tra tài liệu liên quan tới kiểm dịch vệ sinh.

Mặc dù dọc đường về, Hàn Vũ vẫn tận lực duy trì tâm tình thoải mái và bình tĩnh, cũng nguyện ý tin tưởng nếu thật sự rơi vào kết quả tệ nhất, Tả Duy Đường sẽ nuôi được mình.

Nhưng những thứ này đều có một điều kiện tiên quyết, chính là cửa tiệm này bởi vì kinh doanh không tốt hoặc vì nguyên nhân khác mà sụp đổ, cậu chỉ có thể tự than thở mình không bằng người.

Nhưng trở mắt nhìn nó bị người khác chính sập, mà cậu lại không có một chút phản kháng thì hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Hàn Vũ tới cửa phòng sách lại thấy trước máy tính đã có người ngồi, cậu giật mình, nhìn nhìn Tả Duy Đường ngồi trước máy tính, chạy tới đứng sau y.

Tả Duy Đường sau khi nhét Hàn Vũ vào phòng tắm, liền xoay người vào phòng tắm của phòng cho khách xối một lượt, tắm xong đi ra liền chui vào phòng sách. Hiện tại đang nghiêm túc ngồi trước máy tính lay chuột lật xem gì đó.

Hàn Vũ đứng sau Tả Duy Đường, nhìn tài liệu và số liệu chớp nhoáng trên màn hình đều liên quan tới tiệm của cậu, không ngờ tin tức phát tán lại nhanh như vậy, các trang mạng đều là sự kiện ngộ độc của tiệm được thiện Duyên Hòa lần này.

Cậu cảm thấy đau đầu ngất ngất mi tâm, vừa vặn bị Tả Duy Đường thấy, kéo cậu qua ngồi lên đùi mình, “Đau đầu?”

Hàn Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, “Cứ cảm thấy chuyện này bị..... Tới giờ mới qua bao nhiêu thời gian, sự việc căn bản còn chưa xác định, vậy mà lại bị làm ầm lên, cửa hàng này chỉ sợ là.....”

Tả Duy Đường nhìn vẻ mặt buồn rầu của Hàn Vũ, trong lòng tự nhiên cũng sinh ra một ít cảm giác rầu rĩ, rất không vui, ôm Hàn Vũ càng chặt, nhìn tin tức không ngừng trên mạng, cùng với trình độ nhanh chóng của chuyện này, một ý tưởng nhảy vào đầu y.

Y không khỏi lâm vào trầm mặc, phủ tay lên đùi Hàn Vũ, vô thức nhịp theo tiết tấu nhất định, cuối cùng lấy di động ra, gọi đi.

Điện thoại vừa thông, giọng nói rất nặng nề nghiêm túc còn có vài phần gắt gỏng, không còn cảm giác bình tĩnh khi trước:

“A lô, là tôi. Tả Duy Đường. Giúp tôi điều tra chuyện này..... Điều tra tiệm dược thiện Duyên Hòa gần công ty tôi, hôm nay xảy ra chuyện chín vị khách lần lượt khiếu nại ngộ độc là sao, chú ý tra chín người kia là ai, gần đây tiếp xúc với ai, từng tới đâu..... Ừm, chờ tin tức của cậu.” Tả Duy Đường cúp điện thoại, nhìn thấy Hàn Vũ dùng một loại ánh mắt tìm tòi nhìn y.

Tả Duy Đường đưa tay xoa xoa má cậu một phen, “Sao vậy?”

“Anh muốn tìm hiểu nguồn gốc tìm ra người phía sau?”

“Đương nhiên là vậy, chẳng lẽ để hắc ám lén sau lưng rồi ung dung tự tại?” Tả Duy Đường cười lạnh, thật ra trong lòng đã chắc chắn chuyện này do ai làm, nhưng chưa có kết quả cuối cùng, y cũng không muốn nói nhiều.

“Aizz!” Hàn Vũ thở dài, quả thật là tính cách quyết định số mệnh, đối mặt với chuyện này, đầu tiên cậu nghĩ đến là làm sao bù lại tổn thất, mà Tả Duy Đường lại càng có khuynh hướng làm sao trả thủ lại.

“Mấy người này hiển nhiên có vấn đề, em xem thời gian khiếu nại của bọn họ, vừa đúng trong phạm vi thời gian khiếu nại hợp lý, nhưng tới bệnh viện kiểm tra lại không cách nào lấy chứng cứ trong bụng hoặc trong vật bài tiết, hệ tiêu hoá đã hoàn thành công việc của chúng nó!” Tả Duy Đường chống cằm nói, trong mắt hiện lên một tia tàn ác, hiển nhiên rất chán ghét có người ngáng chân Hàn Vũ.

Hàn Vũ bắt đắc dĩ, cậu đương nhiên biết trong này khẳng định có vấn đề, nhưng có vấn đề thì hiện tại cũng không có cách nào, một cái ngáng chân này hiển nhiên cậu ngã chắc rồi, hiện tại cậu phải làm cũng chỉ là tìm con đường giải quyết sự việc, xem xem còn có lỗ hổng nào có thể cho cậu lách hay không.

Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ nhíu chặt mày, trong lòng cũng rất không thoải mái, Tả Duy Đường hiện tại thật sự không thể nhìn nổi bộ dạng này của Hàn Vũ, liền đưa tay nhẹ nhàng xoa nếp nhăn trên mi tâm của cậu, nói tiếp:

“Đi ngủ trước đi, chuyện này không khó giải quyết, ngày mai đi tìm chín người kia, bắt người sau màn ra, luôn có biện pháp giải quyết.”

Hàn Vũ nhìn y một cái, biết tính tình và bản lĩnh của y, cậu có khuyên thế nào cũng không được việc gì, mà quan trọng nhất là, lần này mấy người này thật sự làm người ta oán hận.

Vô duyên vô cớ bị người đâm một dao, còn là một dao vào sự nghiệp cậu dựng tâm kinh doanh, trong lòng

cậu ghen muốn chết!

Dù sao chuyện này cũng không làm khó được Tả Duy Đường, cứ kê y giày vò đi! Hàn Vũ nghĩ, bản thân còn đang suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, phải làm thế nào thì tiệm được thiện của mình mới không chịu tổn thất quá lớn trong sự kiện này.

Tả Duy Đường tắt máy tính, hôn hôn khoe miệng Hàn Vũ, lại hôn hôn trán cậu, ở nơi Hàn Vũ không thấy, trong mắt lóe lên một tia dứt khoát, sau đó không nhiều lời nữa, kéo cậu về phòng ngủ.

Kết quả nằm lên giường, Hàn Vũ vẫn lăn qua lộn lại khó có thể ngủ, lăn lộn tới cuối, bị Tả Duy Đường không kiên nhẫn đè xuống người, hung hăng tiến hành vận động trên giường một phen mới mệt quá đi ngủ.

Mặc dù vậy, sáng sớm hôm sau khi bóng đêm còn chưa rút hết, Hàn Vũ lại ngủ không an ổn, bật dậy khỏi giường.

Chạy về bếp, vốc một nắm ngũ cốc ngâm trong nước, lại lấy bột mì ra, thêm nước, nhào một chậu bột, trong thời gian chờ bột nghỉ, lấy đậu nành trộn đậu đen trong nước ra làm sữa đậu nành.

Lẩu rau hẹ và thịt ra, băm nhỏ, trộn thành nhân bánh, từng chút bao vào vỏ bánh, làm bánh bột ngô rau hẹ, đặt vào chảo chiên với dầu vừng.

Đợi khi bữa sáng lên bàn, chân trời mới vừa sáng lên, Tả Duy Đường đã sớm bị tiếng xay sữa đậu nành của Hàn Vũ đánh thức, y xoa má đi tới, nhìn nhìn Hàn Vũ đang loay hoay bữa sáng, lại xoay người vào phòng tắm rửa mặt.

Nhìn một loạt động tác của Tả Duy Đường, Hàn Vũ mới ý thức được mình dậy sớm, còn chưa làm vệ sinh cá nhân đâu, vì vậy cũng theo sau Tả Duy Đường nhảy vào.

Tả Duy Đường đang nhìn gương cạo râu thấy Hàn Vũ đẩy cửa vào, không khỏi hơi giật mình, thấy cậu tới gần, sau đó bóp kem đánh răng bắt đầu đánh răng mới ý thức được người này hôm nay thật sự là miễn cảm quá độ, sáng dậy vô tri vô giác bận tới giờ, vậy mà còn chưa rửa mặt đánh răng.

Y giờ cạo râu nghĩ nghĩ, thừa dịp đối phương phun bọt súc miệng xong, túm cậu qua, làm một cái hôn lưỡi sâu sắc, thẳng tới khi Hàn Vũ nhũn ra mới buông tha cậu.

“Đừng lo âu tiêu tụy, khó coi!” Tả Duy Đường nói xong, vươn tay lau đi kem cạo râu dính từ mặt mình qua mặt cậu.

Hàn Vũ còn đang trong trạng thái bị hôn ngu ngơ nhìn Tả Duy Đường một cái, vỗ nước lạnh lên mặt, xoa xoa mặt, coi như vực dậy tinh thần.

Chờ khi hai người ngồi vào bàn, đã đây chưa hơn mấy chục phút rồi, chân trời vốn chỉ hơi lộ màu ửng đỏ đã sáng ngời, Hàn Vũ ngồi vào bàn, híp mắt xuyên qua nhà ăn phòng khách nhìn ánh mặt trời mỏng manh chiếu vào từ ban công, mặc kệ tốt hay không tốt, có vài thứ không xoay chuyển vì bạn.

Đồng dạng, mặc kệ tốt hay không tốt, có vài người cũng sẽ không dễ dàng thay đổi, cậu thu hồi tầm mắt liếc qua Tả Duy Đường một cái, hung hăng cắn một góc bánh mì kẹp trứng, than thở, “Ăn no chuẩn bị chiến đấu.”

Tả Duy Đường thu chuyển biến trong chốc lát của cậu vào đáy mắt, trong mắt phản chiếu ánh mặt trời, ánh sáng chuyển động vài lần, rồi trở về bình tĩnh, rót một ly sữa đậu nành đưa tới trước mặt Hàn Vũ.

Bữa sáng qua quýt cho xong, Hàn Vũ theo sao Tả Duy Đường qua loa thu dọn bàn ăn và phòng bếp, rồi chuẩn bị ra ngoài.

“Chờ chút.” Tả Duy Đường bắt đắc dĩ lại đau lòng gọi cậu.

Hàn Vũ ngồi ở huyền quan đang chuẩn bị thay giày, khó hiểu nhìn y, Tả Duy Đường thấy bộ dạng hoảng loạn của cậu từ tối qua, trong lòng bất đắc dĩ, đồng thời bốc lửa giận đối với người sau màn, nhưng đến trên mặt, vẫn chỉ là thở dài nặng nề, xoa xoa hai má cậu, xoay người vào phòng trong, cầm khăn quàng cổ và bao tay đi ra.

“Anh đi với em, tìm ra người sau màn, nên hung hăng cho hấn một trận.” Tả Duy Đường bực bội nói, tay không dừng lại mang khăn quàng cổ và bao tay vào cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ cúi đầu nhìn nhìn khăn quàng quấn quanh cổ, lại nhìn nhìn bao tay được đeo vào tay, nghe Tả Duy Đường nói, không khỏi nở nụ cười, “Ừm, nếu cuối cùng vẫn không có cách, không phải còn có anh nuôi em à?”

Tả Duy Đường nghiêng tới hôn khước miệng cậu, ngồi vào ghế đổi giày, rồi đứng lên kéo Hàn Vũ ra khỏi cửa.

Ra ngoài, lên xe, Hàn Vũ mới giật mình nhớ ra, mình còn không biết đi đâu tìm chín người kia đâu? Chẳng lẽ tới trước Cục kiểm dịch vệ sinh dạo một vòng?

“Chờ một chút đã.” Trước khi khởi động xe, Tả Duy Đường đột nhiên nói, thuận tiện quấy rầy mạch suy nghĩ của Hàn Vũ.

Chỉ thấy y lấy điện thoại đang run ra, nhấn nút nghe, “Ừ, nói đi.”

“..... Được tôi biết rồi, cậu dùng danh nghĩa của ông hẹn bọn họ ra, nói còn có việc cho bọn họ làm, tiền gấp đôi..... Thuận tiện, cũng dẫn ông qua đó luôn.... Được, bọn tôi đến liền.”

“Được rồi.” Tả Duy Đường nhét điện thoại trở lại, nhìn Hàn Vũ một cái, sắc mặt y đen cực kì, không hề dừng lại bắt đầu khởi động xe.

“Được rồi cái gì?”

“Chuyện đó, tìm được chín người kia rồi, người sau màn cũng tìm được.” Tả Duy Đường âm trầm nói, xe đã lái khỏi bãi đỗ.

“Nhanh vậy?” Hàn Vũ kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới tới qua Tả Duy Đường gọi điện thoại, “Anh tìm người làm giúp anh?”

Tả Duy Đường nhìn Hàn Vũ thật sâu một cái, mấp máy miệng, giống như không biết nói thế nào, chỉ nhìn thẳng phía trước, “Tới rồi em sẽ biết.”

Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường như vậy, không khỏi chống cằm im lặng nghĩ lại từ đầu tới cuối mọi chuyện, nghĩ nghĩ, đột nhiên phát hiện có gì đó sai sai, mở miệng hỏi Tả Duy Đường, “Vậy chín người kia là loại người nào? Đại khái là thân phận gì?”

Tả Duy Đường chuyển tầm nhìn từ phía trước sang trên người Hàn Vũ, khen ngợi nhìn lướt qua, vẫn không đáp lời.

Nhưng một cái liếc mắt này đã để Hàn Vũ nhìn ra vài thứ, quả nhiên chuyện này dính líu khá lớn, vậy rốt cuộc là ai chứ?

Nếu nói là đám người cùng làm ăn, tuy rằng biện pháp này trong thời đại tốc độ lan truyền tin tức cực kì nhanh hiện tại có thể đẩy ngã tiệm của cậu rất dễ dàng, cho dù đẩy không ngã, tại khu vực này, bởi vì chuyện ngộ độc thực phẩm, cũng nhất định không thể phát đạt trong một thời gian.

Nhưng đồng thời, tại một khu cửa hàng đó, không phải dân buôn lâu năm thì là sau lưng cũng có chút bối cảnh, một đám người này đều rất xảo quyệt, nếu Hàn Vũ có thể giải quyết mọi vấn đề trong thời gian ngắn, mở được một cửa hàng ra hình ra dạng như vậy, hiển nhiên cũng đã không tiếng động tuyên bố với bọn họ, sau lưng cậu cũng có chỗ dựa nhất định.

Lại nói, tuy buôn bán trong tiệm cậu khá tốt, nhưng cả khu vực kia phần đông là người đi làm, cao ốc san sát, ra ra vào vào đều là các loại nhân tài, tuy doanh thu cửa hàng của Hàn Vũ không ngừng tăng lên, nhưng xuất phát từ suy xét cho nhân công và không gian trong tiệm, khách hàng có thể cung ứng cũng có hạn, không có khả năng mời chào tất cả, cho nên nếu là vì việc làm ăn mà giở thủ đoạn này, thật sự là bỉ ổi mà không có đầu óc.

(đại ý là Hàn Vũ đang suy nghĩ chuyện này do ai làm, nếu là các chủ tiệm khác muốn cạnh tranh mà giở thủ đoạn này thì quá bỉ ổi nhưng không có đầu óc, vì quanh khu vực đó toàn là mấy lão xảo quyệt, giở thủ đoạn như vậy thì không quá phù hợp)

Đứng ở góc độ này, tuy cũng không thể loại bỏ nghi ngờ với mấy chủ tiệm cùng khu phố, nhưng có thể suy đoán là, hẳn không chỉ một chủ tiệm, ít nhất phải có một người đứng ra, thông báo một ít tin tức cho chủ tiệm này, hoặc là bỗng nhiên đề xuất chuyện này, nếu không cũng sẽ không đợi tới hôm nay Hàn Vũ đã hơi vững chân mới giở trò.

Mấy tin tức đại loại như Hàn Vũ là trẻ mồ côi, sau lưng căn bản không có chỗ dựa gì, hoặc là bản thân Hàn Vũ có “bí mật không thể để người biết” bị người khác nắm trong tay, cho dù Hàn Vũ ăn thiệt cũng chỉ có thể âm thầm nuốt vào, chứ không dám không kiêng dè nói toạc ra.

Có lẽ cuối cùng, đối phương còn có thể được một tác lại muốn tiến một thước, khiến cậu hoàn toàn không thể sống yên.

Nghĩ đến đây, Hàn Vũ càng thêm rối loạn, cậu tự nhận bản thân đối đãi với người khác đều lấy ôn hòa làm chủ, căn bản không gây thù gì đó, vậy sao lại trêu chọc tới người kia?

Hàn Vũ không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Tả Duy Đường — không phải lại là ai đó nhằm về anh chứ?

Tả Duy Đường bị cậu nhìn cười khổ không thôi, vươn ra một bàn tay, vỗ vỗ đầu cậu, “Cũng coi như vậy!”

Hàn Vũ càng thêm buồn bực.

Ngay lúc nói chuyện và hoang mang, xe đã lái tới khu vực tiệm được thiện của Hàn Vũ, Tả Duy Đường tùy tiện tìm chỗ đỗ xe, mang theo Hàn Vũ xuống xe, đi thẳng tới một tiệm thức ăn nhanh bên đường.

Hàn Vũ theo sát sau Tả Duy Đường, càng đến gần càng cảm thấy chuyện lần này khó hiểu — cửa hàng này cũng coi như một cửa hàng lâu năm khu này, buôn bán vẫn rất tốt, cho dù là lúc tiệm được thiện của Hàn Vũ kinh doanh càng ngày càng tốt, buôn bán của bọn họ cũng không bị cậu chèn ép chút nào, nếu nói là mấy tiệm xung quanh khác bị ảnh hưởng nghiêm trọng thì còn hợp lý, chứ cửa hàng này....

Rốt cuộc ý đồ là gì?

Trong nháy mắt tới trước cửa, Tả Duy Đường dừng bước, cảm xúc trên mặt rất nghiêm trọng và dứt khoát, đưa tay cho Hàn Vũ, ý bảo muốn nắm tay.

Hàn Vũ khó hiểu nghiêng đầu qua nhìn y, khi thấy rõ nghiêm túc trong mắt đối phương mới biết y thật sự muốn mình đưa tay ra cho y, Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn y một cái, cuối cùng không lay chuyển được, vươn tay đưa y.

Hàn Vũ cùng đẩy cửa vào.

Vừa vào cửa đã bị thế trận bên trong làm cho mê muội, Hàn Vũ giật giật khóe miệng, nghĩ tới nghĩ lui,

thật đúng là không nghĩ tới cục diện này, tay niết chặt tay Tả Duy Đường — rốt cuộc cậu đã biết ác liệt trong mắt Tả Duy Đường trước khi vào cửa là do đâu rồi!

Đám người ngồi trong thấy Tả Duy Đường và Hàn Vũ cùng xuất hiện hiển nhiên cũng sửng sốt, mà trong đó rõ ràng cũng có chủ mấy cửa tiệm chung quanh, đã nói trong chuyện này, chỉ một hai người làm sao có thể đạt được tất cả ích lợi chứ?

Nhưng đó không phải thứ khiến Hàn Vũ kinh ngạc hay bất đắc dĩ, cậu kinh ngạc là do thấy một ông cụ ra vẻ đáng bề trên nghiêm nhiên ngồi giữa mọi người.

Ông cụ thấy Tả Duy Đường và Hàn Vũ tay trong tay xuất hiện trước mặt mọi người, biểu cảm trên mặt nhất thời cực kì đặc sắc, đỏ đỏ trắng trắng, cuối cùng biến thành đen thùi.

“Ba, ba chơi đủ chưa?” Tả Duy Đường dắt Hàn Vũ đến trước mặt ông cụ,

Ông cụ đội mũ đen rộng vành, đeo một cái kính râu lớn, cả người trên dưới gói rất kĩ, vốn muốn làm như không thấy hai người, nhưng thấy Tả Duy Đường đi tới không nể mặt quát ông, lập tức vỗ bàn hét lên, “Thằng nhóc thúii, nói chuyện vậy hả?”

Hàn Vũ đầu đầu nhéo nhéo mi tâm, thả lỏng tay Tả Duy Đường, lại bị Tả Duy Đường chụp trở lại, như cười như không trờng Hàn Vũ một cái, lại nắm tay cậu quơ quơ trước mặt mọi người, nói, “Đây không phải chuyện ba muốn làm? Để mọi người đều biết con trai ba là cái loại gì, sau đó ép nó không còn đường lui!”

Tả Khoán vòng vo, quát lại, “Nói bậy, ta làm vậy hồi nào! Con là con ta!”

“Không phải ba đang muốn ra tay với Hàn Vũ à? Ba cho rằng hiện tại con và em ấy còn phân chia của anh của em?” Quả thật cho tới giờ ba chỉ nhìn thứ bản thân muốn nhìn.

Tả Khoán bị câu này chặn họng, nhất thời không nói gì.

Mấy người vây quanh khe khẽ nói nhỏ vừa thấy tình hình dường như không đúng, nhất là Hàn Vũ bị bọn họ hăm hại đã xuất hiện trước mặt mình, trên mặt bọn họ lo sợ không yên, rất sợ phiền phức.

Mấy chủ cửa hàng trong đó, khi nghe ra người đàn ông nắm tay Hàn Vũ gọi ông già kì quái bên bọn họ, lập tức biết tình hình không đúng, khom lưng, ha ha với Tả Khoán một tiếng, tìm lý do chuồn mất.

Đối với một đám người này, Tả Duy Đường chỉ làm như không thấy.

Mấy người không chạy, đều dùng vẻ mặt trông ngóng nhìn bọn họ, trong đó còn có vài người ôm thái độ xem kịch vui kèm theo chờ đợi cái gọi là “công việc kiếm thêm tiền” sau đó không chịu đi, mấy thanh niên nam nữ khác không giống như chủ tiệm quanh đây, vừa thấy tình hình bất thường, bàn chân như bôi dầu

cũng muốn chạy, nhưng toàn bộ bị một câu quát lớn của Tả Duy Đường chặn trở về.

“Muốn đi đâu?” Tả Duy Đường lạnh mặt hỏi mấy người kia.

Trên mặt mấy người đều có chút xấu hổ, ngượng ngùng thu chân.

Hàn Vũ ở bên cạnh đánh giá một phen, lại nghĩ tới lời Tả Duy Đường nói qua điện thoại, đoán mấy người này vừa vặn là chín người còn lại, đại khái chính là “khổ chủ” đi khiếu nại.

Vài cá nhân trong đó nhảy bén hiểu ra chuyện gì, nhất là từ lúc Tả Duy Đường vào cửa vẫn luôn nắm tay Hàn Vũ đã gợi ý cho họ, này thật ra là chuyện gia đình người ta, mặc dù có chút không dễ nhìn, nhưng vẫn là người một nhà.

Tuy bọn họ lấy tiền làm việc, nhưng nếu thật sự so đo, dù sao người một nhà khẳng định sẽ xoắn thành một sợi dây thừng, chịu thiệt vẫn là bọn họ, hiểu ra mọi chuyện, mấy người này tiến lên vài bước, nói rõ một hai, xem có thể phải sạch mình không.

Tả Duy Đường cười lạnh quét mắt nhìn mấy người, nói, “Không phải nói có việc thêm tiền cho mấy người sao? Chờ!”

Sau đó lại lạnh nhạt nhìn Tả Khoán, “Ba muốn nói ở đây, hay đổi chỗ rồi nói.”

Tả Khoán nghe khẩu khí nói chuyện của Tả Duy Đường, không khỏi tức tới đỏ mặt tía tai, thằng nhóc này hôm nay phản thật rồi, lúc trước đối đầu với Tả Duy Lãm, tuy ông đã biết sức nặng của Hàn Vũ, nhưng trong lòng vẫn mang theo chút tâm lý ăn may.

Tình cảm giữa ông với Duy Lãm luôn không nóng không lạnh, nhưng dù sao mình vẫn là ông già nó, cho nên tuy chuyện này mất mặt, nhưng ông làm rồi vẫn không cảm thấy sợ cái gì, cũng không xem chuyện của Tả Duy Lãm là tiền lệ, nhưng hiện tại, xem xem thằng này đang giở quỷ khí gì vậy!

Vừa nghĩ thấy, ông càng tức không thôi, lập tức cứng cổ hô, “Đổi cái gì mà đổi, ông già này có cái gì mà mất mặt? Cho tới nay mất mặt cũng không phải ta.”

Tả Duy Đường căm giận nhìn ông một cái, đang muốn lên tiếng vật lại, lại bị Hàn Vũ bên cạnh hung hăng nhéo một cái, y nhú nhú mấy, cuối cùng nuốt lời trong miệng về, chỉ nhìn Tả Khoán một cái, ngồi xuống đối diện ông, chín người đứng xem lập tức tản đi, ngồi xuống mấy chỗ cách xa xa trong tiệm.

Hàn Vũ theo Tả Duy Đường ngồi xuống, sau khi ngồi, khê thở dài một hơi, thật không biết chuyện hôm nay là sao nữa, vốn tưởng gặp người sau màn thì sẽ biết được nguyên do, cho dù không thể giải quyết tình trạng của cậu, ít nhất cũng xả giận được, nhưng xem hiện tại, hai người kia hiển nhiên còn tức giận ác hơn cậu.

Cậu lặng lẽ đánh giá bốn phía, phát hiện trong tiệm gần như không còn ai, chẳng những không có nhân viên phục vụ cũng không có khách hàng, lúc bọn họ vào cửa hình như cũng thấy bảng hiệu tạm dừng kinh doanh.

Nếu điều tra lịch sử cửa tiệm này, đại khái cùng thành lập với lúc Tả Duy Đường bắt đầu gây dựng sự nghiệp, lúc đó khu vực này gần như là một vùng hoang vu, ai có thể nhìn xa như thế xem trúng chỗ này chứ?

Hàn Vũ nhẹ nhàng ngó Tả Khoán, tuy vẫn là bộ mặt lạnh, nhưng không thể không cảm thán một tiếng tâm cha mẹ.

Cho dù rất nhiều lúc, tính tình ông cụ này gần như bướng bỉnh cố chấp y chang Tả Duy Đường, bảo thủ bất công, có lẽ giữa lợi ích và Tả Duy Lãm, ông ra rất nhiều quyết định khiến người ta cảm hận.

Nhưng so với người ngoài, Tả Duy Đường vẫn là đứa con lúc già của ông, mặc kệ ông có bao nhiêu tức giận với Tả Duy Đường, vẫn quan tâm tất cả về y.

Hôm nay hết thấy ông làm với mình, thật sự nói trắng ra chỉ là một ông già còn vọng tưởng ép cậu đi, cứu vớt đứa con Tả Duy Đường này lại, để y quay trở lại “con đường đúng đắn” mà không từ thủ đoạn.

Mà chính ông hiển nhiên cũng rõ ràng nhận thức được chút thủ đoạn này có lẽ không có chút tác dụng, hai ba lần đều bị Tả Duy Đường phá triệt để, bằng không ông có thể để vài người cấp dưới làm mấy việc này, chứ không phải một bó tuổi rồi còn tự mình ra trận thu mua mấy người làm việc cho ông!

Bởi vì bọn họ là cha con, quá hiểu đối phương, giống như Tả Duy Đường chỉ một đêm đã có thể tra ra được hết thấy là do Tả Khoán giở trò quỷ, mà Tả Khoán cũng biết, lấy bản lĩnh của Tả Duy Đường, vạch trần được, ông không có việc gì, nhưng người dính vào giúp ông nhất định không ném được kết quả tốt.

Lại thêm một điểm, ông cảm thấy Tả Duy Đường còn có thể trở về, không muốn nhiều người không quan trọng biết “mấy chuyện hoang đường” trong khoảng thời gian này của Tả Duy Đường, cho nên ông chống một thân xương cốt tự mình ra trận.

Nhưng xét đến cùng, biết thì biết, bảo ông cái gì cũng không làm có lẽ càng không có khả năng, chỉ cần là việc có thể làm, ông già này đại khái đều sẽ tận lực làm.

Cho dù đây là thủ đoạn lúc trước Tả Khoán chường mắt, nhưng tới thời điểm không còn thủ đoạn nữa, vẫn phải dùng.

Hàn Vũ nhìn Tả Khoán đối diện còn đang trầm mặc vuốt ve đầu gây chống, trong lòng hiểu rõ, nếu lần này không thể giải quyết ngăn cách giữa hai cha con Tả Duy Đường, khiến Tả Khoán chấp nhận tính hướng của Tả Duy Đường, cùng với sự thật Tả Duy Đường đã dính ngấy với cậu, cậu tin tưởng bằng vào sự cố chấp và bướng bỉnh của Tả Khoán, nhất định sẽ liên tiếp đến gây sức ép cho Tả Duy Đường và cậu, mà bị hại nặng nhất trong đó vĩnh viễn là cậu.

Hai bên ngồi xuống, trầm mặc hơn mười phút, Hàn Vũ đã đoán được bảy tám phần tâm tư hiện tại của Tả Khoán, mặc dù không thể nói là đúng hoàn toàn, nhưng đoán được những điều này, ghen khuất và trách cứ lúc trước trong lòng Hàn Vũ khó có thể tiếp tục tích tụ nữa.

Còn có cái gì, còn có thể nói cái gì chứ?

Tuy đây là một ông già bất công đáng ghét cố chấp bảo thủ, càng coi trọng lợi ích hơn tình thân, nhưng chung quy, ông ta muốn làm, hoặc là đang làm, cũng là vì con đường khiến cho con ông ta càng thoải mái hơn trong tư tưởng của ông ta.

“Cái khác con không nói, con hỏi ba, chuyện này là ai gợi ý cho ba?” Tả Duy Đường trầm mặc ghen nửa ngày, thật lâu sau mới áp chế được bức bối trong lòng, tuy vẫn không thể nói là ôn hòa, nhưng ít nhất y mở miệng trước không phải sao?

Tả Khoán tức giận nhìn Tả Duy Đường, “Cái này còn cần người khác gợi ý cho ta? Nếu nó không làm việc quá đáng, cản đường tiền tài của người ta, mấy người này cũng sẽ không tìm tới chỗ ta!”

Tả Duy Đường nhìn chằm chằm Tả Khoán, gật đầu như có như không, sau đó lại hỏi, “Người châm ngòi đầu tiên là ai?”

Tả Khoán vỗ bàn, “Nhóc thúì mày đang dùng giọng điệu gì đó, mày cho rằng ta là tù binh mày bắt được hả?”

“Ta nói cho mày biết, mày đừng có ra vẻ với ta, ta là ông già mày. Việc này mày quản ai giật dây cái gì, dù sao cuối cùng là ta cầm đầu! Mày muốn làm gì ông già mày?” Một câu nói nước miếng tung bay.

“Ba, rất cuộc ba muốn cố chấp tới khi nào?” Tay Tả Duy Đường để dưới bàn hơi siết lại.

“Cố chấp cái gì? Ta thế này là cố chấp hả? Ta còn không phải vì mày.....”

“Ba nghĩ rằng con vẫn là con hồi bảy tuổi à?” Tả Duy Đường đột nhiên ngắt lời ông, “Một con đường tự con lựa chọn, con sẽ không nghĩ tới chuyện quay đầu, huống chi, ba bị chính ba che mắt, con không quay đầu không phải bởi vì em ấy, cho dù không có em ấy, một mình con cũng sẽ đi tiếp, chỉ là vừa vặn có em ấy, dọc đường đi mới không phải một mình mà thôi.”

Tả Khoán há miệng thở dốc, không nói tiếp được, ông quay đầu nhìn Hàn Vũ.

77. Chương 77

Lần đầu tiên Tả Khoán nghiêm túc mà không mang theo thành kiến nhìn kỹ Hàn Vũ một phen, công tâm mà nói, thanh niên trước mắt ông đây tuy chỉ là một đứa nhỏ còn rất trẻ, trong mắt lại không có thuần khiết trong suốt thuộc về thiếu niên, cũng không có dã tâm và lợi ích, ôn hòa mềm mại, cũng không chút châm chọc người khác, giống như một người nhìn thấu thảng năm.

Lại thêm Ngụy Quốc Thủ và bạn đời hiện tại của ông, từng trước mặt mình cố ý vô tình nhấn mạnh Hàn Vũ rất tốt.

Ông cũng hiểu, nếu không phải dưới hoàn cảnh hiện tại, không phải dưới tình huống cậu là bạn trai của con trai mình, có lẽ, ông cũng có thể tâm bình khí hòa xem đứa nhỏ này thành một văn bối bình thường.

Hoặc là nói, cho dù hiện tại cậu có thể cắt đứt quan hệ với Tả Duy Đường, ông vẫn có thể điều chỉnh tâm tính của mình, xem cậu thành một văn bối bình thường, thậm chí ngẫu nhiên nể mặt mũi Ngụy Quốc Thủ, lâu lâu ra tay nâng đỡ, cho cậu một ít tiện nghi cũng có thể.

Chứ sẽ không giống hôm nay, đánh mất bộ mặt già, dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, cuối cùng còn không được như ý.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tả Khoán nhìn Hàn Vũ đột nhiên chuyển thành nặng nề không vui, Hàn Vũ đối diện trông thấy tự nhiên giật mình, vẫn là Tả Duy Đường đưa tay gõ nhẹ mặt bàn, mới hấp dẫn ánh mắt Tả Khoán về.

“Tính tình của mày rất cuộc giống ai vậy, ta là ông già mày, chẳng lẽ ta sẽ hại mày à? Nhiều năm như thế, lúc mày ồn ào muốn vào quân đội, ta thỏa hiệp, lúc mày tranh đoạt muốn vào bộ đội tác chiến, ta cũng thỏa hiệp, chuyện mày không thích ở nhà, tìm cơ chạy đi, ta cũng thỏa hiệp, tại sao mày không thể nghe ta một lần!”

Tả Khoán càng nói càng tức, mấy chuyện trước, năm đó ông đều thỏa hiệp hết, cho dù ông biết bản lĩnh của thằng con này, nó không muốn làm, cho dù tìm lý do hoang đường như vậy rời nhà, ông cuối cùng cũng chỉ có thể theo ý nó.

Nhưng hiện tại, nếu nó thật sự tốt đẹp với một thanh niên, còn sống chung, về sau..... về sau.....

Tả Khoán bị Tả Duy Đường chọc vừa tức vừa ghen, trong đầu lại có chút hồ đồ, thật ra Tả Duy Đường trong cái vòng kia đã sớm không có lập trường trở về, ông biết, mà hiện tại ông siêng năng kéo thẳng y như vậy, cũng không phải vì y có thể trở về.

Từ một vài hành động dứt khoát của y trong chuyện Tả Duy Lãm, Tả Khoán đã sớm thấy rõ điều này.

Nhưng tư tưởng thâm căn cố đế qua nhiều thế hệ, thế nào cũng không thể để ông chấp nhận con trai mình quang minh chính đại đứng chung với một người đàn ông, đây không phải vấn đề để lại đời sau, mà là khiêu

chiến công lý luân lý và trật tự.

Khiêu chiến với bề trên, ông còn có thể tin tưởng cái câu “sự tại nhân vi” (*việc đi đến đâu là do người*), nhưng, khiêu chiến với cái thứ như luân lý và trật tự, ông không nhìn thấy tiền đồ gì tốt.

“Ngài cảm thấy đủ thứ lúc trước đều là ngài thỏa hiệp với con?” Tả Duy Đường cắt đứt suy nghĩ của Tả Khoán, tiếng hỏi rất nhẹ rất nhẹ.

Tả Khoán sững sốt, nhất thời biết mình nói sai rồi, một đồng chuyện trong nhà, thật sự không thể chỉ cần ra giữa cha con bọn họ bàn luận thế nào với thế nào, những thứ liên lụy trong đó rất nhiều, mặc kệ là lúc trước y nhập ngũ hay là come out, một đồng chuyện phức tạp này....

Tả Khoán hơi âm thầm hổ thẹn, nhưng nhìn Hàn Vũ ngồi sòng vai với Tả Duy Đường đối diện, lại không kéo được mặt xuống nói cái gì.

“Ba, con sống tới ba mươi năm rồi, có một số việc con không nói, không có nghĩa là con nhìn không rõ giống như lúc nhỏ, hôm nay con cũng không hỏi ba cái khác, ba vẫn còn nhận đứa con này không?” Tả Duy Đường nhìn về xấu hổ trong nháy mắt của Tả Khoán, vẫn thở dài một hơi, ánh mắt trầm trầm, hỏi ông.

Tả Khoán nghe câu hỏi đầu óc càng thêm lơ mơ, trong lòng bồn chồn, cái này là câu hỏi gì?

Nếu ông không muốn nhận y, đã sớm mặc kệ y, ồn ào tới tình trạng hôm nay làm gì, mất bản mặt già đi làm mấy chuyện phiền lòng này?

Tả Khoán bực bội nghĩ trong lòng, nhưng không dám mở miệng trả lời, tuy nói ông nhất thời không đoán ra tâm tình hiện tại của mình, nhưng ông ần ần cảm thấy, nếu ông đáp, có một số việc sẽ không thể cứu vãn.

Tả Duy Đường nhìn khuôn mặt hơi xanh và ánh mắt mơ màng của Tả Khoán, khép hờ mắt, rồi lại mở ra, bình tĩnh nhìn Tả Khoán, mắt lóe sáng, cầm lấy tay trái Hàn Vũ, cũng giơ tay trái mình lên bàn cho Tả Khoán xem, Hàn Vũ lo lắng né né, nhưng không né được.

“Ba, hiện tại con không có suy nghĩ gì, con chỉ muốn tiếp tục với người này, ngài có thể chấp nhận, con vẫn là con ngài, nếu ngài không chấp nhận, ngài cũng đừng nhận con, nhưng con vẫn sẽ xem ngài là cha!” Tả Duy Đường từng chữ nói hết một câu, nói xong, không chớp mắt nhìn Tả Khoán.

Tả Duy Đường nói câu này nhìn như đang lùi bước, thật ra là đang ép Tả Khoán ra quyết định, hoặc là chấp nhận sự thật này, về sau đừng hờn tí là giả trò, hoặc là coi như không có đứa con này, mặc dù Tả Duy Đường nói y vẫn xem ông là cha, đó cũng là thứ đạo đức luân lý không vút xuống được.

Tả Khoán nghe Tả Duy Đường nói hết một đoạn ngắt ngắt cả người, trên mặt hết xanh rồi đỏ, đỏ rồi đen, đen rồi trắng, mắt thấy trên đầu sắp bốc hơi nước tới nơi!

Hàn Vũ chậm rãi thu tay mình lại, hơi thở ra một hơi, lơ đãng ngắm nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ thủy tinh, tâm tư lay động, mở miệng nói, “Bác trai..... Cháu biết ngài không vui khi cháu kêu ngài như vậy, nhưng vui hay không là chuyện của ngài, cháu nhất định gọi ngài như vậy.”

(thật ra Hàn Vũ gọi ‘Tả bá phụ’)

“Bác nhìn ra ngã tư đường bên ngoài xem.....” Hàn Vũ ôn hòa nói.

Tả Khoán không rõ lắm, nhưng trong thời khắc bế tắc này, ông vẫn làm theo, nhìn thoáng qua bên ngoài, không thấy có gì khác thường, lại quay đầu về.

Hàn Vũ cười cười, “Có phải bác cảm thấy ngoài đường không có gì đáng xem không? Đó là do liên quan đến tâm tình bác, bác có thể lại quay đầu nhìn lại không, hướng chín giờ có hai cha con, bác thấy chứ?”

Tả Khoán ngây ngốc theo hướng Hàn Vũ chỉ nhìn qua, quả thật thấy hai cha con, đứa con đang đứng ý bên cạnh một con chó nhỏ ven đường, con chó rất bảnh, không lớn không nhỏ, trông có vẻ như bị bệnh.

Người cha nhìn không được, cứng rắng kéo đứa con muốn đi, đứa con lại chết sống không đồng ý, ngồi xổm xuống đất, cũng không ghét bỏ con chó bảnh, duỗi tay nhỏ muốn sờ nó, con chó tương đối ngoan, tuy nhìn hơi ốm yếu, nhưng giống như ít nhiều biết ý tốt của bé con, không trốn tránh, cũng không cắn.

Nhưng người cha lại hoảng sợ, kéo đứa nhỏ một phen, ôm trong lòng bỏ đi.

Đứa bé vịn vẹo không thôi trong lòng người cha, miệng nhỏ há há đóng đóng dường như đang thuyết phục cha mình, nhưng người cha vẫn xụ mặt, quát đứa bé, bé con méo miệng muốn khóc.

Hai cha con rốt cuộc nói cái gì, Hàn Vũ và Tả Khoán ngồi đây đều không nghe được, tình huống sau đó của hai cha con, cũng vì cha con nọ chậm rãi đi xa mà không thấy nữa.

Hàn Vũ và Tả Khoán cùng chuyển tầm mắt về, Hàn Vũ nghiêm túc nhìn Tả Khoán đối diện, “Bác trai, bác cảm thấy hai cha con và con chó kia đại khái là chuyện gì?”

“Còn không phải nhóc con kia muốn nuôi con chó đó, cha nó không cho à!” Tả Khoán không hiểu, nhưng vẫn nói cái nhìn của mình ra.

“Tại sao không cho? Đứa bé đó rất thích con chó kia mà.” Hàn Vũ nhẹ nhàng cầm tay Tả Duy Đường đặt dưới mặt bàn, tiếp tục đặt câu hỏi.

Tả Khoán nghi ngờ nhìn Hàn Vũ một cái, lại nhìn Tả Duy Đường, không chiếm được đáp án nào, một hơi trong lòng Tả Khoán vẫn nghẹn cứng, giọng điệu kém vài phần, “Quá bảnh!”

“Đúng, đó có lẽ chính là cái nhìn của người cha đó, cảm thấy con chó này quá bẩn, có lẽ còn có bệnh, có lẽ bệnh như vậy mang về không sống được mấy ngày, như vậy, anh ta cảm thấy, anh ta hoàn toàn có thể đến cửa hàng mua cho con mình một con khác.” Hàn Vũ khẽ gật đầu, đồng ý cách nói của Tả Khoán, lại đột nhiên chuyển đề tài.

“Nhưng mà, trong quá trình này, đứa bé nghĩ thế nào, con chó kia cuối cùng lại thế nào? Người cha có lẽ không nghĩ tới. Người cha nghĩ cũng không sai, anh ta cảm thấy mình đang suy nghĩ cho con mình, anh ta cảm thấy đứa bé còn quá nhỏ, vẫn chưa nghĩ được nhiều như vậy, anh ta cảm thấy đứa bé còn chưa hiểu chuyện, cần bản không thể nhìn một con chó có tốt hay không. Tất cả chuyện này, đều từng xảy ra giữa cha mẹ và con cái.”

“Nhưng, đứa bé kia thì sao? Con chó kia thì sao? Hiện tại đứa bé thích chính là con chó này, có lẽ không tốt, cũng không phải huyết thống quý giá gì, có lẽ còn bị bệnh, nhưng đứa bé thích, đây là sự lựa chọn của đứa bé.”

Hàn Vũ nhìn Tả Khoán bởi vì lời của cậu mà lâm vào trạng thái trầm ngâm, lại nói tiếp, “Có đôi khi, con người luôn quên sức nặng của tình cảm, mang con chó này về, có lẽ sẽ tổn của gia đình thời gian và tiền bạc nhất định để chăm sóc cho nó khỏe lại, nhưng so với đi mua một con chó đắt tiền nhưng đứa bé không thích, cái nào càng giá trị? Cha mẹ sẽ cảm thấy mình suy nghĩ toàn diện mọi chuyện, nên nhất định làm vậy tốt nhất, phần lớn thời điểm quả thật là vậy, nhưng thật sự bao gồm tất cả mọi chuyện sao?”

Một câu cuối cùng, Hàn Vũ hơi dùng sức, khiến Tả Khoán nâng mắt nhìn cậu.

Hàn Vũ cười cười xin lỗi, “Bác trai, bác lại xem xem người đi đường bên ngoài.....”

Tả Khoán nhú mồm, không muốn làm theo ý Hàn Vũ nữa, Hàn Vũ cũng không để ý, thản nhiên nhìn qua, tay nắm tay Tả Duy Đường, vô cùng an tâm.

“Bác xem, bên ngoài nhiều người thế, mỗi ngày đều tới tới lui lui, cho dù là vài vị khoe khoang danh hiệu tinh anh kia, cũng không thể thoát khỏi thân phận người bình thường. Người bình thường làm gì, ăn cơm đi ngủ làm việc giải trí, tất cả những việc họ làm tổng quát lại cuối cùng, chẳng qua cũng chỉ là cuộc sống mà thôi!”

“Người là động vật xã hội không sai, nhưng con người chung quy không phải sống vì người khác, bác xem những người cười và không cười đi bên ngoài. Từ vẻ mặt bọn họ có lẽ không thể phán xét cuộc sống của bọn họ, nhưng những vẻ mặt này cũng không phải vì người khác mà có, nói cho cùng, vẫn là phát ra từ chính bọn họ. Hoặc là vì người bên cạnh hoặc vì chuyện vui buồn không biết, nhưng cuối cùng, quy cho cùng, chân chính có thể kéo dài vui buồn, vẫn là do chính họ.” Hàn Vũ nhẹ giọng nói xong, lý luận như vậy không nhất định là đúng, có lẽ trước mặt nhà triết học hoặc là nhà biện luận chân chính, sẽ bị bác bỏ thẳng thừng.

Nhưng hôm nay, dưới tình cảnh này, lại có thể khiến một ông cụ cố chấp xúc động.

Bàn tay nắm tay Tả Duy Đường dưới bàn của Hàn Vũ hơi ra mồ hôi, cậu không biết mấy lời thị phi này

của mình có tác dụng gì với ông cụ không, nhưng mà, trong một khắc Tả Duy Đường và Tả Khoán bế tắc, cậu lại biết, nếu mình không lên tiếng, một ván này lại là tử cục.

(Cục diện bế tắc triệt để)

Tử cục, với ai cũng không phải cục diện tốt, chung quy huyết mạch tương liên, làm đối phương lui cũng lui không được có ý nghĩa gì chứ.

Chẳng qua một ván này khiến Hàn Vũ thấy rõ tính nết hai cha con này, đây căn bản là cha truyền con nối, cha bướng bỉnh con cũng ngang ngược, cổ tình còn vì cùng một chuyện, ai cũng không chịu lùi một bước, cứng chọi cứng, nào có ý muốn xoa dịu.

Tả Khoán trầm ngâm thật lâu, đột nhiên mang theo một tia tức giận nhìn về Hàn Vũ, “Nhóc con hay lắm, thiếu chút nữa bị cậu đả động rồi, đây căn bản là hai chuyện khác nhau! Không gom chung lại nói được!”

Hàn Vũ lập tức nghẹn lời, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa Tả Duy Đường và Tả Khoán, vốn tưởng cục diện đã hơi chuyển tốt, vì một câu này của Tả Khoán, lại bắt đầu trùng xuống.

Chút nhẫn nại của Tả Duy Đường được Hàn Vũ nỗ lực trấn an mà ra cũng bay mất dạng, đứng phắt dậy, nhìn xuống Tả Khoán, “Vậy thì cứ thế đi, ba xem như không có đứa con này, chuyện con làm mất mặt cũng không liên quan tới ba, nhưng con vẫn sẽ xem người là ba như trước.”

Nói xong, kéo Hàn Vũ đứng lên, muốn bỏ đi.

“Đứng lại!” Tả Khoán tức giận vỗ bàn, quát lên.

Tả Duy Đường không thèm quan tâm lý lẽ, lập tức đến trước mặt chín người ngồi một góc, mở miệng, “Ông ấy cho các người bao nhiêu tiền để làm chuyện này, hiện tại tôi cho gấp đôi, các người tự đến Cục kiểm dịch vệ sinh rút đơn khiếu nại, thuận tiện một năm một mười nói hết mọi chuyện ra.”

Chín người hai mắt nhìn nhau, nếu thực sự làm chuyện này, cho dù họ cầm tiền, vu cáo cũng phải ngồi xổm bao ngày đó? (tạm giam á)

Tả Duy Đường cười nhạo một tiếng, “Yên tâm, các người đi báo cáo, tôi bảo đảm mấy người không có việc gì, tiền cũng theo đó mà lấy, nếu không làm.....”

“Đốn mặt! Mày xem ông già mày không tồn tại hả?” Tả Khoán vung gậy lên, nổi giận ùng ùng bước lại đây, chắn giữa Tả Duy Đường và mấy người kia.

Tả Duy Đường lơ Tả Khoán, chỉ nhếch khóe miệng cười như không cười nhìn thoáng qua mấy người coi như thức thời kia, mấy người trong đó lập tức hiểu được.

Hai cha con nhà này thật biết làm khổ, tuy bọn họ vẫn không biết thân phận mấy người này là gì, nhưng cũng đã xem hiểu bảy tám phần, mấy người biết thời biết thế lật tức rứt cổ, ấp úng một câu, “Bọn tôi hiểu rồi, làm xong việc, bọn tôi sẽ qua Duyên Hòa lấy tiền.”

Nói xong, mấy người còn lại giống như đạt được lệnh đặc xá, động tác vô cùng chỉnh tề, chân bôi dầu, chạy.

Tả Khoán sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, lại tức giận đến mức run cả tay, nói hừ hừ hà hà không nên lời, cái gọi là hổ lạc xuống đồng bằng bị chó khinh cũng chỉ đến thế mà thôi!

Tả Duy Đường sâu sắc nhìn Tả Khoán lần cuối, nắm chặt cổ tay Hàn Vũ kéo cậu đẩy bước khỏi cửa chính của tiệm, băng qua đường, Tả Duy Đường dẫn Hàn Vũ đứng chờ, y đi lái xe tới đây, tiếp đó hai người tới Cục kiểm dịch vệ sinh xin giấy chứng nhận vệ sinh thực phẩm một lần nữa.

Hàn Vũ gật đầu, dựa đầu vào cột đèn bên cạnh, nhớ lại biểu cảm cuối cùng của Tả Khoán, mắt không khống chế được nhìn về phía tiệm thức ăn nhanh đối phương, muốn xem ông cụ bị chọc tức không nhẹ kia rốt cuộc thế nào, kết quả nhìn thấy một màn chấn động.

Ông cụ thở phì phò từ trong tiệm đi ra, hiển nhiên là không cam lòng hành vi của Tả Duy Đường, cũng biết nếu hôm nay thật sự để Tả Duy Đường đi mất, tình cảm cha con có lẽ thật sự không tìm về được nữa!

Vừa ra cửa, thấy Hàn Vũ đứng đối diện đường, nhìn cũng không nhìn tình hình giao thông hai bên, nắm gậy chống, chạy thẳng qua bên này, vừa vịn một chiếc taxi lái tới, một đoạn đường này vì có đường hầm, tốc độ xe qua lại rất nhanh, mắt thấy sắp tông vào Tả Khoán không hề cảnh giác.

“Cẩn thận —” Không chút suy nghĩ, Hàn Vũ chạy ào tới, ôm lấy Tả Khoán nhảy qua bên cạnh, nhưng vẫn bị xe sượt qua, thuận thế văng ra thật xa.

“Kéttt —” Tiếng phanh xe chói tai vang khắp con đường.

“Hah.....” Hàn Vũ chống đầu đau đớn, bò lên xem Tả Khoán bị mình đè dưới thân, trên mặt Tả Khoán không có vết thương, nhưng người đã hôn mê, Hàn Vũ sờ sờ ngực ông, phát hiện tim còn đập, lập tức xăng giọng hét về phía đầu đường.

“Tả Duy Đường — Tả Duy Đường —”

Tả Duy Đường đã lái xe tới lập tức nghe được từng tiếng gọi thảm thiết, lập tức dừng xe bên đường nhảy xuống, vội vàng chạy về phía Hàn Vũ.

Đợi khi tới gần, trừ tài xe đang hốt hoảng giải thích cái gì đó, chính là Hàn Vũ trên mặt chảy máu cùng Tả Khoán bất tỉnh nhân sự được Hàn Vũ ôm trong lòng.

Gần như trong nháy mắt thấy cảnh này, tim Tả Duy Đường đều rút mất một nhịp, cảm giác hít thở không thông bao trùm lấy y.

Thẳng tới khi Hàn Vũ giơ tay máu me đầy đũa hét lên với y, y mới ý thức được hai người này còn sống!

Lập tức bất chấp tài xế kia còn đang lái nhải cái gì, trực tiếp chạy tới, ôm Tả Khoán đã hôn mê, lại kéo Hàn Vũ, chạy lên xe, một đường lao tới bệnh viện gần nhất — bệnh viện chỗ Mạc Phàm.

Vừa bước vào cửa phòng cấp cứu của bệnh viện, Tả Duy Đường và Hàn Vũ bị một đám bác sĩ hộ sĩ phòng cấp cứu vây quanh, Mạc Phàm vốn đang trên lầu thấy bóng dáng Tả Duy Đường và Hàn Vũ máu me đầm đũa chạy vào cũng hoảng sợ, lập tức không cần thang máy, chạy bộ từ tầng sáu xuống dưới.

Chờ khi y chạy xuống lầu, chỉ còn một mình Tả Duy Đường ngồi ngoài phòng cấp cứu, y tiến đến, thở không ra hơi hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Trong mắt Tả Duy Đường mang theo cảm xúc người ngoài nhìn không hiểu, nặng nề kể lại.

Mạc Phàm nghe xong không khỏi càng thêm tức, “Thằng nhóc cậu đâm cái sọt, sao lại khiến cho Tiểu Ngũ nhà bọn anh gặp tai nạn? Cậu nói xem Tiểu Ngũ nhà bọn anh ở cùng cậu có sống được hai ngày yên ổn không? Cậu không xử lý được một đồng chuyện rách nát trong nhà cậu thì sớm buông tay đi, Tiểu Ngũ nhà bọn anh, muốn tìm mười người tám người tốt hơn cậu còn được!”

Tả Duy Đường nghe Mạc Phàm nói, nhất thời tức giận trừng muốn lòi cả mắt, nhưng nghĩ tới chuyện của mình, tuy năm lần bảy lượt nói không muốn Hàn Vũ dính vào, nhưng quả thật vẫn không bảo vệ tốt cho cậu.

Nghĩ tới đây, Tả Duy Đường mấp máy miệng, không phản bác, nản lòng ngồi xuống ghế dài.

Mạc Phàm thấy bộ dạng hoảng sợ gần như chưa từng xuất hiện của y, cào cào tóc, biết mình nhất thời nóng vội bức mình, phẩy phẩy tay với y, đeo khẩu trang lên, “Thôi thôi, hiện tại cũng không phải lúc nói mấy cái này, nghe cậu miêu tả, hẳn Tiểu Ngũ chỉ bị ngoại thương, nhưng có thể có chút chấn động não, về phần chú Tả, anh vào xem.”

Tả Duy Đường cảm kích nhìn y, chờ Mạc Phàm vào phòng cấp cứu, tiếp tục không nói một lời chờ bên ngoài.

Ước chừng nửa tiếng sau, Hàn Vũ được đỡ ra đầu tiên, trên trán bị quẹt rách một vết, chảy chút máu, tay phải gãy xương, đã quấn băng bó bột, cộng thêm vô số chỗ trầy da to to nhỏ nhỏ.

Y tá đỡ cậu đến phòng bệnh ở lại quan sát một ngày, mới vừa ra khỏi cửa phòng cấp cứu, đã bị Tả Duy Đường bắt lấy nhìn từ trên xuống dưới, tin tưởng cậu quả thật không bị gì nghiêm trọng, mới khàn giọng mang theo áy náy nặng nề nói, “Em theo y tá đi nằm trước đi, anh chờ Mạc Phàm một lát, xem ba anh

thế nào.”

Y còn chưa nói xong, Mạc Phàm đã đi ra, thở phào với Tả Duy Đường, “Không có việc gì, chú Tả chỉ bị lửa giận công tâm, sau lại bị dọa như vậy, chịu không nổi nên ngất đi, vết thương lớn cũng chỉ rách một đường dài ở đùi, chảy không ít máu, hiện tại đã khâu lại, không có trở ngại gì.”

“Đúng rồi, Tiểu Ngũ, em nhóm máu gì?” Y đột nhiên chuyển qua hỏi Hàn Vũ còn chưa đi.

“Nhóm A.” Hàn Vũ khó hiểu.

“Vừa khéo, y tá dẫn cậu ấy đi rút chút máu, một lát truyền cho ông cụ.” Mạc Phàm dặn.

Hàn Vũ, Tả Duy Đường và cả y tá đều ngẩn ra, sau đó cùng lên tiếng, “Máu của bệnh viện không đủ? / Viện trưởng Mạc, nhóm máu A vẫn còn!”

Nhất là Tả Duy Đường, nghe Tả Khoán đã không có việc gì, càng không bằng lòng để Tiểu Ngũ hiến cái gì máu.

Mạc Phàm xảo quyết cười cười, “Không rút nhiều, vừa rồi Tiểu Ngũ còn mất chút máu mà, một ít là được, tới tình trạng này, đơn giản cho thêm lửa, chú Tả tỉnh lại thì nói mạng ông là do Tiểu Ngũ cứu, nếu không có chút máu của Tiểu Ngũ cứu mạng, cho dù lúc đó không có việc gì, sau đó cũng..... Mấy đứa hiểu đúng không? Về phần máu..... Các cô biết nói thế nào chưa?”

“.....” Hàn Vũ và y tá đều giật giật khóe miệng không tiếp lời.

Ngược lại Tả Duy Đường hơi dăm chiêu nhìn thoáng qua phòng cấp cứu, thật cẩn thận đỡ Hàn Vũ đến bên cạnh mình, nói, “Dù sao ông ấy cũng không biết, dùng túi máu luôn đi, cứ nói đều là máu của Hàn Vũ.”

“.....” Cái này không phải nói dối, mà là hoàn toàn tạo bằng chứng giả!

Chiều hôm sau, Tả Khoán mới tỉnh lại từ từng cơn choáng váng, vừa tỉnh đã phát hiện một đồng người vây quanh giường, vợ, con trai cả, con gái, cháu trai cháu gái của ông, thậm chí mấy người giúp việc trong nhà và đám bạn già lúc trước đều có, chỉ là không thấy Tả Duy Đường và Hàn Vũ.

Mà ý thức cuối cùng của ông, vẫn dừng tại một giây Hàn Vũ ôm ông tránh qua một bên.

Một đám người thấy ông mở mắt, đều là vẻ mặt cực kì mừng rỡ, mẹ Tả lau viền mắt đỏ lên, tiến đến trước mặt Tả Khoán, “Tỉnh rồi, còn đau không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tả Khoán há miệng muốn nói, mới phát hiện cổ họng đau, mẹ Tả lập tức kêu người mau tới rót nước, đút

cho ông uống, ông vừa uống xong, Mạc Phàm bên kia nghe nói người bệnh đã tỉnh, cũng chạy qua.

Đuổi mọi người trong phòng ra, làm các kiểm tra theo thường lệ cho ông cụ, sau đó cười nói, “Không sao rồi, tỉnh dưỡng thật tốt là ổn.”

Tả Khoán gật gật đầu với ý, do dự một lúc lâu, vẫn mở miệng, “Nó..... thế nào?”

“Ngài nói ai?” Mạc Phàm trừng vẻ mặt hoang mang, trong lòng mở cờ vì bộ dạng xấu hổ hiếm có của Tả Khoán.

“Chính là cậu... của cậu..... sư đệ nhỏ của cậu ấy.” Tả Khoán áp úng vài tiếng, vẫn hỏi ra miệng.

“Em ấy bị thương tương đối nặng, chẳng qua may mà còn trẻ, khôi phục nhanh, cũng không quá đáng ngại, chỉ là ngài mất máu hơn nhiều, máu trong bệnh viện bọn cháu vừa vận không còn nhóm máu của ngài, Tiểu Đường lại không cùng nhóm máu với ngài, cuối cùng vẫn là em ấy gắng gượng truyền cho ngài không ít máu, cho nên, hiện tại đổi thành em ấy thiếu chút máu, đang ngất trong bệnh viện, Tiểu Đường đang chăm sóc em ấy.” Mạc Phàm nói xong, yết ớt thở dài, nói rất bình thường, nhưng mỗi câu đều nhấn mạnh Hàn Vũ chịu hết thảy đều là tai bay vạ gió.

“Đến giờ cháu vẫn chưa nói với sư phụ, chỉ sợ sư phụ khiển trách, lại ầm ĩ long trời lở đất, cho nên bên Tiểu Ngũ hiện tại ngay cả thân nhân trong bệnh đều không có, vẫn là Tiểu Đường và cháu hai người thay phiên nhau đấy!” Nói xong, còn kèm theo vài phần trách cứ và oán giận nhắm nhện với Tả Khoán.

Tả Khoán nghe Mạc Phàm nói cả buổi, ngây ngốc nằm trên giường, không biết phản ứng thế nào.

78. Chương 78

“Chú Tả, có việc thì gọi cháu, cháu ra ngoài trước!” Mạc Phàm nhìn vẻ mặt Tả Khoán, tự thấy sức nóng đủ rồi, liền cúi đầu lui ra. Ra khỏi phòng bệnh, nói sơ qua về tình trạng của Tả Khoán với mọi người chờ bên ngoài, trong tiếng cảm ơn khách sáo của mọi người thì xoay người lên lầu hai tới phòng bệnh của Hàn Vũ.

Đợi Mạc Phàm đi rồi, Tả Khoán mới hơi chớp chớp mắt, bên này còn chưa kịp làm rõ suy nghĩ rồi nui trong đầu mình, bên kia mấy người mẹ Tả Tả Duy Lãm đã tiến vào.

Mọi người đều thổn thức không thôi với lần đại nạn này của Tả Khoán, đồng thời cảm thấy may mắn vạn phần, may mà vẫn tránh được một kiếp.

Người nói vô tình người nghe có tâm, nghe mọi người nói vậy, trong lòng Tả Khoán càng thêm không yên, lần gặp nạn này, nếu thật sự truy cứu, đúng là chuyện ầm ĩ giữa hai cha con ông và Tả Duy Đường, cuối cùng lại để đứa nhỏ từ đầu đến cuối mình chưa từng cho sắc mặt hòa nhã gánh chịu một kiếp này..... Thật

đúng là.....

Aizz — trừ thở dài thật dài, Tả Khoán không biết nên nói trong lòng mình hiện tại ra sao nữa.

Chỉ là tiếng thở dài này lại khiến đám người vây quanh ông rối loạn.

“Ông à, ông lại không thoải mái ở đâu?”

“Sao đột nhiên lại bị thương, lão Tả, lần này ông gặp xui, về sau nhất định càng thuận lợi đó!”

“.....”

Trong khi một đám người thật tình giả ý vây quanh nhốn nháo nháo trong phòng bệnh Tả Khoán, cách một lầu phía trên, phòng bệnh Hàn Vũ nằm lúc này rất tĩnh lặng, tĩnh tới mức ngay cả tiếng lông chim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lúc Mạc Phàm đẩy cửa bước vào, thấy hai người đang rúc vào nhau trên cái giường chật hẹp, mặt đối mặt ngủ say, y nhẹ nhàng bước qua, vừa mới tới gần, Tả Duy Đường liền mở mắt.

Ánh mắt sáng sủa nào có chút buồn ngủ.

Mạc Phàm nhìn nhìn Hàn Vũ rúc trong lòng Tả Duy Đường, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường đặt tay đặt chân ngay ngắn cẩn thận, bộ dạng sợ có chỗ nào đè lên vết thương của Hàn Vũ, lập tức hiểu được tại sao Tả Duy Đường tỉnh nhanh như vậy.

Hắn là cái vị này từ tối hôm qua đã không ngủ say.

Rõ ràng bên cạnh đã chuẩn bị cho y một cái giường để y nghỉ ngơi, lại cố tình muốn chen chung giường với Hàn Vũ, nói sợ y đè lên vết thương của Hàn Vũ nên không cho, người ta liền kiên quyết tới một câu, tuyệt đối không đề.

Tại sao có thể không đề? Hiện tại đáp án đã rất rõ ràng.

Mạc Phàm cười nhạo nhìn Tả Duy Đường, trong mắt đầy ý cười.

Tả Duy Đường dùng ánh mắt ý hỏi y tới làm gì.

“Chú Tả tỉnh rồi.” Mạc Phàm dùng khẩu hình với Tả Duy Đường, tận lực không đánh thức Hàn Vũ.

Tả Duy Đường gật gật đầu, ý bảo mình biết rồi, lại tiếp tục nhìn Hàn Vũ, ý như đang nói — tôi biết rồi, anh đi đi!

Mạc Phàm chán nản, thằng nhóc này dám có thái độ này!

Nhưng chờ khi mất Mạc Phàm lại chạm tới Hàn Vũ đang ngủ say, chỉ có thể ngượng ngùng sờ sờ mũi chạy lấy người.

Đợi khi phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Tả Duy Đường mới nhìn Hàn Vũ, trong mắt chậm rãi hiện lên các loại cảm xúc, đau lòng, tự trách, căm giận cùng với áy náy dừng lại cuối cùng.

Đối với mấy cái này, Hàn Vũ trong giấc ngủ không hề có cảm giác, tối qua gãy xương tay đau một đêm, tới hiện tại mới hơi êm xuống, ban ngày hoảng sợ chấn động lại thêm đau một đêm, Hàn Vũ thật vất vả mới được nghỉ ngơi chìm vào giấc ngủ nặng nề, khó có thể tỉnh lại.

Nhưng, có lẽ thật sự có một thứ gọi là tâm linh tương thông, áy náy nồng đậm trong mắt Tả Duy Đường vừa muốn trào ra, Hàn Vũ giống như đột nhiên cảm nhận được, đầu hơi động động, dùng mắt cọ cọ vào lòng đối phương.

Giống như ngủ không thoải mái, muốn đổi tư thế.

Tả Duy Đường bị dọa lập tức cứng đờ, sợ mình động đây lại đụng vào Hàn Vũ, làm cậu đau. Chờ Hàn Vũ cọ thoải mái, vươn tay không bị thương vòng qua eo y, lại nặng nề ngủ say, Tả Duy Đường mới thở phào một hơi.

Y đưa tay xoa sườn mặt Hàn Vũ, thấy Hàn Vũ ngủ đến đỏ cả mũi, hơi thở ra phà lên ngực y, y mới rõ ràng cảm nhận được, người này đang ở bên cạnh mình.

Thiên hạ không có tường không bị gió lừa, mặc kệ Mạc Phàm nghĩ cách giấu Ngụy Quốc Thủ cỡ nào, cuối cùng vẫn lộ tiếng gió trong lời nói vô ý của Kinh Vĩ Quốc.

Hàn Vũ bị thương, tính dưỡng ra sao cũng phải mất một hai tháng, có quay về trường thì chỉ có thể đi học không thể theo mọi người huấn luyện tiếp, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hàn Vũ vẫn đồng ý Tả Duy Đường, trực tiếp xin nghỉ, tới khi thi cuối kỳ xem tình hình hồi phục thế nào, nếu tốt, về trường thi là được.

Về phần kiểm tra huấn luyện cũng chỉ có thể kéo tới học kỳ sau!

Xin phép không cần lo, xin phép gần một tháng cũng dễ dàng, ai biểu Hàn Vũ có sư huynh là Kinh Vĩ Quốc chứ, nhưng nếu để Kinh Vĩ Quốc biết cậu bị thương, vậy đừng nghĩ còn có thể gạt Ngụy Quốc Thủ.

Chuyện Hàn Vũ bị thương, tới lui lộn xộn qua tai mấy người, tới khi tin tức rơi vào tai Ngụy Quốc Thủ,

rốt cuộc thông tin bị truyền tới cái dạng gì không có ai có thể khống chế.

Nguyên nhân khiến Hàn Vũ biết được cái thông tin không thật kia, là sáng sớm hôm thứ ba từ lúc Hàn Vũ nằm viện, nghe được y tá bác sĩ đi qua đi lại nói dưới lầu như một chảo dầu nổ tung, phòng Tả Khoán nằm đã loạn thành một đồng.

Hàn Vũ kinh ngạc cực, thấy Tả Duy Đường còn đang làm như không có việc gì ngồi bên giường đút cho mình ăn cơm heo của bệnh viện, “Còn không đi xem!”

Tả Duy Đường không nhúc nhích nhìn cậu một cái, tiếp tục múc một muống đầy đồ ăn đưa tới miệng Hàn Vũ, không chút để ý, “Lo cái gì, từ ngày đầu tiên ổng vào đây nằm, người tới chưa từng đút, còn có người có thể động vào ổng?”

Hàn Vũ bị thái độ này của y ghen một chút, nhìn chằm chằm muống cơm heo, cúi đầu ngó ngó tay phải treo trên cổ mình, lại xoay qua nhìn ánh mắt bướng bỉnh của Tả Duy Đường, khẽ thở dài, lẩm bẩm một tiếng, “Thật khó ăn!”

Sau đó vẫn ngoan ngoãn há mồm, ngậm muống cơm kia vào miệng, nhai nhai nuốt xuống.

Hàn Vũ vừa được đút ăn, vừa lấy tay đâm Tả Duy Đường, “Đi xem mau!”

“Ăn cơm trước.” Tả Duy Đường kẹp cái tay có thể động của Hàn Vũ vào giữa chân, khống chế được rồi, lại tiếp tục đút ăn.

Hàn Vũ né né, phát hiện vô dụng, bắt đầu nhìn y một lúc lâu, tự giác nói sang chuyện khác, “Khi nào em có thể xuất viện, không phải nói nằm quan sát 24h là được hả?”

Tả Duy Đường như cười như không nhìn cậu một cái, “Cái này phải hỏi Mạc Phàm, phải xem anh ta nói thế nào, dù sao, thương tích nặng hơn ông già, mà lúc ổng chưa xuống giường đi lại được em đã có thể chạy đi, thích hợp không?”

Hàn Vũ cứng lại, không khỏi âm thầm chửi thề, đại sư huynh đúng là thiếu đạo đức!

Đợi khi Hàn Vũ thật sự ăn không vô đồ ăn Tả Duy Đường nhét tới, sau đó dùng đủ loại thủ đoạn, ý đồ trốn thoát nửa chén cơm còn lại trong tay Tả Duy Đường, cửa phòng bệnh bị đẩy ra cái ‘ầm’.

“Sư phụ!” Hàn Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa đánh đổ chén trong tay Tả Duy Đường.

Chỉ thấy Ngụy Quốc Thủ thở hồng hộc đá văng cửa, màu sắc trên mặt khó coi cực kì, sải bước tiến vào, Mạc Phàm theo sau ông, một bộ khép nép, thở cũng không dám thở mạnh.

Sau khi vào cửa, lập tức cho Hàn Vũ và Tả Duy Đường một ánh mắt, ý bảo bọn họ nhanh trấn an ông cụ, dùng khẩu hình nói với hai người, “Sư phụ vừa mới ở dưới lầu đánh chú Tả.”

Hai người đều nhảy dựng, té ra náo loạn một đồng dưới lầu là sư phụ?!

“Hừ!” Ngụy Quốc Thủ đi tới trước mặt Hàn Vũ, quan sát từ trên xuống dưới, phát hiện tay cậu treo lủng lẳng, trông hơi tái nhợt, dù sao cũng vẫn giống Mạc Phàm nói, không có gì đáng ngại, không khỏi tức giận mở miệng, “Giỏi lắm nhỉ, chuyện này còn dám gạt ta! Con còn chưa có xuất sư đâu, xuất sư rồi hẵng làm!”

Hàn Vũ cười hì hì tiến đến trước mặt Ngụy Quốc Thủ lấy lòng ông, lại bảo Tả Duy Đường lấy ghế cho Ngụy Quốc Thủ ngồi.

Kết quả Tả Duy Đường vừa đưa ghế đến, lại bị Ngụy Quốc Thủ mắng chửi một trận, nói trong nói ngoài đều là nói, không có bản lĩnh thì cút, đừng kéo Tiểu Ngũ mỗi ngày theo sau y nhặt rắc rối.

Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường bị mắng đáng thương, lại bất thường không phản bác lấy một câu, thậm chí còn có vài phần đồng ý với Ngụy Quốc Thủ, không khỏi đau đầu ần ần huyết Thái Dương, cắt ngang Ngụy Quốc Thủ đang chửi bới.

“Sư phụ, sao người lại tới đây?”

“Sao ta không thể tới, lão già Tả Khoán kia, ta đã sớm cảnh cáo ổng, ổng muốn gây sức ép con ổng thế nào là chuyện của ổng, ai mượn ổng vươn tay dài như vậy, bây giờ còn xách con vào bệnh viện luôn.....” Ngụy Quốc Thủ bị Hàn Vũ nhắc nhở, quên luôn tiếp tục chỉ trích Tả Duy Đường đủ chỗ không tốt, ngược lại bắt đầu thao thao bất tuyệt phê phán đủ loại tội ác của Tả Khoán!

Hàn Vũ ở bên phối hợp nâng mặt cười mà nghe, càng nghe càng không nhận được cười, cái này..... sư phụ nghe mấy chuyện này từ đâu ra?

Rõ ràng là cậu tự muốn cứu Tả Khoán, sao tới hiện tại biến thành Tả Khoán không thành công chính sập tiệm của Hàn Vũ, tức giận mụ đầu đẩy cậu ra đường cho xe tông, ngược lại bản thân vô tình bị cuốn vào theo, cuối cùng còn là cậu lấy ơn báo oán cứu lại người ta?

Quá trình..... Phức tạp và chấn động lòng người như vậy à?

Hàn Vũ hoang mang nhìn về phía Mạc Phàm, Mạc Phàm bắt đầu dĩ nhún nhún vai với cậu, lại lặng lẽ khoa tay múa chân trên đầu mình một chút.

Hàn Vũ tỉnh ngộ, sư phụ của cậu, tâm lý bao che khuyết điểm quá nặng, có lẽ mới nghe được mở đầu, lại truy hỏi kết cục, sau đó dùng thái độ nhỏ nhen bao che khuyết điểm của điểm của mình, nhanh chóng bỏ bỏ nào đầy đủ các loại quá trình ở giữa.

“Sư phụ..... thật ra..... chuyện là.....”

“Tiểu Ngũ, sư phụ đã hung hăng trừng phạt lão già kia một trận rồi, đúng rồi! Còn có oắt con nhà họ Tả.....” Ngụy Quốc Thủ phát tay chặn lời Hàn Vũ, rồi lại nhớ tới Tả Duy Đường, lại xách Tả Duy Đường ra tiếp tục phê bình.

Hàn Vũ và Mạc Phàm bắt đầu nhìn nhau.

Thấy Hàn Vũ thật sự không sao, Ngụy Quốc Thủ không còn tức giận và lo lắng như lúc đầu nữa, bùm bùm thay phiên mắng Tả Khoán và Tả Duy Đường phát tiết một trận mới xoay qua chân chính quan tâm tình trạng vết thương của Hàn Vũ, tự mình bắt mạch cho cậu, còn gọi Tả Duy Đường qua dặn dò đủ loại thức ăn cần chú ý.

Mà Tả Duy Đường luôn không có thiên phú cũng không có hứng thú với việc này chẳng những nghiêm túc nghe hết, sau khi Ngụy Quốc Thủ đi rồi còn lấy máy tính ra, dựa vào trí nhớ chép hết mọi thứ xuống, cuối cùng in ra, mỗi ngày đều phải lật xem một lần.

Thấy Tả Duy Đường hiếm khi nghiêm túc và chăm chú như vậy, tim Hàn Vũ không hiểu sao dâng lên cảm giác được nước cọ qua, cảm nhận đó người ngoài khó mà nói được, không khỏi cảm thấy sư phụ đúng là thành tinh, trước khi đi ông nói mấy lời với mình về Tả Duy Đường, thật đúng là chân lý.

“Tiểu Ngũ, Tả Duy Đường không phải thứ tốt, hiện tại ta cũng nói vậy, ta không chỉ nói bản thân nó, còn có những thứ khác, chính là một đồng chuyện lộn xộn nhà nó ấy. Nhưng có một điều, Tiểu Ngũ con phải biết, giữa người với người, không thể yêu cầu mọi chuyện đều hoàn hảo, chỉ cần trên người nó có một điểm con coi trọng nhất, vậy là được rồi, những chuyện khác, sư phụ tin tưởng các con có thể vượt qua.”

Liên tiếp năm ngày, Hàn Vũ thật sự không ngốc được trong bệnh viện nữa, túm tay Tả Duy Đường, sống chết đòi y làm thủ tục xuất viện cho mình, không làm thì cậu bỏ chạy.

Tả Duy Đường bị cậu nài nỉ bắt đầu dĩ, thật ra y cũng sớm không muốn ngồi trong này, giường thì nhỏ xíu, tối ngủ rất không thoải mái, nếu không phải Mạc Phàm nhiều lần chèo kéo, sắp có kết quả rồi, y đã đóng gói Hàn Vũ mang về nhà.

Hôm nay thấy bộ dạng rất cuộc nổi đóa của cậu, không đợi kết quả cái gì nữa, xoay người ra ngoài giúp cậu làm thủ tục xuất viện.

Ông già nhà y y còn không biết à? Nếu thật sự có “kết quả” như Mạc Phàm mong đợi thì đã sớm có động tĩnh, tới hôm nay vẫn không thấy gì là biết ông già kia có bao nhiêu ngoan cố.

Lúc này, y chỉ muốn nói, may mà lúc đó không để Hàn Vũ thật sự rút máu truyền cho ông, nếu không hiện tại tức chết rồi.

Không nghĩ tới, có một số việc phải tới một giây cuối cùng mới có thể xảy ra, tuy máu chó, nhưng cuộc sống thường thường càng thêm máu chó hơn so với phim truyền hình.

Hàn Vũ mặc quần áo của mình, im lặng ngồi trên giường, kinh ngạc ông cụ bước vào ngay sau khi Tả Duy Đường vừa đi — Tả Khoán.

Tả Khoán vừa vào cửa, cả người cũng đầy mắt tự nhiên, gây chóng từng là đồ trang sức trên tay ông, hiện tại thật sự thành gây chóng có công dụng chống đỡ.

Ông khập khiễng bước tới gần Hàn Vũ, ngồi xuống ghé bên trái cậu.

Thấy Hàn Vũ im lặng nhìn mình chăm chú, ông sờ sờ mũi, ho mạnh hai tiếng, hỏi, “Thằng nhóc thúì kia đâu?”

“Làm thủ tục xuất viện cho cháu.” Hàn Vũ rũ mi trả lời, trong lòng lại khóc không ra nước mắt, thật sự không nên làm thủ tục lúc này.

“Nhanh vậy? Đã đỡ nhiều chưa?” Tả Khoán sững sốt, lập tức hỏi lại.

Hàn Vũ nhìn Tả Khoán một cái, thật sự ngượng ngùng nói dối lừa ông cụ, nên tránh nặng tìm nhẹ nói, “Cháu không thích bệnh viện.”

Một câu này vừa ra, trùng ý Tả Khoán, ông cũng hung tợn trả lời, “Bệnh viện đúng là không khiến người thích!”

“.....” Hàn Vũ lặng lẽ nhìn ông một cái, không nói tiếp, trong lòng cầu nguyện Mạc Phàm hay là Tả Duy Đường nhanh tới đây, nếu không sắp lộ rồi!

Hàn Vũ không mở miệng, Tả Khoán cũng không có ý định nói tiếp, hai người không nói gì ngồi đối diện nhau, ngẫu nhiên ánh mắt thoáng chạm nhau, Tả Khoán lại giống như bị dọa, nhanh chóng dời đi.

Qua lại mấy lượt, trong lòng Hàn Vũ cảm nhận được chút khác thường, cha Tả Duy Đường hôm nay rất không bình thường nha!

Trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng Hàn Vũ cảm thấy cứ lờ ông cụ như vậy không tốt, đang chuẩn bị mở miệng, không nghĩ tới Tả Khoán cũng lên tiếng cùng lúc.

“Bác Tả.....”

“Cậu.....”

Đột nhiên lại cùng câm miệng, cuối cùng vẫn là Hàn Vũ nói, “Bác Tả nói trước đi.”

“Ta.....” Tả Khoán do dự một lát, “Ta không có gì muốn nói, thật ra là thế đó.....”

“?” Hàn Vũ ngạc nhiên, không hiểu trong mấy câu mơ hồ này của Tả Khoán muốn tiết lộ điều gì.

Đại khái đây là lần đầu tiên, Tả Khoán không cảm thấy vẻ mặt Hàn Vũ chướng mắt, ngược lại cảm thấy biểu cảm rõ rệt của cậu thuận mắt hơn vài phần, ông chậm rãi đứng lên, khẽ nói, “Chuyện hai cha con và con chó cậu nói với ta, rất có đạo lý..... Chỉ là.....”

Tả Khoán do dự một chút, nhưng vẫn không nói tiếp, lại chuyển chủ đề, “Thật ra. Người già rồi không thấy sợ, đáng sợ là không thấy được mình già, phải lượn một vòng qua quỷ môn quan mới hiểu ra một số việc.”

Nói xong, sâu sắc nhìn Hàn Vũ, chống gậy cố sức đứng lên, từng bước muốn rời khỏi phòng bệnh Hàn Vũ, Hàn Vũ thấy, vội vàng đứng dậy dìu ông qua, lúc Tả Khoán được Hàn Vũ đỡ, nghiêng mặt nhìn cậu một lát, lại nhìn nhìn tay trái cậu đỡ khuỷu tay mình, không từ chối, để mặc cậu đỡ mình về phòng.

Đợi khi Hàn Vũ trở về, vừa vặn thấy Tả Duy Đường kích động chạy ra khỏi phòng mình, cả hai đâm sầm vào nhau, cú va chạm vừa vặn đụng vào tay phải Hàn Vũ, khiến cậu đau tới mức nhe răng trợn mắt.

“Em đi đâu?” Tả Duy Đường lập tức đỡ lấy cậu, hỏi với giọng điệu không tốt lắm.

“Đưa cha anh về phòng bệnh.” Hàn Vũ hít hít mũi nói.

“.....Ông ấy..... tới đây?” Tả Duy Đường còn ngạc nhiên hơn cả lúc Hàn Vũ thấy Tả Khoán vào phòng khi nãy, Hàn Vũ không khỏi bật cười.

“Ừm, đã tới.” Hàn Vũ mỉm cười nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường sững sờ, lại có chút hoảng hốt, y cúi đầu nhìn Hàn Vũ đứng bên cạnh mình, thấy nụ cười trên mặt cậu, không khỏi cảm thấy mọi thứ không chân thật, ông già cố chấp kia tới cuối cùng, vậy mà lại.....

Hàn Vũ trông y ngốc ngốc, không khỏi thầm thở dài trong lòng, đồng thời càng thêm vui mừng, như vậy coi như viên mãn nhỉ? Hàn Vũ tự hỏi, cũng từ khóe miệng chậm rãi cong lên của Tả Duy Đường đạt được đáp án.

“Về nhà thôi.” Tả Duy Đường kéo Hàn Vũ vào phòng bệnh, nhấc túi xuống dưới lầu.

“Ông cụ còn phải ở lại một khoảng thời gian.”

“Ừ.”

“Ngày mai đến thăm ông ấy?”

“.....Ừ.”

Trong mấy ngày dưỡng thương của Hàn Vũ, chuyện khiến Hàn Vũ muốn cười lại muốn mắng nhất đó là mỗi ngày tới giờ dùng cơm, vốn lúc ở bệnh viện, mấy công thức được thiện điều dưỡng và các việc phải chú ý trong quá trình bảo dưỡng phục hồi mà Ngụy Quốc Thủ để lại, bởi vì không tiện, rất nhiều thứ không làm được, tuy Tả Duy Đường muốn nghiêm túc tuân thủ, nhưng sự thật là điều kiện không cho phép cũng không còn cách nào.

Hiện tại, đã về nhà rồi, Tả Duy Đường phát huy thì tuyệt đối thuận buồm xuôi gió, các việc cần chú ý còn tốt, Hàn Vũ cơ bản đều có thể chấp nhận, chỉ là mấy món được thiện kia muốn nấu lại là vấn đề lớn.

Tuy Tả Duy Đường tự cảm thấy mình đã rất tuân thủ theo đủ loại vấn đề lượng hóa như thời gian số lượng mà Ngụy Quốc Thủ liệt kê ra, nhưng đối mặt với một đồng thứ kì quái nhìn như củ lại như cục đá hay con sâu, y thật sự không phân biệt được cái gì với cái gì.

Đành phải kéo Hàn Vũ cùng vào bếp loay hoay mấy cái này.

“Đây là tam thất, đây là đương quy, mỗi thứ cho vừa phải là được.....” Hàn Vũ đứng một bên bốc được liệu ra ném cho Tả Duy Đường, miệng không hề nhàn rỗi, từng bước dạy y làm canh bồ câu tam thất đương quy.

“Số lượng vừa phải là bao nhiêu?” Tả Duy Đường dừng lại, quay đầu hỏi Hàn Vũ.

“Xem bồ câu anh mua bao lớn, châm nước bao nhiêu mà ước lượng.....” Hàn Vũ không để ý xua tay, bảo y xem mà làm.

“Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?” Tả Duy Đường cầm bồ câu và nồi nước ra trước mặt Hàn Vũ, hỏi tiếp.

“.....Mỗi thứ 10 gram.”

Tả Duy Đường vừa lòng mỗi cái ngắt một chút, ném lên cân tiểu ly đã sớm đặt bên cạnh.

Một món canh này hầm tới khi thịt và được liệu đều nhừ, tươi nồng vừa miệng, cũng là món ăn thích hợp nhất cho người bị gãy xương giai đoạn đầu hồi phục, Hàn Vũ tất nhiên hiểu được điểm này, chỉ là..... Có cần mỗi ngày nấu hai nồi đút cho cậu không?

Tuy những lúc không có ai Hàn Vũ đều oán thầm như thế, nhưng mỗi khi thấy Tả Duy Đường nghĩ cho mình, xin nghỉ, mỗi ngày trừ ba bữa ăn, rửa mặt tắm bộ đều theo bên cạnh cậu, chuyện công ty cơ bản đều giao cho bọn Tần Miểu, có việc cần y phải ra mặt, cũng tuyệt đối chạy về gấp trước giờ cơm, sau đó quần cái tạp dề lúc trước Hàn Vũ thường dùng, dưới tình huống không cần cậu giúp, đứng trong bếp làm ra cơm canh đơn giản cùng với món canh bò câu đương quy tam thất ngàn năm không đổi kia, cậu vẫn không nhin được nhếch miệng cười uống hết chén canh Tả Duy Đường làm.

Liên tiếp hơn mười ngày như vậy, rốt cuộc cánh tay Hàn Vũ đã có thể tháo thạch cao, chỉ cần treo băng vải cố định sau cuối, lúc này Tả Duy Đường mới khôi phục thời gian biểu lúc trước của mình.

Chỉ trở về vào lúc ba bữa ăn nhìn chăm chăm Hàn Vũ ăn cơm uống canh, đồ ăn và canh cũng giao cho tiệm được thiện Duyên Hòa làm, do y mang về.

Ngày đầu tiên nhìn thấy Tả Duy Đường mang đồ đóng gói của tiệm được thiện về, Hàn Vũ mới đột nhiên bò ra khỏi hương vị ôn nhu — chuyện trong tiệm được thiện của cậu hình như còn chưa giải quyết xong đâu.

Nhưng vài ba câu của Tả Duy Đường đã lập tức đánh tan lo lắng của cậu.

“Ông già ra trận giải quyết.”

“Thật sự?” Hàn Vũ vui mừng kêu lên, “Giải quyết thế nào?”

“Còn có thể làm gì, khẳng định là lạm dụng quyền lực, dù sao chuyện do ông ấy là ra, vốn nên do ông giải quyết.” Tả Duy Đường khẽ liếc nhìn cậu, xé mở bao đồ ăn mang về, lấy ra đồ ăn và nước canh bên trong.

“Thật ra vẫn là canh của anh có tác dụng đúng không?” Hàn Vũ trêu chọc nhìn Tả Duy Đường, từ lúc rảnh rồi điều dưỡng cho Hàn Vũ, Hàn Vũ cũng luôn ở bên đề xuất Tả Duy Đường làm mấy món canh thích hợp bổ khí huyết cho ông cụ, mỗi ngày đưa cho ông một chén.

Thường xuyên qua lại, mỗi ngày trong khoảng thời gian ông cụ nằm viện đều đến thăm, ngược lại thành hoạt động sau khi ăn của hai người.

Mặc dù có đôi khi hai bên đều trong thời kì quá dị, mà cả hai đều không giỏi nói chuyện, không nói được mấy câu, nhưng có qua có lại như thế, một vài thứ không thấy rõ chậm rãi hòa tan, mà một vài thứ khác lại sinh ra lần nữa.

79. Chương 79

Một vụ tai nạn trong mấy ngày cuối cùng của năm, khiến Hàn Vũ không thể không xin nghỉ ở nhà hơn nửa tháng, để không phải thi lại hoặc là huấn luyện lại vào sang năm, Hàn Vũ lại một lần nữa tìm Kinh Vĩ Quốc giúp mình, kết quả Kinh Vĩ Quốc vừa nghe ý đồ của Hàn Vũ là giúp cậu lấy phạm vi thi của mấy môn chuyên ngành, liền la mắng cậu một trận.

Nhưng mắng xong, vẫn dày mặt tìm thầy cô các khoa xin notebook bài giảng mấy buổi Hàn Vũ vắng, sau đó tức giận ném cho Hàn Vũ, bảo cậu tự chép lại bài của thầy cô, tự học bổ túc một phen, cuối cùng còn nhấn mạnh, cho dù Hàn Vũ bị thương nhìn thê thảm cực kỳ, nhưng việc học vẫn không thể thụt lùi.

Hàn Vũ cung kính đúng mực tỏ vẻ cảm kích tận đáy lòng đối với hành động của Kinh Vĩ Quốc, kết quả Kinh Vĩ Quốc chân trước vừa bước ra khỏi cửa, sau lưng cậu đã mặt mày sục sạo — trải qua cuộc sống giống như heo nuôi chuồng hơn một tháng, cho dù có notebook, đầu óc cũng đã gỉ sét không ít, như vậy còn muốn cậu không được thi ra thành tích “không thể chỉ ở mức bình thường”, nói dễ hơn làm.

Lúc Hàn Vũ mặt mày khổ qua lật notebook đọc lâu bầu, vừa vặn Tả Duy Đường mang theo cơm trưa về.

“Sao vậy?” Tả Duy Đường đặt cơm trưa lên bàn, đi tới trước sofa cọ trán Hàn Vũ.

Hàn Vũ ngửa đầu, chỉ vào một đồng sách vở trên bàn trà nhìn y, “Sư huynh cho, muốn thành thích thi của em phải tiếp tục duy trì ở mức giỏi.”

Tả Duy Đường buồn cười ngo ngo cậu, “Nên động não một chút, sắp thành heo rồi.”

“.....” Hàn Vũ đột nhiên nghẹn lời, sao không nhìn xem là ai nuôi ra?

Hàn Vũ tự biết cầu cứu vô vọng, đành phải treo một cánh tay, dựa vào tay trái lật xem notebook, lại thường thường mượn tay Tả Duy Đường ghi lại trọng tâm cho mình.

Thật ra khoảnh khắc Hàn Vũ mở notebook ra đã hiểu tại sao Kinh Vĩ Quốc lại yêu cầu như vậy, bản thân mấy ghi chép bài giảng của các thầy cô đã rất tóm gọn, trọng điểm và không trọng điểm đã phân chia rất rõ ràng qua nét bút và màu sắc, chỉ cần Hàn Vũ chăm chỉ, ứng phó cho qua cuộc thi, cũng sẽ đạt được thành tích không kém, không có quá nhiều khó khăn.

Chỉ là sau khi thi xong, muốn chân chính hấp thụ những tri thức này thành của mình thì phải tốn chút thời gian.

Vì thế Hàn Vũ đành phải nhường thời gian ba bữa ăn, bảo Tả Duy Đường chép lại trọng điểm trong notebook, tiện cho sau này cậu học tập.

Những ngày học tập, bị nuôi nhốt cho ăn trôi qua, trước khi cận kề cuộc thi, tay phải Hàn Vũ cuối cùng đã

lành tương đối, sau một tuần thi liên tiếp kết thúc, cuối cùng Hàn Vũ đã có thể chuồn khỏi “lồng nuôi” của Tả Duy Đường đến tiệm dược thiện của mình.

Vào tiệm, quản lý và nhân viên phục vụ trong trong ngoài ngoài đều rất vui mừng khi thấy Hàn Vũ — đã hơn một tháng không gặp ông chủ rồi đó!

Hàn Vũ cũng cười chào hỏi mọi người, sau đó tìm quản lý hỏi thăm tình huống.

Nghe quản lý báo cáo doanh thu trong vòng chưa tới một tháng này, Hàn Vũ mới coi như hiểu được tại sao Tả Duy Đường chỉ nói với mình vụ kiện ngộ độc thức ăn trong tiệm đã giải quyết mà không nói thêm câu gì khác. Mình nói muốn tự tới xem, y cũng lần nữa dùng lý do dưỡng thương ít nhọc lòng chặn đường mình, không cho mình tới tiệm.

Cửa tiệm này, hiện tại cơ bản cũng là trạng thái nửa sống nửa chết, tuy giấy chứng nhận vệ sinh thực phẩm đã lấy lại, nhân viên cũng càng tháo vát hơn, vụ kiện ngộ độc cũng quả thật được Tả Khoán dùng áp lực giải quyết, tin tức trên mạng cũng biến mất không tiếng động.

Nhưng ảnh hưởng ác liệt từ sự kiện này mang lại không phải thứ Tả Khoán có thể khống chế, cho dù ông đã yêu cầu, một ít toàn soạn nhỏ khơi mào chuyện này đã làm sáng tỏ hiểu lầm trong đó.

Nhưng rất hiển nhiên, lòng người vốn đa nghi, sau khi chuyện này xảy ra, mặc kệ thật giả, biện pháp an toàn nhất, đơn giản là không tiếp xúc nữa, không ăn mới có thể chân chính vô hại tới mình.

Hiện tại trong điểm mỗi ngày cũng chỉ có người trong công ty Tả Duy Đường thêm một ít khách quen cũ vẫn còn tới, phần lớn khách hàng khi đi ngang qua cửa hàng này, nếu lúc trước từng vào nếm thử đều vừa cảm thấy may mắn hôm đó ngộ độc không phải mình, vừa bước nhanh qua, những người chưa từng vào đều âm thầm nghĩ may mà mình chưa từng vào hắc điểm này, cũng thể thoát loại cửa hàng thế này mình tuyệt đối không thể đến.

Mà khiến nhiều nhân viên trong tiệm phát bực chính là, mấy nhà hàng nhỏ quán ăn nhỏ trước kia không bằng tiệm nhà mình, mỗi khi ảnh hưởng của sự kiện ngộ độc hơi hơi giảm xuống thì lại một lần moi ra thêm mắm dặm muối, xào lại cho nóng tiếp tục phát tán.

Hàn Vũ nghe quản lý nói hết ra, không khỏi trầm mặc.

Lúc đó cậu và Tả Duy Đường một lòng một dạ đặt hết lên người Tả Khoán, thật đúng là không tốn tâm tư suy nghĩ nhiều tới mấy chủ tiệm nhỏ tham gia vào, nhưng đợi khi cởi bỏ mâu thuẫn chính, mâu thuẫn phụ tự nhiên sẽ mọc lên.

Mỗi nghề mỗi nghiệp đều nói cùng nghề là oan gia quả nhiên không giả.

Mà trên thực tế, như lần trước Tả Duy Đường hỏi Tả Khoán — chuyện lần này rốt cuộc là ai đề xuất cho

ông, ai mào đầu. Tuy lúc Tả Khoán nổi nóng, để khiến Tả Duy Đường bức bối nên kéo hết mọi chuyện lên người mình, nhưng trong khoảng thời gian ngày ngày Hàn Vũ đến bệnh viện thăm Tả Khoán, hiểu biết của cậu về ông cụ này sâu thêm vài phần.

Một ông cụ cả đời bước trong cái vòng quyền cao chức trọng, nếu không ai nhắc nhở khuyến khích ông chuyện này, ông thật sự sẽ không thể nghĩ ra một cách chinh người thấp hèn âm độc như vậy.

Chỉ là nhất thời nửa khắc cũng chỉ có thể đoán là mấy chủ cửa hàng nhỏ này đứng phía sau, rốt cuộc là người nào, với tình hình hiện tại có làm rõ cũng không còn ý nghĩa, nhưng vẫn nhất định phải tìm ra người này, nếu không lần này cho dù cuối cùng tiệm mình vẫn còn sống, khó bảo đảm về sau sẽ không có những chuyện khác kéo tới nữa.

Tìm được người, giết gà dọa khỉ một phen, lại nghiêm túc nghĩ nghĩ cách cứu sống tiệm.

Hàn Vũ sờ sờ cằm, hết sức khen ngợi biểu hiện tổn công tổn sức của quản lý trong thời gian này, cũng cố vũ anh ta tiếp tục phát huy, trước cứ giao cho cậu, chờ cậu xử lý xong người và chuyện cần xử lý, lại nghĩ tới cái khác.

Ngay sau đó, Hàn Vũ lại chuyển qua quầy sản phẩm dưỡng da. Hiện tại đã sớm trống không, trong hơn một tháng Hàn Vũ bị thương vẫn không tiếp tục chế xuất sản phẩm dưỡng da, bởi vì bị ảnh hưởng của sự kiện ngộ độc, một loạt sản phẩm này cũng bị nghi ngờ rất lớn, lúc đó Quý Ly thấy, sau khi cúp điện thoại của Hàn Vũ, liền dứt khoát cho đàn chị của cô nghỉ một tháng, hết thấy chờ Hàn Vũ khỏe lại rồi nói.

Mà hiện tại, xảy ra chuyện này với Hàn Vũ mà nói quả thật đúng là chuyện khiến người ta đau đầu, trải qua cuộc sống thanh thản hơn một tháng, Hàn Vũ tự biết mình càng ngày càng lười, trước kia thường thức đêm, không ngày không đêm mà mò những thứ này, không thể phủ nhận chính là, phần lớn nguyên nhân là vì tiền.

Nhưng hiện tại, tuy hiện tại tiệm được thiện này ở trạng thái nửa sống nửa chết, nhưng mỗi tháng vẫn sẽ có tiền thu vào, hơn nữa thu nhập trong tiệm và sản phẩm dưỡng da trong gần một năm này, khiến Hàn Vũ hoàn toàn trở thành thanh niên tốt có thu nhập bậc trung của thế kỷ mới.

Nhưng hiện tại bất chấp nói bỏ khoản sản phẩm dưỡng da, không nói tới thu nhập thiếu hơn phân nửa, chính là không thể nào ăn nói với đàn chị tài giỏi lúc trước Quý Ly tân tân khổ khổ mời tới.

Hàn Vũ trầm ngâm, biết cửa hàng và sản phẩm dưỡng da của cậu phải có một chương trình lâu dài mới được.

Dao qua một vòng, tuy rằng tình huống trong tiệm khiến Hàn Vũ hơi sốt ruột, nhưng vẫn chưa tệ như dự đoán ban đầu của cậu, chung quy vẫn còn trong phạm vi cậu có thể chấp nhận, tiếp theo cũng vừa vặn tới kì nghỉ đông và tết âm, có thời gian cho cậu làm tốt từng chuyện một.

Đại khái Hàn Vũ có vài ý tưởng trong lòng, vốn định cứ vậy mà về, nhưng ngẩng đầu xem, đã sắp bốn giờ

rười, bình thường đại khái khoảng sáu giờ, Tả Duy Đường đã mang đồ ăn mua trong tiệm về nhà, tính như vậy, hẳn là 5h tới 5h30 y sẽ tới tiệm.

Hàn Vũ nghĩ nghĩ, biểu hiện đáng khen của Tả Duy Đường trong mấy ngày này, Hàn Vũ tự giác có nghĩa vụ có trách nhiệm giúp y duy trì tiếp, cho nên, chạy vào sau bếp, mượn nguyên liệu có sẵn, chiếm một chỗ đứng, muốn thêm một món ăn vào cơm chiều cho mình và Tả Duy Đường — gà non kho hoàng kì.

Một con gà non nửa năm tuổi tươi mới, chặt đầu và phao câu, cắt thành bốn miếng lớn, rưới rượu gia vị xếp xuống đáy thổ đất, thêm gừng miếng, táo đỏ cầu kỷ và nấm hương đã ngâm xong.

Đến tử được liệu một bên, lấy ba miếng hoàng kì sáu miếng đương quy một nắm ngọc trúc, lại cắt một ít nhân sâm nhỏ bỏ vào trong, thêm nước, bắt lửa lớn mau sôi, sau đó chuyển sang lửa nhỏ chậm rãi ninh.

Dặn một phụ bếp giúp mình trông lửa, Hàn Vũ đi qua bảo đầu bếp Vương một lát làm mấy món cho cậu, chỉ cần làm mấy món ăn ngon sở trường là được, một lát cậu cùng bạn bè ăn cơm ở đây.

Đầu bếp Vương coi như đã làm ở chỗ Hàn Vũ gần một năm, cũng hiểu người đàn ông lúc trước bị mình hiểu lầm thành vợ thật sự chính là “vợ” ông chủ.

Tuy rằng ban đầu lúc đầu bếp Vương cho ra kết luận này có hơi không thể đón nhận, nhưng dù sao ông chủ cho tiền lương cao, còn chia hoa hồng, mà quan trọng nhất là, nhà bếp này hoàn toàn giao cho anh ta làm chủ, không giống như lúc trước, luôn có vài bao cỏ (*đồ vô dụng*) không tự cảm thấy cứ chạy vào muốn khoa tay múa chân với anh ta, cho nên cứ giả bộ không biết, tiếp tục làm.

Kết quả làm gần một năm, đầu bếp Vương ngược lại thật sự xem hiểu được một vài chuyện giữa ông chủ và “vợ” cậu ta, đàn ông phụ nữ, còn không phải muốn tìm một người hợp lòng hợp ý cùng nhau trải qua cuộc sống à! Tâm tính không chấp nhận trong lòng cũng dần tan đi, làm việc cũng càng thêm tận tâm tận lực.

Có thể có một người như vậy cùng chung sống, tuy nói không phải phụ nữ nên có vài thiếu sót, nhưng ít nhất người ta cũng sống rất tốt, căn bản không can dự gì tới mình, thậm chí có một vài thời điểm, tên què mùa như anh còn có thể xem hiểu được, hai người đàn ông này ở chung, còn muốn dính ngấy hơn anh với vợ anh, hình dáng hạnh phúc của người ta căn bản không cần quan tâm cái nhìn của người khác.

Nghĩ thông những chuyện này, đối với chuyện của Hàn Vũ và “vợ” cậu, đầu bếp Vương vẫn luôn định vị mình là người từng trải biết tình biết thú, mỗi khi Hàn Vũ dặn một vài chuyện liên quan tới Tả Duy Đường, đầu bếp Vương không còn cảm xúc phản cảm gì, còn vui vẻ chen một chân, để hai chồng chồng nhà người ta có thể thăng tiến thêm một bước nữa.

Cho nên, hiện tại nghe Hàn Vũ nhờ vả, lập tức vỗ ngực đáp ứng, “Được, ông chủ cậu yên tâm đi, cho cậu với vợ cậu ăn vui vẻ.”

Nghe xong lời này, khuôn mặt đang treo nụ cười ôn hòa của Hàn Vũ lập tức cứng đờ, lại nhanh chóng nhìn nhìn về mặt mọi người trong bếp, vừa xem mới phát hiện, mọi người đều một vẻ đúng lý hợp tình, cho dù

có hai người cá biệt không có thiện ý gì, nhưng đều là ý chuyện không liên quan tới mình.

Đảo nhanh một vòng, trong lòng Hàn Vũ lập tức hiểu được chuyện giữa mình và Tả Duy Đường, trong cửa hàng này cơ bản chính là rõ như ban ngày.

Mà thái độ những người này tuy rằng mỗi người một vẻ — có vài người là đối xử thiện ý, có vài người chỉ xem là chuyện tốt của ông chủ, cũng có một vài người cảm thấy đây là chuyện nhà người ta, không liên lụy tới mình, căn bản không quan hệ tới mình. Nhưng nói tóm lại, không có cái gì hèn mọn và phản cảm.

Vừa nghĩ vậy, đủ loại cảm nhận lan tràn trong lòng cậu, lại thật sự cảm thấy như vậy đã rất tốt, ý cười trên mặt lại khôi phục về ôn hòa, gật đầu với đầu bếp Vương, “Cám ơn đầu bếp Vương, em và “vợ” em sẽ chờ ăn đồ ăn.”

Ừm, vợ! Đó là một từ hay! Hàn Vũ trộm vui vẻ, nhẹ nhàng nện bước ra phía trước chờ Tả Duy Đường.

Tìm một góc làm ổ, để nhân viên trong tiệm cầm giấy bút lại cho mình, trong lúc chờ đợi, sơ lược sắp xếp lại chuyện còn lại cần làm.

Kết quả vùi đầu công tác một hồi, tới khi hoàn hồn, đối diện đã có một sát thần mặt đen.

Hàn Vũ cười gượng sờ mũi, bỏ giấy bút xuống, “Anh tới rồi? Cái đó..... Tiểu Trương bưng đồ ăn lên đi.....”

Tả Duy Đường âm u theo dõi cậu một lúc, đột ngột vươn tay bắt lấy tay phải cậu để trước mặt, lặn qua lộn lại nhìn một lát mới nói, “Không phải đã nói, gần đây ít dùng tay phải nghỉ ngơi nhiều hả? Tuần này em mới thi, liên tục viết mấy bài luận, vậy mà còn không về nhà đã chạy qua đây rồi!”

Quan trọng nhất là, còn bị y bắt tại trận sau cuộc thi quan trọng lại tiếp tục dùng tay phải nữa.

“Hi hi.....” Hàn Vũ ngây ngô cười nhìn y, nói không nên lời, tuy cậu tự nhận cậu đã sớm không sao, nhưng đại sư huynh cậu vẫn nghiêm túc dặn dò Tả Duy Đường.”

“.....” Tả Duy Đường xem bộ dạng ngốc của cậu, rất bất đắc dĩ, sắc mặt chậm rãi dịu xuống, “Anh đã nói rồi, chuyện còn lại anh sẽ xử lý tốt, đừng quan tâm. Dưỡng thương trước!”

Vậy đâu được, em đã nói với người ta anh là vợ em rồi, còn giao chuyện trong tiệm cho anh, không phải lại biết thành anh nuôi em à? Hàn Vũ âm thầm đáp lại trong lòng, trên mặt lại là vẻ ngoan ngoãn dị thường mà gật đầu, không dám phản bác.

Con thú này gần đây bởi vì tay phải mình bị thương mà ghen thật lâu, chỉ sợ lúc làm vận động nào đó, quá mức kịch liệt đụng tới chỗ bị thương của cậu, cho nên, y cũng nhiều lần quan tâm chú ý tới tiến độ dưỡng thương của cậu, hôm nay bị y bắt gặp mình không dưỡng thương theo “Tiến trình kế hoạch của y”,

hiện tại mà nói ra câu kia, có lẽ, cho dù vết thương đều đã khỏi hẳn, thì vẫn phải nằm trên giường vài ngày.

Lúc hai người nói chuyện, phục vụ đã bưng gà non kho hoàng kì vừa đủ chín, cùng với vài món đầu bếp Vương đặc biệt làm ra lên, dọn đồ ăn lấy cơm, bảo hai người chậm rãi dùng cơm, sau đó lui xuống.

Hàn Vũ lấy lòng chuyển gà non kho hoàng kì tới trước mặt Tả Duy Đường, “Em làm riêng cho anh đó, ăn đi!”

Kết quả câu này vừa ra, sắc mặt vốn đã chuyển tốt của đối phương đột nhiên biến thành bão tố phong ba, Hàn Vũ thấy thiếu điều rớt qua một góc run rẩy — lại làm sao nữa?

“Một nồi này tự em làm?” Tả Duy Đường âm trầm hỏi.

Hàn Vũ nơm nớp lo sợ gật đầu, vẫn không biết vấn đề nằm ở đâu.

“Gà bên trong cũng là em tự chặt?” Dao phay dùng trong bếp bình thường đều là dao lớn, trong lúc vung lên chặt xuống, phải mượn lực quán tính vốn có của dao.

Hàn Vũ vẫn gật đầu, gật a gật..... Gật một nửa bỗng nhiên dừng lại, lập tức cấp tốc lắc lắc đầu.

“Không phải không phải, là học trò của đầu bếp Vương giúp em chặt, em chỉ cầm một ít được liệu với xem độ lửa.....” Hàn Vũ muốn mất bò mới lo làm chuồng, đáng tiếc nhìn thấy nụ cười mang theo khí lạnh của Tả Duy Đường đối diện, đột nhiên không biết nên nói tiếp thế nào.

“Xem ra, em khỏi hẳn rồi nhỉ.....” Tả Duy Đường nói hàm xúc sâu xa, bưng chén cơm trước mặt, cũng không thèm nhìn Hàn Vũ, bắt đầu ăn cơm.

Mà Hàn Vũ đối diện đã hoàn toàn cứng đờ — có thể làm lại một lần nữa không?

.....

Đây là lần đầu tiên Tả Duy Đường ngón nga ngón nghiền ăn no xong ngồi một bên nhìn Hàn Vũ ăn, trước mặt Tả Duy Đường sức ăn gà con của Hàn Vũ rất cuộc vùng lên rồi.

Tả Duy Đường ngồi đối diện, nhìn Hàn Vũ chậm rãi gấp đồ ăn chậm rãi bỏ vào miệng, lại chậm rãi nhai nuốt, một chút sốt ruột cũng không có, chỉ ung dung nhàn rỗi khoanh tay nhìn cậu.

Hàn Vũ vừa ăn vừa dùng khóe mắt nhìn Tả Duy Đường, thấy sắc mặt Tả Duy Đường lại bắt giác chuyển tốt, trên mặt chỉ còn lại một chút ôn nhu nhìn chăm chăm cậu, mới buông chén đĩa.

“Ăn no?” Tả Duy Đường hỏi cậu.

Hàn Vũ gật đầu.

“Được rồi, về nhà thôi!” Tả Duy Đường lấy áo khoác vắt trên lưng ghế, vừa nói với Hàn Vũ, vừa giúp cậu mặc áo vào, trong khoảng thời gian Hàn Vũ treo tay phải, Tả Duy Đường đã hoàn toàn am hiểu mấy chuyện mặc đồ dăng nước cho người khác, tuy tay Hàn Vũ đã lành rồi, nhưng một vài thói quen đã vô ý hình thành, lúc này làm rất thuận buồm xuôi gió.

Quần áo khăn quàng đều mặc chỉnh tề, Tả Duy Đường nắm tay Hàn Vũ, công khai xuyên qua tiệm, dạo này buôn bán trong tiệm xuống dốc, lúc này cho dù đang là giờ cơm, người cũng không nhiều, nhân viên trong tiệm đã sớm biết rõ quan hệ của hai người, hai người đi rất tự nhiên, ngược lại không khiến ai chú ý.

Ra khỏi cửa, đi đến giao lộ lần trước Tả Duy Đường bảo Hàn Vũ chờ, Hàn Vũ dừng bước, chuẩn bị chờ ở đây giống như lúc thường, để Tả Duy Đường đi lấy xe, cũng không nghĩ tới, Tả Duy Đường hoàn toàn không để ý, vẫn kéo cậu cùng tới bãi đỗ xe gần đó.

Hàn Vũ sửng sốt, nhưng chân không ngừng đuối kịp y, lặng lẽ liếc nhìn sườn mặt của Tả Duy Đường, thấy y mím chặt môi, trong lòng thỉnh thoảng đập nhanh vài nhịp, chợt thấy sườn mặt Tả Duy Đường hôm nay anh tuấn hơn vài phần.

Đột nhiên, Hàn Vũ nhớ lại lúc còn trong tiệm, ý tứ đằng sau câu nói sâu xa của Tả Duy Đường, trên mặt bỗng dưng đỏ ửng, cúi đầu, dùng tay kia xoa xoa mũi, làm bộ như cổ họng không thoải mái, ho khan vài tiếng, xua tan nội dung không lành mạnh trong đầu.

Mắt cậu bắt đầu đảo loạn xung quanh, thẹn thùng không dám nhìn sườn mặt Tả Duy Đường nữa.

Mà vừa nhìn, lại thấy một bóng dáng quen thuộc ngay phố đối diện không xa — Nick.

Hàn Vũ ngớ ra, chỗ này không phải khu buôn bán, cũng không phải khu giải trí, hướng chi hiện tại là thời gian quán của cậu ta kinh doanh, sao lại nhìn thấy cậu ta ở đây?

Hàn Vũ khó hiểu, đồng thời quay mặt qua nhìn nhiều thêm vài lần, vừa vặn chạm mắt với đối phương, đối phương thấy cậu trong mắt lại không có gì ngạc nhiên, ngược lại bình tĩnh nhìn cậu được Tả Duy Đường bảo vệ đi bên trong lề đường.

Ánh mắt vẫn dõi theo họ, dưới chân qua lại chuyển động vài bước, như là muốn tiến lên tìm bọn họ rồi lại có phần do dự, Hàn Vũ vô cùng khó hiểu, không khỏi kéo Tả Duy Đường, ý bảo y nhìn đối diện.

Tả Duy Đường lướt mắt qua, tức giận hừ hừ, vẫn kéo Hàn Vũ tới bãi đỗ xe, hoàn toàn không có ý tiến đến.

“Gì vậy?” Hàn Vũ buồn bực nhìn y.

“Đừng phản ứng, đến cầu tình đó.” Tả Duy Đường nhếch nhếch khóe miệng, khẩu khí không tốt.

(xin tha thứ, cầu xin)

“Cầu tình? Cho ai?” Hàn Vũ càng khó hiểu.

“Mạc Thiếu Phong và Tưởng Tục.” Tả Duy Đường nói, kéo Hàn Vũ lên xe, bảo cậu thắt dây an toàn, lái xe khỏi bãi đỗ.

Hàn Vũ ngồi trong xe, hướng mắt ra ngoài, thấy Nick đứng ở phố đối diện nhìn thấy xe bọn họ, mắt mát thở dài.

80. Chương 80

Trên đường về nhà, Hàn Vũ mới biết được đầu đuôi chuyện lần này từ miệng Tả Duy Đường.

Giống như bọn họ đã biết, tuy chuyện lần này do Tả lão gia đứng giữa điều hành mà ra, nhưng người ban đầu tìm tới ông cụ lại là chủ một quán ăn khó có thể sống tiếp trên cùng một con đường đó.

Quán ăn này trước khi tiệm Hàn Vũ còn chưa mở, cũng chỉ thuộc loại thường thường không xuất sắc, giữa trưa những người đi làm chung quanh rất thiếu thời gian, nếu cái cửa tiệm khác đều đầy, lại không muốn gọi giao hàng ngàn năm như một, ít ít nhiều nhiều đều sẽ phân ra một đám vào quán này.

Quán ăn nhỏ này cứ như vậy duy trì tình trạng không mặn không nhạt, thật ra các quán nhỏ giống như vậy ở chung quanh không ít, vị trí địa lý tương đối lệch, mặt tiền cũng không lớn, không bằng một phần ba cửa hàng của Hàn Vũ, đồng thời lại không có thủ đoạn kinh doanh đặc thù, trong tiệm cũng không có đồ ăn đặc sắc.

Nhưng mảnh đất này từ bốn năm năm trước bắt đầu chậm rãi phát triển, cho tới hôm nay, cửa hàng trên con đường này cùng với giữa các cửa hàng với nhau, đã âm thầm đạt tới một trạng thái hài hòa. Những cửa hàng thực lực mạnh, như cái trong tay Tả Khoán, mặc kệ là mặt bằng lớn nhỏ hay là kinh doanh đặc sắc đều đã vững vàng trụ chân. Cho dù lại có một cửa tiệm khác xuất hiện, nhất thời cũng sẽ không thể lay động được, nhưng những quán ăn nhỏ lại không giống, tiệm của Hàn Vũ vừa xuất hiện, bị cướp mất một phần khách, nhất là về sau hiệu quả ăn được thiện được hiển lộ rõ ràng, những người trước kia lười mua về ăn, cũng sẽ đặt món ở chỗ Hàn Vũ mang về ăn.

Dĩ nhiên đã ảnh hưởng tới ích lợi của những quán ăn nhỏ này, tuy một đám người này thầm hận trong lòng, nhưng thấy Hàn Vũ rất nhanh đã mở được một cửa hàng như thế, còn phát triển nhanh như vậy, trong

lòng mấy ông chủ quán nhỏ từ trước đến nay ham lợi tị hiềm vẫn rất sáng suốt, có hận đến nghiến răng, cũng không dám tùy tiện làm gì.

Có đôi khi, giữa những kẻ gây chuyện luôn có một lực hấp dẫn dẫn đường, Mạc Thiếu Phong từ hôm đó vô tình dừng mắt ở sơn trang nông thôn, cũng không biết mạch nào của cậu ta cấu tạo thế nào, càng không biết cậu ta làm sao dính với Tưởng Tục.

Tóm lại hai người đều có tính toán, tự nhận nắm được thóp của Tả Duy Đường và Hàn Vũ, mò được chuyện Hàn Vũ mở tiệm dược thiện trên con đường này, lại nhìn thấy đủ loại xiềng xích đan chéo trong đó.

Dứt khoát làm như người qua đường giáp ắt bính đình tới mấy quán nhỏ kêu một bàn đồ ăn, lại chậm rãi không lưu tâm nói chuyện, từng chút vạch ra kể ngộ độc thực phẩm, đồng thời cố ý tung tin ông chủ của cửa hàng thức ăn nhanh của Tả Khoán có hiềm khích với Hàn Vũ.

Tuy rằng không phải ông chủ quán nào nghe bọn họ nói mấy lời không bờ không bến lại đầy thông tin đều có thể xuyên thành một chuỗi, cũng lợi dụng vào đó, nhưng chỉ cần một trong số đó tâm lớn nào linh hoạt, mọi chuyện vẫn có bắt đầu.

Những thứ này đều do Tả Khoán sau khi giúp đỡ Hàn Vũ đề chuyện ngộ độc xuống, lặng lẽ tìm Tả Duy Đường lộ ra, tuy hiện tại Tả Khoán đã không như lúc trước khăng khăng cho là đúng nữa, nhưng để ông hoàn toàn chấp nhận chuyện này, hiển nhiên còn cần thời gian thích ứng.

Sở dĩ ông giúp Hàn Vũ giải quyết chuyện ngộ độc, thật ra chính là như Tả Duy Đường nói, ông làm sập, tự nhiên ông phải thu dọn sạch sẽ. Nhưng hai người đằng sau hiển nhiên muốn nhắm vào Hàn Vũ, Tả Khoán lại chỉ bắt được đuôi, liền ném cho Tả Duy Đường.

Dù sao, kêu ông hiện tại kéo Hàn Vũ xuống dưới cánh chim mình, có chút phi thực tế. Đồng thời, ông cũng xem hiểu dụng ý của đối phương, trừ nhắm vào Hàn Vũ, còn muốn mượn chuyện lần này, đem tính hướng của Tả Duy Đường nháo cho âm ỉ một lần.

Vụ náo loạn trước đó, chẳng qua chỉ trong cái vòng của bọn họ, trong lòng mọi người nắm được bí mật, mặc kệ có lợi ích sử dụng, vẫn ràng buộc lẫn nhau, mọi người sẽ không lấy ra nói thẳng mặt.

Nhưng lần này khăng định không giống, cái người tên Tưởng Tục kia, nếu thật làm cho âm ỉ ra, khăng định sẽ đem cả gia đình chính trị đứng sau lưng Tả Duy Đường dính lú vào, thêm mắm thêm muối oanh tạc một phen.

Đến lúc đó, tin tức này nhất định đổ khắp nửa bầu trời thủ đô, Tả Duy Đường nhất định sẽ chịu ảnh hưởng trên đủ loại chuyện ở thủ đô, cũng có thể, tìm không được nơi sống yên ổn.

Cho nên, ông giao người cho Tả Duy Đường, cũng là ý tứ không muốn xử lý chuyện này quá sạch sẽ, biểu hiện như ông đã hoàn toàn tiếp nhận Hàn Vũ rồi, cũng để cho Tả Duy Đường tự ra tay, trừng trị đối phương.

Dù sao, nếu cách một tầng, cho dù Tả Khoán ra tay giúp bọn họ giải quyết hai người này, lần sau vẫn sẽ có Trương Tục Lý Tục nhảy ra, chỉ có chân chính để người ta biết, Tả Duy Đường không phải dễ chọc, thể hiện uy danh mới là tốt nhất.

“Vậy Nick lại là chuyện gì?” Hàn Vũ nghe xong đặt câu hỏi.

“Anh tìm con đường, để người ta rút hết mấy dự án gần đây công ty Trương Tục mới nhận được. Lại cho người thiết lập cho Mạc Thiếu Phong một cái hố để nhảy, hiện tại hai người có lẽ đều không rảnh tự cứu, chờ thời điểm nào đó hai người suy nghĩ cẩn thận rồi, lúc đó lại nói!” Tả Duy Đường đánh tay lái sang trái, vòng qua siêu thị.

“.....Về phần Nick kia, coi như anh trai Mạc Thiếu Phong, xem ra có vẻ có đầu óc hơn hai người kia, nghĩ ra nguyên nhân của mọi chuyện trước tiên, nên tìm tới đây.” Tả Duy Đường nói tiếp.

“Anh trai? Bọn họ là anh em?” Hàn Vũ kinh ngạc hỏi.

“Không phải, Nick mang Mạc Thiếu Phong nhập môn, về sau hình như thẹn với lòng, tương đối săn sóc thôi.” Tả Duy Đường thần nhiên trả lời.

Hàn Vũ càng kinh ngạc, đặt chuyện trong lòng mà nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, “Anh với Mạc Thiếu Phong năm đó có phải do anh ta dắt mối?”

“Đương nhiên không phải.” Tả Duy Đường quay đầu nhìn cậu, “Chẳng qua quả thật cũng có liên quan tới cậu ta, hình như là Nick mang Mạc Thiếu Phong đi chơi, vừa vặn tới chỗ bọn anh thường bàn chuyện làm ăn chơi, sau đó thì đụng mặt.”

Hàn Vũ có chút đăm chiêu gật đầu, Tả Duy Đường trông thấy ngược lại hơi khó hiểu, “Em gật đầu cái gì? Nghĩ tới cái gì?”

“Không, chỉ là cảm thấy Nick kia rất không dễ dàng, mệnh nhọc lòng trời sinh.” Hàn Vũ cười giải thích, theo lời Tả Duy Đường, thật ra toàn bộ sự việc không liên quan gì tới Nick, nhưng bởi vì quan hệ giữa cậu ta và Mạc Thiếu Phong và phần tính táo hiểm có kia của cậu ta, ngược lại là người khó làm nhất, cho nên mới thường nói hồ đồ hiểm có.

Tả Duy Đường trào phúng nhếch miệng cười cười, “Cho dù không liên quan tới chuyện này, không có nghĩa là không liên quan tới chuyện khác.”

“?” Hàn Vũ khó hiểu, “Là sao?”

“Mạc Thiếu Phong kia bị cậu ta dạy ra tính tình hiện tại, tóm lại cậu ta cũng phải chịu chút trách nhiệm.” Tả Duy Đường sâu xa nói.

Hàn Vũ nghe những lời này của Tả Duy Đường rất khó hiểu, nhưng nghĩ lại, đột nhiên nhớ tới hôm đó ở trong phòng riêng tại sơn trang mình giả vờ hỏi y chuyện thể thân.

Chỉ là lúc đó phản ứng của Tả Duy Đường cực kỳ lạnh nhạt, làm cậu cảm thấy tự mình mất mặt một phen, sau đó thì hoàn toàn ném chuyện này ra khỏi đầu, hiện tại nghe Tả Duy Đường nói, lại ngẫm lại các loại tự tin khó hiểu lộ ra trong từng câu từng chữ của Mạc Thiếu Phong lúc đầu, hiển nhiên hông phải đến từ bản thân, mà như từ người khác lừa dối và an ủi mà có.

Hiện tại xem ra, người dỗ cậu ta hiển nhiên là Nick, cho nên hiện tại mới bị giận chó đánh mèo.

Chỉ là..... Hàn Vũ hơi buồn cười, cái người này cũng ghi thù quá đi, làm việc cũng thật cẩn thận chặt chẽ, cái bộ dạng đầu gối ban đầu khiến người ta tuyệt nhiên không nhìn ra thật ra y đang tức giận, nghĩ tới nghĩ lui đại khái còn là vì hôm đó là sinh nhật mình, y không muốn vì một vài chuyện tốt chẳng ra đâu vào đâu mà chán ghét, khiến sinh nhật qua trong không vui.

Nghĩ thông đủ loại mất xích trong đó, Hàn Vũ nhin không được càng cười tươi như hoa, ánh mắt càng thêm ẩn tình liếc qua Tả Duy Đường đang nghiêm túc lái xe.

Dọa cho Tả Duy Đường đột nhiên chửi thề một tiếng, “Đang lái xe đó, không được dùng ánh mắt dụ dỗ.”

“.....” Hàn Vũ giống như bị nghẹn, mắt hững dờn tầm mắt, an phận nhìn cửa kính xe phía trước.

Kết quả lộ trình vốn muốn đi siêu thị mua đồ bị ném mất, cừu trực tiếp bị dã thú xách về động ăn sạch.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ thức dậy, thuận tiện kéo Tả Duy Đường, cùng vệ sinh xong, đuổi y vào bếp làm bữa sáng cho mình, bản thân thì vui mình trong phòng sách vạch kế hoạch phương hướng và phát triển của tiệm dược thiện và sản phẩm dưỡng da đông y.

Sự kiện ngộ độc trong tiệm, kẻ nhúng tay lớn nhất sau màn đã bị Tả Duy Đường trừng trị, chỉ là người giật dây cầm đầu một đám ông chủ quán cơm nhỏ tìm tới Tả Khoán, vẫn phải trừng trị một chút, thuận tiện giết gà dọa khỉ.

Nhưng trước hết mặc kệ giết gà dọa khỉ thế nào mới có thể có được hiệu quả nên có, cửa tiệm trong tay cậu bởi vì chuyện ngộ độc, trong cả một khu này, khẳng định trong vòng nửa năm sẽ rất khó đều khôi phục lại trình độ lúc trước, chỉ có thể thấy may mắn, ít nhất hiện tại còn duy trì đường cân bằng thu chi cơ bản.

Chỉ cần có thể duy trì được cân bằng thu chi cơ bản, Hàn Vũ đã cảm thấy có thể chấp nhận, dù sao, mục đích ban đầu cậu mở tiệm này cũng không phải vì kiếm tiền lớn, tuy rằng tiền lời giai đoạn sau quả thật để cậu kiếm được vàng bạc đầy chén, nhưng hiện tại xem ra, cũng là hậu hoạn vô cùng.

Chỉ cần có thể cam đoan mục đích lúc đầu của mình, tiếp tục kinh doanh như vậy, chống chọi qua giai đoạn này, hẳn có thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Nếu thật sự không được, ngược lại có thể lựa chọn đổi khu vực mở tiệm thứ hai, tin tưởng lấy thành tích lúc trước của tiệm đầu làm ví dụ, cho dù không thể có kết quả như tiệm đầu, hẳn cũng sẽ không kém đến đâu.

Mà phần dưỡng da trung y kia, nói thật, Hàn Vũ không muốn dựa vào một mình mình làm nữa, bởi vì cậu rất rõ ràng công hiệu dưỡng da bên trong những sản phẩm này, một là do sư phụ không ngừng đổi phương thuốc cho cậu, hai là đến từ dược phẩm mẫu chốt lấy từ trong tay Hai con hồi lý nhỏ.

Nếu thật sự tính toán, cậu tự thấy tác dụng của bản thân trong quá trình này không có lớn như trong tưởng tượng, chỉ là trước khi tiết lộ phương thuốc, là công nhân chế tác mà thôi.

Nếu thật sự muốn làm sản xuất phát triển, khẳng định vẫn phải chờ sau khi đăng kí nhãn hiệu, biến thành hình thức nghiên cứu và chế tạo để kinh doanh.

Chỉ là, Hàn Vũ tự nhận không có nhiều tâm lực như vậy để kinh doanh, hoặc là..... Cậu có thể kéo Quý Ly và đàn chị của Quý Ly vào, dùng hình thức đầu tư tài chính và kỹ thuật để làm, xem nhiệt tình yêu thương trong gần một năm nay của đàn chị Quý Ly đối với cái ngành này, hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú.

Trong lúc Tả Duy Đường làm bữa sáng, mấy suy nghĩ thượng vàng hạ cám của Hàn Vũ cũng thông suốt, quy hoạch đại khái phương hướng cho tiệm dược thiện và sản phẩm dưỡng da, sau đó thừa dịp ăn sáng, nói ra ý nghĩ của mình, để Tả Duy Đường tham khảo cho cậu.

Tuy không cùng ngành, nhưng bản chất đều tương đương, vẫn có thể học tập được một chút, đồng thời cũng thỉnh giáo y phương pháp trừng trị cái người giặt dây kia.

Được Tả Duy Đường chỉ điểm ở các phương diện, suy nghĩ của Hàn Vũ càng thêm rõ ràng thấu đáo, đầu tiên toàn quyền giao công tác trừng trị kẻ giặt dây cho Tả Duy Đường hiển nhiên càng am hiểu làm mấy chuyện này hơn mình.

Tả Duy Đường bắt đầu dĩ nhiên cậu, rồi vẫn gật đầu nói được, thật ra, y vốn chuẩn bị chờ giải quyết xong Tướng Tục và Mạc Thiếu Phong, sẽ đi xử lý cái tên giặt dây không có mắt kia, giả vờ khó xử, chẳng qua là muốn kiếm chút phúc lợi cho mình.

Hàn Vũ không có nhìn ra âm mưu trong đó, tự nhận mình chiếm tiện nghi, vui vẻ vui đầu trong phòng sách tiếp tục vạch kế hoạch, liên tiếp hơn mười ngày, rốt cuộc một tuần trước kì nghỉ tết đã chuẩn bị xong quy hoạch tương lai, thuận đường cũng lập ra kế hoạch cho cái vị giặt dây kia, sau đó vào một buổi sáng, ngồi xe Tả Duy Đường tới tiệm, triệu tập Quý Ly và các nhân vật nòng cốt trong tiệm lại.

Trước tiên giản lược nói qua ý của mình, phát hai phần kế hoạch cho mọi người xem.

Quản lý nhìn thấy cuối bản kế hoạch nhắc tới ý tưởng mở tiệm thứ hai, mắt không khỏi sáng lên, nhưng nghĩ lại, cửa hàng này cứ không sống, cho dù đưa anh ta tiệm thứ hai, cũng chỉ là trốn tránh hiện thực, chứ không phải chứng minh năng lực của mình.

Vì vậy mặt mày không khỏi ảm đạm, nghĩ nghĩ, vẫn là kiên định và tràn ngập ý chí chiến đấu tỏ vẻ với Hàn Vũ, trước cử cứu sống tiệm này đã rồi nói, cho dù mở tiệm thứ hai, cũng chỉ có thể làm cửa tiệm này tốt rồi, mới đi mở chi nhánh.

Hàn Vũ nghe, gật đầu khen ngợi, mở cửa tiệm thứ hai là cách làm bất đắc dĩ cuối cùng, thật ra tiệm thứ hai, nói là đổi địa điểm mở lại tiệm này càng đúng hơn, dù sao tiệm thứ hai chân chính, lấy nhân lực và tinh lực hiện tại của cậu, căn bản không làm được.

Mấy người ngồi cùng nhau khích lệ cổ vũ nhau một phen, bắt đầu chọn trong bản kế hoạch về các loại hoạt động có thể làm hiện tại và kế hoạch buôn bán trong tiệm, thảo luận tính khả thi.

Đợi khi thảo luận xong một phần việc của tiệm được thiện, Hàn Vũ lại cầm kế hoạch sản phẩm dưỡng da đông y cho mọi người xem, quản lý và đầu bếp Vương cũng được phát một phần, dựa theo quy tắc dĩ vãng, phần việc này theo lý sẽ không phải chuyện của bọn, nhưng hôm nay Hàn Vũ vẫn để bọn họ lại cùng nhau tham dự thảo luận về sản phẩm dưỡng da.

Kết quả vừa nhìn bản kế hoạch mới biết, Hàn Vũ chuẩn bị tiến thêm một bước nữa.

Trong bản kế hoạch, Hàn Vũ chuẩn bị thành lập một công ty kết hợp khoa học kỹ thuật, nghiên cứu tư nhân, sản xuất buôn bán sản phẩm dưỡng da đông y, mọi người đọc, đều cảm thấy Hàn Vũ muốn làm quy mô hơi lớn rồi, giai đoạn hiện tại áp dụng cơ bản là vô vọng.

Nhưng được Hàn Vũ giải thích, mới hiểu được, giai đoạn hiện tại có hình thức kinh doanh của giai đoạn hiện tại, trên bản kế hoạch nhắc tới là quy mô cuối cùng bọn họ theo đuổi.

Sở dĩ Hàn Vũ giữ đầu bếp Vương và quản lý lại, là muốn để hai người này nhập cổ phần, tuy phần trăm chia cho bọn họ nắm giữ sẽ không nhiều, nhưng ít nhiều vẫn chia chút lãi, nếu về sau có thể đạt tới quy mô trong bản kế hoạch của Hàn Vũ, theo lý phần chia được cũng sẽ không quá khó coi.

Thật ra cũng có vài phần ý tứ cảm ơn mấy người không vô mộng chạy lấy người khi trong tiệm tiêu điều.

Hình thức đầu tư cũng tương đối đa dạng, bên Hàn Vũ khẳng định đầu tư bằng tài chính và kỹ thuật chủ yếu, Quý Ly và đàn chị của Quý Ly đầu tư bằng tài chính và kỹ thuật quản lý tiêu thụ, đầu bếp Vương và quản lý tự nhiên đều là đầu tư tài chính.

Sau khi nhập cổ phần, lại căn cứ vốn của công ty cẩn thận chia phần trăm, sau đó tập trung tài chính, thu mua thiết bị liên quan cùng nhà xưởng công nhân, đợi năm sau Hàn Vũ xin đăng ký nhãn hiệu xong, lại tới các bộ ngành liên quan xin các loại chứng nhận, cơ bản có thể chính thức khởi công.

Mọi người thấy Hàn Vũ nói chuyện đâu ra đó chắc chắn, tự biết cậu đã sớm làm kế hoạch toàn diện nhất, chỉ đợi ý kiến của mọi người.

Quý Ly và đàn chị của Quý Ly đều một hơi đáp ứng, tài chính trong tay hai người trong thời gian gần một năm này, cũng tích lũy được một khoản không lớn không nhỏ, không tính là nhiều, nhưng tại bước khởi đầu của hạng mục này, vậy đã đủ rồi.

Đầu bếp Vương nghĩ nghĩ, bấm bụng bỏ một phần vào, quản lý lại tương đối khôn khéo, chớp mắt hỏi mình ra tiền, không quản lý, nhưng có thể thường thường giám sát hướng đi của hạng mục này không, sau khi được đáp án khẳng định, cũng đầu tư vào.

Cuối cùng mọi người không khỏi kêu tiếng chúc mừng, khiến vào khách hàng lễ tẻ trong tiệm liên tục ghé mắt đến.

Vừa thông qua một hội nghị nhỏ nửa chính thức, vào một buổi sáng mùa đông ánh mặt trời không quá gắt, ngồi một góc tiệm được thiện hợp xong rồi, khi Hàn Vũ đứng dậy đuổi lưng, chạm mặt với một chàng trai ngồi chéo góc với cậu.

Đồng thời, một nhân viên trong tiệm thấy bên này đã thảo luận xong, cũng nhảy bén chạy lại đây, chỉ chỉ chàng trai ngồi góc bên đó, nói, “Ông chủ, người kia tìm cậu, sáng sớm đã tới, tôi thấy các cậu đang thương lượng công việc, nên không để anh ta tới đây.”

Hàn Vũ gật gật đầu, lại liếc qua bên kia một cái, hô với bọn Quý Ly, “Tôi đi một chút rồi trở lại.”

Đi qua, kéo ghế dựa đối diện người kia, ngồi xuống, nhìn đối phương.

“Xin chào.” Đối phương không được tự nhiên một chút, rồi lại đột nhiên hào phóng tươi cười, vươn tay với Hàn Vũ, “Tôi là Nick, vẫn không có cơ hội hỏi tên cậu.”

“Hàn Vũ.” Hàn Vũ cúi đầu nhìn nhìn bàn tay cậu ta đưa tới, nhẹ nhàng vươn tay chạm một chút, rút về, “Có chuyện gì không?”

“Ừm, có chút chuyện.....” Nick vẫn cười như trước, ý nụ cười còn mang theo chua xót, “Cậu có thể để Tả thiếu gặp tôi một lần không?”

Hàn Vũ nhìn cậu ta, chuyển tầm mắt đến mặt bàn trước mặt, “Tại sao?”

“À?” Nick sững sốt, lập tức phản ứng lại, “Bởi vì hiện tại tôi muốn gặp Tả thiếu chính là khó càng thêm khó.”

“Tôi đang hỏi tại sao anh lại tới chỗ tôi mà cầu xin, tôi chỉ là một..... ‘anh bạn nhỏ’.” Hàn Vũ nhanh chóng nhìn cậu ta một cái, có chút bồn chồn.

Nick hoàn toàn không dự đoán được Hàn Vũ sẽ nhắc tới chuyện này, tới khi hiểu được, ý cười trên mặt

càng thêm chua sót, “Lúc trước là tôi tự mình huênh hoang rồi, cho rằng mình nhìn thấy hết, ai biết sẽ có ngày nhìn sai. Lúc đó tôi nhiều lần nói những lời kia, thật ra.....” Thật ra là tốt bụng nhắc nhở.

Chỉ là hiện tại cậu ta không nói ra được lời này, hơn nữa mấy ngày nay mỗi lần đến chặn đường Tả Duy Đường, đều có thể nhìn thấy bộ dạng y cẩn thận vào tiệm đóng gói đồ ăn mang về nhà, hơn nửa ngày hôm qua thấy y che chở cái cậu Hàn Vũ đối diện này, cậu ta biết lúc trước mình nhắc nhở thật sự là trò cười, cho nên, hiện tại cậu ta càng không thể nói nên lời lý do lúc đó.

“Quên đi, là tôi nhiều chuyện tự cho là đúng, hiện tại nói mấy cái đó cũng không có ý nghĩa.” Nick cười cười tự giễu, “Hiện tại tôi chỉ muốn gặp Tả thiếu một lần, Mạc Mạc thật ra chỉ là một đứa nhóc bị người ta cưng chiều đến ngốc rồi, cứ luôn sống trong thế giới của mình, lại nói tiếp, coi như là kẻ đáng giận tất có chỗ đáng thương. Về phần Tưởng Tục kia, vốn chính là một kẻ thối nát, tùy tiện Tả thiếu xử lý, nhưng xin y hãy buông tha Mạc Mạc một phen.”

Nick nhìn ra chính mình nếu không nói rõ lý do Hàn Vũ cơ bản sẽ không động đây, liền cười khổ giải thích ý đồ mình đến đây.

Hàn Vũ gương mặt nghiêm túc nhìn thật kỹ đối phương, “Tả Duy Đường chỉ nói đùa một cái hồ chĩnh anh ta một trận, theo lý thuyết, sau khi bị giáo huấn, Tả Duy Đường sẽ không quẫn nữa, tại sao lại còn nói thả cho anh ta một con ngựa?”

Nick thấy Hàn Vũ thế này, ý cười chua sót không khỏi sâu thêm, “Cho nên tôi nói rồi, đó chính là một đứa ngốc, Tả thiếu làm tới mức này, nó còn cho rằng Tả thiếu muốn.... Kết quả cậu ta chạy tới công ty Tả thiếu chặn người, bị Tả thiếu đánh hôn mê, hiện tại không biết đem đi đâu?”

“Cái gì?” Hàn Vũ thật kinh ngạc, sao lại tiến hóa thành án bắt cóc?

Nick nhìn phản ứng quá khích của Hàn Vũ, chỉ có thể gạt đầu khẳng định với cậu, Hàn Vũ lập tức lấy điện thoại ra gọi Tả Duy Đường.

“Nè! Anh bắt cóc Mạc Thiếu Phong?” Điện thoại vừa thông, Hàn Vũ không cho đối phương cơ hội phản ứng, lập tức hỏi.

“Em nghe ai nói?” Đầu kia điện thoại cũng lập tức phản ứng lại, chỉ là giọng điệu căng thẳng rõ rệt, có chút mùi vị nguy hiểm bên trong.

“Anh mặc kệ là ai nói, anh trả lời trước, đem người đi đâu rồi? Anh đang làm chuyện trái pháp luật đó anh có biết không?” Hàn Vũ hơi nóng nảy.

“Không có.” Tả Duy Đường bên kia quả quyết nói, “Anh không bắt cóc cậu ta, chỉ đưa cậu ta đi rìa khu Tây Tạng ‘du lịch’, lại tìm bạn đồng hành cho cậu ta, có lẽ phải chơi hơn nửa năm.”

Hàn Vũ không còn gì để nói, cái này thật ra là để đối phương đi chịu khổ, còn tìm người giám thị đúng không?

“Có phải Nick tới tìm em không?” Tả Duy Đường nghe bên này thật lâu không có phản ứng, không khỏi đặt câu hỏi.

Hàn Vũ ừ một tiếng, lập tức khiến Tả Duy Đường nổi trận lôi đình rống giận, “Đưa điện thoại cho cậu ta!”

Hàn Vũ không rõ lắm, nhưng Tả Duy Đường bên kia tức giận, vẫn là đưa cái điện thoại Tiểu Phá của mình cho Nick.

Nick vội vàng đón lấy, dán lỗ tai vào nghe, không được vài giây sắc mặt xám trắng, run run rẩy rẩy liếc Hàn Vũ một cái, nhẹ giọng đáp, “Tả thiếu, anh gấp tôi sớm một chút, tôi sẽ không tới quấy rầy cậu ấy. Xin anh nói cho tôi biết, anh đưa Mạc Mạc tới đâu rồi.”

Bên kia điện thoại lại nói gì đó, khiến sắc mặt Nick càng thêm trắng bệch, ngay cả chút huyết sắc cuối cùng cũng biến mất khỏi hai gò má, nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ nghe hết lời bên kia nói, cuối cùng mới run môi nói, “Tôi hiểu rồi, Tả thiếu, hy vọng anh nói được làm được.”

Sau đó đưa điện thoại trả lại cho Hàn Vũ, đứng lên, cúi đầu nhìn vào mắt Hàn Vũ, trong mắt có vài thứ mơ hồ không rõ, “Cậu..... Thật may mắn, cảm ơn cậu.”

Nói xong, rời khỏi tiệm dược thiện, biến mất trong dòng người, Hàn Vũ chẳng hiểu ra sao đem điện thoại dán vào tai, “Anh nói với anh ta cái gì? Sao anh ta thất hồn lạc phách vậy.”

“Nói em tốt.” Giọng Tả Duy Đường hòa hoãn lại.

Hàn Vũ xí một tiếng, cúp điện thoại, nụ cười trên mặt muốn giấu cũng không giấu được.

Một đám người trong cửa hàng nhìn nụ cười trên mặt Hàn Vũ, không hiểu sao cũng cùng cười theo.

Bọn họ từ bản kế hoạch của Hàn Vũ tìm được phương hướng và động lực mới, không khỏi cùng quét sạch nản lòng và ủ rũ trong một tháng trước, xốc lại tinh thần, thề phải làm cho chu toàn một đợt buôn bán cuối cùng trước năm mới và công tác chuẩn bị vững vững chắc chắc.

Ba ngày trước Tết âm lịch, mọi người làm xong đủ loại công tác, rốt cuộc từ chỗ Hàn Vũ chiếm được tin tức toàn bộ nhân viên nghỉ ngơi nửa tháng, đều vui mừng, đồng thời cũng hưng phấn chờ mong, chỉ chờ sang năm có thể phát huy bản lĩnh.

81. Chương 81

Lại một năm mới đến!

Hàn Vũ đứng ngòai ban công, bưng tách trà thông thả nhìn mặt trời lặn, nhìn đám người và xe cộ tới tới lui lui bên dưới, trong lòng tự dưng cảm thán một tiếng.

Sau lưng đột nhiên có một cánh tay mạnh mẽ vòng qua thắt lưng cậu, hơi dùng lực, kéo Hàn Vũ vào trong lòng, “Nhìn cái gì đó?”

Tả Duy Đường nhẹ giọng hỏi, đưa tay lấy tách trà của Hàn Vũ, khẽ nhấp một ngụm, lại nhét vào tay cậu.

“Không có gì, chỉ nhìn cảnh một chút thôi, khỏi phải nói, tầm nhìn nơi này tốt thật đấy!” Hàn Vũ cười hề hề quay đầu lại, “Một lát đi siêu thị mua đồ ăn!”

Tả Duy Đường gật đầu, hai tay ôm eo Hàn Vũ, đầu kê lên vai cậu, cùng cậu ngắm cảnh.

“Đúng rồi, nếu ngày mai chúng ta cùng về bên nhà anh ăn cơm tất niên, phải chuẩn bị cái gì, đám Khởi Tử anh đã nói một tiếng chưa?” Hàn Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện này, lập tức hỏi.

Từ một tuần trước, mẹ Tả đã gọi điện thoại tới, bảo Tả Duy Đường và Hàn Vũ năm nay nhất định phải về ăn cơm tất niên, người một nhà trải qua một năm đoàn viên, tuy Tả Duy Đường vẫn trưng mặt thối không tình nguyện đồng ý, nhưng sau khi nghe một tiếng rống giận không được tự nhiên của ông cụ, vẫn không thể không đồng ý.

“Thằng nhóc thúì, anh còn muốn thế nào? Ta đều không chê tụi bây đáng ghét nữa, anh cầm lông gà còn thật sự xem như lệnh tiễn hả?” Tuy lời nói vẫn khó nghe như trước, nhưng có thể khiến Tả Khoán nói vậy, đã rất không dễ dàng rồi, hai người tự nhiên không tiện từ chối.

Cũng may mẹ Tả trộm thông báo cho hai người, năm nay vợ chồng Tả Duy Lãm muốn tới nhà bố mẹ vợ mừng năm mới, hai vợ chồng Tả Duy Lãm xem như hôn nhân chính trị điển hình, hai bên đều đi trên con đường này, ai cũng không thấp hơn ai, cho nên, hai người ở chung vẫn chú ý công bằng công chính, kể cả lễ tết về bên nào cũng tính từng lần không sai chút nào.

Biết Tả Duy Lãm không ở đó, không thể phủ nhận, trong lòng Hàn Vũ lập tức cảm thấy, bữa cơm tất niên này có lẽ không quá kém, dù sao, đủ loại chuyện trước kia Tả Duy Lãm làm, nếu so với Tả Khoán, tính chất ác liệt hơn nhiều.

Tuy nói vậy, chuyện của Tả Duy Lãm đối với Tả Duy Đường và Hàn Vũ lúc này mà nói, đã sớm bị ném sau đầu, nhưng đây cũng không đại biểu đôi bên đã hoàn toàn loại bỏ khúc mắc, có thể ngồi cùng nhau nói nói cười cười “trở thành người một nhà”.

Cho nên, Tả Duy Lãm không ở đó, mới là nguyên nhân chân chính Tả Duy Đường đồng ý mang Hàn Vũ về nhà ăn cơm tất niên, dù sao, y không muốn lại một lần nữa không thể bảo vệ được Hàn Vũ.

Chỉ là, đồng ý thì đồng ý, nhưng chân chính nói tới chuyện phải về nhà ăn cơm, Tả Duy Đường vẫn rất khó bày ra sắc mặt vui vẻ, nhiều năm chưa từng ngồi cùng bàn ăn cơm, hơn nữa, trước đây ông cụ còn có thái độ như vậy, y cực kì nghi ngờ mình dẫn Hàn Vũ về, một bữa cơm có thể ăn ra hiệu ứng “sum vầy chúc mừng”.

Cho nên, lúc này nghe Hàn Vũ hỏi, mày lại nhăn lại, “Nếu không, từ chối bên kia đi! Nói đám Khởi Tử không có chỗ đi, muốn qua đây.”

Hàn Vũ buồn cười niết khuôn mặt đang đen đi của Tả Duy Đường, tuy Tả Duy Đường không biểu lộ cảm xúc, nhưng Hàn Vũ vẫn đoán được ý tưởng của y, nhưng Hàn Vũ lại có cách nhìn bất đồng với Tả Duy Đường, chính là học hặt với nhau tương đối nhiều năm, cho nên mới không có khả năng nói hòa hoãn liền hòa hoãn, sau khi hòa hoãn lập tức khôi phục tình trạng cha hiền con thảo, mới càng cần bỏ tâm cố gắng.

Mặc kệ là chuyện gì, trên đời này, không tồn tâm sức đã muốn đạt được, tuyệt đối là nói suông.

“Mẹ anh mỗi ngày đều gọi điện tới xác nhận anh có về không, sáng nay còn đặt biệt gọi điện tới hỏi em, anh nói xem hiện tại anh nói với mẹ anh không về nữa, trong lòng bà sẽ cảm thấy thế nào?” Hàn Vũ trừng y.

Tả Duy Đường chụp cái tay duỗi tới mặt mình tác quái, vuốt ve một chút, khoe miệng nhếch nhếch, không nói lời nào.

Hàn Vũ xoay người, buồn cười đùng trán lên trán y, “Nghĩ gì đó? Chỉ là ăn một bữa cơm. Ăn vui vẻ, coi như đáng giá, ăn không vui, coi như tận chữ hiếu. Anh bảo đám Khởi Tử Mừng một hân đến, tới lúc đó chúng ta lại bồi thường một bữa ăn ngon!”

Tả Duy Đường cong cong khoe miệng, cùng Hàn Vũ trán đùng trán, nhìn vào mắt Hàn Vũ, chậm rãi dán môi tới, ngậm miệng lưỡi đối phương cướp đoạt một phen xong thả tay, khàn giọng nói, “Vậy hôm nay đi siêu thị trước, chuẩn bị hết nguyên liệu cho Mừng một, anh có dự cảm, chúng ta thật sự cần một bữa ăn ‘ngon’ hôm Mừng một.”

Kết quả bữa cơm cuối cùng của năm không hoàn toàn như Tả Duy Đường dự liệu, lúc đó hai người vừa vào cửa, Hàn Vũ đem quà tết mình chuẩn bị ra trước, trừ một nhà Tả Duy Lãm không ở đó, có mặt trong sảnh lớn, cha Tả mẹ Tả, một nhà chị Tả Duy Đường thậm chí dì nấu bếp đêm nay vẫn ở lại giúp nấu cơm, Hàn Vũ đều căn cứ theo thân phận tặng quà đã chuẩn bị.

Cha Tả chỉ thần nhiên nhận một phần thuộc về ông, không tỏ vẻ vui, cũng không tỏ vẻ không vui.

Một nhà chị Tả Duy Đường, trừ cháu gái của Tả Duy Đường từng gặp một lần, vẫn là đầy mặt tò mò và ca ngạo cao thấp nhìn Hàn Vũ, đối với quà cậu tặng, cũng yêu ai yêu cả đường đi mà tỏ vẻ yêu thích. Vợ chồng chị Tả Duy Đường thì nhàn nhạt cầm lấy, tiện tay đặt qua một bên.

Trong một đám người này, cũng chỉ có mẹ Tả điều tiết không khí, ngay tại chỗ mở quà Tả Duy Đường và Hàn Vũ mang đến, trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ cho cái gì, đều phải tỏ vẻ đặc biệt vui mừng một phen, để cho hai người tìm về mặt mũi.

Kết quả không nghĩ tới, vừa mới mở ra, vẻ kinh hỉ trên mặt, không một chút giống như giả vờ, lập tức vươn tay lấy thứ trong hộp ra — một bộ lễ phục đậm chất Trung Hoa.

(lễ phục là loại váy dạ hội dài chấm đất ý)

Quần áo như vậy, bình thường mẹ Tả tự nhiên không hiếm gặp, nhưng bộ này vừa nhìn là biết giá trị xa xỉ, trên nền lông nhung màu đen, họa tiết mẫu đơn quần quanh lan ra từ trước ngực, màu sắc tươi đẹp, từng phiến cánh hoa rực rỡ ướt át, giống như hoa tươi còn sương mới hái từ trong vườn. Lại thêm đường cắt khéo léo, hoàn toàn giống như đặt làm cho riêng bà.

“Quần áo này tốn không ít công sức, nhà thiết kế nào vậy? Đường thêu thếp này nếu không phải bậc thầy có lẽ không thêu ra được kỹ thuật thếp này, có thể giới thiệu bậc thầy này cho bác không?” Mẹ Tả có chút nôn nóng lấy bộ đồ, mở ra xem.

Hàn Vũ nghe câu hỏi của mẹ Tả, trên mặt cười cười, trong lòng thầm nghĩ, lúc đó chuẩn bị quà cáp phải tốn tâm tư một phen, nghĩ vẫn nên tiếp tục chuẩn bị chút quà tết, nhưng ngẫm lại cả nhà đều ở đó, nếu chỉ mang quà tết tới cửa, khó đảm bảo có vài người không dự tính tới, cuối cùng vẫn là dựa theo sở thích từng người mà ra tay, tìm đồng bọn cũ chủ tiệm Hai con hồ ly nhỏ.

Ba nữ giới khác biệt tuổi tác, Hàn Vũ đều đặt một bộ lễ phục cho xong việc, loại trang phục này, dựa theo địa vị ba người, cơ bản đều mặc được, có tốn công sức tỉ mỉ làm ra, cũng không sợ không hợp tâm ý bọn họ.

Hiện tại vừa xem, tốn một khoản khiến Hàn Vũ đau cả người quả nhiên rất giá trị, tuy chủ tiệm ra giá hơi cao chút, nhưng có được hiệu quả này, cũng không phản đối, trong lòng vòng vo suy nghĩ, ngoài miệng vẫn đứng đắn đáp, “Là nhờ bạn làm giúp, thầy thợ cháu cũng không quen.”

Mẹ Tả hơi hơi thất vọng, nhưng vẫn tin, dù sao xuất thân Hàn Vũ bày ra đó, trừ Ngụy Quốc Thủ thật sự là vì nhân duyên mà thành sư phụ của cậu, quả thật không có khả năng quen biết nhân vật siêu sao gì.

Bên kia cháu gái thấy bà nội mình mở hộp quà lấy ra thứ chộc người lóa mắt như vậy, không khỏi động lòng, cũng muốn mở ra xem thứ bên trong, xem kích thước cái hộp trong tay cô bé và mẹ mình không khác mấy với bà nội, tám chín phần cũng là lễ phục.

Chỉ là, cô bé vừa mới động, mẹ cô đã đè lại, khe khẽ nhìn thoáng qua, liền đánh nát tâm tình muốn rục rịch của cô, khiến cô bé hơi nhụt chí, nhưng vẫn an ủi mình, dù sao đồ đã là của mình, mẹ cũng nhận, cũng sẽ không bảo mình trả về, về rồi xem cũng vậy.

Một bữa cơm tất nên, mẹ Tả cố ý dẫn dắt, Tả Khoán ngầm cho phép, Tả Duy Đường và Hàn Vũ phối hợp chưa từng có, coi như viên viên mẫn mẫn hoàn thành.

Chỉ trừ bỏ chị Tả Duy Đường từ đầu tới đuôi đều không cho hai người sắc mặt hòa nhã, nhưng Hàn Vũ lại hồn nhiên không thèm để ý, dù sao, đã hiểu đủ loại chuyện của Tả Duy Đường, trong lòng Hàn Vũ đã sớm hiểu rõ bà chị này.

Cho dù lần đầu gặp mặt thể hiện ra ôn hòa lịch thiệp, trừ gia giáo được bồi dưỡng rất tốt, phần lớn cũng là nhìn vào giá trị lợi dụng của Tả Duy Đường, hiện tại, Tả Duy Đường và Tả Duy Lãm coi như hoàn toàn xé rách tầng giấy kia, nên cũng không cần tận tâm đón ý nói hùa cái gì nữa.

Chỉ là, dù sao cũng ngại Tả Khoán còn ở đây, hai bên đều ôm tâm tư về nhà tận hiếu, mọi người chẳng qua là nước giếng không phạm nước sông mà thôi.

Sau khi ăn xong cơm chiều, lúc Hàn Vũ và Tả Duy Đường đi, chỉ có mẹ Tả ra tiễn, Tả Khoán ngồi trên sofa trong phòng khách thấy thế cũng theo ra, kết quả không đợi mẹ Tả cười tươi như hoa, ông đã buồn bực hờn dỗi nói, “Cơm tôi ăn nhiều, ra ngoài tản bộ, tiêu thực.”

Nói xong, cố ý không nhìn Tả Duy Đường và Hàn Vũ, chống gậy chậm rì rì chậm chân trong sân, Hàn Vũ và mẹ Tả thấy không khỏi buồn cười, nhưng cũng không bóc mẽ ông.

Hàn Vũ lấy tay dậm dậm eo Tả Duy Đường, khiến y chú ý, chớp mắt ý bảo y nói cái gì với Tả Khoán.

Kết quả đợi nửa ngày, chỉ thấy y ngửa đầu nhìn trời, nói một tiếng với Tả Khoán, “Ba, tụi con về đây.” Sau đó kéo Hàn Vũ lên xe bọn họ đỗ trong sân, lái xe về.

Không nói mẹ Tả và Hàn Vũ kinh ngạc, cả cha Tả đứng vắn đứng một bên ra vẻ bình tĩnh đều bị hành động này của y làm cho ngốc luôn, khi phản ứng lại được, chỉ có thể cảm giận nhìn bóng xe tuyệt trần mà đi mất một tiếng nhai ranh, sau đó kéo mẹ Tả vào nhà, không cần tiêu thực nữa.

Trên chiếc xe tuyệt trần mà đi, Hàn Vũ buồn bực dùng tay dậm thận đối phương, chọc cho Tả Duy Đường nhiều lần trừng cậu.

“Bảo anh nói hai câu dễ nghe thật khó!” Hàn Vũ chỉ trích.

Tả Duy Đường lườm cậu, “Anh có thể nói cho em nghe, trên giường.”

“.....” Hàn Vũ đỏ cả mặt, yên lặng xoay đi, nhìn ngoài cửa sổ, đồ mặt dày này.

Xe chạy trên con đường quen thuộc, bởi vì ăn hơi no, Hàn Vũ làm tổ trong xe ầm ập dễ chịu có hơi buồn ngủ, trong lúc chờ đèn đỏ, Tả Duy Đường rút chần từ ghế sau khoác lên người Hàn Vũ, ngược lại đánh thức cậu.

Cậu cầm chần trên người, rụt rụt cổ, lẩm bẩm một tiếng, tầm mắt mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, đang muốn

nhắm mắt tiếp tục thiếp đi, lại thấy bóng hai người.

Cậu dựng thẳng người dậy, yên lặng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhưng khi cậu muốn xác định hai bóng người kia rốt cuộc có phải người cậu đoán không, xe Tả Duy Đường đã chuyển động đi.

“A! Từ từ.....” Hàn Vũ theo bản năng ngăn cản.

Xe đã chạy đi, Tả Duy Đường khó hiểu nhìn cậu, “Làm sao?”

Hàn Vũ quay đầu nhìn thoáng qua, bóng hai người kia đã càng lúc càng xa, càng thấy không rõ, cậu lắc đầu, “Hình như em nhìn thấy Hàn Đình và Khâu Minh ôm nhau đây chứ..... Chắc là nhìn lầm rồi!”

Hôm một ngày cả nhà sum họp, một đôi trai gái trẻ dính lấy nhau, nói thế nào, cũng vượt xa quan hệ người yêu bình thường.

Tuy rằng cuối học kì Hàn Vũ cơ bản không về trường nữa, nhưng nghe bọn Kỳ Lân nói, An Húc Dương đã quyết tâm, cắt đứt vào Hàn Đình, chỉ là Hàn Đình lại ra vẻ khổ đại cừu thâm, sống chết đuổi theo An Húc Dương muốn lấy do.

An Húc Dương vì giữ lại cho cô ta vài phần mặt mũi, vẫn không bóc trần cô ả, ồn ào tới cuối cùng thật sự nhịn không nổi, mới đưa ra tấm ảnh chụp lúc trước cho Hàn Đình xem, kết quả Hàn Đình biện hộ hai ba câu, nói là vô tình gặp được, là Khâu Minh cứ quẩn lấy cô ta, cô ta đã sớm từ chối.

Nhưng mặc kệ cô ta nói thế nào, trong lòng An Húc Dương cũng đã có khúc mắc, nhưng thấy cô ả nói chân thành khấn khiết, cuối cùng vẫn cho cô ta cơ hội, chỉ là hai người không qua lại như người yêu, nói là làm bạn bè trước.

Tuy Kỳ Lân Nguyên Lăng và Hàn Vũ đối với việc này đều hung tợn yêu cầu An Húc Dương chặt đứt ý nghĩ này trong đầu, nhưng có một số việc, rơi vào rồi thật đúng là không phải nói chặt là chặt, hai người cứ giằng co như vậy, giằng co giằng co lại qua một học kì, An Húc Dương trở về Đông Bắc mừng năm mới.

Tả Duy Đường nhìn nhìn Hàn Vũ, “Sao thế? An Húc Dương còn chưa đoạn tuyệt sạch sẽ với cô gái kia à?”

Hàn Vũ cười khổ lắc lắc đầu, “Rơi vào quá sâu, nhất thời khó tách ra.”

Tả Duy Đường vươn tay kéo má Hàn Vũ, “Té đau liên tỉnh, mắc gì em quan tâm, tiếp tục ngủ của em đi.”

Hàn Vũ không nói gì nhìn nhìn y, nhưng vẫn nghe lời trùm chần tiếp tục thiếp đi.

Về đến nhà, hai người nhanh chóng tắm một cái, sau đó cùng nhau lăn lên giường, đắp chăn ấm áp, hai

người nằm mặt đối mặt, đều rõ ràng thấy được trong tròng mắt đối phương là ảnh ngược của mình, Hàn Vũ cười áp tay lên ngực Tả Duy Đường, nhẹ giọng nói, “Thật không dám tin, em thể mà thật sự sống chung với một người đàn ông.”

Tả Duy Đường hơi bất mãn cái giọng điệu này của cậu, đè lại cái tay đang làm loạn, mắt híp lại, nguy hiểm hỏi, “Em muốn tìm phụ nữ?”

Hàn Vũ bật cười, tiến đến gần đối phương, gần tới mức hô hấp hai người toàn bộ xe lẫn vào nhau, “Vậy anh cho không?”

Tả Duy Đường xoay người đè đối phương dưới thân, “Em dám!”

Tuy rằng Tả Duy Đường biết đối phương đang nói đùa, nhưng vẫn không ngăn được vị chua bốc lên từ đáy lòng, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể dùng nụ hôn hung hăng chèn ép Hàn Vũ.

Nụ hôn kết thúc, Tả Duy Đường nhấc chân quần hai người lại, trong hoàn cảnh tối như mực, Hàn Vũ cảm thấy các giác quan càng thêm mẫn cảm, nhất là khi đối phương dùng bàn tay mang theo những vết chai dày xoa một vòng lớn trên bụng mình, gần như khiến dạ dày Hàn Vũ nổi lên một loạt cảm giác co rút.

Cậu thở hổn hển từng ngụm, đưa tay ôm lấy cổ đối phương, kéo y tới gần mình, nhẹ nhàng cọ cọ, mò mẫn được tới miệng, hung hăng hôn lên, đem những thứ mình học được từ chính người này, từ chút phát huy.

Chăn rất nặng, hai người quần thành một đoàn, thân thể tràn đầy sức sống và nhiệt lượng nhẹ nhàng cọ xát với nhau, một hồi chuông năm cũ qua đi đột nhiên vang lên, thế giới bên ngoài màn che sáng lên, khắp nơi đều là khói lửa rực rỡ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ đỡ thất lưng ngồi dậy, không khỏi tức cười, vừa tức Tả Duy Đường tối qua không có tiết chế, vừa buồn cười mình vậy mà còn phối hợp đến thế, giống như lúc này năm ngoái vậy. Thật đúng là, có một số việc, từ lúc bắt đầu đã không dừng được, sau đó tính sai từng bước, thành trì cứ mất đi một tòa rồi lại một tòa.

Đang khi Hàn Vũ ôm chăn thất thần, cửa chính bên ngoài bị đập bang bang, Hàn Vũ sợ run lên, kinh ngạc nhìn Tả Duy Đường, “Sớm như vậy đã tới rồi? Đây là muốn cọ cả cơm trưa cơm chiều luôn à?”

Tả Duy Đường đang khoác áo len, nghe Hàn Vũ nói, hai ba cái mặc xong quần áo, xoay người hôn cậu, “Em nghỉ ngơi đi, cơm trưa anh bảo bọn họ tự giải quyết, nấu cơm tối là được.”

Nói xong, khép cửa phòng ngủ lại, ra ngoài mở cửa cho mấy tên bạn xấu và cấp dưới cực kì không có mắt vào nhà.

Hàn Vũ nghe Tả Duy Đường sắp xếp, lại nhìn nhìn hành vi của y, không khỏi đề lại gân não đang giật giật, y muốn chiêu cáo thiên hạ, tối hôm qua bọn họ mệt mỏi quá độ, cho nên hiện tại cậu không rời giường nổi hả?

Xoa xoa thái dương, Hàn Vũ vẫn đứng lên, vệ sinh xong, lấy quần áo ra thay, ra khỏi phòng ngủ, lập tức đưa tới ánh mắt khác thường của một đám người.

Cuối cùng Ngô Khởi chu miệng nói với Tả Duy Đường, “Em nói lão đại anh khoác lác đúng không, không phải Hàn Vũ dậy rồi sao? Cái gì gọi là mệt mỏi quá, dậy không nổi chứ!”

“.....” Mọi người im lặng, tầm mắt thay đổi liên tục giữa nửa người dưới của Tả Duy Đường và hai chân Hàn Vũ.

Hàn Vũ đề lại hai gò má muốn run rẩy, mặt không cảm xúc nhìn lướt qua mọi người một cái, cuối cùng tầm mắt khóa trên người Tả Duy Đường, sau nhiều lần so sánh chênh lệch thực lực giữa hai bên, xoay người bỏ nhào tới trước mặt Ngô Khởi, hung hăng đập mông Ngô Khởi một cái.

“Sáng sớm đã tự tìm mất mặt!” Ý chính mình có chỗ dựa vững chắc, Hàn Vũ ý mạnh hiếp yếu vùng lên một phen.

Đùa giỡn qua đi, mọi người vẫn là tự động thủ cơm no áo ấm, chủ yếu là lần này người tới nhiều hơn không chỉ gấp đôi số người đến hôm giao thừa năm ngoái.

Vốn là Mừng một tết, người đi lại nhiều, trừ đám Ngô Khởi tới ăn bù đêm 30, những người khác đều đã từng gặp mặt Hàn Vũ vài lần, cấp dưới kiêm bạn bè của Tả Duy Đường, nghe Ngô Khởi nhắc tới, nên đều chạy tới giúp vui.

Cơm canh cho một đồng người này, Hàn Vũ thật sự không có tinh lực lo liệu, cuối cùng vẫn là Ngô Khởi nghĩ biện pháp, bảo Hàn Vũ làm một nồi lẩu là được, những người khác phụ trách chuẩn bị một hai loại đồ ăn, giữa trưa trực tiếp ăn lẩu nhúng.

Nói là chuẩn bị đồ ăn, thật ra đều là tự đi siêu thị càn quét thịt dê thịt bò, nhiều lắm, cũng là xả nước rửa rau, đến lúc đó trực tiếp bùng lên bàn, lúc ăn quăng vào nồi là được.

Hàn Vũ nghĩ, ngược lại cảm thấy rất được, sớm vào bếp lấy xương bò trộn với đương quy, nấu thành nước canh. Lại thuận tiện lấy ra dược liệu trừ lạnh mùa đông, phối với nhau nấu thành một nồi nước nhạt đặt qua một bên.

Chờ mọi người mua nguyên liệu về, như ong vỡ tổ chen vào bếp rửa vắt đồ ăn sạch sẽ mang lên, Hàn Vũ mới lại vào bếp, bắt đầu chế biến lẩu.

Tuy rằng trong nhà không có loại nồi uyên ương, nhưng rộng ra ngoài một tiếng, biết mọi người đều muốn

ăn cay, liền trực tiếp đổ bớt nước lèo đi, lấy chảo ra, lấy nước tương nhà nông cậu mua được, xắt hành gừng tỏi thêm các loại hương liệu như lá nguyệt quế đại hồi thì là, xào chung với tương, đợi khi tương và hương liệu hoàn toàn hòa hợp, chậm rãi đổ vào canh xương bò đang quy.

Thêm vào lượng nước thuốc vừa phải, mùi tươi ngon của canh xương bò, vị cay của đậu tương lên men, cùng với hương vị đặc biệt chỉ có của nước thuốc chậm rãi lắng lẽ dung hợp dưới ngọn lửa, cuối cùng hình thành một mùi hương kỳ lạ.

Trong vị tươi của xương bò cay nóng còn có một mùi thảo dược như có như không, rất độc đáo mê người.

Cuối cùng Hàn Vũ ném ném thêm các loại gia vị như muối và bột ngọt, sai Ngô Khởi vẫn luôn đứng bên nhảy lên nhảy xuống đổ nước canh vào nồi lẩu rồi mang lên.

Nồi lẩu vừa ra, mọi người đã sớm vây quanh bàn ăn lập tức chọn đồ ăn mình vừa ý ném vào, chỉ là bỏ vào rồi còn nhớ rõ của ai với của ai, chờ tới khi vớt ra, đã hoàn toàn không có tự giác đồ này thuộc về ai, phải chờ xem bản lĩnh của mình.

Hàn Vũ bưng chén nhìn một đám người ngày thường đều văn nhả, vây quanh một nồi lẩu cướp đoạt tứ tung, cướp được thì cười hì hì, cướp không được thì khóc cha máng má, hoàn toàn là hình ảnh ăn lẩu kiểu TQ.

Giữa trưa một đám người ăn uống no say, chơi đùa náo loạn một trận, sau đó tan hơn phân nửa, ở lại vẫn chỉ có mấy người tới hôm đêm 30 năm ngoái, Hàn Vũ không có lệ nữa, kéo Tả Duy Đường vào bếp làm một bàn đồ ăn.

Mấy người đều vừa uống vừa trò chuyện tới hơn nửa đêm mới tan, buổi tối Hàn Vũ vệ sinh xong trước tiên, nằm trên giường đọc sách, Tả Duy Đường thu dọn bếp xong bưng tới một ly sữa, đến trước mặt cậu đưa cho cậu, “Uống rồi ngủ.”

Hàn Vũ bật cười, từ khi tay phải cậu bị thương lành lại, Tả Duy Đường lại nuôi ra thói quen mới này, mỗi lần nhớ tới, đều rót cho cậu một ly sữa bồi bổ.

Cậu đóng sách lại, uống nửa ly, nửa ly còn lại trả cho Tả Duy Đường, Tả Duy Đường cau mày nhìn nhìn Hàn Vũ, lại nhìn nhìn nửa ly sữa trong tay, nín thở một hơi uống sạch, sau đó đặt ly qua một bên, kéo Hàn Vũ nằm xuống giường, ôm nhau ngủ.

82. Chương 82

Mấy ngày tết âm lịch biếng tiêu dao vừa chấm dứt, Tả Duy Đường lại khôi phục quy luật sống chạy tới công ty chạy về nhà.

Hàn Vũ tỉnh dưỡng sắp hơn hai tháng, tình trạng sức khỏe tốt cuộc được Mạc Phàm khẳng định — đã hoàn toàn hồi phục rồi, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Tả Duy Đường khôi phục lịch làm việc và nghỉ ngơi bình thường, không tiêu hao phần lớn thời gian trên người Hàn Vũ nữa.

Hàn Vũ bị nuôi như heo nhiều tháng, trong nháy mắt được tự do, lại không có tiêu sái lắc đầu hú hét một phen, mà là vội vàng thừa dịp chưa khai giảng, còn có chút thời gian và sức lực, phải nhanh chóng sắp xếp đầu vào đó hạng mục sản phẩm dưỡng da, bởi vì Hàn Vũ biết, chỉ cần khai giảng rồi, cậu sẽ bước vào học kỳ hai của năm ba, phải đối mặt với rất nhiều chuyện quan trọng như khảo hạch huấn luyện quân sự và lựa chọn chỗ thực tập, đến lúc đó càng khó có thể rút thời gian ra lo chuyện này.

May mà cửa hàng mặt tiền này của Ngô Khởi kết cấu không tệ, lúc trước khi trang trí, Hàn Vũ cố ý để lại một gian làm văn phòng, chỉ là mình rất ít tới, cơ bản chỉ để đó không dùng.

Hiện tại văn phòng làm việc bên Quý Ly thuê còn đang trang hoàng, vì thế bị trưng dụng lâm thời, thành viên chủ yếu của tổ nhỏ mỗi ngày đều tụ tập trong văn phòng bỏ không này làm việc. Mỗi lần, Hàn Vũ luôn phải tự dắc mình dự kiến trước, chỉ là khó mà có thể được mọi người hưởng ứng.

Nhưng bất kể nói thế nào, trong mười ngày nghỉ cuối cùng, Tả Duy Đường và Hàn Vũ bắt đầu cuộc sống cùng ra cùng vào chân chính, hiện tại bọn họ nhất trí hành động đến nỗi ngay cả thói quen chạy bộ buổi sáng đều bắt đầu khớp nhịp với nhau.

Buổi sáng mỗi ngày, hai người đồng thời rời giường chạy bộ, về nhà tắm rửa ăn sáng, cùng ngồi xe của Tả Duy Đường một người đến tiệm dược thiện, một người đến công ty. Giữa hai người vô tình thể hiện độ ăn ý và phối hợp, gần như không giống một đôi người yêu mới quen một năm, càng như chồng già vợ già đã ở chung hơn nửa đời.

Mỗi khi người ngoài thấy hai người thế này mà cảm thán, Hàn Vũ luôn vuốt mũi ngáy ngơ cười hai tiếng đổi đề tài — còn nói nữa sẽ hỏi tới ai chồng ai vợ đấy.

Tuy rằng Hàn Vũ tiêu tốn mười vạn phần tinh lực, chỉ hy vọng hạng mục sản phẩm dưỡng da Đông y này có thể hoàn thành một tiến độ nhất định trước khi mình về lại trường, nhưng dù sao đây không phải một công việc nhỏ, cho dù năm ngoái mọi người đã làm hơn phân nửa công tác chuẩn bị, nhưng muốn mới đầu năm đã có thể nhìn thấy thành quả hiển nhiên không thực tế.

Hôm Hàn Vũ trở lại trường học, xây dựng nhà xưởng vừa mới hoàn thành, mà vấn đề công nhân và nhân lực trong đó mới giải quyết một nửa, mặc dù cách tiến độ Hàn Vũ mong đợi kém không chỉ một hai đoạn, nhưng Hàn Vũ biết đây đã là hiệu suất cao nhất mọi người có thể đạt được.

Trước khi Hàn Vũ đi, chuyển giao phần quyền hạn này cho đàn chị Quý Ly, so sánh với Quý Ly, đàn chị của cô hiển nhiên có thiên phú trong chuyện này hơn, cũng có động lực và thời gian, Quý Ly còn nhỏ hơn cậu một khóa, tuy không bị trường quản chặt như cậu, nhưng dù sao cũng không thể tùy thời tùy lúc xử lý đủ loại vấn đề trong hạng mục này.

Hàn Vũ bàn giao mọi thứ xong, nắn nắn cánh tay bắp chân đã giảm không ít độ linh hoạt và sức lực của

mình, ai oán nhìn Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường lái xe, chống lại ánh mắt ai oán của cậu thản nhiên bất động.

“Đoán chừng em sẽ rớt kì sát hạch lần này!” Hàn Vũ ngưỡng mặt dựa vào lưng ghế, buồn bực nói.

“Rớt thì thi lại là được.” Tả Duy Đường liếc cậu một cái, miễn cưỡng nói tiếp, “Dù sao em thế này, khẳng định phải luyện thêm một thời gian mới có thể trở lại trình độ lúc trước.”

“Chỉ là không muốn đối mặt khuôn mặt âm hiểm ‘rớt cuộc cũng bắt được cơ hội’ của giáo quan bọn em!” Hàn Vũ vung vung cánh tay, thể hiện mình quả thật rất phiền não.

Tả Duy Đường bất đắc dĩ nhìn nhìn cậu, thiếu điều vươn tay xoa xoa đầu tỏ vẻ mình hiểu mà và an ủi.

Xe tới trường học, Tả Duy Đường lại như thường lệ chặn Hàn Vũ hung hăng đánh ngắc một phen, mới thả cậu ra ngoài, nhìn cậu vào cổng trường, Tả Duy Đường mới lái xe đi.

Hàn Vũ vào trường học, tưởng tượng chính mình phải nhận thêm huấn luyện quân sự, có cảm giác da đầu run lên. Cậu vừa chịu đựng cảm giác này, vừa mang theo hành lý của mình đi tới ktx.

Kết quả nửa đường khi băng qua một bồn hoa nhỏ trước ktx bọn họ, lại không hẹn mà gặp một đôi nam nữ.

Hàn Vũ dừng tại chỗ, trù trù một lát, vẫn xách đồ quang minh chính đại muốn đi ngang qua bên cạnh hai người.

Trước đó hai người dường như đang bàn luận chủ đề gì tương đối cần tránh người khác, thấy Hàn Vũ đến gần, chớp mắt sắc mặt biến đổi vài lần. Người nam kia còn tốt, Khâu Minh đứng một bên, tận lực duy trì khoảng cách với Hàn Dĩnh.

Thấy Hàn Vũ chậm rãi đi tới, ngay từ đầu cho rằng là bạn học bình thường, chờ khi tới gần phát hiện là Hàn Vũ, chẳng qua, hẳn và Hàn Vũ cũng chỉ chuyện của Nhạc Song Bán mà có duyên gặp vài lần mà thôi.

Hiện tại thấy Hàn Vũ, sớm không nhớ cậu là ai, chỉ thấy hơi quen mắt mà thôi, cho nên trên mặt vẫn lộ ra nụ cười lễ phép mà xa cách.

Mà sắc mặt Hàn Dĩnh trong nháy mắt trở nên tái nhợt cực kì, tất cả những thứ lóe lên trong mắt đầu là bất an và nôn nóng, Hàn Vũ thấy rất khó hiểu, nhưng cậu vẫn không tỏ vẻ gì như trước, chỉ nhẹ nhàng liếc bọn họ một cái, giả lá cười cười rồi lướt qua.

“Hàn Vũ!” Hàn Dĩnh lại đột nhiên lên tiếng gọi cậu lại.

Khâu Minh đứng một bên cũng có vài phần kinh ngạc, lấy lại bình tĩnh, thoáng dùng ánh mắt dạo một vòng trên người Hàn Vũ, trầm ngâm một chút, cười nói, “Tôi tưởng là ai chứ, nhìn quen mặt vậy mà, hóa ra là bạn của anh Nhạc chúng ta nha!”

Hàn Vũ nghe giọng điệu của hắn cảm thấy hơi đáng ghét, chỉ là cậu cũng biết, đây là ẩn tượng để lại từ lần đầu Nhạc Song Bản mang theo cậu xuất hiện trước mắt đám người này, trong mắt bọn họ, cậu không phải Hàn Vũ, mà đã từng, là “bạn” của Nhạc Song Bản.

“Khâu thiếu.” Hàn Vũ thản nhiên lên tiếng, không muốn giải thích cái gì.

Nhưng thái độ của cậu trong mắt Hàn Dĩnh gọi cậu lại, dường như có ý khác, trông mắt của cô ta khi bị ánh mặt trời chiếu vào, hơi đảo loạn, khuôn mặt lúc trước vẫn luôn tái nhợt, lập tức khôi phục lại hồng hào, nhìn Hàn Vũ mềm nhẹ hồi hân, “Húc Dương có khỏe không?” Hàn Vũ quái dị nhìn cô ả một cái, không hiểu tại sao cô nàng lại hỏi cậu như vậy, theo lý thuyết, An Húc Dương về quê, hai người nhất định không liên hệ cũng không ít, mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ, nhưng ngoài miệng Hàn Vũ lại vẫn không nói cái gì, chỉ đáp, “Rất khỏe.”

Khi Hàn Vũ trả lời, ánh mắt Hàn Dĩnh gần như dán lên người cậu, đợi khi cậu nói xong, mới nhẹ nhàng thở phào, lúm đồng tiền trên mặt càng sâu, “Vậy là tốt rồi, cậu muốn về ktx à? Có thể giúp tôi gọi anh ấy xuống không? Một lát tôi tìm anh ấy.”

Hàn Vũ thấy cử chỉ quái lạ của cô mà chả hiểu ra sao, rốt cuộc cô ta có ý gì?

Nếu muốn gặp An Húc Dương, tự mình gọi điện là được, mắc gì còn phải làm phiền một người căn bản không quen cô ta như mình? Hoặc là, hành động này của cô ta có thâm ý gì trong đó?

Hàn Vũ mờ mịt nhìn qua Khâu Minh, muốn xem phản ứng của hắn, phát hiện người ta chỉ hứng thú nhìn mình, mà đối với hành động Hàn Dĩnh làm trò hẹn An Húc Dương trước mặt cậu, không chút để ý.

Hàn Vũ tự cảm thấy không hiểu nổi hai người này, càng thêm không muốn kiếm chuyện vào người, liền khôn khéo nói với Hàn Dĩnh, “Tôi phải tới chỗ quản giáo một chuyến trước, tôi để đồ ở phòng trực dưới ktx liền đi, không lên lầu, tự cô gọi điện nói với lão đại bọn tôi đi.”

Nói xong, cũng không cho hai người cơ hội mở miệng, xách túi, nhanh chóng vòng qua cái bồn hoa chẳng ra gì này.

Tới dưới lầu, Hàn Vũ vốn nghĩ đã nói dối, thì nói dối cho tròn, buông hành lý chuẩn bị tới chỗ quản giáo huấn luyện quân sự báo cáo một cái, thuận tiện hỏi chuyện sát hạch, nhưng bị hai người từ phía sau nhào tới quấy rầy kế hoạch.

“Tiểu Ngũ, muốn đi đâu đó?” Kỳ Lâm dùng khuỷu tay dè cổ Hàn Vũ hỏi.

Hàn Vũ nhấc chân công kích bụng đối phương, ép cậu ta lùi lại, “Mới bắt đầu đã chơi ác thế, tôi đắc tội Tề đại thiếu gia chỗ nào rồi?”

(....Kỳ Lâm họ Tề..??)

Kỳ Lâm xoa xoa tay cười hắc hắc, “Đương nhiên đắc tội rồi, nói, một kì nghỉ xuân cũng không phản ứng hai anh đây, có phải sống chết dính nhau với người yêu không?”

Hàn Vũ tức giận vỗ bầy tay cậu ta, bị làm phiền như vậy, cũng không muốn giấu cái gì nữa, trực tiếp ném ba lô trong tay vào lòng cậu ta, “Ừa, cậu hâm mộ ghen tị hận đúng hem?”

Ba người kẻ vai sát cánh lên lầu, phát hiện An Húc Dương đang hiểm khi cần mẫn quét dọn phòng ngủ, thấy ba người tiến vào, xông lên, gấu ôm từng đứa, dọa ba người thóa mạ anh ta, đồng thời cũng hiếu kì hỏi, “Gặp được chuyện tốt gì rồi?”

“Anh tìm được bà xã rồi!” An Húc Dương vui mừng tuyên bố.

“.....” Ba người nhất thời sững sờ ra đó, đợi khi đại não rút cuộc phản ứng được, sau khi sắp xếp tổ hợp lại mấy chữ Hán này một phen mới tìm được từ trả lời.

“Hàn Dĩnh?” Ba người trăm miệng một lời cũng dị thường thê lương hỏi.

“.....Không phải!” An Húc Dương cũng sững sốt, lập tức vui vẻ, “Hiện tại anh với cổ chỉ là bạn bè.”

“Vậy là ai?” Ba người lại hỏi.

Hỏi tới điểm quan trọng, An Húc Dương ngược lại trở nên hơi mất tự nhiên, gãi gãi ót, mắt đảo hai vòng, mới nhỏ giọng nói, “Các cậu đều quen.....là Quý Ly.”

“!” Lại không hẹn mà cùng đồng loạt cảm thán.

Một loạt phản ứng liên tiếp khiến An Húc Dương không hiểu gì hết, “Mấy đứa sao đều không kinh ngạc?”

Ba người trông bộ dạng ngốc của An Húc Dương, không khỏi bật cười.

“Lão đại, số anh thiệt tốt.” Kỳ Lâm cảm thán như thế.

“Đúng vậy, người như Quý Ly coi như hiểm thấy, tuy hơi điên tí, nhưng chủ yếu là tâm em ấy đủ chân thành!” Nguyên Lăng gật đầu đón ý hòa theo lời Kỳ Lân.

Chỉ là Hàn Vũ liếc nhìn An Húc Dương, hỏi ra vấn đề chủ chốt, “Hai người làm sao ‘quen’ nhau?”

Hai người khác vừa nghe lập tức phần khích, đều tha ghế của mình ngồi xuống trước mặt An Húc Dương, một bộ muốn nghe tình sử của anh em, An Húc Dương thấy có ngốc thể nào cũng phát hiện hai người đều là tâm tình đùa giỡn xem khỉ, không khỏi hung hăng cho hai người một quyền, “Tất cả cút hết đi!”

Ầm ỉ một phen, bầu không khí trong phòng đạt tới trạng thái hài hòa chưa từng có, mà Hàn Vũ, ở trong không khí hài hòa chưa từng có này, không ngoài dự kiến ngênh đón lượng rèn luyện thêm vào!

“198..... 199..... 200.....” Hàn Vũ vừa nhảy cóc vòng quanh sân thể dục vừa đem giáo quan của mình ra mắng mầu chó đầu đầy, có cần phải ác như vậy không chứ!

Rõ ràng cậu coi như đã đạt tới quy định tiêu chuẩn, vậy mà lại cho cậu rèn luyện thêm, nói cái gì không đạt tới “trình độ trung bình toàn đội”, trình độ trung bình này rốt cuộc có trung bình hay không cũng không phải chỉ bằng một câu của cậu.

Tuy trong lòng Hàn Vũ tràn ngập buồn bực, nhưng chỉ cần ánh mắt không cẩn thận瞥 tới một đám người cùng cảnh ngộ khác bên sân cũng đang huấn luyện thêm, lập tức chút buồn bực ấy biến thành hả hê, người luôn cần có so sánh, mới hiểu được hạnh phúc của mình.

Tuy cậu oán giận mình thiệt thảm, nhưng so sánh với mấy tên bên sân, hoàn toàn là kẻ dợ gặp người giỏi nha. Bọn họ mới càng thảm, mình không đạt tới “trình độ trung bình” bị rèn luyện thêm, mấy người kia lại là sát hạch kéo cao thực lực trung bình toàn đội, hiện tại đều bị tìm có bắt đến rèn luyện thêm.

Thật ra, hả hê trong lòng Hàn Vũ chẳng qua là mình không cần một mình trải qua cuộc sống thảm thương này, nếu thật sự muốn nói, trong lòng cậu cũng hiểu được, mấy người kia là nhân tài hiếm có trong đám sinh viên quốc phòng bọn họ, không chỉ thành tích chuyên ngành cực kì nổi bật, thành tích huấn luyện cũng cầm cờ đi trước, các giáo quan rèn luyện thêm, hiển nhiên là đang suy tính con đường lâu dài cho bọn họ.

Mượn lần huấn luyện thêm này mà nói, thành tích của người ta, đều nổi bật trong một đám người, giáo quan còn tìm cái cớ “không phát huy được thực lực chân chính” để bọn họ rèn luyện thêm, hiển nhiên chính là cố ý.

Lại so sánh cường độ luyện tập của mình và bọn họ, cùng là rèn luyện thêm, cường độ của người ta, bỏ xa Hàn Vũ mấy con phố. Đối với việc này, Hàn Vũ vẫn chưa chấp rất nhiều bất mãn oán giận trong lòng với quần giáo bắt mình rèn luyện thêm, đồng thời cũng âm thầm may mắn, may mà mình không đạt tiêu chuẩn bị gia tăng huấn luyện, nếu bị tăng huấn luyện giống mấy tên kia, không chừng, hôm sau phải kêu Tả Dục Đường chạy tới nhặt xác mình.

Liên tiếp huấn luyện thêm hơn hai mươi ngày, trong một lần sát hạch mới nhất, cuối cùng Hàn Vũ đạt

được mức “trình độ trung bình: trong miệng quần giáo, rốt cuộc có thể khôi phục cuộc sống sinh hoạt bình thường, mỗi ngày không bị chèn thời gian huấn luyện thêm nữa.

Chỉ là, hơi còn chưa thỏa đủ, chuyện thực tập đã đuổi tới, mỗi ngày Hàn Vũ đều cầm một đồng form thực tập nghiên cứu nên lựa chọn xin vào đâu.

Đối sinh viên quốc phòng bọn họ, thực tập trên cơ bản tương đương với nơi về sau bọn họ phải phục vụ hoặc tiếp tục học chuyên sâu, cho nên mỗi năm mấy nơi thực tập tốt đều cạnh tranh rất kịch liệt.

Hàn Vũ nghĩ tới nghĩ lui, cũng hiểu được rất khó lựa chọn một nơi có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của cậu, cuối cùng chỉ đành chọn ra một buổi cuối tuần, ôm một đồng form này chuẩn bị đi tìm Tả Duy Đường tham khảo cho mình.

Kết quả còn chưa bước ra khỏi cổng trường, đã bị một cú điện thoại dọa sợ.

“Anh Ngũ.....” Quý Ly bên kia điện thoại đã khóc không thành tiếng, dọa Hàn Vũ nhảy dựng.

“Làm sao? Làm sao?” Hàn Vũ luôn miệng hỏi.

Quý Ly bên kia ổn định lại cảm xúc một chút, vội vàng nói, “Húc Dương bị người ta đánh, bởi vì ảnh làm lớn bụng con gái người ta!”

“Cái gì?!” Hàn Vũ hoảng sợ kêu lên, “Hiện tại hai người đang ở đâu?”

Quý Ly nhanh chóng báo địa chỉ bệnh viện mình và An Húc Dương đang ở, Hàn Vũ cúp máy, vội vàng chạy ra cổng, chạy tới trước xe của Tả Duy Đường, vừa lên xe đã nói, “Mau, tới bệnh viện Đệ Nhị.”

Tả Duy Đường kinh ngạc, “Sao thế?”

Tuy miệng đang hỏi, nhưng động tác trên tay tuyệt không chậm lại, trong thời gian Hàn Vũ mở miệng trả lời, xe đã lao về phía bệnh viện Đệ Nhị, “Lão đại cùng phòng bọn em bị người đánh, nói là chơi lớn bụng con gái người ta!”

“An Húc Dương?” Ngay cả Tả Duy Đường cũng kinh ngạc vài phần.

Hàn Vũ cấp tốc gạt đầu, Tả Duy Đường chép chép miệng, suy nghĩ vòng vo, hỏi Hàn Vũ, “Là cô gái nào? Không phải Quý Ly đấy chứ?”

An Húc Dương và Quý Ly quen nhau, việc này y mới nghe Hàn Vũ nói, nhanh vậy đã chơi tới tình trạng ra mạng người?

“Là Quý Ly thì còn bị đánh à!” Hàn Vũ tức giận trợn trắng mắt.

“Vậy cậu ta chân đạp hai thuyền?” Tả Duy Đường càng kinh ngạc, trong một đám nhóc con này, y quan sát, vẫn luôn cảm thấy, trừ Hàn Vũ thể hiện về mặt tình cảm cực kì hợp ý mình ra, đại khái cũng chỉ có cái cậu tên An Húc Dương kia trông tương đối hiền lành, vừa nghĩ vậy, Tả Duy Đường không khỏi chặc một tiếng.

“Còn chưa biết là tình huống gì, cho nên em mới vội vàng qua xem, thế mà khiến cô nhóc Quý Ly kia khóc luôn!” Nói xong, Hàn Vũ cũng thở dài, trong lòng cũng cảm thấy, khó có thể là An Húc Dương thật sự đạp hai thuyền, sau đó bị đánh nửa sống nửa chết, dọa cô bé khóc thành như vậy.

Trong lúc hai người suy đoán lung tung đã chạy tới bệnh viện, kết quả tới cái gọi là cửa phòng phẫu thuật xem, lại phát hiện An Húc Dương “bị đánh” đang êm đẹp ngồi đó, vậy ai vào phòng phẫu thuật?

Đang ngồi đó trừ An Húc Dương, còn có Quý Ly và hai tên cùng phòng, bốn người lộ vẻ uể oải ngồi trên một loạt ghế dài bên trái, hoàn toàn không có hăng hái lúc trước, trong đó An Húc Dương thể hiện rõ nét nhất, trên mặt đều là bầm tấy sưng đỏ, khoe miệng còn có vết máu chưa lau khô, quần áo nhăn nhúm, nhưng khiến Hàn Vũ kinh dị nhất cũng không phải mấy cái này, mà là khí chất cả người An Húc Dương.

Giống như bỗng chốc tang thương rất nhiều, ngu ngốc lúc trước tiên tan đâu mất, cúi đầu, cả người tràn ngập hơi thở nản lòng, Quý Ly ngồi một bên cũng không phải oán giận hay không tha thứ cho An Húc Dương như Hàn Vũ đoán, ngược lại hung hăng nắm tay trái quần băng vải của An Húc Dương trong tay mình.

Mấy người thấy Hàn Vũ tới, lập tức đứng lên, nhất là khi thấy Tả Duy Đường xuất hiện sau Hàn Vũ, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, Hàn Vũ lập tức hiểu ra trong chuyện này có khác thường.

Chỉ là cậu còn chưa mở miệng, trong đám người ngồi bên phải đột nhiên có người nói, “Thế nào? Bảo tụi mày liên lạc cha mẹ tụi mày, tụi mày gọi mấy đứa bạn tới là có thể xem như cha mẹ?”

Lúc này Hàn Vũ mới chú ý tới mấy người ngồi bên phải, trong đó ba thanh niên đều chừng hai sáu hai bảy, có một đôi nam nữ lớn tuổi khác ngồi một bên, thấy đám Hàn Vũ tới, cũng chỉ nhìn lướt qua bọn họ, rồi lại tiếp tục lo lắng nhìn cửa phòng phẫu thuật.

Mà người mở miệng nói chuyện..... Hàn Vũ lặng lẽ đánh giá, không cao, dáng vóc cũng không mập không gầy, tướng mạo ngược lại rất được, đeo mắt kính, nhìn qua rất nhã nhặn, chỉ là bằng vào mấy câu và ngữ khí gã vừa mở miệng nói chuyện, Hàn Vũ biết, đó là kiểu người trong ngoài không đồng nhất.

Mà hai thanh niên khác, ngay lúc thanh niên nhã nhặn này mở miệng nói chuyện, cùng gã đứng lên, rất có ý tứ muốn dùng tư thái đè người.

Hàn Vũ cân nhắc nửa ngày, không hiểu được các loại quan hệ trong đó, không khỏi nhìn nhìn Tả Duy Đường, thấy Tả Duy Đường hơi dăm chiêu nhìn nhìn đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật, chỉ nghe y nói,

“Trong đó đang làm phẫu thuật gì?”

“.....Nạo thai.” Nguyên Lăng nhẹ giọng trả lời.

(Tôi không biết nên gọi thế nào cho đúng nữa, con nhỏ này bị sẩy nên phải lấy em bé ra khỏi bụng mẹ luôn, cái này gọi là gì? Nạo? Phá??)

“Rốt cuộc ai trong đó?” Hàn Vũ ngẩn ra, lập tức phản ứng lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Hàn Đình.”

“Cô ta?” Hàn Vũ kinh ngạc không kiềm được, “Sao lại là cô ta?”

“Mày có ý gì? Em gái tôi hiện tại nằm trong đó, mày còn hỏi sao lại là em ấy? Sao mày không hỏi thằng bạn của mày ấy, hỏi nó làm gì chuyện tốt gì?” Thanh niên nhả nhận ra vẻ cực kì tức giận với câu hỏi của Hàn Vũ, xông thẳng tới trước mặt Hàn Vũ, chỉ là còn chưa tới gần, đã bị Tả Duy Đường đưa tay ngăn cản.

“Có việc thì nói, thu cái tay của cậu lại đi.” Tả Duy Đường không khách khí đẩy ra, đẩy thanh niên nhả nhận liên tục lùi bảy tám bước mới dừng lại.

“Hay cho cậu có việc thì nói, được! Là người thắng thắn là được!” Thanh niên nhả nhận bị đẩy ra sau thật vất vả đứng vững, sắc mặt cực khó coi, vừa sợ vừa giận nhìn Tả Duy Đường, lại lườm An Húc Dương sa sút tinh thần ngồi trên ghế, đột nhiên nhận ra, hai người này hoàn toàn không cùng một dạng, thủ đoạn mình dùng trên người An Húc Dương, trước mặt người đàn ông này đều chỉ là cái rắm.

Dứt khoát, đầu óc gã chuyển vài vòng, từ lời nói của Tả Duy Đường, tìm bậc thang cho mình xuống.

“Nằm bên trong là em gái tôi, bị thằng nhóc kia làm ra mạng người, kết quả còn không muốn nhận, bị con nhỏ kia đẩy một cái, té xuống đất, hiện tại phải lấy đứa bé ra, lấy ra rồi, có ảnh hưởng cho cơ thể mẹ hay không, trước chúng ta không nói cái này, tổn hại thân thể và tinh thần em gái nhà bọn tôi phải làm thế nào đây?” Thanh niên nhả nhận dùng vài ba câu kể lại mọi chuyện.

Lúc gã nói, đôi nam nữ trung niên ngồi bên kia vẫn luôn nôn nóng lại quát lớn một tiếng, “Hàn Hâm, đủ rồi! Trước tiên chờ em con an toàn đã rồi nói!”

Thanh niên nhả nhận ghen ghen, cuối cùng vẫn nghe lời đôi nam nữ trung niên kia, một lần nữa ngồi về.

Bên này Hàn Vũ cũng thông thả đến trước mặt đám Kỳ Lân Nguyên Lăng, dùng ánh mắt, để bọn họ theo mình ra ngoài, mấy người chuẩn bị đi, lại phát hiện An Húc Dương không động đậy, Hàn Vũ nghĩ nghĩ, để anh ta ở lại đây cũng tốt, nếu bọn họ đều ra ngoài, không biết một nhà Hàn Đình đối diện sẽ nghĩ thế nào, nên bảo bọn họ để An Húc Dương lại đây, những người khác theo mình ra ngoài.

Vừa rẽ qua hàng lang, Hàn Vũ liền nhỏ giọng hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

83. Chương 83

Nghe Quý Ly dứt quãng thuật lại, Hàn Vũ nửa dựa vào người Tả Duy Đường, xoa cằm trầm mặc thật lâu.

Chiều theo lời của Quý Ly, hôm nay cô và An Húc Dương đang hẹn hò, vừa vận dụng mặt Hàn Dĩnh, Hàn Dĩnh thấy hai người thân mật với nhau, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, lập tức chặn đường của bọn họ, e dè mà phần nộ chỉ trích Quý Ly chen chân vào tình cảm của người ta, làm kẻ thứ ba.

Cô ta vừa nói xong, lập tức dẫn tới một đám người xem, đều chỉ chỉ trỏ trỏ vào Quý Ly, Quý Ly còn chưa nói gì, An Húc Dương lập tức không vui, cô ta lớn tiếng, anh ta càng lớn tiếng hơn cô ta, trực tiếp tuyên bố bọn họ đã chia tay từ năm ngoái, sau đã nói chỉ làm bạn, sao hôm nay lại giở thủ đoạn xấu xa này.

An Húc Dương không chừa lại chút tình cảm và thể diện, khiến Hàn Dĩnh không thể xuống được đài, lập tức thay đổi nét mặt, mặt mày đau thương ôm bụng mình, kéo lấy Quý Ly, ai oán khóc lóc kể lể mình có con của An Húc Dương, xin Quý Ly đừng làm loại chuyện này.

Lời này vừa ra, An Húc Dương và Quý Ly sững sốt tại chỗ, quần chúng vây xem xung quanh thấy tình cảnh một màn tiếp một màn càng xúc động y như phim truyền hình, lập tức càng thêm kích động, người vây càng ngày càng nhiều, Quý Ly thấy không hay, lập tức trở tay giữ chặt Hàn Dĩnh, chuẩn bị tới nơi im tĩnh nói tỉ mỉ.

Chỉ là, không biết tại sao, cô ta đột nhiên kích động lên, khẳng khẳng từ chối, hai nắm tay dần co, cô ta ngã xuống đất. Dưới thân lập tức chảy máu không ngừng, sau đó chính là dưới tình huống loạn thành một đồng mấy người theo xe cứu thương tới bệnh viện này.

Qua chẩn đoán biết cô ta thật sự có thai, không nhiều không ít vừa vận hơn ba tháng một chút, nhưng với tình huống lúc đó, bị ngã một cú, thai nhi đã không giữ được, phải lật tức lấy ra, nếu không có thể là một xác hai mạng.

Sau đó là thông báo cho người nhà của Hàn Dĩnh, ký tên phẫu thuật, Hàn Dĩnh vào phòng phẫu thuật, An Húc Dương bị ba người anh họ của Hàn Dĩnh đè lại đánh một trận, An Húc Dương từ lúc Hàn Dĩnh chảy máu bị nâng lên xe cứu thương đã không thích hợp, mặt xám trắng, lúc bị ba người đánh, cũng không rên một tiếng, càng không trở tay đánh lại.

Hiện tại, Hàn Dĩnh đi vào hơn một tiếng, nếu không có gì bất ngờ, đợi lát nữa hẳn có thể đi ra.

“Đứa nhỏ rốt cuộc là của ai?” Suy nghĩ thật lâu, hình ảnh Hàn Dĩnh và Khâu Minh vài lần dang dúi đột nhiên xuất hiện trong đầu Hàn Vũ, thật tự nhiên, Hàn Vũ hỏi ra câu này.

Mấy người đều sững sốt, từ lúc nghe nói Hàn Dĩnh mang thai hơn ba gần bốn tháng, mấy người gần như đều nghĩ tới thời gian trước sau Giáng Sinh lúc An Húc Dương và Hàn Dĩnh còn chưa chấm dứt, về sau hai người chia tay, nhưng mầm mống đã đâm chồi phát triển, cho nên mới có cục diện hôm nay.

Nhưng hiện tại, nghe Hàn Vũ hỏi, dường như tình huống có vài chỗ không thích hợp.

Bọn họ đều chờ mong lại khó hiểu nhìn về phía Hàn Vũ.

“Tôi đang khá nghi ngờ....” Hàn Vũ nhìn một vòng chung quanh, “Nếu đứa bé là của lão đại, hơn nữa đã lớn như thế, tại sao tới hôm nay mới nói, mặc kệ là giữ hay phá, không phải nên sớm nói với lão đại à? Mà cô ta vẫn không nói, xem ra giống như muốn giữ đứa bé lại. Nếu vậy thì sau đó lão đại và cô ta chấm dứt quan hệ, nếu cô ta tìm về muốn tái hợp, thế nào cũng phải đề cập tới đứa nhỏ trong bụng mình chứ, nhưng cô ta lại không nói gì, mãi tới hôm nay.....”

Đám Kỳ Lân nghe vậy, sắc mặt không khỏi đều kinh hoàng, nghe Hàn Vũ phân tích rõ ràng, tình huống dường như thật sự có chỗ kì lạ, Hàn Dĩnh này rốt cuộc nghĩ thế nào? Đứa bé kia thật sự là của lão đại?

“Nguy rồi!” Hàn Vũ đột nhiên nhỏ giọng kêu lên, “Hiện tại lấy đứa bé ra, mặc kệ có phải không, chỉ cần Hàn Dĩnh sống chết bảo nó là của lão đại, đứa bé nhất định là của lão đại!”

Nếu đứa bé còn, bọn họ chỉ cần có nghi ngờ, còn có thể dùng các loại thủ đoạn buộc Hàn Dĩnh đồng ý chọc ối, xem đứa bé rốt cuộc có phải của An Húc Dương không, hiện tại Hàn Dĩnh vào lâu thế rồi, đứa nhỏ sớm đã hóa thành một bãi máu loãng.

Còn nữa, với tình hình hiện tại, bọn họ căn bản không có khả năng thuyết phục người nhà Hàn Dĩnh giữ máu đứa bé lại để làm xét nghiệm ADN.

Nếu không được sự đồng ý của người mẹ, bọn họ càng không thể thuyết phục bác sĩ mổ chính bên trong giúp bọn họ trộm giữ lại máu để đối chiếu ADN, dù sao bác sĩ cũng có quy tắc của chính họ, không thân cũng chẳng quen, không có khả năng làm thế.

Người ở đây, trừ Tả Duy Đường, sắc mặt đều thay đổi, lập tức đồng thanh hỏi, “Vậy làm sao giờ?”

Hàn Vũ mặt khổ qua, hiện tại Hàn Dĩnh đã vào lâu vậy rồi, đứa bé hẳn đã sớm thành máu loãng, đợi Hàn Dĩnh đi ra, một vài thứ bên trong đã trở thành rác ý tế bị xử lý, càng không có cách nào nữa.

Suy nghĩ sâu xa nửa ngày, Hàn Vũ tạm thời chỉ có thể nghĩ tới hướng đột phá từ An Húc Dương, “Lão đại nói thế nào? Đứa bé có phải của anh ta không, chẳng lẽ anh ta không biết gì hết? Năm ngoái anh ta quen Hàn Dĩnh trước sau không tới một tháng, nhanh vậy mà đã.....”

Kết quả Hàn Vũ vừa hỏi ra, vẻ mặt mấy người nhất thời đều trở nên vô cùng vi diệu.

Hàn Vũ lập tức nhìn ra có trá, lập tức truy vấn, “Rốt cuộc là sao?”

“Hôm mừng sinh nhật cho cậu, không phải mọi người đều uống rượu à? Là anh Ngô Khởi mang bọn tôi tới khách sạn đặt phòng, Quý Ly và Hàn Dĩnh một phòng, những người khác đều hai người một phòng, lão đại vào một anh trai khác cùng chung một gian, nhưng anh trai kia lúc sau không ở đó, được bạn anh ta đón đi, nên lão đại một mình một phòng, sau đó..... Sáng hôm sau lúc mọi người dậy, thấy Hàn Dĩnh đi từ gian phòng đó ra.....”

“Vậy sáng hôm đó phản ứng của lão đại thế nào?” Hàn Vũ nhíu mày hỏi.

“Lão đại..... Hình như không có phản ứng gì, ngược lại có vẻ rất nghi ngờ, chỉ là, chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng giữa bọn họ, bọn tôi cũng đâu thể không biết xấu hổ mà hỏi.” Kỳ Lân gãi gãi đầu nói.

Nguyên Lăng thò đầu ra hướng phòng phẫu thuật nhìn An Húc Dương một cái, bổ sung, “Nhưng cậu xem bộ dạng hôm nay của lão đại, tám chín phần là tin lời Hàn Dĩnh, nghĩ cô ta thật sự mang thai con mình.”

“Sau đó dưới tình huống hỗn loạn ban nãy, hình như lúc cùng Quý Ly lôi kéo, lão đại bảo vệ Quý Ly một phen, sau đó cô ta bị đẩy ra hay thế nào đó, tóm lại hiện tại bản thân lão đại cũng không nói rõ được, nhưng có vẻ, hình như đang chuẩn bị tự mình chống đỡ hết mọi chuyện.”

Nghe Kỳ Lân và Nguyên Lăng lần lượt kể lại, Hàn Vũ buồn phiền xoa xoa trán, xem tình huống này, ngay cả chính đương sự cũng mơ mơ màng màng, uống rượu vào, rốt cuộc có rượu say loạn tính hay không, có lẽ chính An Húc Dương cũng không rõ. Hơn nữa tình huống hiện tại, chỉ cần Hàn Dĩnh được đẩy ra từ phòng phẫu thuật rồi, hết thấy đều do Hàn Dĩnh quyết định.

Bên bọn họ còn chưa bàn được cái gì, đèn phòng phẫu thuật bên kia đã tắt, bác sĩ mang theo y tá đi ra, lập tức bị người nhà Hàn Dĩnh chặn lại.

Bác sĩ ôn hòa nói Hàn Dĩnh không có nguy hiểm tính mạng gì, chỉ là đứa bé quả thật không giữ được sau cú ngã đó, vì an toàn cho người mẹ cũng chỉ có thể lựa chọn lấy ra, đồng thời mơ hồ ám chỉ cha mẹ Hàn Dĩnh, về sau Hàn Dĩnh mang thai có thể sẽ tương đối khó khăn, nhưng điều dưỡng cho tốt, vẫn có hi vọng, đối với đứa bé, hy vọng bọn họ nén bi thương.

Tiếng bác sĩ vừa dứt, mấy ông anh bên kia lại kéo cổ áo An Húc Dương chuẩn bị động thủ, đám Hàn Vũ cũng không nói tiếp được, vội vàng chạy tới ngăn cản bọn họ.

Mặc kệ chân tướng phía sau thế nào, ít nhất xem tình huống hiện tại thật sự là An Húc Dương khiến Hàn Dĩnh ra tình trạng này, cho nên, đám Hàn Vũ cũng chỉ có thể ở bên khuyên bảo, những chuyện khác không thể làm nhiều, cũng không dám làm.

Đội Hàn Dĩnh được đẩy về phòng bệnh, mọi người lại theo sau cất bước tới phòng bệnh xem xem, thuốc mê của Hàn Dĩnh còn chưa tan hết, người còn đang ngủ say, đám Hàn Vũ cũng chỉ theo sau cha mẹ Hàn Dĩnh, nhìn hai cái, đã bị y tá lấy lý do nhiều người quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi đuổi ra.

Sau khi ra, Hàn Vũ thấy cha mẹ và mấy anh họ của cô ta vẫn không ra ngoài, lập tức kéo Tả Duyệt Đường chạy tới trước phòng phẫu thuật, ngăn cản mấy y tá ra cuối cùng, nghe ngóng được tên bác sĩ làm phẫu thuật cho cô ta, cười tiến bước y tá kia.

“Em chuẩn bị làm gì?” Tả Duyệt Đường giữ chặt Hàn Vũ đang muốn hùng hổ chạy đi.

“Tìm bác sĩ hỏi tình huống! Thuận tiện xem xem có biện pháp nào để bác sĩ giúp chúng ta không.” Hàn Vũ trả lời, cậu muốn nhờ bác sĩ lấy vài thứ cho mình, thuận tiện đứng ra làm chứng vào thời điểm cần thiết, mấy thứ kia quả thật là vật lưu trữ thuộc về cuộc phẫu thuật này.

“Em cảm thấy em có thể hỏi ra cái gì? Bọn họ cũng đang cầm bát kiếm cơm, nếu không có lựa chọn tốt hơn, bọn họ không có khả năng vì một vài thứ trước mắt mà đánh mất bát cơm của mình.” Một vài chuyện, không có sự đồng ý của Hàn Đình, bác sĩ mà tùy tiện làm, sẽ trái với quy định, thậm chí là pháp luật.

Hàn Vũ khựng lại, “Là sao?”

Tả Duyệt Đường nhéo nhéo vành tai và hai má Hàn Vũ, “Đứa bé kia tám chín phần không phải của An Húc Dương, nhưng tới tình hình hiện giờ, không thể không nói, cô gái kia đã lên kế hoạch hết cả rồi, cho dù không có chuyện hôm nay, cô ta cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy đứa bé ra!”

“Cái gì?” Hàn Vũ tự cảm thấy mình hơi không theo kịp suy nghĩ của Tả Duyệt Đường.

Tả Duyệt Đường ôm vai Hàn Vũ, ra khỏi bệnh viện, đến vườn hoa nhỏ trước bệnh viện tìm chỗ ngồi xuống, sau đó mới phân tích cho cậu.

“Đứa bé kia, tám chín phần là của thằng nhóc họ Khâu.” Tả Duyệt Đường nhìn ánh mắt khó hiểu của Hàn Vũ, thản nhiên nói, “Đêm đó không phải em với anh đều nhìn ra à? Hôm đêm 30, cái cô Hàn Đình ở trên đường đang dúi với thằng nhóc nhà họ Khâu.

Hàn Đình này kéo lâu như vậy không phá thai, lại không nói với An Húc Dương đứa nhỏ này là của cậu ta, hiển nhiên chứng tỏ trong lúc đó cô ta đang mưu đồ chuyện càng quan trọng hơn, nếu không bằng vào tâm kế của cô ta, sao có thể để mình rơi vào tình huống này. Cô ta hoàn toàn có thể dùng đứa nhỏ trong bụng chèn ép An Húc Dương, như vậy không phải càng dễ khiến An Húc Dương nhận con hơn tình huống hiện tại à?

Nếu, cô ta không làm vậy, hiện tại lại ra tình huống này, nói lên rằng, lúc trước cô ta càng kỳ vọng nương đứa bé này mà lên trời. Nhưng thằng nhóc nhà họ Khâu hiển nhiên chán cô ta, cô ta hiển nhiên cũng không có bao nhiêu nắm chắc mình có thể thành công hay không, cho nên, cô ta chỉ có thể vừa lấy đứa bé ra đánh cược, vừa vội vàng tìm cho mình người dự bị, nếu đứa bé quá lớn, không thể bỏ, nếu bỏ đứa bé rồi lại có ảnh hưởng xấu khác..... Tất cả của tất cả, khiến cô ta phải tìm bạn trai dự bị cho mình, An Húc Dương chính là kẻ dự bị cô ta sớm chuẩn bị tốt cho mình.”

(tức là tìm An Húc Dương làm thằng đồ vô ấy =)))

“Chỉ tiếc, cuối cùng kẻ dự bị không thể bị cô ta nắm chặt, mà bên Khâu gia lại dồn cô ta vào chỗ chết, nếu không thì cô ta cũng không đánh cược một trận thế này.” Tả Duy Đường kết luận.

Hàn Vũ nghe xong thấy hơi hoảng, vô thức hỏi lại, “Sao anh nghĩ ra?”

“Nhìn thấy nhiều rồi.” Tả Duy Đường nhẹ nhàng băng quơ nói, “Cũng là Hàn Dĩnh này không nhìn rõ. Nhà họ Khâu tuy không phải thế gia ở thủ đô, nhưng tốt xấu gì tới thế hệ cha cậu ta, đã coi như phạm vi thế lực mới mọc lên, mặc kệ là để củng cố địa vị trước mắt, hay là trèo thêm một bước lên trên, cũng không thể để đứa con trai duy nhất cưới cô gái này, mặc kệ cô ta dùng thủ đoạn gì cũng vậy! Trừ phi chính cô ta không muốn lẫn lộn*, nếu không, vĩnh viễn không có khả năng đạt được hy vọng xa vời kia.”

(chỗ này là , chắc là muốn nói trừ khi con nhỏ này từ bỏ vụ này)

Nghe Tả Duy Đường nói thế, Hàn Vũ biết cho dù chuyện không hoàn toàn là vậy, nhưng hẳn sẽ không kém quá nhiều, vì thế, cậu chỉ trầm mặc, đã tới nước này, hình như có xem thế nào, An Húc Dương đều chỉ có thể nhận con, hiện tại anh ta có thể làm, dường như cũng chỉ chờ Hàn Dĩnh và người nhà cô ta mở miệng đòi bồi thường, sau đó tận lực thỏa mãn.

“..... Cũng không hỏng bét tới vậy! Đứa bé bên trong có phải của An Húc Dương hay không rất dễ làm rõ!”

Hàn Vũ nghe, trong lòng lướt qua đủ loại suy nghĩ, cuối cùng phủ định biện pháp thứ nhất, tìm Khâu Minh hỏi vấn đề này, trước tiên không nói tới bọn họ căn bản không quen, cho dù tùy tiện tìm tới, Khâu Minh kia có lẽ cũng sẽ không phản ứng mình.

Thứ hai, cho dù hẳn ta có phản ứng mình, nhưng nếu có thể ép Hàn Dĩnh tới mức này, chứng tỏ Khâu Minh coi như đã ác tâm, đối mặt chuyện này, khẳng định chỉ biết phủi sạch bản thân.

Dù sao, theo cách nói của Tả Duy Đường, Khâu Minh này nếu có thể ác tâm đá văng Hàn Dĩnh, có thể nghĩ, hẳn hoặc là gia tộc của hắn, đều ước gì hắn cắt đứt sạch sẽ với Hàn Dĩnh và đứa bé trong bụng Hàn Dĩnh, nếu để bọn họ biết Hàn Dĩnh xoay người dính lú tới An Húc Dương, nói không chừng còn có thể trợ giúp phía sau một phen, chỉ cần hoàn toàn đẩy sạch Hàn Dĩnh lên người An Húc Dương mới tốt.

Nếu như vậy..... Hàn Vũ nghĩ nghĩ, quyết định dùng biện pháp đi tìm Mạc Phàm, “Đại sư huynh thật sự có thể giúp chuyện này? Có làm phiền đến anh ấy không?”

“Em coi thường anh ta rồi.” Tả Duy Đường cười cợt hai má Hàn Vũ, “Anh ta chưa bao giờ là người tốt, sao có thể bị liên lụy, anh thấy anh ta ước chi em tìm đến hỗ trợ, như vậy mới khiến anh thiếu anh ta nhân tình!”

“Tại sao lại là anh?” Hàn Vũ liếc y, rất bất mãn.

“Bởi vì anh càng có giá trị hơn em.” Tả Duy Đường bật cười, dùng trán cọ cọ trán Hàn Vũ, kéo cậu đứng

lên, “Được rồi, đi vào dặn một câu, bảo An Húc Dương đừng ngu ngốc nghe người khác nói cái gì, cậu ta liền đồng ý cái đó, nếu không không chờ Mạc Phàm ra tay hỗ trợ, cậu ta đã bán mình rồi!”

Hàn Vũ bị câu so sánh liên quan tới giá trị của Tả Duy Đường làm ghen, nhưng nghe tới đoạn y nhắc nhở phía sau cũng bắt chấp cãi cò với y, vừa lôi kéo y vừa gọi điện thoại, lăm bầm thì thăm tới trước cửa phòng bệnh Hàn Dĩnh mới kể rõ ràng chuyện lần này cho Mạc Phàm, thuận tiện hỏi y có thể giúp hay không.

Mạc Phàm một hơi đồng ý, cười nói với Hàn Vũ, “Giúp thì có thể giúp, chỉ Tiểu Ngũ à, em báo đại sư huynh giúp em làm mấy cái này sao đây, em phải biết rằng, nếu là giúp em, đó là tình nghĩa sư huynh đệ, là đạo nghĩa nên làm*, nhưng đây là giúp bạn em, cách một tầng rồi!”

(*gốc = nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa thì không được chùn bước)

Hàn Vũ khựng lại, lúc này mới sâu sắc cảm thấy đại sư huynh này của cậu thật sự giống y như hình tượng thường xuyên bị sư phụ treo lên miệng mắng, “tinh ranh y như khi”, sư huynh đệ mà còn tính rõ ràng như vậy!

“Vậy đại sư huynh muốn em báo đáp thế nào?” Hàn Vũ quanh co hỏi, cậu tự cảm thấy mình không có gì có thể giúp đỡ vị sư huynh này của mình.

“Ừm..... Em đưa điện thoại cho Tả Duy Đường, tính sổ lên người cậu ta là được rồi!” Mạc Phàm thoải mái nói.

“.....” Hàn Vũ tức cười giờ điện thoại, thật sự là..... Tả Duy Đường nói trúng bók rồi.

Chờ Mạc Phàm rút cuộc đạt được một giao dịch hài lòng từ Tả Duy Đường, ném cho Hàn Vũ một tiếng chờ, rồi cúp điện thoại.

Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn Tả Duy Đường, “Coi như thành công rồi?”

“Ừ, chờ đi, chắc là phải hai ba ngày.”

Nói xong, hai người chạy tới trước phòng bệnh của Hàn Dĩnh, bọn họ lặng lẽ kéo An Húc Dương ra, phân tích từ đầu tới cuối cho anh ta nghe một lần, rốt cuộc ánh mắt An Húc Dương mới dần dần khôi phục ánh sáng từ phân tích của Hàn Vũ, cho tới cuối cùng, anh ta nhìn Hàn Vũ không kiềm chế được hỏi, “Thật sự? Đại sư huynh cậu thật sự đồng ý giúp anh? Đứa bé kia.....”

Hàn Vũ gật đầu, “Đứa bé kia hẳn là không phải của anh, cho nên, anh ngàn vạn lần đừng có tự nhận trước, cho dù cuối cùng điều tra ra đúng.... là của anh, tới lúc đó chúng ta lại nói! Hơn nữa, chuyện hôm nay cũng không rõ ràng, tình huống lúc đó hỗn loạn như vậy, không nhất định cô ta thật sự bị hai người đẩy như đã tưởng. Căn cứ theo tâm kế của Hàn Dĩnh..... Chuyện hôm nay có lẽ.....”

Có lẽ cái gì, Hàn Vũ thấy cha mẹ và anh họ Hàn Đình đi ra khỏi phòng bệnh, lập tức thông minh khép miệng, chỉ trừng mắt nhìn An Húc Dương.

An Húc Dương thoáng bình ổn tâm tình, nhìn trái nhìn phải, phát hiện Nguyên Lăng Kỳ Lân thậm chí Quý Ly đều vây quanh người mình, cầm lòng không đậu, anh ta vươn tay kéo Quý Ly qua, chuyện này hôm nay mặc kệ thật giả đúng sai, nếu thật sự phải nói, thật ra anh chỉ có lỗi với một mình Quý Ly.....

Kết quả anh ta vừa làm động tác này, anh họ nhả nhận xúc động bên kia lại nổi trận lôi đình chạy tới, vung tới một đấm, muốn đánh lên mặt An Húc Dương, vừa vung nắm đấm, vừa kêu gào, “Thằng chó, em tao còn nằm trong kia, vậy mà mày.....”

Kết quả còn chưa nói hết, nắm tay vung tới đã bị An Húc Dương ngăn chặn, cái vị không biết là anh họ nội hay họ ngoại này bị anh ta chặn lại hơi sững người, giống như không hiểu cái người giầy trước còn tùy ý cho mình đánh chửi, tại sao giầy sao lại dám can nắm đấm của mình.

“Anh đủ chưa! Chính anh cũng biết em anh còn nằm bên trong, vậy anh vừa đánh vừa hét như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?” An Húc Dương gầm lên với gã.

Thanh niên nhả nhận bị quát một cái, nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết nên đáp thế nào.

Mà hai vợ chồng vốn vẫn sấm vai cha mẹ tốt thấy bộ dạng này của An Húc Dương, sắc mặt đột nhiên xấu xí.

Hàn Vũ đứng một bên xem, không khỏi cười lạnh, vốn thấy hai người thế kia, còn tưởng là tương đối hiểu đạo lý, nhưng thật ra điều đó đều thành lập trên cơ sở An Húc Dương chịu đánh chịu mắng còn không đánh lại mắng lại, chỉ khi An Húc Dương biểu hiện như thế, mới khiến bọn họ vẫn kiên định đứng ở vị trí con gái mình là người bị hại, đồng thời cảm thấy An Húc Dương là “đầu sỏ gây tội” nhưng ít nhất còn biết nhận lỗi.

Nhưng hiện tại, An Húc Dương bỗng nhiên xử sự khí phách lên, trong mắt bọn họ cũng không phải đàn ông khí khái gì, cho dù anh ta nói có lý, lại không có gì quá đáng hay vũ nhục gì trong lời nói, nhưng chỉ bằng động tác dám phản kháng của anh, đã khiến cặp phụ huynh này không thoải mái trong lòng.

Hàn Vũ nhìn thấu, Tả Duy Đường tự nhiên cũng thấy được, y kéo Hàn Vũ đến bên cạnh mình, ra hiệu bằng mắt cho Nguyên Lăng.

Nguyên Lăng lập tức hiểu ý, tiến đến tách thanh niên nhả nhận và An Húc Dương ra, cũng khôn khéo đến trước mặt hai người kia giải thích ý kiến bên bọn họ một chút, nói là ý kiến còn không bằng nói là đang tận lực kéo dài thời gian, để chờ Hàn Đình tỉnh lại, xem quan điểm của Hàn Đình đối với sự việc lần này thế nào.

Sau đó, An Húc Dương có thể chấp nhận, nhất định dốc sức đền bù, sẽ không thật sự để một cô gái gánh vác khổ khó này, đương nhiên, tiền đề lớn nhất chính là..... Đứa bé thật sự của An Húc Dương.

Chẳng qua, việc này hiện tại không thể nói trắng ra với hai vị phụ huynh này, chỉ có thể hàm hồ trong lời nói, chỉ hy vọng cặp cha mẹ này có chút đầu óc, đừng bị dăm ba câu của con gái lừa bịp, cũng đừng bị tình trạng thâm hiểm của con gái nhất thời che mờ mắt.

Được Nguyên Lăng khôn khéo khuyên bảo một hồi, đôi bên coi như tạm thời đạt được trạng thái hài hòa nhất định, lại cùng nhau trông bệnh tới tối, Hàn Dĩnh vẫn chưa tỉnh, Tả Duy Đường và Hàn Vũ cùng với Kỳ Lân Nguyên Lăng đều phải về, An Húc Dương tự biết mình hiện tại “thiếp thân không rõ”*, tự nhiên không thể đi, Quý Ly cũng đủ bướng bỉnh, sống chết muốn theo bên cạnh anh ta.

(*thân phận không chính đáng, rõ ràng)

Hàn Vũ thấy vậy, trêu chọc một câu, “Sợ ông xã em bị cướp mất à?”

Không nghĩ tới Quý Ly lại nghiêm túc gật đầu, “Em chờ đã nhiều năm mới chờ được, tự nhiên phải sợ rồi! Dù sao em không đi đâu, anh Ngũ phải đau lòng Nhị Nữu nhà anh, nhớ kĩ sáng mai mang đồ ăn sáng cho em và Húc Dương là được rồi!”

Mọi người nghe một câu vui nói giống như vui đùa của Quý Ly khiến trong lòng đều hơi cảm thán, tới lúc nhìn lại An Húc Dương, trên mặt anh ta trừ một ít khó chịu và một ít căm giận với vị nào đó nằm bên trong, còn lại đều là tràn đầy cảm xúc dịu dàng dành cho Quý Ly, mấy người Hàn Vũ thấy đều nổi da gà đầy người, các tướng này, khuôn mặt này, tạo hình này của An Húc Dương, thật sự không thích hợp với cái gọi là con người sắt đá tình cảm dịu dàng.

Liên tiếp hai ngày sau đó, mấy người cùng phòng đều thay phiên tới bệnh viện đưa cơm cho Quý Ly và An Húc Dương, Hàn Vũ còn đỡ, ít ít nhiều nhiều có chút khoan dung, mỗi khi tới trừ đồ ăn chính mình làm riêng cho An Húc Dương và Quý Ly, còn nhớ mang cho Hàn Dĩnh và người nhà cô ta vài cái bánh bột ngô mua ở trước cửa bệnh viện.

Mà Kỳ Lân và Nguyên Lăng lại không tốt bụng như vậy, mỗi lần mang đồ ăn tới đều chỉ có phần vừa đủ cho Quý Ly và An Húc Dương, nhiều hơn một chút cũng không có.

Chạng vạng vài ngày sau rốt cuộc Hàn Dĩnh hoàn toàn tỉnh lại, kết quả vừa nhìn thấy cha mẹ anh mình và “tên phụ bạc” An Húc Dương, cảm xúc kích động lại ngất đi.

An Húc Dương và Quý Ly đứng bên ngoài một đám bác sĩ rối ren và người nhà Hàn Dĩnh lo âu vạn phần, giống như quần chúng, tay nắm tay, im lặng mà nhìn, nếu không phải lúc trước được Hàn Vũ nhắc nhở, có lẽ anh ta cũng sẽ là một trong đám ngốc này, An Húc Dương gắt gao nắm chặt tay Quý Ly tự giấu nghĩ vậy.

Hàn Dĩnh ra vẻ “ốm yếu mong manh”, vô hình trung càng tăng thêm tâm lý mâu thuẫn của người nhà Hàn Dĩnh đối với An Húc Dương, đồng thời, càng thêm nhận định An Húc Dương “phụ bạc”.

Không thể không nói, sức mạnh của người không biết gì vĩnh viễn hùng mạnh, kết quả trong vòng một

tiếng sau khi Hàn Dĩnh vào bệnh viện đến lúc cô ta tỉnh dậy rồi lại ngất xỉu, hình tượng tra nam phụ bạc của An Húc Dương đã lan truyền giữa bệnh nhân và y tá khắp cả lầu, thậm chí Quý Ly là bị làm tiểu tam hay chủ động đi làm tiểu tam đã bị đồn đoán ra tới mấy phiên bản.

Sau khi dư luận nghiêng về một phía không biết là cố ý hay là vô tình bị tạo dựng lên hoàn toàn định hình, cảm xúc của Hàn Dĩnh mới coi như tốt lên, cũng đạt thành nhận thức chung với người nhà mình, bằng lòng gặp mặt An Húc Dương, mọi người “công bằng” nói chuyện về sau phải làm thế nào!

84. Chương 84

“Tình trạng của em, anh đã nghe bác sĩ nói rồi đúng không?” Trong phòng bệnh, Hàn Dĩnh ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu, cũng không thèm nhìn An Húc Dương bị kêu vào lấy một cái, cha mẹ Hàn Dĩnh ngồi hai bên giường, anh cô ta từ hôm thứ hai sau khi cô ta tỉnh lại nhả mấy lời hăm dọa rồi ai về nhà nấy.

“Ừ.....” An Húc Dương liếc nhìn cô ta, phát hiện trong phòng bệnh này, trừ ghế dựa hai vị phụ huynh đang ngồi, nhiều thêm một cái ghế đầu cũng không có, ba người bọn họ ngồi, mà anh và Quý Ly lại đứng, thấy thế nào cũng có mùi thâm vẩn nồng nặc.

“Anh..... nghĩ thế nào?” Trên mặt Hàn Dĩnh vẫn trắng bệch như trước, không có huyết sắc gì, phối hợp với ánh nhìn thanh tĩnh xinh đẹp kia, trông thực sự bị ai thương tâm muốn chết.

An Húc Dương tử mỉa đánh giá Hàn Dĩnh từ trên xuống dưới, đột nhiên sinh ra cảm giác chán ghét sâu sắc với cô gái này, lúc trước nhất định anh bị mỡ heo che mờ mắt rồi!

“Cô.....” An Húc Dương nhìn cô ta hồi lâu, lâu tới mức cha mẹ đối phương có chút không kiềm chế được, anh mới chậm rãi mở miệng, “Tôi có thể hỏi cô một câu trước không?”

Hàn Dĩnh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Nếu cô đã mang thai gần bốn tháng, tại sao lúc trước vẫn không nói cho tôi biết, còn muốn đợi cho tới lúc này?” An Húc Dương cũng bình tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt cô ả mà hỏi.

Hàn Dĩnh nghe xong, mắt không chớp một cái nhìn An Húc Dương, không có một tia khiếp sợ trong đó, chỉ chứ cảm xúc bi ai sâu đậm, giống như đã sớm đoán được An Húc Dương sẽ nói thế, cô ta nhẹ giọng nói, “Bởi vì em không muốn dùng đứa nhỏ trói buộc anh..... Em muốn cố gắng thêm một chút, ả ngờ..... Anh lại không cho em cơ hội và thời gian cố gắng.”

Cô ta vừa nói, vừa thâm ý liếc qua Quý Ly đứng bên cạnh An Húc Dương, giống như thâm ám chỉ với mọi người, không phải cô ả không nói, mà là ả không có cơ hội, về phần tại sao không có cơ hội, cũng chỉ có thể hỏi An Húc Dương và Quý Ly.

Quý Ly đứng một bên nhìn cô ả làm bộ làm dáng, trong lòng ghen sắp điên, nhưng biết hiện tại mình không thể bộc lộ tính tình của mình, bởi vì, bọn họ còn chưa lấy được một vài thứ từ chỗ đại sư huynh của Hàn Vũ.

Bọn họ còn không biết, lấy ra từ bụng Hàn Dĩnh rốt cuộc là con ai, bọn họ cũng không xác định, trong lúc hỗn loạn đó, thật sự có phải do bọn họ lỡ tay đẩy Hàn Dĩnh một cái không, cho dù Hàn Vũ đã phân tích tình huống, có thể không phải như bọn họ thấy, nhưng chỉ cần một ngày chưa có chứng cứ xác thực bày ra trước mắt, ngày đó bọn họ vẫn đuổi lý từ tâm lý đến đạo lý.

An Húc Dương sâu sắc nhìn Hàn Dĩnh, mở miệng hỏi, “Vậy giờ.... cô muốn làm thế nào?”

“Anh cảm thấy còn có thể làm thế nào?” Hàn Dĩnh trào phúng nhìn An Húc Dương, giống như đã hoàn toàn lý giải được tất cả hành động của tra nam phụ bạc, “Có phải muốn đưa cho tôi một chút tiền, bảo tôi tự mình biến cho sạch sẽ, coi như chuyện này chưa từng xảy ra?”

An Húc Dương không đón lời, Hàn Dĩnh nếu mở lời này trước, cũng đã để cho anh ta biết, thứ cô ta muốn không phải tiền, hoặc là nói, con số cô ta thật sự muốn không phải số lượng anh ta có thể cung cấp nổi.

“Tiểu Dĩnh nhà bọn tôi bởi vì lần này về sau có lẽ.... không thể có cơ hội làm mẹ nữa!” Mẹ Hàn vẫn ngồi một bên đau lòng nhìn con gái mình đột nhiên mở miệng, trong mắt đều là bất mãn và phẫn nộ dành cho An Húc Dương, “Cậu cảm thấy đâu là chuyện có thể dùng tiền giải quyết à? Một người phụ nữ vĩnh viễn không thể làm mẹ, cậu cảm thấy về sau con bé còn có thể có được nhà chồng tốt sao?”

“Nhưng, theo tôi thấy, người như cậu, căn bản không xứng với Tiểu Dĩnh nhà bọn tôi, chỉ là quen bạn gái đã biến thành như vậy, không có trách nhiệm, thậm chí, còn bội tình bạc nghĩa! Nhưng mà....” Mẹ hàn ghen ngào, không nói tiếp được.

Ba Hàn ngồi một bên khác nhìn hai mẹ con thở một hơi thật dài, đứng lên, kiêu căng lại rất không thông cảm nhìn An Húc Dương, hiển nhiên, trong mắt lão, nếu không phải con gái lão cứ khăng khăng muốn, và tình trạng hiện tại quả thật khốn đốn, lão cũng không vừa lòng một đứa như An Húc Dương!

“Đi gọi cha mẹ mày tới đây, chuyện này, đã không phải một mình mày có thể quyết định!” Ba hàn nói xong, ý bảo hai người cút ra ngoài.

Mà An Húc Dương và Quý Ly mơ hồ nghe hiểu được ý một nhà ba người này, hoàn toàn cứng ngắt rồi!

Hàn Dĩnh này.... Vậy mà muốn An Húc Dương cưới ả?! Hoàn toàn chịu trách nhiệm cho tương lai của ả?!

An Húc Dương và Quý Ly nhìn nhau, đều thấy được khó tin trong mắt đối phương.

Ba Hàn không phản ứng nữa, thấy hai người không thềm động dưới chỉ thị của lão, bắt đầu vươn tay đẩy bọn họ ra ngoài, cũng nhiều lần yêu cầu An Húc Dương nhanh chóng tìm cha mẹ tới, nếu không lão sẽ tới

trường tìm lãnh đạo và thầy cô ra mặt giải quyết.

Thăng tới lúc này, An Húc Dương mới biết được, cái gì gọi là khó lòng biện giải, trong hai ngày bọn họ không có cách nào kháng cự, gần như y tá bác sĩ từ trên xuống dưới bệnh viện đều đã biết, Hàn Dĩnh mang thai con anh ta, hiện tại mất rồi, còn là do bị bọn họ “tự tay đẩy ngã” ra đất.

Hiện tại đám người này yêu cầu cha mẹ mình trình diện, chẳng qua tính toán là, hứa hẹn của cha mẹ mình có hiệu lực hơn mình, mà giữa tiền đồ của con với một con dâu không vừa lòng mình, tất cả cha mẹ hiển nhiên đều sẽ cân nhắc và thỏa hiệp.

Huống chi, lấy tính tình của Hàn Dĩnh, con dâu này không nhất định là con dâu không vừa lòng mình.

Tình huống lúc này, An Húc Dương căn bản không có khả năng gọi cha mẹ mình tới, một khi bọn họ tới đây, có thể càng bị lừa gạt và dàn xếp hơn cả mình.

Nhưng nếu, cha mẹ anh không tới..... An Húc Dương tin tưởng, người trong kia tuyệt đối sẽ làm như lời họ nói, tìm tới trường học.....

Trong lúc đủ loại suy nghĩ phức tạp lẫn quẩn trong đầu, bọn họ đã bị đẩy ra ngoài phòng bệnh, ba Hàn dùng ánh mắt chán ghét nhìn anh ta, còn cứng giọng lặp lại trước mặt An Húc Dương mời cha mẹ hoặc là tới trường tìm lãnh đạo ra mặt.

Mà trong nháy mắt đó — “Đợi đã, bác trai!”

Hàn Vũ cầm một tập tài liệu đi ra từ thang máy, vừa mới bước ra, cậu đã nghe câu dặn đi dặn lại đầy thâm ý của ba Hàn, câu nói kia dạo một vòng qua đầu cậu, lập tức hiểu được ý tứ của lão, sớm biết Hàn Dĩnh bắt An Húc Dương làm bạn trai hờ, lại chưa từng nghĩ tới, cô ả còn muốn dùng bạn trai hờ này triệt để như thế, cả một đời luôn!

Nếu là người khác còn khó nói, nhưng lấy tính cách An Húc Dương, nếu anh ta thật sự bị nhốt trong trống (*không hay biết gì*), vậy anh ta nhất định bị sự áy náy của mình tra tấn cả đời, mà đối với điều kiện Hàn Dĩnh đưa ra, mặc kệ anh ta từng có suy nghĩ gì, cuối cùng đều sẽ làm theo ý cô nàng.

Hàn Vũ vừa âm thầm mắng Hàn Dĩnh tâm kế đa đoan trong lòng, vừa nhanh chóng đi về phía bọn An Húc Dương, theo sau cậu còn có Kỳ Lân và Nguyên Lăng.

“Bác trai, tôi có vài thứ đặc biệt cho bác xem.” Vừa bước tới nơi, Hàn Vũ đã mở miệng, đồng thời nhìn qua An Húc Dương và Quý Ly thoáng gật đầu, lắc lắc túi văn kiện trên tay mình ám chỉ.

Hai người nhìn về mặt và động tác của Hàn Vũ, không khỏi nhìn nhau một cái, cảm xúc trong mắt thay đổi nghiêng trời lệch đất, một giây địa ngục một giây thiên đường, hôm nay xem như bọn họ được trải nghiệm toàn bộ rồi.

“Tôi không có tâm tư xem cái thứ ‘đặc biệt’ gì đó.” Ba Hàn cau mày nhìn Hàn Vũ, con gái lão mới gặp chuyện đau khổ, hiện tại đang cùng vợ lão ôm nhau khóc lóc trong phòng, lão không có tâm tư phản ứng tất cả những người có liên quan tới An Húc Dương.

“Bác trai, bác cảm thấy bác hiểu con gái bác không?” Hàn Vũ cười nói, hoàn toàn không bị giọng điệu cầu gắt của ba Hàn ảnh hưởng, “Tôi cảm thấy, thứ này bác nhất định phải xem, bởi vì thứ này có thể phủ định nhận thức của bác, nhận thức về con gái mình của bác. Có lẽ bác vẫn chưa hiểu hết về con gái mình!”

“Mày có ý gì?” Ba Hàn hơi tức giận.

“Có ý gì tại sao ông không hỏi con gái ‘ngao’ trong kia của ông?” Kỳ Lân tức giận còn nhiều hơn lão, tuy bọn họ đã sớm đoán được, đồng thời cũng tin tưởng chuyện này tám chín phần giống như bọn họ đoán, nhưng vào lúc chưa có chứng cứ, lòng người khó tránh khỏi không dám khẳng định, khuyết thiếu một ít sức mạnh.

Nhưng hiện tại, Kỳ Lân nhìn nhìn túi văn kiện trong tay Hàn Vũ, hăm hại anh em tốt của mình như vậy, hiện tại còn muốn ép anh em tốt của mình gánh vác cả đời, lửa giận của Kỳ Lân hoàn toàn xuất phát từ cảm giác không đáng cho An Húc Dương.

Bởi vì An Húc Dương từng thật sự động lòng với cô gái trong kia, nhưng cô gái trong kia rốt cuộc đã làm những gì?

“Mày..... mày..... Quá không có giáo dục!” Ba Hàn mặc dù không hiểu lời Kỳ Lân nói, nhưng không phải đồ ngốc, châm chọc sâu sắc trong đó lão vẫn nghe ra được.

“Giáo dục? Ông còn nói chuyện giáo dục với tôi à, trước tiên ông nên đem con gái ông.....” Kỳ Lân xắn tay áo nổi giận đùng đùng chuẩn bị nhào vào phòng, bị Nguyên Lăng bên cạnh giữ chặt.

“Bớt tranh cãi đi, không thấy lão đại còn chưa hé răng à?” Nguyên Lăng và Hàn Vũ cùng lên tiếng ngăn cản.

“Chính bởi vì lão đại không động đây, tôi mới động giúp anh ta! Cmn, cũng không nhìn xem từ hôm trước lão đại đã chịu bao nhiêu tội, con nhỏ trong kia còn làm eo làm dáng, làm cả bệnh viện đều biết ả là hoa sen trắng gầy yếu, lão đại chính là một tên lấy oán trả ơn! Nếu vậy, sao ả còn muốn gả cho lão đại? Không sợ bị gây sức ép tới chết hả? Còn không phải chèn ép lão đại nhân hậu để nói chuyện!” Kỳ Lân hất tay Nguyên Lăng, xẵng giọng hét trước phòng bệnh Hàn Đình.

Kỳ Lân vừa mới nói mấy lời chung chung, cửa phòng bệnh đã soạt một tiếng mở ra, Hàn Đình được mẹ đỡ đứng trước cửa, mặt trắng xanh nhìn Kỳ Lân, hốc mắt đầy ứ giọt.

Cô ả mở to mắt, chậm chậm nhìn y tá bác sĩ bệnh nhân đã thăm vây quanh bên ngoài một vòng, cuối cùng mới dừng ánh mắt trên người Kỳ Lân, khóe miệng nhếch lên cười gượng, “Tớ biết cậu vẫn nhìn không vừa mắt tớ, lúc tớ quen An Húc Dương, cậu đã không cho tớ xem sắc mặt hòa nhã, hiện tại tớ rơi vào tình

trạng này, đứa bé không còn, bạn trai cũng phụ bạc, có lẽ về sau ngay cả cơ hội làm mẹ cũng không có, cậu còn muốn đến đập hai đập, trong lòng mới thống khoái đúng không?”

Vừa nói hết, sắc mặt lập tức trắng thêm vài phần, mà Kỳ Lâm bên cạnh sắc mặt rõ ràng đối lập với cô ả, sung huyết đỏ bừng — là bị chọc tức!

Ngay cả Nguyên Lăng đang lôi kéo Kỳ Lâm cũng không nhịn nổi trường lớn mắt nhìn Hàn Dĩnh — con nhỏ này thật sự không có da mặt quá rồi, hai ba câu đã hoàn toàn đảo ngược trắng đen!

Chỉ có Hàn Vũ không bị ảnh hưởng, có chút dăm chiêu nhẹ nhàng lướt qua mọi người đang tò mò vây xem, vẻ mặt của bọn họ, đã từ tò mò đơn thuần nghiêng sang đồng tình cực kì rõ ràng.

“Hàn Dĩnh, hôm nay bọn tôi tới đây là vì giải quyết vấn đề, chúng ta vào trong nói!” Hàn Vũ nhẹ giọng mở miệng, nhìn Hàn Dĩnh nói.

Hàn Dĩnh thản nhiên liếc cậu một cái, làm bộ sức lực chống đỡ hết nỗi dựa vào lòng mẹ không mở miệng.

Ba cô ta thấy thế, tất cả cảm xúc đều biến thành lửa giận, đưa tay đẩy An Húc Dương đứng trước mặt mình, “Nói gì đi? Con gái tao đã như vậy rồi, tội mày còn muốn nói gì nữa? Mày cảm thấy người khác xem trò cười một nhà ba người tội tạo còn chưa đủ đúng không? Mày! Mau gọi cha mẹ tới đây!”

Hàn Vũ vươn tay lắc lắc tập văn kiện trong tay, tiếp tục tỉnh bơ nhìn Hàn Dĩnh, “Trong tay tôi có vài thứ chứng minh đứa bé từng nằm trong bụng cô là của ai, có lẽ, cô càng tình nguyện tôi nói ra ở đây nhỉ.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt trắng đến không thể trắng hơn của Hàn Dĩnh vậy mà lại thay đổi, Hàn Vũ thấy không lòng không khỏi âm thầm tán thưởng vẻ mặt cô gái này rất phong phú.

Hàn Dĩnh bàng hoàng nhìn qua văn kiện trên tay Hàn Vũ, sau đó nhìn vào mắt Hàn Vũ, nhưng ánh mắt gọn sóng không sợ hãi đó không để cô ta nhìn ra cái gì.

Cô ả dựa vào lòng mẹ mình do dự nửa ngày, mới suy yếu mở miệng, “Ba, để bọn họ vào đi, xem xem bọn họ còn muốn nói cái gì, lại có biện pháp gì giúp An Húc Dương thoát tội.”

Ba Hàn sững sốt, lập tức quay đầu trừng Hàn Dĩnh, “Nói cái gì đó! Bọn nó còn có gì để nói, hiện tại trừ phi đem cha mẹ thẳng mất dạy này tới đây, bằng không ba không muốn nói gì hết.”

Nói xong, vươn tay vội vàng đỡ cô ả và vợ vào trong.

Thấy một loạt động tác của ba Hàn, Hàn Vũ sững sốt, rồi đột nhiên phản ứng lại được, trên mặt lộ ra nụ cười, lặng lẽ nhìn Hàn Dĩnh.

Hàn Đình bên kia bị ba Hàn mạnh mẽ đuổi vào trong không cẩn thận liếc thấy nụ cười này của Hàn Vũ, trong lòng nhảy một cái, cảm thấy chuyện này hình như thật sự không còn nắm chắc trong tay nữa, trong nháy mắt đó, cô ta mãnh liệt cảm ứng được, không thể để ba mình đẩy mình vào, nhất định phải để những người này vào, nếu không....

Nghĩ vậy, cô ả lập tức dừng bước, cầu xin nói với mẹ mình, “Mẹ, mẹ bảo bọn họ vào đi, con chỉ không cảm lòng, con nghĩ con đã tới tình trạng này rồi, rốt cuộc những người này còn muốn biện hộ cái gì, con chỉ muốn biết, rốt cuộc bọn họ còn muốn nói gì.”

Mẹ Hàn nghe Hàn Đình bị thương lại bướng bỉnh làm cho bất đắc dĩ, quay đầu do dự nhìn chồng mình, nửa ngày mới nói, “Thôi, để bọn họ vào đi, mặc kệ chuyện gì, cho dù chỉ là biện hộ vô ích, cũng phải để bọn nó biết là vô ích mới được!”

Ba Hàn nhìn nhìn mẹ Hàn, lại nhìn nhìn Hàn Đình hức hức khóc nức nở, cuối cùng chỉ đành cầm giận đá cửa, để đám người Hàn Vũ vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa phòng, xem rốt cuộc bọn họ muốn nói gì.

Đám người ngoài phòng thấy cửa phòng khép kín, không khỏi bóp cổ tay thở dài, không có cách nào biết chuyện tiếp theo nha!

Bên này đám Hàn Vũ vào phòng cũng không nói chuyện vô nghĩa, thấy cửa phòng vừa khép lại, lập tức vào thẳng vấn đề, “Đứa nhỏ Hàn Đình mang thai không phải của An Húc Dương, cô ta té xuống cũng không phải người khác đẩy, hoàn toàn là do cô ta tự biên tự diễn, đối với sự kiện lần này, lão đại bọn tôi không cần chịu trách nhiệm gì, ngược lại, các người nên trả giá nhất định vì đánh người vô tội.”

Mấy người trong phòng nghe Hàn Vũ nói hết, lập tức lộ ra vẻ mặt phân hóa về hai cực, một nhà Hàn Đình hoàn toàn ngây người, ánh mắt nhìn Hàn Vũ giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Mà đám An Húc Dương Quý Ly đều lộ ra ý cười quả nhiên là thế từ tận đáy lòng.

“Hàn Vũ!” Trong một nhà ba người Hàn Đình, Hàn Đình phản ứng lại trước tiên, “Cậu có biết cậu đang nói cái gì không? Máy người có thể biện hộ cho anh ta, nhưng mấy cái câu lật ngược trái phải này, có phải nói quá buồn cười rồi hay không!”

“Ai lật ngược trái phải tự mình hiểu lấy.” Hàn Vũ thản nhiên tiếp một câu, thuận tiện quơ quơ văn kiện trên tay mình, “Có lẽ cô càng muốn tận mắt nhìn mấy thứ trong tay tôi.”

Hàn Đình lập tức yên lặng, cô ả liếc nhìn túi văn kiện trong tay Hàn Vũ, cô ta không biết bên trong thật sự có chứng cứ gì, hay là đang giở trò lừa gạt cô ta.

Lương lự hoảng hốt chỉ là chuyện trong chớp mắt, gần như chưa tới ba giây, cô ả lại treo lên sắc mặt suy yếu, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Hàn Vũ, “Hàn Vũ, thay vì cậu ở đây giúp anh em đặt điều thoát tội, sao không về làm bạn với tình nhân của cậu đi, là Nhạc thiếu đúng không? Hay là Tả.....”

Nói xong, lại che miệng vùi đầu vào vai mẹ Hàn ho khò khè, giống như thể lực đã chống đỡ không nổi rồi.

Mà trong phòng trừ cha mẹ Hàn Đình bị cô ta hấp dẫn lực chú ý, tất cả đều khó hiểu nhìn về phía Hàn Vũ — ả có ý gì? Sao lại dính tới Nhạc Song Bản?

Hàn Vũ cũng sửng sốt, nhưng xuyên qua bả vai mẹ Hàn thấy Hàn Đình không chớp mắt nhìn mình, ánh mắt kia đại khái chưa từng biểu hiện cảm xúc chân thật của cô ta đến vậy, Hàn Vũ từ trong đó nhìn ra uy hiếp dày đặc.

Uy hiếp? Hàn Vũ khó hiểu, cậu có nhược điểm gì trong tay cô ta?

Đột nhiên, Hàn Vũ nhớ ra ngày đó khi về trường, cách xử sự quái dị khi cậu bắt gặp cô ta và Khâu Minh trước bồn hoa, đầu tiên là rất bối rối, nhưng sau đó lúc Khâu Minh nói tới mình và Nhạc Song Bản, cô ta lại đột nhiên bình tĩnh lại, giống như nắm được nhược điểm, sau còn kêu mình giúp cô ta gọi lão đại xuống lầu.

Hóa ra.....

Nghĩ đến đây Hàn Vũ bật cười, con nhỏ này ngay từ đầu ngay từ đầu cho rằng mình làm hư cái gì, nhưng nghe Khâu Minh vô ý nói ra, lại cảm thấy chuyện mình ‘bắt cá hai tay’ bị cô ta nắm được, cho nên đột nhiên không sợ nữa?

Còn dùng ánh mắt khó hiểu như vậy nhìn mình, hiện tại nhớ lại, chắc cái đó gọi là “nước sông không phạm nước giếng, cậu đừng dính vào chuyện của tôi, tôi cũng không quan tâm chuyện của cậu” nhỉ.

Trong phút chốc ngắn ngủn, khi Hàn Vũ nghĩ thông mọi chuyện cùng với ánh mắt bắn khoả uy hiếp của Hàn Đình, ba Hàn rút cuộc phản ứng lại, tức giận đến mức ngực phập phồng khó có thể bình tĩnh, lão run tay chỉ Hàn Vũ, “Mày..... mày..... một đám tội mày dám đổi trắng thay đen tới tình trạng này, tội mày nghĩ thế giới này không có pháp luật đúng không?”

Hàn Vũ nhìn ba Hàn, không khỏi cảm thấy bi ai cho lão, dạy ra một đứa con gái thế này, giáo dục đạo đức pháp luật cái con khỉ, sau đó lại nhìn Hàn Đình vẫn gục trên vai mẹ Hàn nức nở, tay bắt đầu chậm rãi mở túi văn kiện, rút ra một tờ báo cáo đưa cho ba Hàn.

“Bác trai, có lẽ bác sẽ muốn xem cái này một chút, đây là một ít mẫu máu còn lưu lại cuối cùng của đứa cháu ngoại không duyên phận với bác, làm xét nghiệm ADN với lão đại của bọn tôi, xin đừng kỳ quái bọn tôi lấy mẫu máu ở đâu, nếu bác nghi ngờ, bọn tôi cũng đã thuận tiện làm xét nghiệm mẫu máu này với con gái bác, đứa bé này tuyệt đối là cháu ngoại bác, nhưng cũng không phải con của lão đại bọn tôi.” Hàn Vũ nói xong, đưa tờ giấy kia qua.

Hàn Đình ngẩng đầu khỏi vai mẹ mình, hoảng sợ mở to mắt nhìn Hàn Vũ, ánh mắt kia giống như đang nói — làm sao mày dám?

Hàn Vũ cười đáp lại — tôi đã làm rồi. Sau đó lại nhìn về phía ba Hàn, tiếp tục đưa đồ qua.

“Sau đó, lại cho ngài xem thứ này, đây là máy giám thị của một cửa hàng mặt tiền ngay bên cạnh quay lại được khi con gái bác xảy ra chuyện, bác có thể thấy con gái bác tự biên tự diễn một màn bị đẩy ngã xuống đất có bao nhiêu ngoạn mục, đây là phim gốc, đây là ảnh chụp cắt từ phim.”

Ba Hàn đã hoàn toàn chìm trong rúng động do tờ giấy ADN kia mang lại không hồi thần được, đối với thứ Hàn Vũ đưa tới sau đó, chỉ hoảng sợ liếc qua vào ảnh chụp, một cái liếc mắt, vừa vặn thấy mấy tấm ảnh Hàn Dĩnh bị “ngã xuống”, mờ mịt trên mặt lập tức biến thành núi lửa bùng nổ.

“Mày, nó.....” Ba Hàn khó có thể nói thành lời, lão run tay xoay người lại kéo Hàn Dĩnh ra khỏi người mẹ Hàn, ném ảnh chụp và giấy xét nghiệm lên đầu ả, “Mày, cái con nhỏ hư đốn này, mày xem xem mày đã làm những gì?”

Hàn Vũ nhìn mẹ Hàn cũng vô cùng mờ mịt và Hàn Dĩnh run môi yên lặng nhặt giấy xét nghiệm lên, trong lòng thở dài, dùng ánh mắt ra hiệu cho đám An Húc Dương, ý bảo lui ra, việc còn lại phải do một nhà ba người bọn họ giải quyết.

Mấy người đều tự gạt đầu, ngay khoảnh khắc Hàn Vũ muốn bước ra khỏi cửa, bàn tay ba Hàn hung hăng tát lên mặt Hàn Dĩnh, đánh cho cô ả lão đảo vài bước, lệch đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt Hàn Vũ.

Ả vẫn duy trì động tác nghiêng đầu, ánh mắt dán chặt vào Hàn Vũ, trong đó đều là oán độc và hận thù sâu sắc không hề che giấu.

Hàn Vũ nhíu mày nhìn lại ả, mở cửa, bước ra ngoài.

85. Chương 85

“Anh tới trước cổng chưa?” Hàn Vũ vừa dùng vai kẹp điện thoại nói chuyện, vừa ôm sách trước mặt bỏ vào trong hộp, “Vậy được, anh đợi một lát, em bảo bọn họ giúp em dọn đồ xuống.”

Cúp điện thoại, Hàn Vũ dùng chân đá đá An Húc Dương vẫn đang cùng Quý Ly tình chàng ý thiếp, lại kêu một tiếng với Kỳ Lân và Nguyên Lăng, “Nhanh lên! Các cu li, dọn đồ xuống dưới cho tôi, tài xế còn đang chờ dưới lầu đó!”

An Húc Dương “ai” một tiếng, nhanh nhẹn cúp điện thoại, tuy rằng bà xã quan trọng, nhưng nếu không có người anh em Hàn Vũ, đừng nói bà xã, có lẽ ngay cả miếng thịt gân trăm cân trên người mình cũng giữ không nổi.

Anh ta tiến đến, ôm lấy thùng giấy chứa đầy sách, tiên phong đi trước.

Kỳ Lâm Nguyên Lăng cũng đều giúp cầm vài thứ, mấy người góp chút sức, đồ đạc Hàn Vũ thu dọn xong từ sáng sớm được cầm đi gần hết.

“Tiểu Ngũ, tuy trong lúc thực tập trường không cho ở lại ktx, nhưng cậu cũng không cần dọn sạch toàn bộ nha! Cậu xem xem đầu giường mình kia, chỉ còn thừa lại một cái ga giường, đừng nói trong lúc thực tập cậu cũng không tính trở lại chứ?” Nguyên Lăng xách đồ, nghiêng đầu nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ hì hì cười ngổ hai tiếng, không cần nói, cậu có ý này đấy.

“Tôi thấy bạn cùng lớp cậu đều ca ngợi cậu có tinh thần hy sinh, tặng hết công tác tốt cho bọn họ, bản thân thì vợ lấy công việc không có tiền đồ nhất, thật sự đều nhìn lầm cậu hết rồi! Cậu chỉ nhìn trúng chỗ kia cách nhà anh Tả gần nhất, tiện cho cậu chạy về!” Kỳ Lâm cũng trêu chọc tiếp lời.

Hàn Vũ tiếp tục cười ngổ, lời Kỳ Lâm nói chỉ đúng một nửa, cậu muốn công tác đó, nếu nhìn ở góc độ công việc mong đợi, quả thật không có tiền đồ phát triển, nhưng nếu để học tiếp lên, vẫn cực kì có lợi.

Dù sao, cậu cũng không cần mượn công tác thực tập này bám víu giáo sư y sĩ gì đó, bất luận là Kinh Vĩ Quốc và Ngụy Quốc Thủ, hay là bên Mạc Phàm, hậu trường dành cho cậu đã đủ mạnh, cái cậu cần chẳng qua là càng nhiều thời gian tự do và công tác thực tập nhàn rỗi, như vậy cậu mới có thể một lòng một dạ ôn tập đọc sách, chuẩn bị cho cuộc thi.

Mà công tác hiện tại, tuy tiền đồ phát triển không tốt, nhưng tương ứng, cũng sẽ không chiếm quá nhiều thời gian và sức lực của cậu, với cậu mà nói, đây mới là điểm tốt chân chính!

Khi nói chuyện, bốn người đã tới cổng trường, nhìn chiếc xe màu đen đỗ ở chỗ cũ, ba người không khỏi cùng nhau chớp mắt ra hiệu một phen.

Thấy bốn người ôm một đồng đồ đi tới, Tả Duy Đường xuống xe, giúp bọn họ mở cốp sau, đặt thùng sách phía sau, nhét thêm túi hành lý nhỏ vào, mấy thứ đồ khác không nhét vào được nữa thì bỏ lên băng ghế sau.

Hàn Vũ vỗ vỗ tay, cho ba người cùng phòng một người một giường, “Được rồi! Cảm ơn mấy anh em! Đúng rồi, lão đại anh đã tìm được chỗ ở chưa? Có muốn tôi để ý cho anh không?”

Trong bốn người này, trừ An Húc Dương ra, trong lúc thực tập cơ bản đều quay về ở nhà mình.

An Húc Dương nhếch miệng cười cười, đỉnh đặc phẩy tay với Hàn Vũ, “Không cần, chỗ bọn anh có ktx tập thể, anh qua đó chen chút một khoảng thời gian, nếu không quen lại nói sau!”

Hàn Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười hiện tại của An Húc Dương, tự dưng nhớ tới hai tuần trước anh ta bị hại thảm, không khỏi cảm thán, khuyết điểm lớn nhất của An Húc Dương đại khái chính là dây thần kinh tương đối thô, rất nhiều chuyện không thể suy nghĩ tỉ mỉ, nhưng ưu điểm lớn nhất cũng là thần kinh thô,

chuyện có bực bội, đã qua thì cho qua, anh ta vẫn là An Húc Dương trước đó.

Năm người đứng trước xe hàn huyền vài câu, hện về sau thường xuyên tới tiệm Hàn Vũ tụ tập, sau đó đều tản đi, Hàn Vũ cũng theo sau Tả Duy Đường chui vào xe, chỉ là vừa xoay người, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt thù hận không chớp lấy một cái trừng mình.

Hàn Vũ sững sốt, ngược lại chậm rãi đứng thẳng người, nhìn lại.

Chỉ thấy Hàn Đình đang ôm một đồng đồ đứng ở cổng trường, bên cạnh là anh họ cô ả, ả thấy Hàn Vũ nhìn lại, không khỏi lộ ra nụ cười thâm ý với cậu, xoay người đi với anh họ mình.

Hàn Vũ nhìn theo bóng đối phương đi xa, xoa cằm trầm tư, nụ cười vừa rồi, hình như rất..... rất sao đó, Hàn Vũ nhất thời không nói rõ được là cảm giác gì.

“Lên xe, về thôi! Đứng gốc cái gì!” Tả Duy Đường ngồi trong xe thấy Hàn Vũ còn chưa lên xe, nhấn còi giục cậu.

Hàn Vũ bị còi xe dọa hồi phục tinh thần, vỗ vỗ trán, ném việc này ra sau đầu, chui vào xe, ngồi vào ghế phó ái.

“Khi nào đi làm*?” Tả Duy Đường ngó cậu một cái, ý bảo cậu gài dây an toàn vào.

(*gốc là : đi đưa tin, nghĩa là tới trình diện)

Hàn Vũ vừa thắt dây an toàn vừa trả lời, “Ngày mốt.”

Tả Duy Đường gật đầu, khởi động xe.

Hai người trực tiếp lái xe về nhà, lúc lên lầu, chút đồ kia dọn tới dọn lui hai lần thang mới dọn xong, về đến nhà, Hàn Vũ một mình ngồi xổm thu dọn, lấy hết quần áo ra, đặt từng món vào tủ quần áo, dọn quần áo xong, lại xoay người vào phòng sách, chuẩn bị sửa soạn là sách vở.

Kết quả vừa tới cửa phòng sách, đã thấy Tả Duy Đường đang khoanh tay đứng trước giá sách, thùng sách dưới chân y đã trống không.

Hàn Vũ theo mắt y nhìn qua, phát hiện sách của mình đã được phân loại đặt lên giá, còn được xếp cực chỉnh tề, cậu cười cười đi tới phía sau Tả Duy Đường, vươn tay vòng lấy eo y, ngẩng mặt nhìn y, “Anh đang nhìn gì vậy? Nhìn thành quả lao động của mình?”

Tả Duy Đường đưa tay vòng qua vai cậu, nhỏ giọng nói, “Anh chỉ đang nghĩ, giá sách này rốt cuộc cũng

được nhét đầy, căn nhà này..... cuối cùng không còn trống trải nữa rồi!”

Hàn Vũ hơi giật mình, lập tức phản ứng được y đang nói cái gì, nụ cười bên miệng càng sáng lạn, “Anh đang ám chỉ em cái gì?”

Tả Duyệt Đường cúi đầu nhìn cậu, “Em nói xem?”

Hàn Vũ cười lắc đầu, “Không phải anh đang đặc ý hiện tại cơ bản em ở nhà cả năm à! Ba bữa cơm của anh sẽ không thiếu, anh..... hừ hừ..... cũng không cần nín nhịn nữa, đúng không?”

Tả Duyệt Đường nhún mày, không đáp.

Hàn Vũ cười cười đột nhiên nhớ ra thân phận sinh viên quốc phòng hiện tại của mình lại ngẩn ra, sau đó nhìn Tả Duyệt Đường, “Aizz, anh nói xem, nếu sau này em đi bộ đội, không phải anh vẫn sẽ một mình tiếp tục cô đơn lẻ loi trong phòng trống?”

Tả Duyệt Đường nghe cậu hỏi thế, cũng ngẩn ra, nhưng không tới ba giây nhanh chóng phản ứng lại, “Thiếu chút nữa bị em lừa rồi, em chỉ là dự bị quốc phòng, từ lúc nào tới phiên em chạy theo quân đồn trú, chỉ riêng cái thân thể của em thôi, tới đó cũng chỉ hao phí đồ ăn của người ta!”

Hàn Vũ bị Tả Duyệt Đường nói ngốc luôn, có nên may mắn cậu không phải nghe câu này từ chỉ huy?

(chém, gốc là ? không liên quan lắm)

Thấy vẻ mặt này của Hàn Vũ, Tả Duyệt Đường biết ngay trong đầu cậu suy nghĩ cái gì, thở dài, xoa xoa đầu cậu nói, “Em đọc sách suốt, ngay cả mình muốn đi con đường nào cũng không rõ ràng, cả ngày đều bận rộn cái gì chứ?”

“Sinh viên quốc phòng hiện tại phần lớn là để làm quân dự bị, trong trường quân đội bây giờ, ngành nào nghề nào cũng có nhân tài chuyên nghiệp ở đó, em cho rằng tụi em có thể xuất sắc nổi trội hơn bọn họ à? Anh thấy trong một đám tụi em, trừ vài cá nhân được bên trên nhìn trúng, nhất định sẽ được mang đi, những người khác vẫn nên tiếp tục thi lên đi! Chuyên ngành này của bọn em, không học mười năm tám năm, đến chỗ nào cũng không có ngày đứng đầu.” Nói xong, còn rất nghiêm túc thở dài thay Hàn Vũ.

Hàn Vũ bị y làm nghẹn, lập tức hiểu rõ quả thật mình nghĩ quá đương nhiên rồi, nhưng nghe y trêu chọc cùng với ánh mắt khiêu khích kia, trong lòng không khỏi hơi tức, cậu thuận tay muốn kẹp Tả Duyệt Đường một phen, lại bị trở tay đàn áp.

“Ừ, em không có ngày đứng đầu, anh đợi tới già có lẽ cũng không đợi được em có tiền đồ, nếu không thì anh tự đi mà trải nghiệm đi, em mang theo tiền em kiếm được đi tìm thằng nhóc nào trẻ hơn!” Hàn Vũ tránh không ra, ngoài miệng không khỏi dùng lời nói gai góc đâm chọc Tả Duyệt Đường.

(lại nữa =))))))

Tả Duy Đường trúng một kích, tuy biết cậu cố ý chọc giận mình, nhưng không thể phủ nhận, nghe cậu nói chữ “già” với “thằng nhóc trẻ hơn”, ngọn lửa trong lòng vẫn bốc lên từng cơn.

Tay trái y giữ chặt bàn tay muốn làm chuyện xấu của Hàn Vũ, cúi đầu nhìn về mặt giận dữ của cậu, cơn tức trong lòng không có chỗ xả, tỏa ra chung quanh, nhưng.... Tả Duy Đường nhìn chăm chăm ánh mắt đang nhìn mình không chớp lấy một cái của Hàn Vũ, cuối cùng vẫn khẽ thở dài một hơi, con cừu ngẫu nhiên cũng muốn cầu kính mà, y vươn tay bẹo mặt Hàn Vũ, nhẹ giọng nói, “Được rồi, anh nói sai rồi, đừng quậy.”

Hàn Vũ vốn đang ghen một cục tức, chỉ chờ Tả Duy Đường đâm chọt thêm một câu sẽ chuẩn bị bộc phát cả ra, nhưng không nghĩ tới đợi nửa ngày, lại bị một cục bông chặn lại, khiến cơn tức trong lòng cậu từng chút tiêu tan sạch sẽ một cách khó hiểu, đồng thời, trong lòng cũng hơi thẹn thùng.

Thật sự là những ngày thư thái quá nhiều, người càng sống càng thụt lùi, chỉ vì một câu nói lại nghiêm túc hẳn lên, chẳng qua..... Hàn Vũ ngó ngó Tả Duy Đường, trong lòng thâm vênh vào, con dã thú này cũng có lúc thỏa hiệp trước.

Hai người vì lẫn xung đột không lớn không nhỏ này, đều tự cảm thấy nhìn được một thứ gì khác trên người đối phương, trái lại không thấy đây là xung đột, mà cho rằng là cơ hội để mình thấy được một mặt khác của đối phương.

Sau đó trong lòng hai người đều không hận mà cùng tự tính toán, cứ cảm thấy, chuyện thế này xảy ra vài ba lần hình như cũng không gì quá đáng.

Kết quả lúc ăn cơm tối, đôi bên đều cố ý tìm ngược với đối phương, kết quả bởi vì quá mức tận lực và kỹ xảo vụng về ngược lại cả hai đều cười dài.

“Được rồi, được rồi, anh xem cả một bàn đồ ăn làm cho chúng ta này, người không biết còn tưởng rằng bị châu châu đánh chiếm đấy!” Hàn Vũ gấp bụng ngồi cười trên ghế.

Tả Duy Đường lại hơi buồn bực sờ cằm nghĩ làm sai chỗ nào rồi.

Hàn Vũ vươn tay đâm Tả Duy Đường, “Đừng nghĩ nữa, đi rửa chén, đi rửa chén.”

Tả Duy Đường đứng lên, nhìn một đống hỗn loạn trên bàn, đầu đau một trận, chẳng qua vẫn chịu khó xắn tay áo bắt đầu dọn bàn, vừa dọn vừa bảo Hàn Vũ đứng lên vào phòng tắm rửa, đừng ngồi đấy cười ngố.

Hàn Vũ tiếp tục cười ngố gật đầu vào phòng tắm, đợi khi dòng nước ấm áp đổ xuống, Hàn Vũ mới thoáng ngừng ý cười, Tả Duy Đường trải qua nhiều chuyện, mới ba mươi tuổi, đầu óc tâm tư sớm đã thành thực đến nát nhừ.

(chỗ này, không biết có phải chơi chữ không, chữ ‘thành thực’ (trưởng thành, chín chắn) với ‘chín’ của thức ăn chín là dùng cùng 1 chữ, mà đồ ăn nấu chín quá sẽ nhừ, nên ý chỗ này là bảo anh Tả quá thành thực rồi)

Mà chính cậu, cũng là một tồn tại kì lạ xác ngoài không tương ứng với tâm tư, nói thế nào, tuổi tác tâm lý đã cỡ đó rồi, hai người cũng không còn tâm tình thanh niên, học đáng về thanh niên người ta thật sự chỉ ra hiệu quả về hồ thành chó, khó trách hai người đều nhìn nhau không nổi muốn cười dài.

Chờ Hàn Vũ tắm xong đi ra, đồng lộn xộn trên bàn đã biến mất, mặt Hàn Vũ treo lên nụ cười mở tủ ngoài ban công lấy chút trà hoa cỏ, thông dong đi vào bếp.

Cậu lấy ấm trà trên tủ bát, bỏ hoa cả vào, rót một bình nước nóng, sau đó ôm ấm trà đứng bên cạnh nhìn Tả Duy Đường rửa sạch đồng chén bát bọn họ mới vừa đùa giỡn khi nãy.

Tả Duy Đường ngẩng đầu nhìn cậu một cái, vươn tay đây bọt xà phòng ngoắc ngoắc cậu, “Lại đây.”

“Làm gì?” Hàn Vũ dán qua.

“Hôn em.” Tiếng nói vừa dứt, môi Tả Duy Đường đã đưa tới, khi trong miệng đều là hơi khiến mình an tâm của đối phương, không khỏi thắm cảm thán, cái cảm giác này vẫn tốt nhất.

.....

Đợi tới ngày Hàn Vũ tới chỗ thực tập trình diện, Tả Duy Đường cũng dậy từ sớm, muốn lái xe đưa Hàn Vũ đi, sau đó mới chạy vòng qua công ty đi làm, Hàn Vũ không nói gì nhìn y nửa ngày, khuyên y không cần đi, mình cũng đâu phải con nít, chẳng lẽ chút đường này còn lo cậu lạc mất à.

Nhưng một câu “Đi xem đường, về sau tiện đón em.” của Tả Duy Đường chặn chết toàn bộ mấy câu sau đó của Hàn Vũ, người đàn ông của cậu tri kỷ thế này, sao cậu lại không cho y cơ hội thể hiện chứ.

Tới nơi thực tập, tìm thầy báo tên, nộp hết toàn bộ hồ sơ của mình lên, Hàn Vũ mới chính thức nhận ra, chỗ thực tập của mình quả thật rất hẻo lánh, cả một buổi sáng rồi, so với đủ loại khoa tây y dưới lầu, bệnh nhân tới khoa chỉnh hình trung y của bọn họ không phải bên tây y đề cử tới đây, thì chính là một vài người bị phong thấp mãn tính muốn điều dưỡng, còn có một vài người là quẹo nhầm khoa.

Bác sĩ già hướng dẫn Hàn Vũ tính tình không tệ, lúc không có ai luôn ôm một cái ấm tử sa, bên trong đều là lá trà ngon, lúc hết nước, cơ bản cũng không để Hàn Vũ ra tay, đều tự mình hí hửng chạy đi thêm nước.

Hàn Vũ muốn hiến ân cần còn bị bác sĩ già đẩy ra, “Người phải vận động nhiều, thầy ngồi cả ngày, cũng chỉ có rót nước trà mới đi hai bước, em muốn cướp việc này của thầy, một ngày thầy đều không cần động dậy, sớm muộn cũng lão hóa!”

Hàn Vũ cười đáp lời, tuy đối phương không chủ động muốn cậu làm gì, người đến khám bệnh cũng ít, cơ hội có thể mượn ví dụ thực tế dạy Hàn Vũ càng không nhiều, Hàn Vũ cứ cảm thấy mình mới tới, không làm chút chuyện mà vẫn luôn ngồi không, càng thêm phát ngốc.

Vì thế nên tự mình tìm việc, dù sao cũng phải cho người ta chút ấn tượng tốt trong mấy ngày đầu. Về sau chuyển qua khoa khác, nhận xét của bên này cũng tốt một chút, Hàn Vũ chỉ cần nghĩ đến tiếp theo mình đều phải dạo một vòng qua tất cả các khoa bệnh viện này có như khoa nhi trung y, phụ khoa trung y, v.v..., không hiểu sao lại cảm thấy áp lực.

Tuy rằng dưới sự dạy dỗ của Kinh Vĩ Quốc và Ngụy Quốc Thủ, tri thức trong SGK cậu nắm giữ rất tốt, nhưng dù sao đó cũng là thứ chết, chân chính thực tập, cậu mới biết trong lòng mình có bao nhiêu kinh sợ, dù sao, cậu sờ tới đã không đơn giản chỉ là vài bệnh án bày trong sách vở, mà là một sinh mệnh sống sờ sờ, là thứ cần phải chịu trách nhiệm.

Bác sĩ già dẫn dắt Hàn Vũ liếc mắt một cái là nhìn ra ân cần và sợ hãi của Hàn Vũ, vẫn không nói gì như trước, mỗi ngày bưng ấm trà của mình, có bệnh nhân thì khám bệnh, lúc không có bệnh nhân, vẫn luôn tự vui vẻ xoay tới xoay lui trong phòng mình.

Hàn Vũ trông bộ dạng đối phương, trong lòng hơi buồn bực, tự cảm thấy mình cũng coi như thông minh, nhất là so với hai sinh viên cùng khó tới thực tập chung, cậu tự nhận mình làm rất nhiều, nhưng vị bác sĩ này dường như cũng không để ai trong lòng, đối với cậu và hai người khác không có gì khác biệt.

Dưới áp lực khó hiểu, lại đụng phải thái độ nhàn nhã của bác sĩ già, cảm giác sợ sệt của Hàn Vũ ngược lại chậm rãi tan mất, mặc kệ tốt hay không, thật ra trừ chính bạn và người quan tâm đến bạn, những người khác sẽ không để ý.

Nhìn thấu được những thứ này, Hàn Vũ rút lại ân cần và sợ hãi của mình, nên làm cậu đều sẽ làm, nên sắp xếp lại hồ sơ cho bác sĩ già cậu vẫn sẽ sắp xếp lại, nên quét dọn văn phòng cho bác sĩ già, cậu cũng vẫn quét dọn như trước, chỉ rút lại phần tâm lý thiệt hơn kia, hết thảy trở nên càng thêm đương nhiên.

Thẳng tới một tháng sau, lúc Hàn Vũ và hai sinh viên kia chuyển sang một khoa khác, bác sĩ già hiếm khi hàm ý sâu xa nói một đoạn dài với ba người, “Trung y khám bệnh, bác sĩ cần nhất vẫn là cái tâm, mặc kệ tình huống gì, các em nhớ rõ cái tâm cứu người chữa bệnh là được rồi. Các em giữ vững cái tâm của mình, những thứ khác, đều sẽ từng chút từng chút tụ tập trên người các em, các em đừng không tin tưởng.”

Ba người cung kính khách sáo tỏ vẻ cảm kích và dâng bốc lời dạy bảo của bác sĩ già một phen, lúc xoay người cầm bản đánh giá bác sĩ già cho đến khoa khác báo cáo, Hàn Vũ nhìn bảng thành tích bên trên, đột nhiên hiểu được lời bác sĩ già vừa nói.

Cậu bật cười gấp bản đánh giá lại, không khỏi cảm thấy bác sĩ già này thật đúng là người thú vị, đã học thành cao nhân trên cao, lại tới chỉ bảo đám oắt con.

Thực tập một tháng, rốt cuộc Hàn Vũ cảm thấy mình đã đi trên quỹ đạo, trừ ứng phó đủ loại công việc trong lúc thực tập, đủ chuyện về cuộc sống và học tập cũng một lần nữa trở về trong tầm tay cậu.

Buổi chiều khi Tả Duy Đường tới đón cậu về, Hàn Vũ cười kể cho y trải nghiệm một tháng của mình, thậm chí mấy lời bác sĩ già nói với mình hồi sáng, hai người nói nói cười cười về tới trước cửa nhà, lại bị Kinh Vĩ Quốc chờ ở đó dọa sợ.

“Sư huynh, sao anh lại tới đây?” Hàn Vũ thu lại nụ cười, khó hiểu chào đón.

Trên mặt Kinh Vĩ Quốc đầy tức giận nhìn nhìn Hàn Vũ, rồi lại cực kì phẫn nộ trừng Tả Duy Đường, nghiêng răng nghiêng lợi, “Mở cửa, vào trong nói!”

Hàn Vũ và Tả Duy Đường nhìn nhau một cái, đều nhìn ra khó hiểu trong mắt đối phương, tuy là khó hiểu, nhưng hai người thấy Kinh Vĩ Quốc như vậy chỉ biết nhất định xảy ra chuyện, nếu không sẽ không có sắc mặt này.

Hai người nhanh chóng mở cửa, mời Kinh Vĩ Quốc vào trong, ba người đổi dép lê bước vào trong, tới phòng khách, Hàn Vũ để Kinh Vĩ Quốc ngồi xuống trước, mình thì đi lấy nước, kết quả lại bị Kinh Vĩ Quốc từ chối thẳng, “Đến lúc nào rồi, còn trà cái gì, ngồi xuống!”

Hàn Vũ ngẩn ra, theo bản năng nghe lời Kinh Vĩ Quốc, ngồi xuống sofa, Tả Duy Đường cũng theo qua, ngồi xuống kế Hàn Vũ.

Kinh Vĩ Quốc nhìn hai người một cái, cuối cùng bất đắc dĩ thở thật dài một hơi, đào trong túi ra mấy tờ giấy ném cho hai người.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường nhìn nhau, cùng lấy mấy tờ giấy tới xem, vừa nhìn, sắc mặt hai người lập tức thay đổi mấy bận, chỉ thấy trên từng tờ giấy giống như tờ đơn tuyên truyền, đều là ảnh chụp hai người hôn môi ôm ấp trong một tháng này Tả Duy Đường đi đón Hàn Vũ, hơn nữa mỗi tấm đều chụp xuyên qua cửa kính xe nhưng vẫn rất rõ ràng, vừa nhìn là biết do chuyên gia ra tay.

Hàn Vũ vì vừa mới bước vào giai đoạn thực tập mà áp lực và âm u khó hiểu, mỗi khi tan tầm, tâm tình cậu luôn khó có thể nhấc cao, lúc Tả Duy Đường tới đón cậu, luôn nhìn không vừa mắt về mặt kia, nên cứ luôn lôi kéo cậu dầy vò một phen, để cảm xúc của cậu chuyển biến tốt đẹp mới tình nguyện về nhà.

Mà Tả Duy Đường cũng bởi vì vẫn luôn tùy tiện quen rồi, vốn đã cố ý chọn chỗ khó thấy chờ Hàn Vũ, hơn nữa chuyện bên Tả Khoán đều đã giải quyết xong, cảnh giác trong lòng quả thật hơi lơ lửng.

Hơn nữa gần đây mỗi lần đi đón Hàn Vũ, thấy Hàn Vũ đều ủ rũ, trong lòng luôn không tự giác muốn trêu đùa cậu, để cậu đỡ hơn chút, kết quả một đi hai đến, vậy mà lại khiến cho người có tâm chụp được mấy tấm này.

Hàn Vũ hít thở sâu vài lần, ép buộc mình đọc hết mấy chữ bên dưới.

Nội dung trong đó kể tóm tắt một đời hai mươi mấy năm của Hàn Vũ, từ lúc cậu nghèo túng chán chường

đến mức phải tới công trường bán sức lao động để mưu sinh, cho đến hiện tại cậu sống cuộc sống “cắm y ngọc thực” phải trả giá đủ thứ của bản thân, viết rõ rành rành.

Chỉ là “rõ rành rành” này cũng không ngang bằng với sự thật, trên thực tế, những thứ trong đó cơ bản đều là nửa thật nửa giả, chuyện là thật, bối cảnh là thật, kết quả cũng là thật.

86. Chương 86-1

Hàn Vũ và Kinh Vĩ Quốc phải hợp lực mới kéo Tả Duy Đường lại được, ba người ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm một chồng giấy tuyên truyền ngăng người, thật lâu sau, Kinh Vĩ Quốc mới mở miệng.

“Trước tiên mặc kệ ai làm, phải nghĩ cách giải quyết chuyện này thế nào đã! Tiểu Ngũ, ngày mai em cứ đến bệnh viện thực tập như bình thường, anh về trường thăm dò trước, xem tình huống thế nào, nếu ồn ào đến cấp trên của trường học....”

Kinh Vĩ Quốc cũng không nói hết câu, Hàn Vũ đã đoán được, huyên não qua lớn không dễ dọn dẹp, xuất phát từ đủ loại suy tính, bên trên có lẽ sẽ quyết nghị đuổi học cậu.

“Không cần! Sẽ không ồn ào đến bên trên.” Tả Duy Đường nắm chặt tay, oán hận nói.

Hàn Vũ và Kinh Vĩ Quốc đồng loạt quay đầu nhìn y.

“Tôi sẽ cùng ông già tìm người đề xuống — mặc kệ là bên nào.” Tả Duy Đường liếc nhìn bọn họ một cái, đứng dậy vào phòng sách, lấy điện thoại ra.

Hàn Vũ nhìn theo Tả Duy Đường vào phòng sách, cười khổ với Kinh Vĩ Quốc, “Hôm nay thật sự cảm ơn sư huynh, đám bạn em đều ra ngoài thực tập hết, thừa dịp hiện tại làm mấy chuyện này trong trường, chứng tỏ đã chọn thời cơ tốt, may mắn có anh ngăn cản mấy thứ này phát tán.”

Kinh Vĩ Quốc cũng mệt mỏi xoa xoa mi tâm, “Lần này thật đúng là không dám nhận, anh chỉ mang theo sinh viên đi một vòng trường vơ vét, còn không biết có lấy sạch hết chưa, mà cho dù dọn sạch rồi, đã có vài người nhìn thấy đại khái cũng không chặn hết được.”

Hàn Vũ vẫn cảm kích cười cười với Kinh Vĩ Quốc, “Sư huynh, anh nói vậy là muốn em áy náy chết à, những gì anh làm, đã có thể khổng chế trong một phạm vi nhất định rồi!”

Nói xong, Hàn Vũ lại cầm mấy tờ giấy tuyên truyền kia, tự trào phúng cười cười, “Có một số việc, anh càng xem nó là bí mật, nhưng không có quyết tâm giữ bí mật, tới thời điểm không giấu được, thì sẽ giấu không được.”

Nói rồi, Hàn Vũ như đột nhiên nhớ tới thứ gì, cầm tờ tuyên truyền xông vào phòng sách, thấy Hàn Vũ mặt mày trắng bệch chạy vào phòng sách, Kinh Vĩ Quốc cũng đột nhiên ý thức được gì đó, lập tức nghiêm túc hẳn, theo vào.

Hàn Vũ vừa vào trong, đã thấy Tả Duy Đường sớm hơn cậu một bước ngồi trước bàn máy tính, tay cầm điện thoại chỉ thị người bên kia làm việc.

“Đúng..... Hack hết trang web trường học này đi, hế là trang xuất hiện mấy tấm ảnh và bài viết kia đều xóa hết..... Vậy thì up một lần hack một lần, tới khi nào mấy thứ này sạch sẽ hết, lúc đó hẵng dừng tay..... Ừm, được, hiện tại tôi sẽ chờ kết quả.....”

Hàn Vũ vừa nghe Tả Duy Đường nói chuyện điện thoại vừa tới sau lưng y, Tả Duy Đường thấy Hàn Vũ trắng bệch cả mặt tới gần, sắc mặt cũng không khỏi khó coi thêm vài phần, muốn mở miệng bảo cậu đừng xem, nhưng đối phương đã chạy tới phía sau mình.

Hàn Vũ nhìn trang web trường trên máy tính đều xuất hiện ảnh chụp và bài viết giống y như tờ tuyên truyền, không khỏi cảm thấy choáng váng, người này ra tay đúng là muốn đuổi tận giết tuyệt, mặc kệ chuyện gì, sau khi biến thành số liệu và dữ liệu, cho dù có làm triệt để, cũng không thể hoàn toàn xóa sạch dấu vết.

Kinh Vĩ Quốc há miệng thở dốc, lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng yếu ớt thở dài, bước qua vổ vổ vai Hàn Vũ.

Tả Duy Đường đợi một lát, bấm refresh một lần, phát hiện trên trang web đã hiện ra hiệu quả mình muốn liền đứng lên, từ sau bàn học vòng ra, nhìn Hàn Vũ vẫn đang rử mí mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bước nhanh đến, rút tờ giấy trong tay cậu, xé nát vụn.

“Là con nhỏ hèn hạ kia làm!” Tả Duy Đường ác độc nhìn lướt qua màn hình máy tính, mang hai người trở lại phòng khách, nhìn một chồng tuyên truyền còn đặt trên bàn, quơ lấy vò thành một đồng, “Cũng tốt, nếu ả đã nghĩ ra cách hay ho này, không cần thấy đáng thương cho thân thể ả nữa!”

Hàn Vũ đang hoảng hốt và Kinh Vĩ Quốc nghe y nói xong, đều kinh sợ, cùng kêu lên, “Anh/Cậu muốn làm gì?” Ngàn vạn lần đừng tự mình làm ra án mạng đó!

Tả Duy Đường từ trên cao liếc nhìn bọn họ, nhếch một bên môi, vẻ mặt dữ tợn cười cười, “Phải nói, muốn xem cô ả chuẩn bị làm gì!”

Tả Duy Đường vừa nói xong, Hàn Vũ lập tức phản ứng được ý tứ trong lời y, mày không khỏi nhăn lại, “Anh hỏi ra được tin tức khác?”

Tả Duy Đường nhẹ bần cục giấy trong tay, ném vào giỏ rác sau sofa, sau đó ngồi xuống sát Hàn Vũ, úm tay cậu vào trong tay mình, “Chỉ có thể nói, vật phản theo đàn*. Còn lại em đừng quan tâm, thực tập ngày mai cũng xin nghỉ phép mấy ngày, gốc ở nhà mấy hôm đi.”

(gốc , = Phương dĩ loại tị, vật dĩ quần phân. Vấn để chỉ những loại người giống như thì tị tập với nhau, các sự vật bởi vì chủng loại khác biệt mà bị phân chia. Về sau chỉ người hoặc sự vật dựa theo phân chia tính chất mà tị tị tập lại với nhau. <- Baike giải thích khó hiểu ghê, giống Vật hợp theo loài của mình ấy)

Tả Duy Đường càng nói vậy, trong lòng Hàn Vũ càng nghi ngờ, cậu quay đầu ngó ngó Tả Duy Đường, giọng bình thản nói, “Hàn Dĩnh cũng mang mấy thứ này tới phát ở bệnh viện em thực tập? Chuyện lúc nào?”

Rõ ràng buổi chiều lúc cậu tan ca còn chưa có chuyện này.

“Chân trước em vừa đi, chân sau ả cho người phân phát.”

Hàn Vũ trầm mặc, trong lòng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, hình ảnh giả tưởng từng đám từng đám người chỉ tro cậu nghị luận xộc vào não, không thể phủ nhận, một vài thứ đã khắc sâu vào xương tủy, sâu đến mức bám vào cả linh hồn, cho dù thay đổi thể xác, nên có thì vẫn có.

Ví dụ như nhát gan, ví dụ như sợ hãi, ví dụ như bản tính co đầu rút cổ.

Giống như hiện tại, cậu hoảng sợ nhìn Tả Duy Đường, lại nhìn nhìn Kinh Vĩ Quốc, không khỏi nghi ngờ có phải mình làm sai rồi không, lẽ loi đứng ngoài quy tắc và trật tự thật sự tốt sao?

Thứ hiện tại cậu có.....

“Shh.....” Hàn Vũ vừa ăn đau lập tức tỉnh táo lại, cậu xoa quai hàm nhìn Tả Duy Đường, “Đau, làm gì vậy?”

Sắc mặt Tả Duy Đường chẳng mấy tốt đẹp nhìn cậu, nếu nói hành vi của Hàn Dĩnh khiến y nổi giận, hiaaajn tại y lại chìm vào sự tĩnh lặng lạnh lẽo, y âm y nhìn chăm chăm Hàn Vũ, giống như một con rắn đang gắt gao trườn con mồi của mình, “Anh đã nói với em, đừng nghĩ đến thời điểm có thể quay đầu.”

Khi nói, sức mạnh nắm lấy tay Hàn Vũ không khỏi tăng lên, khiến tay Hàn Vũ sinh đau từng cơn.

Hàn Vũ bị đau đến làm cho thất thần lẫn nữa, cúi đầu nhìn bàn tay đang cầm tay mình, trên cái tay kia đã nổi gân xanh, có thể thấy tâm tình của chủ nhân nó lúc này.

Cậu cúi đầu nhìn hồi lâu, mới đưa tay kia của mình tới nhẹ nhàng phủ lên, xoa xoa, sau đó ngẩng đầu nhìn Tả Duy Đường, “Nhẹ chút, đau.”

Ánh mắt cậu trấn định — có vài thứ bạn đã chiếm được rồi, thì tất yếu phải trả giá. Nếu không thì không bằng cứ tiếp tục rút cổ trong cuộc sống che che giấu giấu. Mà nhiều thời điểm, khi bạn không cam lòng bước ra bước đầu tiên, bạn nên nghĩ tới đủ loại hậu quả về sau.

So với tất cả những thứ khiến cậu lúc ngủ cũng có thể cười tỉnh hiện tại, phần trách nhiệm tất yếu này hình như cũng không có gian nan như đời trước vẫn thấy. Hàn Vũ hơi nhếch khóe miệng, nhìn Tả Duy Đường, lại mở miệng oán giận, “Nhẹ coi, lực tay anh ghê gớm thật.”

Tả Duy Đường ngẩn ra, giống như còn chưa theo kịp thay đổi của Hàn Vũ, kết quả lại nghe thấy Kinh Vĩ Quốc bên cạnh mãnh liệt ho khan vài tiếng.

“Hai người chú ý chút có được không, tốt xấu gì cũng còn người sống sờ sờ đây này!” Kinh Vĩ Quốc tức giận ngó ngó hai người tay nắm tay nhìn nhau, trong lòng thầm hận mình thật sự là hoàng đế còn không vội thái giám đã gấp, coi hai cái người này này, dưới tình huống như vậy còn có tâm tư hoa hoa trắng trắng.

Mặt Hàn Vũ lập tức đỏ lên, mình vô tình lại đánh mất bản mặt già rồi, lập tức ngồi ngay ngắn muốn rút tay về, lại phát hiện Tả Duy Đường chỉ giảm bớt lực, tay vẫn không rút ra được.

Kinh Vĩ Quốc thấy, chỉ ngồi một bên nghiêm mặt tỏ vẻ bất mãn mình bị coi nhẹ.

Hàn Vũ thấy mình thật sự không chiếm được thứ tốt từ chỗ Tả Duy Đường, hơn nữa lúc này cậu tâm tư cậu lay động không yên, vốn có hơi chột dạ, cho nên cũng không dám thật sự tránh khỏi tay Tả Duy Đường, cuối cùng đành phải cười cười lấy lòng Kinh Vĩ Quốc, hy vọng sư huynh đừng để ý.

Nhìn Hàn Vũ bắt lực thế kia, lại nhìn cái vẻ mặt ta vẫn là ta của Tả Duy Đường, Kinh Vĩ Quốc chỉ đành tự an ủi trong lòng, tên này đức hạnh thế nào, không phải mày đã biết từ nhỏ rồi à! Thôi thôi, nhắm mắt làm ngơ là được!

Nghĩ vậy, Kinh Vĩ Quốc đứng lên, “Anh về trước, bên trường học anh sẽ trông chừng, tình hình cụ thể và chuyện sau đó, vẫn phải xem trình độ ảnh hưởng của sự việc lần này, thật ra trường học nào mà không có mấy chục vụ thế nào. Bên bệnh viện thực tập....”

“Em tự giải quyết.” Hàn Vũ nhanh chóng đón lời, khiến hai người kia đồng loạt nhìn qua cậu, cậu kiên định nhìn hai người, mở miệng, “Sáng mai em vẫn sẽ đi thực tập như bình thường, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải đi.”

Kinh Vĩ Quốc nhìn chằm chằm Hàn Vũ một lát, hiểu rõ mà cười, “Biết rồi.”

Hai người đứng dậy tiễn Kinh Vĩ Quốc, lúc đóng cửa, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau.

Hàn Vũ từ trong mắt Tả Duy Đường nhìn ra được vài thứ, phì cười, kéo y về phòng khách, hai người dàn chặt lấy nhau, Hàn Vũ nghiêm túc nhìn Tả Duy Đường nói, “Làm sao vậy?”

Tả Duy Đường cũng khó hiểu nhìn cậu trong chốc lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không.”

Hàn Vũ vươn tay cầm lấy tay Tả Duy Đường, lòng bàn tay dán lấy nhau, cảm nhận được nhiệt độ truyền tới trên người đối phương. Cậu biết thật ra Tả Duy Đường đang xem xét cậu, bởi vì vừa rồi dao động trong nháy mắt của cậu, khiến y cảm thấy bất an.

Hàn Vũ không mở miệng nói gì, chỉ nắm lấy tay Tả Duy Đường, giống như Tả Duy Đường bình thường vẫn làm vậy.

Nắm một hồi, cậu mới mở miệng, “Hàn Đình còn chuẩn bị cái gì?”

Tả Duy Đường liếc cậu, trở tay kéo Hàn Vũ vào trong lòng mình, cầm gác lên vai Hàn Vũ, hít một hơi thật sâu, lúc này mới rõ ràng cảm thấy an tâm, thật lâu sau, y mới nói:

“Ả chuẩn bị hai phần giấy tuyên truyền và bài viết trên mạng, bộ thứ nhất chính là cái em nhìn thấy hiện tại, cho dù người có tâm kiểm tra một lần cũng biết là ảnh gốc, trước tiên chứng minh vấn đề tính hướng của em. Một bộ khác cơ bản chính là cắt ghép..... Trông thế nào thì em đừng hỏi, đợi khi bộ thứ nhất chứng thực rồi, bộ thứ hai thiệt hay giả đã không còn nhiều người nghi ngờ, đến lúc đó.....”

“Nơi em hoạt động.... Có lẽ là cả thủ đô, không tìm được một nơi có thể tiếp nhận em đúng không?” Hàn Vũ chưa sót tiếp lời, tuy Tả Duy Đường bảo mình đừng hỏi nội dung trong phần tờ rơi thứ hai, nhưng từ cách viết không rõ ràng mà cực có tính ám chỉ của bộ thứ nhất, cơ bản có thể đoán được, có lẽ còn phần kích hơn cả “lộ ảnh nóng”!

Tả Duy Đường ôm đầu Hàn Vũ muốn cúi thấp xuống, nâng lên buộc cậu nhìn vào hai mắt mình, “Không có bộ thứ hai.”

“?” Hàn Vũ nhìn y.

“Hoặc nên nói, bộ thứ hai không phải không thể có.”* Tả Duy Đường rét lạnh nhếch khóe miệng.

(Gốc : nhiều ‘không’ quá tui cũng không biết edit sao =)))

“Anh.....” Hàn Vũ chuẩn bị hỏi y.

“Ngày mai em thật sự muốn tới bệnh viện?” Tả Duy Đường đổi đề tài, cúi đầu dùng tay vuốt ve lòng bàn tay của Hàn Vũ.

“Tự nhiên phải đi.” Hàn Vũ vừa thấy y nhắc tới vụ này, thật sự chỉ muốn cho Tả Duy Đường thấy quyết tâm của mình, lại lo lắng y lại lên cơn, đến lúc đó trời mình lại bên cạnh y, đừng nói bệnh viện, có khả năng vừa hơi rời khỏi tâm mắt của y đã bị túm về.

Cậu tin tưởng, nếu không tới bệnh viện, mặc kệ với cậu hay là với Hàn Đình mà nói, không chỉ đơn giản có

ý trốn tránh hay gì khác, có lẽ có nhận thua, có lẽ còn có càng nhiều thứ khác trộn lẫn bên trong, nhưng mặc kệ lẫn cái gì vào, Hàn Vũ biết, mình nhất định phải đi.

Không vì bất luận người nào khác, coi như là vì cậu và y..... Hàn Vũ nhìn nhìn bàn tay hai người nắm chặt với nhau.

Có vài thói quen quả thật đã khắc trong xương thì khó có thể thoát khỏi, nhưng có vài thứ vào thời điểm thích hợp có thể vượt qua bản tính, mang lại cho bản thân những thứ khó có thể ngờ tới.

Hàn Vũ cầm cái tay vẫn đang đùa nghịch ngón tay mình của Tả Duy Đường — cậu tin tưởng, vào lúc cậu không biết, cậu đã đạt được những thứ đó rồi.

Cho nên, cậu chẳng những muốn tới bệnh viện, còn muốn trước khi bên trường học và bệnh viện chưa làm ra bất kì hành động nào, vẫn luôn bảo trì như thế.

Tả Duy Đường cúi đầu ngấm Hàn Vũ một cái, trên mặt rốt cuộc đã lộ ra chút ý cười, y nghiêng đầu, hôn hôn tai Hàn Vũ, thuận thế trượt tới bên môi cậu, miệng vừa mở vừa khép, không tiếng động nói cái gì, sau đó mạnh mẽ ấn môi mình lên.

Mặc dù Hàn Vũ không nghe ra Tả Duy Đường nói gì, nhưng khi cánh môi y dán lên môi mình khép khép mở mở, rõ ràng thấy sự khen ngợi trong mắt y, khen ngợi này tự nhiên không phải dành cho hành động của cậu, mà là hàm ý phía sau hành động — em sẽ không quay đầu lại, cũng không hối hận.

Vì thế Tả Duy Đường khen — em không quay đầu lại, anh cũng không quay đầu, một con đường hai người đi, mới không....

—

87. Chương 86-2

Hôm sau Hàn Vũ vừa bước vào cửa lớn bệnh viện đã nhận được ánh mắt đánh giá khác thường của hai vị y tá bên bàn cố vấn, Hàn Vũ cười khổ xoa xoa hai má, cúi đầu xuyên qua cửa thủy tinh của đại sảnh nhìn nhìn chiếc xe đậu xa xa chưa đi, cuối cùng vẫn treo lên nụ cười ảm áp, làm như không thấy đủ loại từ nhân viên trong đại sảnh, một đường đi tới khoa mình đang làm mấy ngày nay — khoa nhi trung y.

Vừa vào phòng, Hàn Vũ rõ ràng cảm nhận được không khí trong phòng cương cứng trong nháy mắt, mọi người dùng một loại ánh mắt bí ẩn dò xét nhẹ nhàng băng quơ đảo qua Hàn Vũ, một giây sau đó lập tức khôi phục trạng thái bặt rợn.

Hai thực tập sinh khác tới sớm hơn Hàn Vũ, lúc nhìn Hàn Vũ vẻ mặt đều có chút bất đắc dĩ lại có chút

đồng tình, nhưng dưới ánh mắt của mọi người, chung quy cũng không nói gì, đều tự theo sau bác sĩ bận rộn công việc.

Bác sĩ hướng dẫn bọn họ là một người phụ nữ hơn bốn mươi, tay nghề ra sao Hàn Vũ không biết, nhưng tính tình quả thật rất kiêu ngạo, lúc trước bọn họ không cần làm gì nhiều ở khoa chỉnh hình của bác sĩ già, nhưng trước mặt chị ta đều phải làm việc.

Mà hôm nay, vị bác sĩ nữ này hiển nhiên nhắm vào Hàn Vũ, trừ lúc khám chữa bệnh, thời gian còn lại, giống như nhìn không vừa mắt bộ dạng dễ chịu của Hàn Vũ, càng không thích cậu lắc lư trước mặt mình, luôn tìm đủ loại chuyện sai khiến cậu ra ngoài làm.

Hàn Vũ liếc mắt một cái là nhìn ra, đây là người không chấp nhận được tính hướng cậu mình, nhưng cũng không nói gì, dựa theo lời chị ta, ngoan ngoãn làm hết mọi việc.

Bạn không thể khiến mọi người đều thích bạn, cho dù bạn là người bình thường.

Hàn Vũ vừa làm đủ thứ chuyện, vừa mặc niệm trong lòng câu này, thẳng đến giữa trưa, hai thực tập sinh kia thoát được nữ bác sĩ, lôi kéo Hàn Vũ đến căn tin cùng ăn cơm, mới ấp úng kể lại đủ loại tình huống đặc thù trong khoa cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ thấy hai người khó mở miệng cứ quanh co không biết nói từ đâu, ngược lại nở nụ cười, tiên phong mở cà men, cầm đĩa lên ăn, “Ăn cơm đi, chuyện kia tôi biết rồi!”

Hai thực tập sinh đều cả kinh, sau đó đều nhẹ nhàng thở ra, cho nhau một ánh mắt, cũng làm theo Hàn Vũ, mở cà men vừa ăn vừa nhẹ giọng hỏi, “Chuyện, chuyện viết trên tờ tuyên truyền là thật à? Có phải cậu đắc tội với người nào rồi không?”

Hàn Vũ nuốt cơm trong miệng, nghiêm túc nhìn hai người này, thật ra bọn họ không có tình cảm qua lại gì, lúc trước cùng làm việc dưới tay bác sĩ già cũng chỉ nhàn nhạt, nếu thật phải nói có tình nghĩa gì, đại khái chính là bọn họ sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên với Hàn Vũ vì cùng bị phân đến nơi “hẻo lánh” này thực tập mà thôi.

Nhưng hôm nay, Hàn Vũ nhìn hai người, nhẹ giọng hỏi, “Các cậu hỏi phần nào?”

“Còn nửa thật nửa giả?” Hai người kinh ngạc vô cùng.

Hàn Vũ bật cười, dùng thìa chọt chọt cơm, nhìn hai người, “Ừm, quả thật tôi thích nam giới, nhưng từ đầu đến cuối tôi chỉ thích một người đàn ông trong hình chụp thôi, đủ loại tên nam nam nữ nữ xuất hiện trong phần miêu tả không liên quan tới tôi.”

Hai thực tập sinh ngây ngốc nhìn Hàn Vũ thật lâu, trong mắt lộ ra cảm xúc cực kì quái dị, giống như nhất thời không thể chấp nhận, nhưng nếu bảo bọn họ vì chuyện này mà lập tức ôm bát cơm tránh xa Hàn Vũ,

hình như cũng không làm được, dù sao, tuy rằng hiện tại bọn họ có hơi không chấp nhận nổi chuyện này, nhưng không đến nỗi biểu hiện phản cảm kịch liệt....

Hai người kịch liệt đấu tranh tư tưởng một hồi, đột nhiên nhìn nhau một cái, không nói một lời xúc phạm lên, vừa ăn vừa nhắc nhở Hàn Vũ, “Ăn mau ăn mau, tôi cảm thấy bà chằn kia có lẽ rất cổ hủ, không thể chấp nhận chuyện này, hôm nay còn có thể ra sức dằn vặt cậu, ăn no, buổi chiều cậu dễ ứng phó bả.”

Hoàn toàn không hề nhắc tới vấn đề tính hướng của Hàn Vũ, có ý lảng tránh, cũng có ý không can thiệp.

Lần này đối lại Hàn Vũ hơi sững sốt, nhưng khựng lại chưa tới mười giây, Hàn Vũ cười khẽ ra tiếng, tiếp tục và cơm.

Từ lúc tờ đơn được phát tán cho tới khi Hàn Vũ ngênh đón cuối tuần, trước sau tổng cộng ba ngày, trong ba ngày này, Hàn Vũ mới phát hiện, mình đang nằm trong hoàn cảnh rất không xong, mấy lời nói cực có tính kích động và bịa đặt trong tờ tuyên truyền, khiến phần lớn người đều dùng thái độ xem quái thai và xem náo nhiệt chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng Hàn Vũ.

Nhưng chân chính chạy tới trước mặt Hàn Vũ chỉ trích hoặc chửi bới lại không có mấy người, dù có lúc có một hai người chạy tới, cũng bị người khác đi lên chen ngang hoặc giải vây cho cậu.

Vài người cực kỳ cá biệt này, thường xuyên sẽ biểu đạt thiện ý không rõ ràng với Hàn Vũ, cũng hướng dẫn cậu bác bỏ tin đồn và che giấu tính hướng của mình, nhiều lần, Hàn Vũ mới biết được, hóa ra trên thế giới này người giống mình cũng không ít như tưởng tượng.

Đương nhiên, cũng có vài người, giống như bà chị đang hướng dẫn thực tập cho cậu, bản thân phản cảm loại người như Hàn Vũ, nhưng tốt xấu vẫn có giới hạn của mình, chỉ không vui vẻ khi thấy Hàn Vũ, hoặc không muốn thấy Hàn Vũ lắc lư trước mặt mình, cho nên luôn tìm đủ việc vật chèn ép Hàn Vũ.

Nhưng chung quy, tình hình cũng không hồng hồng hồng như Hàn Vũ tưởng tượng.

Trong lúc Hàn Vũ xốc lên mười vạn phần tinh lực và trí lực, nghiêm túc ứng phó hết thấy biến cố chung quanh mình, chuyện nào đó bên phía Tả Duy Đường dường như cũng tiến triển rất thuận lợi, xem hôm nay y huyết sáo tới đón Hàn Vũ là có thể nhìn ra một hai phần.

“Xảy ra chuyện tốt gì rồi? Vui vẻ vậy?” Hàn Vũ vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi y.

Tả Duy Đường chỉ vui vẻ liếc cậu một cái, tiếp tục huyết sáo, tay khởi động xe.

Lúc Hàn Vũ chuẩn bị hỏi tiếp, đột nhiên có điện thoại gọi tới, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, là Kinh Vĩ Quốc.

“A lô, sư huynh.....”

“Tiểu Ngũ! Ngày mai em..... tới trường một chuyến.” Trong giọng nói có vài phần nặng nề, lại có một ít may mắn.

“Sao vậy?” Hàn Vũ kinh ngạc hỏi.

“Chuyện của em, người xen vào tương đối nhiều, tuy có rất nhiều ảnh đã bị xóa, nhưng ảnh hưởng vẫn bị khuếch tán, trong trường có vài cân nhắc, đã đưa ra quyết định, ngày mai em tới nghe một chút.” Kinh Vĩ Quốc chậm rãi nói.

“..... Thật sự nghiêm trọng như vậy?” Lúc Hàn Vũ nhìn thấy hình ảnh và bài viết bị phát tán trên mạng, trong lòng cũng đã tính toán tới trường hợp xấu nhất, cậu biết, thời đại này khó ngăn cản nhất chính là lan truyền tin tức số hóa, bất luận động tác của bạn nhanh bao nhiêu, thứ đã lưu vào thế giới số hóa sẽ không thể hoàn toàn xóa sạch sẽ được, huống chi, người ở thời đại này, không khuyết thiếu nhất chính là tinh thần đào bới.

“Chú Tả và Duy Đường đều thông qua con đường đặc thù, thật ra với em mà nói, không hẳn không phải chuyện tốt, tư cách sinh viên quốc phòng của em bị hủy bỏ, bảo lưu học tịch (*tư cách học trong một trường*), bảo lưu kết quả, bổ sung phụ phí học vài năm này là được.” Kinh Vĩ Quốc dùng hai ba câu nói lại quyết định của trường.

(tức là chỉ tức bỏ tư cách sinh viên quốc phòng của Hàn Vũ thôi, mà sinh viên quốc phòng thì lúc trước được ưu đãi học phí, nên giờ Hàn Vũ phải đóng bù lại học phí những năm trước)

Hàn Vũ nghe xong, trong lòng đột nhiên trống rỗng, tuy lý trí nói cho cậu biết, đây quả thật là kết quả tốt nhất, hay nhất là rốt cuộc cậu không cần rối rắm vấn đề phân bổ tốt nghiệp trước thi nghiên cứu sinh sau*, nhưng trong lòng vẫn có một luồng khí ngẹn ở đó.

(*gốc , không rõ lắm, theo tui hiểu thì nếu Hàn Vũ còn là sinh viên quốc phòng, sau khi học xong phải nghe theo sự phân phối nào đó?? sau đó mới được chọn có thi nghiên cứu sinh không??)

Dự bị quốc phòng, đối với Hàn Vũ mà nói thật sự chỉ là thứ có cũng được không có cũng không sao, tích cực mà nói, đúng là không có vẫn tốt hơn. Nhưng vị trí sinh viên quốc phòng này, cũng là bước đầu tiên từ khi Hàn Vũ sống lại, là bước đi khác biệt nhất với cuộc sống dĩ vãng của cậu, đến giờ cậu còn nhớ rõ ngày đầu tiên giáo quan dùng ánh mắt nghi ngờ ngó cậu, kích thích phần khí phách trong cậu.

Tuy trong đó có rất nhiều ép buộc, nhưng dù sao, cậu đã đi tới hôm nay.

Tả Duy Đường bên cạnh nhìn về mặt Hàn Vũ, vừa xem đã đoán được trong điện thoại đang thảo luận cái gì, từ tâm lý mà nói, đối với kết quả này, Tả Duy Đường thật ra rất vui vẻ, dù sao, bọn họ cũng không thiếu chút tiền này, mà quan trọng nhất là, quyết định này, y là người được lợi cuối cùng.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Vũ, chút vui vẻ kia cũng không nán lại trong lòng Tả Duy Đường được, y bỗng dừng đánh tay lái sang trái, đổi phương hướng, sau đó cao giọng nói với Hàn Vũ, “Cho em xem cái này, sau đó có thể nguôi giận.”

Hàn Vũ ủ rũ nhìn y một cái, ỉu xìu nói, “Ai nói em tức giận, kết quả này đủ tốt rồi!”

Tả Duy Đường liếc cậu một cái, mím môi, nhìn đằng trước nói, “VẬY coi như để chọc em cười.”

Nói xong dẫm chân ga một cái, xe đột nhiên tăng tốc.

Nửa tiếng sau, xe dừng trước một đầu hẻm hỏ lách, Hàn Vũ theo Tả Duy Đường xuống xe, đánh giá xung quanh hai vòng, hỏi y, “Đây là đâu vậy?”

Tả Duy Đường túm lấy eo Hàn Vũ, kéo cậu lại bên cạnh, híp mắt nhìn cậu, “Chỗ tốt.”

Nói xong, buông cậu ra, kéo cậu quẹo trái quẹo phải vào một cái sân nhỏ.

Y nhẹ nhàng lôi kéo Hàn Vũ tới trước một ô cửa sổ trong sân, Kết quả vừa tới gần, tiếng động truyền ra từ bên trong khiến Hàn Vũ hoảng sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hung hăng đánh Tả Duy Đường một cái.

“Muốn chết, anh dẫn em tới nghe lén cái này làm gì?” Hàn Vũ trở tay kéo Tả Duy Đường muốn đi.

Lại bị Tả Duy Đường kéo lại, ý bảo cậu đừng lên tiếng, chỉ vào một góc cửa cửa sổ, để cậu ngó vào trong một cái.

Hàn Vũ nhất định không chịu, Tả Duy Đường lại sống chết không cho cậu đi, hai người giằng co hồi lâu, Hàn Vũ lại rất lo lắng người bên trong bắt tại trận, vì thế chỉ đành nghe lời Tả Duy Đường duỗi đầu vào ngó một cái.

Vừa ngó một cái, Hàn Vũ giật mình tại chỗ quên cả rút đầu về, người bên trong giống như đã sớm phát hiện bên ngoài có người, Hàn Vũ lộ đầu ở đó, một người đàn ông trong đó rõ ràng thấy được, chẳng những không lên tiếng, ngược lại xoay đầu cô gái bị đè dưới người mình đi, còn phẩy tay với Hàn Vũ, giống như bảo cậu thấy rồi thì đi đi.

Hàn Vũ giật mình, lập tức rút đầu về, nhìn Tả Duy Đường, “Bên trong..... Hàn Dĩnh và một đám đàn ông kia..... Là anh sắp xếp?”

Tả Duy Đường nhún vai từ chối cho ý kiến, kéo Hàn Vũ trở về.

Hàn Vũ vừa đi theo sau Tả Duy Đường ra khỏi ngõ nhỏ, vừa không hiểu được, Hàn Dĩnh kia tuy tâm tư

xấu xa, nhưng có thể thấy vẫn có vài phần thận trọng kiên ngoạ, sao có thể đồng thời cùng với mấy người đàn ông.....

“Có phải cô ta bị bỏ thuốc không?” Hàn Vũ đột nhiên hỏi Tả Dục Đường.

“Không có, ả tự nguyện.”

“Tự nguyện? Trong đầu cô ta chứa gì vậy?” Hàn Vũ thật sự cảm thấy khó tin.

“Có vài người, đúng là không thể biết được trong đầu ả có cái gì, ả bày ra một màn kia trước mặt cha mẹ, khiến cha mẹ ả mất sạch mặt mũi, hình như tức lên cắt đứt nguồn cung kinh tế cho ả, muốn nhốt ả trong nhà, nhưng ả lấy lý do không thể bỏ dở việc học chạy về trường.” Tả Dục Đường vừa kéo Hàn Vũ đi, vừa giải thích.

“Chỉ là, kẻ ngu dốt luôn có tâm ngu dốt, nếu ả an phận hoàn thành việc học của mình thì cũng thôi, ai ngờ ả còn suy nghĩ lệch lạc, mời cao thủ tới chụp ảnh, ghép thành album, lại kiếm người làm ra đồng chữ viết kia, từng khoản tiền tính ra, người đã cắt đứt lòng tin của cha mẹ như ả lấy đâu ra số tiền đó, tự nhiên chỉ có thể mượn, mượn tiền nha..... tự nhiên còn phải.....”

“Anh chỉ vừa vặn nắm thân phận con nợ của ả, hình thức trả tiền rất đa dạng, anh muốn không nhiều, đều là thứ ả có thể làm.” Tả Dục Đường nhếch miệng, không chút để ý nói hết.

Hàn Vũ nghe xong, trầm mặc thật lâu, mới hỏi tiếp, “Còn có cái khác đúng không?”

Tả Dục Đường khẳng định không tốt đến thế, dùng thân thể trả tiền trong mắt cậu khẳng định là anh tình tới nguyện, thiên kinh địa nghĩa (*lý lẽ chính đáng*), nhưng khoản nợ giữa bọn họ và cô ả còn chưa tính xong.

Tả Dục Đường dừng bước, nhìn Hàn Vũ cười cười bí hiểm, “Đúng vậy, chuyện hôm nay đều bị quay thành phim, còn chụp ảnh, đến lúc đó, anh cho người tráo nội dung trong bộ tài liệu thứ hai của ả, khi nào ả đưa bộ tài liệu kia lên mạng, khi đó chính là thời điểm ả nhận quả báo.”

Hàn Vũ nghe xong, không khỏi quay đầu nhìn lại hẻm nhỏ phía sau, cái sân nhỏ kia đã sớm không thấy, nhưng thật sâu sau hẻm nhỏ, hình như Hàn Vũ có thể nhìn thấy cô ta mặt mày hưng phấn ngồi trước máy tính phát tán tài liệu cô ả khổ khổ cực cực chuẩn bị, rồi lại phát hiện người thân bại danh liệt không phải cậu, mà biến thành vẻ mặt tuyệt vọng sau đó.

Nhưng cậu cũng nghĩ lần trước khi mình vạch trần mưu kế của cô ta vẫn chưa cho cô ta con đường sống, nhưng hiển nhiên..... Cô gái này cũng không cảm kích.

Cuối cùng, Hàn Vũ quay đầu lại, kéo tay Tả Dục Đường, cười cười, từng bước đi vào phía xe, “Về nhà thôi, ngày mai còn phải tới trường nghe quyết định, anh nói xoi, em có thể không tới không, anh bảo trường dùng hình thức văn bản gửi quyết định tới cho em thôi.”

“..... Anh không phải hiệu trưởng trường em.”

“Nhưng anh là chồng em mà.” Hàn Vũ nghênh bộ mặt già chớp mắt nhìn y, có ông chồng đặt bạn ở vị trí quan trọng, còn dễ xài hơn hiệu trưởng.

(Lời Hàn Vũ nói là , vừa có nghĩa là đàn ông vừa có nghĩa là chồng:3)

88. Chương 87

“Sao cậu còn xem bài post này, đây đã là chuyện một tháng trước rồi, con nhỏ này hiện tại không biết đã ‘nhập học’ vào đảo Java* nào rồi, cậu còn quan tâm cái gì chứ?” Một nữ sinh trẻ tuổi ngó qua nội dung trong di động của nữ sinh bên cạnh, bĩu môi nói.

(*đảo Java là tên một đảo của Indonesia –)

“Chỉ là tới giờ tớ vẫn nghĩ không thông, con nhỏ này muốn nổi tiếng tới điên rồi hay sao? Vậy mà dám tự mình post những thứ này lên mạng, mới đầu tớ còn tưởng là ai muốn bôi đen cô gái này, ai biết xem tới cuối cùng, thế mà là nhỏ tự post lên, nhỏ ngu ngốc tới cỡ nào chứ! Aizz, cậu nói, có phải nhỏ bị hãm hại không?”

“Hãm hại cái gì mà hãm hại, tuy cái clip kia rất nhanh đã bị censored, nhưng là người đều có thể nhìn ra biểu hiện của nhỏ trong clip đó đều rất tỉnh táo có được không. Ai biết nó nghĩ thế nào, đầu năm nay người có đầu óc không bình thường nhiều lắm, cậu quan tâm người ta nghĩ cái gì, dù sao nhỏ muốn dựa vào cách này nổi tiếng khắp Thiên triều (*TQ ấy*)khẳng định sẽ không có người nể mặt nhỏ!” Một cái clip cấm 18+, một đồng ảnh chụp khó coi, cho dù ả trưng ra khuôn mặt thiên sứ, vĩnh viễn đều là vai diễn không thể chấp nhận.

“Đúng là khó nói mà, nói không chừng vẫn có người ủng hộ cô ta đó! Thế giới hiện tại, chỉ cần cậu dám lộ, cuối cùng không phải đều hot à?”

“Ừm, đó là lộ, mang theo cảm giác hấp dẫn như ẩn như hiện, nhỏ kia thì gọi là gì, như nó còn có thể gọi là lộ à? Đó là mở rộng cửa nhà đó có được không?”

“Aizz, quên đi quên đi, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, chẳng qua cô gái này coi như tự mình đốt lửa thất bại, nếu lúc trước cô ta không ai oán tuyên bố bị người hãm hại, sau đó cũng sẽ không khó coi tới vậy, không chừng thật sự có thể dựa vào chuyện này hot một thời gian, lăn lộn vào giới giải trí đó!”

“Đánh cực thôi, giống như cô ta, cùng một đồng người tự cô ta luôn miệng nói là ‘căn bản không quen biết’, chơi NP còn làm thành ‘phim giáo dục’ truyền bá khắp nơi, cho dù vào giới giải trí còn có thể dành được quả tốt?”

Hai cô gái vừa thảo luận vừa đẩy xe mua sắm đi về phía trước.

Hàn Vũ đẩy xe đứng một bên, từ lúc hai nữ sinh đi qua bên cạnh cậu vừa chọn đồ vừa nói chuyện phiếm, lực chú ý của cậu đã bị hấp dẫn.

Xem ra phong ba từ đoạn clip quay còn tiêu chuẩn hơn dân chuyên nghiệp nào đó và mấy tấm ảnh nóng một tháng trước hiển nhiên còn chưa tan hết, Hàn Vũ nghe đánh giá và nhận định của hai nữ sinh về sự kiện đó, không khỏi thâm cảm thán, Hàn Đình này, đúng là đại biểu điển hình cho gieo nhân nào gặt quả đó.

Đúng là bị hai nữ sinh này nói trúng rồi, không biết đã ‘nhập học’ vào quốc gia Châu Phi nào rồi.

Hết thấy của cô ta hôm nay đều do chính tay cô ta tạo thành, nếu có một phần hối hận và thu tay lại ngay phút cuối cùng, cô ta cũng sẽ không tới tình trạng hôm nay.

Sau khi chuyện này lưu truyền rộng rãi trên mạng, cha mẹ cô ta bị một đám thân thích bạn bè hỏi thăm mất sạch mặt mũi, lập tức tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con mẹ con với cô ta, trường học cũng theo đó không chút do dự đuổi học cô nàng.

Chỉ là sau đó, hai ông bà cụ vẫn nể tình huyết mạch tình thân mới nguyện ý bỏ tiền đưa cô ta ra nước ngoài, nhưng để có thể làm cô ta nhanh chóng rời khỏi đây, rất “không may”, hễ là quốc gia tốt một chút thời gian xét visa đều tốn một khoảng thời gian mà bọn họ chờ không nổi, cho nên chỉ có thể chọn lựa quốc gia phát visa nhanh nhất mà tiến bước cô ta.

Hàn Đình hiện tại, vẫn không ai biết cô ta đang khắc khổ “học lên cao” ở đâu.

Cho dù đã một tháng, Hàn Vũ vẫn nhớ rõ hôm đó trên ban công, Tả Duy Đường đón ánh mặt trời rét lạnh cười nói với bên kia điện thoại, “Tùy tiện, gả cho ông già địa phương cũng được, cho dã thú ăn cũng tốt, chỉ một điều, tôi hy vọng ả vĩnh viễn không thể bước chân vào mảnh đất này nữa, bất luận là dùng phương thức hay hình thái nào!”

Chỉ là lúc đó cậu còn không biết ‘ả’ trong miệng y là ai, dăm ba ngày sau, mới thấy được tin tức Hàn Đình đi tha hương “du học” từ một bài post của một người nghe nói là “người biết nội tình”, khi đó, Hàn Vũ mới giật mình hiểu được nụ cười ngày đó của Tả Duy Đường và ‘ả’ trong miệng y là chỉ ai.

....

“Củ cải trắng, cà rốt, lấy cái nào?” Tả Duy Đường mỗi tay giơ một củ hỏi Hàn Vũ.

Hàn Vũ hoàn hồn, nhìn lướt qua củ cải trong tay y, “Lấy cà rốt đi, nhìn tươi hơn, về hầm bò nạm ăn.”

Tả Duy Đường ném củ cải trắng trong tay xuống, dùng màng giữ tươi gói cà rốt lại bỏ vào xe đẩy, đi lên trước, song song cùng Hàn Vũ đẩy xe, “Vừa rồi nghĩ cái gì?”

Hàn Vũ cười khê lắc đầu, “Không có gì, chỉ nghĩ đúng là thế sự vô thường! Có một số việc chưa tới cuối cùng, đúng là không biết sẽ có kết cục đặc sắc như thế.”

Tả Duy Đường nghe xong, cũng nhếch khóe miệng cúi đầu nhìn cậu, thấy ánh mắt Hàn Vũ trong suốt mặt mày lóng lánh, trong lòng rục rịch, thừa dịp hai người đi đến một chỗ rẽ của giá hàng, nhanh chóng mỗ nhẹ lên khóe miệng Hàn Vũ, “Em nói chúng ta à?”

Hàn Vũ bị hành động của Tả Duy Đường dọa sợ, chờ Tả Duy Đường dời đầu ra, trước hết nhìn ngó chung quanh, hành vi vừa rồi của bọn họ có bị người khác thấy không, sau khi lướt qua khắp nơi, tin tưởng không ai thấy, mới hung hăng huých khuỷu tay lên eo Tả Duy Đường.

“Chừng mực coi!” Hàn Vũ nhỏ giọng quát, cái tên này, từ lúc mình bị công khai, y càng ngày càng không biết chừng mực, hiện tại tới bệnh viện đón cậu, đều trực tiếp đậu trước cổng lớn.

Tả Duy Đường xoa xoa eo, không đau không ngứa nhìn Hàn Vũ một cái, lười biếng nói, “Gần đây anh còn không chừng mực? Nếu không phải quan tâm em ban ngày thực tập mệt mỏi, em cho rằng tại sao mỗi tối em còn có thể ngủ đủ giấc?”

Hàn Vũ ghen, bắt đắc dĩ nhìn y một cái, đẩy xe đi đằng trước, Tả Duy Đường bước chậm đuổi theo.

Hai người lết xẹt lết xẹt đi dạo một vòng, mới đẩy xe tới trước quầy tính tiền đi về, kết quả đợi hai người lên xe, Tả Duy Đường đã đè Hàn Vũ ra, cười dài nhìn cậu.

Hàn Vũ bị y làm cho bắt đắc dĩ lại không tức giận nổi, đành phải mắt đối mắt nhìn Tả Duy Đường, “Lại làm sao?”

“Ngày mai em xin phép đi.” Tả Duy Đường nhìn cậu nói.

“Hay thật, sao em phải xin phép?” Hàn Vũ bĩu môi không đồng ý.

Tả Duy Đường nhìn cậu một lát, nghiêm túc nói, “Qua buổi tối rồi, sẽ không hay nữa.”

Hàn Vũ, “.....”

“Anh nhịn hơn một tháng rồi!” Tả Duy Đường tiếp tục oán giận.

“Trong lúc đó rõ ràng có làm!” Hàn Vũ tức mình lên án.

“Không tận hứng!” Tả Duy Đường héch đầu, híp mắt nhìn cậu.

“Anh.....” Hàn Vũ nghẹn lời, bất kì lời nào đều vô dụng trước vô lại và cường quyền, “Em phải thực tập cho tốt, về sau làm bác sĩ giỏi, mới không hại mạng người.”

Hàn Vũ đổi cách thức, muốn dùng lời hay giải thích lý do mình phải nghiêm túc thực tập.

“Rõ ràng em đã chuẩn bị thi làm nghiên cứu sinh của Kinh Vĩ Quốc.” Tả Duy Đường cúi đầu tiếp cận Hàn Vũ, “Hay là nói, em muốn ở trong này..... Dù sao xe này anh đã đổi thành thủy tinh đặc thù, bên ngoài không thấy đâu.”

Hàn Vũ nhảy dựng, lập tức kêu, “Tả Duy Đường!”

“VẬY VỀ NHÀ?” Tả Duy Đường được một tắc lại muốn tiến một thước.

Hàn Vũ bất đắc dĩ liếc y một cái, nhìn thấy nghiêm túc trong mắt y, biết hôm nay người này khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình, vì thế chỉ đành ỉu xìu gật đầu.

Rốt cuộc Tả Duy Đường vừa lòng nở nụ cười, thả người dậy, thắt dây an toàn cho Hàn Vũ, ngồi trở lại ghế lái, khởi động xe.

Hàn Vũ vốn tưởng sau khi về nhà, chờ mình chính là sóng to gió lớn, ai biết, vừa vào cửa, người đàn ông này đã đề cậu lên ván cửa, cúi đầu ôn nhu hôn.

Hàn Vũ ngẩn người, đến khi sự tĩnh lại, mới giật mình cảm thấy người đàn ông này vậy mà lại chơi chiêu ôn nhu, nhưng cho dù trong lòng hiểu rõ người này hiện tại làm vậy chỉ để từng bước xâm chiếm mình, nhưng vẫn không từ chối được hấp dẫn trong đó, nguyên liệu nấu ăn rau quả trong tay, cuối cùng vẫn rót đầy đất.

Khi môi Tả Duy Đường chuyển xuống hõm cổ Hàn Vũ, trong mắt sáng rực vì thực hiện được mưu kế, y dùng răng nanh và đầu lưỡi thay phiên nhẹ nhàng cắn mút động mạch cảnh của Hàn Vũ, tay cũng bắt đầu mò vào trong vạt áo sơ mi, dụ dăng vổ về da thịt của Hàn Vũ, đồng thời theo đường cong thắt lưng và xương sườn từng chút trườn lên trên, cuối cùng dừng lại tại hai điểm trước ngực cậu.

Hàn Vũ bị y cắn mút dụ dăng kiểu này mê hoặc thần hồn điên đảo, đợi đến khi cuối cùng cũng rút ra được một tia lý trí, trong lòng cảm thấy tên này càng ngày càng hiểu mình, biết mình không chịu nổi hấp dẫn gì nhất, cũng biết mình khó từ chối đối đãi như này nhất.

Còn biết tuy hiện tại mình chịu thua, nhưng nếu thật sự bị y gây sức ép ác quá, đợi đến khi mọi thứ lắng lại, cậu khẳng định sẽ gây sức ép ngược lại y, nhưng nếu dùng loại ôn nhu này mang mình vào biển dục vọng, lúc bản thân tỉnh lại tuyệt đối không nói gì khác.

Bởi vì cậu đã không phải người bị hại, mà là đồng phạm.

Hôm sau Hàn Vũ vẫn không xin phép, chống eo nhỏ đau nhức xuống xe.

Tuy đúng như lời Tả Duy Đường nói, cậu không tính đi làm, trong ba tháng thực tập, cậu cũng nhận ra mình không thích hợp làm một bác sĩ, nếu có thể, cậu càng thích mày mò tiệm dược thiện của mình, hoặc tiếp tục đi theo Kinh Vĩ Quốc hí hí hững hững học không bờ bến.

Nhưng, đối với công tác thực tập hiện tại phải đối mặt, cậu vẫn bỏ mười vạn phần tâm sức trong đó, từ khi tính hướng của cậu bị bại lộ, một thực tập sinh nho nhỏ như cậu lại biến thành “cục cưng” của cả bệnh viện.

Cũng có người nhiều chuyện nghe ngóng được cậu bị trường học chuyển từ sinh viên quốc phòng thành sinh viên bình thường, lập tức gián tiếp chứng thực vấn đề tính hướng của cậu.

Về sau, ánh mắt của mọi người trong bệnh viện không còn tò mò chỉ trỏ và nhiều chuyện như lúc trước, đều treo lên một tầng vải đặc sắc, chỉ là vẫn như trước kia, soi mói sau lưng thì nhiều, trào phúng trước mặt thì ít, âm thầm trợ giúp có, nhìn không vừa mắt người như cậu cũng có.

Một đám người với đủ loại ngôn từ và thái độ khác biệt chồng chéo với nhau, khiến mỗi phút mỗi giây của Hàn Vũ đều là khúc lên voi khúc xuống chó, nhưng khi thời gian chậm rãi trôi qua, Hàn Vũ đột nhiên phát hiện, những hoàn cảnh kỳ lạ chồng chéo lên nhau chậm rãi nhạt dần.

Hàn Vũ khó hiểu quan sát mấy ngày, rốt cuộc mới biết, hóa ra là mấy thứ Tả Duy Đường vẫn luôn ngạo mạn khẳng khái thật cmn chí lý.

Khi bạn không xem ánh mắt của người ngoài đặt lên người bạn là tiêu chuẩn phán xét bạn, thời gian lâu dài dễ dàng mang những thứ đó đi, giống như một câu châm ngôn, sở dĩ ngôn ngữ có thể đả thương bạn, chẳng qua là do bạn để ý nó.

Khi bạn không để ý, hoặc là không sống vì những lời nói đó, mấy thứ này sẽ không có đất để sinh tồn nữa, ngược lại sẽ tự tiêu tan.

Dù sao, bản tính con người, xét cho cùng, vẫn là quan tâm những chuyện của mình và liên quan mật thiết đến bản thân mình nhiều hơn. Một tin tức có sóng to gió lớn thế nào, cũng chỉ là đề tài tâm phào trong lúc rỗi rảnh của người khác.

Tuy rằng, Hàn Vũ tự nhận mình không có cố gắng làm gì với thay đổi vô tri vô giác của hoàn cảnh xung quanh, nhưng chỉ cần nghĩ tới có lẽ đúng là vì cậu vẫn không biểu hiện sợ hãi với hoàn cảnh này, mới có kết quả như hôm nay, điều này khiến trong lòng cậu dâng lên cảm thán vô hạn cùng với một ít tự đắc.

Cho nên, cậu cũng không muốn vì xin nghỉ một ngày hôm nay, mà khiến sự việc chậm rãi lắng xuống lại bị

một hòn đá làm nên sóng gió.

Đối với cái kiểu bướng bỉnh và cố chấp khó hiểu này của Hàn Vũ, Tả Duy Đường chỉ có thể lựa chọn xoa đầu cậu, nhìn theo cậu chống eo nhỏ cứng ngắc đi vào cửa lớn bệnh viện, sau đó lái xe về công ty mình.

Hàn Vũ vào cửa bệnh viện, như có linh cảm mà quay đầu lại, vừa vặn chống lại một cái liếc mắt trước khi rời đi của Tả Duy Đường, trong nháy mắt đó, hai người không hẹn mà cùng nhếch khóe miệng.

.....

Thực tập liên tục một năm rưỡi, trừ nửa năm đầu Hàn Vũ mang đến đề tài nóng khiến cậu được chú ý, trong một năm sau đó, bệnh viện liên tiếp xảy ra hai sự kiện càng đáng chú ý hơn Hàn Vũ, một cái là sau khi Hàn Vũ vào thực tập nửa năm, lại nghênh đón một tập thực tập sinh y tá trẻ tuổi xinh đẹp, là con gái, hơn nữa còn là một dàn những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, thứ mang đến cũng không chỉ là cảnh đẹp ý vui.

Từng vụ tai tiếng phản hồng (*quan hệ bất chính*) của bác sĩ nào đó với y tá nào đó cứ thế lan tràn.

Một sự kiện khác càng đáng cười hơn, vợ phó viện trưởng bắt tiểu tam bắt tới bệnh viện, kết quả bắt được nữ bác sĩ mổ chính khoa ngoại vẫn luôn dùng hình ảnh cao quý lãnh diễm thị chúng của bệnh viện, ngay lập tức khiến mọi người ngã sấp mặt.

Sau khi hai vụ đó xảy ra, lại thêm nhóm diễn viên trong hai sự kiện đó không có quan niệm sống khiêm tốn làm việc làm người như Hàn Vũ, theo đó hơn hai mươi người trong hai sự kiện này cứ mỗi phút mỗi giây triển lãm đủ loại kịch ngoạn mục, đến cuối cùng, chút chuyện nhỏ như Hàn Vũ mỗi ngày được Tả Duy Đường bầu bạn quang minh chính đại ra có đôi vào có cặp, ngược lại không ai quan tâm nữa.

Trong một năm thực tập còn lại, trong hoàn cảnh thế này, chẳng những Hàn Vũ dọn dẹp sạch sẽ được chút do dự và sợ hãi cuối cùng trong lòng mình, còn được Tả Duy Đường vô thức nuôi ra một vài thói quen không sợ thân mật trước mặt mọi người.

Vào ngày thực tập cuối cùng, Hàn Vũ nộp báo cáo thực tập của mình lên, lúc cầm hồ sơ thực tập đi ra, lập tức bước đến chỗ Tả Duy Đường đã sớm chờ trước cổng bệnh viện, vô cùng thân thiết đưa tay ôm ôm Tả Duy Đường, sau đó mới cùng vào xe.

“Nhanh vậy, anh tưởng cũng phải tốn một tiếng.” Tả Duy Đường khởi động xe.

“Phu nhân phó viện trưởng bọn em lại tìm tới, phó viện trưởng phải ứng phó bà ấy*, làm gì có thời gian đàm đạo với em, nhận báo cáo của em, ném túi hồ sơ cho em, ngay cả câu khách sáo cũng không nói đã đuổi em đi rồi!” Hàn Vũ cười híp cả mắt.

(*thật ra chỗ này là = danh xưng ngôi thứ ba cho nam giới, nếu vậy hồng lẽ phó viện trưởng gay?? mà thế thì lại không thích hợp lắm, bởi nếu đúng vậy thì chuyện của Hàn Vũ trong bệnh viện này cũng sẽ không

âm ỉ tới vậy, nên chắc là tác giả viết sai chính tả đó)

“À, phu nhân viện trưởng bọn em à!” Tả Duy Đường hiểu rõ gật đầu, “Hiện tại anh qua công ty, em thì sao?”

“Tới tiệm.” Hàn Vũ đáp, “Hôm nay Kỳ Lân nói muốn qua tiệm tìm em, đúng rồi, Kỳ Lân nhờ em nói một tiếng cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, chỉ cần cậu ta đừng hối hận rồi lại khóc đòi anh mang về là được.” Tả Duy Đường bĩu môi, Kỳ Lân nói muốn đi xa, còn muốn Nhạc gia không thể đuổi tay tới, vậy thì không có nơi nào tốt cho cậu ta đi rồi.

Hàn Vũ gật đầu, nhớ tới năm ngoái biết được Kỳ Lân không tính thi lên nghiên cứu sinh, mà là chuẩn bị tuân theo phân bổ, còn kiên trì muốn Tả Duy Đường thông đường cho cậu ta, mình nhiều lần khuyên bảo cũng vẫn kiên trì, cậu nghĩ, cho dù có ăn khổ rưng rưng, đại khái Kỳ Lân cũng sẽ không khóc muốn Tả Duy Đường mang cậu ta về.

Tả Duy Đường vẫn như trước kia đưa Hàn Vũ đến cửa tiệm trước, nhìn cậu đi vào, mới quay đầu lái xe, Hàn Vũ đứng trong tiệm xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn xe Tả Duy Đường rời đi, mới vừa quay đầu, đã bị Kỳ Lân ngụy trang khúc gỗ ngay sau lưng mình dọa sợ.

“Móa! Kỳ Lân, cậu giả quỷ hả?” Hàn Vũ thở ra một hơi, nhìn cậu ta nói.

“Tôi tới từ sớm rồi, này giờ vẫn đứng sau lưng cậu, nhưng hiển nhiên, trong mắt cậu chỉ có một người.....” Kỳ Lân oán trách nhìn cậu, bĩu môi đáp.

Hàn Vũ sờ sờ mũi, cười nói, “Tới sớm vậy, ngồi đi.”

Hai người ngồi xuống, mỗi người bưng ly nước nói chuyện phiếm, sau một lúc lâu, Hàn Vũ mới hỏi, “Hôm nay đặc biệt hẹn tôi, không phải chỉ muốn nói chuyện phiếm chứ, có việc?”

Kỳ Lân nâng mắt nhìn cậu một cái, không nói phải cũng chưa nói không phải, lẩm bẩm câu gì đó rồi mới mở miệng, “Còn không phải từ lúc cậu bị xóa tư cách sinh viên quốc phòng, lại dọn khỏi phòng ktx, muốn gặp cậu một lần cũng không dễ! Nếu không gặp cậu, có lẽ trong vòng năm ba năm sẽ khó gặp lại được!”

Hàn Vũ bật cười, “Cậu đi phục vụ cho nhân dân chứ đâu phải đi ngồi tù, sao lại thành năm ba năm không gặp được? Cho dù ngồi tù, tôi cũng có thể đi thăm tù mà!”

“Cút!” Kỳ Lân mắng cậu, “Mẹ cậu mới ngồi tù ấy, miệng chó không phun được ngà voi! Anh đây muốn vào bộ đội, cậu em chúc may mắn một chút không được hả? Mà nói đi cũng phải nói lại, ai biết lúc nào đó đạn không có mất, chạy lên người anh đây, xem tụi bây khóc thế nào!”

“Cút cút! Còn nói tôi, cậu cũng không phải vào bộ đội tác chiến, cho dù là bộ đội tác chiến, cậu cũng không cần làm bác sĩ đi theo quân, cậu.....” Hàn Vũ nói xong đột nhiên dừng lại, “Không phải đó chứ? Rốt cuộc cậu tới nơi nào?”

Kỳ Lâm thấy Hàn Vũ đổi sắc mặt, tùy tiện cười cười, “Chỗ tốt, cậu không hiểu đâu! Đây là tôi đặc biệt xin với anh Tả đó, tôi nghĩ rồi, tôi không có khả năng sẽ ngốc ở đó cả đời, nhưng nếu tôi trở về mà không mang chút quân hàm hiêm lạ, còn không phải sẽ mặc cho người ta vò viên ép bẹp. Chỉ có chỗ đó công trạng mới là đánh thật nhận thật, thăng chức nhanh!”

Hàn Vũ run lên, ngược lại cũng hiểu Kỳ Lâm đang nói gì, “Vây Nhạc Song Bân kia.....”

“Ừm.....” Kỳ Lâm cúi đầu vuốt miệng ly, chậm rãi mở miệng, “Thật ra tôi vẫn không rõ, cậu nói xem hai thằng nhóc nhà người ta chơi với nhau đều làm anh em, tôi với hần cũng chơi từ nhỏ tới lớn, nhưng sao tới trên người tôi lại biến vị, chuyện đang êm đẹp lại bị làm thành phức tạp, nói biến vị là biến vị liền! Nếu hần có thể giống anh Tả hoặc là Tiểu Ngũ cậu, tôi cảm thấy không làm anh em mà bầu bạn với hần cũng được.....”

Hàn Vũ nghe, không đáp lại được.

“Chính bởi vì hần như thế, có một khoảng thời gian tôi..... rất phản cảm đồng tính luyến ái, cho nên Tiểu Ngũ, lần đó mới.... Nhưng mà về sau thấy cậu với anh Tả cũng không giống như hần, tôi mới biết, mặc kệ năm nữ, cũng không quan tâm cậu thích nam hay thích nữ, thật ra người đều có ba bảy loại, có người như hần, cũng có người như cậu và anh Tả.... Cuối cùng, tôi mới tỉnh ngộ, hóa ra mình chỉ phản cảm hần thôi.”

“Kỳ Lâm..... Cậu có từng thích hần không?” Hàn Vũ suy nghĩ một chút vẫn hỏi ra.

“Không biết..... Có lẽ từng thích, có lẽ không, từ nhỏ hần đã tốt với tôi rồi, mặc kệ tôi phá bao nhiêu đều luôn giúp tôi, lúc đó tôi cảm thấy quen ‘người anh’ này đúng là không thiệt, sau mới biết nguyên nhân, lại không từ chối được cảm giác có anh trai đối xử tốt với mình, cho nên vô liêm sỉ giả vờ không biết..... Sau đó nữa, từ trên người hần biết được, hóa ra mặc kệ một người thể hiện ra thích mình thế nào, không có tiết tháo thì vẫn có thể không có tiết tháo, đột nhiên biết sợ rồi, rồi nghĩ xa hơn.....” Kỳ Lâm nói xong, bỗng nhiên cười cười tự giễu.

“Cũng là về sau mới biết, người này đáng sợ bao nhiêu, hần tự trải một con đường tốt cho chính mình, nhân tiện nắm luôn vận mệnh của cậu* trong tay, tới lúc cậu muốn chạy, sẽ chạy không thoát, chung quanh đều là người ủng hộ hần. Thật ra, nếu chưa từng thấy chuyện giữa cậu và anh Tả, có lẽ dựa theo tính tình của người bị làm hỏng hết đầu óc như tôi, ráng chịu đựng cả đời là được, hần chơi của hần, tôi sống của tôi, dù sao tôi có ăn có uống là được rồi, tới thời điểm kết hôn, đều tự có hôn nhân của mình, đến lúc đó sẽ xa cách nhỉ? Đáng tiếc..... Người không sợ hồ đồ cả đời, chỉ sợ giữa đường sức tỉnh.” Kỳ Lâm nhẹ nhàng cảm thán.

(cậu này chỉ là một cách nói thôi, không phải ám chỉ vào Hàn Vũ)

Hàn Vũ nghe xong không khỏi gật đầu, hồ đồ cả đời không đáng sợ, đáng sợ là giữa đường sức tỉnh, dầy vò trong lòng sẽ từng chút từng chút cắn nuốt tất cả tình cảm của bạn.

“Được rồi! Không nói cái này nữa, vẫn nên chúc mừng vì tôi tỉnh sớm đi, cái gì cũng còn kịp!” Kỳ Lâm nâng tách trà đến trước mặt Hàn Vũ nhẹ cụng một cái, “Đúng rồi, ngày mai cậu phải về trường giao hồ sơ thực tập nhĩ?”

“Ừa.” Hàn Vũ gật đầu.

“Vậy mai chúng ta tìm lão đại với Nguyên Lăng tụ tập đi, lão đại với Nguyên Lăng hay thật đấy, hai tên này lại cùng nhau thi vào được dưới tay một giáo sư có tiếng tiếp tục làm sư huynh đệ cơ đấy! Lần này chúng ta từ biệt, còn không biết chính xác khi nào mới có thể gặp lại đâu!” Kỳ Lâm nhẹ giọng nói.

Hàn Vũ nhìn Kỳ Lâm một cái, đánh một cú thật mạnh tới, “U buồn cái gì chứ, cậu đã tự tỉnh lại khỏi mộng đẹp rồi, còn có thể ngã trong hiện thực à?”

Kỳ Lâm nghe xong, không khỏi cười tự tin, “Đương nhiên, cũng không xem anh mày là ai!”

—

89. Chương 88: Kết Thúc Chính Văn

Ba năm sau.

“Nhị Nữ, em nên về nhà nằm đi, còn hai tháng nữa là sinh rồi, xảy ra chuyện gì, lão đại còn không tới tìm anh khóc tới chết!” Hàn Vũ xách theo một đồng hồ, bắt đắc dĩ đi theo sau Quý Ly ưỡn bụng còn chạy loạn.

“Ai ya, anh Ngũ, bởi vì sắp sinh, cho nên em mới phải vội vàng đi dạo phố, nếu không chờ tới lúc em ở cữ, còn không ghen chết em!” Quý Ly một tay đỡ eo một tay nhẹ nhàng nhún nhún vai với Hàn Vũ.

Hàn Vũ bày mặt khổ não nhỏ giọng than thở, “Vậy em đi mà tìm chồng dạo phố với em, tìm anh làm gì?”

“Cái gì?” Quý Ly chống bụng bầu đột ngột xoay người.

Khiến Hàn Vũ vẫn theo sau cô sợ tới mức nhảy ra sau hai bước, “Cẩn thận cẩn thận, cháu anh còn trong bụng em đó, em kiểm chế chút đi!”

Quý Ly cúi đầu nhìn cái bụng như quả bóng của mình, sau đó nói, “Rồi rồi, không đi dạo nữa, chúng ta qua quán cafe bên kia ngồi đi, em kêu Húc Dương tới đón em.”

Hàn Vũ lập tức nhẹ nhàng thở ra, một tay đỡ Quý Ly, một tay xách theo chiến lợi phẩm của Quý Ly.

“Đều đã sắp làm mẹ rồi, còn muốn đi là đi thế này, sao hôm nay lại muốn tìm anh đi dạo phố, không phải lại cãi nhau với lão đại chứ?” Sau khi ngồi xuống, gọi cho Quý Ly một ly nước ép trái cây tươi, mình thì gọi một ly Mocha, Hàn Vũ mới bắt đầu hỏi ra nghi ngờ chôn trong lòng từ sáng tới giờ.

“Nhiều năm vậy rồi, anh Ngũ cũng không phải không biết, Húc Dương gần như xem em thành nhân cầu của anh ấy vậy, nhất là khi trong bụng em có bé con, anh đều ước gì mỗi ngày đều giết em lên lưng quần anh ấy, nếu không phải chỗ anh ấy phục vụ không cho anh tùy tiện ra ra vào vào, anh đã theo sau lưng em 24/7 từ sớm rồi!” Quý Ly phì cười một tiếng, lại nói, “Còn cãi nhau, có thể cãi nổi à?”

“Ồ, ờ, là mắt em tốt, chọn được chồng tốt!” Hàn Vũ tức giận tiếp lời.

Quý Ly cười sang sảng, được Hàn Vũ khen lập tức đáp, “Đương nhiên rồi! Từ nhỏ em đã coi trọng anh ấy, một đường theo đuổi lâu vậy rồi, nếu không phải đàn ông tốt, em có thể lún sâu nhiều năm vậy à?”

Hàn Vũ nghe Quý Ly tự tin nói toạc ra, không khỏi cười cười.

Quý Ly thấy, nhấp ngụm nước trái cây, lau lau miệng, “Em biết anh Ngũ cười cái gì, còn không phải nói thâm trong lòng chồng anh còn tốt hơn chồng em sao!”

Cô bĩu môi, nói tiếp, “Mỗi người mỗi mắt, Húc Dương nhà em tuy không phải rất tốt, nhưng với em mà nói thì nhất định là người tốt nhất, trên đời này nào có được người mười phần vẹn mười chứ, cho dù có, cũng không tới phiên em đâu, cho nên, chỉ cần phần lớn anh ấy không tệ, em đã cảm thấy chồng em tốt rồi!”

Hàn Vũ nghe cô nói mà bật cười, nhưng không thể không đồng ý, “Ừm, mỗi người có một sở thích riêng mà.”

(= củ cải rau trắng, tùy người thích cái nào)

Thứ tốt nhất không nhất định là thứ bạn coi trọng, thứ bạn coi trọng nhất định là thứ tốt nhất trong lòng bạn.

Hai người ngồi tán gẫu, rốt cuộc chờ được một người đàn ông khôi ngô bước chân vững vàng đi vào tiệm, Hàn Vũ liếc mắt một cái đã thấy được anh ta, “Xem kìa, chồng em tới rồi.”

Quý Ly quay đầu lại, giơ tay vẫy vẫy, kêu An Húc Dương tới đây.

“Tiểu Ngũ.” An Húc Dương chào Hàn Vũ một cái rồi ngồi xuống bên Quý Ly, xoa xoa lên bụng Quý Ly, trưng ra một nụ cười ngây ngô, “Hôm nay nó có ngoan không?”

“Anh nói xem? Sáng sớm dậy đã không chịu yên, cứ động tay động chân bên trong, buổi sáng mới ngoan chút, em mới tìm anh Ngũ đi dạo, nếu không em sẽ buồn chết, chuyện công ty anh Ngũ không cho em làm,

chuyện trong nhà anh cũng không cho em làm, chỉ mang thai thôi, một đám các người xem em như búp bê thủy tinh.....”

Quý Ly liên miên đông dài kéo tay An Húc Dương bắt đầu oán giận, càng oán giận cảm xúc lại càng khó bình ổn, nói xong còn có xu hướng muốn khóc, An Húc Dương bên cạnh ngay trước khi Quý Ly muốn rót nước mắt đã lập tức đổi đề tài, dời lực chú ý của Quý Ly đi.

Hàn Vũ ngồi đối diện hai vợ chồng nhỏ, nhìn Quý Ly sau khi mang thai hiển nhiên trở nên đa sầu đa cảm, lại nhìn nhìn An Húc Dương ứng đối Quý Ly càng ngày càng như cá gặp nước, không khỏi lộ ra ý cười ngâm hiểm, lặng lẽ đứng lên, một mình đi ra ngoài.

Kết quả vừa mới ra tới cửa, tay còn chưa đụng tới nắm cửa, đã bị một cánh tay đột nhiên vươn ra từ bên cạnh chặn ngang ôm tới một bên, “Anh vừa tới em đã đi?”

Hàn Vũ quay đầu, thấy Tả Duy Đường, lập tức kinh ngạc, “Sao anh ở đây?”

“Sáng sớm em nói có việc, hóa ra là theo cô nhóc kia đi dạo cả ngày?” Tả Duy Đường không đáp hỏi lại, híp mắt nhìn cậu.

Hàn Vũ không nói gì nhìn thẳng vào y, “Buổi sáng lúc đi không phải em đã nói là Quý Ly tìm em có việc à? Không phải anh đi theo một đường đó chứ?”

Thuận miệng nên nói vậy, nói xong Hàn Vũ lại càng nghĩ càng cảm thấy dám vậy lắm, vì thế càng thêm nghi ngờ ngó Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường cười nhạo một tiếng, vươn tay búng trán cậu, “Trong đầu chứa cái gì, vừa vặn có công việc ở gần đây, lúc đi lại thấy An Húc Dương chạy qua đây, tám chín phần là tìm Quý Ly.”

“Cho nên anh đoán được em cũng ở đây, tới tìm em?” Hàn Vũ trôi chảy đáp lời, trong lòng lại thầm vui vẻ, cũng không phải anh chưa từng làm loại chuyện này! Tay chủ động vươn ra, vòng qua thắt lưng đối phương, “Này coi như tâm ý tương thông?”

“Thưa hai vị, xin hỏi hai người muốn đi vào hay muốn đi ra?” Ngay lúc Tả Duy Đường trả lời, một tiếng hỏi lễ phép vang lên bên cạnh, hai người đều ngẩn ra, lúc này mới nhớ cả hai còn đang chặn trước cửa tiệm người ta đó!

Hàn Vũ ngượng ngùng sờ sờ mũi, thăm thẳm Tả Duy Đường một cái, lập tức kéo mở cánh tay vòng qua thắt lưng mình, cười cười xin lỗi nhân viên cửa hàng vừa lên tiếng, túm Tả Duy Đường đi ra ngoài.

“Tìm một chỗ ăn cơm hay là về?” Tả Duy Đường dẫn Hàn Vũ tới xe mình, nhìn cậu hỏi.

“Ăn cơm đi! Đi dạo với Quý Ly cả ngày, ngay cả một bữa cơm ra hồn còn chưa ăn, toàn cùng em ấy ăn mấy thứ hiếm lạ kỳ dị, cô nhóc này mang thai rồi khẩu bị trở nên thật kì lạ!” Hàn Vũ vừa nói vừa đâm đôi phượng, bảo y thắt dây an toàn rồi hăng lái xe.

Tả Duy Đường bắt đầu đi liếc qua cậu, không có biện pháp nào với Hàn Vũ càng ngày càng quen quán thức đủ loại hành vi của mình, đành ngoan ngoãn thắt dây an toàn rồi mới khởi động xe.

Nói đến cũng không biết hai người gặp may hay là xui xẻo, liên tục tới mấy cửa tiệm đều không còn chỗ, hôm nay không phải ngày lễ lại không có gì đáng chúc mừng, không biết tại sao, mấy nhà hàng thường tới đều kín hết chỗ.

Rẽ trái quẹo phải, lại tới trước cửa tiệm lúc trước Hàn Vũ và Tả Duy Đường đụng nhau.

Hàn Vũ chờ Tả Duy Đường đi đỗ xe, đứng trước cửa tiệm, không khỏi nở nụ cười, lúc Tả Duy Đường tới gần thì thấy hình ảnh cậu đang một mình nhìn cửa tiệm cười ngốc, “Ngu rồi?”

Y đưa tay xoa xoa má Hàn Vũ, để cậu hoàn hồn.

“Anh từng đụng phải em trong này.” Hàn Vũ quay đầu né giận nhìn Tả Duy Đường.

“Ồ.....” Tả Duy Đường gật đầu, kéo cậu vào trong.

“Sau khi anh đụng vào em, còn dùng ánh mắt thất vọng ‘kính thường’ em một phen.” Hàn Vũ theo sau y, nửa thật nửa giả tiếp tục oán giận.

“.....” Tả Duy Đường cúi đầu nghĩ nghĩ hậu quả khi thừa nhận chuyện này, một lát sau, quay đầu liếc Hàn Vũ một cái, thề thốt phủ nhận, “Không có.”

“.....” Rõ ràng có!

Trong lúc hai người cãi cọ, đã có nhân viên tiến đến tiếp đón bọn họ, dẫn hai người tới một vị trí dựa vào tường ngồi xuống, còn hiếu kì đảo mắt qua cả hai một cái, hai người này nhìn không giống mấy đôi đồng tính khác ở đây, có một loại hương vị bí ẩn và nghiêm túc trong đó, ngược lại, ngược lại.... ừm, ngược lại hình như rất tự nhiên, dường như không giống người khác xem nơi này thành một nơi tạm thời hưởng thụ thú vui hèn hạ của người bình thường.

Tò mò thì tò mò, bốn phận làm nhân viên phục vụ vẫn phải có, dẫn hai người tới chỗ ngồi, nhanh chóng hiệu quả chọn cơm cho hai người, sau đó chừa không gian lại cho bọn họ.

Trong thời gian chờ cơm, lúc Hàn Vũ còn muốn tiếp tục dây dưa vấn đề “có hay không”, một người đột nhiên không mời tự tới kéo ghế bên cạnh Hàn Vũ ngồi xuống.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường cùng nhú mày nhìn qua — là Nhạc Song Bân.

“Tôi còn tưởng hai người quang minh chính đại cỡ nào chứ, cuối cùng vẫn chỉ có thể tới chỗ này tìm cơ hội thỏ dốc thôi!” Nhạc Song Bân làm như không thấy ánh mắt khó chịu của bọn họ, vừa mở miệng đã là giọng điệu bốn cọt.

(mở miệng ra là muốn tát vào mặt)

“Cút.” Tả Duy Đường không khách khí đuổi thẳng.

Về đùa bốn thông dong trên mặt Nhạc Song Bân thêm vài phần không nhịn được, động đậy, cuối cùng vẫn xụ mặt không nhúc nhích, “Anh nói cho tôi biết Kỳ Lân ở đâu, biết rồi tôi đi liền.”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn hắn một cái, dời tầm mắt về, không đáp.

Tả Duy Đường bực bội gõ bàn, “Đó là chuyện của cậu, muốn tìm thì tự đi tìm, hiện tại cút ngay, đừng để tôi không kiên nhẫn!”

“Tôi biết là anh làm, rốt cuộc em ấy ở khu nào? Tạo sao ngay cả hồ sơ đều mã hóa?” Nhạc Song Bân không nghe the truy vấn không tha.

Cuối cùng Hàn Vũ không nhịn được lại nhìn hắn một cái, lo lắng trên mặt hắn không phải giả vờ, cảm xúc buồn bực rất rõ ràng, xem ra hắn thật sự muốn tìm Kỳ Lân, nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên gặp được hai người bọn họ, có thể vĩnh viễn cũng không tìm được cơ hội chất vấn thẳng mặt Tả Duy Đường thế này.

Chỉ là..... Hàn Vũ hơi nhếch khóe môi, nhìn lướt qua một cậu trai có lẽ là thiếu niên đang chờ sau hắn không xa, rất non nớt, cũng rất trẻ, nhưng lại có vài phần giống với Kỳ Lân.

“Nhạc Thiếu, anh nhìn người đứng chờ anh đằng sau kia, anh cả thấy hiện tại anh hỏi Kỳ Lân đi đâu, có thích hợp không?” Hàn Vũ nhẹ giọng hỏi.

Có vài người chính là vậy, tới tình trạng này rồi, còn dẫn đo không nghĩ được rốt cuộc muốn cái gì, cái gì cũng đòi, cá và tai gấu không thể đi chung, những người không hiểu được đạo lý đó, cũng chỉ có thể tự dìm chết mình!

“Cậu.....” Nhạc Song Bân theo bản năng quay đầu lại nhìn thiếu niên kia một cái, không khỏi ghen lời.

Tả Duy Đường sớm không có kiên nhẫn, giơ tay vẫy nhân viên, không khách khí chỉ vào Nhạc Song Bân nói, “Nhờ cửa hàng các người chú ý công tác bảo an, đừng để mấy người râu ria tới quấy rầy tâm tình dùng bữa của khách, nếu cái người thật sự khuyết thiếu ý thức này, có thể tìm người huấn luyện cho các người một đám bảo vệ đủ tư cách!”

Nhân viên phục vụ ngần ra, nhìn vẻ mặt lãnh đạm mà hơi tức giận của Tả Duy Đường, lại nhìn Nhạc Song Bên bên cạnh bị tđg không chút khách khí chỉ trích đến mức sắc mặt hơi xanh, một bên là khách hàng vừa nhìn đã biết không dễ chọc, một bên lại là khách quen của bọn họ, nhân viên phục vụ không khỏi âm thầm kêu khổ, nhưng chỉ có thể nỗ lực trưng ra khuôn mặt cười, khiêm tốn nói với Tả Duy Đường:

“Xin lỗi, xin lỗi, là chúng tôi làm việc không chu đáo, xin thứ lỗi, chúng tôi lập tức sắp xếp gian có vách ngăn cho ngài, để ngài không bị quấy rầy nữa. Cái này..... Nhạc thiếu, ngài xem.....”

“Hừ!” Chung quy Nhạc Song Bên không thể chường cái mặt dày tiếp tục ngồi đó, đứng dậy cầm giận đi tới cửa, nhân viên phục vụ mặt mày khổ qua mãnh liệt nháy mắt với nhân viên khác trong tiệm, bảo bọn họ nhanh tiến lên ngăn cản vị khách quen này, thiếu niên chờ bên cạnh lại không hiểu cho lắm bước nhanh theo sau đối phương ra ngoài.

Hàn Vũ nhàn nhạt ngó qua Nhạc Song Bên đối diện thiếu niên kia sắc mặt dần tốt lên, trong lòng thầm khen quyết định lúc trước của Kỳ Lân chính xác không gì sánh bằng, sau đó cùng Tả Duy Đường chuyển vào vách ngăn.

Đồ ăn của tiệm này thật đúng là không thể nói ngon bao nhiêu, phần lớn người tới chỗ này đều là khách quen, cũng có một vài vị khách tâm lý đặc thù tìm tới, vì thế khách chỗ này quả thật không có mấy người tới vì đồ ăn.

Nếu không phải hôm nay hai người chạy liên tiếp mấy nhà hàng đều không còn chỗ, hai người cũng sẽ không tới đây, nhưng dù đồ ăn không thể nói là mỹ vị, hai người đói bụng đã lâu vẫn ăn ra mùi ngon.

Sau khi ăn no bảy phần, tốc độ dùng bữa của Hàn Vũ chậm lại, nhìn Tả Duy Đường đối diện vẫn lang thôn hổ yết, không khỏi tò mò, “Lần anh đụng trúng em ấy, sao lại tới chỗ này?”

Cửa tiệm này không phải đều là mấy đôi đồng tính thường tới à? Cậu tới là bởi Nhạc Song Bên muốn mang cậu đi “mở mang kiến thức” một phen, thuận tiện “nói chuyện” công bằng, còn y?

Tả Duy Đường nâng mắt nhìn cậu một cái, “Đi ngang qua, vừa vặn bỏ lỡ cơm trưa nên vào ăn cơm.”

“Một mình anh cũng đi vào?” Hàn Vũ nghi ngờ nhìn y, tuy cửa tiệm này không có gì khác thường, nhưng tới đây không phải những người đồng tính có đôi có cặp, nhân viên tiệm đều sẽ khách sáo dùng lý do không còn chỗ uyển chuyển từ chối.

“Lúc trước anh từng tới.” Tả Duy Đường ngó cậu một cái rồi không phản ứng nữa, tiếp tục ăn cơm.

Hàn Vũ hiểu rõ gật đầu, “Với ai?”

“.....” Tả Duy Đường nhìn nhìn đối phương, cảm thấy hôm nay cậu hơi khó chơi, mặt ngoài vẫn thông minh không trả lời, trong lòng suy nghĩ tới về có nên gây sức ép cậu một trận ra trò không, vài ngày mặc kệ, sắp

leo lên đầu y ngồi rồi.

.....

Hôm sau lúc Hàn Vũ ngồi xe Tả Duy Đường tới trước cửa tiệm dược thiện của mình, thiếu điều lão đảo ngã ụp mặt vì eo chân cứ nhũn ra, may mắn Tả Duy Đường nhanh tay, vươn tay kéo cậu một cái.

“Cẩn thận chút.” Tâm tình Tả Duy Đường rất tốt dặn cậu.

“.....” Hàn Vũ cảm tức lườm đối phương, chỉ có thể dày vò rút bên này đâm bên kia hình người nhỏ của đối phương ở trong lòng.

“Buổi tối tới đón em, trưa nhớ mang cơm cho anh.” Tả Duy Đường làm như không thấy ánh mắt đầy oán hận của Hàn Vũ, hôn hôn khước miệng cậu vuốt lông, vào trong xe lái tới bãi đỗ.

Hàn Vũ đứng tại chỗ xoa xoa thắt lưng, tận lực để mình có vẻ linh hoạt một chút mới bước vào tiệm, kết quả một chân còn chưa bước ra, đã nghe một loạt tiếng cười.

“Ha ha..... Tiểu Ngũ, tối qua cậu miệt mài quá độ đúng không! Nhìn đôi chân đập mây với thắt lưng thẳng tắp của cậu kìa! Ha ha.....”

Hàn Vũ ngẩn ra, nghe tiếng nhìn lại, không khỏi kinh ngạc hô lên, “Kỳ Lân?!”

“Còn không phải tôi.” Kỳ Lân thẳng sống lưng, thẳng giống như một cây dương nhỏ, kính một lễ ra ngô ra khoai với Hàn Vũ. Sau đó lại trừng mắt.

“Cậu đã về rồi?” Hàn Vũ rất vui mừng tiếp đón.

“Đâu ra? Đúng lúc có việc phải làm, rút ra một tiếng tới xem cậu, một lát phải đi, chẳng qua tháng sau các cậu có thể nhìn thấy tôi mỗi ngày rồi.....” Kỳ Lân và Hàn Vũ sóng vai cùng vào tiệm, vừa đi vừa kể lại tình huống bản thân hiện tại.

“Thật sự? Cậu ra sức thật đó, nhanh vậy đã có thể về rồi.” Hàn Vũ cảm thán, mắt đảo qua quân hàm mới nhất trên vai đối phương.

Kỳ Lân ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Thật ra, vẫn là dựa vào thể của người khác, với tính cách của tôi, làm sao có thể chỉ dựa vào mình mà thăng tiến nhanh vậy được.”

“Ai vậy? Cha cậu tìm cho cậu?” Hàn Vũ kéo cậu ta ngồi xuống, sau đó kêu nhân viên đưa nước tới cho bọn họ.

“Không phải.” Kỳ Lâm cười nói, nhưng rốt cuộc là ai thì vẫn không muốn nhiều lời.

Hàn Vũ thấy vậy đoán được có thể có cái gì đó, nhưng đối phương không muốn nói, cậu cũng không tính hỏi, sống tốt là được rồi.

Hai người ngồi xuống vừa uống nước vừa hàn huyên mấy chuyện gần đây, biết An Húc Dương chẳng những đã kết hôn, hiện tại ngay cả con cũng có rồi, Kỳ Lâm kinh ngạc không nói thành lời, cứ cảm thấy hôm qua vẫn còn là đám nhóc choai choai lẫn lộn với nhau cùng ăn cùng uống cùng đánh rắm, hiện tại đã sắp làm cha rồi.

Lại nghe được Nguyên Lăng cũng sắp kết hôn, Kỳ Lâm cảm thấy mừng cho hắn từ tận đáy lòng, cùng Hàn Vũ vạch kế hoạch, trước cứ gạt đối phương chuyện mình sắp về, đến lúc đó đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ của hắn, dọa hắn một phen.

Hàn Vũ cười nghe những mưu đồ và trò đùa dai còn mang nét trẻ con của Kỳ Lâm, không khỏi cảm thán một câu, “Xem ra cậu thật sự sống rất tốt, tính tình đó của cậu còn chưa bị cuộc sống quân đội ba năm mài dũa chín chắn hơn.”

Kỳ Lâm ngẩn ra, tới khi phản ứng lại, đỏ mặt lên, vì Hàn Vũ cảm thán, hoặc như nghĩ tới gì đó.

Hai người bạn gặp lại cùng ôn chuyện, thời gian một tiếng chớp mắt đã qua, thẳng tới khi di động trong túi Kỳ Lâm reo lên, cậu ta mới nhận ra mình đã lỡ giờ, cậu lập tức lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe, không đợi đối phương nói chuyện, lập tức bắn liên thanh, “Đừng mắng đừng mắng, em biết em lỡ giờ rồi, về liền mà, về liền mà.”

Nói xong ngắt điện thoại, xin lỗi nhìn Hàn Vũ, “Tiểu Ngũ, tôi phải đi rồi, chờ tháng sau được điều về đây rồi lại tới tìm cậu!”

Hàn Vũ hiểu ý gạt đầu, ôn hòa cười cười với cậu, “Được rồi, giữa anh em còn khách sáo cái quái gì, mau đi đi, nhớ lúc về gọi điện cho tôi là được!”

Kỳ Lâm cười gạt đầu, đứng lên chạy ra ngoài, kết quả mới ra tới cửa, một chiếc Land Rover dừng lại trước mặt cậu ta, cửa kính xe hạ xuống, người lái xe đeo kính râm, mặt không cảm xúc, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Kỳ Lâm.

Hàn Vũ không khỏi lo lắng cho Kỳ Lâm, không phải là cấp trên của cậu ấy chứ, Kỳ Lâm trẻ một lúc như thế, không biết có thể thăng cấp lên mức độ “làm lơ thời cơ chiến đấu” không.

Hàn Vũ đang lo lắng, tới khi nhìn lại, chỉ thấy Kỳ Lâm chơi trò không biết xấu hổ nói cái gì với người bên trong, sau đó nhanh nhẹn chui vào, rút kính râm trên mặt đối phương ra, hun một cái chụt vang dội lên mặt người kia. Đối phương bất đắc dĩ lấy kính râm trong tay cậu đeo lên lần nữa, sau đó lái xe mang theo Kỳ Lâm rời đi.

Hàn Vũ đứng lại chỗ phát gốc một hồi, đột nhiên trong lòng sáng tỏ, trên mặt treo lên ý cười, cậu đứng dậy chuẩn bị đi vào văn phòng bên trong.

Đột nhiên, một bóng người phẫn nộ xông vào tiệm, cản đường của Hàn Vũ, “Người đàn ông kia là ai?”

Hàn Vũ sửng sốt, nhìn Nhạc Song Bản đầy tức giận trước mặt, phẩy tay với các nhân viên ngừng công tác trong tay xung quanh, ý bảo không có việc gì, để bọn họ tự làm việc nên làm.

“Sao Nhạc thiếu rảnh rồi tới đây thế?” Hàn Vũ tỉnh bơ treo lên khuôn mặt cười, không đáp lại hắn.

“Người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Tại sao Kỳ Lân lại cùng gã, cùng gã.....” Bộ dáng tức giận không thôi của Nhạc Song Bản làm Hàn Vũ trông mà buồn cười.

Người đàn ông kia là ai hỏi cậu thì có ích gì, anh muốn biết sao lúc đó không ngăn cản?

“Nhạc thiếu uống chút nước không?” Hàn Vũ hỏi xong cũng không chờ Nhạc Song Bản đáp, để nhân viên mang tới một ly trà lạnh trừ hỏa tới.

Hai người ngồi xuống, Hàn Vũ thản nhiên bưng ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nhạc Song Bản xụ mặt, vẫn không nhúc nhích nhìn Hàn Vũ, làm như không thấy nước trà đặt trước mặt hắn.

Xem ra, Nhạc Song Bản này tám chín phần đã sớm quyết định muốn hỏi cho ra Kỳ Lân ở đâu, hôm qua bị Tả Duy Đường làm nhục như thế, hôm nay còn không buông tha mình tìm tới tiệm mình. Coi là đã bị ép nóng nảy rồi!

“Nhạc thiếu không cần nhìn tôi như thế, người đàn ông kia là ai, tôi cũng không biết, nếu anh muốn biết, hắn nên tới hỏi Kỳ Lân.” Hàn Vũ buông tách trà, sờ sờ bụng, từ sáng tới giờ uống không ít nước vào bụng, sắp biến thành bóng nước tới nơi rồi.

“Rốt cuộc Kỳ Lân ở đâu?” Im lặng nửa ngày, Nhạc Song Bản đổi câu hỏi, nhìn chằm chằm Hàn Vũ.

Hàn Vũ mỉm cười, “Nhạc thiếu, anh lại hỏi sai người, anh hỏi mấy câu này, có thể cho anh đáp án trừ Kỳ Lân cũng chỉ có anh, anh không tìm hai người kia hỏi đáp án, cứ tới chỗ tôi hỏi, vô dụng thôi.”

Nhạc Song Bản nghe lời nói mang theo huyền cơ của Hàn Vũ mà run lên, hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm ly trà lạnh trước mặt ngăn người.

Hàn Vũ thấy vậy, không khỏi nói tiếp, “Không biết Nhạc thiếu có ăn được thiện không, được thiện là thứ

tốt, trong một món được thiện hoàn mỹ luôn cần dung hợp nguyên liệu và được liệu hoàn mỹ, vậy thì đồ ăn mới có thể mang đến cho người ta hưởng thụ ăn uống, có thể mang đến hiệu quả bổ dưỡng của được thiện.”

“Nhưng mà, mỗi món được thiện đều có tác dụng của chính nó, chỉ khi hiểu rõ chính và phụ, được thiện mới có thể có tác dụng tương ứng, những thứ này nhất định không thể làm loạn, từng được liệu có công dụng của nó, anh không thể tham nhiều, muốn một món được thiện có thể giải quyết hết tất cả vấn đề của anh, đừng lấy mỗi thứ được liệu một chút ném hết vào trong, như vậy chỉ hoàn toàn phản tác dụng.”

“Người..... thật ra cũng giống vậy, anh chỉ có thể một lần muốn một người, một lần làm một chuyện, một lần đi một đường, không thể chiếm toàn bộ tất cả mọi thứ, Nhạc thiếu, thật ra anh đã sớm đưa ra lựa chọn của anh rồi không phải sao? Sao còn đau khổ đuổi theo không tha?”

Hàn Vũ nói xong, thân thể Nhạc Song Bản chấn động mãnh liệt, kinh ngạc nhìn Hàn Vũ, trong mắt đều là mê man và khó hiểu. Hàn Vũ cũng mặc kệ hắn có nghe vào hay không, có năng lực lý giải những thứ này hay không, chỉ nhún vai tỏ vẻ có thể nói mình đã nói hết rồi, sau đó đứng lên chuẩn bị vào WC giải quyết vấn đề sinh lý.

Sáu bảy phút sau, đợi khi Hàn Vũ lại bước ra sảnh trước, phát hiện ly trà lạnh trên bàn đã trống không, chỗ ngồi cũng trống không.

Hàn Vũ nhìn thoáng qua, xoay người đi vào văn phòng xem doanh thu tháng trước của tiệm.

Đêm đó, Hàn Vũ đứng dưới đèn đường chờ Tả Duy Đường đi lấy xe, vừa đi vòng vòng vừa suy nghĩ ngày mai cuối tuần, nên làm cái gì ngon ăn ủi mình và chồng nhà mình đã cần cù công tác một tuần.

Ngay lúc cậu nghĩ tới xuất thần, một người đàn ông đột nhiên dắt tay cậu, “Xe hết xăng, sáng nay đi quen đố.”

Hàn Vũ hoàn hồn, “Hả? Vậy làm sao giờ?”

“Gọi taxi về!” Tả Duy Đường cầm tay đối phương niết niết, rất ấm áp.

“Chỗ này khó gọi xe lắm.” Hàn Vũ bĩu môi, “Được rồi, đại gia, theo em chen chúc tàu điện ngầm một chuyến thôi!”

“Tàu điện ngầm?” Tả Duy Đường nghĩ tới hình ảnh người dân người chen chúc trong tàu điện ngầm trên TV, mày nhăn thành một đống.

“Tự mình không đổ xăng, còn không vui lòng chen vào tàu điện ngầm, gọi anh một tiếng đại gia, xem mình thành đại gia thật đó hả!” Hàn Vũ thấy Tả Duy Đường không vui, không khỏi lẩm bầm.

“Cái gì?” Tả Duy Đường nhìn cậu, chỉ thấy miệng cậu lẩm bầm gì đó, nhưng không nghe rõ là cái gì.

“Không, không có gì, em đang nói, ngày mai hầm canh thung dung* thật dê cho anh, bổ lắm!” Hàn Vũ vội lắc đầu, thuận miệng nói ra tên món được thiện mình vừa nghĩ khi này để đối phó.

*(*Nhục thung dung: công dụng tráng dương bổ thận =)))))*

Tả Duy Đường nhìn cậu một cái thật sâu, cuối cùng chỉ hơi bất đắc dĩ nói, “Được rồi được rồi, chen tàu điện với em.”

Hàn Vũ nở nụ cười, hai người tay nắm tay, giẫm lên ánh sáng vàng của đèn đường hướng đến trạm tàu điện ngầm — về nhà.

[Hết chính văn]

90. Chương 89: Ngoại Truyện 1: Lễ Tình Nhân

Thời gian trước lễ tình nhân: 2 ngày.

“Ông chủ, ngày mốt là lễ tình nhân rồi, tổ kế hoạch đưa ra mấy kế hoạch kinh doanh, cậu xem thử xem.” Quản lý một tiệm năm đó, hiện tại đã là quản lý trưởng các tiệm — Hà Minh, đưa tài liệu trong tay cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ thuận tay đón lấy, lật hai trang, nhìn chăm chăm một hoạt động trong số đó mà sững sốt, phần ăn couple cậu hiểu, nhưng cái món ăn couple có công hiệu khiến bạn “càng tính phúc”* này là gì?

(*chuyện ấy ấy càng thêm vui vẻ, thỏa mãn)

Hàn Vũ gỡ vài tờ đằng sau, phát hiện phía sau quy hoạch rất tỉ mỉ thủ đoạn bán hàng và tuyên truyền, nhưng chỉ có nội dung món ăn lại không giải thích, cậu đóng tài liệu nhìn về phía người phụ trách mấy tổ nhỏ đang ngồi.

“Nội dung món ăn này đâu?”

Mấy người phụ trách các tổ trừ tổ quảng cáo tuyên truyền là nữ, còn lại đều là nam, thấy Hàn Vũ xem xong kế hoạch lại đặt ra câu hỏi này, không hện mà cùng lộ ra ý cười mờ ám. Hàn Vũ lấy làm lạ.

“Hà Minh, anh nói.” Hàn Vũ chỉ Hà Minh hỏi cho rõ.

“Ông chủ, cậu biết đó, hiện tại áp lực cuộc sống của phái nam lớn như thế.... Ngẫu nhiên luôn bị lực bất tòng tâm hoặc là không tận hứng.... Cần phải bồi bổ gì đó.” Hà Minh vừa nói vừa chớp mắt với Hàn Vũ, ý bảo “cậu hiểu mà”.

Hàn Vũ còn chưa phản ứng lại được, cô gái duy nhất ngồi đây lập tức cao giọng nói, “Muốn chết, có phụ nữ ở đây, các anh không phát hiện hả! Nói trắng ra vậy!”

“.....” Các nam thanh niên không nói gì nhìn “người phụ nữ” duy nhất ở đây, chính vì có vài phần xem cô là nữ Hà Minh mới nói uyển chuyển như thế có được không?

Nếu vẽ mặt cô khi nói lời này, cảm xúc trong mắt không sáng rõ như vậy, có thể còn có chút thuyết phục.

Bị cô làm ồn một trận như thế, Hàn Vũ lập tức giật mình, nhìn lướt qua mọi người đang ngồi, treo lên vẻ mặt “tôi hiểu rồi” sau đó cũng mờ ám nói, “Nói thế.... Các anh đều có nhu cầu này?”

“Phụt.....” Mọi người không khổng chế được sắc nước trà hoặc nước miếng trong miệng mình.

Hàn Vũ thầm vui vẻ, không chọc họ nữa, “Ý tưởng này không tệ, sáng kiến có thể, chẳng qua lựa chọn dùng đồ ăn bổ nhất định cần ôn hòa mà bổ, thà là vô dụng, cũng không thể bổ quá liều, nếu không đến lúc đó lại phiền toái!”

Nói xong, Hàn Vũ rút cuộc ý thức được ý của đám người này khi bỏ trống chỗ này, xem ra là để cậu viết hộ, lấy một món ăn bổ dưỡng đặc sắc ra cho bọn họ.

Hàn Vũ khép tài liệu, nói với bọn họ, “Được rồi, tôi hiểu ý mọi người, ngày mai tôi làm được thiện, sau đó mọi người đưa đầu bếp các tiệm tới đây, xem rõ các bước, nắm chắc lượng được liệu là được!”

Mấy anh đàn ông nhất thời mặt mày hớn hở, mừng rỡ xoa xoa tay, Hàn Vũ thấy không khỏi bỏ thêm một câu, “Thấy các anh vui như thế, thật sự đều cần à?”

“.....”

Lễ tình nhân..... Hàn Vũ thăm nghiền ngẫm mấy từ này, tay cầm túi tài liệu, vô mục đích đi dạo trên đường.

Bởi vì lễ tình nhân tới, mỗi ngã tư đường, mỗi cửa hàng nhỏ đều trang trí đầy đủ theo không khí ngày lễ, trước cửa hàng cũng bày ra đủ loại hoạt động tuyên truyền về ngày hội, Hàn Vũ dạo chơi trong bầu không khí này, ý thức chậm rãi bay xa.

Lại nói, cậu đã sống hai đời, đúng là chưa từng có lễ tình nhân đâu! Hàn Vũ bĩu môi, không thú vị nghĩ trong lòng. Đầu óc không nhận được bắt đầu không thể khống chế, đem hình ảnh hoa hồng, chocolate và hình trái tim đỏ thâm hợp lại với mặt của Tả Duy Đường.

Hình ảnh vừa mới xuất hiện trong đầu, Hàn Vũ đã không nhận được rằng mình một cái đánh bay nó, quá kinh khủng rồi! Một bức hình như thế, thấy thế nào là không hài hòa thế đó.

Nếu để Tả Duy Đường biết mình dám biến y thành cái bộ dạng quỷ quái kia, nhất định sẽ lật qua lật lại dày vò cậu!

Hàn Vũ nhanh chóng nện bước, vào trạm tàu điện ngầm, ngoan ngoãn về nhà, không thể một mình chạy loạn ở mấy chỗ đó, rất quấy nhiễu lòng người, thiếu chút nữa đã biến chồng cậu thành quái vật trong đầu rồi.

Tối tối không biết là do chợt dạ hay là cái khác, không như mọi khi, Hàn Vũ không chờ Tả Duy Đường, một mình tùy tiện làm chút mình lấp đầy bụng, rửa mặt nhanh chóng chui vào ổ chăn, quần mình thành cái kén.

Tả Duy Đường nửa đêm trở về, lúc đẩy cửa vào, cả phòng tối đen bất ngờ khiến y giật mình.

Phản ứng đầu tiên là cầm điện thoại gọi cho Hàn Vũ, trễ vậy rồi cậu còn chưa về?

Kết quả trong nháy mắt chuông điện thoại vang lên, Tả Duy Đường đã bấm dừng cuộc gọi — nhạc chuông vang từ phòng ngủ, cậu ngủ sớm như vậy?

Tả Duy Đường cởi áo khoác khăn quàng cổ và bao tay, đổi dép đi vào phòng, tách một tiếng mở đèn chùm, cúi đầu nhìn một con “sâu lông” nằm trên giường, “Bị bệnh?”

Nói xong còn muốn dùng bàn tay đầy hơi lạnh xốc lớp ngoài của con “sâu lông” còn đang vằn vẹo lên.

“Không có.” “Sâu lông” vằn vẹo hai cái, giọng áp úng truyền ra.

Tả Duy Đường vạch đầu chăn, lộ đầu Hàn Vũ ra, từ sau khi rời khỏi vị trí sinh viên quốc phòng, tóc cậu không còn để kiểu đầu đinh thô ráp nữa, tóc dài ra đúng như Tả Duy Đường dự đoán lúc trước, đen bóng mềm mại, vì thế càng muốn Hàn Vũ để tóc.

Vì cuộn trong chăn hồi lâu, tóc tai lộn xộn một đồng, mặt cũng lộ ra hai điểm ửng đỏ — bị ngột quá lâu.

Tả Duy Đường vươn tay sờ sờ sai tay cậu, lại dùng trán chạm nhẹ lên trán cậu, nói nhỏ, “Hình như hơi nóng.”

“.....” Hàn Vũ không nói gì nhìn y, “Đó là bởi vì anh vừa từ ngoài về, cả người lạnh ngắt!”

“Thật sự không bị bệnh?” Tả Duy Đường liếc cậu.

“Không.” Hàn Vũ gật đầu khẳng định.

“Vậy hôm nay làm sao?” Tả Duy Đường thông dong nhìn cậu, lúc trước kêu cậu đừng chờ cửa, nhưng mỗi lần đều muốn đợi mình về mới đi ngủ, hôm nay lại đột nhiên không đợi nữa, không phải bệnh thì là có chuyện.

Hàn Vũ rụt cổ không nói lời nào, thật ra bị làm sao, trong lúc nhất thời chính cậu cũng không nói rõ được. Cứng ngắc hồi lâu, Hàn Vũ mới nói, “Hôm nay công tác lâu, làm kế hoạch hoạt động, mệt thôi.”

Lúc trước chờ cửa thì lão bảo mình ngủ trước, đợi tới khi y về còn mắng một trận, hôm nay khen ngược, hiếm khi không đợi, lại còn chơi trò thăm vắn phạm nhân, tên này không có lúc nào bình thường.

Tả Duy Đường nghi ngờ nhìn cậu một hồi, cuối cùng gật đầu, cởi cravat vào phòng tắm rửa mặt, Hàn Vũ nhìn theo bóng đối phương bỏ đi, không khỏi cảm thấy trong lòng lại ghen thêm một ít, sao không hỏi tiếp chứ?

(cậu cũng bình thường quá ha =))

Có lẽ lại hỏi tiếp, chính cậu cũng không biết mình sẽ làm sao đâu!

Tả Duy Đường tắm xong đi ra, xoay người lên giường, đặt đồng hồ báo thức cho mình xong, cuối cùng liếc mắt thấy thời gian trên điện thoại mình, 11:37 ngày 12 tháng 2.

12 tháng 2.... Trong đầu Tả Duy Đường dường như lướt qua gì đó, nhưng rất nhanh đã mơ hồ biến mất, một ngày một mới khiến thân thể y sau khi dần vào môi trường quen thuộc và nhiệt độ cơ thể quen thuộc là cực kì khát vọng tiến vào giấc ngủ, sau đó, y quen thói vươn tay quơ Hàn Vũ vào trong lòng mình, ôm cậu ngủ.

Thời gian trước lễ tình nhân: 1 ngày.

Sau khi tới tiệm dạy từng món ăn tối hôm qua nghĩ ra cho mấy đầu bếp trưởng, Hàn Vũ tìm cơ chuẩn êm ra đường đi dạo. Trong tiệm lúc này còn câu khách hơn kì tết âm, không khí tết còn chưa tan lại bởi vì lễ tình nhân tới mà nhiều ra vài phần ái muội.

Người trên đường cũng là nam nữ cặp cặp đôi đôi chiếm đa số, Hàn Vũ thất thần nhìn nam nam nữ nữ quang minh chính đại show ân ái dọc theo đường đi, chút khác thường từ tối hôm qua lại bắt đầu có xu thế rõ ràng hơn.

Hàn Vũ thông dong đi tới ngã tư đường, viện nghiên cứu sinh bên kia còn chưa khai giảng, từ khi cậu theo Kinh Vĩ Quốc, ý vào săn sóc của anh, càng thêm không làm việc chính đáng mà đi nghiên cứu lý luận đường da trung y, lúc đầu Kinh Vĩ Quốc còn tức giận với cậu vài lần, nói cậu lấy mình nguy trang làm mấy chuyện tào lao.

Về sau ngay cả Ngụy Quốc Thủ cũng lên tiếng nói năng khiêu thiên phú của Hàn Vũ không đủ, sau này lại khuyết thiếu chí bền, khả năng làm ra tên tuổi gì trên con đường này không lớn, nên cứ tùy theo ý cậu đi, không chừng lại để cậu mò ra lối tắt đấy!

Kinh Vĩ Quốc đành bất đắc dĩ tùy theo sở thích của Hàn Vũ. Chỉ là anh tùy ý như thế, lập tức khiến Hàn Vũ trở nên dư thừa trong tiểu tổ nghiên cứu của mình, lúc trước còn tốt, mọi người cất bước như nhau, mặc kệ làm gì, nhiều ít có thể bao che, nhưng từ lúc học sâu vào, không giống với Hàn Vũ, học trò đi theo Kinh Vĩ Quốc đều thật sự theo sau anh học được kỹ năng chuyên nghiệp.

Thời gian lâu dần, chút tác dụng của trước của Hàn Vũ biến thành vô hình, khiến Kinh Vĩ Quốc vừa tức vừa không có cách nào, đành phải xin cho cậu hạng mục độc lập để tự cậu đi giày vò, cơ bản cũng lười hỏi cậu tiến độ thế nào, một năm nửa năm nhớ báo cho anh một lần là được.

Vì thế khiến Hàn Vũ hiện tại quả thật là cách biệt trời đất với thời kì đại học, bắt đầu nhàn rỗi, nhàn rỗi hơn bất kì ai.

Lướt qua một con phố, chính Hàn Vũ còn cảm thấy hơi tội lỗi vì cái loại trạng thái nhàn rỗi tới đau trứng này của mình, vừa qua tết âm, Tả Duy Đường trở về công ty bắt đầu cuộc sống như chó, cái công ty nhỏ kia của mình, từ khi Quý Ly kéo vào từng đám từng đám nhân tài, càng thấy rõ ông chủ nhỏ cậu đây bắt tài.

Cậu đứng đây còn chưa sấm hối xong, đã bị bóng người trốn trốn tránh tránh vô cùng đáng khinh đằng trước hấp dẫn ánh mắt. Cậu nghi ngờ nhìn qua bốn phía, không thấy chuyện gì kì quái nha!

Cậu khó hiểu tiến đến, hung hăng vỗ Ngô Khởi làm ỏ trong góc tường ngó ra ngoài, “Khởi Tử, anh làm gì đó? Giống ăn trộm vậy!”

“Ôi ya má ơi!” Ngô Khởi phản ứng khoa trương rú lên một tiếng, nhìn thấy Hàn Vũ phía sau, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Ngũ là cậu à!”

Hàn Vũ, “Anh đang làm gì đó?”

Ngô Khởi, “Aizz! Đừng nói nữa, mau mau, cậu giúp anh nhìn coi, có phải phía sau anh có một nam sinh nhìn như lưu manh không?”

Hàn Vũ, “.....”

“Cậu đừng nhìn anh kiểu đó, coi phía sau anh, mau, mau, coi đi, anh mời cậu uống trà.” Ngô Khởi đẩy Hàn Vũ ra ngoài góc tường.

Hàn Vũ nhanh chóng nhìn lướt qua, không có người nào có vẻ lưu manh, bèn rụt về, “Không có.”

“Thật sự?” Ngô Khởi vui mừng nhảy lên, “Vây tốt! Đi, anh mời cậu uống trà!”

Hai người tìm quán trà, mới vừa ngồi xuống, Hàn Vũ còn chưa lên tiếng, Ngô Khởi đã tự oán giận, “Tiểu Ngũ cậu không biết anh xui cỡ nào đâu, lần trước hiếm khi xin ra ngoài chấp hành nhiệm vụ một lần, ai biết lại bị một nhóc lưu manh quần lầy, không giáo dưỡng không phép tắc, suốt ngày kêu đến gọi đi với anh thì thôi, nể tình nhóc ấy là ông chủ nên anh nhịn, ai biết tên này còn cầm gậy tre bỏ lên..... cmn vậy mà..... vậy mà.....”

Ngô Khởi nói tới cuối, vậy mà vậy mà lại đỏ mặt, Hàn Vũ cực kì kinh ngạc, mặt đen như vậy còn có thể đỏ, này là phải tức giận tới cỡ nào?

“Aizz! Thôi thôi, không nói tới mấy chuyện bức mình này, đúng rồi, Tiểu Ngũ, ngày mai là lễ tình nhân nha, cậu với thủ lĩnh chuẩn bị ăn mừng thế nào?” Ngô Khởi bưng nước trà phục vụ đưa tới dùng một hơi cạn sạch, màu đỏ trên mặt hơi dịu xuống.

“?” Hàn Vũ kinh ngạc nhìn hắn, “Anh mà cũng biết mai là lễ gì?”

“Còn không phải tại thằng nhóc lưu manh kia cứ quần lầy anh đòi anh ăn mừng với nhóc ta!” Ngô Khởi lạnh mồm lạnh miệng nói xong, màu đỏ thật vất vả mới bay đi lại nhẹ nhàng quay về.

“Không phải bà dì kì quái nào chứ?” Hàn Vũ kinh ngạc hỏi lại, không phải chỉ có mấy dì kì lạ mới tình nguyện hỏi thăm anh ta à?

“Xí! Miệng chó không phun được ngà voi, bà dì kì quái cái gì.....” Ngô Khởi vốn định thanh minh vài cái dường như nghĩ tới không phải bà dì kì quái cũng không phải thứ hàng tốt gì, lập tức tắt tiếng, vẫy vẫy tay, ý bảo Hàn Vũ đừng chọt vào vết thương lòng của người ta mà hỏi.

“Cậu mau nói xem cậu tính ăn mừng với thủ lĩnh thế nào? Có cần anh giúp đỡ chút không?” Ngô Khởi hỏi.

“Anh nghĩ Tả Duy Đường là người sẽ mừng loại lễ tết này sao?” Hàn Vũ buồn cười hỏi lại, bưng tách nhấp một ngụm trà, đắng chất tỏa hương.

“Hừ! Thủ lĩnh như thế, căn bản chính là loại người ngày lễ gì cũng không mừng, bây giờ còn không phải mừng tết, mừng Giáng Sinh, mừng Trung Thu..... Lúc trước anh có biết lễ với không lễ gì đâu, còn độc thân hơn người độc thân là anh đây, tốt xấu gì anh ấy còn có người nhà* mà! Nhưng mà lúc đó anh cũng không thấy anh ấy mừng lễ cái gì.” Ngô Khởi bĩu môi.

(người nhà chỗ này là chỉ người nhà họ Tả ấy)

Hàn Vũ nghe Ngô Khởi nói mà trong lòng rục rịch, nhưng trên mặt vẫn chỉ cười khẽ hòa theo lời hắn, tới khi nâng tách trà lên, khóe mắt xuyên qua mép tách trà nhìn thấy một cặp mắt lợi hại.

Cậu ngẩn người, buông tách, lặng lẽ quan sát.

Người này — bộ dạng mười bảy mười tám, cao cao gầy gầy, da trắng môi mỏng, tuy nhìn qua nhỏ tuổi, nhưng không phải dễ đối phó, chỉ là, ánh mắt chứa mũi nhọn này là sao?

Hàn Vũ quan sát trong chốc lát, đột nhiên đậm đậm Ngô Khởi, “Nhóc lưu manh mà anh nói có phải cao gầy gầy, nhìn qua rất nhã nhặn rất thư sinh, da trắng môi mỏng, trông như bạc tình phụ nghĩa không?”

Ngô Khởi sững sốt, “Làm sao cậu biết?”

Hàn Vũ đỡ trán, “Bề ngoài như thế anh lại gọi người ta nhóc lưu manh, anh phải nói với tôi diện mạo từ sớm chứ, nếu vậy ngay từ đầu tôi sẽ nói cho anh biết, người nọ vẫn đi theo anh đấy!”

Hàn Vũ vừa nói vừa ý bảo hắn quay đầu lại xem, cái người giống như thiếu niên này, từ đầu cậu đã nhìn thấy, chỉ là cậu ta hoàn toàn không giống như nhóc lưu manh và Ngô Khởi nói, nên vẫn không nghĩ gì nhiều, cho dù sau đó ba người một trước một sau cùng vào tiệm này, Hàn Vũ cũng chỉ cảm thấy trùng hợp, có thể người ta không mang theo bạn tự mình vào uống trà thôi?

Thẳng tới khi cậu bị từng ánh mắt như thật đảo qua, cậu mới kinh ngạc nhận ra, người này vẫn luôn theo bọn họ tới đây.

Hàn Vũ ra hiệu, Ngô Khởi giống như một con châu chấu nhảy lên, bước một bước lớn chuẩn bị chạy, lại bị một đôi tay nhanh hơn nín vạt áo.

Ngô Khởi bất đắc dĩ quay đầu lại, “Nhóc lưu manh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Mừng lễ tình nhân với tôi.” Môi mỏng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy tủi thân.

Hàn Vũ nhìn trái nhìn phải, bưng tách trà lên uống một hơi cạn sạch, “Khởi Tử, tôi uống trà xong rồi, hai người chậm rãi nói chuyện, tôi đi trước!”

“Ấy! Tiểu Ngũ, từ từ.....”

“Anh không phản ứng tôi là vì anh ta?” Đứa nhỏ bỗng nhiên ngộ ra.

“Cút! Trong đầu cậu chứa cái gì vậy, đó là vợ của thủ lĩnh tôi! Bị thủ lĩnh nghe được, tôi nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Cậu muốn hại chết tôi hả!”

“Vậy anh từ chức đi, tới chỗ tôi làm!”

“Nhóc lưu manh, cậu khoác lác cũng phải soạn bản nháp chứ, cậu thành niên chưa? Chính cậu còn cần người nuôi, tôi làm việc cho cậu, vậy tôi không đói chết đó chứ!”

“Tôi thành niên rồi, có thể tự nuôi mình, cũng có thể nuôi anh, vậy anh làm việc cho tôi?”

“.....”

Hàn Vũ càng đi càng xa nghe được một đoạn đối thoại một đáp một trả này, không hiểu sao lại cảm nhận trong đó lộ ra âm mưu thật lớn, còn sâu hơn cái hố năm đó Tả Duy Đường đào cho cậu, chỉ sợ, người anh em này của Tả Duy Đường đại khái không thể giữ được rồi!

Hàn Vũ yên lặng cầu nguyện cho Ngô Khởi trong lòng, người đàn ông giống như đứa trẻ này, và đứa nhóc giống như đàn ông kia.....

Rẽ qua góc đường, một tiệm trang sức đập vào mắt, trong tấm áp phích cực lớn trước cửa tiệm tận lực trang trí ra hơi thở tình yêu và lãng mạn tràn đầy, khiến tất cả người qua đường không tự giác mà nhìn nhiều thêm, Hàn Vũ cũng không ngoại lệ.

Đây là một dịp buôn bán cho thương nghiệp, giống như những gì trong tiệm cậu làm, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu chân thật, ai cũng không nói rõ được, bởi vì xen lẫn rất nhiều thứ vào. Hàn Vũ nghĩ, sau đó cúi đầu nhìn nhìn nhấn trên tay mình.

Hàn Vũ nhìn chằm chằm nhấn thật lâu, rốt cuộc khóe miệng treo lên ý cười — Tả Duy Đường thật đúng là tên đàn ông không hiểu phong cách lãng mạn, càng không phải một tên đàn ông biết cái gì lễ với không lễ.

Nhưng mà, khi một người đàn ông như vậy đưa cho bạn một thứ, vậy tuyệt đối không phải vì ăn theo không khí và phong cách, điều này mới càng khiến tìm người khác khó có thể đè nén nảy mầm.

Hàn Vũ huyết sáo đi tới dưới tấm áp phích ngẩng đầu nhìn trong chốc lát, khi nhân viên cửa hàng đi ra hỏi cậu có cần gì không lại cười lắc đầu rồi đi, nhàn rồi thế còn không bằng về nhà nấu chút đồ bổ cho ông chồng cậu, cho dù không có mấy cái này, đồ ở đó thì vẫn ở đó, thứ không thay đổi thì sẽ không thay đổi.

Buổi tối Tả Duy Đường đúng giờ tan tâm, lúc tới tiệm đón Hàn Vũ, không đón được người, nhưng tờ áp phích trước tiệm lại nhìn nhiều thêm hai lần, ờ, “càng tính phúc”!

Sau đó Tả Duy Đường mang theo vẻ mặt đăm chiêu vào nhà, đãi ngộ hoàn toàn không giống hôm qua, đồ ăn nóng hầm hập đầy một bàn, nhất là cả một nồi tử sa canh xương bò đương quy trong đó — phải tốn thời gian cả buổi chiều đấy.

“Hai ngày này em quá lắm.” Tả Duy Đường nhướng mày nhìn cậu.

“.....” Hàn Vũ bưng đĩa rau cũng học theo nhướn mày trở lại, “Sao em không cảm nhận được?”

Tả Duy Đường không nói tiếp, rửa tay xong ngồi vào trước bàn, bưng chén cơm lên, trước khi và cơm, nhìn Hàn Vũ đang uống canh một cái, quét hình một lần từ trên xuống dưới giống như xác nhận cái gì, “Em mang thai?”

“Phụt.....” Một ngụm canh của Hàn Vũ đều phun ra, mặt nhăn mày nhú, cuối cùng không nhận được, quát nhỏ, “Em là con trai!”

“Ồ.” Tả Duy Đường gật đầu, “Em là nữ anh đã không coi trọng em, chỉ là..... trừ mang thai ra, còn có nguyên nhân gì có thể giải thích cho việc cảm xúc của em dao động lớn vậy?”

“..... Tả Duy Đường!” Hàn Vũ cắn răng.

Lúc này Tả Duy Đường mới cười, “Bình thường hơn rồi.”

Thời gian trước lễ tình nhân: 0 ngày.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào, Hàn Vũ phản xạ có điều kiện kéo chăn trùm qua đầu, sau đó mới chậm chạp phản ứng được, mặt trời lớn tới vậy, đã mấy giờ rồi?

Vươn tay muốn lấy điện thoại, đột nhiên bị một bàn tay ấm áp bắt lấy, Hàn Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên cho đối phương một quyền.

“Là anh.” Tả Duy Đường bất đắc dĩ chặn thế công của Hàn Vũ, nói.

“Sao anh không tới công ty?” Hàn Vũ thu lại nắm đấm, tức giận lườm y một cái.

“Hôm nay cuối tuần.” Tả Duy Đường chớp mắt nhìn Hàn Vũ.

“À.” Hàn Vũ miễn cưỡng gật đầu, cuối tuần, nhanh ghê, cậu còn cảm thấy mới vừa qua cuối tuần ba ngày trước..... Ba ngày trước.....

“Hôm nay thứ năm!” Hàn Vũ hí mắt nhìn y, “Công ty anh sắp phá sản thật rồi?”

“.....” Tả Duy Đường bất đắc dĩ kéo Hàn Vũ qua, hôn hôn khoe môi cậu, lại hôn hôn tai, “Em ước gì công ty anh phá sản, sau đó em nhân cơ hội trở mình đứng không?”

Hàn Vũ đẩy y ra, cười mỉa hai tiếng đứng lên thay quần áo, bị nói trúng tim đen rồi, Hàn Vũ tự cảm thấy

hai năm này thân thể mình đã nẩy nở, tuy độ cao vẫn không theo kịp y, độ cường tráng hình thể cũng không bì kịp, nhưng nói thế nào, cũng không còn cơ thể thiếu niên nữa, thế nào cũng phải có một hai lần cơ hội ở trên chứ!

Mà nhiều lần trong tối trong sáng lại chưa từng thành công, tổng kết tới cuối cùng, Hàn Vũ gán hết cho đàn áp năng lực kinh tế, tuy trên tài khoản của mình hiện tại cũng có thể xem là một phú hộ nhỏ, nhưng mặc kệ căn nhà này hay là tiệm dược thiện thứ hai thứ ba, đều là do người đàn ông này nửa tặng nửa bán cho mình.

Kinh tế bị đàn áp, trên giường tự nhiên thiếu sức mạnh!

“Hôm nay phải tiếp khách nào nên không cần vội vàng tới công ty à?” Hàn Vũ vừa khoác áo bông vừa hỏi Tả Duy Đường.

“Không phải, hôm nay chỉ theo em.”

Hàn Vũ sững sốt, vẫn duy trì tư thế vừa xỏ tay vào áo vừa cúi đầu đứng đó nhìn y, “Anh bị bệnh?”

Tả Duy Đường như cười như không nhìn cậu một cái, Hàn Vũ giật mình ngộ ra, nhìn thoáng qua bụng y, “Anh mang thai?”

“Khụ khụ!” Tả Duy Đường bị cậu chọc nghẹn, hung hăng sắc nước miếng trong miệng, thật vất vả ngừng lại, lập tức hung tợn trừng Hàn Vũ.

Hàn Vũ ác ý nhếch miệng cười cười, nhân quả luôn tới, cậu xỏ bên tay còn lại vào áo, sau khi sửa sang xong, mới nhìn Tả Duy Đường hỏi, “Làm sao nghĩ tới?”

Làm sao nghĩ tới chuyện mừng lễ tình nhân?

“Tối hôm qua đi đón em, nhìn thấy trong tiệm của em.” Tả Duy Đường bực mình một phen, nghe câu hỏi của Hàn Vũ vẫn đáp lại, sau khi nói xong, nghĩ nghĩ lại bổ thêm một câu, “Hoạt động trong tiệm em không tệ, buổi tối muốn tới đó ăn!”

Hàn Vũ trầm mặc, hóa ra không phải chỉ các nhân viên của cậu đều có nhu cầu, mà là mọi đàn ông đều có theo đuổi càng cao, châm chước nửa ngày, Hàn Vũ yên lặng cân nhắc năng lực nào đó của đối phương không bỏ cũng đã rất khách quan, cùng với phát huy thân cấp sau khi bỏ, cuối cùng vẫn không tình không nguyện nói, “Anh còn ăn cái gì mà ăn, phải là em ăn mới đúng!”

“Cũng đúng!” Tả Duy Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy thật vậy, vui vẻ gật đầu.

“.....”

Kết quả, ngược lại ai cũng không ăn món được thiện “để bạn càng tỉnh phúc” kia, hai người lái xe tốn bảy tiếng, tới bờ biển, đón gió tháng hai, gió biển vẫn hiu quạnh lạnh lẽo như trước, trốn trong xe, cắn giò heo đã kho sẵn ở nhà, thêm một ấm canh xương bò nóng hôi hổi, xem cảnh đẹp mặt trời lặn xuống biển rộng, ánh chiều tà nhuộm màu chân trời.

Buổi chiều Tả Duy Đường lôi kéo Hàn Vũ tìm một khách sạn ven biển gần đó, chờ tới khi hai người đều ngâm mình trong bể tắm nóng hằm hập, y mới bắt lấy vành tai Hàn Vũ hỏi, “Vui không?”

Hàn Vũ miễn cưỡng liếc về sau nhìn y một cái, nhẹ giọng thở hỏn hển, “Coi như hoàn thành một giấc mộng thiếu niên!”

“Mộng thiếu niên? Anh không biết em còn có lúc có mộng thiếu niên đấy?” Tả Duy Đường trêu chọc cậu, từ lúc y gặp Hàn Vũ, chưa từng chân chính nhìn thấy Hàn Vũ từng có mộng thiếu niên gì.

Tuy rằng đến bây giờ vẫn là bộ dạng thanh xuân ngồi ngồi, nhưng từ tâm lý mà nói, y thật sự không nhận ra cậu có thời kì thiếu niên.

“Anh không biết nhiều lắm.....” Hàn Vũ lẩm bẩm, ai mà không có mộng đẹp thời kì thiếu niên, cùng người yêu xem xem biển phơi phơi gió chứ! Cậu vẫn nghĩ mộng thiếu niên này cách cậu rất xa, xa tới mức sắp biến thành chuyện của đời trước.

Ai biết, chuyện luôn tới vào lúc bạn sắp quên, biến thành hiện thực!

Hàn Vũ nghĩ, khóe miệng không khống chế được nhếch lên một độ cong, vui vẻ vẩy nước lên người, bắt đầu tắm rửa.

Tả Duy Đường không nghe được tiếng cậu lẩm bẩm, chôn đầu xuống, dán bên tai và má cậu cọ cọ, hỏi, “Vậy hiện tại có thể hoàn thành giấc mộng người lớn của anh không?”

91. Chương 90: Ngoại Truyện 2: Sóng Dậy Biển Dắm (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa xuống máy bay, một luồng hơi thở ẩm ướt khác hoàn toàn khí hậu khô ráo của thủ đô đã kéo tới nghênh đón.

Hàn Vũ hít một hơi thật sâu, mới nâng tay Thụy Thụy Tả Duy Đường bên cạnh mình, “Thế nào? Thành phố này rất được đúng không!”

tdg từ chối cho ý kiến liếc cậu một cái, kì nghỉ hiếm có lần này của hai người, bởi vì lựa chọn địa điểm du lịch mà ồn ào bất đồng, tuy kết quả cuối cùng vẫn là Hàn Vũ vừa đắm vừa xoa lét tới thành phố H, nhưng từ sau khi hành trình này được quyết định, trên mặt Tả Duy Đường vẫn không lộ ra sắc mặt tốt gì.

Hàn Vũ đón lấy ánh mắt không phát biểu cảm tưởng gì của đối phương, ngượng ngùng sờ sờ mũi, trong lòng thật ra hơi hơi áy náy.

Ban đầu Tả Duy Đường muốn xuất ngoại du lịch, ra nước ngoài, y mới có thể càng không kiêng dè gì, tuy thành phố H cũng không có ai quen họ, nhưng chung quy vẫn là quốc nội, tin tức hiện tại lại phát triển như thế, kể nhiều chuyện cũng không phải không có, có muốn phóng túng thế nào, ít nhiều cũng phải bớt lại, đâu có hợp ý Tả Duy Đường như nước ngoài.

Chỉ là tuy Hàn Vũ hiểu tâm tư của Tả Duy Đường, nhưng lần du lịch này, ít nhiều cậu còn có một chút tâm tư nhỏ của mình, nghĩ hai người hiếm khi có thể rút ra thời gian nghỉ ngơi, thế nào cũng muốn đưa Tả Duy Đường về thành phố H thăm thú.

Nhưng bảo Hàn Vũ nói ra nguyên nhân của tâm tư này, cậu lại không làm được, chẳng lẽ lại nói với đối phương, nơi này mới là quê nhà mình sinh thành, muốn đưa y về mở mang tầm mắt?

Hiện tại cậu đang bọc thể xác Hàn Vũ trẻ tuổi mồ côi, tuy thời gian và hoàn cảnh đời trước tạo nên Hàn Vũ hiện tại, nhưng dù sao, đã vẽ dấu chấm tròn cho “đời trước” rồi.

Thật ra tuy Hàn Vũ khẳng khẳng muốn tới thành phố H, nói cho cùng, chính cậu cũng chưa nghĩ kỹ rốt cuộc muốn làm cái gì, nói cậu có tâm tư nhỏ, nhưng tới cùng là cái tâm tư gì, chính cậu cũng chưa hoàn toàn hiểu thấu, chỉ là đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ trong đầu, theo thời gian suy nghĩ này đậm rĩ trong đầu cậu, giống như không làm chuyện này, cậu vĩnh viễn khó có thể yên lòng.

Trong đầu nghĩ chuyện này, chân cũng bước nhanh đuổi kịp Tả Duy Đường mang theo hành lý còn đi tuốt đằng trước, đuổi theo nửa ngày rồi nhìn thấy đối phương vẫn là cái mặt thối kia, không tự giác than nhẹ một tiếng trong lòng, bước nhanh tới, sau khi sóng vai với y, lặng lẽ vươn tay lấp đầy bàn tay còn trống kia của y.

Vốn tưởng rằng ít nhất cũng bị đối phương từ chối hai ba lượt, ai ngờ, cậu mới mò tay tới, đối phương đã cầm lấy không chút khách khí, nhưng bước chân không dừng lại chút nào, thậm chí cả một ánh mắt cũng không cho cậu.

Nhưng bàn tay nắm lấy tay cậu lại không thể hiện sự từ chối, ngược lại nắm lấy không lỏng không chặt, rất là tự nhiên, Hàn Vũ nghiêng đầu nhìn nhìn sườn mặt đối phương, không khỏi cười ngây ngô một tiếng.

Lúc này Tả Duy Đường mới liếc mắt qua, “Cười ngu cái gì? Một lát ra cửa thì buông ra.”

“Ừm.” Hàn Vũ gật đầu.

Mặc dù hiện tại cậu đã không e ngại ánh mắt mọi người, nhưng không chịu nổi bị người ta xem thành khỉ, nói khỉ là còn khách sáo, phải nói là động vật quý hiếm mới đúng.

Hai người ra khỏi sân bay, bắt một chiếc xe, đi thẳng tới khách sạn đã đặt trước.

Vào phòng, Tả Duy Đường ném túi hành lý xuống đất, thản nhiên mở tủ lạnh nhỏ cầm bia ra uống, Hàn Vũ thuận tay vớt cái túi bị y ném trên mặt đất vào bên trong sắp xếp lại.

Tả Duy Đường cầm chai bia theo sau đối phương, nhìn sườn mặt tĩnh lặng của Hàn Vũ khi sắp xếp quần áo, không thoải mái trong lòng lại thư thái vài phần, cuối cùng vẫn không nhịn nữa, đưa chai bia trong tay tới bên miệng Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhắc mí mắt lên nhìn nhìn Tả Duy Đường, khóe miệng không khỏi nhếch một cái, cái này coi như vuốt xuôi lông rồi!

Thuận theo tay đối phương, ừng ực uống một hớp bia to.

“Sao lại muốn tới chỗ này chơi? Ở đây trừ vài địa danh bị tuyên truyền cải tạo loạn xà ngầu cũng không có gì hay cả!” Tả Duy Đường đứng sau Hàn Vũ nhìn cậu xếp quần áo.

Hàn Vũ nghĩ nghĩ, lắc đầu, không muốn nói gì đó có lẽ với y, “Em cũng không biết, trong lòng chỉ muốn tới.”

Động tác uống bia của Tả Duy Đường khựng lại một chút, tựa vào cửa tủ bên cạnh nhìn cậu, thấy cảm xúc cô đơn lóe qua trong mắt cậu, trong lòng rục rịch, đổ toàn bộ bia còn lại vào miệng, kéo cậu qua, mớm hết bia vào miệng Hàn Vũ.

“Ừng ực....” Hàn Vũ nuốt bia đối phương mới tới, chun mũi, “Anh có thấy buồn nôn không hả?”

“Hửm?” Tả Duy Đường nhướn mày.

“Ha ha.....” Hàn Vũ cười trừ, tên này vừa rồi không có giận dữ với mình, mình lại đi trêu chọc y, “Không, không. Một lát là dọn xong, mang anh đi ăn ngon, đặc sản địa phương, người ngoài bình thường tìm không thấy đâu!”

“.....” Tả Duy Đường lườm cậu một cái, cuối cùng thả cho cậu một con ngựa, vươn tay xoa xoa má cậu, hỏi, “Người bình thường tìm không thấy, vậy sao em tìm được?”

“Em từng tới! Hồi nghỉ hè năm nhất, em chạy tới đây chơi một thời gian!”

Tả Duy Đường gật đầu, phần tài liệu về Hàn Vũ lúc trước quả thật có một dòng như thế, nhưng bởi vậy, trong lòng y càng khó hiểu, rốt cuộc chỗ này có cái gì khiến cho Hàn Vũ nhiều lần lưu luyến thế kia.

Đợi khi Hàn Vũ dọn dẹp xong có thể xuống lầu, vừa mặt 10h30, giờ này đi ăn cơm vừa đúng.

Hàn Vũ kéo Tả Duy Đường đi đón taxi, sau khi báo địa chỉ thì bắt đầu chui vào phố lớn ngõ nhỏ, chờ khi tới đích, tài xế lấy tiền còn tự hào giới thiệu cho hai người con phố đặc sắc này, vừa nói còn vừa kinh ngạc, “Hai vị có người quen chỉ đường đúng không? Người bình thường quả thật không tìm được con phố nổi tiếng địa phương này của chúng tôi đâu!”

Hàn Vũ cười nhận lấy tiền thừa của tài xế, không nhiều lời kéo Tả Duy Đường xuống xe.

Tả Duy Đường thông dong theo sau Hàn Vũ, nhìn bộ dạng cậu quen đường quen lối còn cực kì nóng ruột, không khỏi liên tưởng tới cảnh mỗi lần cậu đứng trong bếp làm đủ mọi món ăn cho mình, trái tim đột nhiên nhảy lên, không hiểu sao lại cảm thấy vẻ mặt này của cậu rất mê người.

Hàn Vũ không hề cảm thấy gì lôi kéo Tả Duy Đường chạy thẳng tới một tiệm đặc sản hoang dã, mới hơn mười một giờ, còn chưa tới giờ cao điểm, chỗ trống rất nhiều. Hàn Vũ vui vẻ chọn một chỗ khuất ngồi xuống, sau đó vẫy tay gọi phục vụ tới

“Cá mè chưng tào phớ, tôm hùm đất thập tam hương, tỏi tươi rang thịt khô, bốn con cua hấp*, phải là cua cái. Cái khác cậu xem hôm nay có thủy sản gì tươi, vớt ra mấy con nếm thử.” Phục vụ vừa tới, Hàn Vũ đã nhanh như chớp đọc ra vài món ăn, phục vụ nghe được đều kinh ngạc nhìn cậu vài lần.

“Anh đây tên gì thế? Sao không thường thấy vậy?” Phục vụ vừa ghi tên món vừa tò mò hỏi, xem cách Hàn Vũ gọi món cứ y nhu khách quen, nhưng lại nhìn rất lạ mặt.

Hàn Vũ cười cười, “Tôi có bí quyết.”

Phục vụ cũng cười gật gật đầu, ghi xong các món Hàn Vũ chọn, đọc lại cho bọn họ nghe một lần, không có gì sai liền bưng trà cho hai người, sau đó xuống sau bếp gọi món.

Đợi khi phục vụ đi rồi, Hàn Vũ mới bưng tách trà trước mặt nhìn Tả Duy Đường, “Chỗ này thế nào? Không tồi đúng không?”

Quán ăn này mở trong ngõ nhỏ, mặt tiền không lớn, nhưng là hai tầng lầu, trang trí nhìn như đã có tuổi, nhưng đồ dùng đều là thứ tốt, cho nên tuy nhìn qua thì cũ nhưng không rách nát, còn có vài phần hương vị Giang Nam cổ kính bên trong.

Những quán ăn sâu trong hẻm giống vậy, bởi vì nhà cao tầng san sát xung quanh nên phần lớn thường lấy sáng không tốt, nhưng tiệm này thì không, mặt tiền quán lấy sáng rất tốt, cho dù bọn họ đang ngồi trong góc khuất vẫn rất sáng sủa.

Sau khi đánh giá xong, Tả Duy Đường cũng học theo Hàn Vũ, nâng tách trà, “Rất được.”

Hàn Vũ cười tự đắc, “Chờ đồ ăn lên, anh mới biết cái gì gọi là rất được.”

“Ồ.” Tả Duy Đường nhìn về mặt Hàn Vũ cứ như chuột nhỏ rớt vào thùng gạo, không tự giác cũng nhếch khóe miệng.

Trong lúc chờ đồ ăn hai người nói chuyện phiếm, nói nói, Tả Duy Đường nhạy cảm phát hiện Hàn Vũ bắt đầu không ngừng thất thần, y hơi nhíu mày, bên miệng vẫn tiếp tục cùng cậu trò chuyện câu được câu mất, mắt lại như chìm ưng, lặng yên quan sát phương hướng Hàn Vũ vô thức nhiều lần liếc mắt tới.

Một cặp cha con. Tả Duy Đường liếc qua, trong vòng ba giây xác định thực khách ngồi một bàn bên trái phía sau bọn họ.

Diện mạo hai người kia giống nhau năm sáu phần, người cha nhìn qua chỉ hơn bốn mươi, đứa con mười bảy mười tám, hai người cũng đang ngồi đó trò chuyện chờ đồ ăn.

Tả Duy Đường lại trộm đánh giá Hàn Vũ, phát hiện cậu lại nhìn chăm chăm người cha lớn tuổi kia thất thần.

Tả Duy Đường không vui nhăn mày — người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Lúc trước bọn họ quen biết? Không quá giống, dù sao tuổi kém nhau cả khúc, hơn nữa đối phương đã có con, cũng không giống như trong giới, diện mạo rất bình thường, nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt xuất sắc.

Vậy rốt cuộc cậu đang nhìn cái gì của người kia? Trong lòng Tả Duy Đường rứt rịch, chia ra một phần tâm tư, tập trung nghe hai cha con kia đang nói cái gì, miệng vẫn lời kéo Hàn Vũ nói chuyện, “Lần trước em tới đây chơi, cũng từng đến chỗ này?”

“Ừm.....” Hàn Vũ lơ đãng đáp.

“Vậy lần trước làm sao em tìm được? Có người giới thiệu?”

“Ừm.....”

Tả Duy Đường thấy thần trí cậu hoàn toàn bị hai cha con kia hấp dẫn, sắc mặt đột nhiên đen xuống, hai cha con kia có cái gì đẹp? Y lại bí mật đánh giá người ta một phen, đồng thời nghiêm túc nghe đối thoại của hai người.

“Ba, ba khỏi phải nói, chú út của con đúng là biết tìm đồ ăn, quán ăn trong góc xó này cũng bị chú ấy tìm được.”

“Ừ, chú con cũng chỉ có cái sở thích này, nếu không phải thấy chú ấy ham thích ăn uống như thế, thường xuyên chạy loạn chung quanh tìm đủ thứ đồ ăn, ba cũng sắp nghi ngờ chú con có phải tự kỉ không, cả ngày một mình ra ra vào vào, cũng không quen bạn bè gì cả.” Người đàn ông cười gật đầu.

“Lúc đi mang cho chú út một phần đi, đã nhiều năm không ăn rồi, không biết chú ấy có còn nhớ không.” Cậu trai nhìn về mặt ba mình, sẵn sàng đề nghị.

Người đàn ông lắc đầu, “Không cần, so với thứ hư vô này, đại khái chú con càng hy vọng chúng ta có thể ăn ngon uống ngon sống vui vẻ! Nếu thật có lòng, vẫn nên thay chú con hiếu thuận ông bà nội một chút.”

Người đàn ông vừa nói những lời này, hốc mắt Hàn Vũ đột nhiên dâng lên hơi nước, Tả Duy Đường kinh ngạc hồi thần, đưa tay xoa khóe mắt cậu, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn Tả Duy Đường đối diện đầy mặt quan tâm, nhấp máy miệng, lắc đầu, “Không có gì, đột nhiên nghĩ tới vài chuyện!”

Hàn Vũ nói xong thì thấy ánh mắt truy hỏi của Tả Duy Đường, cúi đầu nghĩ nghĩ, chỉ vào hai cha con kia cho Tả Duy Đường xem, “Có lúc em nghĩ, nếu em có cha có thể giống hai cha con kia không.”

Tả Duy Đường hơi đắm chiêu nhìn nhìn Hàn Vũ, cứ cảm thấy không tới mức hình ảnh hai cha con hòa hợp đã khiến cậu thiếu chút nữa rớt nước mắt chứ, nhưng cuối cùng hẳn phải thế nào, nhất thời y lại không nói được.

Đang lúc hai người đắm chiêu đủ điều, phục vụ đã bưng đồ ăn tới.

Khi canh tươi sắc hương vị cầu toàn được đặt lên bàn, Hàn Vũ mới hoàn hồn, trong lòng có vài phần lo lắng không yên nhìn nhìn Tả Duy Đường, phát hiện không biết từ lúc nào y cũng rơi vào trầm tư.

“Uống canh trước.” Hàn Vũ trước tiên múc một chén canh đưa tới trước mặt Tả Duy Đường, một nồi canh cá mè tào phớ được chưng thành màu trắng ngà, bên trên là hành băm và cà rốt sợi bông bênh, đậu hũ kho trộn với vị ngọt ngào của thịt cá, khiến nước canh màu trắng ngà cực kì ngon.

Tả Duy Đường bỗng hoàn hồn, nhìn nhìn chén canh được đưa tới trước mặt mình, nhận lấy, yên lặng húp một ngụm.

Hàn Vũ vừa múc canh cho mình vừa quan sát sắc mặt Tả Duy Đường, trái tim luôn nôn nao, lời cậu vừa nói suy nghĩ một chút là đã lộ đuôi rồi, nhưng Tả Duy Đường lại không tỏ vẻ nghi ngờ gì, điều này không thể không khiến cậu cảm thấy kỳ quái.

“Sao vậy?” Tả Duy Đường buông chén canh nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ ngẩn ra, lập tức lắc đầu, “Không, chỉ là..... Anh không có gì muốn hỏi?”

Tả Duy Đường nâng mắt nhìn nhìn cậu, lại chuyển qua hai cha con kia, đồ ăn bên kia cũng đã được mang lên, thế mà lại là những món không khác mấy với bàn bên này, cuối cùng Tả Duy Đường yên lặng nhìn nhìn Hàn Vũ, “Vậy em muốn nói không?”

Hàn Vũ bưng chén, nhìn động tác đánh giá hai bên của Tả Duy Đường, há miệng thở dốc, “Em không biết nói thế nào.”

Tả Duy Đường gật đầu, “Vậy chờ em biết nên nói thế nào rồi lại nói.”

Hàn Vũ ngây ngốc nhìn vào mắt Tả Duy Đường, vẫn tối như mực, sáng ngời, hơn nữa chỉ có ảnh ngược của mình trong đó, nhìn nhìn, đại não của cậu chậm rãi tĩnh lại, bộ dạng này của Tả Duy Đường thật ra rất không thích hợp, y cũng không phải loại đàn ông biết săn sóc, luôn là có cái gì thì nhất định phải biết cho bằng được.

Càng không cho y biết, y lại càng dùng tất cả biện pháp để biết, lúc đầu, vì có được tất cả tài liệu của Hàn Vũ, biện pháp gì mà y chưa từng dùng.

Cũng như hiện tại, hai người sống chung đã vài năm, mỗi lời nói cử động của đối phương đã sớm bị nhìn thấu, mặc kệ chuyện gì, trong hai ba từ đã có thể đoán được đầu đuôi sự việc, căn bản không tồn tại chuyện gì dối gạt nhau, nhiều năm qua đi, cũng không thấy Tả Duy Đường từng có hành vi cực đoan gì trong phương diện này nữa.

Nhưng hôm nay..... Một câu “biết nên nói thế nào rồi lại nói” săn sóc của đối phương, lập tức khiến Hàn Vũ phát hiện trong lúc bất tri bất giác, đại khái cậu đã làm cho tính cách đặc thù nào đó của người đàn ông này chạy ra hóng gió rồi.

“Thật ra.....” Hàn Vũ châm chước, không biết nên mở miệng thế nào, cậu tự cảm thấy chuyện mình giấu rất vớ vẩn, nói ra tin hay không còn khó nói, cho dù nói rồi, dưới trường hợp này tình cảnh này cũng có vài phần không thích hợp.

“Anh đi vệ sinh một lát.” Ngay khi Hàn Vũ do dự mở miệng, Tả Duy Đường đột nhiên buông chén đĩa, rời đi.

Hàn Vũ cứng người ngay tại chỗ, nhìn vị trí trống không đối diện, nhếch khóe miệng cười khổ một cái, đúng là.... xem ra, muốn nói hay không, hoặc là nói bao nhiêu, thật sự nên suy nghĩ kĩ một chút, nếu không lại khiến khiến tên này động kinh lên nữa.

Ngay khi Hàn Vũ đang cân nhắc trong lòng, hai bóng người đột nhiên tới trước mặt cậu, Hàn Vũ ngẩng đầu, ngạc nhiên trong nháy mắt — phục vụ mang theo người đàn ông lúc này cậu vẫn luôn đánh giá tới trước mặt cậu.

“Xin thứ lỗi thưa cậu, thịt khô xông khói đặc sản của tiệm chúng tôi không đủ dùng, cậu và anh đây vào tiệm chọn món cùng lúc, anh đây muốn đóng gói phần thịt khô hun khói còn lại trong tiệm mang về, cho nên.... Cậu xem món ăn lúc trước cậu chọn có thể hay không.....”

Phục vụ vừa giải thích vừa cười cười mang ý xin lỗi nhìn Hàn Vũ, người đàn ông đi cùng cũng mở miệng, “Chào cậu, tôi họ Hàn, Hàn Văn, thịt khô nơi này, là món đặc sản em trai tôi khi còn sống thường mang cho

cha mẹ tôi, hôm nay tôi muốn mang về cho cha mẹ mình một ít, nhưng chúng ta vừa vặn chọn món cùng lúc, mà thịt khô còn lại trong tiệm..... Cậu xem có thể.....”

Hàn Văn nói xong, cũng có vài phần xấu hổ, hai bên cùng vào tiệm, cùng chọn món, cũng không có tư cách đòi đổi phương nhất định phải cho mình.

Thật ra, nếu anh thật sự muốn, chờ lượt thịt sau hung khói xong là được, chẳng những có thể tùy thời mà lấy, còn muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, chỉ là, nhớ tới hai hôm trước cha mẹ ở trước mặt anh nhắc lúc em trai còn sống thường xuyên mang tới thịt khô cho họ, mới khiến anh hôm nay đặc biệt rút ra thời gian, mang con trai lại đây ăn cơm, hy vọng thuận tiện có thể mang thịt khô về cho cha mẹ.

Từ lúc Hàn Văn đứng trước mặt Hàn Vũ, Hàn Vũ đã ngây dại, đợi khi phục vụ và Hàn Văn trước sau nói rõ nguyên do, Hàn Vũ vội vàng lắc đầu, “Đương nhiên, đương nhiên, tự nhiên phải nhường cho hai bác.”

Hàn Văn lập tức cảm kích cười cười với cậu, bắt đầu hàn huyên, “Tôi là Hàn Văn. Cậu em chắc không thường tới đây ăn cơm nhỉ?”

“Em..... Em là Hàn Vũ, em và bạn tới đây du lịch.” Hàn Vũ chần chờ một lúc, sắc mặt phức tạp tự giới thiệu.

“Hàn Vũ?” Hàn Văn lập tức hỏi lại.

“..... Ừm.” Hàn Vũ tự nhiên hiểu được kinh ngạc trong giọng anh là từ đâu ra, chỉ là vẫn phải làm bộ khó hiểu, “Anh Hàn làm sao vậy?”

“À, không có gì, chỉ là..... Em trai đã mất của tôi cũng có tên này.” Hàn Văn thất thần vài phút, lập tức trả lời.

“..... Xin lỗi.” Hàn Vũ chưa chút đáp.

“Không liên quan tới cậu.” Hàn Văn bật cười, “Mà thoát nhìn, cậu đúng là có vài phần tương tự em trai tôi đó.”

“?” Hàn Vũ nhìn anh.

“À, không phải nói về ngoài, em trai tôi lớn hơn cậu, cũng cao hơn cậu, chỉ là cảm giác, cảm giác. Đại khái đột nhiên có một người tên giống vậy khiến tôi lầm tưởng thôi!” Hàn Văn càng nói càng loạn, trong lời nói ngược lại mang theo vài phần buồn bã.

“Không sao, em hiểu mà.” Hàn Vũ cười lắc đầu tỏ vẻ mình không để ý, “Lại nói, nói không chừng chúng ta thật sự có chút quan hệ đó, nói thế nào cũng đều là họ Hàn, năm trăm năm trước là cùng một nhà đó!”

“Ha ha..... Cũng phải, không nghĩ tới cậu em tuổi còn nhỏ nhưng đối nhân xử thế lại rất thông thạo đấy!” Hàn Văn cười khen, “Điểm này, cậu với em trai tôi giống mà lại không giống, em trai tôi cũng thông thạo, nhưng thật sự ra ngoài, thời điểm làm hũ nút vẫn chiếm nhiều hơn.”

Hàn Vũ nghe mà trong lòng dâng lên cảm giác cười khổ không thôi, thầm đáp trong lòng — nếu không có một lần trải nghiệm kỳ lạ kia, nói không chừng giờ em vẫn là em trai hũ nút của anh đó!

Hàn Vũ nhìn Hàn Văn đứng trước mặt, một ý nghĩ nảy sinh trong đầu, không biết có thể mượn cơ hội này, tới gặp cha mẹ một lần không.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, Hàn Vũ đã cảm thấy, Hàn Văn lúc này chính là cơ hội lớn nhất của mình, vừa cần nhắc, trong cuộc đối thoại một đến một đi tiếp đó Hàn Vũ càng thêm cố tình đón ý hòa theo lời Hàn Văn, trò chuyện một hồi liền trò chuyện ra cảm giác mới gặp mà như đã quen.

Phục vụ mang Hàn Văn tới đây đã sớm không tiếng động rời đi, cậu trai bên kia vẫn chờ cha mình về cũng liên tục ngó qua xem, Hàn Vũ thấy hành động thò đầu thò cổ của đối phương, trong lòng thâm buồn cười, không dấu vết tiếp tục lời kéo Hàn Văn tán gẫu tiếp, cũng thâm tỏ vẻ tò mò đối với thịt khô của quán này.

“..... Thật sự ăn ngon như vậy? Anh Hàn anh đừng lừa em, sao tới mức một thời gian không ăn mà bác trai bác gái đã nhắc luôn miệng chứ!” Hàn Vũ cười trêu chọc.

“Ấy! Thật ra ăn vào cũng không phải sơn hào hải vị gì, nhưng mùi vị quả thật được lắm, dù sao cũng là phương thức bí truyền của người ta, chân chính khiến cha mẹ tôi nhắc tới thật ra là em trai tôi....” Hàn Văn cười khổ tiếp lời.

Hàn Vũ trầm mặc một lát, không nói tiếp được.

“Tôi thấy thời gian các cậu tới đây chơi cũng không nhiều, có lẽ cũng không chờ được đợt thịt tiếp theo, không bằng ngày mai theo tôi tới nhà cha mẹ tôi nếm thử thịt khô đặc sản này đi, để khỏi cho cậu tiếc nuối vì không ăn được.” Hàn Văn thấy đối phương trầm mặc, lập tức chuyển đề tài.

Anh cũng không biết tại sao, thường ngày anh cũng không phải người nhiệt tình nói nhiều như thế, nhưng nhìn thấy Hàn Vũ, lời mời này lại tự nhiên ra khỏi miệng, cho dù sau khi nói xong, Hàn Văn biết mình đã nói cái gì cũng không cảm thấy cái gì không tiện.

Tuy cha mẹ lớn tuổi, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, nếu nói có cái gì tiếc nuối hoặc là không yên lòng, cũng chính là sự kiện em trai mình tạ thế năm năm trước. Thời điểm còn lại, hai vợ chồng già vẫn nương tựa lẫn nhau, cũng là điển hình “bạc đầu giai lão” khiến người ta hâm mộ.

Chỉ là, dù sao cũng chỉ có hai vợ chồng, khó tránh khỏi lúc hiu quạnh, mang theo thanh niên trùng họ trùng tên với em trai mình về, mang theo chút náo nhiệt cho cha mẹ cũng không tồi.

Hàn Vũ thấy cuối cùng Hàn Văn cũng nói tới chuyện mình vẫn nhớ thương, trong lòng thỉnh thoảng nảy lên vài cái, không chút suy nghĩ, lập tức nhận lời.

Cậu trai bên kia vẫn chờ cha mình về ăn rồi cuộc nhậu không được, chạy tới, “Ba ơi.”

Hàn Văn thấy nhóc đã chạy tới, lập tức cười cười xin lỗi, quả thật chuyện phiếm quên cả thời gian, cũng quấy rầy đối phương ăn cơm, anh để lại số điện thoại, sau đó ghi lại số Hàn Vũ cùng với địa chỉ khách sạn cậu ở, mang theo cậu con về chỗ ngồi của mình.

Thẳng tới khi hai người đi rồi, hưng phấn trong lòng Hàn Vũ vẫn khó có thể bình ổn, muốn tìm người chia sẻ, cậu liếc mắt tới chén canh cá mè tào phớ đã từ nóng hầm hập biến thành ấm áp — sao Tả Duy Đường vẫn chưa về.

Thần sắc trên mặt Hàn Vũ khựng lại, chút hưng phấn kia chậm rãi tan đi, nghi hoặc trong lòng tăng lên, đứng dậy, sau khi hỏi phục vụ nhà vệ sinh ở đâu, đi tới đó tìm.

Kết quả, đi được một nửa, phát hiện Tả Duy Đường đã dựa vào lan can lầu hai, ngoài miệng ngậm điều thuốc, không châm, chỉ ngậm như thế.

“Thuốc ở đâu ra?” Cái người cai thuốc đã nhiều năm, trên người cũng không mang bao thuốc, sao mới chớp mắt đã đào ra được.

Tả Duy Đường cúi đầu nhìn cậu một cái, không lên tiếng, khuỷu tay khoát trên lan can, dựa vào lan can rồi, điều thuốc ngậm trong miệng nhích tới nhích lui.

Hàn Vũ nhíu mày, không hiểu y làm sao, sao mới một lúc không thấy, cảm xúc đã trở nên quái dị vậy. Cậu tiến đến, muốn đưa tay rút điều thuốc trong miệng đối phương đi, lại bị Tả Duy Đường dùng một chiêu cầm nã thủ nhanh chóng áp chế, hung hăng ép cậu vào lòng.

“Người đàn ông kia rốt cuộc là ai?” Tả Duy Đường phun thuốc xuống đất, híp mắt kè sát mặt Hàn Vũ.

“Ai?” Hàn Vũ khó hiểu, khuỷu tay bị kẹp sau lưng giật giật, bị siết rất chặt, lực được khống chế rất chuẩn, không có chút khó chịu nào.

“Cái người ‘trò chuyện vui vẻ’ với em.” Tả Duy Đường nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh nói Hàn Văn?” Hàn Vũ run lên, chợt nhận ra, bảo sao lâu vậy mà cậu không thấy Tả Duy Đường về, hóa ra tên này đã sớm về được một lúc, thấy mình và Hàn Văn trò chuyện vui vẻ thì xoay người chạy đi.

“Anh.....” Hàn Vũ đột nhiên nghĩ tới một khả năng, trong lòng không phúc hậu sinh ra chút vui sướng, “Anh.... Có phải thấy em với Hàn Văn trò chuyện vui vẻ, nên..... tức giận?”

“Hàn Văn?” Tả Duy Đường nghe cái tên này, ngược lại sửng sốt một chút, tình huống này, nếu đối phương có em trai, cũng có khả năng tên là Hàn Vũ, chỉ là Hàn Vũ mờ coi, y đã điều tra rất rõ.

(tên của Hàn Vũ là , có hai âm Hán Việt là Võ và Vũ, ghép với anh Văn thì thành một văn một võ, đó giờ mình lấy chữ Vũ theo nghĩa ‘họ Vũ’ trong từ điển)

Sau đó, lại nghe được Hàn Vũ hỏi một câu rất có thâm ý, tuy quả thật như Hàn Vũ hỏi lúc đó tâm tình mình rất lên xuống, nhưng, theo trực giác, y không muốn thừa nhận, “Không phải.”

Tả Duy Đường hơi dời mắt, không nhìn Hàn Vũ.

Thấy y như thế, ánh mắt Hàn Vũ đảo trong, sung sướng trong lòng càng lớn, cậu cười, “Duy Đường..... Anh ăn dấm!”

Tả Duy Đường quay ngoắc đầu lại nhìn Hàn Vũ vui vẻ thấy mi không thấy mắt, hung tợn mở miệng, “Cút đi, ăn dấm cái gì!”

“Ăn.....” Hàn Vũ cười tủm tỉm muốn tiếp lời, lại bị Tả Duy Đường chiếm trước tiên cơ, trước một bước chặn miệng cậu.

“A.....” Hàn Vũ bất đắc dĩ thở dốc hai cái, nhìn hành lang gần như không ai tới, không khỏi mềm thái độ, hé môi, cho Tả Duy Đường đang “ăn dấm” tiến vào khoang miệng cậu cướp đoạt bữa bãi.

—

Chú thích:

= cá mè chưng tào phớ

= tôm hùm đất thập tam hương

= tỏi tươi rang thịt khô, mình nghĩ cái này là hành paro ấy

= cua hấp

—

Tiểu Bảo: ăn dấm í a ăn dấm.

Ây dà, trong lúc vô tình hình như tui đã để gần nửa văn phòng biết tui thích đọc truyện gì rồi:3

92. Chương 91: Ngoại Truyện 3: Sóng Dậy Biển Dầm (2)

“Đúng rồi, em..... ầy, Hàn Văn nói ngày mai mời chúng ta tới nhà cha mẹ anh ầy ăn cơm.” Trở lại khách sạn, Hàn Vũ mới sực nhớ tới lời hẹn với Hàn Văn lúc trước.

Tâm tình của Tả Duy Đường vừa mới nhiều mây chuyển nắng nhờ một nụ hôn trong quán ăn, hiện tại lại vèo một cái trở nên âm trầm.

Hàn Vũ không phát giác tiếp tục đi vừa phía trước, lắc lư một buổi chiều, có hơi mệt mỏi, ngay khi cậu chuẩn bị nhảy lên giường, đột nhiên bị người chặn ngang eo ngay giữa không trung, một cái xoay người nhẹ nhàng, bị hung hăng đè ngửa lên giường, bên trên là một con ác lang!

“Em cố ý!” Tả Duy Đường cau mày, hung ác nhìn Hàn Vũ, lửa giận trong mắt bùng lên.

Lúc trước Hàn Vũ không biết cảm xúc của mình, không biết tự giác làm mấy chuyện kia còn chưa tính, hiện tại rõ ràng biết mình không vui, vậy mà còn nhiều lần nhắc tới người đàn ông kia, hiển nhiên đang khiêu khích.

Hàn Vũ bị một chiêu đột ngột này làm sặc, ho khan vài tiếng, sau khi một trận ho khan qua đi, Hàn Vũ mới mặt mày hớn hở nhìn Tả Duy Đường, “Ừm, cố ý đó.”

Tả Duy Đường híp mắt nguy hiểm kề sát Hàn Vũ, đột nhiên mạnh mẽ đưa môi tới động mạch trên cổ Hàn Vũ, dùng sức cắn một cái, Hàn Vũ đau tới mức la hét.

“Tả Duy Đường!”

“Anh không thích như vậy!” Tả Duy Đường nghiêng răng nói với Hàn Vũ, trên mặt hiện lên hoảng loạn và sợ hãi trong nháy mắt, nhưng tay vẫn chặt chẽ chặn ngang Hàn Vũ, để cậu không thể động đậy.

Hàn Vũ nhìn Tả Duy Đường thế này, không khỏi biến sắc, Tả Duy Đường luôn là người làm theo ý mình, nhưng vẻ mặt trong nháy mắt này lại khiến Hàn Vũ nhìn ra một mặt đặc biệt tàn nhẫn của mình, cậu có thể tùy ý khiêu khích bất cứ chuyện gì của Tả Duy Đường, nhưng có một số việc, lại vĩnh viễn không thể tùy tiện lấy ra chơi đùa.

Hàn Vũ đột nhiên cảm thấy mũi mình lên men, đảo mắt một vòng, ép một ít ẩm ướt đã dâng lên trong mắt trở về, dùng sức rút hai tay bị đè sau người mình ra, nhẹ nhàng vòng qua cổ Tả Duy Đường, “Xin lỗi.”

“.....” Tả Duy Đường nghe xong, ngược lại càng kinh ngạc nhìn Hàn Vũ, một lúc lâu sau, y mới trầm giọng nói, “Anh không thích nghe cái này.”

“Ừm.....” Hàn Vũ lên tiếng, ôm lấy cổ Tả Duy Đường, thân thiết kéo y tới gần mình, thẳng tới khi chóp mũi hai người dán lấy nhau mới dừng lại, “Em..... Em có chuyện muốn nói với anh.”

Tả Duy Đường yên lặng nhìn cậu, không lên tiếng.

Hàn Vũ nhìn chằm chằm vào mắt Tả Duy Đường, trừ ảnh ngược của mình, chínhhh là tràn đầy nhẫn nại, giống như mặc kệ Hàn Vũ sắp nói cái gì, chỉ cần Hàn Vũ có thể nói ra nguyên nhân, y đều có thể tiếp nhận.

“Anh..... tin kiếp trước kiếp này không?”

Tả Duy Đường ngẩn ra, giống như hoàn toàn không dự đoán được đối phương lại đột nhiên nhắc tới cái này, y nhìn Hàn Vũ, “Không tin, anh chỉ tin hiện tại.”

Hàn Vũ cười khê, đây mới là Tả Duy Đường, “Ừa, trước kia em cũng không tin. Chỉ là sau này lại tin, anh có biết tại sao không?”

Tả Duy Đường không kiên nhẫn trừng cậu.

Hàn Vũ cười kề sát tới, dùng chóp mũi cọ cọ mũi và má y, “Duy Đường..... Duy Đường.....”

Tả Duy Đường thấy cậu nghe lời làm nũng như vậy, trong lòng không khỏi rục rịch, một luồng khí nóng

không thể không chế chảy xuống phục, “Đừng động, còn động đây thì không cần nói chuyện nữa!”

Tả Duy Đường khàn giọng quát, tuy hiện tại y rất muốn trực tiếp lột sạch người phía dưới rồi thế này thế kia, nhưng một chỗ trong lý trí lại có một giọng nói không ngừng nhắc nhở y, nhất định phải nghe tiếp.

Hàn Vũ rụt cổ, rất nhạy bén cảm thấy thứ nào đó dán trên đùi mình đang cứng lên, “Anh để em nói hết trước.”

“.....” Tả Duy Đường cắn răng oán hận, “Em cho rằng hiện tại anh và em đang làm cái gì?”

Hàn Vũ cười xòa một tiếng, thông minh không làm loạn nữa, miệng lại há há, nhưng nhất thời vẫn không nói nên nói gì, “Em..... Anh..... Hàn Vũ.....”

“Rốt cuộc em muốn nói gì?” Nhắc nài của Tả Duy Đường từng chút xói mòn.

“Em là Hàn Vũ cũng không phải Hàn Vũ!” Hàn Vũ khép mắt, quyết tâm, hô một câu.

“?” Tả Duy Đường ngẩn người, một câu không đầu không đuôi như thế khiến y nhạy cảm nhận ra một ít khác thường, y thẳng người dậy, cúi đầu nghiêm túc nhìn Hàn Vũ, “Có ý gì?”

Hàn Vũ giương mắt nhìn Tả Duy Đường chống người phía trên mình, trên mặt y là vẻ nghiêm túc trước giờ chưa từng có, không khỏi khiến tim Hàn Vũ càng thêm khẩn trương lên, cậu vòng vo nửa ngày, ngược lại không biết nên nói tiếp từ chỗ nào, câu chữ nghiền ngẫm trong miệng nửa ngày, cậu mới nói, “Hàn Văn kia có một em trai, tháng 3 năm 2012 đột nhiên gặp tai nạn qua đời..... Em trai kia cũng tên Hàn Vũ.”

“Sau đó?” Tả Duy Đường nhíu mày, trong lòng mơ hồ cảm thấy mình biết Hàn Vũ muốn nói gì, nhưng cũng thấy vô cùng vớ vẩn.

“Sau đó..... Nếu em nói tháng 3 năm 2012 em chạy vào thân thể của thanh niên Hàn Vũ, anh..... tin không?” Hàn Vũ khép hờ mí mắt không dám nhìn Tả Duy Đường, nhẹ giọng hỏi.

Tiếng cậu vừa dứt, thân thể Tả Duy Đường cứng đờ, theo bản năng cúi đầu nhìn Hàn Vũ giấu đi tất cả cảm xúc, tâm tình trong mắt rất khó dò.

Y chậm rãi thẳng người dậy, đứng bên giường, nhưng không buông Hàn Vũ ra, mà là trở tay kéo cậu, để cậu đứng trước mặt mình, lật cậu xoay người, nhìn kỹ từ trên xuống dưới, sau đó mới thở phào một hơi ngồi xuống giường lại, kéo Hàn Vũ đến giữa hai chân mình, dùng chân nhẹ nhàng kẹp cậu cậu, lại vươn tay vòng qua thắt lưng Hàn Vũ, chậm rãi thở ra ngụm khí vẫn nghẹn trong phổi.

“Năm năm rồi, nếu vẫn không có gì khác thường..... sẽ không đột nhiên biến mất đúng không?” Tả Duy Đường nắm Hàn Vũ trong tay, thì thảo tự hỏi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, “Thân thể từng xuất hiện

bất thường chưa?”

Hàn Vũ giống như bị choáng váng ngây ngốc cúi đầu nhìn vào mắt Tả Duy Đường, trong đầu hiện lên đủ thứ hỗn loạn, cuối cùng đều hóa thành ảnh ngược của mình trong mắt đối phương, cậu nhìn thẳng vào mắt Tả Duy Đường, cười rộ lên, mạnh mẽ đẩy Tả Duy Đường ngã xuống giường sau lưng.

“Duy Đường!”

Tả Duy Đường bị Hàn Vũ đè khó có thể nhúc nhích, dùng sức một cái, lại xoay người đè cậu dưới thân, “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Anh tin em?” Đây mặt Hàn Vũ đều là ý cười.

“Không tin.....” Tả Duy Đường nhìn cậu, trong mắt có vài phần ảo não, “Hình như không được.”

(Hình như không tin không được)

Có vài thứ, nếu nó không xuất hiện, bạn vĩnh viễn không nghĩ tới nó, bởi vì rất huyền huyền*, cũng rất vớ vẩn.

(*gốc là Thiên Phương dạ đàm = chuyện 1001 đêm, chỉ mấy chuyện khó tin khó có thể xảy ra)

Nhưng đợi khi nó xuất hiện, đã không phải vấn đề bạn có muốn tin hay không, mà là nó xuất hiện rồi, vừa vặn giải thích cho tất cả những vấn đề từng lướt qua trước mặt Tả Duy Đường, ví dụ như, tại sao Hàn Vũ mới mười chín tuổi, mà đủ loại biểu hiện lại hoàn toàn không giống một thiếu niên mười chín tuổi.

Đương nhiên, người có trăm loại, ai cũng không thể quy định và đúc khuôn cho tuổi mười chín, sau đó chiếu theo những thứ này định nghĩa tất cả mọi người, nhưng mà đặc trưng của người cùng một thế hệ cũng không thể kém quá xa, mà đặc trưng này, trên người Hàn Vũ lại không có mấy.

Lại ví dụ như, tại sao Hàn Vũ rõ ràng là một người lớn lên từ cô nhi viện của thủ đô, một người ăn cơm tập thể tới lớn, gần như không có cơ hội đụng dao đập nôi, nhưng mặc kệ là món nam hay món bắc, làm ra chẳng những cực kì chính tông, mà còn không có một chút cảm giác xa lạ.

Những ví dụ như thế, còn rất rất nhiều, chỉ là quá phức tạp, cũng quá vụn vặt, nhỏ nhặt tới mức Tả Duy Đường bình thường chỉ cần thấy người này đang ở trước mắt là được, cũng không cần nghĩ tới bí mật cất giấu đằng sau những chuyện vụn vặt kia.

Cho tới hôm nay.....

Ánh mắt Tả Duy Đường lóe sáng, đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu, cùng Hàn Vũ mắt đối mắt, trong con người tối đen tĩnh lặng của Hàn Vũ, suy nghĩ hỗn loạn trong đầu y dần dần sáng tỏ, nhưng ngoài miệng vẫn không biết nên nói từ đâu.

“Hàn Văn..... Xem như là anh trai em?” Thật lâu sau, Tả Duy Đường chọn chủ đề, tiếp tục câu chuyện.

Ánh mắt Hàn Vũ tối xuống, buồn bã đáp, “Đời trước.”

“Muốn về nhà?” Tả Duy Đường hỏi.

Hàn Vũ trầm mặc, tinh thần cũng ủ rũ, giống như rất khó đáp lại.

Tả Duy Đường xoay người nằm xuống cạnh Hàn Vũ, ôm Hàn Vũ vào lòng mình, cảm đặt trên đầu cậu, nửa nỉ non nửa ra lệnh, “Nói tỉ mỉ cho anh.”

Hàn Vũ chui trong ngực Tả Duy Đường im lặng nửa ngày, mới từ từ kể lại từ đầu tới đuôi chuyện kỳ dị lại chân thật xảy ra trên người mình, cuối cùng còn đặc biệt thêm vào đủ loại phán đoán của mình đối với sự hồi sinh, chỉ một điểm, Hàn Vũ càng ngày càng khẳng định, hiện tại Hàn Vũ này chính là cậu, cậu chính là Hàn Vũ này, không có khả năng nào khác.

Cậu cũng không biết tại sao mình có thể khẳng định như thế, nhưng đây quả thật là một loại cảm giác lòng hiểu mà khó nói thành lời.

Hàn Vũ cho rằng mình sẽ nói rất rất lâu, dù sao đó cũng là chuyện đề lên người mình chừng non nửa đời trước, nhưng nói từ đầu tới đuôi, mới phát hiện cần chưa tới một tiếng, thậm chí còn không lâu bằng thời gian mình và bạn bè nói về tình hình gần đây.

Đợi cho Hàn Vũ nói xong tất cả những gì muốn nói, ngay cả Tả Duy Đường đều vô vị bĩu môi, không chút để tâm đáp, “Thật ra em hoàn toàn có thể rút gọn lại một chút.”

Hàn Vũ cái, đẩy y một cái, muốn xoay người tách ra — vốn không phải một đời của ai cũng là một khúc ca trầm bổng lên xuống.

(ý của Tả Duy Đường là chê đời trước của Hàn Vũ chán, hoàn toàn có thể nói ngắn gọn, không cần tới một tiếng =))))))

Nhưng lại bị Tả Duy Đường bắt về, tiếp tục ôm.

“Cho nên, em sẽ không đột nhiên biến mất.” Tả Duy Đường ôm cậu, nhẹ giọng than thở.

Hàn Vũ nhất thời dừng động tác giãy dụa, tim hơi rung động, trở người hung hăng ôm lấy Tả Duy Đường bên cạnh, gập đầu thật mạnh, “Đương nhiên không rồi.”

Hai người lẳng lặng ôm nhau thật lâu, cho tới khi Hàn Vũ thật sự tê tay chịu không nổi mới đẩy đẩy Tả Duy Đường, “Tê quá, nghỉ một lát đã.”

Tả Duy Đường buông cậu ra, bất đắc dĩ liếc nhìn cậu một cái, đứng dậy tới tủ tìm quần áo đi tắm, lại quay đầu túm Hàn Vũ lên, “Đi, tắm rửa đi ngủ.”

Kết quả hai người vừa chui vào phòng tắm, tắm tắm hơn hai tiếng mới đi ra, cuối cùng hai người chui vào ổ chăn tay chân quấn lấy nhau nhẹ nhàng vào giấc.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ nhận được điện thoại của Hàn Văn, hẹn khoảng mười giờ đối phương sẽ tới khách sạn đón cậu và Tả Duy Đường, chờ mong và khẩn trương giao hòa lẫn nhau trong mắt Hàn Vũ, khiến cho cả người cậu đều tỏa ra cảm xúc kì dị.

Chọc cho Tả Duy Đường không vui bĩu môi, “Muốn gặp Hàn Văn tới vậy?”

Hàn Vũ buồn cười lườm y một cái, “Anh biết đó là anh trai em.”

Sao còn lảm lì khó hiểu thế? Một câu sau, Hàn Vũ không dám nói ra.

Tả Duy Đường ngồi xuống sofa, ngoắc tay với Hàn Vũ, “Tới.”

Hàn Vũ bị sắc nước miếng, bực bội nhìn y, sao giống như gọi cún vậy hả?

Nhưng nghĩ lại khởi đầu của hành trình lần này, cậu đã không khiến vị đại gia này hài lòng, nhưng tối hôm qua vị đại gia này mặc kệ là đối diện với bí mật lớn nhất của mình, hay là đủ loại diễn xuất chùng mực sau đó trong phòng tắm, đều khiến cậu rất vừa lòng.

Vừa nghĩ vậy, vẫn nên phối hợp hành vi gọi cún này của y, hí hửng hí hửng nhào qua.

“Nói xem ông bà cụ nhà em còn có anh trai em thích cái gì?” Tả Duy Đường thừa dịp Hàn Vũ tới gần, ôm chầm lấy eo cậu, kéo tới bên cạnh mình.

“Làm chi?” Hàn Vũ khó hiểu nhìn y.

“Lần đầu tới nhà vợ, mang chút quà gặp mặt.” Tả Duy Đường xoa cằm nói, mặt đầy nghiêm túc.

“.....” Hàn Vũ cúi đầu trùm y.

Tả Duy Đường làm như không thấy cậu ghen hòng, không ngừng đưa tay đâm bụng cậu, “Mau nói, thích cái gì, thừa dịp đối phương chưa tới, chúng ta đi mua trước.”

Hàn Vũ nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tả Duy Đường, trong lòng thật ra cũng có vài phần xúc động, tuy lần này trở về, khẳng định không thể lấy danh nghĩa con trai về thăm, nhưng mua vài thứ, trong giới hạn biểu đạt chút nhớ thương và quan tâm cuối cùng của mình vẫn có thể.

Nghĩ liền làm, Hàn Vũ vỗ vai Tả Duy Đường, trực tiếp kéo đối phương xuống lầu, bắt một chiếc xe, trực tiếp chạy tới một vài cửa hàng nhỏ trong thành phố H lúc trước cậu từng ghé thăm, vợ vét một vài đồ ăn đồ dùng thượng vàng hạ cám, rồi mới trở về khách sạn.

Kết quả vừa xuống xe taxi, hai bóng người quen thuộc đã từ một đầu khác đi tới, là cha con Hàn Văn, Hàn Vũ kéo Tả Duy Đường trực tiếp đứng đó chờ hai cha con tới gần.

Cha con Hàn Văn tới gần, thấy hai người ôm bao lớn bao nhỏ đứng đó, hiển nhiên là đang chờ bọn họ, cười tiến tới, “Mới sáng sớm đã đi mua đồ à!”

“Cậu là bạn của Tiểu Ngũ à, tôi là Hàn Văn, hôm qua còn chưa kịp quen biết trong tiệm cơm, đây là con tôi, Hàn Thanh.” Hàn Văn khách khí vươn tay với Tả Duy Đường.

“Tả Duy Đường.” Tả Duy Đường báo tên mình, vươn tay cầm lấy tay Hàn Văn.

“Hai người có muốn đi lên cất đồ trước không, chúng tôi sẽ chờ ở dưới này.” Hàn Văn thấy hai người ôm một đồng đồ, dưới chân còn có mấy túi, hỏi một cách quan tâm.

Hàn Vũ lắc đầu, ném đồ trong tay cho Hàn Thanh, “Mua cho mọi người, cùng nhau mang theo.”

Hai cha con Hàn Văn nhìn thoáng qua nhau, lại nhìn một đồng đồ, cùng kêu lên kinh ngạc, “Tất cả những thứ này?”

Tuy nói làm khách tặng vài thứ là lẽ nghi, nhưng nhìn những thứ hai người mua, gần như đủ ăn uống dùng, xem bao bì, còn có cả quần áo, cái này cũng hơi quá rồi nhỉ?

Hàn Vũ cười gật đầu, “Không biết các anh và bác trai bác gái thích cái gì, cho nên mua đủ thứ thượng vàng hạ cám, mọi người cũng đừng nói không, mấy thứ này em và anh ấy cũng dùng không hết, tụi em chơi vài ngày rồi về thôi.”

Nhất thời Hàn Văn không biết nên phải ứng thế nào, anh vô thức nhìn về phía con trai, phát hiện con mình càng bối rối hơn cả mình — vốn là nhiệt tình mời người ta tới ăn cơm, kết quả ngược lại có cảm giác một

nhà bọn họ hăm hại hai du khách ấy.

Hàn Vũ liếc mắt một cái là nhìn ra rồi rầm Hàn Văn, thẳng thắn lên tiếng, “Anh Hàn nghĩ nhiều quá, đến thành phố H chơi, còn quen được người bạn như anh Hàn, bây giờ còn muốn tới nhà anh Hàn quấy rầy, những thứ này là tấm lòng, anh Hàn đặt nặng quá lại thành ra không hay. Trừ phi là anh Hàn hoàn toàn chường mắt đồ hai thanh niên bọn em mua.”

Hàn Văn nghe Hàn Vũ nói, nhếch khóe miệng cười khỏ, “Tiểu Ngũ thật biết nói đùa, mấy thứ này tôi còn chường mắt? Thôi thôi, mang theo thôi!”

Hàn Văn cân nhắc, hiện tại bảo bọn họ dọn đồ về hẳn nhiên không thực tế, không bằng cứ mang theo trước, đến lúc đưa bọn họ về, lấy hai ba món làm đáng là được, cái khác thì để bọn mang về.

Dù sao hai người ra ngoài chơi, cũng phải mang quà về cho người nhà, sẽ không lãng phí.

Bốn người rút cuộc đạt thành ý kiến chung, ôm một đồng đồ lên xe của Hàn Văn.

Nửa giờ sau, mấy người ôm đồng đồ đi vào một khu nhà nhỏ cũ kĩ, khu nhà này được xây rất lâu rồi, nhưng quy hoạch vẫn xem như không tệ, những người ở đây đều là mấy công chức tại các đơn vị năm đó nay đã về hưu, cho nên, cho dù làn sóng cải cách bất động sản quét tới, khu phố này vẫn cứng đầu đứng sừng sững như trước, đến nay không có doanh nghiệp nào thành công thầu được phương án xây lại khu phố này.

Chỉ là, quy hoạch có tốt cỡ nào, vẫn thiếu chút nhìn xa, bãi đỗ xe trong khu cực có hạn, lúc trước cha Hàn mẹ Hàn căn bản không nghĩ tới đời này mình có thể ở được chỗ tốt thế này, còn có thể lái xe, cho nên năm đó căn bản không dùng tiền mua chỗ đỗ xe, khiến cho hiện tại mỗi khi Hàn Văn về thăm hai ông bà đều phải đỗ xe ở bãi đỗ gần đó.

Hàn Văn thả Hàn Vũ Tả Duy Đường con mình và đồng quà cáp xuống trước cửa khu nhà, mình thì đi đỗ xe, bảo Hàn Thanh mang khách lên lầu trước.

Tả Duy Đường đứng ở trước cổng khu nhà bình thường cũ kĩ này, trong mắt hiện lên vài phần hứng thú, bắt đầu quan sát chung quanh — đây là nơi Hàn Vũ lớn lên từ nhỏ.

Hàn Vũ nhìn tròn mắt lấp lánh của Tả Duy Đường, không khỏi giật giật khó miệng, hứng thú của tên này không cùng một chỗ với người thường, cậu lặng lẽ nâng khuỷu tay chọt chọt y, bảo y bớt chút, cháu mình còn ở đây đó!

Hàn Thanh vẫn biểu hiện cực kì hướng nội, ôm đồ im lặng đi bên cạnh hai người, nhìn sự tương tác giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường, rút cuộc nở nụ cười, “..... Chắc hai người chưa từng thấy khu nhà cũ thế này nhỉ?”

Xưng hô bị Hàn Thanh lược mất, người cũng có tên “Hàn Vũ” này, nhìn qua không lớn hơn mình bao

nhiều, nhưng lại xưng hô ngang hàng với cha mình, cứng rắn khiến cậu thấp hơn người ta một hàng, hiện tại nhìn cái mặt không già hơn mình bao nhiêu, bảo cậu gọi một tiếng chú, thật đúng là gian nan.

Hàn Vũ biết nguyên nhân, cũng không so đo với cậu chút không lễ phép này, kéo vạt áo Tả Duy Đường, ý bảo y đừng khác người quá, rồi bắt đầu trò chuyện với Hàn Thanh, tìm hiểu tình huống gần đây của cha Hàn mẹ Hàn.

Hàn Thanh không nghi ngờ cậu, chỉ cho rằng đây là một ít hỏi thăm và quan tâm khách sáo của khách đối với chủ nhà, vì thế bắt đầu liên miên kể một vài tình huống gần đây nhất của cha Hàn mẹ Hàn.

Khi nói chuyện, ba người đã lên tới lầu bốn, tới trước một cánh cửa thì dừng lại, không đợi Hàn Thanh gõ, cánh cửa đã được bác gái mở ra từ bên trong.

“Cuối cùng mấy đứa cũng tới rồi, mau vào trong mau vào trong!” Bác gái nhìn qua rất khỏe mạnh, nhiệt tình mời chào Hàn Vũ và Tả Duy Đường vào nhà.

(mẹ Hàn Vũ tính ra cũng cỡ trên 60 rồi nhé)

Trong nháy mắt thấy bác gái tràn đầy tươi cười mở cửa, Hàn Vũ cứng đờ ngay tại chỗ, đáy mắt thoát cái nóng lên ướt át, thiếu chút nữa không thể dừng được.

Tả Duy Đường bên cạnh nhìn ra khác thường, lập tức bước vào trước, che khuất nửa người Hàn Vũ, để cậu dịu bớt cảm xúc, bản thân ôm đồ đưa tới trước mặt bà, “Bác gái, cái này mang tặng mọi người, cũng không biết mọi người thích cái gì, nên mang theo mỗi thứ một ít.”

Mẹ Hàn kinh ngạc nhìn Tả Duy Đường cầm theo một đồng hồ, sau đó lập tức đổi thành tươi cười, “Đến chơi là được, tặng quà cái gì, bọn bác ở chỗ này cũng vắng vẻ, bình thường không ai đến, hiếm khi nào nhiệt một phen, càng khiến hai ông bà già này vui hơn so với bất cứ thứ gì.”

Hàn Thanh thấy Tả Duy Đường đã vào trong, vội kéo Hàn Vũ đi vào, “Bà nội, bà còn quên một vị khách, không thể bên trọng bên khinh thế được.”

Mẹ Hàn kéo Tả Duy Đường nhìn thoáng ra sau, trong nháy mắt, khựng lại một chút.

Hàn Vũ đã kiềm cảm xúc mắt không chế vừa rồi, cười đi vào trong, nhìn bộ dạng bà, nhẹ giọng gọi một tiếng, “Bác gái.”

Lúc này mẹ Hàn mới giật mình hoàn hồn, “Coi bác này, tự nhiên lại thất thần, cháu tên là Hàn Vũ đúng không, bác nghe A Văn nói rồi, cùng một tên với Vũ Vũ nhà bác, vừa rồi đột nhiên nhìn một cái, thật sự có vài phần quen thuộc.”

Hàn Vũ nỗ lực cười đi đến trước mặt mẹ Hàn, kiềm nén nói, “Con cũng nghe anh Hàn nói rồi, cho nên mới cảm thấy, đây thật sự là duyên phận.”

“Đúng! Đúng! Đây là duyên phận!” Mẹ Hàn vui vẻ vỗ tay phụ họa.

“Bà nó à, chai sốt rượu* bà nhét đâu rồi? Chân gà của tôi sắp nấu xong rồi!” Trong phòng bếp đột nhiên truyền ra tiếng hô vang dội, khiến mẹ Hàn phải xấu hổ cười cười với Hàn Vũ và Tả Duy Đường, đột nhiên xoay người qua cũng vang dội quát lại, “Thì trong tủ đó.”

(gốc = một loại nước chấm làm từ bã rượu ủ lâu năm, pha thêm các loại gia vị, bên mình chắc không có cái này search gg hoài mà không ra, theo baike thì vị của nó tươi mặn vừa phải)

Tả Duy Đường kinh ngạc nhướng mày nhìn nhìn Hàn Vũ — cha mẹ em tràn trề sức sống thật.

Hàn Vũ tức giận âm thầm ngất thất lưng y một phen — yên phận coi.

Một tràn tiếng lục đồ trôi qua, một người phụ nữ trung niên lịch sự tao nhã bước ra từ bếp, cô cười đi tới trước mặt mọi người, nói với mẹ Hàn, “Mẹ, ba vẫn không tìm thấy, xem ra vẫn phải để mẹ ra tay.”

Mẹ Hàn hé miệng cười, nói với Hàn Vũ và Tả Duy Đường, “Bác để bọn cháu nói chuyện với con dâu bác nhé, bác vào bếp giúp bạn già một tay.”

Xoay người, lại dẫn dò Tô Nhã chiêu đãi hai người thật tốt, sau đó bảo Hàn Thanh theo bà vào bếp bưng trà và hoa quả ra.

Ba người ngồi xuống quanh bàn trà, chờ Hàn Thanh bưng trà và trái cây ra, Hàn Văn cũng đã đỗ xe xong trở về, năm người ngồi trên sofa, trò chuyện trời nam đất bắc, trong lúc đó Tả Duy Đường thể hiện càng xuất sắc, đủ loại quan niệm thường khiến Hàn Văn thán phục không thôi.

Hàn huyền một giờ, cha Hàn mẹ Hàn đã làm xong một bàn đồ ăn dọn lên, nhiệt tình gọi Hàn Văn Hàn Vũ vào bàn, bên bàn ăn khi cha Hàn đối diện Hàn Vũ, cũng phát gốc một trận, nhưng tốt hơn mẹ Hàn, rất nhanh tỉnh táo lại, mời mấy người ngồi xuống ăn cơm.

Một bàn tròn không lớn không nhỏ, bảy người vây quanh, tuy không tính là nhiều người, nhưng đã rất náo nhiệt.

Hàn Văn muốn khiến cha mẹ náo nhiệt một lần, tan bớt quanh quẽ thường ngày, cho nên, trên bàn cơm, anh tận lực nói đủ loại chuyện cười anh cũng không am hiểu để gây hài, cuối cùng vẫn là do thanh niên Hàn Thanh tiếp nhận công tác lớn lao của ba, thường thường dùng đủ loại chuyện cười ngắn sơ tầm trên mạng mà hai ông bà cụ có thể hiểu được để chọc cười.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường, ban đầu vốn đã mang theo đủ loại suy tính khác biệt, Hàn Vũ thật sự muốn đến thăm hai ông bà một lần, cho nên trừ lúc ăn cơm, tuy cậu không thường nói, nhưng trên bàn cơm gấp rau mức canh đều sẵn sóc hai ông bà, làm còn thuận buồm xuôi gió hơn cả chị dâu bên cạnh cậu.

Tả Duy Đường thì lại ôm suy nghĩ chỗ này nói thế nào cũng coi như nhà mẹ đẻ của Hàn Vũ, tuy sẽ không dày mặt kể chuyện cười, suy nghĩ cũng không tỉ mỉ như Hàn Vũ, thậm chí còn thường sai Hàn Vũ phục vụ mình.

Nhưng đối với một vài quan niệm đời thật của cha Hàn, luôn nói ba phần dẫn dắt bảy phần, chưa càng nhiều chỗ cho ông cụ phát huy, khiến ông sâu sắc cảm thấy, từ lúc mình già đi, mỗi lần nói tới chuyện thời sự chính trị, chỉ có hôm nay là vui sướng nhất. Thiếu điều xem Tả Duy Đường thành bạn tri kỉ.

Một bữa cơm, náo nhiệt vui vẻ ăn gần hai tiếng, phần lớn đồ ăn trên bàn đều đã nguội, cuối cùng bảy người chỉ có thể chan canh rau lên cơm nóng, ăn nửa chén cơm nóng hổi mới ngừng.

Buổi chiều không muốn quấy rầy hai ông bà cụ nghỉ trưa, Hàn Vũ và Tả Duy Đường chấp tay nói tạm biệt, người Hàn gia nhiều lần giữ lại không được, Hàn Văn giữa trưa bị Tả Duy Đường chuốt nhiều rượu, hiện tại nghỉ trong phòng.

Cuối cùng bị phái đi tiễn hai người là Hàn Thanh, ba người đội nắng nóng sau ngõ, đi trong khu nhà cũ, không nói gì.

Hai bên đường đều là đại thụ hơn mười năm, bóng cây từng phiến từng phiến in xuống mặt đất, che mát cho bọn Hàn Vũ. Đợi tới trước cổng khu nhà, Hàn Vũ mới vẫy tay để Hàn Thanh trở vào.

“Học cho tốt, thi lên thủ đô, chú thiết đãi cháu.”

“.....” Hàn Thanh nhìn thanh niên tự xưng là chú trước mặt, trong mắt lướt qua một tia khó ở, không đáp.

(Hàn Vũ hiện tại cỡ 23, Hàn Thanh 17... =)))

“Nhóc quấy, gọi một tiếng chú khó vậy hả? Rồi rồi, về đi, nhớ hiếu thuận ba mẹ với ông bà nội cháu đấy.” Hàn Vũ cười xua tay, để cậu nhóc trở về.

Sau đó cùng Tả Duy Đường vai sóng vai bước ra ngoài, Hàn Thanh nhìn theo, rồi xoay người trở vào, đi đi, như có cảm ứng, cậu nhóc đột nhiên xoay đầu lại, nhìn hai người vốn sóng vai nhau, lại từ từ thể sóng vai biến thành động tác mười ngón đan xen, nắm chặt lấy người kia, hai người tựa vào nhau, chờ trước cổng khu nhà đón taxi.

.....

“Mẹ! Mẹ xem!” Tô Nhã đang giúp sắp xếp lại quà Hàn Vũ mang đến, kinh hô lấy ra một thứ trong đó.

Mẹ Hàn nhìn qua — một bộ sườn xám nam màu xanh nhạt — thứ cha Hàn thích nhất, trừ mùa đông, trong ba quý xuân hạ thu, mỗi buổi sáng ông đều phải mặc sườn xám nam kiểu dáng thể này tới công viên cùng các ông bạn già của mình dạo một vòng.

Mẹ Hàn nhìn bộ sườn xám ngốc một hồi lâu, lại quay về phía tay mình, nhìn một cái hộp trên tay — một đôi bông tai ngọc bích, vừa vặn cùng một màu với cái vòng tay ngọc bích bà đã đeo vài chục năm, có thể phối thành một bộ,

Mẹ Hàn giống như đột nhiên nhận ra cái gì, mở hết tất cả quà, lấy ra từng thứ một, đợi khi lấy ra cho Hàn Vưn một cây bút máy anh hay dùng, cho Tô Nhã cái khăn quàng cổ của tiệm cô thường mua, cho Hàn Thanh mô hình Transformer cậu nhóc đã quyến luyến nhiều năm, cùng một đồng lộn lộn xộn xộn đều là thuốc bổ và thức ăn cha Hàn mẹ Hàn từng ăn từng uống, hai người đều ngay người toàn bộ.

“Mẹ..... Mẹ xem, cái này là.....” Tô Nhã đưa tay chỉ vào đồng đồ.

Mẹ Hàn chỉ ngây ngốc ngồi đó, đột nhiên lấy lại tinh thần, bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ, gom những thứ rõ ràng là mua cho một nhà ba người Hàn Văn ra nhét vào trong tay cô, bình tĩnh nói với cô, “Đây là duyên phận!”

Có phải duyên phận hay không, bà không biết, nhưng bà chỉ cầu nếu có dù chỉ một chút khả năng, là trời cao nghe được tiếng khẩn cầu của bà, như vậy đã đủ rồi!

93. Chương 92: Ngoại Truyện 4: Nhật Kí Nuôi Con (1)

“Em nhìn cái gì đó? Sao còn chưa mở cửa?” Tả Duy Đường ôm túi đồ ăn đi tới, thấy Hàn Vũ nhìn chằm chằm một góc thất thần, tiến tới nhẹ đụng đụng cậu.

Hàn Vũ quay đầu, chỉ vào hai bé trai cỡ bảy tuổi trước cửa nhà bọn họ, “Anh xem hai bé con này.”

Tả Duy Đường nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy hai nhóc con như phấn điêu ngọc mài*, ăn mặc gần như giống nhau như đúc, khuôn mặt cũng tương tự nhau, nhìn qua chắc là song sinh, đang ngồi xếp bằng trước cửa nhà bọn họ, đầu gật gà gật dừ, giống như gà con mổ thóc.

(*từ miêu tả vẻ ngoài xinh đẹp = như được điêu khắc từ phấn được mài ra từ ngọc)

“Con cái nhà ai? Sao ngồi đây?” Tả Duy Đường hỏi Hàn Vũ.

“Em vừa lên là thấy.” Hàn Vũ nói xong, nghi ngờ nhìn Tả Duy Đường, “Anh xác định không phải nợ phong lưu của anh?”

Tả Duy Đường hung hăng trừng mắt, “Da ngứa rồi đúng không?”

Hàn Vũ rụt cổ, ngượng ngùng đáp, “Vậy sao ngồi đây, nhìn giống như chờ người tới mức ngủ luôn!”

“Qua hỏi một chút là biết thôi.” Tả Duy Đường tiếp lời, bước tới, trên tay ôm đồ không tiện nên chuẩn bị đuổi chân đá hai nhóc con, bị Hàn Vũ ghì lại từ phía sau.

“Thất đức không hả? Bọn nó là trẻ con đó!” Hàn Vũ giận dữ trừng y.

Tả Duy Đường thu chân trái đã nhấc lên, bấu môi, “Vậy em đánh thức tụi nó đi.”

Hàn Vũ nghe lời nửa ngồi xổm xuống, lúc đang chuẩn bị vươn tay ra, một trong hai bé đột nhiên mở mắt, con người đen bóng ướt át thành linh đối diện Hàn Vũ, trừ tia mơ màng trong nháy mắt, chờ tới khi nhận ra trước mặt có người, vẽ mặt đổi thành đề phòng.

Không đợi Hàn Vũ lên tiếng, nhóc đã nhanh chóng nhảy dựng lên, túm theo bé con vẫn đang mơ màng bên cạnh.

“Oa Oa.....” * Bé con vẫn còn mơ màng lắm bầm vài chữ không rõ, “Em đói quá.....”

(Cái này không phải tên đâu, ở dưới sẽ giải thích)

“Các người là ai?” Nhóc con đã tỉnh hẳn giấu đứa bé còn mê man sau lưng, cực kì đề phòng nhìn Hàn Vũ và Tả Duy Đường.

Hai đứa bé vừa mở mắt, Tả Duy Đường và Hàn Vũ lập tức phát hiện, hai cục cưng này chắc chắn là anh em, nhưng nhìn cũng không giống nhau như song sinh, tuy ngũ quan vẫn na ná, nhưng đường nét rõ ràng vẫn chênh lệch rất nhiều, hơn nữa, cũng có một ít khác biệt cao thấp mập ốm, đứa trước mặt nhìn như con nhím, rõ ràng càng thêm cao to, cũng thông minh hơn.

Bé còn mơ mơ màng màng phía sau, giống con thỏ mềm mại, tới giờ đại khái còn chưa rõ tình huống thế nào, bé chỉ dụi mắt lùi sau lưng con nhím, còn có vài phần tò mò muốn thò đầu xem chuyện gì, chỉ là nhím con cũng cực kì nhạy cảm.

Tuy bé trai trốn sau lưng nhóc, nhưng dường như bất kì hành động nào của bé cũng giống như diễn ra trước mặt nhóc vậy, chỉ cần bé con phía sau hơi động đậy, nhóc lập tức trở tay ấn đầu đối phương về.

Hàn Vũ nhìn hai bé trai sáu bảy tuổi như đang chơi trò đập chuột chũi, một đứa thò đầu, một đứa lập tức ẩn về, thò đầu liền ẩn, thò đầu liền ẩn, giữa lúc đó, nhím con còn không quên dùng ánh mắt hung ác uy hiếp hai người không được tới gần.

“Nhóc quý.....” Tả Duy Đường đứng bên cạnh xem nửa ngày, rốt cuộc hao hết nhẫn nại, ném đồ trong tay cho Hàn Vũ, “Tụi bây chặn trước cửa nhà người khác, còn lộ ra vẻ mặt này với chủ nhà là muốn làm gì?”

Hàn Vũ bất đắc dĩ nhìn nhìn Tả Duy Đường mặt mày rất không tốt, đưa tay kéo y, “Hai đứa bé thôi mà.”

“Ba ba.....” Một giọng nói mềm nhũn đột nhiên vang lên.

Hàn Vũ và Tả Duy Đường đều sửng sốt, vô thức nhìn quanh bốn phía, trừ hai người ra, căn bản không thấy người lớn thứ ba, đang kêu ai đây?

Hai người đồng loạt nhìn chăm chăm bé con lên tiếng, bé con vốn đã thành công thò đầu ra từ sau nhím con, bị hai người cùng nhìn như thế, không cần nhím con động thủ, vội vàng ‘soạt’ một tiếng, tự rụt về.

“Gọi anh/em?” Hàn Vũ và Tả Duy Đường không khỏi nhìn chăm chăm đối phương đồng thanh hỏi, trong mắt đều là hung ác ‘Anh/Em dám không thừa nhận đi’.

“Sao có thể?” Lại cùng nhúu mày đồng thời lên tiếng trả lời.

Ngay khi hai người còn đang ôm một bụng khó hiểu, thú con vẫn co đầu rụt cổ rút cuộc lộ cả cái đầu ra, nhỏ giọng nỉ non, “Ba ba nói, ba phải đi cứu cha ra, tụi con không thể đi theo, sẽ bị bắt ăn luôn, nên đưa bọn con lại đây, tìm chú Hàn Vũ..... Đó gọi là..... Gọi là.....”

“Trần duyên.”* Bé trai vẫn bày tư thế hộ vệ nói tiếp.

(Duyên phận trần gian?)

“Đúng, trần, trần.....” Cho dù nhím con đã cung cấp từ ngữ cho bé, bé cũng không thể nhớ kĩ ngay lập tức, ‘trần’ nửa ngày, vẫn không nói được đủ hai chữ.

Thấy bé cứng đờ cả mặt vẫn nghen không ra từ, Hàn Vũ thấy rất vui, muốn cười nhưng vẫn cố nuốt xuống, đồng thời cũng hiểu được, một tiếng “ba ba” kia không phải gọi ai, mà chỉ là bé cứng nói chưa xong thôi.

Đứa nhỏ vẫn lúi đàng sau kia, có vẻ như phương diện trí lực còn chưa đủ, phản ứng chậm, chỉ có thể biểu đạt câu đơn giản, trí nhớ cũng không quá tốt, từ ngữ hơi phức tạp là sẽ không có cách nào nhớ kĩ.

Cùng lúc đó, Hàn Vũ và Tả Duy Đường cũng càng thêm khó hiểu, bé con này nói một chuỗi câu đơn, vừa

ba vừa cha, còn có bị bắt ăn luôn gì đó, rất thiếu logic không nói, nghe thế nào cũng cảm thấy giống như lời cha mẹ thường xuyên lừa bọn nhỏ.

“Hai đứa tới tìm chú?” Hàn Vũ đầy kinh ngạc khẽ bước tới, cậu tin tưởng mình không biết mấy đứa nhỏ này, trong ấn tượng, mặc kệ là cậu của đời trước hay là cậu của đời này, đều không có bạn bè gì có hai đứa nhóc thế này, bọn nhỏ nói là ba ba bọn nó đưa tới, vậy ba ba bọn nhỏ đâu?

Còn có trần duyên gì đó? Đó lại là cái gì?

Đứa bé cao to hơn lập tức che bé con đằng sau rút lui hai bước, “Bọn con tìm chú Hàn Vũ, chú là Hàn Vũ à? Làm sao chú chứng minh được mình là Hàn Vũ?”

Hàn Vũ dừng lại, nghiêng đầu nhìn bọn nhỏ, nghĩ nghĩ, lấy ví da ra, rút chứng minh thư đưa cho nhóc, “Đây, biết chứ không? Đây là chứng minh thư, chứng minh thư biết chứ?”

Đứa bé cao to nghe câu hỏi của Hàn Vũ, giống như thú con bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, “Con đương nhiên biết chứ, con thấy rồi, chú là chú Hàn Vũ.”

Hàn Vũ nở nụ cười, ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng hai đứa nhỏ, “Hiện tại, các con có thể cho chú biết, các con là ai? Ba ba các con đâu? Ba con tên gì? Sao lại ném tụi con ở chỗ này?”

Kết quả Hàn Vũ vừa liên tiếp hỏi mấy câu, hai bé con lập tức giống như dã thú nhỏ xù lông, cùng hung ác trừng Hàn Vũ, “Không phải ném!”

Đứa bé dũng mãnh hung ác đeo lên cặp mắt tức giận, cho dù chỉ là một oắt con, nhìn qua cũng rất bản lĩnh, đứa bé còn lại chính là con thỏ bị chọc nóng nảy, trong cặp mắt to ướt át tuy đầy vẻ hung ác, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy không hề có lực sát thương.

Nhưng mặc kệ vẻ mặt hai đứa nhỏ này có thích hợp hay không, Hàn Vũ đều từ phản ứng của bọn nó biết chỗ cấm kỵ của hai nhóc con này, trong lòng lại hơi lo lắng nghĩ.... Lẽ nào, thật sự là một vụ vứt con vô trách nhiệm.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ vậy, nhìn sắc mặt bọn nhỏ, Hàn Vũ cũng không thể nói suy nghĩ của mình cho chúng nó, chỉ có thể mềm giọng tiếp tục dỗ, “Vậy bọn con nói cho chú biết, ba ba bọn con tên gì, sao lại đưa bọn con tới chỗ chú?”

Hàn Vũ hạ quyết tâm, mặc kệ đưa bọn nhỏ tới là ai, nếu đã xác định muốn đưa đứa nhỏ tới chỗ mình, khẳng định là người quen mình, cho dù không phải, lùi một bước mà nói, cũng có thể là người có tiếp xúc với mình, việc cấp bách trước mắt, khẳng định là phải tìm ra người này rồi mới quyết định.

Nhưng hai đứa bé hiển nhiên còn đang ghi thù từ “ném” vừa rồi Hàn Vũ dùng, vẫn phồng má nhìn cậu, không đáp.

Hàn Vũ đau đầu ngất ngất mũi, nặn ra nụ cười, dịu dàng nói với hai nhóc, “Vừa rồi chú dùng sai từ, hai đứa tha thứ cho chú được không?”

Hai đứa bé nhìn nhau một cái, hai miệng cùng lên tiếng, “Được/Không được!”

Sau khi nói xong, lại nhìn thoáng qua nhau, lại lên tiếng, “Không được/Được!”

Hàn Vũ bị hành động của hai nhóc chọc cười.

Lần đầu là đứa bé cao to hơn vui vẻ gật đầu nói được, đứa bé phản ứng không lanh lợi lại chậm rì rì lắc đầu nói không được, kết quả sau khi nói xong, dường như đều rất kinh ngạc quyết định không đồng nhất của đối phương và mình, nhìn thoáng qua nhau, lại đều lựa chọn tin tưởng quyết định của đối phương, cùng sửa thành ý kiến của người kia.

Ngay khi Hàn Vũ còn đang chiến đấu với hai nhóc con, Tả Duy Đường đã mở cửa, ôm đồ vào trong nhà, ra trước cửa kéo Hàn Vũ ra, không nói hai lời, xách hai nhóc con lên, giống như thổ phỉ xách vào nhà, quăng lại Hàn Vũ sững sờ ngay tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng chạy theo sau y vào nhà.

“Tả Duy Đường, đó là hai đứa bé, là người, không phải đồ!” Hàn Vũ hỗn hển quát.

Kết quả đuổi vào xem, phát hiện hai oắt con hoàn toàn không có vẻ mặt hoảng sợ, ngược lại còn cực kì ngoan ngoãn ngồi trên sofa, ngửa đầu nhìn Tả Duy Đường đứng chắn trước mặt bọn nó.

“Lấy lá thư kia ra cho chú xem.” Tả Duy Đường khoanh hai tay, ra lệnh.

Bé trai cao to hơn vừa nghe Tả Duy Đường nói, lập tức vịn vịn trái phải chuẩn bị tìm lá thư trên người, kết quả xoay bên này vịn bên kia tìm hăng say, một cánh tay nho nhỏ bên kia đã lấy lá thư từ yếm nhỏ trước bụng mình ra.

Tả Duy Đường kinh ngạc nhìn lướt qua, bé con giống như đột nhiên thông suốt nhìn là hiểu, nhỏ giọng nói, “Oa Oa trước khi ngủ để lên người con.”

Bé trai cao to được nhắc, vẻ mặt tỉnh ngộ, giống như vừa mới nhớ ra chuyện này.

Hàn Vũ đứng bên cạnh nhìn, thật sự càng ngày càng thấy khó hiểu, hai bé trai này nhìn qua thật ra cũng không hoàn toàn như biểu hiện bên ngoài, là bé trai cao to hơn hoàn toàn bảo vệ bé nhỏ yếu, xem ra, càng giống như bù trừ lẫn nhau.

Trong lúc Hàn Vũ xoa cằm trầm ngâm, Tả Duy Đường đã đọc xong hết nội dung của bức thư, y nghiêng mặt hỏi Hàn Vũ, “Em có quen Cù Bạch không?”

“Ai?” Hàn Vũ cảm thấy cái tên này hết sức quen tai, nhưng lại không có ấn tượng gì đặc biệt.

“Cù Bạch.” Tả Duy Đường lặp lại.

“Đó là ba ba con.” Đứa bé nhỏ yếu hạnh phúc thuyết minh, bị đứa nhóc cao to nhẹ nhàng huých một cái, ý bảo bé trong lúc đặc thù không thể ồn ào khắp nơi như thế.

Hàn Vũ nhìn tới nhìn lui hai đứa nhỏ, lại xác nhận với Tả Duy Đường cái tên kia, đang lúc muốn đưa tay lấy lá thư trong tay y xem xem viết cái gì, có thể giúp cậu tăng chút cảm giác quen thuộc không, trong đầu lại lóe lên linh cảm, tên một cửa tiệm trên mạng hiện lên trong đầu — Hai Con Hồ Ly Nhỏ.

Cù Bạch — không phải là lên người kí gửi mỗi lần chủ tiệm Hai Con Hồ Ly Nhỏ gửi đồ cho cậu à?

Hàn Vũ đón lấy thư từ tay Tả Duy Đường, đảo nhanh qua — quả nhiên là anh ta.

Hàn Vũ nhẹ nhàng thở ra, xem ra không phải hành vi vứt bỏ ác độc gì đó, thật sự là tìm sự trợ giúp từ mình, chỉ là..... Tâm Hàn Vũ lại nhấc lên cao, mạch não Cù Bạch này mọc thế nào vậy? Thần kinh cũng thô quá đi?

Chẳng lẽ anh ta không còn thân thích bạn bè nào khác có thể tin tưởng hay sao? Dù là chuyện có quan trọng tới thế nào, không thể mang theo hai đứa con, cũng có thể gửi ở chỗ bạn bè mình tin tưởng mà! Sao lại đưa qua chỗ cậu?

Cho dù đã qua vài năm, giữa bọn họ với nhau, trừ giao dịch qua mạng thuần túy, ít nhiều cũng phát triển chút tình nghĩa bạn bè, nhưng dù sao vẫn cách một tầng mạng, nhiều nhất cũng chỉ thường gửi cho đối phương chút quà mà thôi, đều chưa từng nhìn thấy mặt mũi nhau, vậy mà anh ta lại lớn gan như thế, chỉ dựa vào địa chỉ trên một tờ đơn gửi hàng để tìm tới chỗ này, còn ném hai đứa con ở đây luôn.

Cũng không sợ đứa nhỏ bị người bắt cóc?

Được rồi, coi như anh ta trực tiếp đưa mấy đứa nhỏ tới cửa nhà bọn họ, dặn dò không được đi theo người khác, nhưng chẳng lẽ cũng không lo mình tâm thuật bất chính? *(có ý đồ xấu)*

Hàn Vũ thật sự nghĩ không ra rốt cuộc Cù Bạch nghĩ thế nào, cậu nhìn chăm chăm một câu cuối cùng trong thư mà phát ngốc, “.... Gởi nuôi một thời gian, xong chuyện sẽ tới đón bọn nó, xin nhất định phải mang theo hai đứa nó bất kì lúc nào, đừng để bọn nó đi lại một mình, xong chuyện sẽ tới tận nơi cảm tạ.”

Thư viết rất vội vàng, nhìn ra được tâm tình lo lắng của người viết, nội dung cũng rất ít, tiền căn hậu quả gì cũng không nói, chỉ khấn khiết bày tỏ hy vọng với Hàn Vũ, hy vọng cậu có thể giúp anh ta chăm sóc hai đứa bé một thời gian.

Rốt cuộc là chuyện gì quan trọng tới vậy? Quan trọng tới mức ngay cả con cũng không chăm được?

Mà yêu cầu nhân mạng kia cũng rất kì quái, mọi lúc phải mang theo hai đứa nhóc, cũng không phải đồ tùy thân làm sao lúc nào cũng mang theo được?

Cuối cùng, gửi nuôi một thời gian? Một thời gian này rốt cuộc là bao lâu? Nhà cậu cũng không phải khách sạn thú cưng, còn có thể gửi nuôi!

“Oa Oa, em đói quá.....” Một giọng nói mềm nhũn kéo ý thức dần dần bay xa của Hàn Vũ lại.

Cậu cúi đầu nhìn hai nhóc tí trên sofa, anh trai đang mặt mũi đỏ bừng bịt miệng em trai, hình như cảm thấy nói vậy trong hoàn cảnh lạ lẫm, khiến nhóc rất mất mặt.

Em trai giống như rùa con, ừm ừm a a muốn đẩy bàn tay bịt miệng mình ra.

Hàn Vũ xem cảm thấy chơi vui, mặc kệ thế nào, bé con đã hiện ra trước mắt, giải quyết vấn đề này trước vậy.

Cậu đi tới trước mặt hai nhóc con, mềm giọng nói, “Chú nấu cơm cho mấy đứa trước, hai đứa muốn ăn gì?”

“Cục cục!” Em trai lập tức kéo tay anh trai xuống, trả lời vang dội, mắt sáng lên giống như sắp có được báu vật.

“.....” Hàn Vũ đỏ mặt hơi lạnh, xong rồi, cậu quên mất bé con đều đến từ sao Hỏa, nhưng để không xấu mặt, cậu vẫn nỗ lực cười, xoay người nhìn về phía anh trai, “Cục cục là cái gì?”

“..... Gà.” Anh trai nhím con do dự thật lâu, cuối cùng đỏ mặt đáp, trong mắt vừa xấu hổ vừa chờ mong, có vẻ đối mặt với hấp dẫn đồ ăn mang đến, vẫn không kiềm chế được.

Hàn Vũ cười gật đầu, “Còn muốn ăn cái khác không?”

“Cục cục.” Bé con lập tức lặp lại.

Hàn Vũ cười, “.....”

“Chú biết rồi, vậy hai đứa chờ trong chốc lát, có thể chơi một chút.....” Đột nhiên ý thức được nhà ở của hai tên đàn ông bọn họ thì có thể lấy gì cho con nít con, đành bất đắc dĩ đổi lời, “Ặc.... Xem TV đi? Chú tìm cho tụi con ít đồ ăn vặt trước.”

“Không thể ăn.” Hai đứa bé trằm miệng một lời.

“Tại sao?” Hàn Vũ kinh ngạc.

“Ba ba nói, trước khi ăn cơm không thể ăn thứ khác, không tốt, sẽ không ăn nổi cục cục.” Đứa bé nhỏ yếu chậm rì rì trả lời.

Nhất thời Hàn Vũ xấu hổ, cậu chỉ biết không nên để trẻ con bị đói, lại quên mất còn có vụ này.

Cậu nỗ lực giữ vững nụ cười trên mặt, sắp xếp hai đứa nhóc ngồi vào sofa, rót cho mỗi đứa một ly nước lọc, kéo Tả Duy Đường nhảy vào bếp, cửa phòng bếp vừa đóng, cậu lập tức kéo ống tay áo Tả Duy Đường hỏi, “Làm sao giờ?”

Tả Duy Đường lạnh nhạt liếc cậu một cái, “Nuôi.”

“.....” Hàn Vũ nghẹn thở, đột nhiên đè thấp giọng quát, “Đó là hai đứa bé, không phải mèo con chó con, anh nói nuôi là nuôi, còn không biết rốt cuộc Cù Bạch đi làm cái gì, nói gửi nuôi một thời gian, ai biết một thời gian này là bao lâu chứ? Đứa bé ăn uống phải coi sóc, sinh hoạt phải quan tâm, còn phải giáo dục bọn nó, để thể xác và tinh thần bọn nhỏ khỏe mạnh phát triển, anh cho rằng đó là chuyện dễ dàng à?”

Tả Duy Đường cúi đầu chống lại ánh mắt của Hàn Vũ, “Vậy có thể vứt bỏ?”

Hàn Vũ ngẩn ra, cậu nhớ lại ánh mắt hai đứa trẻ bên ngoài, khóe miệng giật giật, sao có thể vứt bỏ?

“Cho nên nuôi thôi.” Tả Duy Đường nghiêng tới hôn hôn Hàn Vũ, xoa xoa đầu cậu trấn an, “Coi như làm ba một thời gian, nếu Cù Bạch không tới đón, xem như chúng ta bỗng dưng được thêm hai đứa con, vừa lúc, về sau đỡ phải đi nhận nuôi, nếu đón về, thì xem như mình thực tập trước, khi nào rảnh lại nhận nuôi hai đứa về.”

Hàn Vũ nghe Tả Duy Đường luận điệu một phen, ngay cả tròng mắt cũng lười đảo cho y một cái, nghe người đàn ông này nói là biết y vẫn không xem trọng chuyện nuôi trẻ con, nói nuôi trẻ cứ y như nuôi thú cưng.

“Em nấu cơm, anh ra ngoài coi tụi nó, thuận tiện chơi cùng.” Tả Duy Đường vào vai rất nhanh, nói xong phẩy tay ra khỏi bếp, quăng lại một mình Hàn Vũ suy nghĩ rối loạn lung tung.

Cuối cùng, Hàn Vũ bị thương phát hiện, mặc kệ cậu nghĩ thế nào, cuối cùng vẫn chỉ có thể giống như Tả Duy Đường nói, cứ nuôi trước đi!

Hàn Vũ cầm giẻ lấy một con gà trong tủ lạnh, bỏ vào lò vi sóng rã đông, xoay người thu dọn đủ loại thứ bên cạnh, bắt đầu làm bữa trưa.

Trước sau bận rộn một tiếng rưỡi mới làm xong cơm trưa, bởi vì phải phỏng đoán khẩu vị của hai đứa bé, vừa lo lắng cơm nấu cứng quá, vừa lo rau xanh dưa cải không đủ, dinh dưỡng không cân bằng, thậm chí lúc món ăn lên bàn, lòng Hàn Vũ còn tràn đầy rối rắm — trong nhà không có dụng cụ ăn cho trẻ con, cũng không có muống, vậy hai đứa bé ăn cơm thế nào?

Kết quả chờ Tả Duy Đường xách hai oát con vào bếp rửa tay ăn cơm, Hàn Vũ mới biết mọi lo lắng của mình đều bằng thừa, nhìn người ta cầm chén nhỏ đĩa nhỏ kia, còn chắc tay hơn cả mình.

Bốn người bưng chén cơm ngồi xuống quanh bàn, Tả Duy Đường nhìn lướt qua rau xanh trên bài, mặn chay đầy đủ, màu sắc rực rỡ, mùi thơm nồng nàn.

Hai bé con ngoan ngoãn bưng chén, im lặng nhìn Tả Duy Đường, giống như đang đợi Tả Duy Đường ra lệnh. Vốn em trai nhỏ yếu đã rất nghe lời, Hàn Vũ không cảm thấy cái gì, chỉ là anh trai hai tiếng trước còn rất đề phòng bọn họ cũng nghe lời như thế, khiến Hàn Vũ rất khó hiểu.

Cho dù lúc Hàn Vũ tự giới thiệu cũng không hoàn toàn xóa hết lòng phòng bị của cậu anh trai này với bọn họ, nhưng hiện tại lại hoàn toàn nhất trí hành động với anh trai, bộ dạng bé ngoan. Hàn Vũ rất kinh ngạc, cậu lặng lẽ đậm đậm thất lựng Tả Duy Đường.

“Anh làm gì bọn nhỏ?”

Tả Duy Đường liếc cậu một cái, “Dạ.”

Hàn Vũ nhin xuống xúc động muốn xem thường Tả Duy Đường, nhìn ra em trai nhỏ yếu đã hơi nhin không được muốn cắn đầu dưa, lập tức lên tiếng, “Ăn cơm thôi.”

Nói xong, gấp cho mỗi đứa mỗi cái đũa gà vào chén bọn nó.

Đối mặt với đũa gà thơm nức, các bé con không thể kiềm chế cảm xúc, trong mắt rõ ràng có thể thấy được một tia vui mừng lướt qua, đồng thanh nói tiếng ‘cảm ơn’ với Hàn Vũ, vút dưa trực tiếp dùng móng vuốt nhỏ, nắm đũa gà lên cắn.

“Hai con ai là Cù Ngôn? Ai là Cù Ngữ?” Hàn Vũ nhìn hai đứa bé ăn miệng đầy mỡ hời, trong thư chỉ có hai cái tên và thông tin cơ bản, cái khác đều không có.

“Con là Cù Ngôn.” Đứa bé nhỏ yếu hơn đáp.

“Còn là Cù Ngữ.” Đứa cao lớn hơn đáp.

“Vậy con mới là anh trai?” Hàn Vũ kinh ngạc chỉ vào đứa bé nhỏ hơn một chút.

“Ừm, oa oa.” Cù Ngôn nghiêm túc gật đầu, ngay cả đùi gà trên tay cũng bỏ quên bên cạnh, giống như so với đồ ăn, đề tài này quan trọng hơn một chút vậy.

(oa oa nhóc con này nói là ‘ca ca’ = anh trai nhe mọi người)

“Chúng ta đã nói rồi.” Cù Ngữ đột nhiên tức giận trừng Cù Ngôn, “Anh là anh trai.”

“Ừm, anh là oa oa.” Cù Ngôn bị Cù Ngữ trừng, lập tức đổi giọng, lấy lòng cười rộ lên với đối phương, tay đầy mỡ cũng quệt nên người nhóc, mềm giọng gọi Cù Ngữ là anh trai.

Hàn Vũ không nói gì nhìn đứa bé không có tiết tháo kia, đầu đầu xoa xoa mi tâm, đứa nào lớn đứa nào nhỏ không phải giành là được mà!

“Vậy hai đứa biết cha mình rốt cuộc đi đâu không?”

“Cha không thấy, ba ba đi tìm cha.” Hai đứa giống như có cảm ứng, trăm miệng một lời đáp cùng một câu.

“.....” Chẳng lẽ hai đứa bé này có hai người cha? Hàn Vũ nhìn về phía Tả Duy Đường xin giúp đỡ.

—

94. Chương 93: Ngoại Truyện 5: Nhật Kí Nuôi Con (2)

Khai thông nửa ngày, Hàn Vũ và Tả Duy Đường mới hiểu được sơ sơ, Cù Bạch này quả nhiên là người cùng đường với bọn họ, từ cách nói nửa là giải thích không rõ, nửa là cố ý lược bớt vài chuyện của hai đứa nhỏ, Hàn Vũ và Tả Duy Đường tự động bổ sung đầy đủ một tiết mục ngược luyến tình thâm trong não.

Nói tới nói đi, đại khái câu chuyện chính là hai chồng chồng vốn đang mang theo hai đứa con trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc, nhưng không biết tại sao, thời gian trôi qua trôi qua, chồng Cù Bạch đột nhiên phát bệnh biệt nữ, mà càng phát càng không thể văn hồi, cuối cùng bỏ chạy, chạy đi chạy đi, lại có người tới báo tin cho Cù Bạch.

Chồng anh ta chạy thì cũng thôi, còn dính vào phiền toái, Cù Bạch vừa nghe xong liền nóng nảy, ném hai đứa nhóc ngàn dặm tìm chồng.

Tuy tiết mục này bị Hàn Vũ bỏ não rất cầu huyết, cũng không nhịn được suy nghĩ đủ thứ, nhưng Hàn Vũ bị câu chuyện hai người yêu nhau tương ái tương sát trong đầu mình khiến cho rất phấn khích đã không để ý tình tiết có hợp lý hay không, chỉ cảm thấy mình giống như vị thần trợ lực, thông qua biểu tượng đánh thẳng vào bản chất sự vật.*

(gốc: , . Sr mọi người tui không hiểu chỗ này)

Bởi vậy, hai đứa bé này hẳn sẽ không ở lại nhà bọn họ quá lâu, Hàn Vũ hơi thất vọng nghĩ vậy, hai đứa bé đã được cha bọn nó dạy rất tốt, ăn xong một bữa cơm, trừ biểu hiện yêu thích khác hẳn bình thường đối với thịt gà, cơ bản cũng không kén ăn, càng không cần Hàn Vũ và Tả Duy Đường dỗ ăn cơm.

Cho dù là đứa bé vốn nhỏ gầy như Cù Ngôn cũng được Cù Ngữ bên cạnh săn sóc rất nhiều, thậm chí còn chăm tốt lắm.

Xem ra, có lẽ lúc Cù Bạch đưa bọn nhỏ tới đây đã dặn dò cả rồi, nhìn hai đứa nhỏ ngoan thế này, Hàn Vũ bỗng nhiên cảm thấy, dường như có thêm hai đứa con trai cũng là chuyện không tệ.

Nhưng suy nghĩ này còn chưa duy trì được nửa ngày đã bị đánh vỡ ngay trong siêu thị — trẻ con gì đó, cũng có lúc khó trị.

Nếu đã quyết định phải nuôi hai nhóc, tuy không có kinh nghiệm, cũng không có người chỉ dạy bọn họ, nhưng ít nhất hai người vẫn có một vài thường thức, không nói cái khách, một ít đồ dùng chuyên dụng cho trẻ con nhất định phải mua, quần áo tắm rửa dụng cụ thường dùng, thậm chí còn có đồ chơi khẳng định cũng phải chuẩn bị.

Cho nên ăn cơm trưa xong, hai người dọn dẹp sơ sơ, sau đó mang theo hai đứa bé tới siêu thị mua đồ, chỉ là đồ quá nhiều, Hàn Vũ lo lắng bọn họ đi chung với nhau thì một buổi chiều cũng không nhất định có thể mua được hết, cho nên thương lượng với Tả Duy Đường chia binh hai đường, cậu mang theo bé con đi mua quần áo tắm rửa cùng chăn nhỏ ga giường nhỏ.

Tả Duy Đường thì phụ trách tới khu trẻ em mua vật dụng.

Hiện tại, bên Tả Duy Đường tiến hành thế nào, cậu không biết, nhưng Hàn Vũ lại rất khẳng định, nhất định là thuận lợi hơn bên mình.

“Cù Ngôn, chúng ta đổi cái quần lót khác được không, cái này Cù Ngữ không thích.” Đầu đầu nhìn hai bé con giằng co nửa ngày, cuối cùng Hàn Vũ vẫn lựa chọn thuyết phục khuyên bảo Cù Ngôn nhìn có vẻ ngoan hơn một chút.

“Tại sao nha? Cái này có hình cục cục, con thích.....” Cù Ngôn đang cầm quần lót in hình gà vàng, nhỏ giọng nhỏ tiếng hỏi lại, trong mắt to đầy hoang mang và khó hiểu.

Hàn Vũ nhìn chằm chằm ánh mắt này một lúc, bại trận!

Cậu thất bại xoay mặt qua nhìn về phía Cù Ngữ, “Vậy Cù Ngữ.....”

“Không chịu không chịu, ấu trĩ muốn chết, con tuyệt đối không mặc, con muốn cái kia!” Cù Ngữ không đợi Hàn Vũ nói xong, lập tức la hét tỏ thái độ của mình, tay nhỏ chỉ về phía quần lót hình Ultra man còn đặt trong giỏ.

“.....” Cái đó cũng không uy vũ hơn bao nhiêu!

Mặt cười của Hàn Vũ cứng ngắt, rất muốn bỏ đầu hai thằng tiểu quỷ này ra xem bên trong có chứa cái gì, nếu sở thích hai đứa đã không giống nhau, thì tự lấy cái mình thích là được rồi, tại sao còn cứ muốn mua giống nhau?

Muốn mua giống nhau còn hoàn toàn không chịu thỏa hiệp, không thuyết phục được đối phương! Rốt cuộc là muốn thế nào đây?!

Hàn Vũ yên lặng ngồi xổm xuống trước mặt hai bé con, một lần nữa mở ra đại não đã đóng cửa, lại móc ra mười hai vạn phần kiên nhẫn, ôn hòa nói, “Thế này đi, hai cái này chúng ta mua hết, sau khi mua về nhà, hôm nay tắm xong cùng mặc gà vàng nhỏ, ngày mai tắm xong cùng mặc Ultra man, được không?”

Cù Ngôn và Cù Ngữ nghe xong, mặt nhỏ đầy nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau một lúc lâu, đầu treo lên vẻ mặt không tình nguyện nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận, gật đầu với Hàn Vũ.

Hàn Vũ thấy hai tiểu quỷ gật đầu, lập tức thở một hơi thật to trong lòng, âm thầm cảm thán, hai tiểu phật gia này, quả thật còn khó hầu hạ hơn ông chồng nhà mình!

Vì có nảy ra phương án như thế, tiếp đó, hễ gặp lúc hai đứa bắt đồng quan điểm, Hàn Vũ đều làm theo cách này, căn bản đều có thể giải quyết.

Nhưng cũng từ chuyện mua quần áo nhỏ nhỏ này, Hàn Vũ phát hiện được, sự phát triển trí lực của Cù Ngôn dường như có chút vấn đề, mặc kệ là hành vi cử chỉ hay là phương hướng sở thích của bé, gần như đều chỉ dừng ở giai đoạn ba bốn tuổi, thậm chí còn kèm theo vấn đề một vài phản ứng chậm chạp.

So sánh với tình huống đặc thù này của Cù Ngôn, Cù Ngữ bình thường hơn nhiều, thậm chí còn có vẻ trưởng thành sớm, tuy tâm tính trẻ con còn chưa quá rõ ràng, nhưng rất nhạy cảm với cảm xúc của người lớn, năng lực lý giải năng lực thấu hiểu cũng cao hơn các bạn đồng lứa. Lúc Hàn Vũ trả tiền, chỉ cần Cù Ngôn hỏi những thứ không hiểu, Cù Ngữ đã có thể hiểu rõ ngay mà trả lời.

Thường còn là những đáp án rất thú vị. Nhưng năng lực tự khống chế cảm xúc lại không tốt, chỉ cần không vui thì sẽ rất táo bạo cáu kỉnh, chẳng qua đối xử với Cù Ngôn thì rất nhẫn nại, cũng rất ủng hộ.

Như lúc mua đồ ngủ cho cả hai, người bán hàng thấy phản ứng chậm chạp của Cù Ngôn lúc thử đồ, bèn xăm xoi nhiều một chút, Cù Ngữ lập tức táo bạo hò hét với nhân viên bán hàng, không cho anh ta nhìn, khiến Hàn Vũ chỉ có thể vừa trấn an vừa xin lỗi nhân viên nọ.

Hàn Vũ xách theo bao lớn bao nhỏ theo sau hai bé con, vừa đánh giá vừa cảm thán Cù Bạch đúng là không dễ dàng gì, hiện tại mấy đứa nhỏ nhất định là đã được Cù Bạch dạy dỗ lâu rồi, đã tốt hơn rất nhiều, không gây phiền toái cho người khác nữa. Tuy ngẫu nhiên vẫn sẽ lộ ra một chút, nhưng trong mắt phần lớn người, vẻ ngoài sáng lán đáng yêu cùng khí chất ra vẻ ngoan ngoãn của hai đứa nhóc vẫn rất khiến người ta thích.

Nhưng tiếp xúc lâu dần, Hàn Vũ biết, muốn hai thằng oắt con này duy trì dáng vẻ hòa thuận ngoan ngoãn như thế, phải trả giá rất lớn.

Hàn Vũ mang hai đứa tới khu nghỉ ngơi, gọi cho mỗi đứa một ly cacao nóng, sau đó lấy di động ra gửi tin nhắn hỏi Tả Duy Đường mua xong chưa.

Cù Ngôn ngồi trên ghế, ngây người không bao lâu, lực chú ý bị khu vui chơi bên cạnh hấp dẫn, bé dùng ánh mắt trông mong nhìn bên kia hồi lâu, nhưng lại không mở miệng xin qua đó chơi với Hàn Vũ.

Hàn Vũ gửi tin nhắn xong vừa ngẩng đầu đã thấy bộ dạng nhỏ đáng thương hề hề của Cù Ngôn, ôm bé đến ngồi lên người mình, chỉ vào khu vui chơi hỏi bé, “Nếu muốn chơi có thể chơi một lát, phải một chút nữa chú Tả mới đến được!”

Cù Ngôn nghe xong hai mắt lập tức sáng lên níu tay Hàn Vũ, “Thật không ạ?”

“Không được!” Hàn Vũ còn chưa gạt đầu, Cù Ngữ đã hung tợn từ chối yêu cầu của Cù Ngôn.

Hàn Vũ ngẩn ra, cùng Cù Ngôn nhìn về phía nhóc, trong mắt Cù Ngôn đầy cầu xin, đầy khao khát với trò chơi, trong mắt Hàn Vũ chỉ có khó hiểu, tuy cậu biết trong hai anh em, thật ra theo thời gian sinh ra, hẳn Cù Ngôn mới là anh trai, nhưng mặc kệ mức độ trưởng thành hay là tình trạng thân thể, hiển nhiên Cù Ngữ đều đang đảm nhiệm vai diễn anh trai.

Nhìn Cù Ngữ rõ ràng biết mình là anh trai, nhưng không tranh vai anh với Cù Ngữ, cùng với Cù Ngữ tự xem mình là anh trai, Hàn Vũ tin tưởng, đây cũng là do Cù Bạch cố ý dạy.

Đại khái hy vọng về sau Cù Ngữ có thể tận lực chăm sóc Cù Ngôn.

Hàn Vũ nhìn thoáng qua khu vui chơi, lại nhìn Cù Ngôn đầy tội nghiệp, đưa tay xoa xoa đầu Cù Ngữ, “Chỉ chơi một lát thôi, không sao đâu, cho dù chú Tả tới trước, cũng có thể chờ hai đứa chơi xong!”

Hàn Vũ đoán là bé con này hẳn ý thức được mình đang ở nhờ nhà bọn họ, dù sao không giống với cha bọn nó, không muốn mang tới phiền toái cho mình và Tả Duy Đường.

Cù Ngữ há miệng muốn nói gì đó, hai mắt Cù Ngôn đã ngẩn lệ nhìn nhóc nhỏ giọng gọi, “Oa oa....”

Dưới thế công bằng mắt không tiếng động của Cù Ngôn, cuối cùng Cù Ngữ chỉ có thể ngậm miệng lại,

giống ông cụ non bất đắc dĩ nhìn bé, “Được rồi, chỉ có thể chơi một lát.”

Hàn Vũ bật cười, dẫn hai đứa tới khu vui chơi, đứng bên ngoài hàng rào xem một lát rồi trở về chỗ ngồi, gọi cho mình một tách trà, lại gọi cho Tả Duy Đường một ly cafe y thường uống, Hàn Vũ bắt đầu nhàn rỗi kiểm kê thành quả một buổi chiều của mình, xem còn thiếu cái gì không, có thì trực tiếp kêu Tả Duy Đường mua dùm lúc tới đây.

Đột nhiên, một giọng phụ nữ bén nhọn vang vọng khắp khu nghỉ ngơi.

“Á! Mày làm gì con gái tao?”

Hàn Vũ giật nảy, tách trà trong tay thiếu chút nữa đổ nghiêng, cậu lập tức đứng lên, nhìn qua bên khu vui chơi đã loạn một đồng, cậu chạy vội hai ba bước, đẩy đám người ra đi vào.

Liếc mắt một cái đã thấy Cù Ngôn đỏ mặt rụt bên cạnh Cù Ngữ đang xù gai đầy mình.

Cậu chạy vội tới, ngồi xổm trước mặt hai nhóc con, “Làm sao?”

Cù Ngôn dường như rất sợ, nghe Hàn Vũ hỏi lại rụt lui, còn kéo Cù Ngữ làm động tác né tránh, Cù Ngữ ngược lại hoàn toàn không nhìn tới Hàn Vũ, hung dữ trừng sau lưng cậu, lúc Hàn Vũ muốn quay đầu, giọng nữ bén nhọn lại vang lên.

“Cậu là cha hai thằng nhóc này? Cậu giáo dục con kiểu gì vậy? Mấy thằng nhóc vô học này sao cậu có thể tùy tiện thả rông? Cậu coi mặt Ny Ny nhà tôi này, nếu bị hủy dung, cả đời con gái sẽ bị phá hủy!”

Hàn Vũ nghe lời đối phương nhìn qua, thấy một người phụ nữ mặc đồ vest, xinh đẹp diễm lệ, trang điểm khéo léo nhưng lúc này khuôn mặt chỉ còn sót lại lửa giận, đang chỉ vào con gái bên cạnh mình.

Hàn Vũ cũng thuận tiện nhìn nhìn bé gái kia, bé gái khá xinh, cũng rất giống mẹ cô bé, chỉ là hiện tại trên khuôn mặt nhỏ có vài vết máu chói lọi, khóc cũng rất thê thảm, mẹ cô bé đang vừa trách mắng Hàn Vũ, vừa cố gắng dỗ bé, vết thương trên mặt cô nhóc vừa nhìn là biết bị người cào ra.

Ánh mắt đánh giá của Hàn Vũ dừng lại, tuy còn chưa biết rõ làm sao, nhưng xem mặt của bé gái này, cậu cũng có thể đoán trước được, chuyện hôm nay tương đối khó có thể giải quyết rồi.

Hàn Vũ treo lên khuôn mặt tươi cười khiêm tốn liên tục xin lỗi với người phụ nữ lửa giận bùng bùng đối diện, sau đó lại ngồi xổm người xuống kéo hai đứa nhỏ Cù Ngôn Cù Ngữ qua, “Nói cho chú biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao hai đứa lại cào mặt cô bé nhà người ta như vậy?”

Mới Cù Ngữ càng mím chặt, buồn bực nói, “Nó tự tìm.”

Sau đó miệng ngậm chặt như trai (*con trai nhà ngọc ấy*), sống chết không nhiều thêm một câu.

Người phụ nữ phía sau Hàn Vũ nghe Cù Ngữ nói thế, tức giận tới mức giọng cao lên mấy độ, “Mày, thằng nhóc thối này, cậu làm cha thế nào vậy hả? Có người để không có người dạy à?”

Cù Ngữ nghe vậy, lập tức hung tợn trợn mắt, lửa giận trong mắt sắp hóa thành lưỡi dao sắc bén thật, khiến cho người phụ nữ kia rùng mình một cái, nhưng rùng mình một cái xong, đối phương dường như cảm thấy mình bị một thằng oắt ép tới hoàn cảnh này rất mất mặt, lập tức không khách khí muốn tiến lên dạy dỗ nhóc một chút.

Cũng may Hàn Vũ nhanh tay lẹ mắt, ngăn đối phương lại, “Thưa cô, cho dù có tức giận, đó cũng chỉ là đùa giỡn giữa bọn trẻ, mặc kệ đứa nhỏ làm gì, cô có thể dạy, nhưng không thể động tay.”

Hàn Vũ kéo Cù Ngữ tới sau mình, nói tiếp, “Huống chi, chúng ta còn chưa làm rõ tình huống mà!”

“Tình huống?” Người phụ nữ rít lên nhìn Hàn Vũ, “Vết thương trên mặt con tôi lộ ra đó, còn muốn hiểu tình huống gì?”

Hàn Vũ đau đầu nhìn nhìn miệng vết thương trên mặt cô bé đối diện, mặc kệ tình huống thế nào, cào cô bé người ta thành ra như vậy, quả thật vẫn là bọn họ không đúng.

“Cù Ngữ, lại đây.” Hàn Vũ ôn hòa ngoắc Cù Ngữ, Cù Ngữ nặng nề nhìn cậu một cái, không hé răng, chuẩn bị đi qua, lại bị Cù Ngôn giữ chặt.

“Không muốn!” Cù Ngôn đỏ mắt phòng má nói với Hàn Vũ.

Đối với phản ứng kịch liệt của Cù Ngôn, Hàn Vũ rất kinh ngạc, cậu nhẹ nhàng kéo hai đứa qua, xoa xoa mặt nhỏ, “Có thể nói cho chú biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Bạn ấy!” Cù Ngôn vừa nghe Hàn Vũ hỏi dịu dàng như thế, lập tức tủi thân chu chu miệng, trong hốc mắt treo đầy nước mắt, “Hư lắm, hư lắm hư lắm!”

Hàn Vũ dịu dàng ôm Cù Ngôn, vỗ vỗ, giúp bé xoa xoa lưng, thuận khí vì khóc mà không thở lên được, sau đó kéo Cù Ngữ qua nhìn nhóc hỏi, “Bạn ấy khi dễ Cù Ngôn?”

Cù Ngữ gật đầu với cậu.

Hàn Vũ thầm than một tiếng trong lòng, đang chuẩn bị khuyên bảo nhóc đi xin lỗi hai mẹ con người ta trước, chuyện còn lại thì để cậu xử lý, nhưng đột nhiên lại thấy vết thương trên bàn tay đang dụi mắt của Cù Ngôn.

“Đây là sao?” Hàn Vũ khựng lại, cơn tức trong lòng lập tức bùng lên, một mảng sừng đỏ thê này, thậm chí chỗ khác còn nổi mụn nước, vừa nhìn đã biết là bị chất lỏng làm bỏng.

Cù Ngôn thấy Hàn Vũ lớn tiếng hỏi, hoảng sợ, muốn rút tay về, lại bị Hàn Vũ giữ chặt lại, bé chậm chạp nói với Hàn Vũ, “Không sao, sẽ không chết đâu, lúc trước con còn cắt tay mình, cũng không chết, ba ba chữa khỏe rồi. Hiện tại chỉ đau một chút.”

Tâm Hàn Vũ co thắt lại, nhìn chằm chằm vào ánh mắt trong suốt đen lấy thuần khiết của Cù Ngôn, thấy được nghiêm túc trong đó, cậu ôm lấy Cù Ngôn kéo Cù Ngữ chạy ra ngoài.

“Các người muốn đi đâu? Gây họa xong bỏ chạy hả?” Người phụ nữ đằng sau vốn chờ Hàn Vũ cho cái công đạo*, vừa thấy Hàn Vũ mang hai đứa bé chạy ra ngoài, lập tức hét lên.

(sr, chữ này không biết edit thế nào)

Hàn Vũ vừa chạy vừa gào ra sau, “Cô không quan tâm vết cào của con cô nhưng tôi thì quan tâm vết bỏng của con tôi, nếu cô muốn chờ công bằng thì cứ việc chờ đó! Đừng chờ tới lúc tôi lấy lại tinh thần, cô đã biến mất rồi!”

Vội vã chạy tới trước quầy hàng, kêu một bình nước đá, lập tức ngâm tay Cù Ngôn trong nước, năm sáu phút sau lại lấy ra, vẫn sừng đỏ như trước, Hàn Vũ cũng bất chấp, cậu biết bị phỏng không xử lý ngay, về sau có chườm đá lạnh thật ra cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Cậu ôm lấy Cù Ngôn, muốn chạy ra ngoài, Hàn Vũ đầy nóng ruột, hoàn toàn không ý thức được tốc độ chạy của mình không phải thứ Cù Ngữ có thể đuổi kịp, nhưng Cù Ngữ lại không rên một tiếng, tăng tốc đuổi kịp Hàn Vũ.

Một màn này bị Tả Duy Đường tới bãi đỗ xe cắt đồ xong chạy qua nhìn thấy, y kinh ngạc nhìn thoáng qua Hàn Vũ cấp tốc chạy đi, cùng với Cù Ngữ theo sát sau cậu, hai ba bước đuổi tới.

“Sao vậy?”

“Tiểu Ngôn bị phỏng! Nhanh, tới bệnh viện.” Hàn Vũ một bước cũng chưa dừng, vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Tả Duy Đường nghe vậy, lập tức xách Cù Ngữ bên cạnh lên, mang theo Hàn Vũ chạy ra ngoài, cũng không tới bãi đỗ xe lấy xe, trực tiếp đón một chiếc taxi phóng tới bệnh viện.

Dọc đường đi, Hàn Vũ không ngừng thối thối tay nhỏ của Cù Ngôn, đồng thời hỏi Cù Ngữ xảy ra chuyện gì, sao lại thành thế này.

Theo lời thuật có hạn của hai bé, hai người lớn xem như hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, bởi vì Cù Ngôn phản

ứng chậm chạp, mặc kệ chơi cái gì, bé cũng chơi không tốt, không theo kịp nhịp độ của mọi người, bé bị chia tới phe nào, phe đó cũng xui xẻo, mà Cù Ngừ lại rất được đám nhóc tì hoan nghênh, nhóc phản ứng nhanh, tay chân lại tương đối nhanh nhẹn, mặc kệ làm gì, đều có thể làm rất tốt.

Sau hai ba lần chơi, mọi người đều cố ý muốn xa lánh Cù Ngôn, chỉ giữ lại mình Cù Ngừ chơi. Nhưng Cù Ngừ vừa thấy mọi người không muốn chơi với Cù Ngôn, lập tức tự mình kéo Cù Ngôn tránh ra, ra một góc hai người tự chơi.

Cô bé kia là một trong những đứa muốn xa lánh Cù Ngôn lại muốn giữ Cù Ngừ chơi cùng, nó thấy Cù Ngừ mang theo Cù Ngôn chạy qua một bên chơi, không vừa ý, cũng không chịu bỏ qua, muốn đẩy Cù Ngôn ra chơi với Cù Ngừ.

Kết quả Cù Ngừ không thêm để ý nó, mà trẻ con không hiểu chuyện đôi khi là một việc đáng sợ nhất, thế mà nó lại xin mẹ mình, nói mình muốn uống cacao nóng, chờ tới khi mẹ nó cầm tới một ly cacao nóng, một ngụm cũng không uống, toàn bộ cố ý hắt lên người Cù Ngôn, may mắn Cù Ngừ phản ứng lẹ, kéo Cù Ngôn qua, nhưng một bàn tay của Cù Ngôn vẫn gặp nạn.

Vì thế nhóc phát hỏa, tiến lên cào cô bé kia, vết tích trên mặt cô bé từ đó mà ra.

Hàn Vũ dịu dàng thổi thổi tay nhỏ của Cù Ngôn, nhìn vết sưng đỏ trên tay Cù Ngôn, tuy biết đồ uống bán ra, dù nói là nóng, nhưng cũng chỉ cỡ 80 độ C, nhưng dù là 80 độ, đối với làn da mềm mại của trẻ con mà nói cũng là tai họa lớn!

Cậu thầm hận vừa rồi không tát người phụ nữ kia một cái, con muốn gì thì cho, không nói đồ uống nóng có thể cho trẻ con uống hay không, cho dù có thể, cũng không thể cầm vào khu vui chơi cho con uống!

Người phụ nữ kia chính là đồ não heo! Tốt nhất đừng để cậu nhìn thấy mặt ta lần nữa!

“Tiểu Ngôn, có đau không?” Hàn Vũ nhỏ giọng hỏi Cù Ngôn – từ lúc được cậu ôm đã trở nên rất im lặng.

“Hơi hơi.” Cù Ngôn thành thật đáp.

Đáp xong lại nghiêm túc ngửa đầu ra sau, dùng mắt to đen lấy ướm át nghiêm túc nhìn Hàn Vũ, “Ba ba con cũng gọi con như thế.”

Hàn Vũ ngẩn ra, rồi lại hiểu được, bé đang nói xưng hô “Tiểu Ngôn” kia.

Nhìn gương mặt khờ khạo của Cù Ngôn, trong lòng Hàn Vũ càng tăng thêm lửa giận với người phụ nữ kia và con gái cô ta, nhưng trên mặt lại cười xoa xoa đầu bé, “À, ba ba con cũng gọi con là Tiểu Ngôn, vậy có phải gọi anh con là Tiểu Ngừ không?”

Hàn Vũ chỉ chỉ Cù Ngữ – từ sau lúc xảy ra chuyện cảm xúc vẫn không bình thường nổi.

Cù Ngôn nghe Hàn Vũ nói vậy, cũng chú ý tới tình trạng của Cù Ngữ, bé có thể hiểu tại sao người bị thương là mình nhưng Cù Ngữ lại khó chịu như vậy hay không thì không biết, nhưng bé có thể cảm nhận được cảm xúc khó chịu của anh em mình.

“Tiểu Ngữ làm sao vậy?” Cù Ngôn nghiêng đầu nhìn nhóc ta, muốn vươn tay không bị thương sờ lên mặt nhóc.

Cù Ngữ không được tự nhiên xoay đầu đi, Cù Ngôn không đuổi theo nhóc gọi “Oa oa, oa oa”, vậy mà nhóc lại không có phản ứng gì với việc này, dường như chuyện hôm nay cho nhóc đã kích rất lớn, khiến nhóc xấu hổ không muốn vỗ ngực đòi làm anh trai!

“Tiểu Ngữ?” Cù Ngôn thật bị thương nhìn nhóc, không hiểu tại sao nhóc lại tránh bé.

Hàn Vũ khẽ cười, thả Cù Ngôn xuống bên người Cù Ngữ, chỉ giữ chặt cái tay bị thương của bé, không cho bé lộn xộn, để ngừa bị rách da nhiễm khuẩn.

Cù Ngôn ngồi xuống dán vào Cù Ngữ, lập tức xoay tới xoay lui cúi mình lên người Cù Ngữ, miệng nhỏ chu cao cao muốn ịn miệng lẫn nước miếng lên mặt Cù Ngữ.

“Đừng như vậy!” Cù Ngữ lúng túng đẩy Cù Ngôn ra.

“Tại sao?” Cù Ngôn khó hiểu nhìn nhóc, “Ở nhà, anh cũng rất thích. Anh mất hứng, hôn nhẹ là tốt rồi.”

“Đó là ở nhà!” Cù Ngữ nhìn nhìn Tả Duy Đường đằng trước không có cảm xúc gì qua kính chiếu hậu, lại nhìn nhìn Hàn Vũ đang hứng thú nhìn hai đứa, nhỏ giọng quát.

“Chỗ này thì không được à?” Cù Ngôn hỏi tiếp.

“Không được!” Cù Ngữ nắm chặt nắm tay, hơi nóng nảy.

“Tại sao?”

“Thì là không được!”

Trong lúc hai nhóc quỳ tranh luận tại sao với thì là không được, Hàn Vũ và Tả Duy Đường đã mang hai đứa tới bệnh viện gần nhất, chạy vào phòng cấp cứu, khử trùng vết thương trên tay Cù Ngôn, băng bó lại, cầm một ít thuốc giảm nhiệt chuẩn bị về nhà.

Vừa vặn thấy hai mẹ con kia ở cửa phòng cấp cứu, xem ra bởi vì hành động của Hàn Vũ, khiến người phụ nữ kia mới ý thức được mặt con gái mình quan trọng hơn truy cứu trách nhiệm vô nghĩa, cũng đón một chiếc xe chạy tới bệnh viện gần nhất.

Hàn Vũ ra hiệu Tả Duy Đường ôm Cù Ngôn, cậu kéo Cù Ngữ tới trước mặt hai mẹ con kia.

Kết quả mới tới gần, lại nghe người mẹ kia do dự hỏi, “Bác sĩ? Anh xác định là bị con vật họ mèo cào? Con gái tôi nói là một thằng nhóc cào nó bị thương.”

Bác sĩ, “Tôi rất khẳng định, đây là miệng vết thương do động vật lưu lại, cô xem hình dạng và chiều sâu của vết thương, không thể nào là do trẻ con cào, phải chích mấy mũi phòng bệnh dại, có phải con gái cô nhớ nhầm rồi không, mũi này nhất định phải chích.”

Ngụ ý là, không thể nghe lời viện cớ nhất thời của trẻ con mà cho nó tránh né chích người uống thuốc nó sợ.

Hàn Vũ đứng cách đó không xa nghe vậy cũng ngẩn ra, cậu vô thức cúi đầu nhìn về phía Cù Ngữ mình đang dắt tay — lúc ở trên xe, Cù Ngữ đã tự mình thừa nhận là nhóc cào, sao tới chỗ bác sĩ lại biến thành bị động vật cào?

Cù Ngữ giống như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Vũ, chậm rãi nâng đầu nhìn cậu, trong mắt lóe lên một tia lo sợ và chật vật.

Gần như là trực giác, Hàn Vũ cảm thấy, mặc kệ bác sĩ nói thật hay giả, hiện tại cậu cũng không thể dắt theo Cù Ngữ xuất hiện trước mặt hai mẹ con này nữa, nếu không có lẽ sự việc sẽ phát triển theo hướng cậu không thể nắm chắc được, cậu lập tức kéo Cù Ngữ, lách mình tới bên cạnh Tả Duy Đường.

“Đi, chúng ta mau về nhà thôi.”

—

95. Chương 94: Ngoại Truyện 6: Nhật Ký Nuôi Con (3)

Sau khi về nhà, Hàn Vũ nhẹ tay nhẹ chân thả Cù Ngôn lên giường lớn trong phòng ngủ, bởi vì đột nhiên phát sinh sự kiện bị phỏng, khiến đám Hàn Vũ trở lại thương xót lấy xe, xách đồ đạc mình mua về đến nhà cũng sắp tám giờ, bé Cù Ngôn vì một loạt chuyện này sớm chóng đờ không nổi, lúc ở trên xe đã vùi trong lòng Hàn Vũ ngủ.

Đội Hàn Vũ nhẹ tay nhẹ chân đi ra, Tả Duy Đường đã kéo Cù Ngữ nghiêm trang ngồi xuống sofa, Tả Duy Đường hỏi, “Biết mình làm sai cái gì không?”

Cù Ngữ khấn trương nhìn nhìn Tả Duy Đường, lại ngó ngó Hàn Vũ đang đi tới chỗ bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng trên cửa phòng ngủ khép chặt, giống như đang suy nghĩ khả năng mình chạy tới kéo Cù Ngôn trốn đi lớn bao nhiêu.

Hàn Vũ nhẹ nhàng đi qua, nhìn đứa nhỏ thật ra chỉ lớn bằng Cù Ngôn này, lúc này trên mặt nhóc đầy phòng bị, càng phòng bị sâu hơn cả khi mới gặp hai người, trên khuôn mặt nho nhỏ đều là nghiêm túc cảnh giác, chỉ có sợ hãi và lo âu ngẫu nhiên hiện ra mới thể hiện chân thật cảm xúc của nhóc.

Chỉ là trong nháy mắt như thế, Hàn Vũ đột nhiên cảm thấy mình rất tàn nhẫn, từ lúc ở trên xe, cậu đã nhiều ra một phần đề phòng đứa trẻ này, cứ cảm thấy có nhiều thứ không phải người bình thường có thể biết được trộn lẫn bên trong.

Nếu chỉ là đứa trẻ bình thường, đừng nói hai đứa, dù là bốn, cậu tin tưởng mình cũng có thể chậm rãi dạy dỗ rất tốt, nhưng mà.... nếu những đứa trẻ này chẳng những không bình thường..... thậm chí.....

Hàn Vũ không dám nghĩ tiếp, khi ở bệnh viện nghe thấy bác sĩ chẩn đoán khẳng định như thế, thật ra trong lòng cậu đã có đủ loại tưởng tượng, có lẽ đứa bé này nhân lúc mình không biết, mang theo hung khí nguy hiểm gì đó trên người, hoặc là, lúc ấy vừa vặn có một con mèo hoặc con chó?

Nhưng càng muốn tránh né những đáp án khủng khiếp và khó tin đó, đáp án khó tin kia lại càng cấm rỗi trong não vậy.

Đối diện đứa bé có đủ lực công kích này, cậu nảy sinh tâm lý đề phòng theo bản năng!

Nhưng đối với Cù Ngôn ngáy khò khò bên trong, cậu lại không có chút đề phòng nào, hoàn toàn xem bé là một đứa trẻ.

Từ căn bản mà nói, Hàn Vũ rất rõ, thật ra bọn nó là song sinh, bản chất là giống nhau, nếu một đứa có vấn đề, đứa kia nhất định cũng sẽ không bình thường, nhưng sợ sệt và vô hại Cù Ngôn biểu hiện ra ngoài khiến cậu đặt Cù Ngôn vào vị trí cần bảo vệ.

Nhưng cậu lại vì một chút biểu hiện trưởng thành của đứa bé mà đối xử với nó thế kia, điều này rất không công bằng!

Hàn Vũ hiểu bất công không thể khống chế trong nội tâm mình, nỗ lực hung hăng ám thị mình không thể làm vậy, sau đó cố sức xoa dịu không khí xung quanh mình, dịu dàng nhìn Cù Ngữ nói, “Tiểu Ngữ, lại đây.”

Hàn Vũ vừa mở miệng, phòng ngự của Cù Ngữ trực tiếp thăng lên mấy bậc, vội vàng nhảy ra, đứng trên một góc sofa, hình thành cục diện giằng co hình tam giác với Hàn Vũ Tả Duy Đường — giọng điệu vừa rồi của Hàn Vũ, nghe thế nào cũng giống giọng điệu mù phù thủy dụ dỗ trẻ con.

Hàn Vũ thấy trên mặt Cù Ngữ ngoại trừ đề phòng, còn thêm vẻ mặt “Con rất thông minh, chú không lừa

được con đâu”, gân xanh trên trán không khỏi giật giật, nhưng cố tình là cậu dùng sai cách trước.

Hàn Vũ tăng hắng một tiếng, khi đang chuẩn bị không ngừng cố gắng, Tả Duy Đường bên kia đã phá vỡ giằng co giữa hai người.

“Ầm ỹ cái gì? Lại đây, ngồi xuống!” Tả Duy Đường cau mày quát Cù Ngữ.

Hàn Vũ trộm khinh bỉ phỉ nhổ Tả Duy Đường trong lòng, không thấy chính sách dụ dỗ của mình còn vô dụng sao, vậy mà còn dùng chính sách bạo quân, sợ là.....

“.....” Hàn Vũ nhìn Cù Ngữ ngoan ngoãn quay lại ngồi xuống, toàn bộ suy nghĩ cuối cùng hóa thành một câu đúc kết — f*ck! Nhỏ vậy đã biết nhìn thời thế.

“Em cũng lại đây.” Tả Duy Đường nhìn Hàn Vũ còn đứng ngốc ở đó, ngoắc tay với cậu.

Hàn Vũ nhú nhú mày, cuối cùng cũng lựa chọn “nhìn thời thế” tiêu sái đi qua, ngồi xuống cạnh Tả Duy Đường.

“Biết mình làm sai cái gì không?” Tả Duy Đường một tay vòng qua thắt lưng của Hàn Vũ, vừa hỏi Cù Ngữ.

Cù Ngữ mím miệng nhỏ, không vui nhìn Tả Duy Đường, “Không làm gì sai.”

Tả Duy Đường nhướng mày, “Nhóc đã sớm biết để anh mình đi chơi, cuối cùng nhất định sẽ tạo thành tình trạng này, tại sao còn nghe theo nó?”

Cù Ngữ cứng lại, không nói tiếp.

Lúc đầu nhóc ngăn cản Hàn Vũ quả thật là vì ngăn chặn chuyện xảy ra sau đó, nhưng cuối cùng, nhóc vẫn thỏa hiệp trước ánh mắt của Cù Ngôn!

Nhìn hai khuôn mặt một lớn một nhỏ đều rất nghiêm trọng trước mắt, Hàn Vũ đột nhiên chậm chạp phát hiện, chuyện trong bệnh viện cậu nghe được, chỉ có mình cậu biết, cậu nghe ra ý khác ngoài lời nói, Tả Duy Đường căn bản không biết chuyện này, cho nên.... chuyện ngay từ đầu Tả Duy Đường truy hỏi, không phải chuyện cậu nghĩ!

“Em cảm thấy.....” Hàn Vũ ngắt ngắt mũi, “So với chuyện này, em còn có một chuyện quan trọng hơn cần xác nhận.”

Tả Duy Đường nghiêng mặt qua nhìn cậu, Hàn Vũ miễn cưỡng nhếch khóe miệng cho y một nụ cười, chuyện cậu muốn hỏi, có thể mọi người đều sẽ cảm thấy hoang đường, “Tiểu Ngữ.... rốt cuộc con với Tiểu Ngôn

là ai? Cha các con là ai? Tại sao..... tại sao, rõ ràng là con cào cô bé kia, cuối cùng giám định ra lại biến thành miệt vết thương do động vật gây ra?”

Tả Duy Đường giật mình, đồng tử nhanh chóng rút lại, nghi ngờ quay sang, đối diện ánh mắt của Hàn Vũ.

Hàn Vũ hơi nghiêng mặt nhìn Tả Duy Đường, dừng lại vài giây, mới nhẹ nhàng gật đầu, tin tức truyền đạt qua mắt — em chính tai nghe được ở bệnh viện.

Đại não Tả Duy Đường nhanh chóng hồi tưởng lại một màn y nhìn thấy trong sảnh lớn thương xá, Hàn Vũ ôm Cù Ngôn vội vã chạy đi, mà Cù Ngữ lại theo sát sau cậu một bước cũng không bị rút lại, cũng không hề có chút biểu hiện cố hết sức nào.

Y dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Cù Ngữ, “Sao lại vậy?”

Dưới ánh mắt Tả Duy Đường, Cù Ngữ không khỏi co rút lại, Hàn Vũ xem mà trong lòng mềm nhũn, nhớ tới cơ thể nhỏ mềm mại nằm trong kia, không khỏi kéo Tả Duy Đường — vẫn là trẻ con, sẽ không có ác ý gì đâu.

Cù Ngữ cố gắng khống chế cảm xúc của mình, có lẽ là nhớ tới lời dặn của cha trước khi đi, cố sức không để mình lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhóc khẽ hất đầu đi, nhóc giọng nói, “Không thể nói.”

“Vết thương trên mặt cô bé kia là nhóc cào hay là nhóc dùng cái gì cào ra?” Tả Duy Đường suy xét tới một khả năng khác.

Cù Ngữ vội vàng ngược mắt nhìn Tả Duy Đường và Hàn Vũ, lại xoay đầu đi, khẽ lướt mắt qua cửa phòng ngủ, “Con, con, chờ Tiểu Ngon tỉnh.... con mang em ấy đi tìm baba.”

Một loạt xử sự của Cù Ngữ khiến Hàn Vũ và Tả Duy Đường không khỏi liếc nhìn nhau, hai người nghĩ nghĩ, cuối cùng do Hàn Vũ đứng lên nói với Cù Ngữ, “Cù Bạch.... baba các con cũng giống các con à?”

Cù Ngữ lại nhìn Hàn Vũ, giống như khó hiểu sao cậu lại hỏi câu này, nhóc của ngây người một lát, mới phản ứng lại được, mang theo một ít cảm xúc kịch liệt nói, “Bọn con là con của baba, đương nhiên bề ngoài rất giống!”

Nghe câu trả lời không phù hợp, ông nói gà bà nói vịt của Cù Ngữ, Hàn Vũ cảm thấy một dây gân não trong đầu mình lại ác liệt co giật, “Chú đang nói.... Ba con cũng giống các con, tay... ấy... móng vuốt.... ừm.... mặc kệ là cái gì, giống các con không?”

Hàn Vũ vừa nói, vừa ôm tay, khoa tay múa chân làm động tác cào người.

Cù Ngữ nhìn động tác của Hàn Vũ, cuối cùng nghe hiểu được câu hỏi của cậu, hạt châu (*ý chỉ con*

người) trong mắt nhỏ xoay một vòng lại một vòng, giống như đang suy nghĩ ý tứ đằng sau câu hỏi của Hàn Vũ, nhưng xoay vòng vòng, lại phát hiện nhóc hoàn toàn không thể giải thích được người lớn có ý đồ gì.

Cuối cùng nhóc hít sâu một hơi, “Không có, baba không thể làm vậy.”

“Vậy sao hai đứa....” Hàn Vũ ngẩn ra, không nghĩ tới lại là đáp án này.

“Bọn con là con của baba, baba đã nói bọn con là con của ba! Không phải con người khác, cũng không phải nhật được, bề ngoài tụi con rất giống!” Không đợi Hàn Vũ tiếp tục nói gì thêm, Cù Ngữ đã giống như vật nhỏ bị đập đuôi, nhe răng trợn mắt gầm lên với Hàn Vũ.

Trong nháy mắt cảm xúc Cù Ngữ không kiềm chế được, Hàn Vũ giật mình thấy trên người nhóc tỏa ra một ít khí đen, nhất là sau người, ẩ ẩ hiện hiện, nhìn như.... cái đuôi?!

“Tụi con.....” Đột nhiên, Cù Ngữ mềm oặt ngã xuống, là Tả Duy Đường khi thấy Cù Ngữ càng ngày càng không bình thường, quyết định nhanh chóng ra tay, chặt một phát sau cổ, đánh ngất nhóc.

Hàn Vũ mờ mịt nhìn về phía Tả Duy Đường đứng bên cạnh Cù Ngữ tiện tay đón lấy cơ thể nhỏ mềm oặt của nhóc, “..... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tả Duy Đường bình tĩnh nhìn lại cậu, cuối cùng phẩy tay, ôm lấy Cù Ngữ đưa vào phòng ngủ, đặt xuống cạnh Cù Ngôn, sau đó đi ra, kéo Hàn Vũ vào phòng sách cách vách, nhẹ nhàng đóng cửa.

“Hai đứa bé kia.....” Hàn Vũ dùng ánh mắt đầy hoang mang nhìn về phía Tả Duy Đường.

“Ừm.” Không đợi cậu nói xong, Tả Duy Đường đã ôm lấy cậu, kéo cậu ngồi xuống ghé dựa đặt một bên, “Có chút vấn đề.”

“Anh biết?” Hàn Vũ nghiêng mặt nhìn qua Tả Duy Đường.

Tả Duy Đường chống cằm, nhìn lại Hàn Vũ, “Chỉ đoán thôi.”

“Rốt cuộc là sao?” Hàn Vũ vội hỏi.

“Có hai khả năng.” Tả Duy Đường nhíu mày nghĩ, “Lúc anh còn trong bộ đội, loáng thoáng nghe được một ít, lúc ấy chỉ nghe thành trò cười, hiện tại lại thấy, có lẽ có một chút có thể tin.”

“Thứ nhất, hai đứa này có thể là kết quả của thực nghiệm gì đó, vậy Cù Bạch cha bọn nó, lần này trêu chọc vào hẳn sẽ không phải người bình thường, cho nên cũng không thể gửi nuôi cho thân thích bạn bè của bọn họ, nếu không chẳng bao lâu sẽ bị điều tra ra.”

“Một khả năng khác....” Tả Duy Đường do dự một chút, dường như bản thân cũng không quá tin tưởng, “Đại khái là một loại người xa lánh thế sự, những người này vẫn luôn được truyền lại năng lực thần kì, nhưng anh cũng chỉ từng nghe nói, năm đó nơi anh đóng quân, hàng năm chính quyền địa phương đều cần bọn anh giúp dọn dẹp một ít ung nhọt, cho nên ít ít nhiều nhiều từng tiếp xúc với một vài kho tin tức của bọn họ, phát hiện có một phần số liệu tin tức đều bị mã hóa che đậy, còn giải không được, nếu giải sẽ biến thành virus.”

“..... Về sau có hồi loáng thoáng cũng chỉ nghe một chút. Nhưng chưa từng tiếp xúc.”

Hàn Vũ ngây ngây ngốc ngốc nghe hai loại suy đoán của Tả Duy Đường, cậu đột nhiên cảm thấy thật ra mình đang sống trong thế giới khoa học viễn tưởng hoặc là thế giới thần ma, cái gì thí nghiệm sinh hóa, cái gì người xa lánh thế sự, đây còn là thế giới bình thường cậu đang sống không?

Hàn Vũ im lặng rồi im lặng, tiêu hóa rồi tiêu hóa, thật vất vả, cậu mới coi như chấp nhận hai đứa quả thật không phải chuyện bình thường, mới hỏi tiếp, “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Tả Duy Đường cúi đầu nhìn cậu, nở nụ cười, “Tiếp tục nuôi.”

“Có thể không?” Hàn Vũ không kinh ngạc, từ lúc Tả Duy Đường bình tĩnh suy đoán lai lịch hai đứa, Hàn Vũ có thể nhìn ra thái độ của y, cũng không cảm thấy đây là chuyện gì ghê gớm, không biết là do tự tin của y quá lớn, hay là trong lòng y đã nắm chắc rồi.

Tả Duy Đường cười cợt cợt trán Hàn Vũ, “Thư của Cù Bạch em không đọc kĩ đúng không?”

“Thư?” Hàn Vũ sững sốt.

“Không phải hần đã nói, bạn hần dính vào một vài phiền toái, hần cần giúp một tay à.” Tả Duy Đường lại duỗi cái tay không thành thật ngắt ngắt vành tai cậu, “Trong thư không có nhắc tới nguy hiểm hay là cần chúng ta cẩn thận, hai đứa bé này, hần cũng tốn tâm huyết rất lớn nuôi dưỡng, không thể nói vứt là vứt, hoặc là hoàn toàn bỏ mặc an toàn của bọn nó, nếu dám ném tới chỗ chúng ta, vậy chúng tớ không vấn đề gì.”

“Bởi vậy có thể nói, hần tự tin có thể hoàn toàn xử lý tốt những vấn đề kia. Chúng ta chỉ cần giúp hần nuôi hai thằng tiểu quỷ kia là được, về sau cẩn thận chút, cố gắng đừng để hai nhóc quỷ thoát khỏi tầm mắt của em, mang theo mọi lúc, hần sẽ không sao cả, dù sao mỗi ngày nấu nhiều thêm miếng cơm là được, em xem sức ăn của bọn nó, còn không bằng mèo con.”

Hàn Vũ, “.....” Đây là vấn đề sức ăn à?

“Được rồi, chạy cả ngày, làm cho anh chút đồ ăn coi, đói chết!” Tả Duy Đường kéo Hàn Vũ không nói gì nhìn y, đẩy cậu vào bếp nấu cơm cho mình.

Hàn Vũ vừa bị Tả Duy Đường đẩy đi, vừa cân nhắc trong lòng, khó trách cuối thư Cù Bạch nhấn mạnh bảo mình phải mang theo hai bé con sát bên mình, hẳn là sợ chuyện hôm nay xảy ra.

Cũng may lúc ấy cái gọi là trực giác của mình vẫn đáng tin, bằng không nếu thật sự nhất thời xúc động, tiến lên tìm người phụ nữ kia lý luận, đến cuối cùng mọi chuyện phát triển thành cái dạng gì thật sự khó nói.

Chính bởi vì vậy, nhiệm vụ nuôi hai đứa bé, còn gian nan hơn xa so với cậu nghĩ!

Hàn Vũ nấu một nồi mì trứng, vốn định gọi hai nhóc quý dậy ăn chút rồi ngủ tiếp, nhưng đi vào thấy bộ dạng hai nhóc ngủ mơ không tự chủ cuộn người lại ôm lấy nhau khò khò, Hàn Vũ ngược lại không biết có nên mở miệng hay không.

Ngấy người nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ khò đại vô hại của hai đứa trong chốc lát, Hàn Vũ khẽ cúi thắt lưng, tém chặn lại cho hai đứa, cười khẽ một tiếng, xoay người ra ngoài cùng Tả Duy Đường ăn hết một nồi mì.

Buổi tối khi nghỉ ngơi, bởi vì bận rộn cả một ngày, phòng cho khách lại chưa kịp dọn dẹp, đệm chăn gì đó đều chưa phơi nắng, mà hai nhóc cũng không chiếm chỗ, cho nên bốn người dút khoát cùng chen trên giường lớn trong phòng ngủ chính.

Hai bé con được Hàn Vũ và Tả Duy Đường nhẹ nhàng chuyển ra giữa giường, người lớn nằm hai bên cạnh.

Không thể không nói, năm đó Tả Duy Đường mua giường thật sự rất biết nhìn xa, cho dù là hai người lớn và hai đứa nhóc bảy tuổi nằm cùng nhau, cũng không cảm thấy chật chội.

Hàn Vũ nghiêng người nhìn hai khuôn mặt non nớt mềm mại đang ngủ, lại cách hai khuôn mặt này, nhìn Tả Duy Đường bên kia cũng đang làm chuyện giống mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy một việc bình thường thế này, giờ phút này đột nhiên cảm thấy cực kì hiếm lạ.

Nằm đối diện chính là người đàn ông của cậu, giữa cậu và người đàn ông ấy, là hai sinh mệnh nhỏ yếu nhưng mạnh mẽ!

Giống như đột nhiên tiếp nhận được suy nghĩ của Hàn Vũ, ánh sáng trong mắt Tả Duy Đường cũng lóe lên, nhếch khóe miệng khẽ cười một tiếng, “Ngủ đi!”

“Ừ.” Hàn Vũ nhỏ giọng đáp lại, nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hàn Vũ tỉnh lại từ từ đột ngột ngửa ngửa trên mặt, cậu vừa mở mắt đã nhìn thấy một

nhóc đậu đĩnh nằm úp sấp trước người mình, một đôi mắt to đang đảo tới đảo lui, thấy mình mở mắt, lập tức vui vẻ phẩn khởi híp mắt, “Chú!”

“Tiểu Ngôn mới sáng sớm dần tỉnh rồi à?” Hàn Vũ xoa xoa đầu bé, ôm bé ngồi dậy, nhìn lướt qua đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, chưa tới sáu giờ, một lớn một nhỏ khác bên cạnh bọn họ còn đang trôi dạt trong mộng đẹp.

Cù Ngôn xoa bụng nhỏ ngượng ngùng cười cười, “Đói....”

Hàn Vũ nghe vậy mới nhớ ra, nhóc này từ chiều qua trên đường về đã ngủ, cơm chiều còn chưa ăn, hẳn đã sớm đói, nhưng vẫn đợi tới khi trời hơi sáng lên mới đánh thức mình.

Cậu nhẹ tay nhẹ chân ôm Cù Ngôn ra khỏi phòng ngủ, xoay người vào phòng tắm trong phòng cho khách bên cạnh, sau khi xả cho bé một bồn nước ấm, dùng túi nilon bọc tay nhỏ bị phỏng đã bôi thuốc mỡ lại, mới nhẹ nhàng thả bé vào trong nước, nhanh chóng tắm thơm tho, vớt ra lau khô, mặc quần áo mới cho bé.

Đương nhiên, quần lót chính là cái quần gà vàng nhỏ mà bé vừa ý.

Sau đó mang theo bé con vào bếp, kê cái ghế dựa lớn, để bé ngoan ngoãn ngồi bên trên, tìm miếng bánh ngọt, để bé gặm trước lấp bụng đói, sau đó mới an tâm chuẩn bị bữa sáng.

Cả quá trình này bé con đều ngoan đến lạ, điều này khiến Hàn Vũ ngoại trừ thêm một lần cảm thán Cù Bạch dạy rất tốt, cũng khiến một chút không thoải mái vốn đang tồn tại trong lòng cậu lập tức tiêu tan, mọi khúc mắc đều yếu đi trong thế công không tiếng động của Cù Ngôn, giọng cậu nói chuyện với bé con cũng càng ngày càng nhẹ, động tác càng ngày càng mềm, sợ làm bé con bị thương.

Giống như hiện tại, Hàn Vũ giơ chảo, dịu dàng hỏi Cù Ngôn, “Tiểu Ngôn, buổi sáng ăn trứng rán không?”

Ánh mắt bé con lập tức sáng ngời, liên tục gật đầu với Hàn Vũ, “Phải ngọt!”

Ngọt..... Trứng rán? Khóe miệng Hàn Vũ giật giật, cuối cùng vẫn làm như không có việc gì gật đầu, “Được, ngọt!”

“Muốn.....” Bé đếm đếm ngón tay mình, cũng không biết cuối cùng có đếm rõ ràng không, giơ lên cái tay mập mập, nói với Hàn Vũ, “Ba cái.”

Hàn Vũ yên lặng đếm đếm năm đầu ngón tay của bé, lại cười gật đầu, “Được, ba cái.”

Với trình độ đếm số này, rán một cái, cắt thành ba miếng cho con là có thể lừa được đúng không? Trứng vẫn nên ăn mỗi ngày một cái tốt hơn!

Chờ tới khi mang bữa sáng ra bàn, Tả Duy Đường duỗi lưng bước ra từ phòng ngủ, hai ba bước đi tới, nhìn lướt qua bữa sáng, kéo Hàn Vũ mặc tạp dề qua, cho một nụ hôn thật sâu.

Hôn xong, Tả Duy Đường liếc mắt thấy Cù Ngôn lúi bên cửa bếp bùm mặt nhỏ, hai mắt không chớp một cái nhìn bọn họ.

Cù Ngôn thấy Tả Duy Đường đảo mắt qua, lập tức sợ như thỏ con, che mắt kêu, “Không có thấy, không có thấy.”

Hàn Vũ nhìn qua, không khỏi đỏ mặt cười, lúc này mới ý thức được, nhà này không chỉ có cậu và Tả Duy Đường, còn có hai đứa nhóc nữa, không thể không kiêng dè gì như trước.

Cậu đi qua, kéo Cù Ngôn, kéo tay của bé ra, tức cười ngắt ngắt, bé con này nhìn thì gầy, nhưng chỉ là khung xương nhỏ, còn chưa dài ra thôi, thịt trên người lại không ít, bóp nhéo đều là mỡ mỡ.

“Không thấy cái gì nha?” Hàn Vũ muốn chọc bé, cứ cảm thấy một vài phản ứng của Cù Ngôn rất thú vị, hơn nữa có thể gián tiếp cho thấy rất nhiều ảnh hưởng và giáo dục của cha bọn nhỏ.

“Không nhìn thấy hôn hôn, cha nói, không thể nhìn người lớn hôn hôn, sẽ bị bệnh, baba cũng sẽ tức giận.” Bé con chớp mắt, nhỏ giọng tức giận nói.

Hàn Vũ nghe xong, mày nhướng lên, nhìn qua bên phía Tả Duy Đường, xem ra người cha này còn bất lương hơn cả Tả Duy Đường, vì có thể thân thiết với Cù Bạch, còn lo lắng Cù Bạch không được tự nhiên hoặc là dạy hư con, cho nên biên ra cái cớ này lừa trẻ con.

Cậu không nói gì thêm, kéo Cù Ngôn ngồi xuống trước bàn, sau đó nhìn Tả Duy Đường, “Tiểu Ngử đâu?”

Tả Duy Đường nhún nhún vai, “Tối qua xuống tay hơi nặng, nhóc ta còn ngủ!”

Cù Ngôn vốn đang nhìn chằm chằm ba miếng trứng rán đường trong chén chảy nước miếng nghe thế, lập tức nhảy xuống ghé dựa, “Con đi gọi Tiểu Ngử.”

Kết quả chân ngắn còn chưa bước ra nửa bước, một cơn lốc xoáy nhỏ từ trong phòng ngủ thổi ra ngoài, “Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn, em ở đâu?”

Hai người lớn trong phòng khách trở mắt nhìn hai nhóc tí bùm một phát đụng vào nhau, ngồi dưới đất cùng xoa trán nhìn đối phương.

“Tiểu Ngôn.....”

“Đau.....”

“Phụt.....” Nhìn hai đứa té thành một đống trong phòng, Hàn Vũ không phúc hậu bật cười, cậu đứng dậy đi đến.

“Dừng lại đây!” Kết quả vừa mới tới gần, Cù Ngữ đã giống như con nhím, kéo Cù Ngôn qua quát lên với Hàn Vũ.

Hàn Vũ nghe một tiếng rống này bước chân dừng lại một chút, sau đó vẫn mạnh mẽ tiêu sái tiến đến trước mặt hai đứa, mỗi tay xách một đứa, đẩy Cù Ngôn xuống ghế trước bàn, “Tiểu Ngôn ăn sáng đi, trên bàn còn có ‘ba’ trái trứng đường chờ con đó!”

Sau đó lại bĩu môi với Cù Ngữ, “Tiểu Ngữ đi rửa mặt, rửa mặt xong ra ăn sáng, cũng có ‘ba’ trái trứng đường chờ con đấy!”

Cù Ngữ thấy Hàn Vũ không hề có thái độ khúc mắc, ngây người — sao vừa ngủ một giấc tỉnh lại đã không giống như trước nữa?

—

96. Chương 95: Ngoại Truyện 7: Nhật Kí Nuôi Con (4)

“Hôm nay em có tới cửa hàng không?” Tả Duy Đường dựa vào cửa phòng tắm, nhìn Hàn Vũ đang đánh răng hỏi.

Hàn Vũ ngâm bàn chải ngẩng đầu nhìn y qua gương, gật gật đầu, ngọng nghịu nói, “Phải đi, kết sổ.”

Tả Duy Đường đứng ở cửa gật đầu, “Vậy em mang hai nhóc quý theo?”

Hàn Vũ lau sạch bọt trên miệng, xoay người nói với y, “Còn phải hỏi, không mang theo còn có thể nhét đi đâu, hai nhóc kia một phút cũng không khiến người khác bớt lo, căn nhà lớn thế này đều bị hai nhóc chơi đến đảo lộn!”

Từ hôm Hàn Vũ hạ quyết tâm mặc kệ hai nhóc kia có lai lịch thế nào cũng sẽ tiếp tục nuôi nấng như con mình, Cù Ngôn không có chút thay đổi nào, vẫn cả ngày ngu ngu ngơ ngơ, thường thường nói mấy câu ngốc nghếch khiến Hàn Vũ vừa buồn cười lại đau lòng.

Mà Cù Ngữ lại ôm thái độ nghi ngờ mười hai vạn lần đối xử với Hàn Vũ và Tả Duy Đường, mỗi ngày kéo đầu đất Cù Ngôn thay phiên nghịch phá đủ thứ trong nhà, để thử mức giới hạn của Hàn Vũ và Tả Duy

Đường.

Từ phương pháp nghịch phá đa dạng chồng chất của hai nhóc kia, Hàn Vũ cũng càng ngày càng kinh hãi phát hiện, hai nhóc này với cha bọn nó đại khái thật sự giống như tình huống thứ hai mà Tả Duy Đường nói — loại người xa lánh thế sự.

Nhưng mặc kệ Hàn Vũ càng ngày càng cảm thấy mình tới gần chân tướng, nửa đêm lôi kéo Tả Duy Đường nôn nóng cào tường ra sao, ban ngày, Hàn Vũ vẫn làm hết bổn phận chăm sóc hai bé con.

Chẳng qua xuất phát từ đủ loại lo lắng, Hàn Vũ thật sự không dám tùy ý mang hai nhóc con chạy loạn ngoài đường.

Cù Ngữ dường như cũng hơi hơi hiểu được dụng ý Hàn Vũ làm vậy, cho nên mặc dù vẫn lôi kéo Cù Ngôn làm xằng làm bậy trong nhà, cũng không thật sự đưa ra yêu cầu quá đáng, hoặc không làm ra chuyện gì quá mức dọa người.

Bản thân Hàn Vũ đoán rằng, đây đại khái là một loại biểu hiện chấp nhận của Cù Ngữ!

Trẻ con, không được tự nhiên hơn rất nhiều so với biểu hiện bên ngoài của nó! Hàn Vũ âm thầm cảm thán.

“Ấy!” Hàn Vũ vệ sinh xong ra ngoài, bị Tả Duy Đường ngăn cản giữa đường, kéo tới một bên hôn một cái.

“Có trẻ con trong nhà đó!” Hàn Vũ bất đắc dĩ quay đầu nhìn Tả Duy Đường ôm hông mình, “Bớt phóng túng đi.”

“Anh còn không ít phóng túng?” Tả Duy Đường không vui nhướn mày, từ hôm y và Hàn Vũ hôn môi trong phòng ăn bị Cù Ngôn nhìn thấy, tại nơi có mặt hai đứa nhóc, y căn bản không thân thiết với Hàn Vũ nữa.

Nhất là mấy hôm trước còn chưa dọn xong phòng cho khách, hai nhóc quỷ kia mỗi ngày đều chen chung giường với bọn họ, chen giữa hai người lớn, còn cản trở hơn cả dải Ngân Hà.

Thật vất vả dọn xong phòng cho khách vào hai ngày trước, đẩy hai thằng quỷ kia qua, tới tối y mới vừa chuẩn bị giải tỏa khí nóng trong cơ thể, kết quả nhóc đầu đất kia nửa đêm ngủ mơ, còn chạy lên giường hai người.

Chộc Tả Duy Đường ngay tại chỗ không có sắc mặt hòa nhã gì muốn ném bé đi, chỉ là nhóc ta mơ mơ màng màng gọi ba ba và cha lại khiến Hàn Vũ mềm lòng, ném Tả Duy Đường, ôm bé con khò khò ngủ say.

Hôm sau bé con tỉnh lại, còn mặt mày ngượng ngùng nói cảm ơn Tả Duy Đường — ý tứ kia rõ ràng là đang tưởng sau khi bé ngủ, được Tả Duy Đường ôm qua.

Tả Duy Đường bị nghẹn một hơi lên không xong xuống không được, cả ngày cũng không lộ ra cái mặt cười.

Bởi vậy hiện tại nghe Hàn Vũ nói xong, thù mới hận cũ càng kéo tới, Hàn Vũ thấy mặt y càng ngày càng u ám đen thui, hiển nhiên cũng nghĩ tới vụ hai ngày trước, chỉ có thể ngượng ngùng sờ sờ mũi, kéo cánh tay Tả Duy Đường, “Bé nó còn nhỏ!”

“Hừ!” Tả Duy Đường tức giận hừ một tiếng.

Hàn Vũ không có cách nào, chủ động ôm cổ Tả Duy Đường, hôn lên mặt lên tai y, cuối cùng chọc Tả Duy Đường khó nhịn kéo cậu một cái, đè người lên hôn miệng.

Chờ hai người đều thở hổn hển, Tả Duy Đường mới chưa đã ghiền thả người ra, oán giận, “Đêm nay có động đất cũng phải làm đủ.”

Hàn Vũ đỏ tai nhìn Tả Duy Đường một cái, không đáp cũng thật sự không biết nên đáp thế nào, kết quả Tả Duy Đường lại cố tình bướng bỉnh với cậu, không đáp thì không cho đi.

Trong lúc hai người đang giằng co không tiếng động, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa cộc cộc rất nhỏ.

Tiếng này vừa vang lên, vẻ mặt hai người đàn ông bên trong lập tức hoàn toàn trái ngược, Hàn Vũ là ý cười ngâm hiểm — tiếng gõ rất nhỏ nhưng không gián đoạn này giống y như người đang gõ — tiểu Cù Ngôn cẩn thận dè dặt lại rất cố chấp.

Vẻ mặt Tả Duy Đường lại là thuần một màu đen, lực siết thắt lưng Hàn Vũ tăng thêm rất nhiều, ánh mắt uy hiếp nhìn cậu — không đồng ý với anh, hôm nay chúng ta cứ nhảy ở đây!

Hàn Vũ nhìn nhìn ván cửa vẫn không ngừng vang tiếng, lại nhìn nhìn Tả Duy Đường cực kì bướng bỉnh bên cạnh mình, cuối cùng đành tiến đến bên tai Tả Duy Đường, nhẹ nhàng ném một câu, “Buổi tối tùy ý anh hết.”

Lúc này Tả Duy Đường mới vừa lòng buông lỏng tay, nhìn Hàn Vũ soạt một phát bay ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Cù Ngôn ôm eo Hàn Vũ, thỏa mãn cọ cọ, sau đó ngẩng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn Hàn Vũ, “Chú ơi, hôm nay chúng ta ra ngoài sao?”

Tối hôm qua Hàn Vũ thuận miệng nhắc tới, vậy là nhóc ta cứ tâm tâm niệm niệm chuyện có thể ra ngoài chơi.

Hàn Vũ cười xoa đầu bé, “Ừ, đánh răng rửa mặt chưa?”

Cù Ngôn then thùng lắc lắc đầu, đang chuẩn bị nói tiếng, Cù Ngữ trong phòng cách vách đi ra, bắt đắc dĩ nắm lấy tay nhỏ của Cù Ngôn tha về, “Mới có bao lâu đã chẳng thấy em đâu, đã nói với em nhiều lần rồi, phải đánh răng rửa mặt trước, nếu không baba về, anh sẽ nói với ba em biến thành con quỷ dơ.”

Cù Ngôn bị Cù Ngữ dọa như thế, choáng váng một trận, vài giây sau mới phản ứng lại, lấy lòng cười nhìn Cù Ngữ, dán tới muốn hôn hôn đầy nước miếng, “Tiểu Ngữ.... oa oa, anh đừng nói, hiện tại em đi rửa, được không?”

Cù Ngữ bĩu môi, “Vậy còn không mau đi.”

Đuổi Cù Ngôn vào trong tắm trong phòng cho khách, Cù Ngữ vội vàng ngo qua Hàn Vũ cùng với Tả Duy Đường theo sau Hàn Vũ ra khỏi phòng ngủ chính, rồi lại lách mình vào phòng, đóng cửa.

Tả Duy Đường nhượng mày, nói, “Thằng nhóc này được đấy.”

Hàn Vũ không nói gì lườm Tả Duy Đường một cái — người xem hiểu ánh mắt anh, hợp ý anh đương nhiên rất được rồi.

Tả Duy Đường gật đầu — đương nhiên!

Hàn Vũ xem thái độ của y vừa tức vừa buồn cười, nhếch nhếch khóe miệng lướt qua y, vào bếp chuẩn bị bốn phần ăn sáng.

Ăn xong, Tả Duy Đường mang theo một lớn hai nhỏ xuống bãi đỗ xe, trên đường lái xe tới công ty, thả Hàn Vũ và Cù Ngôn Cù Ngữ xuống chỗ cũ.

Hàn Vũ mang theo hai đứa bé cùng vẫy vẫy tay chào tạm biệt Tả Duy Đường, y nhìn động tác buồn cười của một lớn hai nhỏ, không khỏi giật mình, một giây sau lại dùng tiếng ho khan thật mạnh để che giấu, lái xe vào bãi đỗ, ngay cả chọn món thường lệ cũng quên mất.

Hàn Vũ mang hai đứa nhóc vào trong tiệm, lập tức bị vây xem.

Mọi nhân viên đều không hẹn mà cùng dừng động tác trong tay, chỉ ngây ngốc nhìn hai bé con phấn điều ngọc mài theo sau Hàn Vũ, khuôn mặt rất giống nhau, nhìn là biết song sinh, nhưng nhìn hình thể và chiều cao, lại cảm thấy kém một hai tuổi, xem ra là hai anh em.

“Ông chủ?” Quản lý trưởng Hà Minh vừa vặn từ phòng trong đi ra thấy vẻ mặt sững sốt của các nhân viên, không khỏi đưa mắt nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy cảnh Hàn Vũ chặn cửa thủy tinh để hai đứa nhỏ vào trong.

Hàn Vũ vừa dẫn hai đứa vào, vừa quay đầu tao nhã cười cười với mọi người, “Chào buổi sáng!”

Đứa nhỏ cũng rất lễ phép vẫy tay nhỏ chào hỏi mọi người, lúc này cả đám mới hoàn hồn, đều tự suy đoán thân phận hai đứa nhỏ, đồng thời cũng đều tự nặn ra một nụ cười cực kì ấm áp.

Hà Minh dẫn Hàn Vũ và hai đứa bé vào văn phòng phía trong, vừa đóng cửa, tài liệu kẹp dưới nách, nhân nhà khoanh tay nhìn Hàn Vũ và hai đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

“Khó trách ông chủ cậu hơn nửa tháng nay đều nói không có thời gian tới tiệm, xem ra đều ở nhà tạo người nhỉ?”

Khóe miệng Hàn Vũ giật giật, càng ngày càng cảm thấy mình khó có thể tạo hình tượng uy nghiêm trước mặt nhân viên lâu năm như Hà Minh, “Ba hoa cái gì? Là con của bạn, nhờ tôi trông giúp vài ngày.”

Hàn Vũ vừa bảo Hà Minh đi dặn các quản lý khác tới rồi thì vào phòng họp, vừa ôm hai bé con đến sofa lớn trong văn phòng, sau đó dặn hai đứa, “Chú đi họp, sẽ về ngay, xong rồi mang hai đứa ra ngoài đi dạo, nhưng hai đứa không được chạy loạn.”

Cù Ngôn hơi thất vọng nhìn nhìn Hàn Vũ, bé vẫn nghĩ ra ngoài là có thể chơi, kết quả chỉ đổi một nơi giam giữ. Tại thời điểm này, Cù Ngữ ngược lại có vẻ hiểu chuyện hơn, nhóc kéo tay nhỏ của Cù Ngôn, gật đầu với Hàn Vũ, “Con sẽ chăm sóc Tiểu Ngôn.”

Mặc dù Cù Ngôn rất thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ mình sẽ nghe lời Hàn Vũ và Cù Ngữ.

Hàn Vũ cương chịu xoa xoa đầu hai đứa bé, xoay người đi ra ngoài tiệm, bảo nhân viên bưng sữa ấm và một ít điểm tâm dễ tiêu hóa vào cho hai đứa bé, cũng dặn nếu hai đứa trẻ không la hét thì không cho phép quấy rầy hai đứa chơi đùa.

Một đám nhân viên nghe dặn xong đều hai mặt nhìn nhau — ông chủ đúng là cưng hai đứa bé thật, một cái văn phòng lớn như thế lại xem như sân chơi cho hai đứa nhóc! Còn mặc cho tụi nó chơi tận hứng, không được quấy rầy!

Đây thật sự là trông con dùm bạn à? Thấy thế nào cũng giống con mình nha!

Đâu ai ngờ, Hàn Vũ là đang lo mấy nhân viên này xông vào lại nhìn thấy hai đứa chơi trò “phi nhân loại”, không nói tới chuyện đôi bên đều dọa sợ, bí mật nhỏ của hai đứa trẻ cũng khó giữ, đến lúc đó chỉ có thể phụ sự nhờ vả của Cù Bạch.

Lúc trước kết sổ cuối tháng, làm này làm nọ cũng phải mất cả ngày, nhưng bởi vì Hàn Vũ nhớ thương hai nhóc tì trong văn phòng, cuối cùng khiến mọi người phải báo cáo xong hết trong một buổi sáng.

Hàn Vũ hiếm khi gây áp lực khiến mọi người hoảng hốt lo sợ, nhưng đồng thời cũng vực dậy tinh thần, trong một buổi sáng giải quyết xong chuyện lúc trước phải uể uải oải oải làm hết một ngày.

Lúc tan họp, mấy quản lý cửa hàng và nhân vật trọng tâm của công ty đều cố ý thả chậm động tác tay, tò mò xem cử động tiếp theo của Hàn Vũ — nửa kia của ông chủ là đàn ông, bọn họ đều biết, lẽ nào hôm nay là ngày cậu ấy và chồng mình muốn hẹn hò, nên mới vội vã như thế.

Kết quả Hàn Vũ cả một ánh mắt cũng không cho đám người trông mong mòn mỏi, vừa tan họp, tiện tay kẹp lấy tài liệu hồ sơ trên bàn chạy ra khỏi phòng, đi vào văn phòng bên cạnh.

Mọi người nghehnh cổ về phía cửa văn phòng cách vách mà sững sờ — chẳng lẽ không văn phòng giấu Kiều?

(kiều trong Kim ốc tàng kiều)

Hàn Vũ vừa mở cửa, Cù Ngôn đã giống như tên lửa bay lại đây, nhào vào lòng Hàn Vũ, “Chú ơi, chú ơi.”

Vừa kêu liên hồi vừa chen đầu vào bụng Hàn Vũ cọ a cọ, đầu tóc đẹp dễ liền biến thành ổ gà con, Hàn Vũ vừa cười vuốt tóc lại cho bé con mỏng manh này, vừa nói, “Tóc biến thành ổ gà rồi này.”

Lời vừa dứt, ánh mắt Cù Ngôn đã sáng lên ngẩng đầu nhìn Hàn Vũ, “Cục cục!”

Hàn Vũ bật cười, cúi đầu cọ cọ lên đầu Cù Ngôn, “Được, kéo thêm chú Tả của con, trưa hôm nay chúng ta đến phố bên cạnh ăn gà trống kho.”

Nói xong, ngoắc Cù Ngữ đang đứng một bên nhìn bọn họ, kéo hai đứa bé đi ra ngoài cửa.

Kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy một đám người tan họp xong còn chặn trước cửa, Hàn Vũ nhú mày, đang định nói gì đó, trong đám người đã tốp năm tốp ba truyền ra đủ loại âm thanh.

“Ai nha, trễ mất rồi, tôi có hẹn với người ta. Đi trước!”

“Đã trễ thế này rồi, còn chưa ăn trưa đâu, mau mau, đi ăn!”

“Hôm nay hiếm khi họp xong sớm như thế, tôi đi tìm vợ bồi dưỡng tình cảm……”

Mấy câu như thế liên tiếp vang lên, đợi khi Hàn Vũ có thể mở miệng nói chuyện, chỉ còn lại Hà Minh đứng trước mặt, cậu hí hóp mắt nhìn Hà Minh, “Bọn họ làm gì đó?”

Hà Minh cười chỉ chỉ hai đứa bé, “Bọn họ muốn xem xem người nào đánh bại Tả lão đại, trở thành tân hoan* của cậu!”

(niềm vui mới, thường là ám chỉ bồ mới ấy)

Hàn Vũ bắt đắ dĩ bĩ môi, dặ dồ đại khái công việc trong tiệm với Hà Minh rồi mang hai đứa bé ra ngoài.

Lúc này mười một giờ, nếu chờ trong tiệm, phải tới mười hai giờ mới có thể thấy Tả Duy Đường, nhưng nếu mang hai nhóc tì đi qua, mười một rưỡi là có thể gặp, sau đó thừa dịp Tả Duy Đường nghỉ trưa còn có thể cùng tới phố bên cạnh ăn gà kho, sau đó quay lại làm.

Cho nên, Hàn Vũ mang theo hai bé con đi qua công ty Tả Duy Đường.

Đi trên đường, Cù Ngử kéo tay Cù Ngôn, hai đứa đi phía trước Hàn Vũ.

Hàn Vũ cười, im lặng nhàn tản theo sát sau hai bé con, chỉ những lúc cần qua đường mới tiến lên nhắc nhở một tiếng.

Khi ở nhà, ban đầu hai đứa còn có phần không được tự nhiên, nhưng khi Cù Ngử cố ý thử đủ loại giới hạn chịu đựng của Tả Duy Đường và Hàn Vũ, phần mất tự nhiên kia đã tiêu tan hết sạch.

Cho nên lúc ở nhà, tuy không gian nhỏ hẹp, chơi đùa cũng rất có hạn, nhưng vẫn có thể thấy hai đứa vẫn chơi như hai nhóc điên, hiện tại ra đường, nhìn hai nhóc điên đột nhiên trở nên ngoan ngoãn nghe lời nắm tay nhỏ của nhau, Hàn Vũ càng thêm bội phục thủ đoạn dạy dỗ của Cù Bạch.

Dạy cho hai nhóc con có thể chuyển hoá tự nhiên giữa nhóc điên và bé ngoan cũng là một loại bản lĩnh.

Một lớn hai nhỏ tốn chưa tới nửa tiếng đã tới dưới công ty Tả Duy Đường, đang chuẩn bị vào sảnh chính lên lầu, đã thấy Tả Duy Đường thắt cravat đi từ trong thang máy ra, Hàn Vũ còn chưa kịp phản ứng, Cù Ngôn bên cạnh đã vui vẻ kêu, “Chú ơi, cục cục tới rồi!”

Hàn Vũ xấu hổ cúi đầu nhìn Cù Ngôn — Tả Duy Đường xuất hiện đối với bé đồng nghĩa với việc có thể đi ăn gà kho!

Tả Duy Đường vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy âm thanh buổi tối luôn làm não mình phát đau, nhìn qua đã thấy bóng dáng một lớn hai nhỏ đang xoay vòng ngoài cửa.

Yết hầu y bỗng dưng căng chặt — nhiều năm như thế, Hàn Vũ chưa từng giống như hôm nay, im lặng chờ ở nơi mình không đoán trước được, để y nhìn thấy, thật sự rất..... muốn lập tức đè cậu ra không kiêng dè gì thế này thế kia một trận.

“Hah! Thủ lĩnh, sao Tiểu Ngử lại mang theo hai đứa bé tới tìm anh vậy? Hai người tạo trẻ con từ lúc nào mà em không biết thế!” Ngô Khởi đi sau Tả Duy Đường, cảm thấy Tả Duy Đường dừng bước, xoay người nhìn qua cũng thấy được Hàn Vũ và hai đứa bé.

“Chắc chắc, khỏi phải nói, hai nhóc con này xinh thật, gien thừa kế từ mẹ không tệ!” Ngô Khởi tiếp tục

trêu chọc, trong giọng nói đầy trêu chọc.

Tả Duy Đường liếc hẳn, “Có thời gian vô nghĩa còn không bằng nghĩ cách giải quyết thằng nhóc tò tò theo sau cậu đi!”

Nói xong, lia mắt tới nam thanh niên cao gầy trắng nõn đứng ở một góc khác trong sảnh.

Ngô Khởi đảo mắt qua, lập tức xụ mặt, chụp lấy cánh tay Tả Duy Đường, “Lão đại, anh không thể vứt bỏ em!”

Tả Duy Đường nhẹ nhàng rút tay ra, “Hôm nay không được, không thấy Hàn Vũ tới đón hả? Tự đối phó đi!”

Nói xong cũng không quan tâm vẻ mặt như trời sập tới nơi của Ngô Khởi, thong thả đi tới chỗ một lớn hai nhỏ trước cửa.

“Sao lại tự tới đây?” Tả Duy Đường đến gần Hàn Vũ hỏi.

Hàn Vũ cười chỉ chỉ hai nhóc, “Không kịp chờ ăn gà kho nên chạy tới.”

Tả Duy Đường gật đầu, xách Cù Ngừ lên, Hàn Vũ nhìn động tác của Tả Duy Đường, cũng ôm lấy Cù Ngôn, đang lúc hai người chuẩn bị cùng nhau tới phố bên cạnh, Cù Ngôn được Hàn Vũ ôm đột nhiên chôn đầu vào vai Hàn Vũ, nhắm chặt hai mắt, ồm ồm hỏi, “Hai chú xong chưa?”

Hàn Vũ ngẩn ra, nhóc mỏng manh này nói gì vậy.

Còn không chờ Hàn Vũ hoàn toàn hiểu ra, Cù Ngừ đã cực kì mất mặt từ trên người Tả Duy Đường thò tay niết tai Cù Ngôn, “Đầu đất, bọn họ không phải ba ba với cha!”

Cù Ngôn nâng đầu nhỏ lên khó hiểu nhìn nhìn Tả Duy Đường lại nhìn nhìn Hàn Vũ, “Nhưng hôm bữa em thấy bọn họ hôn hôn.”

Mặt nhỏ của Cù Ngừ đỏ bừng, tự nhận là thì thầm nói, “Vây cũng không giống cha với ba ba, không phải cứ gặp mặt là hôn hôn trước.”

Cù Ngừ vừa dứt lời, lúc này Hàn Vũ mới hiểu ra hai đứa đang nói cái gì, động tác của Cù Ngôn từ đâu mà ra, nhất thời cảm thấy một luồng khí nóng xông lên hai má — hai thằng nhóc quỷ này!

Tả Duy Đường hiểu chuyện gì đột nhiên nhếch miệng cười, che mắt Cù Ngừ lại, uy hiếp Cù Ngôn, “Tiếp tục núp đi, còn chưa hôn đâu!”

Bé con bị Tả Duy Đường uy hiếp, lại không bị dọa sợ giống như bình thường, ngược lại rất nhuần nhuyễn chôn đầu trở lại, cứ như đã rất quen trường hợp này.

Hàn Vũ tức cười, đang chuẩn bị bảo Tả Duy Đường đừng chọc hai bé nữa, một tay Tả Duy Đường đã vòng qua vai cậu, sau đó môi đã ịn lên.

Đợi khi Hàn Vũ thở hổn hển, Tả Duy Đường mới vừa lòng thả cậu ra, vỗ vỗ đầu Cù Ngôn, không còn không vui với bé như trước nữa, “Được rồi, ngừng đầu đi!”

Cù Ngôn nghe vậy mở to mắt long lanh, không chớp mắt lấy một cái nhìn qua nhìn lại giữa Hàn Vũ và Tả Duy Đường, cuối cùng híp mắt nhỏ hưng phấn cảm thán, “Giống cha với ba ba!”

Giống!? Giống cái gì? Hàn Vũ choáng váng nghĩ, là nói quan hệ giữa cậu và Tả Duy Đường giống hai người cha của bé, hay là chỉ phản ứng choáng váng của cậu hiện tại giống như ba ba bé?

Không đợi Hàn Vũ nghĩ cẩn thận xem là giống cái gì, Tả Duy Đường đã vui vẻ kéo Hàn Vũ ôm Cù Ngừ tới phổ bên cạnh.

Hai lớn hai nhỏ ngồi trong phòng riêng, liên tiếp gọi hai nôi gà kho lớn, ăn tới khi miệng mỡ đỏ đỏ mới mỹ mãn ưỡn bụng thông thả đi ra, lúc trở lại dưới công ty Tả Duy Đường, nhìn hai nhóc con ăn no bắt đầu buồn ngủ, Tả Duy Đường cũng không tự giác nhỏ giọng, bảo Hàn Vũ theo mình lên lầu, để hai nhóc kia ngủ một lát trong phòng nghỉ.

Hai cậu bé chậm chậm dùng cách hai người lớn không tưởng tượng được dung hòa vào trong cuộc sống của họ.

Trừ lúc đầu bị hai đứa nhỏ dọa cho tâm trạng bất an mà nghĩ khi nào Cù Bạch mới tới đón chúng đi, theo thời gian trôi qua, Hàn Vũ dần ngày càng không nghĩ tới chuyện này.

Có đôi khi ngay cả hai đứa nhỏ cũng giống như trước, thường thường nhớ tới ba ba và cha.

Chỉ chớp mắt, một quý đã qua đi, những thứ thuộc về hai bé con trong nhà càng ngày càng nhiều, quần áo cũng từ quần lót nhỏ áo sơ mi nhỏ quần đùi nhỏ hình gà vàng và Ultraman đơn giản biến thành áo liền quần gà vàng lông nhung, áo liền quần khủng long nhỏ,

(ê giờ mới để ý Ultraman trong tiếng trung là , nếu 2 chữ đầu tách ra thì nó thành trứng muối => siêu nhân trứng muối =)))

Ngay khi Hàn Vũ theo thói quen muốn nhân dịp cuối tuần mang hai bé con tiếp tục tới thương xá mua thêm quần áo mùa đông, hai vị khách không mời mà tới “giáng lâm” xuống nhà Hàn Vũ và Tả Duy Đường.

(giáng lâm = từ trên trời hạ xuống, hình như vậy)

Đúng vậy, “giáng lâm”!

Gần như là lúc bốn người quanh bàn nhắc đĩa muốn ăn miếng cơm đầu tiên của bữa tối, hai người đàn ông bỗng nhiên “xuất hiện” trước mặt bốn người.

Gần như là trong nháy mắt, nhanh tới mức Hàn Vũ không kịp phản ứng, Tả Duy Đường đã nhảy dựng lên, kéo Hàn Vũ ra sau bảo vệ, mà hai thằng nhóc kia đã giống như con chim, nhảy dựng lên chui vào lòng hai người kia.

“Ba ba, cha!” Hai đứa nhóc mỗi đứa níu một người, dính lên người hai người kia, cái bộ dạng thỏa mãn mà không hề đề phòng kia, cho dù là Hàn Vũ nhiều lần nghĩ rằng mình và bọn nhỏ đã đủ thân thiết cũng chưa từng nhìn thấy.

Hàn Vũ bám cánh tay Tả Duy Đường, nhìn qua hai lớn hai nhỏ đột nhiên xuất hiện trong nhà người khác còn phô bày một nhà bốn người ngọt ngào thân thiết bên kia, trong lòng cậu dâng lên cảm giác mất mát không thể nói rõ.

So với cảm xúc phập phồng vụn vặt của Hàn Vũ, Tả Duy Đường để ý càng nhiều thứ hơn.

Y im lặng đánh giá hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện từ hư không, một người cao gầy, khuôn mặt rất bình thường, trên mũi còn một cặp kính trông rất thư sinh, khí chất rất xuất trần, nhưng nhìn qua lại không giống loại người trọng tình cảm.

Một người khác da ngăm đen, nhưng ngũ quan vô cùng xuất sắc, ánh mắt sâu sắc, mũi cao thẳng, môi mỏng, rõ ràng là một người đàn ông diện mạo rất anh tuấn, nhưng nhìn qua lại có khí chất mị hoặc* không hài hòa, lại không cảm thấy là loại không được tự nhiên.

(mị hoặc là cái kiểu vẻ đẹp rù quấy ấy)

Điểm giống nhau duy nhất của hai người, chính là đều cho Tả Duy Đường cảm giác — sâu không lường được.

Thật lâu sau, một nhà bốn người bên kia mới thân thiết xong, chừa ra một chút chú ý cho Hàn Vũ và Tả Duy Đường.

“Hàn Vũ?” Người đàn ông cao gầy đeo kính giao Cù Ngôn cho người bên cạnh, bước ra khỏi vòng tròn một nhà bốn người bọn họ tạo thành, nhìn về phía Hàn Vũ được Tả Duy Đường bảo vệ sau lưng.

Hàn Vũ ngẩn ra, cũng bước lên một bước, nhìn về phía đối phương, “Cù Bạch?”

Đối phương khẽ cười gật đầu, nhẹ nhàng bước tới gần Hàn Vũ một chút, “Trong thời gian này rất cảm ơn cậu.”

“Anh....” Hàn Vũ kinh ngạc không biết nên trả lời thế nào, tuy lúc đầu cậu cũng không phải rất vui vẻ làm chuyện tốn sức lại không được kết quả gì như vậy, nhưng mấy tháng ở chung, cậu đã không thể nhẹ nhàng nói với Cù Bạch lời khách sáo như chuyện này chẳng là gì, không cần cảm ơn, “Các người....”

Cù Bạch nhìn lướt qua Tả Duy Đường vẫn đứng cách Hàn Vũ nửa bước — một vị trí có thể công có thể thủ, mặc dù trong mắt anh ta, bất luận là công hay thủ đều không khác gì lấy trứng chọi đá.

(Cù Bạch là một phạm trù khác rồi, đương nhiên anh Tả không thể so được)

“Chắc anh ta đã đoán được tương đối rồi nhỉ?” Cù Bạch nhàn nhạt cười đánh mắt qua Tả Duy Đường.

Hàn Vũ quay đầu nhìn Tả Duy Đường, lại quay đầu sang, há há miệng, chung quy không biết nói gì.

Một người đàn ông như vậy, cùng với người ôm hai đứa bé sau anh ta, không biết nên nói thế nào, đối mặt với người như thế, Hàn Vũ cảm thấy mình thật nhỏ bé, nhỏ bé tới mức không cần biểu đạt quá nhiều, cũng không có thứ gì có thể biểu đạt.

Bọn họ không giống nhau, vĩnh viễn không giống nhau.

“Cha bọn nhỏ xảy ra chút chuyện, tôi phải đi giúp một tay, nhưng lúc đó tôi cũng không biết người bên cạnh tôi rốt cuộc ai dính dáng vào ai không dính tới, tôi không thể tìm được người có thể hoàn toàn tin tưởng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cậu là người ngoài cuộc triệt để có thể giúp bọn tôi, vừa vặn, bọn nhỏ và cậu cũng có một lần trần duyên, cho nên mới đưa tới đây.” Nói xong, Cù Bạch quay đầu nhìn ba người đứng bên kia.

Hai đứa trẻ dường như đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui khi cha và ba ba xuất hiện, chỉ biết vút lấy người đàn ông cao lớn ngăm đen kia lú lú không ngừng về những trải nghiệm trong thời gian này, giống như khoảng thời gian ở chung với Hàn Vũ, đối với hai đứa cứ như là một chuyến thám hiểm xa nhà.

“Hiện tại, bọn tôi phải cùng nhau rời khỏi nơi này, trần duyên của cậu và bọn nhỏ coi như đã xong. Cuối cùng.... đây, cho cậu.” Cù Bạch đột nhiên vươn tay ra, trong lòng bàn tay vốn trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện một tập hồ sơ và một chiếc chìa khóa.

Tuy rằng Hàn Vũ đã đoán được đối phương không tầm thường, nhưng vẫn bị một màn đột nhiên biến ra của đối phương dọa sợ, cậu cúi đầu nhìn thứ anh ta đưa tới.

“Đây là cái gì?”

“Một căn nhà của tôi ở Kinh Giao, nhà không có gì đáng giá, nhưng trong đó có một vườn thuốc không tồi, đã được tôi điều chỉnh, được liệu sản xuất ra đều rất tốt, chắc sẽ có ích cho cậu, đây chìa khóa và giấy tờ nhà.” Cù Bạch chậm rãi giải thích.

“Tôi.... tôi không cần thứ này, tôi chăm sóc bọn nó, cũng không phải vì thứ này.....” Hàn Vũ nhìn hai đứa bé vẫn đang dính lấy người đàn ông kia không nhìn về phía mình.

Cù Bạch quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói, “Tôi biết, nhưng mà, đây là tôi và bọn nhỏ thiếu cậu.... Có lẽ cậu không nhớ rõ, nhiều năm trước khi cậu gặp tai nạn xe cộ, chính là vụ tai nạn lúc cậu đi vào cơ thể này, là do mẹ bọn nhỏ gây nên, tuy không quá liên quan đến chúng, nhưng chung quy vẫn là một lần trần duyên.... nhận lấy đi!”

Trong nháy mắt Cù Bạch nói về vụ tai nạn, Tả Duy Đường đã nhảy tới che lấy Hàn Vũ, cảnh giác nhìn đôi phương, bản thân Hàn Vũ cũng hoảng sợ, nhưng giấy tờ nhà và chìa khóa kia lại giống như mọc cánh, bay vào tay Hàn Vũ.

Cù Bạch cười khê, trở lại bên cạnh Cù Ngôn Cù Ngữ và người đàn ông kia, anh ta dán vào tai hai đứa nhỏ nói gì đó, hai đứa lập tức quay sang lớn tiếng gọi, “Chú Hàn, chú Tả!”

Tiếng chưa vang hết, trong phong khách đã không còn bóng dáng người khác.

Hàn Vũ ngây ngốc nhìn phòng khách trống rỗng, trong lòng đột nhiên giống như thiếu mất một phần, cậu bước lên vài bước, đứng ở nơi vừa rồi còn có bóng dáng hai đứa nhỏ, nhìn trái nhìn phải một vòng, mới buồn bã thất vọng nhìn về phía Tả Duy Đường.

“Bọn nó thật sự đi rồi.....”

Tả Duy Đường bước đến, nhẹ nhàng kéo Hàn Vũ có chút ủ rũ qua, trán chạm trán cậu, ánh mắt nhìn thẳng vào trong mắt Hàn Vũ, “Nhưng anh còn ở đây.....”

Hàn Vũ cố gắng nhếch khóe miệng cười Tả Duy Đường, chưa sót nói, “Thiếu chút nữa em thật sự xem bọn nó là.....” con đầu của chúng ta.

“Ừm, anh biết.” Tả Duy Đường chạm trán cậu, nhẹ nhàng đáp, “Nếu em thích, chúng ta có thể nhận nuôi.”

Hàn Vũ nhìn tia nghiêm túc trong mắt Tả Duy Đường, tim nảy lên, đủ lời nói đảo lộn trong miệng, cuối cùng, cậu chỉ nói, “Được, nhưng không phải hiện tại, đợi khi chúng ta không cảm thấy tịch mịch lại nói, trẻ con không phải vật thay thế, đợi khi chúng ta quên hai nhóc quỷ kia rồi nói!”

97. Chương 96: Ngoại Truyện 8: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (1)

(tựa đề bựa ghê =)))

Trong một góc phòng bao, Hàn Vũ đang cầm ly rượu nói đùa với Tề Lâm, nói nói, đề tài chạy tới ‘khốc ca’ đang cùng người đàn ông của cậu giao lưu bàn nhậu.

(Tề Lâm là Kỳ Lâm đó)

Hàn Vũ huých huých Tề Lâm, “Làm sao dụ dỗ được? Tình yêu sét đánh?”

Từ khi Tề Lâm trở về, đây là lần đầu tiên mấy người bạn đi tụ họp, cách biệt bốn năm năm, ai cũng đều đã là người có gia đình có bạn đời, bạn bè họp mặt đều mang theo nửa kia của mình.

Mà bởi vì Tề Lâm vừa được điều nhiệm về, công việc rất rườm rà lộn xộn, là người đến nơi cuối cùng, những người đang ngồi trừ Hàn Vũ ra đều đã chuẩn bị sẵn tư thế hung hăng dạy dỗ thằng nhóc thối đi một lần là ba bốn năm không tin tức này một trận về quan niệm thời gian và khoe khoang cảm giác ưu việt khi có bạn đời.

Kết quả, khi thấy thằng nhóc kia dính dính ngáy ngáy mang một người đàn ông tới đây, lập tức không ai không té sập mặt.

Thấy mọi người đều kinh ngạc cực kì, Tề Lâm tới muộn gần nửa tiếng không phúc hậu cười hắc hắc, ngay lập tức chọc giận nhiều người, khi bị người khác bắt được muốn hung hãn đánh một chút, lại bị khốc ca bên cạnh cản lại.

Rất hiển nhiên đang ám chỉ mọi người — người này được anh đây bảo kê.

Nhất thời khiến mọi người càng tức, cho dù anh bảo kê, nhưng tiền đề vẫn là thằng nhóc này là bạn bọn tôi, vì thế tốp năm tốp ba ồn ào, một đám chen tới rút bia cho khốc ca.

Đánh đến cuối cùng lại phát hiện chỉ có Tả Duy Đường có thể ganh đua cao thấp với hắn, cả đám mới ngồi lửa giận, hò reo cổ vũ cho hai người, đương nhiên, cơ bản đều là phát cờ cổ vũ cho Tả Duy Đường nhiều hơn.

Tề Lâm cầm chai bia vui vẻ cụng với Hàn Vũ, “Tình yêu sét đánh c*c chó, lúc đó tôi vừa làm ổ trong cái xe bánh mì (*xe vans*) bầy tiếng mới ra, liếc mắt một cái đã thấy hắn đứng đó, nhất thời cảm thấy, mịa, vận may của tôi đại khái đã tới rồi, vừa xuống xe đã tìm được cu li và người dẫn đường có sẵn nha, vội vàng đắp da mặt dày, bảo hắn dọn hành lý tới ktx dùm tôi.”

Tề Lâm cười uống một ngụm bia, ánh mắt lướt đến người đàn ông đang tỷ thí vòng cuối cùng với Tả Duy Đường.

.....

Đời người là gì?

Ngàn vạn người lại có ngàn vạn câu trả lời, đối với Tề Lâm mà nói, đó là từng lần đổi đệm giường, từ phòng ngủ bốn mươi m2 trong nhà dọn tới căn phòng bốn người trong trường, lại từ phòng bốn người ở trường dời tới phòng ba người trong doanh địa nhỏ nóng ẩm ngoài biên cảnh.

Đừng nói Tề Lâm không có mục tiêu theo đuổi, trong gần hai mươi bốn năm cuộc đời của cậu ta, mục tiêu hai mươi năm trước đều đã bị mình ăn mất, trong bốn năm sau đột nhiên một giấc tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một cái phòng nhỏ che kín cạm bẫy.

Cho nên, cậu mới bắt đầu từng lần di chuyển, cậu biết, mình chỉ không ngừng đổi một cái giường mà thôi, nhưng sau khi tất cả kết quả và ý nghĩ đều thể hiện ra, Tề Lâm tạm thời chỉ có thể nhìn ra sự thay đổi của cái giường kia.

“Hah.....” Tề Lâm ném mạnh túi hành lý trong tay xuống đất, xoay người nhìn anh quân nhân cool ngầu phía sau mình, “Cám ơn nha anh đẹp trai! Tôi là Tề Lâm, sinh viên quốc phòng được điều tới, còn chưa hỏi tên anh đâu?”

Quân nhân phía sau thả một túi hành lý khác của Tề Lâm xuống đất, nhìn về phía bàn tay Tề Lâm vươn ra, nhanh chóng vỗ một cái, “Tang Ngôn.”

Tề Lâm thu tay, lại đánh giá đối phương một chút, dáng người cường tráng cao lớn, ngũ quan sâu sắc, nhìn giống như có chút huyết thống dân tộc thiểu số, nhưng trên mặt không có cảm xúc gì, ánh mắt rất sắc bén, vừa nhìn, khí chất cả người có vài điểm tương tự với vị kia nhà Tiểu Ngũ.

Nhưng nếu tỉ mỉ phân biệt, lại cảm thấy kém hơn rất nhiều, nhưng vị kia nhà Tiểu Ngũ vẫn luôn trầm tĩnh, trong mắt luôn ra vẻ bình tĩnh và yên lặng, luôn khắc chế cảm xúc của mình lộ ra ngoài, hơn nữa, cho người khác cảm giác rất lạnh lùng và xa lánh.

Vị Tang Ngôn này lại không giống, tuy mặt không cảm xúc, nhưng ngũ quan cương nghị và nước da đen bóng, nhìn thế nào cũng lộ ra hương vị đàn ông khí phách và không tùy tiện nói cười từ bản chất, không giống vị kia nhà Tiểu Ngũ, cho dù tận lực duy trì vẻ ngoài lạnh lùng, cũng có thể nhìn ra không phải đèn cạn dầu, khiến cậu căn bản không muốn tiến đến trêu chọc!

Trong mắt Tề Lâm, vị Tang Ngôn này nhất định là loại hình khốc ca mặt lạnh tâm nóng.

Đừng hỏi cậu làm sao nhìn ra anh cool ngầu này mặt lạnh tâm nóng, không thấy người ta đứng ở cửa quân doanh vừa thấy mình xuống khỏi cái xe nát kia đã tiện tay đón lấy hành lý cho mình, còn một đường dẫn mình tới ktx à?

Chỉ tiếc, mặc dù khố ca này mặc quân trang, nhưng chỗ quân hàm lại trống không, cũng không biết là cố ý không đeo, hay là bởi vì hấn ra ngoài vội vã mà không mang theo.

Tề Lâm tự nhận mình có chút tâm tư mượn quyền cậy thế từ trong khung rồi.

Ngay khi Tề Lâm tự cho rằng mình đánh giá đối phương rất bí mật không rõ, đối phương đã lặng yên không tiếng động thu hết hành động của cậu vào trong mắt, lát sau, hấn bước một bước lớn tới trước mặt Tề Lâm.

Tề Lâm há hốc mồm ngửa đầu nhìn hấn — rất có cảm giác áp bức.

“Một lát nữa sẽ có người phụ trách dẫn các cậu đi lãnh vật dụng, trước cơm chiều tập hợp ở sân thể dục, sẽ có người nói cho cậu, cậu đã tới một nơi thế nào.” Nói xong, xoay người đi mất.

“Từ từ!” Thấy đối phương sắp rẽ qua góc hành lang, Tề Lâm sực tỉnh, lập tức gọi với theo.

Đối phương dậm chân, hơi nghiêng người, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía cậu.

Tề Lâm cười một tiếng, bảo hấn chờ, lập tức chạy về, lấy ra một túi thịt bò sấy khô và một lon bia từ trong hai túi hành lý lớn của mình, ném cho đối phương, “Mời anh ăn, hôm nay cảm ơn nhiều nha, về sau mời anh ăn cơm, cái này coi như lợi tức trước.”

Tang Ngôn cúi đầu nhìn lon bia trong tay, lại nhìn nhìn thịt bò khô giống như đồ ăn vặt của trẻ con, mi tâm hơi giật giật, cảm xúc lóe lên rất nhanh, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tề Lâm, lắc lắc hai thứ trong tay, lên tiếng hỏi, “Mang theo nhiều không?”

Tề Lâm sờ mũi, “Đương nhiên, nơi này rất khổ, trước khi đến tôi đã hỏi thăm, sao, lâu rồi không ăn đúng hông? Không có gì, anh ăn hết đi, không đủ thì qua hỏi tôi, trong hai túi hành lý của tôi đều là cái này.”

(chưa đánh đã khai rồi em =))))))

Tang Ngôn nhìn cậu một cái sâu xa, gật đầu, không đáp lời đã xoay người đi.

Tề Lâm gãi gãi đầu, nghĩ thầm đúng là khốc thật, nhiều thêm một câu vô nghĩa cũng không không chịu nói, nhưng nhìn có vẻ cực kì không tồi! Cậu xoay người đi vào phòng ngủ bắt đầu sắp xếp hành lý.

Đúng như lời cậu nói, đồ cậu mang theo phần lớn đều là đồ ăn vặt bia còn có một ít thuốc lá, cái khác, trước khi cậu đến đã hỏi thăm, chỗ này là quân đội, từ ăn đến dùng đều do quân đội cung cấp, cậu chỉ cần cầm bảng tên của mình đi lãnh đồ dùng là được.

Cho nên nói là sắp xếp hành lý, thật ra chính là mở tủ nhét hai cái túi vào, sau đó chỉ còn việc ngồi xuống.

Vừa mới ngồi không bao lâu, cửa ktx đã bị đá văng lần nữa, ba đại hán (*đàn ông vạm vỡ*) lần lượt đi vào, Tề Lâm nhìn nhìn ba người hình thể cường tráng, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, hình thể này đều có thể so với lão đại nha, thân thể nhỏ của mình đây nếu xung đột với mấy người này, làm sao chết chắc cũng không biết được?

“Người anh em tới sớm thế!” Một người trong đó thả hành lý xuống liền chào hỏi Tề Lâm.

“Bình thường bình thường.” Tề Lâm cười pha trò, “Có muốn tôi hỗ trợ không?”

Trong lúc hai người trao đổi bước đầu, hai người kia cũng nhanh chóng trò chuyện gì đó, một trong số đó rõ ràng là người mặc quân trang đón người ở doanh địa, nói xong hai ba câu nên nói liền sải bước rời đi.

Tề Lâm biết, hai người còn lại chính là bạn cùng phòng hoặc là.... anh em sau này của mình.

(ktx ở đây 3 người 1 phòng nha)

Hình thể hai người đều rất cường tráng, nhưng chiều cao lại hơn kém không ít, một người còn cao hơn lão đại một chút, người kia thì thấp hơn, đại khái cỡ cỡ Tiểu Ngũ.

Trong lòng thầm so sánh, Tề Lâm đã ý thức được trong lúc vô ý, mình chẳng những muốn so sánh chiều cao tướng mạo hai người này với bạn cùng phòng trước kia, từ thái độ trong tâm mà nói, cậu cũng hy vọng hai người này có thể là An Húc Dương và Hàn Vũ.

Cậu nhếch miệng cười cười, để dụ đi cảm xúc khó hiểu trong lòng, cũng biểu đạt thiện ý với hai người.

Hai người kia không có nhiều tâm tình như Tề Lâm, bọn họ đều được điều trực tiếp từ quân đội tới đây, mỗi người đều có tố chất binh sĩ rất ưu tú, chỉ tiếc bên trên không người không thế, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của cấp trên.

Đơn giản khi bọn họ tham gia con đường làm binh, cũng đã có giác ngộ nên dâng hiến nhiệt huyết cho mảnh đất này, hơn nữa, bọn họ lăn lộn trong quân đội đã ba năm năm, cũng nhìn thấy những thứ cong cong vẹo vẹo đó không phải thứ bọn họ có thể chơi, cho nên đối với việc có thể tới nơi này, thật ra bọn họ cầu còn không được.

Chỉ là, trong nháy mắt khi nhìn thấy Tề Lâm, bọn họ vẫn có chút kinh ngạc.

“Tôi là Đinh Toàn, từ quân khu C điều tới, làm thông tin điện tử.” Người cao hai ba bận sắp xếp xong đồ mình mang tới, tay chân rất nhanh nhẹn, sau đó một tay chống thắt lưng, vươn một tay ra với Tề Lâm, trên mặt lộ ra nụ cười sang sảng.

“Tôi là Tề Lâm, sinh viên quốc phòng viện y học thủ đô điều phối tới.” Tề Lâm nhẹ vỗ tay bàn tay kia.

“Sinh viên quốc phòng? Còn là quân y dùng dao? Vậy sao lại chung ktx với bọn tôi, có phải cấp trên sắp xếp nhầm rồi không?” Người thấp hơn kinh ngạc, cũng nói, “Tôi là Hạ Chí Hạo, quân khu H điều tới, có chút nghiên cứu với phòng ngự tin tức mặt đất.”

(gốc , search gg cũng không rõ lắm là bộ phận nào trong quân đội, tra tiếng việt thì quả thật là không có từ trên:())

Tề Lâm sờ sờ mũi, giải thích, “Tôi học y được, không phải lâm sàng.”

Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo vẫn không hiểu nhìn cậu, y được lâm sàng khác gì nhau?

“Y được không được phép dùng dao chữa trị, chuyên ngành bọn tôi nếu học xong cũng chỉ xem như nhân viên kỹ thuật quốc gia, giám sát điều chế được gì đó, trình độ gà mờ của tôi tới chỗ này, khẳng định cũng không vào được ngành giám sát điều chế được.”

Tề Lâm giải thích thêm, trong lòng cũng có chút mất mát, thư điều phối của cậu đã xem qua, trên đó căn bản không ghi rõ để cậu vào đơn vị nào, chỉ bảo cậu tới đây báo danh, sau đó sẽ giao hết cho người phụ trách ở đây phân phối.

“Nga! Vậy không chừng trước tiên sẽ tập trung hết người mới cùng huấn luyện, tố chất binh sĩ của mỗi người đủ tư cách rồi, mới phân chia theo nhu cầu và chức nghiệp!” Đinh Toàn gãi đầu đoán.

Ba người cũng chỉ có thể tạm thời suy đoán như thế, thời gian còn lại thì đợi người dẫn bọn họ tới nơi lãnh đồ dùng sinh hoạt, ba người kéo ghế ngồi thành một vòng, câu có câu không nói chuyện một lát, coi như làm quen.

Ba người cùng tuổi, nhưng tháng sinh khác nhau, sắp xếp theo tháng, Hạ Chí Hạo là lão đại, Tề Lâm xếp hàng lão nhị, Đinh Toàn lại là em út.

Vốn ba người tính gọi đại ca, lão nhị, lão tam, nhưng Tề Lâm cứ cảm thấy bị hai người kia gọi lão nhị lão nhị, dễ khiến cậu có bóng ma tâm lý, nói tới nói đi, rốt cuộc ba người thống nhất ý kiến, chừa lão nhị ra, trực tiếp gọi đại ca, lão tam, lão tứ.

(nhị là tiếng lóng chỉ ngu ngốc)

Đợi khi có người tới mang bọn họ đi lấy chăn đệm, ba người đã gọi nhau như thế, trò chuyện sớm không còn xa lạ nữa.

So với Tề Lâm, hai người kia không hổ là lão làng lăn lộn trong quân đội đã lâu, trong thời gian được người

dẫn đi lãnh đেম, hai người đã thăm dò được bảy tám phần phân cấp quyền lực trong doanh địa này.

Chờ khi trở lại phòng, ba người thu dọn đেম chẵn, Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo một đến một đi phân tích phỏng đoán khiến Tề Lâm nghe mà sửng sốt.

“Xem ra vị Hắc Diêm La kia đúng là không thể chọc, ngay cả thân binh dưới tay hắn cũng nói như thế, đối với mấy người bên ngoài tới như chúng ta không biết còn hạ độc thủ thể nào nữa đâu!”

“Cậu muốn chọc cũng phải có cơ hội, người ta đều ngồi trong văn phòng bày mưu nghĩ kế, muốn chinh chúng ta cũng chỉ là chuyện hoạt động da miệng, ở dưới có một đám xoa tay tình nguyện hỗ trợ đó! Chẳng qua không phải trung úy kia cũng nói à? Bình thường liều chết huấn luyện, lúc đụng tới dao thật sừng thật mới có mạng sống.”

Hai người trầm mặc, lúc tới nơi này, hai người cũng đã biết đây là chỗ thế nào, tuy nói đã nhập ngũ vài năm, tay cũng không phải chưa từng dính máu, nhưng không so được với tần suất diễn ra ở nơi này, thường thường sẽ có nhiệm vụ và nơi chiến đấu, còn khuyết thiếu một ít cảm giác nguy cơ.

Trung úy dẫn đường cho bọn họ hiển nhiên không thể không biết bọn họ đang thám thính tin tức, chỉ là người ta đủ thực lực, căn bản không thèm để ý bọn họ thám thính như thế.

Chẳng những nói những thứ bọn họ biết, cả những thứ không biết hoặc là không muốn biết cũng nói hết với họ, đều là trung úy, người ta thể hiện hơn ba người họ không chỉ một cấp bậc.

“Tôi nói, đại ca lão tứ, hai người đến còn chậm hơn tôi, sao mấy chuyện này lại biết rõ hơn tôi thế?” Tề Lâm trải đেম xong, nhất thời lưỡi không muốn trở mình, ngồi xếp bằng trên đেম hỏi.

Hai người liếc nhìn nhau, cười đều, “Đến đến đến, lão tam, gọi anh một tiếng, anh đây sẽ dạy cho cậu cái gì gọi là tin tức ngầm, cái gì là tổng hợp với phân tích.”

“Cút!” Tề Lâm giận.

“Ha ha ha.....” Hai người ôm bụng cười, “Lão tam, các cậu mới từ trường ra còn rất ngây thơ, trung úy vừa rồi mang chúng ta đi lãnh đồ dùng rõ ràng cố ý lộ ra mấy tin tức cho chúng ta, chỉ là một vài việc dù sao cũng khó mà nói trắng ra, cho nên mới nói chẳng đâu ra đâu, cậu lẫn lộn thêm vài năm nữa cũng sẽ hiểu thôi.”

Nói cho dùng, vẫn là vấn đề từng trải và kinh nghiệm, tuy ba người đều đeo hàm trung úy vào quân doanh, nhưng Tề Lâm đi ra từ sách vở, đám Đinh Toàn đều là từ quân đội gian nan vượt khó từng bước tích lũy được.

“Nói tới cái này, các cậu nói, trong quân doanh chúng ta thật sự ngay cả một nữ binh cũng không có? Nói thể nào bác sĩ y tá nhân viên vệ sinh gì đó cũng phải có một hai người chứ?” Hạ Chí Hạo nâng thông dong

hỏi.

Nói đến đây, Tề Lâm lập tức sững sốt, nam nam nữ nữ....

Không đợi cậu nghĩ ra ý tứ trong lời nói của hai người này vừa lướt qua đầu mình, bên kia Đinh Toàn đã kêu lên, “Fuk! Tên vương bát đản (*tên khốn?*) giúp tôi điều qua đây rõ ràng nói chỗ này núi đẹp nước tốt, gái đẹp siêu nhiều mà!”

“Ừm, nói thế nào chỗ này cũng coi như cực nam đất nước, dân tộc hỗn tạp, nhưng núi đẹp nước tốt vẫn phải có, con gái long lanh cũng có rất nhiều, chỉ tiếc, người ta không ở trong quân doanh, cậu muốn nhìn cũng chỉ có thể ra ngoài nhìn!” Tề Lâm cười nói.

Hai người khác yên lặng nhìn qua Tề Lâm, “Fuk! Cậu xem đây là nhà mình hả, muốn đi vào thì vào muốn ra thì ra?”

Tề Lâm cười không nói gì.

Hai người kia thấy không thú vị, cảm giác này, thấy sao cũng không đúng, mọi người đều là đàn ông tinh lực dồi dào, nhớ thương con gái mềm mại đều bình thường, sao thằng nhóc này giống như tuyệt đối không để ý vậy.

“Lão tam, có phải có cô gái tốt nào đó đang chờ cậu ở nhà đúng không?” Đinh Toàn suy tư, không nhớ thương cô gái khác, thì cũng chỉ có thể là người ta đã sớm có chốn về thôi!

“Hử!” Tề Lâm kinh ngạc, không biết sao bọn họ lại cho ra kết luận này, “Không có!”

“Thật?” Hai người kia hí hóp mắt.

“Vậy sao cậu không khó chịu, vào quân doanh, chúng ta lại là binh sĩ mới vào, trong nửa năm không ra được, cậu muốn nhìn muỗi cái, nói không chừng còn tìm không thấy.”

Tề Lâm bị hai người hỏi cảm thấy buồn cười, đối với phụ nữ, hình như cậu thật sự chưa từng nghĩ về chuyện kia, có một số việc, vào thời điểm cậu có thể hiểu được thì đã lệch khỏi quỹ đạo vốn có, tới cuối cùng, chính cậu cũng không biết phương diện nào đó của mình rốt cuộc làm sao!

“Móa, đừng nói với bọn tôi cậu thích đàn ông?!” Hai người khác thấy vẻ mặt tự dưng thay đổi của Tề Lâm, Đinh Toàn đột nhiên nhả ra một câu như thiên lôi.

Tề Lâm cũng bị hai người dọa sợ, đang mới nói gì đó, Đinh Toàn lập tức ôm chần khoa trương nói, “Anh mày là thằng, cậu đừng mơ ước nam sắc anh đây, cũng không được tùy tiện ra tay, nhiều nhất thì lúc tắm chung cho mắt ăn chút đậu hủ là được!”

Tề Lâm ngăn ra, thảo bản năng nhìn về phía Hạ Chí Hạo, Hạ Chí Hạo bị nhìn cũng liên tục xua tay.

“Anh đây cũng là thằng, chỉ thích con gái có hai đồi trước ngực, không thích đàn ông cả người bằng phẳng giống anh, cậu vẫn nên đưa mắt toàn quân doanh đi, nhiều đàn ông như thế, cao có thấp có, đẹp có xấu có, rồi sẽ tìm được người chung chí hướng, còn anh em cùng ktx, lão tam cậu châm chước chút, bỏ qua đi!”

Tề Lâm sửng sốt trước phản ứng của hai người, hoàn toàn không biết nên đáp thế nào, hai tên gốc này tuy cử chỉ khoa trương, thiếu điều gào khóc thảm thiết một trận, nhưng cẩn thận cảm nhận, lại rõ ràng cảm thấy hai người này đã nhận định tính hướng của Tề Lâm nhưng lại không để bụng.

Hai người làm eo làm dáng một phen, phát hiện Tề Lâm hoàn toàn sửng sờ không phản ứng, trong lòng nghĩ nghĩ, chẳng lẽ thật sự nhìn trúng nam sắc của anh đây? Hai người không khỏi sửa vẻ mặt lại, nghiêm trang nhìn Tề Lâm nói:

“Lão tam à, doanh trại chúng ta ít nhất cũng hơn hai vạn người, còn đều là nam, cho dù theo tỉ lệ một phần mười, tìm ra được hai ngàn người tốt với cậu vẫn được, cậu đừng thất cổ trên hai cái cây bọn tôi, nha?”

“Tuy tôi cũng biết, người như bọn tôi, phóng mắt cả quân doanh cũng khó tìm được hai người khác, chẳng qua, tìm đối tượng thôi mà, chúng ta cũng không thể quá kén chọn, chấp nhận thôi, cuộc đời mà, nào đó chuyện mọi thứ đều hoàn hảo, cậu nói đúng không?”

Hai người càng nói càng không đáng tin, khóe miệng Tề Lâm giật giật, hai tên gốc này.....

Tim cũng nảy lên, còn xác suất một phần mười.... Xem ra hai người này đã thấy nhiều trong quân đội rồi, xem chuyện này là bình thường, Chẳng qua cũng đúng, thấy nhiều, ra vẻ ngạc nhiên ngược lại thành bọn họ mất mặt.

“Tôi không thích đàn ông.” Tề Lâm thấy hai người càng nói càng hăng, còn bàn xong cả chuyện về sau cậu có thể nhận nuôi mấy đứa bé, lập tức lên tiếng ngắt lời.

“Hả? Không thích?” Hai người đang nói đến vui vẻ, lúc này trên mặt vậy mà lại mang theo chút mất mát.

Chân mày Tề Lâm hung hăng giật giật! Fuk! Hai tên gốc này còn thiếu đánh hơn mấy tên cùng ktx mình!

“U u—” Đột nhiên một hồi còi to rõ vang lên khắp quân doanh, ba người trong phòng lập tức nhảy lên, mang giày chạy ra ngoài — nghi thức tập hợp người mới bắt đầu rồi!

98. Chương 97: Ngoại Truyện 9: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (2)

“Lão tam, làm sao đó? Từ lúc Hắc Diêm La kia nói chuyện cậu cứ ngây ngốc mãi, cậu nhìn trúng ổng? Không phải lúc này cậu nói cậu không thích đàn ông à?” Bàn tay to của Đinh Toàn vỗ lên vai Tề Lâm, trêu chọc cậu.

Tề Lâm hữu khí vô lực (uể oải, ỉu xìu) nhìn qua hắn, trời biết lúc cậu biết khóc ca từng làm cu li và người dẫn đường cho mình thế mà lại là Hắc Diêm La quan chấp hành cao nhất trong doanh địa này, suy nghĩ hiện lên trong đầu cậu đều phức tạp khó dùng lời diễn tả, từng con rồi lại từng con sóng lớn nổi lên.

Nhưng tóm lại, vẫn là suy nghĩ “Có lẽ mình đã thiết lập một quan hệ khó lường” chiếm thượng phong, nhưng đợi khi hắn dùng tiếng phổ thông nói hết, còn đặc biệt dặn dò chủ nhiệm bộ chính trị đêm nay phải tra xét kĩ càng phòng ngủ và hành lý của người mới đến, ngăn chặn hết tất cả vật phẩm xấu nguy hại đến tác phong tư tưởng quốc gia trà trộn vào quân đội....

Tim cậu đập mạnh một tiếng — mẹ ơi! Lời này nghe thế nào cũng giống như nhằm vào cậu, đừng nói trong lúc vô ý cậu đã tự nhét mình vào miệng hổ?

Trước khi khóc ca bỏ đi, cậu còn ném một lon bia một túi thịt bò khô cho người ta, nhân tiện còn nhiệt tình nói với người ta, mình mang theo không ít lương khô dự trữ, hoan nghênh ghé thăm! — Trong doanh trại huấn luyện của bộ đội tác chiến, tuyệt đối cấm cò!

“Lão tứ.... trong hành lý tôi nhét không ít lương khô dự trữ.....” Tề Lâm lấp bắp nhìn Đinh Toàn lộ vẻ mặt quan tâm với mình.

“Xời, tôi còn tưởng cậu mang theo vũ khí phi pháp chứ! Bị Hắc Diêm La dọa rồi? Yên tâm, tuy trong quân doanh quy định chúng ta không thể mang theo vật phẩm phi quân đội, có vài thứ, đồ ăn đồ uống thậm chí một hai bao thuốc bên trên đều sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không quá đáng là được rồi.” Đinh Toàn thông thái vỗ vai an ủi cậu, “Tôi cũng nhét hai bịch bánh quy trong hành lý.”

Tề Lâm dầm lệ nhìn hắn, “Tôi mang theo không phải một hai bịch bánh quy.....”

“Ba bốn bịch mì gói cũng không nghiêm trọng.” Hạ Chí Hạo bên trái an ủi, sinh viên quốc phòng đại khái chưa từng chân chính sống trong quân đội, luôn nghĩ mọi chuyện rất lớn.

“Cũng không phải ba bốn bịch mì gói.....” Tề Lâm cắn răng, “Tôi mang theo hai túi hành lý lớn đựng đồ ăn đồ uống bánh quy bánh mì thịt bò khô tai heo cái gì cũng có, còn có mấy điều thuốc lá và.... bia.....”

“A!” Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo đồng loạt kinh ngạc hít khí, “Cậu tưởng mình tới đây du lịch!?”

Tề Lâm đau đầu nhe răng, xoa xoa mặt, một phát nhào lên vai Đinh Toàn, nắm vai hắn liều mạng lắc, “Lão tứ, cậu nói đêm nay điều tra xong, tôi sẽ không chết chứ? Có thể chết không? Có thể chết không vậy?”

Đinh Toàn dùng sức quăng rót Tề Lâm lên cơn động kinh, vẻ mặt đồng tình vỗ vai cậu, “Sẽ không chết, chỉ nửa sống nửa chết thôi!”

“.....” Tề Lâm nhìn hẩn.

“Đừng chọc cậu ấy.” Hạ Chí Hạo vẫy tay cắt ngang hai người đối diện, “Hiện tại đi về, đem mấy thứ có thể giải quyết tại chỗ cho mấy anh em chung quanh ktx hỗ trợ giải quyết.....”

“Đại ca, anh thật sự là thiên tài!” Tề Lâm giống như được cứu vớt, mắt không chớp lấy một cái nhìn Hạ Chí Hạo, mang theo một tia may mắn hỏi, “Thuốc với rượu cũng chia ra.... Đến lúc đó mọi người uống hết thì không có luật nào trị được quần chúng?”

“Trong bộ đội không có luật nào trị quần chúng... chỉ có tội liên đới.” Hạ Chí Hạo dùng ánh mắt nhìn đũa ngọc, đầu đầu nhìn Tề Lâm.

Tề Lâm, “.....”

“Về trước, ngoài rượu ra, cái khác chia đi hết, sau đó để bọn họ giải quyết ngay tại chỗ, thuốc cũng không có ai cất trên hai bao, không vượt giới hạn thì không có chuyện lớn, nhiều nhất bị cảnh cáo một chút, nếu bị tịch thu thì coi như vận may mọi người đều không tốt!” Hạ Chí Hạo gãi gãi cằm, nghĩ biện pháp, “Bia..... lão tam, cũng chỉ cậu có thể nhận tội, cậu mang tới thì đừng cảm gánh trách nhiệm đi!”

Tề Lâm, “.....”

Lúc buổi phát biểu cho người mới chấm dứt đã gần giờ cơm tối, Hạ Chí Hạo và Đinh Toàn sau khi biết Tề Lâm dám làm chuyện “to gan” như thế cũng bắt chấp cơm nước, kéo Tề Lâm chạy về ktx, sắp xếp lại toàn bộ mấy thứ Tề Lâm mang tới, tặng đi bảy tám phần, còn lại không nhiều lắm, mấy người dùng để giải quyết bữa tối.

Hạ Chí Hạo và Đinh Toàn vừa cười giúp Tề Lâm tặng đồ đến mấy phòng khác, vừa thầm tức giận, hay lắm, may mắn con hàng này còn có giác ngộ cao, biết báo cáo “tổ chức” trước tiên, nếu hai túi hành lý lớn này mà bị lục ra, cả ktx bọn họ đều mắc tội liên đới.”

Tội liên đới này, huấn luyện về sau tuyệt đối không có thứ tốt!

Tề Lâm vừa xấu hổ không ngừng cười làm lành đi theo hai anh lính dày dặn kinh nghiệm, vừa bày ra bộ mặt “đây vốn để chuẩn bị tặng mọi người, nhanh nhận đi đừng ngại” với các anh em cùng ktx đang kinh ngạc nhận đồ ăn – fuk! Mấy người đừng có khách sáo, mau nhận đi, tốt xấu cũng để tôi bị phạt ít một chút!

Buổi tối, khi chỉ đạo viên chính trị của người mới mang theo một đám người tới ktx, tuần tra từng phòng từng phòng cũng như làm công tác tư tưởng, Tề Lâm đã nghe theo đề nghị của hai người khác trong ktx, tự mình ôm mấy lon bia, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ nộp lên.

Chính sách đảng ta vẫn luôn tuyên dương thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, tuy Tề Lâm nhiều lần nghi ngờ độ tin cậy, nhưng tự mình nhận sai lập tức nộp lên, nói thể nào cũng tốt hơn bị lục ra!

Kết quả, Tề Lâm kiễng chân chờ đợi, chẳng những cậu chờ được chỉ đạo viên chính trị làm cậu nơm nớp lo sợ, còn chờ được cả Sát thần mặt đen của doanh trại bọn họ, sợ tới mức theo bản năng ôm bìa vào một tiếng chuồn vào ktx.

Trong phòng, hai người còn lại đang dùng thời gian còn sót lại, ôm điện thoại của mình, cho dù không tìm được người để liên lạc, cũng lưu luyến chơi game.

Thấy Tề Lâm vẻ mặt từ cô vợ nhỏ đột nhiên biến thành lệ quỷ nhảy vào, hai người không khỏi kinh ngạc nhìn cậu, “Gặp quỷ?”

“Không khác lắm.” Tề Lâm lắc đầu nhìn hai người, “Hắc Diêm La tự mình đi theo ‘đội an ninh trật tự’ lên đây.”

“Shh!” Hai người đồng loạt hít khí lạnh, “Thật sự? Không phải chứ, không nghe ma cũ nơi này nói hán sẽ đến mà! Lão tam, tình báo của cậu chính xác không?”

“Tôi tận mắt thấy, hán lên lâu rồi, bắt đầu từ đầu kia hành lang, có lẽ mười phút sau sẽ tới trước cửa phòng chúng ta, cậu nói có chính xác hay không?!” Một bàn tay của Tề Lâm hung hăng vỗ bàn, nóng nảy.

Hạ Chí Hạo và Đinh Toàn nghe xong, lập tức đứng thẳng tắp, tay lật một phát, tắt máy điện thoại tháo pin cầm trong tay, đi đều bước tới tủ quần áo của mình, moi hết hai túi bánh quy bánh mì gì gì đó giấu trong tủ ra, cầm trong tay, tới trước cửa đứng.

“Mẹ nó, Hắc Diêm La cũng tới rồi, lão tam cậu còn đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh ôm bìa lại đây, đúng, cúi đầu, cậu đang xám hối đó! Đừng lảm nhảm!” Đinh Toàn liếc mắt thấy Tề Lâm ngẩn người, lập tức nhỏ giọng quát chỉ đạo, thẳng nhóc này quá ngốc!

Ba người mới đứng chỉnh tề, cửa ktx đã bị đẩy ra.

Chính trị viên và một huấn luyện viên tác chiến bước vào, Hắc Diêm La Tang Ngôn trầm mặc khoanh tay đứng sau sườn phải của chính trị viên, không lên tiếng, đây là để không giọng khách át giọng chủ, lần tuần tra này từ bản chất mà nói, chỉ là để chính trị viên và sĩ quan huấn luyện (*về sau gọi là giáo quan nha*) ra uy với người mới.

Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo âm thầm trao đổi ánh mắt, lập tức thẳng thắn trình thứ trong tay lên chính trị viên và giáo quan, “Báo cáo chính trị viên, sau khi chúng tôi nghe cấp trên phát biểu, lập tức nhận thức được sai lầm của mình, đã tiến hành phê bình và tự phê bình, hy vọng chính trị viên có thể tha thứ cho chúng tôi.”

Hoàng Hưng trên vai hai vạch một sao lia mắt qua mấy thứ trên tay Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo, lại nhìn nhìn thứ trong tay Tề Lâm đứng ở cuối cùng cúi đầu thật thấp, hắc hắc cười hai tiếng, “Giác ngộ cao đấy, tôi còn chưa nói cái gì đâu?”

Nói xong, ý bảo hai thân binh theo sau hẳn đi lên tịch thu.

“Hay lắm nhóc, bia cũng dám mang vào trong! Đám người mới đúng là năm này trâu bò hơn năm trước! Người mang bia tới, cậu tên gì?” Hoàng Hưng hứng thú hỏi.

“Báo cáo, tôi tên Tề Lâm.” Tề Lâm thông minh nộp bia lên, đứng nghiêm chào, sau đó trả lời.

“Tề Lâm..... Kỳ Lâm..... Đúng là một cái tên hay.” Hoàng Hưng cười tủm tỉm nói, đột nhiên lại đổi chủ đề, “Tên hay, gan cũng lớn. Được, nể mặt cậu vừa mới tới, chép phạt kỉ luật đảng hai mươi lần, trước huấn luyện sáng mai nộp lên văn phòng tôi là được!”

Tim Tề Lâm hụt một nhịp, chép xong hai mươi lần, trời cũng gần sáng rồi.... Điều này tỏ rõ, cho mình một đêm không ngủ!

“Theo quy định, mở ngăn tủ, ném hành lý ra, tuy giác ngộ chính trị của các cậu cao nhưng mỗi phòng đều tra, các cậu cũng không thể đặc thù, tra rồi bọn tôi yên tâm, các cậu cũng yên tâm.” Hoàng Hưng vẫn mang theo khuôn mặt cười nói hết.

Ba người đồng loạt mắng trong lòng — muốn làm chính trị đều là chồn. Ngoài mặt lại không chút oán giận mở cửa tủ, tha hết toàn bộ hành lý quân dụng ra, ném xuống đất cho người kiểm tra.

Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo đều ném một túi hành lý đựng vài bộ quần áo và một ít đồ dùng cá nhân, chỉ có Tề Lâm nhậy nhậy như như lấy ra hai cái túi xẹp lép bỏ xuống đất.

Đồ ăn tặng đi hết, cơ bản không còn lại cái gì, thường phục của sinh viên quốc phòng và đồng phục quân đội vốn không giống nhau, cậu vừa tới đây, được phát đầu tiên là đồng phục huấn luyện và thường phục, đồ dùng sinh hoạt bao gồm đệm chăn đều được quân đội phát, trừ đồ ăn, cậu thật sự không biết chỗ này còn có gì đáng để mình phải vác từ xa tới.

Túi của Tề Lâm vừa được lấy ra, mấy người trong phòng đều không nhịn được cùng nhìn qua, hai cái túi hành lý lớn như vậy, nếu đã mang tới, chứng minh đồ đạc không ít, chỉ là hiện tại lại xẹp lép....

Đồ đâu?

Tang Ngôn theo sau mọi người quét mắt qua hai túi hành lý, hàm ý sâu xa nhìn Tề Lâm, vừa vặn chạm phải ánh mắt Tề Lâm đang lau mồ hôi.

Tề Lâm gật mình, đột nhiên cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi hột — Mịa, quên mất vụ này, Hắc Diêm La từng chứng kiến đồng đồ “vi phạm nội quy” của mình a!

Tang Ngôn lẳng lẳng nhìn Tề Lâm vài giây, sau đó nhàn nhạt dời mắt đi, cơ thể hơi động đậy, toàn bộ người sững sờ chung quanh đều sực tỉnh, nhanh nhẹn mở hai cái túi của Tề Lâm ra, trừ mấy bộ quần áo theo mùa và hai tấm ảnh chụp, đúng là cái gì cũng không có.

Lúc ảnh bị lấy ra, Tề Lâm khấn trương một phen — không phải ảnh chụp cũng bị tịch thu chứ? Ông đây cũng chỉ để ý hai thứ này, ngàn vạn lần đừng thu của ông!

Hai tấm ảnh, một tấm là ảnh gia đình Tề Lâm và cha mẹ, một tấm là ảnh chụp lưu niệm khi bốn người cùng phòng ktx đi du lịch.

Cuối cùng khi Tề Lâm khấn trương đến mức hít thở không thông, hai binh lính soát đồ nhét từng thứ lại, sau đó lớn giọng báo cáo với Hoàng Hưng, không phát hiện vật phẩm vi phạm nào khác.

Tề Lâm nơm nớp lo sợ nhìn Hoàng Hưng, chờ hấn lên tiếng, cố tình Tang Ngôn lại tránh sau Hoàng Hưng, vừa đối diện ánh mắt của người nọ, trong lòng lại bồn chồn không yên.

Chỉ hy vọng hấn quyền cao chức trọng, chỉ coi như mình đang thả rắm, chép phạt hai mươi lần đã đủ ác rồi, đừng chính người thêm nữa!

Rốt cuộc, Hoàng Hưng không phụ mong đợi của Tề Lâm, phẩy tay với các binh sĩ, “Được rồi, tốt lắm, rất sạch sẽ, rất tự giác. Nghỉ ngơi đi, ngày mai cò tập hợp vừa vang, cuộc sống thuộc về nơi này của các cậu mới chính thức bắt đầu!”

Trong nháy mắt ba người cung tiễn đoàn người ra khỏi phòng ngủ, Hoàng Hưng đột nhiên cười quay đầu lại nhìn lướt qua ba người, “Hai mươi bản kỷ luật đăng, tôi hy vọng có thể thấy được là do một người viết. Nếu không..... tôi nghĩ các cậu sẽ không muốn biết hậu quả là gì đâu.”

Ngụ ý, nếu các cậu anh em thân tình muốn giúp đỡ, vậy tốt nhất là một người chép hai mươi lần, đừng để hấn phát hiện hai mươi bản kỷ luật đăng xuất hiện ba nét bút.

Ba người nhìn nụ cười của Hoàng Hưng cột sống đều run hết cả lên, cùng mạnh mẽ gật đầu.

Sau khi đám người đi hết, ba người mới thở mạnh một hơi, Tề Lâm vừa lau mồ hôi không hề tồn tại trên trán, vừa cân nhắc, hai anh em mới quen nếu lát nữa thật sự muốn giúp mình, vậy thì xấu hổ bao nhiêu, rốt cuộc nên từ chối thế nào mới tỏ vẻ mình đã nhận ý tốt của người ta mà còn tỏ vẻ mình rất có đạo đức!

Ngay lúc Tề Lâm còn đang tự sướng hình ảnh huynh đệ tình thâm, Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo đều đã tự cầm đồ dùng vệ sinh của mình, khăn mặt tiêu sái vắt nơi tay, lần lượt bước tới chỗ Tề Lâm đang đứng sững sờ.

“Thật ra chính trị viên hoàn toàn nghĩ nhiều, đừng tới cán bút làm sao cũng không tới phiên tôi! Lão tam xuất thân sinh viên, bảo tôi giúp cậu ta chép chữ còn không phải múa rìu qua mắt thợ à.” Đinh Toàn vỗ vỗ vai Tề Lâm, lệt xệt lệt xệt bước ra người, đi tới phòng tắm.

“Đúng vậy, tôi đây cao lớn thô kệch, chỉ có thể chần sủng đánh nhau, chuyện văn nghệ như thế nào tới phiên tôi!” Hạ Chí Hạo cũng vỗ vỗ vai Tề Lâm, “Lão tam, anh tin tưởng cậu, thức một đêm, không chỉ chép hai mươi bản, chép luôn bốn mươi bản để chính trị viên thấy giác ngộ cao của cậu!”

Tề Lâm, “.....”

— Fuk! Không bao giờ tin tưởng tình yêu đích thực nữa!

Mà bất luận tình yêu đích thực có tồn tại hay không, thức cả đêm chép hai mươi lần kỉ luật đảng đã là chuyện vãn đã đóng thuyền, nếu cậu không muốn những ngày về sau bị tước một tầng da, chỉ có thể làm theo thôi.

Buổi tối vừa qua mười một giờ, hai tên gốc dựa theo đồng hồ sinh học của mình đã ngáy rung trời trên giường, mà “công trình lớn” của Tề Lâm mới hoàn thành chưa tới một phần ba.

Cậu duỗi người, ngẩng đầu nhìn lên trên, lại nhìn một góc sân huấn luyện đối diện ktx bọn họ qua ban công, lúc này sân huấn luyện tĩnh mịch, đen kịt lại im ắng, trong hoàn cảnh thế này, dường như luôn dễ khiến người ta không khỏi hướng về nội tâm.

Tề Lâm thất thần, đầu óc mơ màng chuyển động, một vài bốn người bay vào trong não cậu, có cha mẹ mình, có một đám bạn ăn hại cùng ktx, còn có.....

Cậu đột nhiên vỗ mạnh đầu, kéo suy nghĩ của mình về, xoa xoa hai má, giúp bản thân bình tĩnh lại, sau đó tiếp tục vùi đầu viết chữ — mệ nó, hai mươi bản a hai mươi bản!

Người ta thường nói, những lúc vui vẻ thường trôi qua rất nhanh, thật ra thì, khi con người đắm chìm trong một loại cảm xúc hoặc một loại trạng thái, bất luận là trạng thái gì, cho dù là đau buồn cũng sẽ cảm thấy thời gian qua nhanh, bởi vì ý thức chủ thể của bạn đã cắt đứt liên lạc với thời gian và không gian bên ngoài, bạn sẽ không cảm thấy thời gian trôi đi.

Giống như Tề Lâm một lòng một dạ nghĩ hai mươi lần hai mươi lần, đợi khi cậu rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ hai mươi lần này, chân trời đã lộ ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, cậu lấy đồng hồ báo thức trên bàn lên xem, mới 4h40 sáng, còn gần năm mươi phút mới tới giờ loa báo thức vang lên.

Cậu ngất ngất cánh tay mình, chỉ trong nháy mắt dừng bút, cậu mới giật mình phát giác, mình thật sự đã dừng mảnh chép xong hai mươi bản kỉ luật đảng, cậu cười đắc ý, quả nhiên con người bị bức tới cực hạn đều có thể bùng nổ.

Cậu nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, kéo cửa thủy tinh ngoài ban công bước ra ngoài.

Đối với đất trời u ám, Tề Lâm không khỏi hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra.

Lộ trình bốn ba gần hai mươi bốn tiếng không làm cậu cảm nhận được khác biệt về bản chất xảy ra trên người cậu, tuy cậu đã sớm quyết tâm muốn tới nơi này, muốn thoát khỏi một vòng cạm bẫy vây quanh cậu, nhưng dù chính thức tới nơi này, đổi một cái giường, dự lễ tập hợp, làm quen anh em mới....

Tất cả của tất cả, đều không khiến cậu càng thêm cảm nhận rõ ràng mọi thứ đang diễn ra bằng luồng không khí mát lạnh này.

Hai tay cậu chống trên lan can, đôi mắt nhìn về phía trước, xa xa đều là núi non trùng điệp, nhìn quanh bốn phía, vậy mà lại tìm không ra một lỗ hổng nào, phẳng phất như cậu từ trên trời rơi xuống nơi này, chứ không phải chen trên một chiếc xe bánh mình, từ đường núi gấp ghe xóc nảy tới đây.

Đột nhiên ba bóng người cấp tốc nhảy ra sân huấn luyện rơi vào mắt cậu.

Trước ktx chỉ có thể nhìn thấy một góc sân huấn luyện, một góc kia vừa vặn là khu huấn luyện chương ngại vật bốn trăm mét, ba người kia vừa bắt đầu đã xuất hiện ở đây bị cậu không để ý tới, hay là đã thông qua các khu khác mới chuyển qua nơi này, Tề Lâm không biết được.

Cậu ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẫn u ám như trước, mặc kệ là vừa mới xuất hiện hay đã tới từ trước, tinh thần hăng hái này vẫn khiến cậu lú lẫm.

Không phải nói huấn luyện do Hắc Diêm La liệt ra đã đủ dày vò người ta à? Sao còn có người mới sáng sớm đã bắt đầu tự ngược? Là ngại cường độ huấn luyện của Hắc Diêm La không đủ hay là biểu hiện nỗ lực phấn đấu?

Tề Lâm vừa nâng cằm ngáp vừa âm thầm cười nhạo ba người, mặc kệ là loại nào, chỉ có thể nói đối phương là đầu đất, ngại cường độ huấn luyện của Hắc Diêm La không đủ, không phải là đang rõ ràng ném gạch vào mặt Hắc Diêm La à?

Nỗ lực phấn đấu? Cái chỗ vùng khí ho cò gáy này, nỗ lực phấn đấu hơn phân nửa cũng sẽ bị phái đi chấp hành nhiệm vụ vô cùng tàn nhẫn, có còn mạng không cũng khó nói!

Tề Lâm nhằm chán phân tích thiệt hại trong lòng, đây là do hoàn cảnh hơn hai mươi năm lớn lên dạy cho cậu.

Thực lực cao thấp của ba người trên sân huấn luyện chương ngại vật rất rõ ràng, chỉ trong chớp mắt, một người hơi cao một chút trong số đó đã bỏ xa hai người kia, một mình nhảy lên rào chắn phía trước.

Tề Lâm trợn mắt há hốc mồm — cái người vừa rồi mượn lực hai ba chỗ đã tung người lên kia không phải dùng khinh công chứ?!

Cuối cùng cậu không thèm phân tích dụng ý của ba người khi vừa sáng sớm đã tự huấn luyện thêm nữa, ánh mắt cậu không tự giác bị bóng dáng dẫn trước xa xa trên sân hấp dẫn.

Người kia mặc đồng phục huấn luyện bình thường nhất, nhưng dáng người mạnh mẽ và khí thế cuộn cuộn bức người kia có thể so với một con báo đen đang trong đà chạy, đợi khi người nọ lướt qua chướng ngại cuối cùng mà dừng lại, gấp thắt lưng hít sâu vài cái, trong nháy mắt xoay người, Tề Lâm bị khuôn mặt quen thuộc kia dọa sợ!

Sao lại là hắn?!

Sao có thể là hắn?!

Thế mà lại là Hắc Diêm La? Hắn đã thuộc hàng thượng tá, nghe tin tức hai tên ngốc cùng phòng thám thính, người vài năm nay cơ bản đều trong văn phòng, có nhiệm vụ gần như cũng không ra, vậy mà còn có được bản lĩnh thế kia?

Hoặc là.... Mỗi sáng sớm khi binh lính còn chưa thức giấc đều như vậy?

Vậy hai người vẫn theo sát sau hắn, chắc hắn là vệ binh. Tề Lâm lại nhìn lướt qua bóng dáng hai người vừa mới hoàn thành hai phần ba chặn đường.

Trong lòng Tề Lâm không hiểu sao lại nảy sinh một ít cảm giác nặng nề chính cậu cũng không hiểu được, ánh sáng giao thoa trời đất càng ngày càng rõ, thái dương sắp mọc lên.

Cậu bình tĩnh nhìn người đàn ông đang khoanh tay đứng ở điểm cuối sân huấn luyện chướng ngại vậy chờ hai vệ binh của mình, có lẽ là ánh mắt quá nóng bỏng, có lẽ là ánh mắt quá lợi hại, có lẽ là cảm giác như dã thú của đối phương, tóm lại, Tang Ngôn cảm hận được ánh mắt đến từ chỗ Tề Lâm.

Hắn quay phắt đầu lại nhìn, lấy thị lực 2.0 cả hai mắt, liếc mắt một cái đã bắt được Tề Lâm đứng trên ban công lầu bốn ktx của người mới, vẻ mặt hắn đột nhiên vì diệu vài phần, híp mắt lại, khi đang muốn phản ứng, hai vệ binh đã tới trước mặt hắn, hắn bèn dời tầm mắt, thay hai tay xuống, mang theo hai vệ binh rời khỏi tầm mắt của Tề Lâm.

“Hah...” Tề Lâm chậm rãi thở ra một hơi, mẹ ơi, dù biết đối phương xa tận chân trời, nhưng đối diện ánh mắt đột nhiên bất tới của đối phương vẫn khiến cậu hoảng sợ.

Tuy ngay từ đầu Tang Ngôn không biểu bất kì hành vi quá khích gì với Tề Lâm, không nhắm vào cậu, cũng không coi trọng cậu, càng không bởi vì cậu tìm quan hệ nhét vào mà chăm sóc hay kỳ thị cậu.

Nhưng không biết vì sao, ấn tượng “mặt lạnh tâm nóng” Tề Lâm nhận định cho người đàn ông này ngay từ đầu, bởi vì hắn đột nhiên đeo lên quân hàm cao không trào tới mà tiêu tan từng chút một. Người đàn ông như thế có thể mặt lạnh tâm nóng sao?

99. Chương 98: Ngoại Truyện 10.1: Tình Yêu Như Nhảy Bungee (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Lão tam, theo mau!” Đinh Toàn xách súng tự động Tề Lâm ôm trong ngực, để cậu gắng sức dễ chịu hơn một chút.

Tề Lâm cố sức mở mắt nhìn thoáng qua Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo chạy bên cạnh mình, cậu chưa bao giờ biết hóa ra mồ hôi có thể nặng như vậy, mồ hôi trên lông mi trĩu xuống mí mắt, thiếu chút nữa khiến cậu không làm nổi động tác mở mắt này.

Hạ Chí Hạo nhìn hai người, cùng Đinh Toàn chạy tới cạnh Tề Lâm, tận lực che chở cậu, để cậu không đến mức mất cân bằng ngã sắp xuống, bọn họ đều biết, chỉ cần chân bọn họ không ngừng, cho dù mệt đến mức tim sắp bùng nổ, có niềm tin là có thể kiên trì tới cùng, nhưng chỉ cần ngã xuống, muốn đứng lên lại, nghị lực và tinh lực tiêu hao tuyệt đối không kiên trì được vài lần.

Bọn họ đang chạy trên một con đường chật hẹp, hai bên đều là cây cối um tùm, có vài chạc cây cao hoàn toàn che mất không trung, tuy lúc này bầu trời đối với họ mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao — bọn họ đang tiến hành huấn luyện hành quân cấp tốc 10km ban đêm.

Trước sau cách bọn họ 100m đều có chiến sĩ tốp năm tốp ba đang chạy đều, Tề Lâm gần như cảm thấy máu trong lồng ngực mình sắp phá vỡ mạch máu trào ra, nhịp tim đập càng ngày càng dồn dập.

Liên tục huấn luyện tàn khốc nửa tháng rồi cuộc để cậu chậm rãi hiểu được, cuộc sống quá khứ có bao nhiêu dễ chịu, cho dù mỗi học kì cậu đều lấy được thành tích không tồi từ tay sĩ quan, nhưng cũng không hề đại biểu cậu là một quân nhân đủ tư cách.

Nơi này không phải chỗ gọi là bộ đội đặc chủng, nơi này chỉ là một nơi luôn luôn tràn ngập chiến đấu và hy sinh, nếu chiến sĩ muốn sống, cũng chỉ có thể liều mạng huấn luyện vào thường ngày, tăng cường thể chất, gia tăng sức chịu đựng, gia tăng tố chất.... Gia tăng tất cả những thứ bạn có thể nghĩ tới, đây là yếu tố quan trọng nhất quyết định bạn có sống sót trong từng nhiệm vụ chiến đấu hay không.

Cho nên, trong doanh trại của Hắc Diêm La, lượng huấn luyện của tất cả mọi người đều phải dựa theo ý hấn, những kẻ không kiên trì nổi, hoặc là điều về hậu cần hoặc là lẫn lộn hai năm rồi, ở đâu hoan nghênh thì tới đó.

Sau nửa tháng, Tề Lâm nhìn thấy tất cả những người giống mình, một đám người mới điều từ các nơi tới, một đám đều thích ứng lượng huấn luyện Hắc Diêm La liệt kê ra, cho dù là người kém cỏi nhất trong mắt mọi người, sau một tuần cũng đã thích ứng.

Chỉ có cậu, hiện tại đã sau nửa tháng đi theo quần chúng huấn luyện, vẫn cảm thấy rất cố sức.

Tề Lâm cắn chặt môi, hy vọng thông qua cảm giác đau đớn trên môi để giảm bớt sự u mê do đại não thiếu dưỡng khí mang đến, cũng y vọng đau đớn này có thể khiến mình phấn chấn lên.

Cậu kiên trì không được! Đối với việc này, trong lòng cậu rõ ràng hơn ai hết, nhưng cậu không có đường để lui về sau, mặc kệ đến hậu cần lẫn lộn cả đời, hay là hai năm sau hai bàn tay trắng bị cưỡng chế điều đi đều không phải con đường của cậu, cậu không thể đi.

Cậu kiên trì không được! Nhưng cậu phải kiên trì, cho dù cậu là người biểu hiện kém cỏi nhất ở đây, nhưng chỉ cần không kéo thành tích bình quân và kéo chân sau cả đội, cậu sẽ không bị điều đi!

“Lão tam, nhanh, chỉ còn không tới một phần mười chặn đường nữa thôi, kiên trì thêm một chút.” Hạ Chí Hạo căn cứ bản chỉ đường phán đoán khoảng cách tới điểm cuối.

Đại não dần dần của Tề Lâm bị tin tức này kích thích phần chấn lên một chút, cậu lại lần nữa xúc động tinh thần, khó khăn gạt đầu lung tung với hai người anh em bên cạnh.

“Đừng làm động tác vô nghĩa, bảo tồn thể lực chạy.” Hạ Chí Hạo nhìn động tác theo bản năng của Tề Lâm, lại đau đầu. Hơn nửa tháng ở chung, bối cảnh gia sản thể lực giữa ba người tuy không thể nói là biết rõ mồn một, nhưng ít nhiều cũng hiểu biết một chút, hẳn thật sự không hiểu, nếu sinh ra trong gia đình như vậy ở thủ đô, cho dù không có tiền đồ rộng lớn, cũng không cần tới cái chỗ quỷ quái này lấy mạng ra đùa giỡn chứ!

Rốt cuộc, khi Tề Lâm cảm thấy một tia sức lực cuối cùng trên người mình đã muốn dùng hết, ba người chạy tới điểm kết, Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo coi như còn tốt, trừ mồ hôi ra nhiều một chút, đi đứng hơi muốn nhũn ra, tinh thần đều không tệ. Mà Tề Lâm ngược lại ngã rạp ra đất, lớn tiếng thở phì phò.

Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo lau mồ hôi trên mặt, đi qua cường kéo kéo Tề Lâm lên, kéo đi vài bước.

Tại điểm kết trừ mấy sĩ quan ghi chép thành tích cho bọn họ, cách đó không xa còn có xe vận binh và hai chiếc Jeep, một chiếc là xe chính trị viên và sĩ quan huấn luyện, bọn họ liếc mắt một cái đã nhận ra, một chiếc khác không biết là của ai.

Đám ba người Đinh Toàn, vốn bởi vì phải quan tâm Tề Lâm, cho nên tốc độ chạy tương đối thụt lùi về sau, bọn họ đỡ Tề Lâm đi được vài bước, mười người phía sau họ cũng lục tục tới nơi.

Mọi người ăn ý tranh thủ thời gian không nhiều lắm cố gắng nghỉ ngơi điều chỉnh lại cơ năng thân thể mình.

Quả nhiên, khi một người cuối cùng mới chống gối thở hổn hển vài hơi, cảm thấy hơi khô phục lại, tiếng còi lệnh tập hợp đã vang lên.

Tề Lâm hít thở nặng nhọc, nhanh chóng di chuyển tới vị trí đứng của mình, làm theo hiệu lệnh của đại đội trưởng tập hợp, nhìn phải, nghiêm, nghỉ, mỗi hiệu lệnh một động tác, cậu sắp không nhớ nổi loại cảm nhận tự do tự mình không chế hoạt động tay chân của mình nữa rồi!

Sau khi bọn họ tập hợp xong, vừa vận phân vào bốn đội ngũ, cậu không biết người mới năm nay trong mắt binh sĩ cũ có tính là nhiều hay không, người mới tổng cộng chia thành bốn đại đội, tuy hơi vượt biên chế, nhưng cấp trên vẫn đưa cả đội mới thành lập bọn họ đi huấn luyện, mỗi đại đội đều chỉ có đội trưởng là binh sĩ cũ, mỗi tiểu đội trưởng đều là sắp xếp tạm thời theo thành tích các hạng mục huấn luyện ngày đầu tiên.

Hoàng Hưng ngay ngày đầu tiên đã ra oai phủ đầu bọn họ kia phụ trách công tác chỉ đạo chính trị cho mọi người.

Cũng là khi đó, Tề Lâm mới khó hiểu, một đám người mới bọn họ có gần 550 người, tối đầu tiên lúc kiểm tra ktx, trừ tiểu đội Hoàng Hưng dắt theo, còn có đội trưởng và phó đội trưởng đội mới lập của bọn họ chia ra mang theo tiểu đội của mỗi người đi kiểm tra ktx người mới.

Dưới xác suất đó, tại sao Hắc Diêm La lại theo sau Hoàng Hưng cùng tới tuần tra chứ?

Nghe người cũ nói, đây là chuyện chưa từng xảy ra, nhưng chẳng những Hắc Diêm La làm, còn vừa vận theo tiểu đội Hoàng Hưng tra tới ktx cậu.

Tề Lâm vừa nghĩ tới khả năng đằng sau đó là nhắm vào tên gà mờ vô kỷ luật là mình, liền có xúc động muốn cào tường.

Mệ nó! Cậu còn từng nhiệt tình tiết lộ với Hắc Diêm La cậu có rất nhiều đồ ăn!

Mệ nó! Cậu còn đặc biệt gọi lại Hắc Diêm La muốn đi, ném riêng cho hán lon bia! Riêng! Bia!

Chỉ cần ý nghĩ này thoáng hiện lên đầu Tề Lâm, cậu lại nhin không được muốn đánh mình, rốt cuộc cậu không thể lý giải ánh mắt của Hắc Diêm La mình chạm phải đêm đó thành “không chút để ý”, ánh mắt kia nhìn thế nào cũng là một loại dò xét và không muốn nhìn thấy mà!

Cậu vốn đã đi cửa sau, Tề Lâm không dám đoán có bao nhiêu người biết, nhưng Hắc Diêm La này nhất định biết! Không có một trưởng quan nào không rõ ràng lai lịch binh lính của mình, cho tới hôm nay, thậm chí Tề Lâm suy đoán, biện phát chồng Tiểu Ngũ tìm nói không chừng chính là móc nối với Hắc Diêm La!

Cậu dám cá, lần đó là Hắc Diêm La nhắm vào đứa đi cửa sau là mình, đã sớm nghe người cũ nói, tuy Hắc Diêm La tay đen mặt đen, nhưng tâm ngay thẳng, không chịu nổi nhất mấy người tìm phương pháp vòng vòng vèo vèo, nếu không, với chiến công của hắn, không biết sớm đã thăng tới đâu rồi! Chỉ may đêm đó mình giác ngộ sớm, không bị bắt nhược điểm ngay tại chỗ, tránh được một lần, cậu cá hai tên ngốc cùng phòng nhất định là như thế!

“Lách cách —” một loạt tiếng máy móc vang lên, sân thượng đối diện bọn họ đột nhiên sáng đèn cao áp (chém), một đám binh sĩ chạy thật lâu trong bóng tối đều chịu không nổi mà nheo mắt lại.

“Ai cho các người nhắm mắt, mở ra, mở ra hết cho ông, ai nhắm mắt người đó lại chạy 10km cho ông!” Ngay trước đèn cao áp, doanh trưởng hét to la mắng.

Đám binh sĩ vừa thềm chửi má nó vừa cố gắng để mắt mình thích ứng với ánh đèn cường độ cao này.

“Nghỉ!” Doanh trưởng hạ lệnh, các binh sĩ vừa duỗi chân, sau đó lại nói thêm, “Bên dưới, xin mời cấp trên phát biểu!”

Tề Lâm đầy đầu đều là đủ loại đọc hiểu tin tức từ mắt của người nào đó, đột nhiên nghe thông tin doanh trưởng truyền đạt, đầu óc lập tức mù mịt, khiến động tác của cậu chậm hơn người khác một nhịp, người khác vừa nghe lãnh đạo phát biểu, lập tức thụt chân về, khôi phục tư thế nghiêm, cậu thì đang phát ngốc, đợi khi mọi người làm xong, một mình cậu lại nhiều ra một nhịp.

“Cmn! Ai đó?” Không đợi Tang Ngôn nói gì, doanh trưởng Lão Tào bọn họ đã lập tức nổi giận!

“Báo cáo, là tôi.” Tề Lâm cắn chặt răng, âm thầm sinh hận, nhưng cũng không muốn liên lụy anh em.

“Cậu! Đi chạy mười vòng sân cho ông.” Tay doanh trưởng chỉ ra, hạ mệnh lệnh.

“Rõ!” Tề Lâm lớn tiếng trả lời, trong lòng âm thầm ân cần hỏi hang tám đời tổ tông nhà Tang Ngôn đang đứng bên cạnh Lão Tào chờ phát biểu, mười đời còn lại, cậu định vừa chạy vừa rửa, đỡ cho mình chạy không có động lực, dễ dàng bỏ dở nửa chừng.

Mấy Tang Ngôn hơi nhướng, nhìn lướt qua Tề Lâm chạy ra khỏi đội ngũ tới ngoài sân hãy còn chạy, sau đó dời tầm mắt về, nhìn thẳng vào đám người mới trước mặt, những người sắp chảy vào máu (thành phần) quân đội của hắn.

“Biểu hiện của các cậu không tệ, thành tích rất tốt.....” Tang Ngôn nhìn thẳng các binh sĩ, nhẹ nhàng nói, đám người hơi thả lỏng, “Cho nên, tôi quyết định hủy bỏ huấn luyện hành quân vất vả nặng cấp tốc ban đêm....”

Thả lỏng lớn hơn, nhưng chỉ giới hạn trong tiếng hít thở dồn dập hưng phấn.

“Sửa thành 5km phụ trọng trong rừng ban ngày.” Tang Ngôn nói xong, gật gật đầu với Lão Tào.

....

Chung quanh lập tức lặng như chết — tại sao bắt họ chạy buổi tối, chính là vì tại chỗ quỷ quái này tháng chín đang là tháng nóng nhất, huấn luyện ban ngày vẫn duy trì ở mức bình thường, buổi tối không ngừng tăng thêm các loại huấn luyện chịu đựng. Nhưng hiện tại....

Lão Tào mặc kệ đám bánh quẩy trứng mới (người mới người cũ) dưới tay mình đang nghĩ gì, hắn chỉ cung kính lễ với Tang Ngôn, nhìn theo đối phương lên chiếc xe jeep vẫn luôn lặng im giống như dã thú ngủ đông kia.

Khi mọi người cho rằng chiếc xe Jeep tiền bị Hắc Diêm La quay về hang ổ địa ngục của hắn, đột nhiên cửa kính xe bên Hắc Diêm La ngồi hạ xuống, hắn nhìn Lão Tào và Hoàng Hưng, nhàn nhạt nói, “Nhân viên hậu cần quét dọn văn phòng tôi bị bệnh, về sau nếu có trừng phạt, có thể xếp việc này vào cách thức phạt, đỡ cho mấy ngày nay còn phải phiền toái bên hậu cần lại phải sắp xếp thời gian biểu.”

Hai người sững sốt, không biết sao Tang Ngôn lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này, tầng lầu chỗ hắn ở trừ hắn ra, phần lớn đều là phòng hồ sơ, cũng không có mấy gian cần quét dọn mà! Chút lượng lao động vậy còn không bằng cho vào bếp gọt khoai tây đâu!

“Ý của tôi là..... Sau khi cậu ta hoàn thành xong xử phạt thể xác và huấn luyện thêm thì tới dọn dẹp phòng làm việc cho tôi, yêu cầu của tôi — không nhiễm một hạt bụi!” Nói xong, Tang Ngôn như vô ý liếc tới Tề Lâm đang chạy một vòng cuối cùng, sau đó ra lệnh vệ binh ngồi trên ghế lái lái xe.

Nhìn chiếc xe jeep lướt qua Tề Lâm vừa mới chạy xong mười vòng sân, Hoàng Hưng và Lão Tào không khỏi nhìn nhau, Lão Tào chép chép miệng, hơi hơi nhận ra mùi không bình thường.

“Thằng nhóc đó đáng! Bình thường nhìn thì tinh ranh, tuy thành tích vẫn kém sau, nhưng tốt xấu không kéo chân sau người khác. Ai ngờ hôm nay ngay trước mặt Hắc Diêm La làm mất mặt ông, phạm phải lỗi tân binh (lính mới) cũng sẽ không phạm! Để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong mắt Hắc Diêm La, trừng phạt như vậy rất đáng!”

Chỉ quét dọn vệ sinh không sợ, việc cũng nhẹ, nhưng sau khi hoàn thành lượng huấn luyện mỗi ngày, còn phải quét dọn văn phòng thuộc về một cấp trên “lúc không chiến đấu thì yêu cầu độ sạch sẽ của hoàn cảnh sống cá nhân đến một trình độ bệnh hoạn”, sẽ không phải việc thoải mái vui vẻ gì!

Nhân viên hậu cần quét dọn bình thường, chưa lần nào đủ tư cách, như bản thân Tang Ngôn cũng biết yêu cầu của mình không giống người thường, cho nên sẽ không khó xử, chỉ là sau đó sẽ tự ra ta quét dọn lại một lần mà thôi!

Mà hôm nay, hắn đưa ra yêu cầu rõ ràng – không nhiễm một hạt bụi.

Hoàng Hưng híp mắt nhìn Tề Lâm đang chạy về phía bọn họ, “Mấy lon bia kia còn nhớ không? Ừm, cũng là thằng nhóc này cầm tới. Hắc Diêm La còn thẳng mặt nói với tôi, phải kiểm tra trọng điểm đồ tân binh mang theo, tra cẩn thận chút, thứ không nên có đều tịch thu hết, tôi đoán thằng nhóc này mới sáng sớm đã đụng phải tay Hắc Diêm La.”

“Hừ! Nhìn không ra đó!” Lão Tào cũng híp mắt đánh giá hai lần, “Hắc Diêm La ghét nhất loại nào? Chính là người như cậu ta, khôn vặt, chẳng qua, người này điều tới từ đâu, chỗ chúng ta đã nhiều năm không có loại nhân tài này rồi!”

“Nói ra cậu cũng không tin, người này xuất thân sinh viên quốc phòng của học việc y kinh đo chính quy.....” Nói đến một nửa, Tề Lâm đã chạy chậm tới trước mặt họ, Hoàng Hưng lập tức ngậm miệng không nói tiếp, chờ Tề Lâm nghiêm chào, báo cáo với bọn họ đã chạy xong mười vòng.

Lão Tào liếc cậu một cái, lặp lại hình phạt tiếp theo của cậu, bảo cậu ngày mai huấn luyện xong thì qua chỗ hậu cần báo danh, dựa theo chỉ thị của bên hậu cần, giữ sạch vệ sinh một tầng lầu.

Tề Lâm nghi ngờ nhìn lão Tào và Hoàng Hưng — chưa từng nghe nói xử phạt thể xác xong còn phải cải tạo lao động nh?

“Nhìn cái gì, nghe rõ mệnh lệnh chưa?” Lão Tào phát hỏa, giọng lại cao lên.

“Báo cáo, nghe rõ!” Tề Lâm rùng mình, cao giọng đáp lại.

“Hiểu rồi thì về đơn vị cho ông, toàn đội giải tán, huấn luyện hôm nay chấm dứt.” Lão Tào phẩy tay, để các đại đội trưởng dẫn binh lính của mình lên xa vận binh

Tề Lâm trở lại ktx cùng mọi người đi tắm, cố sức bò lên giường rồi muốn giả người chết, lằm bằm đáp lại lời an ủi của Đinh Toàn và Hạ Chí Hạo.

Đinh Toàn dùng khăn lau tóc nhìn thấy cậu như vậy, đột nhiên nghĩ đến, con hàng này còn không biết vụ đối khóa huấn luyện ngày mai đâu!

“Lão Tam, nói cho cậu một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?”

“Đừng, hiện tại tôi không chịu nổi tin tức xấu, cậu nói tin tốt là được.”

“Được, tôi nói với cậu, Hắc Diêm La nói đêm mai chúng ta không cần làm huấn luyện quỷ quái này nữa!”

“Thật sự?” Tề Lâm ngẩng đầu đang chôn trong gối, hưng phấn đến mức hai mắt đều tỏa sáng.

Đinh Toàn chịu đựng xúc động bỏ đá xuống giếng đầy bụng, bình tĩnh gạt đầu, “Hắc Diêm La tự mình nói, có thể giả?”

“Fuk!” Tề Lâm vung nắm tay lên, “Rốt cuộc hần cũng làm chuyện người nên làm! Nếu không cứ theo lượng huấn luyện này, ngày mai tôi cũng chỉ có thể bò tới chỗ hậu cần làm cải tạo lao động!”

“Ừm!” Đinh Toàn rất không phúc hậu gạt đầu với Tề Lâm, cũng không nhẫn tâm nghĩ tới vẻ mặt khi ngày mai cậu biết cái tin xấu kia, “Lão Tam, thôi tôi nói tin xấu cho cậu luôn nhé!”

“Đừng! Đừng! Cậu đừng nói với tôi, cậu có muốn nói cũng nín đi! Hôm nay tôi hiếm khi gặp được một chuyện tốt!” Tề Lâm liên tục xua tay với hần.

“.....” Đây là tự cậu không cho nói nhé! Đinh Toàn đồng tình ngó cậu một cái, ném khăn đi, xoay người lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hạ Chí Hạo muốn nói lại thôi nhìn nhìn hai người, cuối cùng cũng chỉ cười bất đắc dĩ lắc đầu, tắt đèn rồi xoay người lên giường.

Ngày hôm sau khi Tề Lâm lần thứ 2 ném bay con sâu không biết tên dính trên mặt mình, trong lòng đã n+1 lần mắng cho Đinh Toàn mắng chó đây đây.

“Lão Tam, cậu đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, gồm lắm, tôi biết cậu đang thầm mắng tôi đấy! Nhưng có phải lỗi của tôi không? Tôi muốn nói, cậu cứ không cho mà!” Đinh Toàn rút dao phay*, chém đứt cành lá chặn đường phía trước.

Tề Lâm điều chỉnh hô hấp, tận lực để tốc độ bước của mình duy trì ở tốc độ chạy đều, chạy vác nặng 5km, lúc để bọn họ tiến vào rừng, Lão Tào đã nhiều lần nhấn mạnh, cánh rừng bọn họ tiến vào đã được vô số người đi trước dò xét, chỉ cần dựa theo biển chỉ dẫn, di chuyển với tốc độ chạy thì hoàn toàn không gặp chuyện gì.

Chỉ là, con đường nghe nói đã có vô số người đi trước chạy qua, đủ loại chướng ngại và biển chỉ dẫn rắc rối khó hiểu trong đó, sẽ làm những người bị tụt lại cách xa đoàn người hơn 1km.

Bởi vậy, tuy lộ trình huấn luyện ban ngày ít hơn gấp đôi huấn luyện ban đêm, nhưng trong khí hậu nóng ẩm tại đây, lưng vác trang bị hạng nặng, chạy ngoài bìa cánh rừng này, còn khảo nghiệm sức chịu đựng thể năng và bản lĩnh của bọn họ hơn hành quân tốc hành buổi tối nhiều.

“Đừng để lão Tam nói chuyện, cậu ấy không giống chúng ta, huấn luyện xong còn phải cải tạo lao động, tận lực để cậu ấy tiết kiệm thể lực.” Hạ Chí Hạo vác vật nặng nhảy qua một gốc cây khô chắn đường phía trước, dặn Đinh Toàn.

“.....” Cải tạo lao động, quả nhiên là việc này? Tề Lâm bực mình nghĩ, tuy ông đây không hoàn mỹ, nhưng cũng không tới nông nổi cần cải tạo mà!

Chạng vạng hôm đó, khi đội hữu của Tề Lâm đều bụng chén cơm đi thêm cơm, cậu đã bị người phụ trách của tổ hậu cần xách ra ngoài, trong tối ngoài sáng phê bình lao động không tích cực, ăn cơm lại thật tích cực, sau đó cho cậu một đồng dụng cụ quét dọn, chỉ vào một tòa nhà ở rìa phía đông của doanh trại, bảo cậu lên lầu sáu, dọn dẹp vệ sinh theo kỳ vọng của cấp trên ở đó!

Kỳ vọng của cấp trên? Tề Lâm không hiểu từ này, cứ cảm thấy trong từ này bao gồm rất nhiều thứ.

Một tay cậu xách chổi lông gà, giẻ lau và chổi, một tay cầm thùng nước, trong thùng nước cầm một cây lau — lần sau có phải đến phiên tới nhà bếp cải tạo lao động không?

Vừa làm bình, những chuyện vốn trong hơn hai mươi năm chưa được học, tới chỗ này đều học triệt để hết!

Tề Lâm nhận lệnh mang một đồng dụng cụ vệ sinh lên tầng 6, lên tới nơi xem một vòng, đại khái tổng cộng có mười hai phòng, một WC, WC không nằm trong phạm vi cải tạo lao động của cậu, cậu đã hỏi.

Mà bảy phòng trong đó đều là phòng hồ sơ hoặc nơi bí mật được khóa cẩn thận, còn lại 5 phòng đánh dấu đủ loại nét bút của các cấp trên, lại thêm một cái hành lang — chà, còn tốt, ít nhất không thái quá, chút chỗ này làm nửa giờ là xong!

Rốt cuộc Tề Lâm nhẹ nhàng thở ra, xách thùng, chạy đi hứng nước, tới một cái phòng hợp gần nhất trước, đẩy cửa vào, quả nhiên không có ai, hơn nữa còn rất trống trải. Cậu xắn tay áo thành thạo quét dọn, sau đó mang theo dụng cụ tiếp tục chiến đấu trong văn phòng tham mưu cách vách, người trong phòng đang rất vội, căn bản không có thời gian để ý tới cậu, hơn nữa, vệ sinh bên trong được giữ gìn rất tốt, phủi phủi bụi quét quét sàn là hoàn thành.

Một đường thuận lợi, Tề Lâm bước vào phòng cuối cùng, cậu ngẩng đầu ngó lên bảng tên bên trên.

Chức vụ và quân hàm này.....

Móa, đây không phải văn phòng của Hắc Diêm La à? Trong nháy mắt đó, Tề Lâm không tự chủ được bày ra vẻ mặt nhe răng trợn mắt.

Tề Lâm nghĩ... Vận may cậu có lẽ căn bản chưa tới, cậu vẫn là Kỳ Lâm xui xẻo kia. Bởi vì ngay lúc cậu nhe răng trợn mắt, cửa phòng mở ra, sau cửa là một quân nhân khôi ngô, mắt hơi giật giật với vẻ mặt quái dị của Tề Lâm.

“Cậu đang làm gì?” Tang Ngôn bình tĩnh hỏi.

“.....” Tề Lâm vội vàng điều chỉnh vẻ mặt, tôi đang nguyên rửa anh, “Báo cáo cấp trên, tôi đang hoạt động cơ mặt.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-duoc-thien-nhan-sinh>